Table of Contents.

DEDICATED

to

GEORG BÜHLER, Esq. Ph.D. LL.D , C. I. E.

&c. &c

Professor of Sanskrit in the University of Vienna

AS A TOKEN OF

GRATITUDE AND ADMIRATON

काल-वसा णासम् उवागयस्स सप्पुरिस जस-सरीरस्स ।
अट्ठि-लवायन्ति कहिंपि विरल-विरला गुणुग्गारा ॥

(वाक्पतिराजस्य । श्लोकः ९४५ तमः)

When ages have destroyed the renown of a great and good man, praises of his virtues are met with very rarely, like the osseous of Buddha.

(Vâkpati, Gaüḍavaho, S'loka 945)

Prefatory Note to

THE SECOND EDITION.

The present Edition is practically a page to page reprint of the First Edition edited by the late Rao Bahadur Shankar Pandurang Pandit. I have however added four Supplementary Notes, dealing with some of the more important points treated of by the late Rao Bahadur Pandit, especially with regard to the original frame-work or form of the poem, the date of Yas'ovarman, which depending as it does on that of the Kashmirian King Lalitâditya, is the basis of the dates of Vâkpatirâja and Bhavabhûti. It will also be seen that Pandit strenuously contends against accepting the correction (based on Chinese accounts) of thirty-one years to Kalhaṇa's chronology, but the correction seems justified on independent grounds, such as the mention by Vâkpatirâja of the Solar Eclipse in his poem. Pandit's plea based on a searching analysis of Kalhaṇa's chronology, however, remains, if I may say so, forceful.

One more point only may be alluded to viz., the interesting question about the personality of Umveka, which name Pandit found (Introduction pp. ccvi ff,) in a MS of the Mâlatî-Mâdhava in place of Bhavabhûti in two of the colophons of the ten acts of that play. As I have tried to make out, relying on the researches of Professors Jha and Kupuswami Shastri (Supplementary Note III, pp. cclx ff.), the personality of Umbeka or Umveka has now become more distinct and his identity with Bhavabhûti highly possible. If

this could be further substantiated. Bhavabhûti's relations with Kumârilabhaṭṭa would derive great significance. Even now, the chronological implications of the equation, Umbeka = Bhavabhûti - one of the disciples of Kumârila do not conflict with accepted dates

The English Synopsis of the poem will be found helpful in readily forming an idea of the framework of the poem, the accessories in which, according to some scholars, far outweigh the essentials

Nasik
February 1927 } N. B. U.

CRITICAL NOTICE

Account of the Mss. Material

The following edition of the *Gaudavaho* is based upon four manuscripts written in Devanâgarî characters, viz:—

J, a copy of an old palmyra leaf manuscript in the Jain Bhandara or sacred library of manuscripts at Jesselmere in Rajputana, obtained by my friend Professor G. Buhler, Ph. D, C. I. E., in the year 1874 during his tour in Rajputana and Northern India, undertaken in search of Sanskrit MSS. It consists of 224 large folio leaves of country paper, written on one side, with thirty-three lines to a page, each line containing thirty to thirty-five letters. It begins thus ६०॥ नम. श्री.जिनेन्द्रेभ्य. । and ends thus: ॥ ठ ॥ गौडवधसारटीका समाप्ता: ॥ छ । छ ॥ ६०३ ॥ छ ॥ छ ॥ शुभं भवतु ॥ छ ॥ छ ॥ छ ॥ संवत् १०३१ वैसाखसुदी १३ । ॥ १३ ॥ श्री ॥ It contains the text and a commentary by what appears to be a Jain author named Upendra-Haripâla or Haripâla, son of Upendra. When the circumstances under which the transcript was made are remembered, it is no wonder that it is not so correct as Jain manuscripts usually are. Dr. Buhler having come across the original manuscript of the work in the Jesselmere Bhândara, caused a copy to be made at once, with instructions that it should be finished during his short stay of less than a week at that place. A very ordinary scribe hurriedly finished the copy within the prescribed time, and Dr. Buhler, after such cursory revision as he could ensure to it, brought it away with him, and kindly gave it to me that I might edit it. I gladly undertook the task, though I did not feel by any means sure that it would be possible to prepare a satisfactory edition from a single indifferent manuscript of a work of considerable difficulty (to me) connected with the Prakrit language in which the poem is written. I began my labours, but I had not worked for many months at the manuscript

when I found that the imperfections and faults of commission and omission which were in it were very great, indeed too great to allow any hope to be entertained that I could make anything out of it. Fortunately, shortly after this, news was received by Dr. Bühler that a copy of the poem existed in an old manuscript library at Pâtan near Sidhpur, in the territory of H. H. the Gaekwad—a library which, it is believed, once belonged to and was actually used by, the celebrated Jain scholar, Hemachandra. This welcome news was conveyed to me by Dr. Buhler, and I at once sent my own copyist to Pâtan to make a copy from the manuscript for me. The copy I thus procured is called

P, a very correct and reliable transcript containing the text of the poem most carefully transcribed, page for page, and line for line, according to the original. The latter has never been seen by me, but my writer reports to me that he found it so old that it often crumbled to pieces to the touch in the process of copying, and that many leaves of it had already had their ends worn away by age and use; a result well accounted for when we remember that the MS. is, as will presently be seen, over six hundred and fifty years old. **P** begins at once with the first couplet, preceded merely by what appears like the sign for the figure sixty, thus ॥ ६० ॥, and ends thus:—कहावीढं समत्तं ॥ गाथातः ॥ ११६८ ॥ श्लोकतः १४९० मंगलं भवतु सवैज...तथा च लेखकपाठकाभ्यां ॥ छ ॥ संवत् १२८६ वर्षे रवौ गौडवधं नाम महाकाव्यं समाप्तमिति ॥ छ ॥

It contains seventy-four pages, of thirteen lines to the page, each line containing about fifty letters, and has the stanzas numbered The accession of **P** materially brightened my prospects of making out a fair text of the poem, and I again began to work at the edition, though, as every scholar concerned with the study of the Prakrit languages might easily understand, I still felt it would be better to have some more manuscripts, of the text at least. Just at this time Dr. F. Kielhorn acquired for the Deccan College Government collection of manuscripts, a palmyra leaf manuscript of the poem which I designate by the letters

Dc, a most beautiful little manuscript about fourteen inches in length by one and three-quarter inches in breadth, having 110 leaves with four to five (sometimes three) lines to the page, each line containing about fifty-three letters. It begins thus : ॥ ॐ नमः सरस्वत्यै ॥ and ends thus ॥ छ ॥ ❀ ॥ छ ॥ ❀ ॥ छ ॥ ❀ ॥ छ ॥ This is a very old manuscript. Dr. F. Kielhorn very properly remarks upon the use of letters in this manuscript to express numerals, in connection with the question of its age. In appearance it is much older than **K**, older by one or two centuries Its age may, therefore, be fully seven or seven and half centuries. It is in a good state of preservation, except that in parts it is eaten through by moths which in several places have, as usual, left regular lines of their destructive ac'ion. The letters are of the old Jain style, and the numerals on the leaves are expressed on the left margin by means of letters, and on the right by ordinary figures. For fuller details of the method of expressing numbers by means of letters, the reader may refer to Dr. F. Kielhorn's report* on Sanskrit manuscripts published at Bombay in the year 1881. When I received this manuscript all that could be reasonably desired for establishing the text of the poem was obtained. The manuscript is exceedingly carefully written in beautiful Jain characters, and appears to have been revised with care, and also now and then contains short marginal notes in Sanskrit, explaining words and phrases in the text. While the edition was being printed after the materials for making out the text of the poem had been strengthened as above set forth, I heard from Dr. Bühler that the great Jain Bhândâra at Khambâyat or Cambay was reported to possess a manuscript of the *Gaudavaho*, which appeared to contain a longer poem than was known to be contained in those manuscripts that had been discovered till then. After a good deal of somewhat lengthened negotiations I succeeded, through my venerable friend the late Rao Bahadur Bholanath Sarabhai of Ahmedabad, and Mr. Shamrao Narayan

* Also see Pandit Bhagvanlal Indraji, *Indian Antiquary*, Vol VI. p. 42.

Lâd, Divan to H. H. the Nawab of Cambay, in inducing the custodians of the Bhândâra to lend me the manuscript for collation. I received at first only the first half of the manuscript and when I returned this I got the second half. I have designated this manuscript by the letter

K, written on palmyra leaves of about twelve and half inches in length by a little less than one and half inches in breadth, containing 232 leaves with three lines to the page, each line containing thirty seven letters on an average. It is in old Jain characters, and is very beautifully and correctly written. Like **Dc** it appears to have been carefully revised and corrected, containing as it does short marginal notes in Sanskrit, explanatory of words and expressions in the text. It ends as follows: कइरायलंछणस्स वप्पइरायस्स गउडवहे ॥ गाहा-वीढ समत्तं ॥ इति महाकाव्यं समाप्तमिति ॥ कथानिलानानद्दिश्या ॥ छ ॥ मंगलं महाश्री ॥ संवत् १२८९ वर्षे पौष शुद्धि ८ भौमे अद्येह वट्टपद्दके गौडवहमहा । Here follow about fifteen letters which are so worn out as to be illegible.

K is, therefore, six hundred and fifty-three years old. But it is in a very excellent state of preservation, owing probably to the care which is taken of the Bhandâra in which it is deposited.

Of the four manuscripts upon which we base this edition of the *Gaudavaho* two are thus a little more than six hundred and fifty years old, one is between six hundred and fifty to seven hundred and fifty years old, and the date of one is unknown, but it is certain that it is not modern, as no palmyra leaf MSS. are written by the Jains, I believe, on this side of the fifteenth century.

Out of the four manuscripts **J** is the only one that contains the commentary, the rest giving merely the text. While the text of the poem has, accordingly, been made out from very excellent, independent, and reliable sources, I cannot but regret that that of the commentary has had to depend upon nothing but the Jesselmere copy, mended by my own frequent conjectures.

Account of the commentary and commentator.

Nothing is known as to who Haripâla the commentator was, or when he wrote All that we know of him is from what is said in the only MS. of his commentary that we have got It is said that he is the son* of Bhatta (scholar) Upendra of Jalandhara, and that in his childhood he read the poem with his father, who, in the course of his teaching, appears to have explained some of the passages to him in a manner different from that of other teachers. It is not certain that Haripâla was a Jain, though the commentary as given by the single MS. begins with an invocation to Jina. But this circumstance may be due to the fact that the original MS., coming as it does from a Jain library, was copied by a Jain scribe. Besides the circumstance that he commented upon a Prâkrit poem,—and it is usually Jain scholars who do so—the only fact that might go to show him to have been a Jain is his peculiar Jainish style, marked by such peculiarities, for instance, as the use of the particle *kila* at the head of a sentence, a use which, so far as I know, is only found in Sanskrit works by Jain writers.

The commentary of Haripala is in many places hardly a commentary, but merely a Sanskrit construction of the Prâkrit text, word for word, in the order of the original, or a chhâyâ (shadow) as such a version is usually called. It rarely explains, though it often makes remarks, on points connected with allusions contained in the text. Indeed, it is often prolix. But whenever it does explain the text it can hardly be said to be clear and to the point. Even if it had at least given the Sanskrit rendering in the order of the components of ordinary Sanskrit sentences, instead of merely running in the order of the necessarily complex arrangement of the original verse, it might have been more serviceable to popularise the poem. Of course in the present state of Prâkrit studies, even such a commentary as Haripâla has given us must be welcome, and I have accordingly done my best to restore it as far as I could from the scanty material furnished by the manuscript J and incorporated it in the edition. But I am far from being satisfied

* See comment on stanza 788 (and the colophon at the end of the Com —N. B. U.)

with all my numerous emendations of the text of Haripâla. I have invariably given in footnotes what I found in J under the letters MH. signifying the commentary text of Haripâla as found in the Manuscript J. I made an attempt, through the Government of Bombay, to move the political authorities in Rajputana with a view to obtain for me a loan of the original manuscript from which J had been copied; but the custodians of the Jesselmere Bhândâra would not part with the manuscript out of their town, and being unable to proceed to Jesselmere myself I had to do without it as best I could.

Haripâla generally comments upon the text which is given by J. But I have to explain that I have not invariably adopted his text as given in that manuscript, but have very often preferred the reading of one or more of the other manuscripts according as I thought proper, with a view to restore what appeared most probable as the reading of the poet. Whenever, therefore, the reading in the text of the poem is different from that explained by Haripâla, I have put a star over the word or expression in the commentary, which corresponds to the latter, in order to prevent the reader from being confounded. and to guard him against presuming that the commentator is explaining the text as given in the stanza above.

Wherever the commentary has not only been emended, but has also been supplemented by what appeared to have been obviously left out by the copyist, the words interpolated have been enclosed within brackets.

Although, however, the text of Vâkpati has not been invariably adopted from J or rather from the commentary of Haripâla (for Haripâla often differs from the reading of J) but frequently as it was exhibited by the other manuscripts, it is necessary to state that the *order* of the verses as commented upon by Haripâla has been preserved in the edition as I found it in the manuscript J. The manuscripts do not all agree as to the order of the verses, but in some places they each give them in one slightly different from that observed by the others. They agree as to the sequence of the main course of the poem,

giving the large divisions or *mahâkulakas* in the same order, but there is considerable variety in the position assigned in a few of the *kulakas* to individual verses in the different manuscripts And where there is not much logical sequence between the couplets forming any particular *kulaka*, except that they belong to and from part of that *kulaka*, and therefore relate to the same subjects, such as a landscape, a particular season, and so on, the verses follow each other in different orders in the different manuscripts. This variety in the order of the verses caused very considerable difficulty in the work of collation.

Recensions of the Text.

It is remarkable that the commentary of Haripâla is called at the end hereof हरिपालविरचितगौडवधसारटीका 'Commentary composed by Haripâla' on the *sâra* (substance) of the *Gaudavadha*. Mark the word गौडवधसार (*Gaudavadha-sâra*). What can the word sara be intended to mean ? Ordinarily it means *substance*, and, as applied to a composition, *abstract*. In the present case it can hardly be taken with tikâ (commentary), so as to signify substance-commentary or short commentary giving the substance of the *Gauḍavadha*, as that would be a most unusual compound. The word sâra must, therefore, be taken with *Gauḍavadha*, and this makes us conclude that Haripâla considered that he was commenting upon *a sâra* of the *Gaudavadha*, and not upon the *Gauḍavadha* itself. When news of the manuscript K was received by me and it was thought that it contained more matter than did the other manuscripts, I was led to imagine that a clue to the sense of the expression Gauḍavadha-sâra would be obtained. But on examining into the contents of the manuscript, I found that it contained no more than did the MSS. previously found. Nor can sâra be interpreted in the sense of a part such as the prologue or prelude to a large work. The meaning of Haripâla could, therefore, be either that the text or version of text he was acquainted with contained portions that he could not reconcile with each other, and therefore, rejected such as he considered inconsistent with his idea of the poet's executing his design,

styling what remained a *sára* or substance, not wishing to be responsible for regarding the rejected portions as spurious; or that he was acquainted with various versions or redactions of the work, each differing from the others by the number of verses it contained, its readings, and the order in which the verses were found to follow each other in it He might, in the latter case, have considered the additional verses found in the other versions known to him as interpolations, or the arrangement of the stanzas as being apocryphal, and believed, that both an expurgation of the supposed or real interpolations, and a rearrangement of the verses were necessary to restore the poem to its original purity—in fact, an edition of the text Such an interpretation of the word *sára* would not, I think, be far-fetched, and it is only in this way that I can understand the phrase.

I am not satisfied, however, that all the additional verses found in the other MSS. we have are interpolations. Many of them are of as good merit as those accepted by Haripala, and there are no circumstances, internal or external to the poem, which might justify their being suspected to be spurious. I am far from being in a position to assert that some of them may not be spurious, but it would be difficult to say which, if any, might be so condemned. And as I felt that a great many of them, especially those that were found in all the other MSS., had quite as good a title to be considered as genuine as those forming the version of Haripâla, and as I did not, I must confess, feel much confidence in the judgment of the commentator, as far as I could judge from his commentary, I have incorporated most of them in the edition, and subjoined a commentary or a chhâyâ of my own enclosed in brackets. A few that were accidentally left out at first, or were too fragmentary, owing to the condition of the manuscript, viz., **P**, which contained them have been given in an appendix (A) with a chhâyâ of my own in Sanskrit. I have had the less hesitation in embodying the additional verses in the edition, because all the MSS. which contained any or all of them are very old and otherwise very reliable. If, however, the discovery of further materials in the

shape of more manuscripts of the text, or other and more ancient commentaries, should unquestionably show that any of the verses are really apocryphal. there would be no difficulty in expunging them hereafter, as the present edition clearly shows what they are, and where they were found.

If we except J, which, owing most probably to the hurry in which it was copied, contains numerous blemishes and is very imperfect on that account, all the other MSS. are excellent, and form independent sources whence to derive authority for forming a text. I have adopted whatever readings appeared to me to be most acceptable as being probably the original readings, and have carefully preserved all difference of lection in a collection of "*Various Readings*" attached to the edition. Great care has been taken to preserve all real variety of reading or even spelling found in the various MSS.

I have added an *Index Verborum* at the end of the book which I trust will prove useful to readers of Prâkrit literature and students of the Prâkrit language, and will serve as an humble contribution towards the compilation of a Prâkrit dictionary which it is much to be wished, some scholar may, as soon as materials are available, undertake, as the want of such a work is keenly felt by all students of Prâkrit. I have marked all roots by the usual sign of root, thus √, and have further endeavoured to distinguish Prâkrit roots from Sanskrit ones by adding the letter *p* to the former, occasionally referring them to places in Hemachandra's Prâkrit Grammar (H. P.). Hemachandra's *Deśînâmamâlâ*, sometimes quoted, is referred to under the letters H. D.

I had once proposed to myself to add to the edition explanatory *Notes* on the poem, but for various reasons have not been able to carry out my intention.

System of orthography followed in the Text.

The mode of orthography observed in my text of the poem is mostly that of the best manuscripts when they agreed with the rules recognised by the chief of the Prâkrit grammarians, Hemachandra. The only innovation I have made is the addition of a semi-circular sign placed over letters which, though

they might be expected optionally to be pronounced long, are intended to be pronounced short, as for example, चिरु हैहिं, परं-पराए, सिसिराओ, सयलाओ, पराओ. The grammarian would at once write परंपराइ, सिसिराउ, सयलाउ, and पराउ. But the manuscripts mostly write ए and ओ instead of इ and उ, though the metre requires the vowel to be pronounced short. I have accordingly adopted the orthography of the MSS and modified it as indicated, to help the metrical reading. It may as well be explained here, why particles like पि (अपि), वि (अपि), चेअ or चेय or च्चिअ (एव) are written not separately, but as if they formed part of the words which they follow. I consider that they are all used as enclitics, and the forms, which they assume in passing from Sanskrit into Prakrit, can only be explained from such a consideration. That is to say, they more often than not take their corruption into the Prâkrit forms *along with the words* to which they cling, and not as independent words. Otherwise तच्चेय could not come from तम् एव, i, e, if each of the latter had been corrupted separately. Besides, many of them are acutally used as enclitics in the Vedic language, i. e. without accents, though written inaccurately as separate independent words, and in classical Sanskrit, which does not write accents, they are pronounced like enclitics, that is to say, without stress.

As the poem is not divided into chapters or any division which might have facilitated the reader's comprehension of its contents at a glance, I have thought it necessary to prefix an analysis in Sanskrit of the whole book, and trust that it may help the reader to forms an idea of its contents and arrangement before and without going through it from the beginning to the end. It is of course needless to say that I am personally responsible for both the index and the analysis.

Of the four MSS. used, two, viz. J and Dc, which belong to the Government of Bombay, have been returned for safe custody to the Superintendent of the collection of manuscripts in the Deccan College at Poona, K has been returned to the Jain Bhândâra at Cambay, and P, which belongs to me, is in my possession.

I cannot but regret that this edition which I began ten years ago should have been so long delayed. But besides the want of leisure in the midst of my official engagements, I have to plead, in extenuation of the long delay, the circumstance that I began the edition with most imperfect materials (those furnished by the Jesselmere manuscript), and was doubtful for a considerable time whether I should after all publish such a one as could be made out from a single imperfect manuscript, and was, therefore, looking out for more manuscripts. And every time that I succeeded in getting a new manuscript, I found it necessary to revise my previous labours, and to give them the benefit of the new material, and also found that I had not delayed the work without some real advantage. And though I am quite conscious that the edition cannot be free from many imperfections even as it is now issued, I have only the consolation of being sure that I have made the best use of the materials I have had the good fortune to obtain, and that if I had to depend upon nothing but the Jesselmere transcript and my own conjecture, the book would have been still more imperfect than I have been able with the additional materials to make it.

In conclusion, it affords me sincere pleasure to express my sense of gratitude to my friend Dr. G. Buhler, for placing at my disposal the first materials for the edition and for afterwards assisting me to find two of the other manuscripts I am also indebted to Mr. K. M. Chatfield, Director of Public Instruction, for his liberality in enabling me to edit the work as a contribution to the *Bombay Sanskrit Series*. And lastly, I cannot conclude this notice without warmly acknowledging the assistance rendered me by my learned friend Sivrâm Sâstri Tâtke in compiling the Index.

complete sense. The shortest *kulaka* in the poem consists of five couplets, and the longest contains one hundred and fifty couplets.* It is only the longer *kulakas,* embodying some episode or story taken from the Sanskrit epics or the *Purâṇas,* that contain independent sentences.

INVOCATIONS.

The poem opens with a long series of invocations in honour of various deities or ideas. The first sixty-one couplets are so devoted. It must not be supposed, however, that the invocations are long, formal, unmeaning, dull and insipid praises, but mostly afford to the poet opportunities for the display of much poetical imagery or of lively yet philosophical observations. The first deity invoked in BRAHMADEVA. Then come in order the following, the popular myth connected with each of them being utilized by the poet for some brilliant stroke of imagination: HARI, NṚISIṀHA (the Man-Lion Incarnation), MAHÂVARÂHA (the Boar Incarnation), VÂMANA (the Dwarf Incarnation), KÛRMA (the Tortoise Incarnation), the MOHINÎ (the Apsaras Incarnation), KṚISHṆA, BALABHADRA (brother of KṚISHṆA), BÂLA-KṚISHṆA (the last two taken together), MADHUMATHA (the slayer of the Asura MADHU, or Vishṇu), S'IVA, GAURÎ (the spouse of S'IVA) SARASVATÎ (the goddess of learning), CHANDRA (the moon), SÛRYA (the sun), AHIVARÂHA (the Serpent-Boar Incarnation), GAṆAPATI, LAKSHMÎ (the goddess of wealth), KÂMA (the god of love), and GANGÂ.

ABOUT POETS.

Then follow thirty-seven couplets† about poets gene-

* See 857-1006. † 62-98.

INTRODUCTION

—:o:—

1 ABSTRACT OF THE POEM.

The *Gauḍavaho* or *Gauḍavadha* is a historical poem in Prâkrit by Vâkpati, composed in the Âryâ metre, in celebration of the glory of his patron king Yas'ovarmâ of Kanauj. The name of the poem has reference to the slaying of the king of Gaüḍa or Upper Bengal by Yas'ovarmâ; for it literally means, 'the slaying of the Gaüḍa,' that is to say, the king of the Gaüḍa country, and must obviously have been suggested by the great Prâkrit poem *Râvaṇavaho*. The poem, as given out in this edition, contains just twelve hundred and nine couplets or two thousand four hundred and eighteen lines. Before making any remarks upon the author, or his patron Yas'ovarmâ, or the time when they flourished, or the position they occupy in the history of the country, or the language in which the poet has chosen to write, or the merits of his poetry, or lastly, upon his contemporaries, it appears to me that it will be advisable to give here a short analysis of the poem, especially as the latter is not, as is the case with most similar poems in Sanskrit and Prâkrit, divided into chapters, called sargas, adhyâyas, or utchchhvâsas, but is one long continuous composition, now and then interrupted by *kulakas* of unequal lengths, which can hardly be called divisions. A *kulaka* is a group of couplets, sometimes very short and sometimes very long, which has often to be construed as forming one sentence, each couplet thereof generally making an adjectival or similarly dependent clause, and rarely an independent and

rally, their excellences, defects, aspirations and disappointments. This part opens thus: 'Victory to the poets on whose tongues this world with all its changes seems to lie either [to be shown] as full of joy or as contemptible.' The effect of poetry on susceptible hearts is described thus: 'Those persons feel happy in the midst of adversity, and distressed in the midst of prosperity, whose hearts are susceptible to the pathos of poetry.'* Describing the powers of good poets Vâkpati says: '[When described by poets] that which exists seems as if it did not exist, and that too which does not exist seems as if it did exist; that which exists appears just as it exists: such are the powers of [description] of good poets.'† The comparison between Lakshmî (riches) and Sarasvatî (learning) is characteristic: 'Even a particle of Lakshmî, being enjoyed, illumines as well as it comforts [the enjoyer]; but the goddess Sarasvatî, if not perfect, makes [the possessor] ridiculous in a strange manner.'‡ Describing the advantages derived by the detractors of virtues in the course of their study of virtues, undertaken with a view to criticise them unfavourably, the poet says: 'By repeatedly running down the merits of others, detractors of merits come to know merits in such a manner that of those very merits they become the possessors.'§ Of ordinary critics it is said: 'Most people, having only common intelligence, appreciate common poets: that is why common poets attain to great renown.' But with competent critics it is otherwise: 'Merit, how small soever, existing in others, delights; merit, how great soever, existing in them-

* 64. † 66. ‡ 68. § 71.

selves, does not satisfy. Of virtue and discrimination this is the substance.'* Speaking of the errors of poets ancient and modern, Vâkpati complains: 'The primitive poets committed mistake owing to the times in which they lived, when there were no beaten paths for them to follow; whereas now many poets are led in vain to attempt difficult tasks executed by their predecessors';† so that both ancient and modern poets have had their pitfalls. Vâkpati does not, however, think that modern poets have no fields left them; on the contrary, he says their predecessors have not touched more than the borders of the poets' fields: 'Where, it is asked, is there anything, indeed, previously unseen in the regions travelled by former poets? But in truth the borders being excepted, everything is new [to modern poets].'‡ The difference between bad poets, who are always at a loss to find a subject, and good poets, upon whom subjects crowd is thus stated: 'The minds of indifferent poets wander greatly in search of a subject; whereas subjects come to the hearts of good poets without any labour on their part to find them.'§ Masters of language end by becoming in effect mute for want of those who can hear them; so that few people know personally their excellences. In ordinary men the knowledge of the merits of those masters is confined to that of their names: 'Good poets with a single purpose cultivate their language to such an extent that owing to their being without equals they become as it were dumb. For who examines the extent of great men's excellence? In their name, when once it is established among the people, and simply in their name their virtues shine.'||

* 75, 76. † 84. ‡ 85. § 86. || 88, 89.

The enchanting powers of good poets are depicted in this verse: 'Victory to the net of fancies of great poets, which, causing illusion, resembles darkness, and which, affording instruction, resembles light, and which is thus at once full of contrarieties.' *

THE PRÂKRIT LANGUAGE.

Speaking of the capacity of the Prâkrit language the poet says: 'New subjects, rich compositions sweet on account of the softness† of their words: these have nowhere abounded, since the world began, except in Prâkrit. All languages enter Prâkrit, all languages are derived from it; for all waters resort to the ocean alone, and, from the ocean alone all waters take their origin.' Here, (*i. e.*, in Prâkrit), 'a peculiar pleasure is felt by the heart, that causes the eyes both to expand and to close, that extends within and extends without.'‡ Vâkpati describes the condition of his heart in reference to the task of writing the *Gaudavaho* in the following manner: 'Here my heart is as if it were frightened, as if it were ashamed, as if it were stopped, as if it were tired, as if it were distressed, as if it were emaciated, as if it were elated with delight.' §

THE POEM BEGINS. YAS'OVARMA, THE HERO.

After the above preliminary introduction the poem, such as it is, begins in the way usual with narrative

* 91. ‡ 92–94. § 98.

† In commenting upon couplet 65, which relates to the interdependence of Sanskrit and Prâkrit, the commentator quotes the following lines to show how harsh Sanskrit can sometimes be:

[illegible] ruddhyâ praggo [illegible] khshepa ।

[illegible] ॥

C (Gaudavaho)

poems of this kind: 'There is a king named Sri Jasavammo(S'ri Yas'ovarmâ), who delights the great Indra by destroying all sorrow from the earth, and whose virtues are renowned as far as the end of the four quarters of the globe; who, when he marched with his army, caused the dust to rise to the heavens; who, when he marched with his army, made by the weight of the latter the great serpent that supports the earth feel distressed under it.'* The next ninety-three couplets are devoted to a description of the great prowess, handsomeness and impetuosity of Yas'ovarmâ, in one place the praise being this: 'so great was the valour of that hero, that when he fought on the battlefield, and the damsels of the gods saw him fight, they were fascinated by his bravery and his puissance, and are, I should think,' says the poet, 'still mad with what they used then to see.'† Even the great Indra, who hacked away the wings of the mountains of the earth, felt honoured when Yas'ovarmâ sat on the same seat with himself. Taking this occasion, the poet describes‡ how the mountains fled from place to place when pursued by Indra's thunderbolt, how they sought shelter in the waters of the ocean, how they in vain flew into the air towards the heavens to save themselves from destruction; how even the great Meru, the abode of the gods, was seen burning with the fire of the thunderbolt; how the great Malaya mountain of the south, with its snakes coiling themselves round the sandal trees, suffered from the thunderbolt; how the mountains, falling upon the earth after their wings were cut, made the subterranean S'esha (the great earth-supporting snake), feel the shock, and made it almost shake

* 39-101. † 113. ‡ 114-160.

off the earth from its head; how the enormous mountains falling into the sea, made the waters thereof dash up high into the air; how a mighty mountain, trying to enter the ocean, found that, instead of itself being able to be merged in the ocean, the ocean, being smaller, itself entered into its enormous caves and disappeared; and how the mountains, being struck by Indra's thunderbolt, began to burn and appeared to melt all at once.

This description is followed by seven* couplets, in which the poet describes how the courtesans of Yas'ovarmâ enjoyed their baths (*jala-krîdâ*) in the bathing places (*vâpîs*) of his conquered enemies.

YAS'OVARMÂ, AN INCARNATION OF BÂLA-HARI.—
A DESCRIPTION OF THE WORLD'S CONFLAGRATION.

Then follows a kulaka of fifteen† couplets in which a description is given of the world's periodical conflagration-(*pralaya*), and the poet says that Yas'ovarmâ is the incarnation of the Bâlaka-Hari (Hari in the shape of an infant) who alone survives the conflagration. As usual, except the last verse, there is nothing that refers to Yas'ovarmâ. But as elsewhere the description, viz., of the burning of the world is truly grand and touching. Here are a few specimens of the scenes: From the golden Meru mountain great streams of melted gold issuing from its cavities, flowed down towards the nether regions, and appeared like a great fire with its flames burning downwards.‡ The garden of the gods (*Nandanavana*) burns together with the palms of the hands of the goddesses that covered the tender buds and sprouts [for the purpose of saving them], and with the bees involved in the smoke.§ 'The fire, with its flames

* 161-166. † 167-181. ‡ 167 § 168.

shaking with the air of the châmaras plied by the Apsarases, burns the king of the gods (Indra) with some difficulty, as if trembling with fear.'* 'The fire burns slowly the treasures of Kubera, with the guardian snakes spouting heavy showers of their liquid poison, and thereby checking the rise of its flames.'†

THE WIDOWS OF YAS'OVARMÂ'S ENEMIES.

The above is followed by a short‡ description of the widowed condition of the wives of Yas'ovarmâ's enemies killed by him, intended to show that he was skilled in destroying his adversaries.

YAS'OVARMÂ'S EXPEDITION OF CONQUEST.

Yas'ovarmâ starts at the end of a rainy season, in the manner of king Aja in the *Raghuvams'a*, on an expedition of conquest§ (vijayayâtrâ). When he leaves, he is met by good omens, such as showers of heavenly flowers dropped down by the gods, cool breezes wafting perfumes from the garden of the gods, and treasures moving with their guardian serpents. At the same time the damsels of his capital, more beautiful than the wife of Kâma, came out to the windows to witness the king's procession, and in the joy of the spectacle many forgot to finish their toilets, and many wore their ornaments in the wrong places.‖ Also the great poets and bards of the court and of the city came forth to sing auspicious hymns, and praised Yas'ovarmâ to the effect, that even that Indra, who lopped the wings of the mountains, nodded his head in admiration when he thought of him. Taking this opportunity, the poet returns to his favourite theme of the destruction by Indra of the wings

* 1ߦ. † 178, ‡ 182-19 . § 192. ‖ 193-201, ¶ 202-21ߦ.

of the flying mountains, and gives us some excellent original scenes without repetition.* This is followed by a description of Yas'ovarmâ's steeds as they go forth with the rest of the procession, after which comes a description of his stately elephants.

As Yas'ovarmâ proceeded with his army, first the harvest and then the cold season soon set in. This gives the poet an opportunity to treat us to some excellent specimens of description of the season. Yas'ovarmâ arrives in the valley of the S'oṇa or Sone.† He proceeds to the Vindhya Mountains, a few reflections‡ on which lead him to the temple of the celebrated non-Aryan deity Vindhyavâsinî Devî or 'the goddess residing in the Vindhyas,' whose seat has for so many centuries been established on the slopes of those hills, north of the range. The king offers a hymn of fifty-two§ couplets to the goddess. The following will give an idea of the king's address to the famous non-Aryan Kâlî of the Vindhya. 'Thy arched gate is adorned with strings of bells, as if they were removed from the necks of the family of the Buffalo-Demon (Mahisha) brought away by thee as captives. The head of the Buffalo-Demon, whitened by the effulgence of the toes of thy feet, looks as if surmounted by a block of snow given by the Himâlaya, thy father, to help thee. Strings of the black bees lie about in the perfumed yard of thy temple, as if they were the chains of people set free by thee [from the misery of the world of innumerable births] on their simply offering a praise to thee'‖ .... 'The Himâlaya became great in name, because he is thy father: the Vindhya too becomes

* 212-234. † 2.0-279. ‡ 280-284. § 285-338. ‖ 285-287

great, because thou livest in one of its caves. Walking about in thy temple, attracting to thyself the flamingoes by the noise of thy foot-ornaments, thou seemest as if thou lovedst to walk in a burning ground covered over with human skulls.* Thy gate-yard, besmeared in every place with the offerings of blood, appears as if it were covered with bits of the twilight torn to pieces by Hara [to gratify thy jealousy.]† 'If, O Kâli, thou didst not cause the destruction [of life], how would the whole person of thy endless form be covered with strings of skulls?'‡ 'Not even for a twinkling of an eye is the garden round thy temple abandoned by the peacocks as if attached by friendship to the peacock of thy Kumâra who is hard by.'§ 'The inner part of thy temple, darkened by the black, shining, unsheathed knives, bows and swords, offered to thee by warriors, does not frighten the owls even during day time.'‖ 'The reflections of the red banners having fallen upon the glossy slabs of stone here [in thy temple], the jackals lick the slabs mistaking the reflections for streams of the b'ood of the plentiful offerings [made to thee].'¶ 'Thy lamps, dim on account of the deep innermost part of thy temple where they are, seem to burn dimly on account of the darkness caused by the hair of the numerous heads offered to thee.'** 'The Kol women, anxious to get a sight of the human victim as he is being slaughtered, and crowding together so as to mount upon one another, can only offer thee from on high the perfume they bring with them, instead of at thy foot.'†† 'The branches of the trees, red with the blood of the pieces

---

* 290. 91. † 294. ‡ 297. § 299. ‖ 306. ¶ 310. ** 318. †† 319. The commentator is wrong in interpreting these lines as referring to the figures in the ceiling.

of human flesh, which were hung from them [during the previous night], testify to some great achievement, in these nocturnal cemeteries, by means of the sale of a hero's flesh,"* an allusion to the practice of slaying a hero, and selling his flesh near Káli's' temple, with a view to the attainment of some difficult object of the seller's desires. Referring to the daily sacrifices of human beings it is said, 'Here Revati, thy attendant, naturally lean, goes before thee, as if she had lost flesh by the frightful spectacle of a dead human body always lying before thee.'† 'In this manner the king, who was guided to the temple by a S'abara having a turmeric leaf for his garment, paid with due ceremonies his homage to the goddess who lived in a cave of the Vindhya.'‡

The hymn to the goddess is followed by an address to a human skeleton, which the king saw lying rotten and dried up before the goddess. Says he: 'Why even now does this redness appear in the region of thy heart, the bones of which have become reddened by exposure to the elements for a long time, as if it were the redness of wrath? In that same forehead, covered over with worms issuing from the joint, cruel death seems to have drawn a line of ripple as if in place of a smile. On the face, the crooked and circular lines of dust, drawn by the white ants, are now the ornamental love-lines painted with the sandal paste of the Malaya. Alas! that same lotus-like head, which would not rest except on the arms, resembling the young shoots of a bambu, of the beloved one, is resting on a pillow made of an ant-hill. In place of the large and soft crown of hair, there have risen, alas! from the skull, filled with mud

* 327. † 329. ‡ 338.

large tufts of hard grass. Alas! One shudders at that line of teeth marked with yellow-red dirt, as if it were the yellow-red colour of many a scroll of betel-leaf chewed by them. Those wings of the black bees resting on him show, as if Kâma still shot violently this one with his arrows of manjari (long clusters of blossoms) furnished with the feathers. To this poor man the world, though illumined by the sun, though brightened by the moon, though supplied with fire, though having the brilliance of gems, became all of a sudden filled with unbroken darkness. In this manner did the king, whose heart was softened at the sight of the dead human body, long mourn, full of feeling thoughts and reflections.'

The above is followed by a description of what he and his army observed in the regions of the Vindhya. It is said, in a somewhat obscure passage, that the king of the Magadhas, that is, the Gauda whose destruction has supplied the name to the poem, fled before him through fear, 'darkening the space before him with the dâna (the liquid oozing from the temples) of his elephants in rut, as if he carried before him the darkness of a night which he created by charms.'[†]

The heroes of Yas'ovarmâ's army, observing the scenes around them in the summer or hot season, and affected by some of them, indulge in many a reflection on the loves they had left at home.

As Yas'ovarmâ proceeded further, the rainy season came. And here the poet treats us to some of his characteristic descriptions of all that the king and his army saw at that time in the places, through which they were passing. Everything strikes the poet in an

* 332-347. † 354.

original manner, as it does every true poet. Just before the rains come, occasional showers allay the thirsty sides of the mountains, from the fissures of which begin to rise the wild plantain trees. When the rains are heavy 'the rivers carry waters, which are struck by violent torrents of rain,' in which, owing to the destructive cranes, the small fishes run about, and which are undrinkable and yellowish with mud;'* 'the cobras, burned with their own fiery poison, and longing for the first rain to cool them, bear the first heavy torrents of rain, though they strike and hurt their hoods;'† 'even a single fall of rain improves the colour of the sugar-canes, green after the dust has been washed away from them, and having parts of their blades still yellow on account of the recent heat;'‡ 'owing to the new clouds, the days appear as just begun, though the sun has risen high, and as going to close immediately, though yet far from the end;'§ 'strange is the appearance of the plains, as they look large on account of the absence of all cattle, and as the paths look deep on account of the grass growing up on both sides thereof;'‖ 'the nights are preceded by long twilights, and are accompanied by the doubly loud noise of the mountain streams and by the unbroken chirping of the crickets;'¶ 'the regions of the woods gladden the heart with the gladdened trees, with the breezes cool after the rain has ceased, and with the cattle returning home by the dry footpaths.'**

The vassals and nobles of the king of the Gauḍas, who took to flight with him, felt ashamed of their own duct, and immediately returned to fight Yaśovarmâ

* 384. † 390. ‡ 392. § 400. ‖ 401. ¶ 402. ** [illegible]
d (Gauḍavaho)

'shining,' as the poet says, 'like the sparks of light issuing from a shooting star, and running in the opposite direction.'* A great battle ensued, and the blood of Yas'ovarmâ's enemies, the allies of the Gauḍian king, reddened the field. The gods saw the great battle from the skies, and strewed heavenly flowers upon the victor. The king of the Gauḍas, or Magadhâdhipa, was pursued and slain by Yas'ovarmâ, who then proceeded to that coast which was covered with woods perfumed by the cardamom. He enjoyed his wanderings through the long and extensive plantations of the cocoa-palms.

Yas'ovarmâ then conquers the king of the Vangas. The Vangas were powerful in the possession of a large number of warlike elephants, But Yas'ovarmâ subdues them, and they submit to him and acknowledge him as their suzerain. The conquering hero proceeds, passing through fields chequered by gourds and by flocks of deer sitting at their ease. Distressing S'esha (the earth-supporting snake) with the weight of his marching army, he went by the road across the Malaya mountain (the southern Sahyâdri), accepting the submission of the king† of the Deccan. Who this king of the southern quarter or country was, it is not possible to say, as the only reference to his subjugation takes no more than part of one single couplet.

Then Yas'ovarmâ arrived on that shore of the sea, where Vâli, taking under his arm-pit the mighty Râvaṇa who could root up the Kailâsa from its foundations, roamed about at ease. This gives the poet an opportunity to describe how Râvaṇa had ingratiated him self into the favour of S'iva by offering him his heads.‡

* 414. † 423. ‡ 42 4430.

Yas'ovarmâ then marches upon the Pâras'ikas, and conquers them after a very long and hard-fought battle, in which many of his enemies were slain.*

Then our hero is said to have levied tribute in those regions also which were made inaccessible by the western mountains (the Ghauts). These had once been removed from the plains of the Deccan and thrown back towards the sea. This refers to a Paurâṇic legend, according to which king Pṛithu, wishing to measure the earth with his great bow, found the spaces to be measured smaller than his bow, being straitened by the mountains that stood on the east and on the west. He, accordingly, pushed out the mountains in both directions, and cleared the intermediate space for purposes of measurement. This legend gives the poet another opportunity of exhibiting his powers of describing mighty events connected with great phenomena, in which he so wonderfully excels. He describes how Pṛithu found, that, when with the end of his bow he threw a great mountain towards one direction, it caused, by its heavy fall the earth to sink under it in that direction, so as to cause the mountains on the opposite side to roll further back from the sea, and how therefore he could only partially succeed in clearing the Deccan, and how he put the mountains close together near the seas on the east and the west.†

Yas'ovarmâ then comes to the banks of the Narmadâ, and passes some time there. This gives the poet a pretence for singing the unrequited love of that sacred river for the kingly sage Kârtavîrya.

The hero then comes to that part of the sea-shore

---

* 431-439. † 446-450.

where the gods, who churned the ocean, first saw the jar of nectar, and stays there for a while.

He then marches to Marudes'a or Mârvâd. Thence he proceeds towards S'rikantha, or Thanesar, in the Punjab, and makes a long stay there in memory of the sarpasattra (snake-sacrifice) performed in that place by Janamejaya to avenge his father Parîkshiti's wrongs. Taking the occasion, the poet gives one of his grand descriptions. The destruction of the snakes and the impending ruin of Indra afford him great opportunities of description, which he certainly does not neglect.

Yas'ovarmâ then enjoyed with his damsels a bath (jalakridâ) in the pond at Kurukshetra, where Bhîmasena had struck Duryodhana as he lay hidden therein, and recalled to his mind, while there, the scenes of the war of the *Mahâbhârata*. Yas'ovarmâ, full of compassion, then makes some reflections on the folly and the consequent misery of Duryodhana. He thence visits the place where Karna, one of the great heroes of the *Mahâbhârata* had fought, and makes some reflections upon him and his valour, and also upon his unbounded generosity.*

Yas'ovarmâ thence proceeded to the site of Ayodhyâ, the city of Haris'chandra, with whom it had ascended bodily into heaven, and built a new temple (suraprâsâda) there in one day. The mention of the ascension of Haris'chandra's city into heaven leads the poet to some of the most beautiful descriptive passages in the poem, in which he gives a life-like picture of what might naturally happen if a living city with all its

* 492-494.

appurtenances, gardens, houses, wells, temples, gates, birds, and animals were suddenly to go up high into the air, and if the inhabitants were to suddenly find themselves changed into residents of a region where the conditions of life were so different from what they were accustomed to before. 'Although there was the celestial garden (*Nandana*), delightful with the divine trees, and with its juicy blossoms and fruit, the earthly trees, and not the heavenly garden, were fondled, owing to previous attachment,'* says the poet, referring to the trees that had accompanied the citizens of Ayodhyâ.

Yas'ovarmâ then received the submission of the people living on the Mandara mountains, † and proceeded towards the north, which is known in connection with the lord of the Yakshas, and there especially his valour became more unbearable, *i. e.*, his prowess was felt even more than it had been during the previous parts of the expedition. 'There he was welcomed by regions, which were perfumed with the gum exuding from fissures in the devadârus, and which were cooled with the smell of the new liquor scented with spices.'‡ The Himalayan regions are alluded to.

And now follows a kulaka of one hundred and forty-six couplets, § giving a description of the various objects, scenes, temples, lakes, forests, rivers, trees, and other things that his army had seen in the course of their expedition. It does not appear that the objects are taken up for description in any particular order, such as geographical, or the order of the line of his journey, or of the seasons, but are mentioned at random. Nor is it possible to indentify many of the localities referred to

---

* 505. † 509-10. ‡512. §513-658.

by the descriptions given, as few names are mentioned. To convey an idea of the manner in which the poet treats this part of his subjects, it will suffice to say, that first come certain lake scenes, then follows a description of some high mountains, followed by that of villages on the banks of large lakes; then come marshy lands, followed by shores covered with little shells, and so on. The poet shows, as usual, an utter disregard of conventionalities, and seems to care for nothing that does not strike his own senses or his own imagination. One or two specimens may here be given of the poet's look at what others might have considered not very noteworthy Referring to village life and the periodical festivities thereof, he says, 'Happy are the days of village festivities, when the children are adorned, when the women are heavy with pride at the newly dyed sâdis worn by them, and when the ignorant villagers stand motionless and enjoy the sports.'* Referring to half ripened mangoes still hanging on the trees, the poet says: 'Here pleases the mango fruit, of the colour of the somewhat dusky, full cheek of a young Tamil woman, painted with turmeric, and hanging on the tree on account of its being not yet completely ripened,'† the custom of covering the cheeks with turmeric being still very common, and cherished among Tamil women. Speaking of forest villages, the poet says: 'Here are these charming villages in the forests, in which the boys are delighted by the fruit they have received, which look beautiful with their houses of good timber, and which are not overcrowded with people '‡ Referring to abandoned villages, the poet says : 'The heart somewhat clings to the abandoned villages, in which the trees

* 598. † 601. ‡ 607.

have burst through the walls, in which the smoke rises only from the sheds of the cowherds, and in which a few crows perch here and there * Here is a grove of vast trees,in which the deserted *lingam* is sometimes washed by a passing recluse coming from a distant village, which is near a mountain, which smells strongly with the dropped leaves, and in which there is a pond of water,deep and somewhat green.'† Of the condition, during the rains, of monks living in the mountain caves, it is said,'here in caves, of which the stones have become loose owing to the leaking of the stream water therethrough, dwell monks wearing yellow-brown garments as pale as an old seed of a jujube fruit.'‡

When Yas'ovarmâ returns home after 'having thus conquered the world,' he dismisses, to return to their homes, the numerous kings whom he had compelled to accompany him after they had been conquered by him. The poet here describes§ in what sad, neglected, and mournful condition they found their homes. The flower-plants, he says, flowered, and there beging nobody to pluck the flower, it dropped down when propelled by the rise of the fruit: 'Here, propelled by the fruit, drops to the ground the flower of those plants, the buds of which once used to decorate the hair of young women.'|| 'Those same halls of the houses became like oblong wells without water, having lost their roofs, but still retaining the naked walls standing high.'¶ 'Those same terraces, of which the pillars were once variegated with many precious gems, are now only ornamented with the gem in the hood of a cobra chancing to wander in them.'** Referring to the fields once so well culti-

* 608. ¶ 609. ‡ 615. § 659-688. || 661. ¶ 662. ** 663.

vated he says: 'The fields, not being visited by the ploughshare for a long time, are now overgrown with excessive harita grass, and with many bushes of the arka, which, owing to the quality of the soil, have grown so vigorously.'*

The above is followed by a short description of how the wives of Yas'ovarmâ's soldiers enjoyed themselves in the rains, after the return home of their husbands.†

After Yas'ovarmâ returned to Kanauj, the panegyrists sing‡ his praises and his glorious victories. From the first three verses of this kulaka, it would appear that after he had killed the king of the Gaudas, or rather of the Magadhas, he carried the ladies of his harem into slavery, and made them ply the châmaras over him in public darbar. For referring to the greatness of the mighty foe whom he had killed, and to the want of any smile on the faces of the royal slaves, the panegyrist sings as follows:§ 'So puissant was the king of the Magadhas, that when he struck a blow on the head of his enemies' elephants, and the elephants, smarting with pain shook their heads, the bees rose therefrom and at once fondly repaired to the flowers which the gods, pleased with his bravery, threw down upon him; the shines of smiles do not appear on the faces of these damsels of that Magadha-Lord, because they are driven away by the resplendence of thy great glory.'|| The ladyslaves dared not weep or show that they sorrowed, while king Yas'ovarmâ was sitting full of joy over his victories. The poet says, the little reflections of the hairs of the châmaras plied by them, which fell into

* 667. † 689-694. ‡ 695-737.

§ The translation is not literal, but gives the sense of the text.

|| 695-696.

their transparent cheeks, looked as if they were streams of the tears which, for fear of giving offence, they were drinking, and which were, while being drunk, seen through their transparent cheeks.* The panegyrist goes on to say, that Yas'ovarmâ's victorious war elephants having no more enemies left to conquer, try their strength with the sides of the hills.†

Then follows a short kulaka of twelve‡ couplets describing Yas'ovarmâ's love to the ladies of his harem after which comes another of twenty-seven couplets which also describes his loves to young women. Another kulaka of eleven§ couplets describes the toilet of young damsels after ablutions in the bathing ponds (*jalakrîdâ*).

The above ends by a statement that at the end of spring, the king goes to live outside the city in a summer retreat, followed by a description of the beauty of young damsels.‖

PERSONAL HISTORY OF THE POET.

Here begins an important part of the poem, a part, that is to say, in which are given some particulars of the personal history of the poet.¶ These particulars are, that Vâkpati was poet laureate or head poet at the court of Yas'ovarmâ, and enjoyed his favour; that he was either a pupil or friend of Kamalâyudha, another poet; that he was either a pupil or a personal admirer of Bhavabhuti; that he was an admirer of the works of Bhâsa, Jvalanamitra, Kuntideva of the author of the *Raghuvams'a*, of Subandhu and Harichandra; and that he was read in the Nyâyas'âstra (logic or dialectics), the

---

* 697. † 698, 699. ‡ 738-749. § 777-787. ‖ 792-796. ¶ 797-804.

science of poesy, in the Purâṇas or legendary works,and in the works of many poets, and admired them; and that his hearers 'nodded their heads with admiration of his excellent words which filled up their ears, as if shaking those words down in order to make room for the excellences of more of his poetry;'* and that he was once requested by an assembly of learned people, fond of poetry and elegant literature, while speaking of good men, to celebrate the life of Yas'ovarmâ.

THE POET REQUESTED TO WRITE HIS POEM.

They said that Yas'ovaramâ was an emanation of Hari† (Vishṇu) nay, that he was Hari himself;‡ that as he was the lord of the world,he was the same as Krishṇa,§ for he was an expert in the art of love and was rich in the possession of exquisite beauties;that he was endowed with excellent qualities,‖ and that he was so handsome that he was beloved even of the women of his enemies; and that such being his qualities and his good fortune, they, the lovers of fine letters, were desirous of hearing from Vakpati a complete narrative of the manner in which he had killed the lord of the Magadhas.¶

VAKPATI'S REPLY.

Vâkpati replies as follows. He feels delighted at the idea of singing the exploit of Yas'ovarmâ, and could hardly conceal his joy; Yas'ovarmâ was no ordinary king, but was even greater than Prithu of ancient renown, who came to the succour of the Mother Earth and restored her to her former condition of fixity,when she was threatened and distressed by the Dânavas, and thus was immortalized by her being called(Prithvî)after

* 803. † 805-816. ‡ 817-826. § 827-832.
‖ 838. ¶ 844.

his name.*The poet goes on to say,that in this mortal life of short duration, full of misery and imperfection Yas'ovarmâ was the only man whose deeds and virtues were worth hearing; and taking this occasion, he dilates in one hundred and fifty couplets on the vanity of this life, on the wickedness of the bad and the supportability of life derived from virtue. This is one of the best and most remarkable parts of the poem, and abounds in sentiments of the very highest order.† 'See this paradox: much liquor intoxicates, not little; but Lakshmî, when plentiful, does not intoxicate as it does when paltry.'‡ 'Good men are filled with two sorrows always, viz. that they are not born in the time of good people, and that they are born in the time of bad people.'§ Referring to the fact that kings are usually surrounded by bad people and not by good ones, the poet says: 'if any virtuous men ever find any place at all in the palaces of kings, it must be that they are there because others also are there, or on account of some other reason, but not because of their virtues||'. With reference to the fact that none honour those whom the king dislikes, the poet says: 'why do good men seek to be honoured [by the people] for those same virtues, which make them hateful to kings?'¶ To illustrate that success in life belongs to mediocrity, it is said: 'who does not turn away from those who have no merits at all? or, who does not distress himself with jealousy of those who have excellent merits? He lives happy who is neither excellent in merits nor altogether devoid of them.'** The sign of the highest virtues a man may possess is given as follows: '[In their presence] even

* 848-856 † 857-1006. ‡ 864 § 872. || 876. ¶ 877. ** 878

the wicked behave like good men, even good men, seem to betray wickedness : this is the boundary-line of virtues that shine afar.'* 'Although greatness is the result of virtues, ignoble persons place greatness in that which is not the result of virtues. They thus expect that virtues should spring from that from which they do not spring.'† 'The world will be devoid of virtues in proportion that virtues do not shine, and in proportion that vices prosper.' Thankful for some little virtue that is still to be seen in the world, the poet observes: 'I consider that it is the foreshadow of the kṛita-yuga (the kṛita-age) that will next begin, that even in the height of this kali age there is some purity to be seen.'‡ Speaking of misers who are never tired of praising the liberality of their ancestors,the poet observes: 'Praising the liberality of others as to giving, how is it that misers,who do not feel the desire themselves to give, do not feel shame ?'§ Adverting to the question as to what constitutes happiness the poet observes: 'absence of sorrow is not pleasure, nor is that which is called pleasure true pleasurer: that which is pleasure when you have given up pleasure is alone pleasure. The most dreadful sorrows rise in the midst of the greatest enjoyment of pleasure. For it is in the greatest light that shadow is the thickest.'‖ 'The compassionate hearts of the great, even when distressed, enjoy happiness by means of their sorrows, even as those of poets do by means of their compositions. The wise, who are born first in this and then in that good family in this endless world, regard them as merely temporary lodgings.'** Of vulgar people who lighten

* 886. † 894. ‡ 912. § 919. ‖ 935, 936 ** 938, 939.

their grief caused by the loss of relations,&c., by lamenting, the poet says: 'With nothing but sighs, born of sorrow, does the world lighten sorrow, like an elephant that lightens his fatigue with sprays produced by fatigue.'* Equally vain, and, besides, destined to be short-lived, is the joy that melts into tears at the meeting of relations: 'When at the meeting of dear relations tears flow down, it is really because, I suppose, the hearts trickle for fear of the [approaching] separation.'† The more does the worldly man try to extricate himself, the more tight become his bonds: 'Oh fool, to thee bound by the ties of affection, how can there be any laxity of thy ties? The bond of him who struggles to be loose becomes the more firm.'‡ On the vanity of fame, even in the case of the good, Vâkpati says: 'Of the body of renown of the good, destroyed by the effect of time, rare remembrances are to be met with at times here and there, like little bits of bones.'§ What is the true giving up of the world? 'Then is the true giving up of worldly pleasures, when the heart is satisfied with any circumstances that may happen to surround a man; as for reviling Lakshmî, why, that is nothing but love of worldly pleasures, combined with unshaken jealousy.'‖ As for calling that 'giving up of worldly pleasures,' which consists in retirement into the forest, our poet says: 'Why not call that which some men practise love of worldliness, namely, they give up homes full of troubles, and delight themselves in forest regions adorned with perennial streams?'¶ For, to a man retreating, for example, to the Vindhya, much pleasure is afforded by rivers with their numberless birds, crystal waters of

* 940. † 941. ‡ 942. § 945. ‖ 947. ¶ 948.

which the bottom can be seen, and mountains noisy with young elephants.* Says our author, 'Indeed even his own wife abandons a man who has lost his wealth and importance. For does the night, the spouse of the moon, remain with him throughout when he is not full?' Alluding to men who run after many gods, the poet says: 'Oh heart, rest in some one. Unfortunate one! how much distress wilt thou undergo? Even a beggar is better if he belongs to one man than if he belongs to the whole world.'† 'May you,' says the poet, 'who live in the world full of such vanity, attain to precious fruit by hearing the [celebration of the] sacred virtues of this king,' *i. e.*, Yas'ovarmâ.‡

The poet goes on to say that Yas'ovarmâ, to test whose puissance S'iva assumed the form of a lion' excelled in valour, greatness, piety, in all the good qualities of his family and in compassion.§ It is possible that this self-imposed metamorphosis of S'iva into a lion refers to some fancied or true encounter, that Yas'ovarmâ had had with a lion.

Then follows a small kulaka‖ in which the poet says, that Yas'ovarmâ is no less than an incarnation of Hari (Vishṇu). And in order to characterize Hari, he gives one of his grand descriptions of the churning of the ocean by that deity.

A set of four¶ couplets then gives a description of Yas'ovarmâ's kingly prowess, and his power of striking terror by his presence.

Yas'ovarmâ is Kes'ava himself, that is to say, identical with Vishṇu, as his renown extends to all the quarters of the globe.**

---

* 950. † 954. ‡ 1006. § 1007-1015.
‖ 1016-1039. ¶ 1040-1043. ** 1044-1045.

Nor is Yas'ovarmâ deficient in the qualities which usually adorn a protector of the religion of his forefathers. As in many former instances, the Mother Earth assumed the form of a cow and came to him, supplicating protection for herself and for the religion of the world from her oppressors.*

Yas'ovarmâ was an ornament to the lunar race of kings to which he belonged.†

The above is followed by four‡ couplets describing the saubhâgya of Yas'ovarmâ, that is to say, his great personal attractions, which fascinate all beauty even in the harem of his conquered enemies.

The poet sums up and says, that such being the greatness of Yas'ovarmâ, even the two-thousand-tongued S'esha would not be able to do justice to it, if he were to attempt the task. Who was he that he should venture upon that stupendous undertaking?§

THE POET PROMISES TO SING YAS'OVARMÂ'S GLORY.

'Nevertheless,' he goes on, 'Hear at the end of the night this poem, the mirror of the proud valour of the king's arm, which is distinguished for the slaying of the eastern king. I now compose this *Gaüdavaho* which has a great beginning, and which being heard, both kings and poets shall give up all pride.'‖ 'But just now,' says he, 'it is evening time.' The refusal to narrate the story of the slaying of the Gauḍa king in the evening, and not till the next morning, is merely a contrivance to get an opportunity of describing the circumstances under which the evening and the morning present themselves to the eye of a poet, such as our author is. And he describes in his graphic manner the scenes

* 1043-1068. † 1064, 1065. ‡ 1066-1069.
§ 1070-1072. ‖ 1073, 1074.

of the evening hour, at the end of which description he resorts to his bed, 'as if unable to properly sing the deeds of the king.'*

In the following verse he says, that as the renown of great men encourages a man to celebrate it, so the same discourages him from undertaking the task for fear that he may not be able to accomplish it as well as it ought to be accomplished.†

Then follow seventeen‡ verses devoted to the amorous actions of young people, suited to that time of the evening. This is followed by a similar kulaka of twenty-five couplets.

When it dawns next morning a kulaka of twenty§ couplets is devoted to the portraying of the scenes of the hour.

THE POET PREPARES TO SING HIS POEM.

The poet then commences to sing 'the deeds of him whose deeds were like the deeds of of Châṇakya,' *i. e.*, of Yas'ovarmâ, great in the art of polity.

This is followed by twenty‖ couplets describing how everything in the world appeared perfectly calm, as if all attention to hear the poet sing his poem. The four quarters of the globe, free from darkness, and clear, appeared as if ready to receive the writing in which the poem was going to be imprinted on them. The young sun, which was just then rising, appeared like an auspicious pitcher, put forth by the East as by a young damsel. The goddesses in heaven suddenly rushed out to hear the poet sing Yas'ovarmâ's deeds, regardless of the embraces of their divine spouses. The gods plucked the flowers in the Nandana garden to throw them down

* 1120. † 1121. ‡ 1122-1138. § 1164-1183. ‖ 1185-1204.

in token of congratulation. The skies sent down shower in auspicious manifestation of joy. The forest recluses started forth in great hurry to hear the poem. The birds left their perching places on the trees, as if to hear the poet sing the deeds of the kin g The people crowded to the poet, and, being reflected. in the great hanging mirror, appeared to show as if the citizens rose to the top of their houses to hear him. The gods came down in their balloons to take part in the hearing. The poets addressed the king and congratulated him on the victory of his arms and on the acknowledgment of his supremacy by all his enemies. When the day had become as golden as if it had all been strewed over with gold dust, and as the poet was going to commence, as if wholly possessed by Sarasvati (the muse of poetry), the people became, as it were, dumb through curiosity.' *

And now 'he who directly gave away to his favourite dependents the Lakshmis (riches) of his enemies, as if he did not, on account of their natural hostility as being the spouses of enemies, believe in them [and, therefore, did not care to bring them to his house]; he at whose re-coronation with victory at the end of the successful expedition, the queens of his enemy, just reduced to slavery, drank their tears after they had concealed them by immediately plying the châmaras of that king this purifying, and new, and beautiful, and wonderful, and excellent life is being celebrated. Do ye hear it.'†

2 THE PRESENT POEM IS MERELY A PRELUDE

Such are the contents of the *Gaudavaho* The first question that occurs to the reader at the end of the

* 1205. 6. † 1207-1209.

above couplets is where is the *Gaudavaho*, the life, the history, the celebration of Yas'ovarmâ's exploits for which the poet prepared the reader, and to hear which he brought down even the gods themselves ? Or, in other words, is the poem of 1209 couplets that we have the whole poem, or is it merely the prelude to the main poem which we have not yet got ? It would appear at first, that neither the manuscripts nor the commentator Haripâla enable us to answer the question decisively either one way or the other, although so far as can be learnt from the commentator's remarks, in spite of himself, his language would, in one or two places, seem to prove, as will presently appear, that what we have is only a prelude, and that the poem is or was to be a continuation. Before stating, however, the conclusion to which I have come, it will be necessary to recapitulate somewhat fully those passages in the poem which bear upon the question at issue.

The poem bears the name of *Gaudavaho*, or 'the slaying of the Gaudian king,' called the king of the Magadhas. But up to couplet 797, which begins the personal history of the poet, and which marks the end of the expedition of conquest forming the chief burden of the previous part, and where the second part, with the circumstances under which Vâkpati undertook the task of celebrating the slaying by Yas'ovarmâ of the Gaudian king, begins the only mention of the Gaudian king or of his death, after the solitary and short statement in 354, that he fled through fear, is contained in—

(1) Couplet 414, page 119, where it is said that 'the multitude of the [allied] kings of the lord of Magadha who gave himself up to flight

having returned at once, appeared like the sparks of fire [issuing from a] shooting star [and running in the opposite direction.']

But this mention of the Magadha king is made in the most incidental manner, and with no direct purpose to refer to him as the hero who has given the name to the poem. The reference to him is no better than that to the king of the Vangas in 419-421, indeed it is much more incidental. It is less as a mention of the king whose killing has given the name to the poem, than that of the kings of the Deccan (422-423), or of the Pârasîkas, (431-439), or of the kings of the Mahendra mountain, (509-510). The next time we hear of the Gaudian king is in—

(2) Couplet 417, page 120, where we are told, that 'the king (*i.e.*...Yas'ovarmâ having slain the king of the Magadhas who was fleeing, proceeded to those woods on the seashore which were perfumed by the cardamom.'

Even the commentator feels that this is too short a mention of the slaying of such an enemy as has supplied the name to the poem, and quoting from a work on Alaṅkâra he observes: "although it has been laid down " that ' the family, the valour, the learning, &c., of the "enemy conquered should be described, and thereby the "greatness of the victorious hero should be heightened.' "still that direction applies to the first conquest by a " hero. As for Yas'ovarmâ, who had won numerous vic- " tories, such a description of his enemy, as is here " given, does not fail to redound to his glory, since the " greatness of his enemy may be inferred from his " (Yas'ovarma's) valour. " Such a slaying, without

mention of the Gaudian king's family, &c., may be free from the objection referred to by the commentator; but it certainly is not enough by any means to justify the name *Gaudavaho* given to the poem.

The next mention we meet with of the king of the Gaudas or Magadhas is in the panegyric (695–697) which is addressed to Yas'ovarmâ when he returns home, and, sitting in public darbar, makes the queens of the king of Magadha ply the châmaras over him in token of their reduction to be his slaves. This clearly shows that the Gaudian king had been already killed, and that his ladies had been taken prisoners and turned into slaves by Yas'ovarmâ; but there is nothing more said about him.

This is all that occurs about the slaying by Yas'ovarmâ of the Gaudian king in the whole of the account of the expedition of conquest, undertaken and successfully carried out by him, but which was neither led for the express purpose of slaying or subduing him, nor dealt with him in a special manner.

We then come to the second part of the poem, which begins with the personal history of the poet, at the beginning of which we are told that the poet was, while sitting in an assembly of learned people, requested by them to describe fully the manner in which Yas'ovarmâ slew the king of the Gaudas. Here is the request:—

'These persons (*i.e*, we) wish to hear sung by you at full length the death, as it was formerly accomplished, of the king of the Magadhas by this Yas'ovarmâ [who is] so high [as we have just described ''].

Mark the words 'at full length.' The word in the original is *nîsesam*, which literally means, 'without anything being omitted or left unsaid.' This request appears directly to refer to the bare mention made before (417, 695-697) of the slaying, and to imply that that bare mention is not enough, and that, therefore, the event should be described more fully, and without leaving any circumstance connected therewith undescribed. What is the poet's reply to that request?

The poet replies that Yas'ovarmâ is greater than the great Prithu himself, that he is one who alone deserves to be sung in this world, which is full of imperfections and vices and miseries; that to test his valour even S'iva metamorphosed himself into a lion, and found that he stood the test; that, in short, he is an incarnation of Vishnu, of Kes'ava; that he is full of royal puissances; that he is pious and strong, and willing to support the religion; that he is descended from the lunar race of kings; that he is handsome. This being so, even the two-thousand-tongued S'esha would not be able to do justice to his great virtues and deeds. "How can I sing " his life and his conquest of the king of the Gauḍas? " Still I will sing to-morrow morning, at the end of " this night, this poem, the mirror of the proud valour " of the king's arm, distinguished for the destruction " of the eastern king. I now compose this *Gauḍavaho* " having a great beginning, which being heard, both " kings and poets shall give up all pride." Even after this he feels uncertain, whether he ought to undertake such a difficult task, and goes to sleep. When the morning dawns, every thing, every being, every god, and every goddess comes to hear the poet sing the

great exploit of Yas'ovarmâ. 'When all darkness, like a very Kali-Age, unable to bear the relation of the noble doings of a virtuous man, the ornament of all pure men and of all performers of good deeds, and as if, with its heart broken, has fled away,'* and when the whole world, mortal and immortal, animate and inanimate, is thus ready and anxious to hear the poet, the latter after having performed the duties of the morning 'began to relate to them (the learned people who had requested him to that effect) the exploit of him whose exploits were like those of Châṇakya.'† The poets of the court congratulate Yas'ovarmâ's virtues and his prowess that had accomplished the death of the Gaudian king, upon their good fortune in being celebrated by Vâkpati. It is further said, that, as the day began to be golden, *i.e.*, it began to shine, and as the poet was going to relate the exploit, the world began to look dumb with expectancy.‡ And, lastly, the poet finishes his reply by saying, 'The exploits of him, who gave the wealth of his conquered enemies to his favourite dependents, and who brought away the wives of his enemy into slavery, are now being sung by me. Hear the same.'§

The above leaves little doubt that the poem is still to come, which is to give a full description of how Yas'ovarmâ killed the king of Magadha.

It may be added further, that if we are to take the poem as the whole poem, and not merely as the prelude, it is a singular one. For we have neither the name of the Gaudian king, nor that of his capital, nor the reasons|| why he was killed, nor the circumstances

---

* 1179. † 1184. ‡ 1205-1206. § 1207-1209.

|| The kings of part of the Gaudian country appear to have been great supporters of Buddhism about Yas'ovarmâ's time. The latter

under which, nor the manner in which, he was killed. It is improbable in the highest degree that the killing of an unnamed and, therefore, obscure king who is disposed of in three or four couplets out of twelve hundred and more—most of which have no concern with him or his death—could have given the name to the poem which it bears.

Then we may remark that in couplet 1074, where the poet promises to relate the story of the slaying of the Gaudian king, *i. e.*, sing the *Gaudaraho*, the latter is designated as ' having a *great* beginning, ' *maharâm-bho*, just such a beginning as the poem we have got, forms. Further, in couplet 1168, the poet says, that in the early morning when he was going to relate the exploit of Yas'ovarmâ, this happened: ' Then from ' the sky fell small stars, as if they were a shower of ' flowers dropped by the gods, who gathered at the ' hour of the *great* narration of the king's brave exploit.' ' Viyaḍa ' (vikaṭa) is the word used in the original. That word mostly bears the sense of ' large ' in size, ' great,' 'grand,' in importance and surroundings, the idea of largeness in size never being altogether forgotten. *Viyaḍa* could only apply to a long, great, and grand narration that was to come after the great prelude, and not to a short incidental mention of the Gaudian king and his death, such as has already been made in the previous part of the poem.

There is, therefore, no force in the suggestion that might occur to some, in the absence of any more parts

---

was a great patron of Brahminism. Is it probable the feud, which ended in the slaying by Yas'ovarmâ of the king of the Gaudas, had its origin in religious hatred? It may be the Gaudian king killed by Lalitâditya was a Buddhist.

of the poem, that the *Gaudavaho*, to hear which the poet called together all heaven and earth, is that which he had already been singing in the portions preceding, the portions in which the greatness of Yas'ovarmâ had already been celebrated, and the death of the Gaudian king had already been incidentally mentioned. If such were the case, what could Vâkpati mean by telling his interlocutors in 1073 to hear the story of the destruction of the eastern king the next morning? What was he going to narrate the next morning ? that which he had already sung ? Surely, our poets are not in the habit of giving a reading of their poetry which is already before the public, and calling it new !

The commentator in explaining the word '*eyam*,'* (this, viz., the poem *Gaudavaho*) uses the words, *etam vakshyamâṇakathâprabandham*, *i.e.*, 'this poem, namely, the poem that is to come hereafter,' containing a narration. In his comment on the next couplet, he observes on the words, *rayaṇi-viramammi* ('at the end of the night') : *rajanîvirama iti upodghâtaprâyam âbhâshitam*, which appears to mean, the expression '*at the end of the night*,' shows that what has been said [so far] is like an introduction.

The conclusion, accordingly, to which the materials and consideration set forth above lead me is, that what we now have of the poem is merely the preface or prelude, and that the real poem, giving a full account of the circumstances under which Yas'ovarmâ slew the king of the Magadhas, has not been found, if it was ever written, or, it may be, has not come down to us; and that the bare reference to, and short mention, in one or

---

* 1073-1074

two places, the flight and death, of the king of the Gauḍas, before the second part of the present poem begins, are merely made to serve as incidents which make the learned friends of Vâkpati prefer their request to him that he should narrate *fully* the story of the slaying by Yas'ovarmâ, and that there is nothing to militate against this conclusion either in the MSS. or in the commentary, indeed, the latter directly supports the conclusion so far as it says anything on the subject.

3 PRAKRIT STUDIES.

A few observations may not be out of place here on the importance of the studies in Prâkṛit. After the excellent edition by S. Goldschmidt of the *Râvaṇavaho* or the *Setukâvya*, the present work is the only one in the Prâkṛit language that is being given out to the public, that is to say, a Prâkrit composition not being a grammatical or a lexicographical treatise. The importance of Prâkrit studies can hardly be overestimated in the present state of philological research in India. In the first place, we have the most important part of the vast Jain literature in the Prâkrit language. We look forward with hope to the results which will be yielded by a close and systematic study of the Jain literature, results which may tell favourably upon our present hazy ideas on the subject of ancient Indian history, biography, and bibliography. The connection between works like the present and the religious literature of the Jains is illustrated by the fact that whatever Prâkṛit poetry, lexicography, or grammar has been preserved to us, we owe to the Jains, who have naturally taken care of it because it forms the key to the

proper comprehension of their religious books, which are mostly in Prâkrit. Secondly, the elucidation of the construction of the modern vernaculars of India will be a nearly hopeless task, but for the medium between them and Sanskrit, furnished by Prâkrit. The modern vernaculars would be full of insolvable riddles, if Prâkrit did not come to our help. Thirdly, Prâkṛit works, being written in a language much better if not quite fully understood by the people when they, a great many of them at least, were composed, must be valuable to us as sources of our knowledge of the period between the rise of Buddhism and the invasion of the Mahomedans; because they, having appealed more directly to the people than could have been done by Sanskrit works of the same time, have a better claim than the latter to inform us about many things concerning that period. I purposely speak measuredly about their having appealed to the common people directly. For Prâkṛit literature and Prâkṛit language had already in the latter part of the above period, attained to a form and style considerably above the understanding of the ordinary people, as it is impossible to suppose that the long compounds of Bhavabhûti in the Prâkṛit speeches of his plays, or the highly-worked expressions of Vâkpati were within the easy comprehension of ordinary folks even of their own time. But there can be no doubt, they were intelligible to a very much larger class than Sanskrit could have been. Fourthly, the study of Prâkrit is a better medium for the acquisition of many of the present vernaculars of India than anything else: a knowledge of Sanskrit and of Prâkṛit would introduce a student to the study of the vernaculars with a facility which would not be attainable

by any other means. Fifthly and lastly, if we succeed in unearthing and bringing to light works like the present, they might directly furnish us with some valuable dates that might throw light on many parts of the genesis of Sanskrit literature.

Prâkṛit poetry rightly boasts of certain charms which are peculiarly its own. It possesses a softness and sweetness which comes nearer home to us than the artificial adornments in Sanskrit. It justly lays claim to a larger amount of reality of thought and expression than ought to be assigned to later Sanskrit, as nearly the whole of the literature written in the latter was composed in a language foreign to the writers. And using, as they did, a language rich in forms and conventional phrases and figures, they naturally cared less for personal observation and personal sentiments than did their Prâkṛit brother poets. The latter, having to use a language less rich, less plastic, less conventional, less used by poets and writers, less learned and less esteemed, had necessarily to study their matter more carefully, in order to make up thereby the deficiencies and the disadvantages attendant upon the use of the vulgar tongues. Accordingly, we find much less conventionalism, less commonplace verse, less ready-at-hand set phrases, set ideas and set sentiments, to suit set circumstances in their poetry, than in the Sanskrit compositions of the corresponding class of writers. To illustrate these positions we may observe, that Vâkpati rarely speaks of the conventional lotus in describing the feet, hands, faces, eyes, or heads of his heroes. He does not speak of objects or things that he had not seen or felt himself, except when he describes imaginary Paurâṇic events, such as the destruc

tion of the snakes in the sacrifice by Janamejaya, or the smashing of the wings of the mountains by Indra, when his imagination runs as lively as if he were describing events which he had personally witnessed. He describes little homely scenes and circumstances and little chapters in village and country life, such as we do not see noticed often in Sanskrit poetry.

4 VÂKPATI'S PRAKRIT POETRY.

Vâkpati has little incident in the *Gaudavaho*: indeed, there is none beyond a very meagre programme of Yas'ovarmâ's expedition of conquest. But he is a master in bringing a master-poet's eye to look upon ordinary things, and finding out all the poetry that is in them. He has a wonderful way of laying under contribution some mythical event, and of giving an original description of it from the stand-point of his own imagination. Thus he takes up the myth of Indra having hacked the wings of all the mountains (which is a myth based upon the Vedic allegory of Indra fighting the rain-withholding cloud and felling it into rain), and gives a most vivid and life-like picture of what happened. The snake sacrifice of Janamejaya, Prithu's battle with the mountains in the Deccan plains undertaken with a view to remove them, in order that he might measure the plains with his immense bow, the churning of the ocean by Vishnu, the final but periodical destruction of the world when everything including the gods themselves is burned away, and the bodily ascension to heaven of Haris'-chandra and his capital, Ayodhyâ may be referred to, as having been described in a perfectly original manner by the poet. Nor is Vâkpati wanting in know-

ledge as to what is the sentiment to which he should appeal when he comes upon some famous ancient spot, connected with the story of the *Mahâbhârata* or *Râmâyaṇa* or with current facts, so as to awake in his readers a lively recollection of past history. His reflections upon the dried up human skeleton lying before the Kâlî of the Vindhya, his appropriate observations addressed to Duryodhana and Karṇa when he passed through Kurukshetra, and his reminiscences of the loves of Narmadâ may be referred to as instances in point.

The observations and unsparing condemnations, which he passes upon the vanity of this world, are in keeping with the idea of what a poem ought to contain in Prâkrit. There is a great deal of wisdom, such as must have passed for philosophical truth in those centuries, and still passes for popular wisdom, in what he says; and he neither spares king nor peasant, neither the scholar nor the ignorant, neither learning nor wealth.

I cannot conclude these remarks on the poetry of Vâkpati without alluding to his beautiful picture of country scenery of all kinds, when he passes in review what Yas'ovarmâ's army saw on their march out and on their way back home. All that part of the poem seems full of country life, and to embody nothing, as it were, but what the poet had witnessed with his own eyes, and what none but a true poet of nature like him could picture in such life-like colours.

The style of Vâkpati is highly cultivated, and very pregnant, but often presents difficulties to an early Prâkrit student, which would at first discourage him. Though learned, however, Vâkpati is not pedantic, in-

deed, like his fellow Prâkṛit poets and unlike his Sanskrit confreres, he is free from puns or plays upon words, and from analogies or similes drawn from grammatical or dialectical quibbles. He chiefly delights in two figures of speech, the simile and the utprekshâ, and once the reader has become acquainted with the poet's partiality for the last figure, he has only to separate the fact or what the poet has to predicate, from the utprekshâ in order to easily understand him. The uncertainty about the identification of the words in Prâkṛit with their Sanskrit equivalents is, in the eye of a modern reader, a great disadvantage from which Prâkṛit poetry suffers, and Vâkpati can claim no exemption from this misfortune. But the greater is the student's acquaintance with Prâkrit literature and the rules of Prâkṛit grammar, the less will be his difficulty in reading Prâkṛit poetry. Perhaps, in many places Vâkpati might have used words more easy to identify, and shorter compounds of words; but he might not then have been so sententious, or so exact, or so free from prolixity, or so approprate. As it is, it appears, there is no word used by him which could have been dispensed with, no expletives, no tautologies. The partiality for long compounds is a vice of the age to which he belonged, and though it considerably detracts from the merits of his otherwise most excellent poem, we must not judge him independently of what the scholarship of his age considered as essential and beautiful.

Vâkpati's own opinion, however, about the *Gaudavaho* appears to be, that it is inferior to his earlier poem entitled *Mahumaha-viyayo* (*Madhumatha-vijaya*), mentioned in couplet 69, where he says, ' How can my language, which attained its perfection in the

Mahumaha-vijayo, be again young like a bud in this poem? The after-flower of wild plants is [more] meagre than the first-flower'.* Nothing is known of this other poem, except that the Jains call it a *Prabandha*; from its name it would appear that it probably had the death of the demon Madhu by the hand of Vishṇu for its subject. Enquiries made in parts of Gujrath and Kathiavar have hitherto failed to elicit any information regarding it, though there is no reason why we should give up all hope that it may yet come to light.

5 IS PRÂKRIT A GENUINE LANGUAGE?

The remarks I have just made on the style of Vâkpati, and the justification of his long compounds, which I have sought to derive from the kind of style appreciated by people in his age, and still appreciated in our own days, naturally lead me to a question which is sometimes suggested to a reader of Prâkṛit, as, indeed, it is sometimes suggested to a reader of Sanskrit compositions of a certain kind also; the question, namely, whether Prâkṛit, such as that presented to us by works like the *Gauḍavaho*, was ever a real language, or was it made by the writers of Prâkṛit works, assisted by Prâkṛit grammarians? The following are among the circumstances which give rise to the question.

First, the words found in Prâkṛit compositions appear so airy, so unreal, and so unidentifiable, that it seems difficult to explain how they could have formed the vocabulary of a people requiring any preciseness. Take,

---

* The latter part of Haripâla's comment on this couplet is not very clear, and the verse he quotes seems to have no application to the sense which he gives rightly enough.

for example, the words. अय्यउत्त for आर्यपुत्र; अविओअ for अवियोग; ओआस for अवकाश; ओआर for अवतार, अपचार, and अपकार; केअअ for केतक, गअ for गज, गद, and गत; कअ for कृत and कच; मअ for मृत, मृग, मद, मत, and मय; वाअ for वात, वाद, वाक, and वाज.

Secondly, the grammars, explaining the corruption which Sanskrit words and forms undergo in the course of becoming Prâkrit, appear to teach rather how to *make* Prâkrit out of Sanskrit words than the simple fact how they *became* Prâkrit by the natural process of decay and corruption.

Thirdly, the form in which Prâkrit compositions have come down to us is so artificial, so made up, and so difficult, that the ordinary people, to whom Prâkrit belonged as a vernacular, could not have used or understood it.

Fourthly, we know that long after Prâkrit had ceased to be spoken as vernacular, authors wrote in it, and even the grammars, which seem to teach how to make Prâkrit out of Sanskrit words, were themselves written many centuries after the language had ceased to be spoken as a living speech, understood by the common people

Fifthly, the rules given by grammarians on the formation of Prâkrit words appear too few and too general to embody the numerous and various laws, under the operation of which a rich language becomes corrupted and assumes a new living and growing shape.

Sixthly, the Prâkrit works which have come down to us appear to possess too few forms of popular speech, idiom and phrase, to be evidence of a once really true vernacular.

Seventhly, the Prâkṛit literature appears, to a great extent, too exclusively to confine itself to words derived from Sanskrit, and to ignore the mixture of many non-Aryan words which it must certainly have possessed from the earliest times, and which are seen in almost all the modern vernaculars of India of the present day; so that if the works which are in Prâkṛit were really in the vernacular of the people, they could not but have contained a large number of those words.

It is true, it might be added, that all the above considerations may not apply to all Prâkṛit compositions equally, but most of them do to every one of those known to us, as having any pretension to literary character.

Now I do not propose to do more than merely touch upon the question which I have tried to state above, chiefly because the materials for a satisfactory solution are not yet available. The complete means, with which to answer the question, would only be afforded by very old specimens, especially if written in prose, of the different modern vernaculars which arose from the several forms in which Prâkṛit once existed. Not only do many such specimens not exist, but even those that do exist, though comparatively very modern, have not been published, and are not available for comparison. But I may indicate in brief what I think of the doubts raised by the several considerations set forth above. We will proceed to deal with them in the same order in which they are given.

As to the airiness and the apparent unreality of Prâkṛit words. It is quite true that one and the same Prâkṛit form stands for several Sanskrit originals,

and it is often puzzling to find out which of these it represents. Pâa, or pâya, as it is often written, might mean pâda, foot; or pâta, fall; or pâka, ripening, cooking. Vâsa might stand for Sanskrit pârsva, side; or pâśa, snare; or vâsa, residence; or vâsa, smell; or vârsha, relating to a year; or vyâsa, a compiler. But whatever the airiness that we see at first sight in these words, it is not singular to Prâkrit, but has taken place in the derivation of other languages from their ancient originals. The French language is full of instances of this kind. Thus, for example, *é*, (though written *et*) stands for *et*; *a* for *habet*; *vu* (though written *veut*) for *vult*; *pu* (written *peut*) for *potest*, and *voi* (written *voit*) for *videt*. *A priori*, therefore, there is nothing singular in the fact that in Prâkṛit, words lose most of their single consonants, and are often so weakened as to appear to possess many hiatuses, though in practice the last seeming defect is remedied by such contrivances as the insertion of a consonantal *y* between two vowels. But an answer exists more satisfactory than the analogy of other languages. It is, that in the modern Aryan and even non-Aryan vernaculars of India, many of these airy sounds are actually found, and are in use in those very senses which the Sanskrit words to which they are referred bore. Thus pâya, or pâ, pâa or pâü, a foot, exists in most of the Aryan vernaculars. So rây, râi, râv, râu, a king (râjâ); mây, mâi, mâya, mâ (mâtâ), mother; bhûy, bhui (bhûmi), ground; mûh, môh, muha, mû (mukha), face or mouth; sahî, saî, saî, (sakhî), a female friend; mây mai (mṛiga), a deer; and numerous similar instances may be quoted of words used to this day in the current tongues. But when we are on this subject we must

not forget that only a few of the dialects in which the Prâkṛit of ancient days existed, have been cultivated by being written in by some celebrated poets or authors and thereby brought to the front, while others which existed side by side with them have been neglected and allowed to die away. Thus of the various dialects once spoken and still partially spoken in Mahârâshṭra, that which was spoken in the Deccan, has come to the front, whereas those spoken in Konkan, Khandesh, the Berars, and Nagpur, have been left uncultivated and are dying away. Some of the latter have preserved old Prâkrit words which pure Marâṭhî does not possess and does not therefore recognise; *e.g.*, mâî for mâḷi (gardener), koî for koḷi (a caste of aborigines), dhui or dhûy for dhûḷi (dust) in the Khandeshî, and naî for nadî (river), vaî or vay for vṛti (fence), râi or rây for râji (a grove of trees), asaga or asagi for aśoka (an aśoka tree) in the Konkani dialect. These instances would seem to justify the conclusion, that not only are forms, which appear so boneless in Prâkṛit, actually found in use, but also that those words which appear peculiar to Prâkṛit compositions would be found in some form or other in old vernacular works, if these be thoroughly examined, or in some dialect or other in the country.

As regards the suspicion that the grammatical rules teach how to *make* Prâkṛit words instead of explaining Prâkṛit words made by natural processes, it may be remarked, that the rules are indeed so sententious and so few, as at first sight to give rise to that suspicion; but there is nothing in them which necessarily implies any justification for such a suspicion. The fault is rather of the style and of the intended want of thorough

ness in the grammars. Till Hemachandra wrote his chapter on Prâkrit Grammar, Vararuchi was the chief authority on the construction of the Prâkrit dialects, and lucid and useful as his aphorisms are, they are not thorough, and appear to have been intended rather to explain the chief features of the corruption through which the more striking Prâkṛit words and forms derived their origin, than to give a complete treatise on the formation of all or even most Prâkrit words and forms, such as that which Hemachandra endeavoured many centuries after, to write regarding one of the Prâkṛit dialects. It is, therefore, easy to suppose that after the Prâkrit dialects ceased to be vernacular, and, indeed, even during their currency, Prâkrit writers may have used in their compositions words formed by themselves or by others according to the rules given by Vararuchi. For on the authority of grammatical rules—originally intended to explain words which actually existed—it has, strange as it may seem, always been the custom in India to form words and use them in poetry and prose, somewhat regardless of the question whether they had ever existed in the speech of the educated or of the uneducated. But the presence of such vocables and forms—more of the former than of the latter—does not, I think, justify any doubts as to the legitimacy of the bulk of Prâkrit words and forms, when the greater portion of them are proved to be genuine by the evidence of living vernaculars.

The third consideration is, that a good many of the Prâkṛit works are too artificial and difficult in their style to have been intelligible to vernacular audiences or readers. This is a fault of the writers, and not so much of the language. We must not forget, that nearly

all who wrote Prâkrit were Sanskrit scholars, and it may be said that we have probably no Prâkrit compositions—the works of purely vernacular Prâkṛit writers. It was, therefore, inevitable that learned Sanskrit poets and prose writers should have introduced in their Prâkṛit compositions forms of style, such as long compounds, to which they were accustomed in the Sanskrit literature that was valued in their days. Their purely vernacular readers may have understood them with that amount of facility with which educated Marâṭhî readers understand the *Râmavijaya*, the *Harivijaya*, and the *Pâṇḍavapratâpa* of S'rîdhara, but not to the same extent that even the uneducated labourer understands the *Abhaṅgas* of Tukârâm

The fourth ground of suspicion is, that Prâkṛit continued to be written long after it had ceased to be vernacular. This is undeniable. And in assessing the value of any given Prâkṛit work, we have to bear its age in mind as an important consideration. If, to hazard a guess, a Prâkṛit work belongs to this side of the sixth or seventh century of the Christian era, its value as a vernacular work is considerably less than if it comes from an earlier date. And the nearer we come to our own times, the more must a Prâkṛit composition be supposed to be written in a dead language like Sanskrit, indeed, more dead, because, after they ceased to be understood as vernaculars, the Prâkṛits have been less studied and understood than Sanskrit.

The reply to the fifth objection has already been anticipated above. The most complete grammar extant is that of Hemachandra (A.D. 1089–1174). Much had existed in Prâkṛit which was not explained by

Vararuchi, whose grammar was not intended to be exhaustive, but merely illustrative of a few prominent facts. One or two of the Prâkrit dialects are disposed of by him in less than twelve aphorisms of three or four words each. And even Hemachandra is not much more exhaustive in his treatment of some of the dialects. We may remember that Vararuchi must have had plenty of materials in living speech, if he had intended to explain the formation of all the dialects, but Hemachandra could only rely upon the scanty specimens of written remnants of some of the more obscure dialects for materials, wherewith to form and illustrate his rules regarding those dialects. Nevertheless the several dialects of Prâkrit were growing as current languages, and were developing themselves into the modern vernaculars, regardless whether the grammarians analysed and explained them thoroughly or only superficially.

The sixth and seventh objections may be considered together. They are, (6) that the Prâkrit works extant contain too little of truly popular idiom and phrase, and (7) that they have too few of the non-Aryan words which the Prâkrit vernaculars must have had, and which the modern languages of India actually possess. The explanation of this appears to be, that the Prâkrit writers, wherever they have abstained-and they have largely abstained—from the use of popular idiom and non-Aryan vocables, they did so in obedience to a sentiment of very general application, viz., that it is not dignified enough for poetry or poetical prose to contain such expressions. Whenever it was possible to use a Sanskrit-descended phrase or vocable,

the preference was always given to such, and the too popular phrases and non-Aryan words were carefully avoided. In Marâṭhî poetry, for example, the preference has always been given to Sanskrit forms of speech and Sanskrit-descended words over those of non-Aryan or foreign features. Thus mâthâ or s'ira (head), is preferred to dokeṅ udara (belly) to pôṭ, bhûmi or bhui (ground) to jamîn, mârga or mâga (road) to rastâ, netra or nayana (eye) dolâ, âsana (seat) to baiṭhaka (though this is from upavishṭa) vastra (garment) to kapaḍâ and so forth. In Moropant's voluminous works, vocables derived from the Arabic or Persian or even other Aryan modern languages of India are carefully excluded, although when he wrote towards the beginning of this century, Marâṭhi was full of words from Arabic and Persian. The sentiment is very general, that poetry would look too vulgar if it contained words of very ordinary use or expressions, too idiomatic to look like learned or cultivated. This consideration is, in my opinion, not insufficient to account for the absence of popular idioms or of non-Sanskritic vocables from those Prâkṛit works that have come down to us. We may observe, however, that a large number of non-Sanskritic words have been preserved to us by the lexicographers, and collected in his *Desînâmamâlâ* by Hemachandra, and a large mass of them exists in nearly every vernacular language deriving its origin from Sanskrit.

We may safely believe, therefore, that in spite of a great many words which the poets formed from Sanskrit on the analogy of genuine Prâkṛit derivatives from Sanskrit, and which they used in their compositions, just as Marâṭhî poets have borrowed and freely used

in their works, Sanskrit words merely deprived of their terminations, the Prâkrit works must be regarded as written in genuine vernacular, if written when Prâkṛit was vernacular, and in genuine Prâkṛit acquired by study, if written after the language had become a dead language. The *Gaudavaho* was probably written after the vernaculars of the present day had already commenced their derivation, and were recognised as separate popular dialects, although many, especially educated persons, still understood Prâkṛit; and the term Prâkṛit appears to have still applied to all the different dialects which were gradually assuming the shapes which they bear at the present day. Thus the poet says:* 'all languages enter this (Prâkṛit) and all languages take their start from this: the waters (*i. e.*, the rivers) enter nowhere than into the sea, and start (as vapour) from nowhere else than from the sea.' Even in the present day most vernacular readers and speakers will understand by Prâkrit the modern vernaculars of India, such as Marâṭhî, Gujerâthi, Hindî, &c.

6 The Personal History of Vâkpati

Nothing † is known under this head beyond what the poet has himself told us in the present poem. The first fact that we know is, that he was at the court of Yasovarmâ, and was his favourite friend, *paṇayalavo*, (literally, a particle of a favourite friend), and the head of the poets, or poet laureate (*Kai-râya*). Then the poet tells us that 'the excellences in his extensive narrative compositions still shine like particles of the liquid nectar of poetry that came out from the ocean Bhavabhûti'‡. This means

* 93. † See Note II for Jain references to him. ‡ 799,

that he churned the ocean Bhavabhûti long before this time, and that whatever excellences there are in his voluminous poems are merely like particles of the nectar of poetry which he had obtained when he churned that ocean. It is clear that the word 'still' (*ajjavi=adyâpi*) proves that Bhavabhûti was not living when Vâkpati wrote this verse, or, indeed, when he wrote his 'voluminous'* works. The modest way in which he mentions the excellences of his poetry by the side of the 'ocean Bhavabhûti,' has to be understood in this sense, that though he succeeded in obtaining much 'nectar of poetry' by churning the ocean, he has only succeeded in transferring a few particles of it into his poems—which, but for the particles, are, owing to their bulk, so much chaff–in the shape of whatever merits these possess. We have next to consider what this churning of 'the ocean Bhavabhûti' means. It is true, there is no word for *churning* in the original. But how was 'nectar' to come out of the 'ocean,' otherwise than by that process by which the gods succeeded in obtaining their nectar from the great ocean? If Vâkpati 'churned' Bhavabhûti, that can only mean that he read his works, as 'churning' cannot properly be understood of the process of learning as a pupil from a teacher. If he did not 'churn' him, that is to say, if we have not to understand the figure in that sense, *niggaya* (come out) has to be taken to mean that Vâkpati in his younger days, received from Bhavabhûti, his excellences of the art of poetry and that they were as but so many

* This epithet furnishes a further argument in favour of my conclusion, that the present poem is but a prelude to a large work, as otherwise 'voluminous' (*viyada*) could not well apply to a poem of little more than twelve hundred couplets.

'particles of nectar' from an 'ocean *of nectar*.' This would necessarily mean that Vâkpati was a pupil of the other. This is not improbable, seeing how very respectfully he speaks of him. Besides, there is the distinct mention* in the *Râjataraṅgiṇî* to the effect that Bhavabhûti was patronised by Yas'ovarmâ. A further argument still exists to prove that Vâkpati was in personal association with the former in his younger days either as a pupil, or as a young admirer. That argument is in the word 'still' (*ajjam*). For if we suppose that in his youth Vâkpati simply read, studied, and learned the excellences of poetry from the *works* of Bhavabhûti, and did not learn them by personal communication, the word 'still' would not be necessary, or, indeed, have any appropriate sense whatever, as the ocean of Bhavabhûti's *works* might have been churned again. It appears clear to me, therefore, that Vâkpati had been in his youth either a pupil or a personal admirer of Bhavabhûti, who was alive then but had died since, *i. e*, the *Gauḍavaho* was written after his death.

Further, we are told, that Vâkpati was well versed in *nyâya* (dialectics), lyric poetry, drama, and the Purâṇas, and also took delight in reading light and serious poets, and that lovers of poetry and elegant literature used to admire his works.

Lastly, we have the statement that, though there is not much merit in Vâkpati, he shines simply because he is allowed by S'rî Kamalâyudha to admire him, that is to say, he is honoured by Kamalâyudha with his friendship; and that he (Vâkpati) was an admirer

* See *infrá*, note ‡ on page lxix.

of the works of Bhâsa, Jvalanamitra, Kuntîdeva, of the author of the *Raghuvaṁśa*, of the work of Subandhu, and of the work of Harichandra.* About Kamalâyudha, Jvalanamitra, Kuntîdeva and Harichandra much is not known. The two couplets, where all the seven names just given occur, are not found in the Jesselmere MS, and of course not commented upon by Haripâla, but are taken from the two manuscripts Dc and K, both very good and old. If no doubt is to be thrown upon these two *primâ facie* reliable witnesses, a limit *ad quem* to the age of these authors, whoever those of them are who are not yet much known, is provided by the passages.

Verses from the present poem are often quoted by Hemachandra in his grammar of the Prâkrit language. Thus, for example, under Sûtra I. 7, are quoted couplet 86, अत्थालोयण &c., and couplet 188, उवमासु अपज्जत्ते, &c., under Sûtra I. 8, is quoted couplet 319, विससिज्जन्तमहापसु &c., under I. 145, is quoted couplet 410, धाराकिलिण्णवत्तं; and under sûtra I. 6 is quoted गूढोअरतामरसा, &c., 18.

7 DATE OF YAS'OVARMÂ.

As regards the date of Yas'ovarmâ, upon which depends that of Vâkpati, the sources of information that might be expected to be available to us are chiefly: first, the *Râjataraṅgiṇî* of Kalhana, history of the kings of Kashmir; second, tables of the dynasties and genealogies of the kings of Kanauj; and third, facts specially relating to king Yas'ovarmâ.

There is little available to us from the second and third sources to help us in fixing the date of Yas'ovarmâ, though it is not unlikely that detached facts under the third source may in future come to be known.

* 798, 800.

As far as the account of the *Rájataranginî* is concerned, it may be said that that work incidentally but unmistakably bears first upon the history of Yaśovarmâ, and secondly upon his date. It may not be out of place here to give a summary of the particulars narrated by the *Rájatarangiṇî* which concern the hero of the *Gaüḍavaho*. They are contained in the account regarding king Lalitâditya of the Karkota or Nâga dynasty of Kashmir. Lalitâditya is described as having held imperial sway over India, and brought several trans-Indian regions bordering upon Kashmir under subjection. He was most powerful and was dreaded by his enemies. He spent nearly all his life in expeditions of conquest. He levied tribute from the eastern kings, by which are probably meant the then rulers of Oude and Northern Behar. and wore the turban of victory in the Antarvedi* or the region between the Ganges and the Jamna. After the subjugation of the eastern kings the very first victory he obtained was a bloodless one over King Yasovarmâ of Kanauj.† He is described as having in no time dried him up, even as the powerful sun of the harvest season dries up a stream that has been flowing down a hill-side during the previous rains. 'The king of Kanauj showed himself to be one who eminently knew what was the best thing to do, when he gave his back to Lalitâditya, and became his obedient servant. But his allies were more proud than even he was, for the breeze bearing the perfume of the sandal, though only an ally of a flower-garden, is taller than the garden itself.'‡ It appears that the peace was made between Yasovarmâ

* *Ráj.*, IV, 133. † *Ibid.*, IV., 134. ‡ *Ibid.*, 147.

and Lalitâditya against * the wishes of Mitraśarmâ, the latter's minister of peace and war, and that Lalitâditya's soldiers felt dissatisfied that a treaty was made between the two kings before they (the soldiers) had gratified their desire of fighting by long warfare. Mitraśarmâ appears to have indicated his dissent in the treaty when it was written. Accordingly when the allies of Yasovarmâ showed fight, Lalitâditya took advantage of the adverse advice of his minister of peace and war as also of the bellicose attitude of his army, and, after the unsuccessful opposition of Yasovarmâ's friends, deposed the king of Kanauj and rewarded his own minister with the five† great titles. 'Yasovarmâ, in whose service were the poets‡ Vâkpati, Bhavabhûti and others, having thus been conquered, became a dependent of Lalitâditya employed in proclaiming his praises like a court bard. Why say more ?

* The couplets 138 and 139 appear to to be corrupt. Have we to read as follows - Even then they do not yield a good sense.

श्रीयशोवर्मण· संधौ साधिविग्रहिको नय ।
न यन्नियमनालेखे मित्रशर्मास्य चक्षमे ॥
सोभूत्सधिर्यशोवर्मललिताादित्ययोरिति ।
लिख्यालेखनिर्देशादनर्थस्त्व विदन् प्रभोः ॥

† *Raj IV.*, 141

‡ The original words are कविर्वाक्पतिराजश्रीभवभूत्यादिसेवितः । जितो ययौ यशोवर्मा तद्गुणस्तुतिवन्दिताम् ॥ which literally means 'poet Yasovarma, in whose service were Vâkpatiraja, S'rî Bhavabhûti and others, &c.' But Yaśovarmâ is not stated either by Vâkpati or by Kalhana or any one else, as far as I know, to have been a poet. It is highly probable we have to read कविवाक्पति°, &c., instead of कविर्वाक्पति°, &c. Professor Max Muller makes Râjaśri (*Indus. what can it teach us* ' p. 334) a separate poet. but no such poet as Rajasri is heard of, and the *Gaüdavaho* speaks of Vâkpati as Vâkpatirâja, and not simply Vâkpati. See also *Prabhâvakacharita*, XI. 465, quoted further on. 'S'rî' is a very ordinary affix to apply to the name of a poet like Bhavabhûti

The land of Kanauj from the banks of the Yamunâ to the banks of the Kâlikâ came under his sway, as if it had been a yard attached to his house. Having thus subjugated Yaśovarmâ, even as the river Ganges goes down the Himâlaya his army proceeded to the regions of the Eastern Sea.'* Then we are told that he seized all the elephants in the kingdom of the Gaudas He went on conquering one kingdom after another of the Southern peninsula, including the 'Seven Konkans,' and the regions to the west, and, returning to the North, he subjugated the people of Bukhara, the Bhauṭṭas and other peoples. Wherever he went he built towns and cities, and erected temples in them dedicated to different deities, giving lands for the maintenance of the temples. To the god Âditya in the city of Lalitâpura, which he built and named after himself, he gave Kanauj with territory attached to it.†

Lalitâditya was a great and good ruler, or rather a brilliant but generous victor. But Kalhaṇa, with a true historical instinct, rare to find among the class of writers to which he belongs, mentions some acts of folly and injustice of which that king was guilty. Among the latter it is related that while living in Parihâsapurī, a city built by himself, he caused the king of the Gaudas to be murdered ‡ in the Trigrâmî.§ The followers of the Gaudian king were, the author of the *Râjataraṅgiṇî* tells us, wonderfully brave, most loyal and ready to give up their lives in avenging the death of their king.

* *Râj*, 148. † *Ibid.*, 188.

‡ It is probable this king of the Gaudian country and his followers were Buddhists, as otherwise it is difficult to understand how the latter destroyed a Brahmanical temple and reduced the idol to atoms.

§ *Râj. IV.* 323. The text of the couplet appears corrupt.

They travelled all the way to and entered Kashmir under the pretext of visiting the goddess S'Âradâ, and in a body surrounded the temple of Madhyastha-Deva, a shrine that was a favourite of Lalitâditya. The latter being absent in distant regions, the priests of the besieged temple closed the gates and shut themselves up within. The Gaudians attacked another god called Râmasvâmî and, mistaking it for Parihâsa-Hari or Madhyastha-Deva, rooted it out and broke it to pieces which they threw in all directions They were, however, pursued by the soldiers and mercilessly cut down, glad to die after having taken their revenge. The Gaudian heroes were as brave and impetuous, as if they were Râkshasas, and fell upon the prey, the god Parihâsa-Kes'ava or Pari-hâsa-Hari, the most favourite god of Lalitâditya. The prey was saved by the sacrifice of the god Râmasvâmî.* 'The world was deprived of the shrine of Râmasvâmî, it is true, and the temple is still empty and abandoned, but the world is filled with the renown of the heroes of the Gaudian country who sacked it in revenge of their master's death.'

This is all in the history of king Lalitâditya that bears upon that of Yas'ovarmâ. Lalitâditya, according to the *Rajatarangini*, must have come to the throne in 695 A. D He is recorded to have reigned thirty-six years, seven months, and eleven days, between 695 and 732 A. D. Accordingly, his conquest of Kanauj and destruction of the sovereignty of Yas'ovarmâ, if that was really achieved, must have occurred in the first ten years or so of the eight century, if not earlier.

Out of the account given in the *Rājataraṅgiṇī* we may

* *Raj.*, 334.

safely accept as true without any doubt these facts: first, that Yas'ovarmâ was a contemporary of king Lalitâditya of Kashmir; second, that he did not, when attacked by the latter in his expedition of conquest, come off successful, and had to become his vassal, if, indeed, he was not entirely deprived of his throne; third, that Vâkpati and Bhavabhûti were poets at his court; and fourth, that Lalitâditya reigned for thirty-six years, seven months and eleven days I say the defeat, if not the total ruin of Yas'ovarmâ by Lalitâditya, may be accepted as a fact, because Kalhaṇa shows throughout his part of the *Râjataraṅgiṇî* that he is a safe witness as to the main facts of his narratives, not only as a compiler or chronicler of accounts which he found in the old chronicles that served as materials for his own, but even as a critical and discriminating historian. He often relates incidents recorded by the previous chroniclers, but does not hesitate to throw doubt on their character, or even reject them as unworthy of credence, when he believes that such is the case. It is possible that the old records which contained the narrative of Lalitâditya's reign and his achievements, may have exaggerated the extent of their greatness. But Kalhaṇa's way of recounting the history of Lalitâditya's doings in the Doab, and the particulars detailed concerning the treaty at first concluded between the two kings, do seem to entitle the account to be accepted as true enough in the main. To these considerations may be added this one—viz , that Vâkpati, who began his *Gauḍavaho* with the professed intention of narrating the circumstances, under which Yas'ovarmâ slew the king of the Gauḍas, not only ends so far as we yet

know, without saying anything about the matter but has also given* clear indications of doubts whether the slaying of the Gaudian king by Yas'ovarmâ should be narrated at length after all, as if a great calamity had befallen his hero, which discredited his renown, and justified hesitation on the part of our poet, whether he should relate the achievement of his patron over his enemy, when he had himself been reduced or been deprived of his throne by a superior foe. It is somewhat disappointing that Yas'ovarmâ's enemy, the Gaudian king, is not even named by Vâkpati; and more so, that Lalitâditya too is described by Kalhaṇa as having caused a king of the Gauḍas to be slain. This king too is not named, and might either be the successor of that one whom Yas'ovarmâ killed or a king of another part of the Gaudian country It may be mentioned in this connection that a king of the Gauḍas is mentioned and named in the narrative which Kalhaṇa's *Râjataraṅginî* furnishes of the reign of Jayâpîḍa, the grandson of Lalitâditya, whom he succeeded twelve years after the end of the latter's reign. Jayâpida is said to have married Kalyâṇî, the daughter of Jayanta, the king of the Gauḍas, and after having conquered the five Gauḍian peoples, to have made his father-in-law Jayanta supreme king over them all.

Although, however, the duration of the reign of Lalitâditya as given by Kalhaṇa must undoubtedly be accepted as correct, it is the opinion of some scholars that his date does not seem to rest upon the same firm basis of certainty and accuracy. The date is not, it is quite true, mentioned anywhere by Kalhaṇa,

* See 845; also p. xcviii.

but has to be obtained by calculation; and although the results of the calculation, which fix the dates of many of the kings named by Kalhaṇa, may be as a matter of fact quite correct as having, to him, rested on independent evidence not available to us, part of the materials of that calculation are not quite so satisfactory in every respect as to put the conclusions to be drawn therefrom beyond all doubt on their uncorroborated authority. The chief materials from which the date is deduced are: first, the date of Kalhana, S'ake 1070-71 or A. D. 1148; second, the date of Gonarda III. who regined 2330 years before S'ake 1070; and third, the names as well as the durations of the reigns of the kings that reigned between those two points of time. Now, though the date of Kalhaṇa, as given by himself, must be perfectly correct, the same cannot be said, it may be urged, of the period that had passed from Gonarda III. to the date of Kalhana, and of the durations of the reigns of the kings that had passed up to the date of Lalitâditya. The names of the kings and the durations of their reigns may be given here, I think, with advantage. They are as follows:—

Kings of the Gonarda dynasty.—GROUP 1.

B. C.			Ys.	ms.	ds.
1184	1. Gonarda III.	*reigned for*	35	0	0
1149	2. Bibhîshaṇa I.........	,,	53	6	0
1095	3. Indrajit	,,	35	0	0
1060	4. Râvaṇa	,,	30	6	0
1030	5. Bibhîshaṇa II.	,,	35	6	0
994	6. Nara I. *alias* Kinnara	,,	39	9	0
955	7. Siddha	,,	60	0	0
895	8. Utpalâksha	,,	30	6	0

B. C.		Ys.	ms.	ds.
864	9. Hiranyâksha *reigned for*	37	7	0
827	10. Hiranyakula .... ,,	60	0	0
767	11. Vasukula....... ...... ,,	60	0	0
707	12. Mihirakula *nick-named* Trikotihâ, (*killer of three crores of people*) ... ,,	70	0	0
637	13. Baka . ... ,,	63	0	13
574	14. Kshitinanda .... ,,	30	0	0
544	15. Vasunanda... .... ,,	52	2	0
491	16. Nara II...... ... . ,,	60	0	0
431	17. Aksha .... ,,	60	0	0
371	18. Gopâditya .... ,,	60	0	6
311	19. Gokarna .... ,,	57	11	0
253	20. Narendra I. *alias* Khinkhila......... ,,	36	3	10
217	21. Yudhishthira I.... *no period is mentioned.*			
	Total Gonardas, GROUP 1	"1014	9	9,,
	The Vikramâditya dynasty —GROUP 2.			
169	22. Partâpâditya I.·...... ,,	32	0	0
137	23. Jalaukas .... ,,	32	0	0
105	24. Tunjîna I. .... ,,	36	0	0
	(*Change af dynasty* ("*Anyakulajo Râjâ*").			
69	25. Vijaya .... ,,	8	0	0
61	26. Jayendra (*dynasty ends*) .... ,,	37	0	0
24	27. Sandhimati *alias* Âryarâja (Jayendra's *minister*) .... ,,	47	0	0
	Total Vikramâdityas *and others*, GROUP 2 ,,	192	0	0

A. D.	*The Gonardas restored.*—GROUP 3.		Ys.	ms.	ds.
24	28. Meghavâhana ... *reigned for*		34	0	0
55	29. Pravarasena I. *alias* Tunjîna II.	,,	30	0	0
88	30. Hiraṇya and Toramâṇa (*dynasty interrupted*)	,,	30	2	0
118	31. Matrigupta the poet, (*protege' of the great* Vikramâditya *of Ujjain, defeater of the S'akas*)	,,	4	9	1
	The Gonardas restored again				
123	32. Pravarasena II.	,,	60	0	0
183	33. Yudhishthira II	,,	21	3	0
204	34. Narendra II. *alias* Lakshaṇa	,,	13	0	0
217	35. Raṇâditya *alias* Tunjîna III.........	,,	300	0	0
517	36. Vikramâditya	,,	42	0	0
559	37. Bâlâditya....................	,,	37	4	0
	Total Gonardas after the first restoration. GROUP 3	,,	572	6	1
	The Karkota or Nâga dynasty.—GROUP 4.				
596	38. Durlabhavardhana *alias* Prajñâditya	,,	36	0	0
632	39. Durlabhaka *alias* Pratâpâditya II.	,,	50	0	0
682	40. Chandrâpîḍa	,,	8	8	0
691	41. Târâpîḍa	,,	4	0	24
	Total Karkotas up to the end of Târâpîḍa	,,	98	8	24
	Grand total up to the end of Târâpîḍa.	,,	1,878	0	4
695	42. Muktâpîḍa *alias* LALITÂDITYA.......				

Deducting the period of 1,878 years, and 4 days from 2,333* years, 7 months, and 15 days, we get 455 years, 7 months and 11 days before the time of Kalhaṇa (the end of S'ake 1072), or S'ake 616 years, 4 months, and 19 days, or, with the addition of seventy-eight years, two months and fourteen days, the difference between the S'aka and Christian eras, A. D. 694 years, 7 months, and 3 days, *i. e.*, the 3rd of August 695 as the end of the reign of Târâpîda, or, which is the same thing, as the accession of king Lalitâditya.

Looking, however, over the list, we may observe, that besides the improbably long† periods assigned to most of the kings of the first group, eleven out of the twenty-one kings have figures which are too suspiciously round (three thirty-fives, six sixties, one seventy and one thirty) to reasonably demand unquestioning credence. Then we have the fact that the length of the reign of Yudhishthira I, No 21, is not mentioned, but has to be inferred to have extended to forty-eight years and ten days, from the circumstance that the total period of the twenty-one kings of the group is stated by Kalhaṇa at the end of the *Taraṅga* to be one

* As to this period see *infra*, note on pages xciii fg.

† Kalhana at the beginning of his *Taraṅginî* mentions fifty-two kings—of whom he names seventeen—as those of whom no history had been preserved, and relegates them to a period anterior to that which began with Gonarda III., nothing but the names, the order and the monuments of the seventeen kings being known. Is it not highly probable, that some of these seventeen and some of the unnamed kings really belong to the first part of our list, and that years which belonged to them have by the predecessors of Kalhana, and after them by Kalhana himself, been made to swell the reigns of so many of the kings of the earlier groups into the suspicious sixties, thirties, thirty-fives and seventies ?

thousand and fourteen years, nine months and nine days. In group 2 there is nothing extraordinary to raise suspicion, except perhaps the absence of months and days. The third group at once arrests attention at No. 35, Raṇâditya, who is put down as having reigned for the extraordinary period of 300 years. It is said that Raṇâditya married the goddess Kâlî, who was born as a princess in order to become his wife, and that through her connection he was enabled to live so long. It is probable that the period of three hundred years is like those of which Kalhaṇa tells us the detailed* history was lost, and that the name of one king only who reigned in that period being known, the whole period was assigned to him. The round figure of 300 years, even when assigned to a dynasty lost to history, or to anarchy, or to foreign government, or to displaced kings, is of course such as cannot be accepted as accurate without independent evidence, and it is impossible to say what was the exact period of which no history was forthcoming.

The list distinctly improves with the fourth group or with the beginning of the Karkoṭa or Nâga dynasty. There is in that group nothing that is suspicious. There the periods of reigns assigned to the kings also become more and more detailed by the addition of months and days, and appear to belong to easy and every-day probabilities by being short.

The remarks I have just made on the defects of the list up to the end of the third group do not, however, justify suspicious as to the *general* correctness of the periods assigned to the various dynasties or to indivi-

* See *Râj.*, I., 11.

dual kings, especially after the beginning of group 2. Though we may not feel prepared to accept the correctness of the periods assigned to the kings in the first group, there is no reason to doubt that from Gonarda III. to the revolution which compelled Yudhishthira, I. (No. 21), to quit his capital and go into exile, the period given by Kalhana, viz., 1,014 years, 9 months and 9 days, is the period that had actually passed. For Kalhana must have given the figure on the authority of the previous chronicles, lists of kings, memoirs and inscriptions which he mentions at the commencement of his *Taraṅgiṇi*, and which he must have critically examined.* The period assigned to group 2, as also the reigns given to the six kings thereof, must likewise be considered to have been based upon the author's materials derived from the same sources, similarly examined. Whatever may be said—and much can be said—against the years of the ten kings (28-37) comprised within group 3, we may safely accept as correct the period of 572 years, 6

* That Kalhana did not, in giving the accounts that he has given in his *Taraṅgiṇî*, draw upon his imagination but upon ancient traditions, is shown by the fact that the *Si-yu-ki* or " the Memoirs of *Hiouen-Thsang* " relates, on the authority of ancient Sanskrit books which he translated, substantially the same story as Kalhana does about two facts in the history of Kashmir, viz., 1st, the fact, that that country which was once the bed of a vast lake, came to be miraculously reclaimed, that a race of dragons possessed the lake as its presiding spirits, and that even when the lake was turned into the kingdom of Kashmir the dragons (Nâgas) continued to be its guardian spirits; and 2nd, that Mihirakula (No. 12) was a cruel king, who was a great enemy of Buddhism, and who acquired a notoriety for killing people, whether offending or not, men, women and children. See *Râj.*, I., 25-31; 291-329. M., Stanislas Julien's *Mémoires de Hiouen-Thsang*, Vol. II., pp. 169-170; and 190-197.

months, and 1 day, which Kalhaṇa gives to that group. The four reigns of group 4 which preceded the accession of Lalitâditya appear to be free from objection.

There is, therefore, no reason to doubt the correctness of the date of Lalitâditya's accession, A. D. 695, (which is the date, supplied as above, by the *Râjataranginî*, and not A. D. 696 as has hitherto been supposed), until independent facts are brought forward to show that it must be set aside in favour of another. General Cunningham in his learned, laborious and valuable work, *Ancient Geography of India* (Buddhist period),* has adopted a correction of thirty-one years, so that the accession of Lalitâditya falls, according to him, in A. D. 727 (he takes 696 A. D. as the accepted date of Lalitâditya's accession) instead of in A. D. 695. My esteemed and honoured fried Professor G. Buhler has accepted this correction on the additional authority of the Jains, who state that Yas'ovarmâ was living in Saṁvat 800 or A. D. 744. Other orientalists, Professor Max Muller‡ among them, have acquiesced in the correction on the authority of General Cunningham and Professor G. Buhler. Any one, therefore, who does not feel convinced by the view of the eminent scholars just named, can only venture to differ with them with considerable hesitation. Accordingly I need not apologise for a somewhat lengthy examination of the grounds of the correction, and of the reasons which might be relied upon in favour of the date supplied by the Kashmirian chronology. General Cunningham bases his conclusion in favour of his correction of thirty-one years on the following data, viz.

* Pages 90, 91, 92. ‡ *India. what can it teach us ?* p. 334, note 1.

(1) that when *Hiouen-Thsang*, the Chinese traveller, entered Kashmir in A. D. 631, the younger brother of the king's mother came on to meet him, that according to the *Râjataraṅgiṇî* the reigning king in Kashmir in A. D. 631 was Pratâpâditya II., but that Pratâpâditya's mother had no brother, so that there must be a mistake in the history given by Kalhaṇa; probably Pratâpâditya's father Durlabhavardhana *alias* Prajnâditya was the reigning king in A. D. 631; that *Hiouen-Thsang* passed two years in Kashmir; and that, therefore, Pratâpâditya must have come to the throne at least three years after the year 631 A. D.; there is, therefore, a mistake in Kalhaṇa's chronicles amounting to three years at least;

(2) that according to M. Re'musat * Chandrâpîḍâ, the son and successor of Pratâpâditya, applied to the Chinese emperor for aid against the Arabs; the date of the application is A. D. 713, while, according to the native chronology, Chandrâpîḍa reigned "from† A. D. 680 to688," which shows an error of not less than 25 years; and

(3) that about A. D. 720 the emperor granted the title of king to Chandrâpîḍa; Chandrâpîḍa must, therefore, have been living as late as the previous year A. D. 719, which makes the error in the Kashmirian chronology amount to exactly 31 years.

* *Nouveaux Mélanges Asiatiques*, I. 197, as referred to by General Cunningham. I regret I have not been able to see the book.

† More correctly speaking, the reign of Chandrápida extended from A. D. 682 to 691. For *Hiouen-Thsang* on Kashmir, see Note V.

Now as regards the first point, it may be observed that the reigning king in Kashmir in A. D. 631 was *not* Pratâpâditya, as General Cunningham supposes, but his father Durlabhavardhana or Prajnâditya, and Pratâpâditya, according to *calculation*, did not come to the throne till towards the close of the year 632 A. D. The inaccuracy, therefore, of three years based upon the supposition that Pratâpâditya, who had no uncle, was the reigning prince in A. D. 631* must, it is clear, be given up as altogether untenable.

As regards the statement that Chandrâpida, and Muktâpida *alias* Lalitâditya applied for aid to the emperor of China, and that the date of Chandrapida's application is A. D. 713, whereas Chandrapida, according to Kalhana, must have reigned "from A. D. 680 to 688," I find that the reigns of both Chandrapida and Muktâpida are given at great length by the Kashmirian historian. But during the reign of neither is any mention made of any trouble by the Mlechchhas, as the Arabs would be called, nor indeed by any foreign enemy or invaders. Kalhana frequently mentions such trouble whenever it has occurred, or even trouble caused by the neighbouring tribes or enemies immediately beyond

* we must here remember that like most of the dates of *Hiouen-Thsang* this one is "*approximately inferred*" by general Cunningham (See Appendix A to his *Ancient Geography*) and is not given by *Hiouen-Thsang* himself either in the *Si-yu-ki* (*Mémoires de Hiouen-Thsang*) or in the *Histoire de la vie de Hiouen-Thsang et de ses voyages dans l' Inde*. The Chinese pilgrim may have really entered Kashmir in 629 or early in 630 A. D., or Pratâpaditya's accession, though happening during his stay in the country, has not been noticed by him. He seldom concerns himself with the politics of the places he visits, unless they bear upon those religious matters in which he is interested as a very pious, faithful, and rather credulous pilgrim.

the border, but no mention of any foreign invasion, threatened or actual, is made in the account of the two kings. It does not appear, that the memoirs from which he was compiling his account of the two reigns were meagre or of the nature of summaries. Even little incidents, involving the grant of compensation for land taken up for building a temple, is noticed in the reign of Chandrâpîda. This king, besides, was a devout follower of Brahmanism, and was not a Buddhist, and is not likely to have applied to the emperor of China for assistance against any Arab invasion. Peace, internal and external, is stated to have been the characteristic of Chandrâpîda's reign. As regards the alleged application by Lalitâditya, that appears even more improbable The account of his reign is particularly detailed, and so full, both as regards his internal and external policy, that it is not credible that a mention or reference to an invasion of his kingdom by the Arabs could have been omitted. Nor is it likely that any invasion by the Arabs could have taken place or been threatened during his reign, which was one of aggression all round and full of brilliant victories. He is described as having carried his arms of conquest far beyond the borders of Kashmir towards the north and the north-west, and to have died in an expedition of conquest towards Persia No mention is made of any foreign invasion. Muktâpîda was even more pronounced in his hostility to the religion of Sâkya than Chandrâpîda, as is clearly proved by his having brought away a statue of Buddha as a trophy from the Gaudian country, and to have made a present of it to a Buddhist servant of his State, on the latter

praying for it, in consideration for the communication of an engineering secret. I do not think it is possible that Lalitâditya could have or even need have applied to the emperor of the Chinese for aid. We have further to remember, that if invasions by the Arabs had taken place or been threatened both during the reigns of Chandrâpîda, and of Muktâpîda, the fact, on account of its repeated character would have become so noted, (the difference between the accession of Chandrâpîda and that of Muktâpîda being barely eight years and nine months), that it would certainly have been referred to by the chronicler of the latter's reign, and then repeated by Kalhaṇa in his own narrative. We must, therefore, reject as unfounded or mistaken, the statement that Chandrâpîda and Muktâpîda applied to the emperor of China for aid against the Arabs, even if we felt satisfied that M. Re'musat correctly restored the Sanskrit names from his Chinese text, and correctly identified them with those of the Kashmir kings.

I am afraid we cannot treat in a better way the Chinese statement that the title of king was bestowed by the emperor of China on Chandrâpîda about the year A. D 720. For, among other reasons, it is not enough, when we have to deal with such a list of kings as that given by the *Râjataraṅgiṇî* from Vikramâditya, No. 36, to Utpalâpîda, No. 54, merely to say that there is some mistake amounting to 31 years in the native chronology, but we must show where exactly that mistake lies. For the periods of reigns of the kings comprised in the list just referred to, have been given in considerable detail, presumably after they were verified by Kalhaṇa by the aid of the inscriptions on temples and

other public buildings erected by those kings, most of which were extant in his time, as also by the various chronicles, memoirs, lists and other records, which he mentions at the beginning of his work.

As regards the Jain statement that Yas'ovarmâ was living in Samvat 800 or A. D. 744, it may be observed that, so far as we know, there is nothing to make that statement, even if* it be found to be based upon such reliable testimony as to be accurate, necessarily inconsistent with the earlier date of A. D 695 being, with the *Râjataranginî*, assigned to the accession of Lalitâditya. For Yas'ovarmâ may have had a long reign, beginning from some date anterior to A. D. 695 (a supposition not quite necessary to make) and ending by some year after A. D. 744. He may have continued to reign as a vassal of Lalitâditya after his subjugation by that king, and to reign even after the latter's death. But as a matter of fact the statements of the Jains have little or no value at all as bearing upon the date of Yas'ovarmâ, as I have shown at considerable length in a separate note already referred to.

There is, however, a different way of arriving at the date of Lalitâditya's accession (A. D. 695). which satisfactorily proves that the correction of 31 years, which has been proposed, cannot be accepted. This method is the method of calculating back from the date of the finishing of Kalhaṇa's *Râjataranginî* to the accession of Lalitâditya. I call this a different method, because

* See Note II.—Observe also Professor Max Muller's valuable caution: "It should be borne in mind that all these statements taken "from Jain authorities" are either of very modern or of very doubtful date." (*India : What can it teach us ?* p. 338).

the dates and reigns of the kings from Lalitâditya up to Jayasimha, the contemporary of Kalhaṇa, rest on a far more sure and certain basis than those of most of the earlier predecessors of Lalitâditya. This will become apparent from the following continuation of the list.

The Karkota dynasty continued.—GROUP 4.

A. D.			Ys.	ms.	ds.
695	42. Muktâpîda *alias* LALITÂDITYA...	*reigned for*	36	7	11
732	43. Kuvalayâpîda.....	,,	1	0	15
733	44 Vajrâditya Vappiyaka *alias* Lalitâditya II	,,	7	0	0
740	45. Prithivyâpîda	,,	4	1	0
744	46. Saṁgrâmâpîḍa	,,	7*	0	0

* The reading which refers to the duration of Saṁgrâmâpîda's reign appears to be incorrect The words are. जातो मस्मान्निधनात्या वांप्व-यान् सप्तवासरान् । संग्रामापीडनामाथ तमुत्पाट्याभवन्नृप: । where वासरान् is obviously a mistake for वत्सरान्. For in the first place, if the reading वासरान् be adhered to the total period of years given at the end of the fourth *Turunga* becomes just less by 7 years and more by 7 days, being 853 years, 5 months, and 27 days, instead of 260 years, 5 months, and 20 days as given by Kalhana The difference is at once adjusted, and the correct total gained, by reading वत्सरान् for वासरान्, a very likely mis-reading. Secondly, the probabilities are that Saṁgramápîda did not reign for such a short period as seven days. For that king is stated to have 'become king by causing his brother and predecessor Prithivyápida to be violently set aside (तमुत्पाट्याभवन्नृप:). If he had died after such a short time as seven days' reign, the fact would have been specially noted by the historian. Thirdly, Kalhana says of Saṁgrâmâpîda and his predecessor Prithivyâpîda, that 'the kingdom, having got these brothers, did not shine, even as the orb of the sun does not shine when it gets the Hemanta and S'is'ira seasons' (Mârgas'irsha to Phâlguna). *Râj* , IV , 400. If Saṁgrâmâpîda had reigned for seven days only, his reign could not have been compared to the duration of a season along

A. D.		Ys.	ms.	ds.
751	47. **Jayâpîda**,......... *resigned for*	31	0	0
	48. **Jajja** (*brother-in-law and minister of* **Jayâpîda** *usurping*).... ,,	3	0	0
785	49. **Lalitâpîda** .... ,,	12	0	0
797	50. **Prithivyâpîda** II. *alias* **Saṁgrâmâpîda** II ...... ,,	7	0	0
804	51. **Chippaṭajayâpîda** *alias* **Brihaspati** (*son of* **Lalitâpîda** *by a concubine*).... . .. ,,	12	0	0
816	52. **Ajitâpîda**, *son of* **Chippaṭa's** *brother, deposed, and succeeded by* 53. **Anaṅgâpîda** (*son of* **Saṁgrâmâpîda**)... 54. **Utpalâpîda** (*son of* **Ajitâpîda**). .... } *From the 89th to the 31st year of the cycle.*	41	0	0
	Total up to the end of the fourth Taraṅga ...	260	5	20

with that of his brother, who reigned for more than four years. Then, again, of the successor of Saṁgrâmâpîda it is said. 'Saṁgrâmâpîda having died a natural death (*sânte*), Jayâpida, the youngest son of Vappiya, succeeded to the kingdom in the natural course of things.' (शान्तेथ संग्रामापीडे कनीयान् बप्पियात्मजः । राजा श्रीमान् जयापीडः प्राप राज्यं तत: क्रमात्), a language which would not have been used if Saṁgrâmâpîda's death had anything strange or notable in it either in the way of being unnatural or having followed so shortly after his reign began. Lastly, whenever Kalhana records a very short reign as that of a few hours or a few days he generally indicates the same by some such word as *kshanika*, *svapnaprâya* &c., which he has not done in the present instance.

A. D.	*Change of Dynasty.*—GROUP 5				
857	55. **Avantivarmâ** *son of* **Sukhavarmâ** *son of* **Upala** *Brother of the concubine above referred to, from* * [*Phâlg. kr.* 1] *of* 31 *to Âshâḍha s'.*3 *of* 59 *reigned for*	Ys. 27	ms. 4	ds. 18
884	56. **S'aṁkaravarmâ,** *up to Phâlg. kr.* 7 *of* 77	,,	18	7	19
903	57. **Gopâlavarmâ**............	,,	2	0	0
	58. **Saṅkata**	,,	0	0	10
905	59. **Sugandhâ, Queen** . .	,,	2	0	0
	Dynasty changed				
	60. **Nirjitavarmâ** *alias* **Paṅgu** (*grandson of* **S'ûravarmâ**). *He hardly reigned—not at all, in fact—when he was succeeded by his son,* 10 *years old, named*				
907	61. **Pârtha,** *up to Pausha* [*kr.* 1] *of* 97, *i. e, for* 19 *yrs.,* 9 *ms.* 23 *ds. less by* 4 *yrs.,* 0 *ms.,* 10 *ds. of* **Gopâla, Saṅkaṭa**				

* The brackets, which enclose the dates in the list, show that the day and the month, though not given by Kalhana, are those that can be inferred for convenience of calculation from certain limits from and to specified by him, within which certain specified events occurred.

A. D.		Ys.	ms.	ds.
	and Sugandhâ ...reigned for	15	9	13
923	Nirjitavarmâ or Pangu *again, up to Mâgha* [kr. 1] *of* 98,.........	1	1	0
924	62. Chakravarmâ, *up to Mâgha* [*kr.* 1] *of* 9 ,,	11	0	0
935	63. S'ûravarmâ, *up to Mâgha* [*kr.* 1] *of* 10 ,,	1	0	0
936	Pârtha *again, up to Âshâdha* [*kr.* 1] *of* 11 ,,	0	5	0
936	Chakravarmâ *again, up to Jyeshṭha* [*s'.* 8] *of* 13	1	11	23
938	64. Unmattâvanti, *up to Âshâdha* [*kr.* 1] *of* 15 .... ,,	2	0	7
	Total years, GROUP 5, *end of the 5th Tara ga.*	83	4	0
	Dynasty changed.—GROUP 6.			
940	65. Yas'askara, *up to Bhâd.* [*kr.* 3] *of* 24, *including* 66. Varṇata *who reigned a few days before* Yas'askarâ's *death.* .,	9	0	0
949	67. Saṁgrâmadeva, *up to Phâlg.* [*kr.* 10] *of* 24 ,,	0	6	8
950	68. Parvagupta, *up to Âshâdha* [*kr.* 13] *of* 26 ..	1	4	4

A. D.		Ys.	ms.	ds.
951	69. **Kshemagupta,** *up to Pausha* [*s'* 1] *of* 34, *reigned for*	8	6	3
960	70. **Abhimanyu,** *up to Kárt.* [*s'*. 3] *of* 48... „	13	10	3
973	71. **Nandigupta,** *up to Márg.* [*s'*. 12] *of* 49... ..	1	1	9
975	72. **Tribhuvana,** *up to Márg,* [*s'*.] *of* 51 .. „	1	11	23
976	73. **Bhîmagupta**... . .. ... „	5	0	0
981	74. **Diddâ, Queen,** *up to Bhád* [*s'*. 8] *of* 79 ... „	22	9	3
	Total years, GROUP 6, *end of the 6th Taranga.*	64	0	23
	Dynasty changed.—GROUP 7.			
1004	75. **Saṁgrâmarâja,** *up to Âshâdha* [*kr*. 1] *of* 4 ... „	24	9	8
1029	76. **Harirâja,** *up to Âshâdha* [*s'*. 8] ....„	0	0	22
1029	77. **Ananta,** *up to Kárt.* [*s'*. 6] *of* 39, *when he crowned his son* Kalas'a .... „	35	3	28
1064	78. **Kalas'a,** *up to Márg.* [*s'*. 6] *of* 65... . .. . . „	26	1	0
1090	79. **Utkarsha and Harsha,** *up to Bhád.* [*s'*. 5] *of* 77 .... „	11	8	29
	Total years, GROUP 7, *end of the 7th Taranga*... „	97	11	27

A. D.	*Dynasty changed.*—GROUP 8.	Ys.	ms.	ds.
1102	80. Uchchala, *up to Pausha* [s'. 6] *of* 87 *resigned for*	10	4	1
1113	81. Radda *alias* S'ankha ,,	0	0	1
1113	82. Salhana, *up to Vas'.* [s'. 3] *of* 88......... ,,	0	3	26
	Dynasty changed.			
1113	83. Sussala, *up to Phalg. new moon of* 3, *including* 6 *ms.*, 12 *ds. of* 84. Bhikshâchara .... ,,	15	9	27
1129	85 Vijayasimha *still reigning in the* 25*th year or A. D.* 1151, *i. e., S'ake* 1072.... ,,	22	0	0
	Total to end of S'ake 1072, *or A. D.* 1151 .,	48	5	25

Now counting back from the date to which Kalhaṇa carries his narrative, which; for the sake of convenience, we will suppose is the *close* of the year S'ake 1072, we come to the same date to which we came before, and regarding the reliableness of which as based on Kalhaṇa's materials up to Lalitâditya we have already remarked. Thus :

	Ys.	ms.	ds.
Period from the accession of Lalitâditya to the end of the Kārkoṭa dynasty, or *Taranga IV.*	161	8	26
Do. from the end of the Kārkoṭas to the end of Unmattâvanti, or Group 5	83	4	0

Period from the end of Unmattâvanti to the end of Diddâ, Queen, or Group 6............................	Ys ms. ds. 64 0 23
Do. from the end of Diddâ, Queen, to the end of Utkarsha or Group 7............................	97 11 27
Do. from the end of Utkarsha up to the date when Jayasiṁha had reigned 22 years or up to the end of Kalhaṇa's narrative, end of S'ake 1072, Group 8 ...	48 5 25
Total years up to end of Kalhaṇa's narrative, end of S'ake 1072 ...	455 7 11

At the beginning of his *Rājataraṅgiṇī* Kalhaṇa says, that the cycle-year of the era used in Kashmir was 24, and that at the time he speaks 1,070 years of the S'aka era had already passed. At the end of his book he says that the cycle year is 25, and that in the latter year Jayasiṁha had from the time of his accession to the throne passed twenty-two years. Jayasimha came to the throne on the new-moon day of Phâlguna of the year 3, so that he must have finished his twenty-second year on the new-moon day of Phâlg. 25, or just a fortnight before the end of that year. If, therefore, we suppose that Kalhaṇa began his work in the early part of the year 24, he took just two years to finish it. Further, when he says that in the year 24 of the local cycle 1070 years of the S'aka era had passed, we have taken this to mean that he began his work in the very early part of that year, almost on the new year's day; so that we have got to deduct the number of 455 years, 7 months, 11

days from 1072, which gives us 616 years, 4 months, 19 days S'ake, or the 3rd of August 695, A. D., as the calculation date of Lalitâditya's accession.*

---

* If we count up all the totals of the whole list of 85 kings, we find that at the *end* of S'ake 1072 the period of 2,333 years, 7 months, and 15 days had passed from the accession of Gonarda III. But at the beginning of the cycle year 24 or end of S'ake 1070, Kalhana tells us that 2,330 years had passed from the accession of Gonarda III. We have shown above that he brought his narrative to an end just at the close of the year 25, so that at the end of that year or S'ake 1072 we may say 2,332 years had elapsed. But the total obtained by adding up the reigns of all the kings is 2,333 years, 7 months, and 15 days, or 1 year, 7 months, and 15 days more. How is this difference to be accounted for? I cannot say exactly. Probably the word prayas. [प्राय:] in verse 53 of *Rāj*. I., where the author says that '[at the beginning of] the cycle year 24, some 2,330 years had passed' has to be understood to mean '*some*, more or less, by a few months and days'. We must suppose that when Kalhana wrote the above verse, he was not quite sure how many months and days, more or less, than the round figure of 2,330 years, the total of all the kings would come to, and that, leaving it to be gathered from all the totals when he should have finished his work, he secured himself against small inaccuracies by the use of *prayas*. This must have been the case, because the materials, which he had before him, and into the details of which he was to examine as he would come to describe the period of each king or of each group of kings, showed differences from each other, as to the exact period that had elapsed from the accession of Gonarda III., though we may suppose they did not show very wide divergencies on the subject. If this view is correct, we must presume that the other numbers of years he mentions as having passed from the beginning of the Kali age, or as having been taken by the fifty-two kings whose history was lost, &c., (*Rāj*., I., 48-56), were mentioned subject to such correction. The only other alternative which might explain the difference of 1 year, 7 months, and 15 days is the supposition that in group 3, the numbers of years given to the ten kings may be mistaken to that extent. This supposition becomes probable from the fact, that the total of the ten reigns is not given in words at the end of the third *Taranga* which contains their history, as is the case with every other

When the date of the king from whom we start, viz , Gonarda III., and the date up to which the narrator brings us, are known, when the period between the two dates is also known, and lastly, when the periods of the reigns of the kings who reigned during that period are given, the date of any king in the list must of course be the same whether counted up from the beginning or back from the end; and I am aware that objection may be taken to the importance I attach to the agreement between the dates obtained above by the methods referred to. But the support I seek is from the fact that the part of the list, over which we go in counting back from the date of Kalhana, is made up of dates and periods obviously so unassailable on account of their details, as also on account of the very detailed and apparently reliable account given of the reigns of the kings, that the result of the counte-back must be accepted as independent and unassailable, unless undeniable facts are brought forward to justify any suspicions of error.

Those that accept the correction of thirty-one years have to show how the mistake of such a period is to be adjusted; that is to say, they have to show where it occurs in the list of kings, and how the list is to be corrected throughout. If it occurs anywhere in that portion of the list which precedes the reign of Lalitâditya, and if they accordingly bring down his accession by thirty-one years, they will have to alter all the dates of the kings subsequent to Lalitâditya even up

group. If this supposition be correct, it is only a collation of different manuscripts of the *Rájataranginí* and a carefully prepared new edition of that valuable book—a *great* desideratum—that can be expected to explain the difference. On the *Rajataranginí*, see Note III.

to Jayasiṁha, the contempoary of Kalhaṇa. I feel sure no one will seriously venture to do this, as no one can assert that *all* the dates of the kings, from Jayasiṁha back to where the mistake may be supposed to have occurred before the time of Latitâditya, are wrong—including Kalhaṇa's own date, in fact. As for the *post*-Lalitâditya part of the list, I do not see the likelihood of a mistake of thirty-one years occurring anywhere in it. It is this fact which attaches especial value to the agreement of the date of Latitâditya, obtained by the two ways of counting which I have mentioned above. Differing, therefore, very reluctantly from General Cunningham and my friend Professor G. Bühler, I venture to hold that in all that the former has urged, or in all that may be derived from the statements of the Jains, no such facts as will justify any suspicions of error have been brought forward, and my conclusion, therefore, is that A. D. 695 is the correct date of the accession of Lalitâditya.*

Yas'ovarmâ must, accordingly, have reigned in the latter part of the seventh and the first part of the eighth

* My friend Professor Râmkrishna Gopâl Bhâṇdârkar's statement in his preface to his valuable edition, 1876, of the *Mâlatîmâdhava* in the Bombay Sanskrit Series, p. 9, that Lalitâditya reigned, according to General Cunningham, from 693 A. C. to 729 A. C., appears based upon some mistake, unless my friend was referring to some other writing of that scholar than his *Ancient Geography of India*. The date given at p. 245 of Prinsep's *Indian Antiquities*. Vol. II., under the name of General Cunningham, must be considered as obsolete in 1876, as the *Ancient Geography* had been published in 1871. See also, General Cunningham's *Arch. Surv. of India*, 1873. Vol, III., p. 135.

Professor Max Muller says (*India: What can it teach us ?*) that we may for the present be satisfied with 700 A. D. as the date of Lalitâditya's accession. But this satisfaction rests merely on an assurance.

century. As we must suppose that he had finished his own expedition of conquest and slain the king of the Gaudas before he was himself overthrown by Lalitâditya, and, as Lalitâditya's victory over him was one of the earliest achievements of that sovereign, it would follow that some considerable portion of his reign must have fallen in the latter part of the seventh century.

This is the date which is obtained through the *Râjatarangiṇi*. No data are to be had at present from dynastic lists and genealogical tables relating to the kings of Kanauj, nor from any independent facts relating to Yas'ovarma.* We must, therefore, be content at present with the results arrived at from a study of the chronicles of Kashmir.

8 WHEN WAS THE POEM WRITTEN?

As to the question, when the *Gaudavaho* was written, it appears to me that there are certain facts in the poem which seem to answer it, and to show that it was composed long after the destruction of the king of the Gaudas by Yas'ovarmâ, if, indeed not after the death of Yas'ovarmâ himself. I make this latter suggestion as it occurs to me in consequence of the fact, that it is not Yas'ovarmâ that commands the poet to chronicle the facts of his victory over the Gaudian king, nor is it the poet himself who undertakes the work of his own motion to please his master. The circumstances under which he commences the work have already been set forth before. But we may prominently recall to our memory a few of them here.

* In one or two inscriptions Yaśovigraha is mentioned, but there are no materials to identify him wiih Yaśovarmâ. See also Note 11.

When the poet commences to relate his own personal history he tells us: 'Now of that monarch, who placed all the burden of the world upon the firm pillar of his arm, there was an humble favourite named Vappairâya (Vâkpati-râja), having the title of Kavirâja.'* Mark the verb in the past tense 'there was.' Does not this indicate that when the poem was written, Yas'ovarmâ was dead? In narrative style the present tense is often used in place of the past, but the reverse is not the practice. Let us proceed, however, to another passage. 'Then he (Vappai) was addressed by certain persons fond of poetry, as they sat conversing together, and as the conversation turned on the stories of good men, and as their eyes sparkled with wonderment,† as follows: we 'wish to hear sung by you at full length the death, as it was *formerly* accomplished, of the king of the Magadhas by Yas'ovarmâ.'‡ The adverb, which I have italicized, requires an explanation. For if at the time that the lovers of poetry are addressing Vâkpati, some years had not elapsed since the 'death of the king of the Magadhas was accomplished by Yas'ovarmâ,' the simple past tense (*niṭṭhavio*, literally, ' made to lie down,' killed) would have been sufficient. The addition of *purâ*, formerly, appears to indicate that a considerable time had passed since that event took place. Indeed, *purâ* is usually used to indicate a past time since which many important events have taken place, or many ages have gone by. In this case the latter supposition is out of the question. If the former must be the case, are we not rather to suppose that besides the defeat and reduction of Yas'ovarmâ by the king

* 797. † 804. ‡ 844.

of Kashmir, the event of his own death had also occurred? That the latter had happened, and that the former was still somewhat prominent in people's memories, seems hinted at in the following couplets. 'Thereupon,' *i. e.*, on being asked to narrate the history of the Gaudhan king's death, 'he (Vâkpati), gently smiling and manifesting goodness, spoke as follows, because the hearts of the pure are ever opposed to a spirit of cavilling.'* If I understand this passage aright, does it not imply that the poet could, having regard to the loss of estimation which Yas'ovarmâ had suffered through his defeat at the hands of the king of Kashmir, have hesitated to comply with the request, if he had not allowed *sadbhava*, goodness, to get the upper hand of him? Do not, further, the words of the second line show that whatever other people thought, *he* at all events was free from the spirit of cavilling at the proposal? † Lastly, when the poet promises his interlocutors that he will narrate the story of the death of the king of the Gaudas by the hand of Yas'ovarmâ, the poets, *i.e.*, his interlocutors, sing a panegyric of Yas'ovarmâ,‡ which ends thus: 'In this manner at that moment were uttered by the poets, praises of address of the virtues of the monarch (Yas'ovarmâ), which, though they were really absent, appeared to be present, because they were imagined to have presented themselves there.'§ This appears to

* 845 † See also 98, where the poet speaks of his heart as 'stopped and pained,' as he commenced to narrate the story of Yaśovarmâ. What should have 'pained' and 'stopped' it, except the sense of Yaśovarmâ's misfortunes and his death? Then he says, his heart felt happy. This seems to refer to his sense of gladness that he was going to sing the glory of his kind master, though no longer alive.

‡ 1194. §1204.

me almost conclusive that Yas'ovarmâ had been dead at the time, as otherwise the virtues of a living monarch could not be spoken of as 'absent' by his own subjects, and in all probability, his dependents. Nor is the praise of the poets a praise of the virtues of the monarch personified, but is addressed to the monarch himself. There is an earlier passage also which would seem to tend in the same direction as the later passages just quoted. Having described how the damsels of heaven felt enamoured of Yas'ovarmâ when they saw him fight bravely in the field of battle, Vâkpati sums up this: 'The young wives of the gods, in whom the passion of love was in this manner excited by the pleasure they felt at the sight of his fighting on the battle-field, are, I believe, still love-sick in their hearts'* Here again the word 'still' (*ajjavi*) appears to imply, that it is no longer possible for 'the young wives of the gods' to gratify their eyes by witnessing the fighting on the battle-field by Yas'ovarmâ, that is to say, that Yas'ovarmâ was no longer alive. If it were otherwise, the simple verb—the present tense used in the sense of the past—would have been sufficient. The addition of 'still' would appear to be unnecessary even if it be supposed that Yas'ovarmâ was alive, but was no longer fighting. The fighting referred to in the passage quoted is not that of any particular occasion, but all fighting generally by the monarch. The expression 'still' can, therefore, only refer to a state of circumstances under which any fighting whatever by him had become impossible, *i. e.*, he had been dead.

---

* 113.

It seems, therefore, highly probable that since Yas'ovarmâ slew the king of the eastern country, many years had passed, a number of great events had occurred, including his own defeat by the stronger monarch of Kashmir and his own death, and that Vâkpati, in spite of the misfortunes which had overtaken his master and patron, and which had lowered him in the estimation of the world, began his poem 'having a great beginning' to celebrate the great event of that monarch's reign, in consideration of his sense of the many royal favours he had received from him, but that he was either not able to finish that poem, or if he did finish it, it has not yet come to light, or-have we unfortunately even to say ,it has not descended to our times ?

The above considerations lead us to infer that the *Gaudavaho* was probably written in the first quarter of the eighth century or between A.D. 700 and A. D. 725. For Yas'ovarmâ must have slain the Gaudian king long before he was himself deprived of his throne by Lalitâditya, which event must have occurred, if it did occur, in the very early part of the eighth century, as it was the first exploit of the Kashmirian king after he came to the throne in A. D. 695.

9 SUMMARY OF FACTS KNOWN BEFORE A. D. 700.

As the *Gaüdavaho* that is now being placed before the public is one of the very few works of Indian literature, of which the date is fortunately known, and as it fixes the date at least of one other important Sanskrit author, viz., the great dramatist Bhavabhûti, it will, I think, be of interest to summarise here some

of those facts and ideas which occur in the poem, and in finding the earliest date of which we have not yet been altogether successful. As the tendency is very common to bring the origin of Indian facts, beliefs, and events rather too near to our own time, it is of some importance to have incontrovertible dates for some of them.

The Paurâṇic idea that Brahmadeva was born in the lotus that arose from the navel of Vishṇu, and that he lives there.

Hari or Vishṇu is the only one that survives the periodical destruction of the world.

The following avatâras and gods are mentioned:

The Man-Lion incarnation; the Boar incarnation, Vâmana; the Tortoise; Mohinî; Krishṇa; Balabhadra, (of S'esha); Madhumatha; S'iva (with the three eyes, the clotted hair, his destruction of Kâma, the story of the Kirâta, his having killed Kâma and having drunk the poison, Kumâra his son being a strict bachelor); Gauri (with the story of her having killed Mahishâsura and being thus identified with Châmuṇḍâ and Kâlî of skull-necklaces); Sarasvatî, the daughter of Brahmâ; Ahivarâha; Gaṇapati; Lakshmî, as she started forth from the churned ocean; Gaṅgâ on the head of S'iva.

S'esha, the great snake, supports the earth on his head.

Yas'as or glory is white.

The Ganges (Bhâgîrathî) wanders in the three worlds.

The mountains had formerly wings. They were afterwards chopped away by Indra, by means of his vajra (thunderbolt) which worked like an intelligent ally.

When a king is reduced to submission, the victor

enjoys a bath with his damsels in the bathing ponds (*vâpîs*) or oblong wells of the conquered one.

When the periodical destruction of the universe occurs, Hari is the only survivor, and he is then in the form of an infant boy.

Yama rides on a buffalo.

The Apsarases ply the châmaras over Indra.

The treasures of Kubera are guarded by snakes, and do not move except as an omen of divine favour.

The widows—at all events of the Kshatriya race, did not shave their heads, but neglected to dress and adorn their hair with flowers, jewels, &c.

The elephant's forehead produces pearls.

Arjuna (*i.e*, Sahasrârjuna) had a thousand arms.

The horse was originally produced from the Himâlaya.

It was a custom for kings to undertake expeditions of conquest without any provocation, it seems, against kings with whom they had no friendship, as soon as the monsoons were over and the time to reap the early crops arrived.*

The Vindhya mountains were full of large herds of elephants.

The temple in the Vindhyas dedicated to Kâlî or Vindhyavâsinî devî, was an important one. She was identified with Pârvatî, and spoken of as Chaṇḍî, Nârâyaṇî, Kalyâṇî, S'aṁkarî, Bhagavatî, S'abarî, Devî,

* Or, as Bâṇa says, at the commencement of the year according to the era of Vikrama: धवलस्थूलगुञ्जापिच्छप्रच्छादितकपोलभागभास्वरेण वमाक्षिव विक्रमकालम् अकालेपि विकासिकाशकाननविशदं शरदारम्भम् &c. *Harshacharita* VI.

Mahishâsura-mathanî, and Bhairavî. The gateway of her temple contained many bells. The temple was surrounded by swarms of bees. The door was covered over with stains of blood of the sacrifices offered. She had a necklace of human skulls. There were peacocks round her temple. Human sacrifices were offered to the goddess. The flesh of human beings was exposed at night about her temple for sale to those who wished to offer it to her. The temple was adorned by many red banners, probably the offerings of devotees. It was visited by jackals in search of the flesh and blood lying about the steps. The goddess was identified with the lightning, into which the infant daughter of Vasudeva, smashed by Kaṁsa, turned herself. Devotees shaved their heads and offered the hair to the goddess. The lamps in the inner shrine burned dimly When a human sacrifice was offered, the women of the Kolis (a race of aborigines), hurried up to obtain a sight of the victim, as he was being slaughtered. Victims were slaughtered daily before the goddess, and streams of blood flowed through the temple-yard. The S'abaras who inhabited the Vindhya forests had for their clothing merely a few leaves covering their loins.

Forest recluses (munayas) lived in the caves of the Vindhyas surrounded by the arjuna trees with their hanging blossoms, and by kuṭaja bushes in flower.

The people living in the Vindhyas used to store grain, as is still done in parts of India, in high cylinder-shaped bambu or wicker baskets (*kusûla*), and to keep dried flesh on the tops thereof, that it might be used by them in the rains. The dust of the stored grain

issuing from the mouths of the granaries heightened the smell of the flesh, and when the heavy continuous rains confined the people to their homes, the strong smell of the flesh made them joyous.*

The women in the Deccan adorned their hair with the ketaki flower.

Râvaṇa, the king of Lankâ, cut his heads and offered them to S'iva to gain his favour. Vâli seized him and held him, immense as he was, under his armpit and walked about on the shore

The Pârasîkas (occupying some part of Kathiawad or Sind ?) were conquered by Yas'ovarmâ When the blood ran to their faces, it appeared blue.

The arms of warfare mentioned are, (1) the sword *karavâla*, *asi*; (2) the many-edged sword, *khadga*, (3) the spear, *bhalla*; (4) the bow and arrow, *dhanus* and *bâṇa*; and (5) the disk, *chakra*.

King Pṛithu wished to measure the earth enclosed between the eastern and the western seas. He removed the mountains, and pushed them to be near each sea, and then measured the space thus cleared.

Narmadâ, (the presiding deity of the river of that name), once conceived love for the royal sage Kârtavîrya, but her love was not requited by him.

The myth of the churning of the ocean by the gods, and the jar of nectar, &c., taken out therefrom.

The wilds and deserts of Marudes'a (Mârvâd) contained lions and elephants.

S'rîkaṇṭha, of which Thanesar was the capital, was

* 377.

the district where Janamejaya performed the snake sacrifice to avenge the wrongs of his father.

Duryodhana is called a fool for having wished to bind Krishṇa, who had bound the whole world with the fetters of Mâyâ.

It was quite proper the Bhîma smashed the thigh of Duryodhana.

Ayodhyâ, the city of Haris'chandra, ascended with him bodily into Heaven

The jars of copper, &c., holding treasure and buried under-ground were secured with chains, apparently to prevent them from shifting their ground, as was believed they often did.

It was apparently a custom with victors to take away the harem of their conquered enemies, and make them perform the duties of menials, such as plying the châmara, &c.

The beloved spouse of Surya (the sun) could not bear the effulgence of her husband, and went away from him. So Sûrya, in order to reduce his excessive effulgence, planed off his body with a file.

The city of Kanauj was also called Gâdhipura.

The moon was created from the eye of Atri.

Balarâma, the brother of Krishṇa, was much given to drink and to get intoxicated.

Châṇakya was the performer of great and brave and unexpected events

When a king had brought to a victorious issue an expedition undertaken with a view to subdue his neighbours, he was coronated with victory, i. e., he performed a ceremony in which he was crowned with

victory. The name of the ceremony was *vijayâbhisheka.*

In conclusion, I confess I have spent a great deal more time on this work than I had any idea I should have to, when I undertook the edition. But I do not believe the time has been wasted. I sincerely believe Vâkpati is a poet who ought not to lie unnoticed. His originality and his lively poetical imagination, and his very terse style entitle him to the attention of the general reader, to say nothing of the historical merit of his work, and the philological value attaching to his language. And although I may not have succeeded in giving to the public a good edition of his commentator, I have no reason to fear that his own text has not been as well restored as was possible under the circumstances; and if I succeed in bringing him to the notice of the lover of poetry, I shall not have worked in vain. May his merits be recognised by the reader!

S. P. P.

Simla, 18th July 1886.

NOTE I

AN ACCOUNT OF KANAUJ.

AS DESCRIBED BY HIOUEN-THSANG AND BĀṆA.

So little is known about the ancient history of Kanauj, though one of the most flourishing cities of ancient India, and so meagre is the narrative of genuine details about Yas'ovarmâ in the fulsome panegyric of Vâkpati, that the account which *Hiouen-Thsang* has given about the kingdom of Kânyakubja (about 640 A. D.), as he found it some forty or fifty years before the time of Yas'ovarmâ, and which was then under the celebrated Harshavardhana, the patron of the poet Bâṇa-bhaṭṭa, may be translated here without much apology.

"The kingdom of Kânyakubja is about 670 miles in circum-"ference. The capital is in the vicinity of the Ganges, it is "over three miles long and a little less than a mile in breadth "The towns are defended by solid walls and deep moats "There are many towers and pavilions; groves in flowers, and "lakes and tanks, of which the water is pure and transparent "like a mirror. The bazars are full of the rarest merchandise of "foreign countries. The inhabitants are rich and happy, and "every caste rolls in wealth. Flowers and fruits abound "everywhere, cultivation and harvest take place at regular "times. The climate is temperate. The manners of the people "are sincere and honest. The inhabitants have some noble "and graceful traits of character; they wear clothes of satin of "a brilliant colour. They apply themselves ardently to the "cultivation of literature; they speak with clearness and discuss "with subtlety. One-half follows the true doctrine (Buddhism)

" the other half attach themselves to error (Brahmanism).
" There are a hundred monasteries, which contain about six
" thousand monks, and where they study, at the same time, the
" doctrines of the *great and small vehicles*.* There are about
" two hundred temples of the gods and several thousands of
" heretics (Brahman priests).

" In the age when men enjoyed extraordinary longevity, the
" ancient capital of the kingdom of Kânyakubja was called
" Kusumapura. The king was surnamed Brahmadatta. Thanks
" to the virtue and wisdom which he had possessed in his former
" existence, he was endowed this time with great civil and mili-
" tary talents. His power caused all Jambudvipa (India) to tremble.
" and the renown of his name caused terror among the neighbour-
" ing kingdoms. He had a thousand sons full of sagacity and
" a hundred daughters of charming beauty

" At that time there was a Rishi who lived on the banks of
" the Ganges. For many times ten thousand years, he kept
" his soul plunged in contemplation; his body resembled a
" dried up tree. One day some passing birds which perched
" in that place let a fruit of the Nyagrodha tree drop on the
" shoulder of the Rishi. After many summers had succeeded
" many winters, the fruit produced a large and bushy tree.
" At the end of a great number of years the Rishi awoke at
" last from his contemplation. He wished to uproot that tree
" but he feared lest he should thereby destroy the nests of
" the birds. The men of that time exalted his virtue and
" surnamed him the *Rishi of the great tree* (Mahâvriksha†
" Rishi ?) The Rishi directed his eyes towards the banks of
" the river (Ganges); afterwards walking in the groves, he
" saw the daughters of the king who were marching one after
" another and dallying together. The love of the world of

* Two schools of Buddhistic doctrine so called, *Mahâyâna* and *Hinayâna*.

† It is more probable that 'Mahâkuta' or 'Mahânaga' is the name alluded to by the Chinese traveller and not, as suggested by his French translator, 'Mahâvriksha,' which as a name sounds unlikely.

" desires awoke in him, and sensual appetites inflamed his " heart. Then, pointing with his finger towards the city of " flowers (Kusumapura), he wished to go and wait upon the " king in order to ask for one of his daughters.

" The King, apprised of the Rishi's arrival, himself went forth " to receive him, and spoke to him thus in a benevolent tone: " 'Great Rishi, you have placed your affections outside the " creation ; how can you act so lightly ?'

" 'Sire', replied the Rishi, 'after having remained, during a " great number of years, in the bosom of the forests, I came " out of the extacy of contemplation. As I was walking and " throwing my looks everywhere I saw the daughters of Your " Majesty, and the fire of love kindled itself in my heart. I " come to you from a long distance for asking you for one of " them.'

" At these words the king showed extreme embarrassment " 'Now,' said he to the Rishi, 'you may return to your abode, " and please return on the day of the nuptials.' The Rishi " obeyed the order of the king and went back into the forest.

" The king asked his daughters one after another, but none " of them wished to respond to the wishes of the Rishi.

" The king feared the puissance of the Rishi, and consumed " himself with sorrow and grief. The youngest of his daugh- " ters having watched a moment when the king was free " spoke to him thus in a calm tone. 'the king, my father, poss- " esses a thousand sons, and all the kingdoms are happy to " obey his laws ; why does he consume himself with sorrow and " grief, as if he had something to be afraid of ?'

" 'The Rishi of the great tree,' replied the king, 'has deigned " to throw his eyes upon you and to ask me for a spouse, but " you have all disdained to respond to his wishes. The Rishi " is very powerful, and he can, if he wishes, call up good luck " or bad luck. If he does not obtain the object of his desires, " he will certainly give himself up to rage, and will destroy my

" kingdom, and abolish the sacrifices* of my ancestors, in a
" manner that my disgrace will reflect upon our first king.
" I think seriously of these misfortunes and am truly very
" much trembling.'

" His young daughter made her excuses to him and spoke
" to him thus: 'give up your deep sorrow; we alone are to
" blame. I desire to sacrifice my sorry person for prolonging
" the duration of your dynasty.'

" At these words the king was transported with joy, and
' gave orders that his chariot should be made ready to conduct
" her to her spouse. When he arrived at the hermitage of
" the Rishi, he offered him his thanks, and spoke to him. 'Great
" Rishi, since you have condescended to lower upon the world
" your noble affections which used to soar out of the world, I
" venture to offer you this young daughter for your spouse.
" The Rishi, having looked at her, showed visible displeasure.
" 'Sire,' said he, 'it is in contempt for my old age that you
" wish to marry me to this ugly girl.'

" 'I interrogated my daughters one after another,' returned
" the king, 'but they were unwilling to respond to your wishes.
" There was only this young daughter who expressed the
" desire to become your servant.'

" The Rishi became enraged and pronounced this impreca-
" tion: 'May the ninety-nine others become hunch-backed this
" very instant. In consequence of that deformity they will
" never be able to marry in their life.

" The king having sent to verify the fact, they were already
" hunch-backed. Since that† event the city changed its name
" and was called Kânyakubja, that is to say, the city of the
" hunch-backed daughters.

The abolition of the sacrifices – a system of religion to which the Brahmans were from time immemorial devoted – was a punishment which Buddhists in power, real or imaginary, were most prone to inflict, and which is frequently alluded to in many similar passages in *Hiouen-Thsang's* works.

† Kalhana appears to allude to a similar legend, though it is not a Buddhist Rishi but Marut (the wind, or wind-god?) that causes the daughters to be hunch-backed. *Raj.*, IV., 134.

"The present king is of the Vaisya* caste; his title is "Harshavardhana; he reigns and possesses all the territory†: "one counts three kings in two generations. The title of "his father was Prabhâkaravardhana‡; his eldest brother was "called Rajavardhana.§ Râjavardhana ascended the throne in "his capacity as the eldest son, and governed in a virtuous "manner. At that time. S'aśâṅka, king of the kingdom of "Karnasuvarna in Eastern India, said every day to his minis- "ters: 'when in the neighbourhood there is an able king, it "is an ill-luck to the kingdom.' Thereupon he attracted "him perfidiously to a place of meeting and killed him.

"The people of ¶Kanyakubja having lost their prince, the "kingdom became a prey to disorder. Then a minister

* General Cunningham thinks *Hiouen-Thsang* was misled here. *Arch. Surv. of India* Vol. I. The affix '*Vardhana*,' however, shows that the Chinese pilgrim was most probably right. The Karkotakas of Kashmir, descended from a Kayastha, were Vaisyas, and affixed '*Vardhana*' to their names, as 'Durlabhavardhana,' &c.

† This shows that *Hiouen-Thsang* is speaking of a time when Harshavardhana had already conquered Kányakubja, which event did not take place until after some years after the murder of Rájya-vardhana. But when he says one counts three kings in two generations, which implies that Prabhâkaravardhana and Rájyavardhana had reigned *in Kanyakubja*, he apparently shows that he was misinformed. (See further on.) In fact *Hiouen-Thsang* ignores throughout his narrative the fact, that Prabhâkaravardhana and Rájyavardhana reigned at Thanesar and not at Kányakubja, and that it was Harshavardhana who reigned at Kányakubja. In his account of the kingdom of Thanesar he does not mention that any of those kings reigned there. In fact he says nothing about who the king of Thanesar was at the time of his visit to that kingdom.

‡ Parbhâkaravardhana would at first sight appear to be a very unlikely name. But Bāṇa confirms it (see further on), and though *Hiouen-Thsang's* transliteration is defective, M. Julien's explanation 'l'augmentation de (rather, la personne qui augmente) celui qui procure l'e'clat' of the Chinese phrase gives its exact import. The name has reference to the fact that its owner was a great worshipper of the sun.

§ This should be Rajyavardhana (See further on.)

¶ This, too, is based upon the mistaken notion that the kingdom of Kânyakubja belonged to and was ruled by Harshavardhana's father and brother before he succeeded to it.

"named Bàni* who enjoyed much influence spoke thus to his "colleagues: 'the destiny of the kingdom is going to be decided "to-day. The eldest son of our first king is dead; the "brother of that prince is benevolent and humane, and Heaven "has endowed him with filial peity and respect By the im- "pulse of his heart he will love his relations and will have "confidence in his subjects. I would desire to see him inherit "the kingdom. What do you think? Let each one of you "speak his sentiment.'

"As all admired his virtue, nobody advised differently. "Then the ministers and the magistrates exhorted him to "mount the throne: 'Royal prince,' said they to him, 'be "pleased to listen to us. Our first king † had accumulated "merits and amassed virtues, and he had reigned with glory. "When Ràjavardhana had succeeded him, we thought that he "would go to the term of his career But by the incapa- "city of his ministers he went to throw himself under the sword "of his enemy. that has been, for the kingdom, an incalculable "dishonour. It is we who are culpable. Public opinion shines "in the songs of the people, and everybody submits himself "sincerely to your brilliant virtue. Reign, therefore, glori- "ously over the country. If you can avenge the injuries of "your family, wash the shame of the kingdom, and illumine "the heritage of your father, what merit will be comparable to "yours? We pray you, do not repulse our wishes.'

"'From all time,' replied the prince royal, 'the heritage of "a kingdom has been a heavy burden. Before ascending the "throne, one ought to reflect maturely. As for myself I "possess, in truth, only mediocre virtue: but to-day as my "father and my brother are no more, if I refuse the heritage "of the crown, shall I be able thereby to do good to the people? "It is just that I should obey public opinion, and that I should

* This is the same as Bhandi, the son of the sister of the king's mother, mentioned by Bâṇa. In the vernacular the name must have been pronounced Bhâñdi (the ñ representing a mere nasalization of the a), from which Bhâṇi or Bàni is an easy corruption for a Chinaman to make.

† That is, the head of the dynasty, the father of Ràjyavardhana.

"forget my weakness and incapacity. Now on the banks of "the Ganges," there is a statue of Avalokitesvara Bodhisatva. "As he works many miracles I desire to go and pray to him.'

"He repaired soon to the statue, abstained from food, and "offered fervent prayers. The Bodhisatva, touched by the "sincerity of his heart, appeared to him in person and questioned "him thus 'What do you ask with such pressing entreaties?'

"'I have only gathered round me misfortunes,' replied the "prince royal; 'I have lost my father, who was good and affec- "tionate, and my eldest brother, model of sweetness and "humanity, has been detestably massacred. His death has "been for me a double chastisement I see myself that I "have little virtue, nevertheless the inhabitants of the king- "dom wish to elevate me to honours, and demand that I "should succeed to the throne for illumining the heritage of "my father But as my mind is obtuse and devoid of know- "ledge, I venture to pray for your saintly opinion.'

"The Bodhisatva said to him, 'In your former life you lived "in this forest, you were the Bhikshu of the hermitage and "you acquitted yourself of your duties with indefatigable zeal. "In consequence of that virtuous conduct, you have become "the son of the king. The sovereign of the kingdom of "Karnasuvarnapura having destroyed the law† of Buddha, "it is necessary that you should succeed to the crown for "reviving the splendour of the kingdom. If you soak yourself "through with affection and compassion, if your soul com- "miserates with misfortune, you will before long reign over "the five Indies. If you wish to prolong the duration of your "dynasty, it is necessary that you should follow my instructions "Through my secret protection I will procure for you a bril- "liant good fortune, and no neighbouring king shall be able

* This proceeds upon the misinformation, on which *Hiouen-Thsang* acted, that the dynasty reigned at Kânyakubja even before the accession of Harshavardhana. The fact is that it was not for some years after Harshavardhana became king, that he became supreme ruler at Kânyakubja.

† The law or law of Buddha referred to in this account is the religion or, as we might say, the S'âstra of Buddha. The sovereign referred to is S'aśânka.

"to resist you. But do not mount the *seat of the lion* (the
"siṁhâsana), and do not take the title of *great king* (Mahârâja).'

"After having received these instructions, he retired. He
"then accepted the heritage of the kingdom, designated himself
"by the name of royal prince (Râjakumâra), and took the title
"of S'ilâditya. Thereupon he gave the following order to
"his subjects. 'The murder of my brother has not yet been
"avenged, and the neighbouring kingdoms have not submit-
"ted to my laws; I do not see the time when I shall be able
"to eat my food with tranquillity. Do you all, magistrates,
"unite your hearts and your arms.'

"Soon afterwards he assembled all the troops of the king-
"dom and made the soldiers exercise. He had an army of five
"thousand elephants; the cavalry counted twenty thousand
"horse, and the infantry fifty thousand men. He marched
"from the west to the east for chastising those kings who had
"not submitted. The elephants did not leave their trappings,
"nor did the men their coats of mail. At last in the middle
"of the sixth year he returned home master of the five Indies.
"After having aggrandised his territory, he still augmented
"his army; the corps of elephants was increased to sixty
"thousand, the cavalry to a hundred thousand. At the end of
"thirty years,* the military operations ceased, and by his wise
"administration he spread everywhere union and peace. He ap-
"plied himself to economy, cultivated virtue, and practised good
"to such an extent as to forget sleep and food. He prohibited,
"in the five Indies, the use of meat, enjoining that if any one
"killed a living being, he would be condemned to death with-
"out the hope of pardon. Near the banks of the Ganges he

* It is clear from this that *Hiouen-Thsang* has hitherto been narrating what he heard as having passed considerably more than thirty years before, during which time the Buddhist admirers of the king had obviously invented many miracles, and probably falsified much of his true history. Indeed, as the pilgrim speaks of the religious operations having commenced at the end of thirty years of military operations, and of a religious assembly having been convoked by him every five years, it would appear that at the time he is speaking Harshavardhana had already reigned at least for thirty years.

"caused to be built several thousands of stûpas, which were "each a hundred feet high. In the towns, large and small, of "the five Indies, in the villages, in the cross-ways, and on the "crossings of roads, he caused to be built houses of help "where there were deposited food, beverages and medicines "that they might be given in charity to travellers, and to poor "and indigent people. Those beneficent distributions never "ceased Everywhere where the Saint (Buddha) had left "the trace of his foot he caused Sanghârâmas to rise. Every "five years he convoked an assembly called the great assembly "of deliverance (moksha-mahâ-parichchhada). He exhausted "the treasures and store-houses of the State for doing good "to all men. He only reserved the arms, which were not fit "to be given away in charity. Each year he called together "the S'ramanas of different kingdoms. On the third and "seventh days he made them the four presents. He decorated "richly the *Seat of the Law* and caused to be arranged, "in large number, the *Seats of the exposition of the Law* "(Buddhist texts). He ordered the monks to argue together, "and judged of their strength or of their weakness. He "remunerated the good and chastised the wicked, dismissed "the ignorant and elevated the illustrious.

"If any one observed faithfully the rules and the discipline, "if any one distinguished himself by the purity of his virtue, "the king made him sit upon *the seat of the lion* (Simhâsana, "the throne), and himself received, from his mouth, instruction "on the Law. If any one, though practising a pure and irre- "proachable conduct, was devoid of wisdom and learning, he "took pleasure in giving him tokens of his esteem and respect.

"If a man forgot the rules and the discipline, and exposed "his vices on the great day, the prince expelled him from his "kingdom and did not wish to see him or to hear of him any "longer. When the petty kings of the neighbouring kingdoms, "their ministers, and their great officers practised the good "without intermission and followed virtue with indefatigable "zeal, he conducted them by the hand, made them sit on his "throne, and called them his good friends. As for those who

"followed a different practice he disdained to speak to them "in the face. If he had need of consulting anybody on any "subject, he prepared himself for a friendship with him by a "continual exchange of messengers. Sometimes he himself "visited his domains and examined the practices of the in- "habitants. He had no fixed residence anywhere; in every "place where he stopped he caused a cottage to be constructed "and there he lived. Only in the three months of the rainy- "season, he suspended his tours. Every day, in his palace of "travel* he caused to be prepared exquisite food for nourish- "ing the men of different creeds and knowledge, one thousand "monks and five hundred Brâhmans. He divided each day "into three parts. In the first he occupied himself with pub- "lic affairs and matters of government, in the second he "applied himself to acts of merit and cultivated the practice of "virtue and indefatigable zeal; the whole day was insuffi- "cient for him

"In the commencement (*Hiouen-Thsang*) having received "an invitation from king Kumâra,† he had replied to him 'I "am going from the kingdom of Magadha into the kingdom "of Kâmarûpa.'‡

"At that time, king S'ilâditya was touring about in his "State. As he found himself in the kingdom of Kaju-ghira, "he gave the following order to king Kumâra§ 'it is necessary "that with the foreign‖ monk of the monastery of Nâlanda "you should come promptly to see me.'

"Thereupon the monk, accompanied by Kumara, came to "the king. After the monk had refreshed himself from his "fatigue, king S'ilâditya spoke to him 'from what kingdom "do you come? What is the object of your desires?'

* Unless it is a royal tent, *the palace of travel* appears to have been a house intended for the lodging and boarding of travellers, a dharmaśâlâ or rather annasatra, as we would now call it.

† This is Harshavardhana S'ilâditya, who called himself Kumâra-râja instead of Mâhâraja. ‡ That is, Assam.

§ This is king Kumâra *alias*, Bhâskaravarmâ of Kâmarûpa or Assam. ‖ This refers to *Hiouen-Thsang*.

" 'I come,' replied the traveller, 'from the kingdom of the great " *Thang*; I request permission to search the Law of Buddha.'

" In what country is the kingdom of the great *Thang*?' asked " the king. 'What distance separates it from here?'

" 'It is situated,' replied he, 'to the north-east of this " kingdom, and is several times ten thousand *li** from here. " It is the country which Indians called *Mahachîna*.'

" 'I have heard it said,' returned the king, 'that in the king- " dom of *Mahâchîna* there is an emperor called the king of " Chîn. In his youth, he distinguished himself by a marvel- " lous penetration; when he grew up, he showed, in the art of " war, a divine talent. Formerly, under the preceding reign, " the empire was a prey to disorder: it was divided and shaken " in all parts; each ran to arms, and men were plunged in " misery. But the emperor, called, *the king of Chin*, who " had conceived vast projects in early days, displayed all his " benevolence and his tender compassion. He saved men " from ruin and pacified the interior of the empire. His laws " and his beneficent acts extended themselves far and wide. " The people of other countries and foreign lands embraced his " reforms with love and declared themselves his subjects. The " multitude of the people, whom he generously feeds, sing " pieces of music in honour of the victories of the *king of Chîn*. " It is already a long time ago that I heard his praises resound " Is the euology of his brilliant virtues well founded? Is he " the same one who is called the great *Thang*?'

" 'Yes' said he to him, '*Chîna* is the name of the kingdom of " our first king, and *Ta-Thang (the great Thang)* is the name " of the present dynasty. Formerly, when the sovereign had " not yet inherited the throne, they called him *the King of* " *Chîn*; now that he has received supreme power they call him " *the son of Heaven*,—emperor.

" At the end of the preceding dynasty, the people were " without a master; the weapons of war moved about pêle

---

* About six *li* make a mile.

" mêle and sacrified men. The king of Chín, who had re-
" ceived from Heaven a great soul, exhibited his benevolence
" and his compassion. Thanks to the puissance of his arms
" the wicked were exterminated; the eight regions commenced
" to breathe again, and the ten thousand kingdoms came to
" him to offer tribute. He feeds with bounty all the creatures:
" he reveres the *three Precious Ones*;* he lightens the imposts
" and diminishes the punishments; the kingdom has super-
" abundant resources, and the people enjoy unlimited peace
" It would be difficult to enumerate completely his great views
" and his magnificent reforms'

" 'Wonderful!' cried out S'ilâditya; 'the people of that
" country owe their happiness to the saintly king.'

" At that time king S'ilâditya being on the point of return-
" ing to the *city of hunch-tacked daughters* (Kânyakubja)
" convoked the assemblage of the Law.†

" Preceded by a multitude of many hundreds of thousands,
" he kept himself to the southern bank of the Ganges. King
" Kumâra, preceded by a multitude of many tens of thousands,
" occupied the northern bank. Then the bands, separated by
" the river which flowed between them, advanced together, by
" water and by land. The two kings opened the march. The
" four corps of army formed an imposing escort. The one set
" mounted upon boats, the other upon elephants, advanced to
" the sound of drums, of conches, of flutes, and of guitars. At
" the end of ninety days, they arrived near the *city of hunch-*
" *backed daughters*, in the middle of a great forest of trees
" and flowers, which was situated to the west of the Ganges
" At that moment, twenty kings of different kingdoms, who
" had received in advance the orders of S'ilâditya, had each
" brought the most distinguished S'ramanas and Brâhmanas
" of their kingdoms; the magistrates and the warriors had
" come to join the grand assemblage.

" The king (S'ilâditya) had built in advance, to the south

* The *Three Precious Ones* (Triratna) are Buddha, Dharma, and Saṅgha.

† A synod to discuss religious matters.

"of the Ganges, an immense Sanghârâma. To the east of the
"Sangharâma he had raised a tower, richly decorated, and
"about one hundred feet in height. In the middle, there was
"a golden statue of Buddha of the same size as the king. In
"the middle of the tower he had set up an altar made of pre-
'cious metals, for bathing the statue of Buddha upon.

"Fourteen or fifteen li to the north-east of that place, he
"constructed, outside, a palace of travel. It was then the
"second month of spring. From the first day, he had
"presented the S'ramanas and the Brâhmanas with exquisite
"food. On the twenty-first day, from the palace of travel up to
"the great monastery, he had caused to be established, upon
"the two sides of the road, pavilions that exhibited the richest
"ornaments. Musicians, who were premanently engaged, gave
"harmonious concerts by turns. The king started in proces-
"sion, from his palace of travel, a golden statue of Buddha,
"hollow in the middle and embossed, which was about three
"feet high. It was carried on a great elephant which was
"covered with housings of a great price.

"The king (S'ilâditya) under the costume of Indra, carried a
"precious parasol and kept to the left of the statue. King
"Kumâra in the character of king Brahmâ, held in his hand a
"white fly-flap, and kept to the right hand side. Each of them
"had for escort a corps of five hundred elephants covered
"with coats of mail. In front and in the rear of the statue
"of Buddha there were a hundred grand elephants. They
"carried musicians who beat the drums and filled the air
"with harmonious sounds. King S'ilâditya strewed at each
"pace, in honour of the *Three Precious Ones*, fine pearls,
"precious stones of all sorts and flowers of gold and silver.
"He mounted at first the altar made of precious materials,
"and washed the statue with perfumed water. The king
"took it himself upon his shoulders, and carried it to the top
"of the western tower. Then, to honour it, he offered tens,
"hundreds, thousands of silk clothes, ornamented with all
"sorts of precious stones. At that moment, there were only

" twenty S'ramanas who followed the statue, the kings of the
" different kingdoms served as the escort.

" After the meal was eaten, the king assembled (in a con-
" ference) the men of different persuasions (the monks and the
" Brâhmans), who discussed the most abstract expressions, and
" spoke of the most exalted principles. At the approach of the
" evening the king returned from thence into his palace of
" travel. Each day they conducted the golden statue in that
" manner, and it was accompanied in great pomp as at the first
" time. But, when the last day of the assemblage arrived, all
" of a sudden the great tower took fire and the double-storied
" pavilion, which rose upon the gate of the monastery, became
" the prey of the flames. The king then said 'I exhausted, by
" giving away in charity, the wealth of my kingdom. After the
" example of our ancient king I built the monastery, and I
" wished to distinguish myself by meritorious works; but my
" feeble virtue has not found support. In the sight of such
" calamities and of such doleful omens, what need have I
" to live longer ?'

" Then he burned perfumes, addressed humble prayers to
" Buddha, and pronounced this oath; 'Thanks to the good
" works of my former life, I have become the king of the five
" Indies. I desire, by the force of my virtue, to extinguish the
" terrible conflagration. If that vow must remain without
" effect, may I die this very moment !

" At these words, he rushed out of the gate; the fire extin-
" guished itself as if it had all been put out at a stroke, and the
" flames disappeared. The kings, witnesses of the miracle,
" showed an increase of fear and of respect; but he, without
" changing his countenance, and with the same tone of voice
" as before, questioned the kings in these terms:

" 'That sudden conflagration has reduced to ashes the struc-
" tures which I had just finished. What do you think of that
" event ?'

" The kings prostrated themselves at his feet, and replied
" to him, their eyes bathed in tears ;

" 'We hoped,' said they, 'the sacred monument, which you
" had just finished, would last up to future generations. Who
" would have thought that on the first day it would be reduced
" to ashes? Add to that that the Brahmans are rejoicing from
" the bottom of their heart and are congratulating themselves'

" The king said to them 'By that which has just happened
" one can recognise the truth of the words of Buddha. The
" Brahmans and the men of other persuasions obstinately
" maintain that everything is eternal. But our great master
" (Buddha) has taught us the instability of (all things). As
" for myself I have completed my charities, and I have* satis-
" fied the wish of my heart. In seeing that conflagration
" extinguish itself I have recognised anew the truth of the
" words of *Zu-lai* (Tathâgata). That has been a great honour,
" and there is no cause for abandoning oneself to tears.'

" In finishing these words, he followed the kings, and as-
" cended from the eastern side to the top of the great *stûpa*
" Arrived on the summit he cast his looks in all directions;
" then he descended the steps. But all of a sudden a strange
" man ran up to him with a dagger in his hand. The king,
" forcibly pressed, stepped back some steps, and re-ascended
" the staircase; then stooping down, he seized the man to hand
" him over to the magistrates.

" At that moment the magistrates filled with fear and with
" trouble, could not run to his succour. All the kings de-
" manded that the man should be killed. But king S'ilâditya,
" without showing the least anger in his countenance prohibited
" his being put to death. The king himself questioned him
" in these words:

" 'What harm have I done to you that you should have com-
" mitted such an outrage?'

" 'Great king,' replied he; 'your beneficence is free from

* This appears clearly to indicate that Harshavardhana had already had a long reign by this time, having successfully carried on military operations for thirty years, built his monasteries, convents, stûpas, towers, and saṁghârâmas, and held several quinquennial councils, so that he had probably reigned over thirty years.

" partiality, and the men within, and those without owe their
" happiness to you, but I, stupid that I am, and incapable of
" forming noble projects, am left to be dragged in conse-
" quence of a word of the Brahmans. All of a sudden, I have
" become an assassin, and I am charged with killing the king.'

" The king said to him: 'Why have the Brahmans formed
" that culpable design?'

" 'Sire,' he replied, 'after having assembled the princes of all
" the kingdoms, you have emptied your treasures and your
" store-houses in honouring the S'ramanas, and in establishing
" a statue of Buddha; but the Brahmans, whom you brought
" from long distances, have not received from your Majesty
" any mark of attention. They have felt, therefore, a deep
" shame and charged the senseless man, who is speaking to
" you, with the duty of committing that infamous outrage.'

" Thereupon the king severely interrogated the heretics and
" their partisans. There were five hundred Brahmans, all
" endowed with superior talents, who had come at the invi-
" tation of the king. Jealous of the S'ramanas whom the king
" had loaded with offerings, they had let go an incendiary
" arrow which had set the precious tower on fire. They hoped
" that, in the efforts that would be made for extinguishing the
" fire the crowd would disperse itself in disorder, and they
" wished to take advantage of that moment for killing the
" king. Having missed the occasion which they had watched
" for, they had employed that man, in order that he might
" attack him in a narrow passage and stab him.

" At that moment the ministers of all the kings demanded
" the extermination of the Brahmans. The king punished the
" ring-leaders of the plot, and pardoned their accomplices. He
" deported five hundred Brahmans beyond the frontiers of
" India, and returned to the capital.

" To the north-west of the city, there is a Stûpa which was
" built by king Aśoka. Formerly, in that place *Zu-lai*
" (Tathâgata) explained the most excellent laws.

" On one side, you see places where the four past Buddhas

"sat and where they walked for taking exercise. There is
"yonder a small Stûpa which contains the hairs and nails of *Ju-*
"*lai* (Tathâgata), and another which is called the Stûpa of the
"exposition of the law. On the south side, and quite close
"to the Ganges, there are three Saṅghârâmas, which have
"similar walls and different gates. The statues of Buddha
"have an imposing beauty; the monks are grave and silent;
"they get themselves served* by many thousands of Brahmans.
"In a casket adorned with precious stones, which is contained
"in a pure house (Vihâra), there is a tooth of Buddha an inch
"and half (*sic*) long It has a marvellous brilliancy and extra-
"ordinary colour which changes from morning to evening.
"People come up from all sides: the magistrates and the men
"of the kingdom meet together and offer their worship to it.
"Each day the multitude numbers by hundreds and thou-
"sands. The guardians, seeing that the noise and the confu-
"sion increased from day to day, have established a heavy tax
"and published a proclamation in all places, that whoever
"wishes to see the tooth of Buddha, should have to pay a
"large piece of gold.

"Nevertheless, the devotees, who come to see and adore
"the tooth, are always just as numerous, and gladly pay the
"tax of the piece of gold. On each day of the fast, the tooth
"is taken out and placed upon an elevated pedestal. Hundreds
"and thousands of men burn incense and strew flowers with
"full hands. But, whatever is done, the box of the tooth
"never disappears under the bits of flowers.

"In front of the monastery there are, to the right and to the
"left, two Vihâras, each about a hundred feet high. The
"foundations are in stones, and the building is in bricks. The
"statues of Buddha which rise in the middle, are ornamented
"with a multitude of precious stones. They are sometimes

---

* This is probably mere bragging. Neither was the king a bigoted tyrant so as to force his Brahman subjects to serve the monks, nor were the Brahmans of the period so slavish and forgetful of self-respect as to engage themselves as servants of the Buddhist priests.

" cast in gold or in silver, sometimes in brass. In front of
" each of the two Vihâras, there is a small monastery.

" To the south-east and at a little distance from those monas-
" teries, there is a great Vihâra, of which the foundations are
" of stones and the building is of bricks. It is about two
" hundred feet high In the centre, there is a statue of *Zu-lai*
" (Tathâgata), which is exhibited in a standing posture. It is
" about thirty feet in height. It is cast in brass, and adorned
" with precious stones of rare beauty

" On the stone walls which surround the Vihâra skilful
" sculptors have represented, in the greatest details, all the
" acts of *Zu-lai* (Tathâgata), when he led the life of a Bodhi-
" sattva.

" To the east and at a little distance from the stone Vihâra,
" you see the temple of the god Sun.

" To the south and not far from the monument you see the
" temple of the god Mahesvara Deva. Those two temples are
" built with a blue stone of the most beautiful brilliance, and
" are ornamented with admirable sculptures They are exactly
" of the form and dimension of the Vihâra of Buddha Each of
" the temples has a thousand servants for washing and sweep-
" ing it. The noise of the drum and the chants accom-
" panied by the guitar are heard there day and night with-
" out intermission.

" Six or seven *li* to the south-east of the capital and to the
" south of the Ganges, there is a Stûpa, about two hundred
" feet high, which was built by king Aśoka In ancient days,
" in that place, *Zu-lai* (Tathâgata) preached during six months
" on the non-eternity of the body, on the uselessness of its
" mortifications, and on its inherent impurity.

" On one side you see several places where the four past
" Buddhas sat, and where they walked to take exercise. There
" is further on a small Stûpa which contains the hairs and nails
" of *Zu-lai* (Tathâgata). If a sick man respectfully takes turns
" round it with a living faith, he will never fail to recover
" health and to obtain good luck.

" To the south-east of the capital, he (*Hiouen-Thsang*) travelled " one hundred *li* and arrived at the city of Navadevakula. " It is situated on the eastern bank of the Ganges; its circum- " ference is twenty *li*. You see there tanks of pure water " and groves in blossom which are reflected therein

" To the north-west of the city of Navadevakula, and to the " east of the Ganges there is a temple of the gods, of which " the pavilions and towers of several stories are as remark- " able for the beauty of the work as for their extraordinary " structure.

" Five *li* to the east of the city, there are three monasteries " the walls of which are similar and the gates dissimilar.

" You count there about five hundred monks. They study " all the principles of the school of the Sarvastivâdas, who " attach themselves to the *small Vehicle*.

" About two hundred paces in front of those monasteries " there is a Stûpa which was built by king Asoka. Although " its base is deep in the earth, it has still a height of one " hundred feet. Anciently, in that place, *Zu-lai* (Tathâgata) " explained the law during seven days. In the interior of the " monument, there are relics which constantly strew a brilliant " light.

" On one side, you see several places where the past *four* " Buddhas used to sit and where they walked for taking " exercise.

" Three or four *li* to the north of the (three) monasteries, " there is on the bank of the Ganges a Stûpa, about two " hundred feet high, which was built by king Asoka. An- " ciently, in that place, *Zu-lai* (Tathagata) explained the law " during seven days. At that epoch, there were about five " hundred demons who came to find Buddha. After having " heard the exposition of the law and having understood it, " they gave up the life of demons and were born among the " gods.

" On one side of the Stûpa, built in the place where the law

" was expounded, you see several places where the past four " Buddhas used to sit and where they walked to take exercise.

" On one side, there is, beyond, a Stûpa which contains the " hairs and nails of *Zu-lai* (Tathâgata).

" Leaving the kingdom (of Kânyakubja), he (*Houen-* " *Thsang*) journeyed about six hundred *li* to the south-east, " crossed the Ganges, and, directing his course towards the " south, he arrived in the kingdom of *O-yu-to* (Ayodhyâ). " [Translated from M Stanislas Julien's *Mémoires de Hiouen-Thsang*, Bk. V.]

The following is a sketch of what the Sanskrit poet Bâṇa or Bâṇabhaṭṭa* says about Harshavardhana in his elaborate work called *S'ri-Harsha-charita*† or history of king Harsha. Bâṇa was a contemporary of Harshavardhana, who patronized him as a scholar and poet, and treated him with much respect and honoured him with his confidence.

" There was a powerful king named Pushpabhûti who " reigned at Sthânvisvara *i. e.*, Thanesar, situated in the country " of S'rikantha. " [Sthânvisvara or Thanesar is situated, according to Bâna, on the banks of the river Sarasvati]. " Pushpa-

* General Cunningham appears to be mistaken when he says (*Arch. Surv. of India* Vol. XVII, p. 127), that Bana was the minister of Harshavardhana. Bâna himself does not say that he was made minister, but merely that ' he was respected, loved, trusted, enriched, associated with and given power by the king " (परमप्रीतेन प्रसादजन्मनो मानस्य, प्रेम्णो, विस्रम्भस्य, द्रविणस्य, नर्मणः, प्रभावस्य च परां कोटिम् आनीदत नरेन्द्रेणेति).

† S'ibbâmalla's text printed in Samvat 1936 (A. D. 1880), under orders of the Mahârâja of Kashmir. The work deserves an edition, and it is due to students of Sanskrit literature that some scholar should edit it so as to make it readable. I say this after having seen Mr Jibânanda Bidyasâgar's Calcutta reprint "edited with modifications, " 1876 Mr. Kailâsachandra Datta S'âstri, M. A's., *F. A. Sanskrit Course*, 1883, *Part I.*, is a fair attempt at what is wanted.

" bhûti was a great devotee of S'iva, and a pupil of a certain
" professor of the mystic doctrines of S'aivism, named Bhairavâ-
" chârya, a native of the Deccan. Through the latter he
" propitiated the goddess Lakshmi, who appeared to him in
" person and gave him a blessing that there should be born in
" his family great and renowned kings, who would rule over
" the whole world. Accordingly, after* some generations of
" kings, was born Pratâpaśila, surnamed Prabhâkaravardhana,
" a great follower of sun worship." [a fact which was doubtless
the origin of his surname—'Augmentor of the sun' i. e, the
worship of Prabhâkara, or sun]. "In due time Prabhâkaravar-
" dhana's wife Yaśovati gave birth to two sons, named Râjya-
" vardhana and Harshavardhana respectively and to a daughter
" named Râjyaśri. While the princes were yet very young, their
" mother presented them with a companion, eight years old,
" named Bhandi,† the son of her brother. By and bye their
" father, king Prabhâkaravardhana, presented them with two
" companions of their own age, the two sons of the king of
" Mâlava, named Kumâragupta and Mâdhavagupta, whom he
" had regarded as affectionately as if they had been limbs of his
" own person. " [It may be added here that Harsha afterwards
saved his friend Kumâragupta from the attack of an ele-

* So Bâna distinctly. अथ तस्मात पुष्पभूतेः * * अजायन्त राजानः। तेषु च एवम् उत्पद्यमानेषु क्रमेण उदपादि हूणहरिणकेसरी, सिन्धुराजज्वरो गूर्जरप्रजागरः, गान्धाराधिपगन्धद्विपपावकः, लाटपाटवपाटच्चरः, मालवलक्ष्मीलतापरशुः, प्रतापशील इति प्रथितापरनामा, प्रभाकरवर्धनो नाम ॥ Professor Max Müller (*India : What can it teach us* ? p. 289), makes Pushpavardhana the *father* of Prabhâkaravardhana, gives the latter a brother, gives him a defeat on the day that Grahavarmâ was slain, makes Bhandi defeat the Mâlava instead of king S'asânka of the Gaudas, considers king Pratâpaśila as different from Prabhâkaravardhana, and gives a violent death to Prabhâkaravardhana after a short reign instead of by fever (so graphically described by Bâna) after a long reign and in old age. So far as Professor Max Muller's support of Mr. Fergusson's theory that the era of Vikrama was projected six centuries back from its real commencement is based upon these particulars, the support will perhaps have to be withdrawn. For, though mentioned presumably on the authority of Bâṇa in the *Harsha-charita*, Bâṇa does not give them, as will be seen from the above sketch.

† This is, doubtless, the Bâṇi of *Hiouen-Thsang*.

phant, and put him upon the throne (of his ancestors ?)]. "When grown up the princess Rajyaśri was married to "Grahavarmâ, the eldest son of Avantivarmâ of the royal family "of the Maukharas.

"After some time king Prabhâkaravardhana, having now "become old, sent an expedition to the north under the leader-"ship of his eldest son Râjyavardhana to conquer the Hûṇas* "Harshavardhana accompanied his brother up to a certain "distance. Râjyavardhana having proceeded to his desti-"nation, Harsha was hunting in the forests at the foot of the "Himâlaya;† when he received sudden news of the serious "illness of his father He hastened home and reached the "capital in a single day on horse-back.‡ He found on reach"ing home that his father was struck down with a fever which "left little hope of his recovery. Prabhâkaravardhana died "at last, and his widowed queen, Yaśovati, the mother of the "princes, went ‖ sati with him, both being burned, on the bank "of the Sarasvati §. News of this having been sent to Râjya-"vardhana, he hurried home a wounded victor of the Hûṇas,

* The Hûṇas appear to have been giving much trouble at this time. Prabhâkaravardhana is described as having made himself हूणहरिण-केसरी, 'a lion to the Hûṇas who were like so many deer.' His first successes appear to have been against them. As he grew old and was, therefore, unable to take the field in person, they were emboldened to renew their incursions, to repulse which he sent his son Râjyavardhana.

† This is an additional proof that the dynasty reigned at Thanesar and not at Kanauj.

‡ This would have been impossible, if Kanauj had been their capital or residence. It clearly proves that Prabhâkaravardhana reigned at Thanesar, to which one could ride in a day from the foot of the Himâlaya.

‖ It is remarkable that Yaśovati does not burn herself on the funeral pile of her husband, but on a separate pile of her own. It is further noteworthy that her immolation takes place before even the king expires, though he was on the point of death. And yet this immolation is described as what royal custom, observed among virtuous women) required, says Yaśovati. Of course the usual custom is recognised to be that whereby the widow burns herself with the corpse of her husband. Yaśovati wished to avoid becoming a widow.

§ This leaves no doubt whatever that the family were living at Thanesar and not at Kanauj.

" with many a wound dressed with white pieces of cloth. Having
" been very much attached to his father, he made up his mind
" to retire from this world and to enter a Buddhistic monastery
" as a recluse, and asked Harshavardhana, to succeed to the
" throne The latter, equally attached to his late father,
" and to his brother, also resolved to take the same course,
" and refused to become king, giving among other reasons
" this one, that he feared his brother was thinking that his
" father had in his words addressed to him on his death-bed,
" shown preference for him (Harsha) over the other. Both
" prepared to retire into the forest. Great was the consternation
" of the people, and numerous were the entreaties made to
" them to desist from their intentions. Just at that time
" news was brought to the brothers by a messenger that
" the king of Malava* (Mâlavarâja) , as soon as he heard
" of Prabhakarvardhana's death, had killed Grahavarma,
" the husband of their sister Râjyasrî and confined her an
" enchained prisoner in a prison at Kânyakubja.† The same
" messenger also stated that it was further reported that the
" king of Malava, being desirous of possessing himself of the
" State of S'rikantha, too, was preparing himself to lead an
" expedition thither, especially as he believed that Prabha-
" karavardhana's affairs were now without a leader Hearing
" this. Râjyavardhana determines to go and punish the king
" of Mâlava, and gives up his intention to retire into the
" forest. He accordingly goes forth with 10,000 horse.
" accompanied by his cousin Bhaṇḍi. Harshavardhana also
" proposes to go with him, but is persuaded by his brother to
" remain at home.

---

* It will be remembered that Prabhákaravardhana had, while living, inflicted a mortal blow on the power and renown of the kingdom of the Mâlavas. See note* above, page cxxvii, where he is called मालवलक्ष्मीलतापरशुः।

† Does this incarceration of Râjyasrî at Kanauj suggest that her husband was reigning there ? and further, also, perhaps, that his family had been strengthened in their possession of that kingdom by the kings of Thanesar against the king of Mâlava who might have claimed supremacy, if not absolute right over it ? The *Harsha-charita* is silent as to where the family of Grahavarmâ were living or reigning.

"After some time a messenger arrives from the camp of "Râjyavardhana and relates that after the latter had easily "defeated the elephants of the king of Mâlava,* he was "decoyed by the king of the Gaudas into his own house, alone, "unarmed, and there treacherously put to death.

"On the receipt of this dreadful news, Harsha was enraged, "and at once made up his mind to go and destroy the Gaudian "king. But his generals Simhanâda and Skandagupta advise "him to undertake, instead, an expedition against all the "kings of India. To this Harsha at once agrees, and, after "swearing that he would destroy the king of the Gaudas before "many days are gone, sends letters to all the States demanding "that they should either submit to him and accept him as their "suzerain, or prepare for war.

"Kumâra, king of Prâgjyotisha or Assam sends his submi-"ssion to him in the shape of a magic umbrella, and only prays "that he should be considered as an ally, and not as a vassal by "Harsha. The latter gladly accepts this offer, received at the "end of his first march, and sends word that he should come to "see him" [This Kumâra *alias* Bhaskaravarma should not be "confounded with Harsha's companion and friend Kumâra-"gupta, prince of Mâlava] "After Harsha had marched "continuously for many days, Bhandi, who had accompanied "Râjyavardhana, came to him, and gave him the particulars of "Râjyavardhdna's death, and showed him all the spoil and "booty, that had been seized from the king of Malava by "Râjyavardhana. Among the objects thus shown were "thousands of elephants and horses, many jewels, necklaces "worne by the wives of the Malava king, many châmaras, "many of the king's beautiful mistresses, his umbrella of

* So Bâna : हेलानिर्जितमालवानीकमपि * * * गौडाधिपेन आतरं वापादितम् अश्रौषीत्. It is not clearly stated that the Mâlava king was slain or taken prisoner, but from what follows it appears plainly that he was slain. If he had been taken prisoner, the fact would have been mentioned when all the booty and the Mâlava princes, prisoners of war, were exhibited to Harshavardhana by Bhandi. If he had not been killed, his mistresses and the ornaments worne by his queens on their breasts, could not have been seized.

"royalty, his throne and other signs of royalty, and all the "princes of Mâlava, taken prisoners of war. Being asked "for news of Râjyasri, Bhandi, said that after Râjyavardhana "had been put to death, and after Gupta had seized "Kânyakubja,* Râjyaśrî had escaped from prison and had with "all her attendants entered the forest of the Vindhya: that "having learned this he (Bhandi) had sent messengers to search "for her, but they had not yet returned. Harsha then said he "would himself go in search of her, and sent Bhandi against "the king of the Gaudas. He accordingly started for the "forest of the Vindhya and there with the assistance of the "pupils of Divâkaramitra, a Buddhist recluse, and formerly a "friend of Râjyaśrî's late husband, discovered her just as she was "preparing to burn herself alive as a helpless widow, forlorn "of all hope, deprived of all relations and friends, and fearing "to be recaptured by her enemies. When met by Harsha "she related how the Gaudian king had been expelled "(? Gauda-saṁbhrama) from Kânyakubja, and how she was "liberated from prison by the gentle Gupta, and how she "heard after her liberation of her brother Rajyavardhana's "death, and how she resolved to put an end to her miserable "life. She then requested her brother Harsha to allow her "to take the Buddhistic uniform of monastic life and end "her days in silent meditation. Harsha persuades her, with "the help of Divâkaramitra's advice to return home with "him, and promises that after he had fulfilled his vow of "destroying his enemy, the king of the Gaudas, she might "retire into a convent, and that he would himself join her in "the course. He then returns with her to the banks of the "Ganges, where, at the forest village (vanagrâmaka) named "Yashtigriha, he had left his army encamped. It was here "that the poet made his first acquaintance of the king."

* This would seem to show that the Mâlava king was in possession of Kanauj after Grahavarmâ was killed, and until he was himself killed by Râjyavardhana. Otherwise it is difficult to see how that place could have been without a master, so that Gupta should have possessed himself of it immediately on the murder of Râjyavardhana.

Here ends the *Harsha-charita*, which seems, therefore, to record the history of Harsha up to the time when the poet made his first acquaintance of that sovereign, and says nothing about what was done to the Gaudian king (whom he does not name but whom *Hiouen-Thsang* calls S'as'ânka), nor about the meeting of Kumâra, the king of Prâgjyotisha, (Assam), nor about the taking of Kanauj, nor about the conquest of all the kings to whom Harsha had sent his demands of submission.

From the above summary it is certain that Prabhâkaravardhana, Râjyavardhana, and Harshavardhana reigned at Thanesar in the Punjab, and that up to the death of Râjyavardhana the territory of the dynasty was confined to the Punjab, and it is probable that it was after Harshavardhana had reduced the other principalities of India to subjection that Kanauj became their capital. That Harsha then considered that city as his capital there is no doubt, as the Chinese pilgrim seems to mention that fact, though he only lived there during the rains. For *Hiouen-Thsang* calls Harshavardhana, as also his father and brother, kings of Kânyakubja.

If Harsha was not a declared Buddhist up to the end of Bâṇa's narrative, it is plain that he was very favourably inclined towards that faith, both from the fact of his very respectful treatment of the Buddhists, and from the fact that his sister Râjyas'rî was married into a Buddhistic family. Harsha even according to Bâṇa's account, was Buddhistic in his principles. He must have, therefore, rightly appeared Buddhistic enough to *Hiouen-Thsang* to treat that distinguished Chinese traveller with such marks of esteem and respect that he should describe him as a devout Buddhist.

From Bâṇa's narrative it appears that up to the time that Râjyas'rî's husband was murdered, Kanauj was the capital of the Mâlava kings, and after the destruction of the Mâlavarâja by Râjyavardhana, followed immediately by his own death through the treachery of the Gauḍian king, the city fell temporarily into the hands of the Gauḍa, who was, it appears, expelled by a certain nobleman (Kulaputra) named Gupta, and the latter must have remained in possession thereof until it was reduced by Harsha, who then turned it into his capital.

It will have been noted that in the main the two accounts of the Chinese pilgrim and the Sanskrit writer agree with each other, so far as they relate to the same period of time. Bâṇa's account, though full, does not extend beyond a certain event. As to the principal facts, the two writers confirm each other. But for the Chinese account, that of Bâna, owing to his dreadful exaggeration, might have been distrusted. But for the account of Bâṇa the Chinese narrative would have remained obscure and unintelligible.

The two narratives given above furnish us with three names of kings who reigned in the first half of the seventh century at Thanesar and Kanauj: 1, Prabhâkaravardhana or Pratâpas'îlâ, 2, Râjyavardhana; and 3, Harshavardhana, also called S'ilâditya. The death of S'ilâditya is placed by General Cunningham in A. D. 648.* According to *Hiuen-Thsang*, these three kings were of the Vais'ya caste, whereas according to Bâṇa it is not certain whether they were Vais'yas or Kshatriyas. While 'Vardhana,' their suffix, would argue a Vais'ya descent, and while Bâṇa nowhere distinctly

* *Ancient Geography of India*. page 570,

says that they were Kshatriyas, they married the princess, Râjyas'rî into what must be a Kshatriya family, that of Avantivarmâ. Vâkpati says, Yas'ovarmâ was a Kshatriya of the lunar race, a statement which we may accept without much doubt, even though coming from such a panegyrist as our poet, especially when we have regard to the suffix 'Varmâ' which indicates the Kshatriya, and not the Vais'ya caste. Have we not, accordingly, to suppose that between the death of S'ilâditya Harshavardhana (*circa* A. D. 648) and the accession of Yas'ovarmâ towards the latter part of the century a revolution occurred, which ended in the downfall of the Vais'ya dynasty of Harshavardhana, and in the establishment of the Kshatriya dynasty of Yas'ovarmâ? Or, secondly, are we to suppose, what is not unlikely, that Yas'ovarmâ, on his mother's side, claimed descent from a Kshatriya family, and assumed (either himself at his own instance or after some predecessor) the suffix 'Varmâ'? In the case of the former supposition, importance is gained by the statement found in *Hiouen-Thsang's 'Mémoires'* that S'ilâditya Harshavardhana was advised by his supernatural adviser, the Bodhisatva, to accept the crown of Kânyakubja on condition that he should not call himself *Mahârâja*, and that he should not sit upon the throne (simhâsana). For these extraordinary precautions, if taken, would reconcile the people to the rule to which they would otherwise be opposed. The kingdom of Kanauj having been acquired by Harshavardhana in war, a revolution after the death of that king is not improbable. A third supposition is that the Maukharas—the dynasty of Avantivarmâ to whose son Râjyas'rî was married—reigned at Kanauj, and that it was there that Graha-

varmâ, the husband of that princess, was killed by the king of Mâlava, reigning at Ujjain, and that after Harsha's death the city and kingdom of Kanauj was restored to some member of the family of his sister's late husband, and that lastly, our hero Yas'ovarmâ was descended from that king.*

NOTE II.

THE JAINS ON VÂKPATI AND YAS'OVARMÂ, AND THE VALUE OF THEIR DATES.†

The Bappabhatti Sûri-Charita.

This is a short tract purporting to give the life of the Jain scholar, Bappabhatti, in Sanskrit intermixed freely with Prâkrit quotations. The date of the tract

---

* After the above was written, I have seen that General Cunningham already makes the suggestion (*Arch. Surv. of India*, vol. XVII. page 127) that Yas'ovarma might have descended from the Maukharas.

† For a loan of the manuscripts of the *Bappabhatti-Sûri-Charita*, the *Prabandha-kosa*, and of the *Pattâvali* I am indebted to Ramchandra Dinanath S'astri, of Ahmedabad, whose long acquaintance with the literature of the Jains is very properly utilized by the Government of Bombay in the work of making their collection of Jain manuscripts. The MS of the *Charita* is about two hundred years old; it is wanting in the first three folios. that of the *Pattâvali* is dated A. Vk 1825 or A. D. 1769. I have had two MSS. of the *Prabandha-kos'a*, both very beautifully written, correct, and, what is of importance, very old, one particularly. The latter has in its colophon the following list of kings of the Chauhâns of Ranathambhor.—

1 Vâsudeva (A. Vk 608).
2 Sâmanta.
3 Naradeva.
4 Ajayarâja (who founded Ajmir)
5 Vigraharâja.
6 Vijayarâja.
7 Chandrarâja
8 Govindarâja (defeated Sultan Vegvâris).
9 Dullabharâja

is not known, but it is supposed by Râmachandra S'âstri to belong to the thirteenth or fourteenth century of the

10 Vatsarâja.
11 Singharâja (defeated Hejivaddin at Jethan).
12 Duryodhana (defeated Nasiruddin).
13 Vijayarâja.
14 Vappeyivara (discovered a gold-mine at Sâkambari).
15 Dullabharaja.
16 Gandurâja (defeated Mahmad Sultan).
17 Bâlapa Deva.
18 Vijayarâja.
19 Châmundarâja (defeated the Sultans).
20 Dusala Deva (defeated the king of Gujarat).
21 Visala Deva.
22 Prithirâja the great (broke the arm of Valugi Shah).
23 Allana Deva (defeated Shah-Buddin).
24 Anâla Deva.
25 Jagaddeva.
26 Visala Deva (defeater of the Turushkas).
27 Amaragângeya
28 Pethala Deva
29 Somes'vara Deva.
30 Prithiraja, A. Vk. 1236, died A Vk. 1248.
31 Harirâja.
32 Râja Deva.
33 Bolana Deva (surnamed Bâvariya).
34 Viranârayana Deva (slain in the battle by S'amsuddin Turushka).
35 Bahad Deva (conquered Mâlava)
36 Jaitrasimha Deva.
37 S'ri Hamira Deva (A. Vk 1342 died in battle A Vk. 1358).

The above list differs considerably from that given in Tod's *Rājastān* and also from the one contained in the *Hammîra-Mahâkâvya* of Nayachandrasûri (Ed. Rao Bahadûr Nilkanth Janârdan Kirtane, 1879). The three lists agree only as to some of the prominent names. The MS. in which my list occurs is between four and five centuries old, though it bears no date. Râjaśekhara's own date is given by himself in the following lines which conclude his work —

श्रीप्रश्नवाहनकुले कोटिकनामानि गणे जगद्विदिते ।
श्रीमध्यमशाखायां हर्षपुरीयाभिधे गच्छे ॥
श्रीमल(MS. ल)धारिगच्छे श्री अभयसूरिसंताने ।
श्रीश्री श्रीतिलकसूरिशिष्यः
श्रीराजशेखरसूरीन्द्रवादीकृतिरियम् ।छ।
शरगगनमनुमिताब्दे १४०५ ज्येष्ठामूलीयधवलसप्तम्याम् ।
निष्पन्नम् इदं शास्त्रं श्रीअध्येत्रोः सुखं तन्यात् ॥१॥

Christian era, no grounds being given for the conjecture beyond the belief that works of this kind were generally written about and after the time of Kumârapâla and his successors. There is nothing to show that it may not be much later. It is certain that it is the work of some native of Gujarat, and it is also certain that the author is chiefly desirous of recording the miracles of Bappabhaṭṭi, by making him convert every renowned king, every famous poet, and every learned scholar of Jainism

The style shows little learning, and oftentimes less grammer.

King Âma of Kânyakubja was reigning at Gopagiri, and king Dharma at Lakshaṇâvatî on the banks of the Godâvarî in the Deccan. Bappabhaṭṭi was at first at the court of Âma, which he left in dissatisfaction for that of Dharma. For some years he remained with Dharma as his spiritual guide. King Âma, by practising a deceit, planned by Bappabhaṭṭi, upon Dharma, managed to bring him back from Lakshaṇâvatî, that he might remain with him as before as the head of the learned men at his court, and as his spiritual guide at Gopagiri or Gualior. Dharma was extremely sorry to part with his teacher, and considered his loss as a great and irretrievable misfortune.

After Bappabhaṭṭi came to Gualior he received a message from Siddhasena-Sûri, his teacher, who was in charge of the Gachchha at Moḍherakapura, the modern Moḍherâ, in Gujarat, that he, being now old and his end approaching, was practising starvation (anas'ana) with a view to hasten his death, and that he, therefore, requested him to come and administer to

him in his last days. Bappadhaṭṭi went to Modhera-kapura and assisted his master to secure his ascension to heaven, where he was welcomed by the Apsarases. Entrusting the Gachchha to Mahâgovinda-Sûri, his fellow-student, he returned to Gualior. There he lived, often subjected to temptations by Âma, who wished to test his virtues, but who found that he was proof against all of them and was possessed of supernatural knowledge.

Some time after, king Dharma sent a messenger to king Âma, who delivered his master's message, to the following effect: "You and we have always been enemies of each other; instead of fighting with deadly weapons, let us settle our quarrel by a discussion of learned men. A learned Buddhist scholar, named Vardhanakuñjara, has arrived in our kingdom. If you have any learned man to match him, bring him to us, that he may have discussions with him. If the Buddhist shall win, you shall surrender your kingdom to us. If your scholar wins, we shall resign our kingdom to you." Âma took Bappabhaṭṭi-Sûri with him and proceeded towards Lakshaṇâvatî. The two parties met at a certain place midway between the two kingdoms. The discussions went on for six months, and there were no signs that they would come to an end soon. The disputants were Vardhanakuñjara and Bappabhaṭṭi-Sûri; Vâkpati, a great poet, born in the royal family of the Paramâras, and who was in the service of king Dharma, being present during all the time. King Âma thought the discussions were obstructing his public affairs. So he warned Bappabhaṭṭi. The latter propitiated the god-

dess Sarasvatî who revealed the secret to him that as long as his adversary, the Bauddha, held in his mouth a certain pill, called 'uninterrupted speech' (akshaya-vachana-guṭikâ), which she had herself presented to him as the reward of austerities (*tapas*) practised by him in his seven previous births, he would be invincible. So she suggested that, if he wished to overcome him, all should be made to gargle their mouths, and his adversary among them, the next morning, before proceeding with the disputations.

Bappabhaṭṭi sent a message to Vâkpati the same night, to remind him that they were old acquaintances at Lakshaṇâvatî, and to remind him of an old promise made by him, that he would one day oblige him; now was the time to fulfil his word, by directing the following morning that all should gargle their mouths before going on with the disputations. Vâkpati promised compliance, and did as he promised. In the course of the gargling the Buddhist dropped his pill which was removed by Bappabhaṭṭi's pupils, and he was, thereupon, beaten by Bappabhaṭṭi. Dharma surrendered his kingdom to Âma, who, at the instance of his victorious teacher, generously made a present of it back to Dharma, and returned to Gopagiri with all his friends. There Bappabhaṭṭi-Sûri converted Âma to Jainism.

Meanwhile Vardhanakuñjara complained against the treacherous conduct of Vâkpati to Dharma, who, however, in consideration of his long services and of his numerous victories won in the battlefield, pardoned his servant, the poet.

Some time after this, Yas'odharmâ, the king of a

neighbouring country, invaded Lakshaṇâvatî, defeated Dharma in battle, and took possession of his kingdom. He threw Vâkpati into prison. While in prison, Vâkpati wrote his great poem (Mahâkâvya) in Prâkrit, called *Gauḍavadha*, and showed it to king Yas'odharmâ. The latter, who was a good judge of merit, liberated the poet, and begged that he might pardon him. Being thus honourably set free, Vâkpati went to Bappabhaṭṭi, and became his great friend.

One day Âma asked Bappabhaṭṭi whether there existed any one like him, so great in learning and virtue. Bappabhaṭṭi named Govindâchârya and Nanna-Sûri, his fellow-pupils, who lived at Moḍherapura. The king proceeded thither in order to see them. He found Nanna-Sûri expounding and illustrating the Sûtras of Vâtsyâyana on erotics. He felt disgusted, and returned to Gualior, without even bowing to the scholars, bringing a low opinion of their virtue with him. On learning this, Bappabhaṭṭi sent two Sâdhus (disciples) to Moḍherakapura to inform his friends of the fact, and to suggest a remedy. Govindâchârya and Nanna-Sûri came under disguise to Gualior, and performed a play before Âma, in which they acted the parts of heroes (Vîras) who were fighting a battle. The king thought that a real battle was raging before him, and he with the other spectators began to tremble through fear. The two actors then revealed themselves as Govindâchârya and Nanna-Sûri, and satisfied the king that their illustrations of Vâtsyâyana at Moḍherakapura were likewise merely an exercise in the art of speaking.

Bappabhaṭṭi from time to time prevented king Âma from falling a victim to temptation, and kept him

straight in the path of virtue, of which illustrations are given in the shape of appropriate anecdotes.

Vâkpati was now living at Mathurâ, as a Sannyâsî practising austerities in the temple of Varâha Âma said one day to Bappabhatti, "your powers of persuasion and your learning are known to me; you have made me a s'râvaka. But I shall regard you as truly able, if you convert Vâkpati, and make him your disciple and a S'vetâmbara." Bappabhatti undertook the task, and staked the truth of all his convictions and all his reputation on his success in that undertaking. He went to Mathurâ, and, as Vâkpati was deeply engaged in contemplation, preached the saving tenets of Jainism to him. He then took him to the Mandira built by king Âma, and showed him the image of Pârs'vanâtha, which he had himself consecrated in it. As soon as Vâkpati saw it, he gave up his belief in Brahmanism, and became at once a Jinarshi of the S'vetâmbara sect Not only this. As he was old, he practised starvation (anas'ana) according to the rules of the Jains, expired and went to Svarga.

King Âma once asked Bappabhatti-Sûri why, knowing the truths of Jainism, his heart was still being drawn now and then towards Brahmansim, as if he had committed some great sin to deserve such a misfortune. Bappabhatti said, the king had practised Brahmanical *tapas* in his former life, wearing a jaṭâ (clotted hair) on his head.

In due course of time Âma had a son born to him. He gave him the name of Dunduka.

Âma besieged a fort called Râjagiri, held by king Samudrasena, but could not destroy the walls there-

of. Bappabhaṭṭi, being asked, predicted that Dunduka's son who was to be named Bhoja was to reduce the walls by simply looking at them. Âma retired, and reduced the surrounding country. As soon as Bhoja was born, he was brought in a cradle near the fort, and made to look towards the walls. The fort-walls fell to pieces, and Samudrasena, the king, left the place and took to flight. Âma entered the fort, but there were no cruelties practised by him, for Jain Râjarshis are not cruel.

A certain spirit, who presided over the fortress, predicted that Âma would die at the end of six months. Thereupon, with Bappabhaṭṭi, the king started on a pilgrimage.

He wished to visit Girnar, and there offer worship at the feet of Neminâtha. He first came to Cambay (Stambhatîrtha), and was so weak on account of his vow not to eat anything till he had seen Neminâtha, that he despaired of being able to see that image by proceeding to Girnar.

Bappabhaṭṭi enabled him to see an image of Neminâth at Cambay, which he by a miracle caused to be brought there by the goddess Kushmâṇḍî. That image is, still worshipped at Cambay under the name of Ujjayanta.

Âma then visited Vimalagiri (Pâlitâna), and then proceeded to Raivatâdrî (Girnar).

He found the latter place besieged by the Digambaras, and settled by a stratagem invented by Bappabhaṭṭi a quarrel between them and the S'vetâmbaras as to the ownership of the temples on Raivatâdri, in favour of the latter.

He next visited Prabhâsa (Pâṭan) Returning to

Gualior, he proceeded to Magadha-Tîrtha, and died there A. Vk. 890 (A. D. 834)

Dunduka succeeded his father Ama, and led an immoral life. An astrologer foretold that Bhoja, his son, would kill him, and then take possession of the kingdom. The maternal uncles of the young prince then removed him to their city of Pâtaliputra, in order to save his life from Dunduka, who wished to kill him, that the prophecy might be falsified

Dunduka attempted to bring back Bhoja in order that he might destroy him, but in vain. At last he directed Bappabhaṭṭi to go and bring him. The latter rather than do so, put an end to his own life by starvation (anas'ana), after he had gone a little on his way to Pâṭaliputra on the fatal errand. Bppabhaṭṭi-Sûri was born in A. Vk. 800 (A. D. 744). He died in A. Vk. 895 (A. D. 839).

Bhoja succeeded to his father's kingdom in the way predicted by the astrologer.

2

The Prabandha-kos'a.

This is a work in Sanskrit by Râjas'ekhara-S'ûri, pupil of Tilak-S'ûri, who wrote in the year of Vikrama 1405 (A. D. 1349), and gives the *prabandhas* or lives of twenty-four personages: 10 of Sûris, 4 of poets, 7 of kings, and 3 of lesser kingly persons of the s'râvaka religion (râjângas'râvakas). The 10 *prabandhas* of Sûris are, 1 Bhadrabâhu and Varâha; 2 Âryanandilakshapaka, 3 Jîvadeva-Sûri, 4 Âryaravapuṭâchârya, 5 Pâdalipta Prabhu, 6 Vriddhavâdî and Siddhasena, 7 Mallavâdî, 8 Haribhadra-Sûri, 9 Bappabhaṭṭi-Sûri, and

10 Hema-Sûri. The 4 poets are: 1 S'rîharsha, 2 Harihara, 3 Amarachandra, and 4 the Digambara Madanakîrti. The 7 kings are: 1 Sâtavâhana, 2 Vankachûla, 3 Vikramâditya, 4 Nâgârjuna, 5 Udayana, 6 Lakshaṇasena, and 7 Madanavarmâ. The 3 lesser personages are; 1 Ratna, 2 Âbhada, and 3 Vasupâla.

The account given in the *Bappabhatti-Sûri-prabandha* contained in this work is similar to that given in the previous work, except that it is at times fuller. When Jitas'atru was reigning at Pâṭalipura [Pâṭâḍî ?] in Gujarat, there lived in that place Siddhasena, the Jain Âchârya. Bappabhaṭṭi was his pupil. Bappabhaṭṭi's real name was Sûrapâla. He was the son of Bappa, a Kshatriya who resided at Dûmbâudhî in Pânchâla. His mother's name was Bhaṭṭi. He was allowed to be made a recluse and a disciple of Siddhasena by his parents, on condition that he should adopt a name which would preserve the memory of his parents. The teacher and pupil lived at Modherakapura. Dîkshâ was given to Bappabhaṭṭi in V. Vk. 807 (A. D. 751). While Bappabhaṭṭi was being educated by Siddhasena at Modherakapura, a young prince named Âma was educated in the seventy-two arts and sciences* along with

* The names given are:—

१ लिखितम्	१० शिक्षा	१९ तुरगारोहणम्
२ गणितम्	११ निरुक्तम्	२० तयोः शिक्षा
३ गीतम्	१२ कात्यायनम्	२१ मन्त्रवादः
४ नृत्यम्	१३ निघण्टुः	२२ यन्त्रवादः
५ वाद्यम्	१४ पत्रच्छेद्यम्	२३ रसवादः
६ पठितम्	१५ नखच्छेद्यम्	२४ खन्यवादः
७ व्याकरणम्	१६ रत्नपरीक्षा	२५ रसायनम्
८ छन्दः	१७ आयुधाभ्यासः	२६ विज्ञानम्
९ ज्योतिषम्	१८ गजारोहणम्	२७ तर्कवादः

him at the same place. He was the son of king Yas'ovarmâ of Kânyakubja reigning at Gopâlagiri-durga (Gwalior), by Yas'odevî, who, not being a favourite of her husband, was abandoned by him. He was born during her banishment and was brought up by Siddhasena. After his mother's and his own restoration he was expelled by his father, because he was a spendthrift, and came a second time to Modheraka, and it was during his second stay at that place that he was educated as above.

Yas'ovarmâ was soon taken ill, and was on the point of death, and at the instance of his ministers, he sent for the prince, that he might be crowned king in succession to himself. Some time after Âma began his reign at Gopagiri, he sent for his friend Bappabhaṭṭi, who, after he was made a Sûri* by Siddhasena at the special request of Âma even during his own (Siddhasena's) life-time, was made the chief of learned people at the court of Gopagiri. While Bappabhaṭṭi was

---

२८ सिद्धान्तः
२९ विषवादः
३० गारुडम्
३१ शाकुनम्
३२ वैद्यकम्
३३ आचार्यविद्या
३४ आगमः
३५ प्रासादलक्षणम्
३६ सामुद्रकम्
३७ स्मृतिः
३८ पुराणम्
३९ इतिहासः
४० वेदः
४१ विधिः
४२ विद्यानुवादः
४३ दर्शनसंस्कारः
४४ खेचरीकला
४५ अमरीकला
४६ इन्द्रजालम्
४७ पातालसिद्धिः
४८ धूर्तशम्बलम्
४९ गन्धवादः
५० वृक्षचिकित्सा
५१ कृत्रिममणिकर्म
५२ सर्वकरणी
५३ वश्यकर्म
५४ पणकर्म
५५ चित्रकर्म
५६ काष्ठघटनम्
५७ पाषाणकर्म
५८ लेपकर्म
५९ चर्मकर्म
६० यन्त्रकरसवती
६१ काव्यम्
६२ अलंकारः
६३ हसितम्
६४ संस्कृतम्
६५ प्राकृतम्
६६ पैशाचिकम्
६७ अपभ्रंशः
६८ कपटम्
६९ देशभाषा
७० धातुकर्म
७१ प्रयोगोपायः
७२ केवलीविधिः

* एकादशाधिक तत्र जाते वर्षशताष्टके । विक्रमात् सोऽभवत् सूरिः कृष्णचैत्राष्टमीदिने ॥

at Gopagiri, he happened to take offence at some thing done by the king, and at once left Âma's court, and wandering in the Gauḍades'a,† he came to Lakshaṇâvatî. King Dharma, who reigned there, received him with honour. The poet Vâkpati was in the service of Dharma. He assisted Bappabhaṭṭi to get an honourable welcome from Dharma. Soon afterwards Âma regretted and very much missed the absence of Bappabhaṭṭi, and, after passing a trick upon Dharma, brought him back to his own court. King Dharma himself went to bring him away He is described as having put up at a village on the banks of the Godâvarî before he entered Lakshaṇâvatî, and to have passed the night in a temple of Khaṇḍadeva (*khaṇḍadevasya devakule*). Khaṇḍadeva is, doubtless, Khaṇḍoba, a common enough village-god in the Deccan, and *devakula* is the Marâṭhî word *devûla*, a temple. So there is no doubt, according to the author, that Lakshaṇâvatî is situated in the Deccan, though in an earlier part of the *Prabandha* he speaks as if it lay in the Gauḍades'a or Bihar.

After Bappabhaṭṭi returned to Gopagiri, he received, as described in the previous notice, the message from Siddhasena, and the incident is narrated here similarly.

In like manner the story of the disputation, which took place half way from the two kingdoms between Bappabhaṭṭi and the Buddhist Vardhanakuñjara, the

† दिनैः कतिपयैर्गौडदेशान्तर्विहरन् लक्षणावतीनाम्न्याः पुरो बहिरारामे समवास्थित (sic) तत्र पुरि धर्मो नाम राजा &c. This explains the mistake in the note at p. 253, *Indian Antiquary* Vol. XI., which places Lakshaṇâvatî in Gauḍades'a. The *Prabhâvakacharita* on the authority of which the town of Lakshaṇâvatî is placed in Gauḍades'a was written A. Vk. 1334 (A. D. 1278), by Prabhâchandra-Sûri. See below pp. cxlviii fgg.

defeat, accomplished by means of a questionable transaction, of the latter by the former, the forfeiture and restoration of Dharma's kingdom, the complaint against Vâkpati and his being pardoned by Dharma in consideration of his merits and previous services, are narrated exactly as in the previous work—indeed, mostly in identical words. Âma and Dharma are described as having had between them an old feud or enmity. Vâkpati is called *Prabandhakavi*, writer of *prabandhas* or biographical poems.

The invasion by Yas'odharmâ, the king of a neighbouring kingdom, of Dharma's territories, the latter's defeat and death in battle, the appropriation by the former of the latter's kingdom, and Vâkpati's incarceration follow as in the previous *Charita*. Vâkpati is liberated by Yas'odharmâ when he shows him his *Gaudavadha*, which he wrote in prison, and is asked to pardon him. He then goes to Gopagiri-durga. He writes his great Prâkrit poem called *Mahumahaviyayo** and shows it to Âma, who rewards him with one hundred thousand gold pieces. Then, after some anecdotes, follows that of Vâkpati having been, when he was living the life of a strict recluse at Mathurâ,† converted to the faith of Jina by Bappabhaṭṭi. The siege of Râjagiri, a fortress held by Samudrasena, the miraculous destruction of it when the sight of Âma's infant grandson Bhoja fell upon it, the prediction by the guardian spirit

* तेन वाक्पतिना महा (sic) महविजयाख्य प्राकृतमहाकाव्यं बद्धम । आमाय दर्शितम् । आमो हैमटङ्कलक्षान् अस्मै व्याशिश्रणत ।
किंयती पञ्चसहस्री कियती लक्षा च कोटिरपि कियती ।
औदार्योन्नतमनसां रत्नवती वसुमती कियती ॥१॥

† समयान्तरे वाक्पतिराजो मथुरां ययौ । तत्र श्रीपादलिप्तवद्वी जातं सः ।

of the fortress about Âma's death at the end of six months, the pilgrimage to Cambay, Pâlitâna and Girnar, Prabhâsa (Sidhapur-Pâtan), and lastly to the Magadhatîrtha, follow as in the *Charita*, and then the death of the king in* A. Vk. 890 (A. D. 834).

The death of Bappabhatti-Sûri follows in A. Vk 895 (A. D. 839) under the same circumstances as those related in the *Charita*.

Bhoja, after he murdered his father Dunduka and took possession of his kingdom, sent for Nanna-Sûri from Modherakapura, and kept him at his court in place of Bappabhatti, Govindâchârya remaining at Modheraka at the head of the Gachchha.

The above *Prabandha*, though fuller at times, and though it gives a few more details and facts, is either the original or an amplification of the *Charita*, as the two agree not only in their facts but also in their language word for word. As Râjas'ekhara says that he committed to writing the stories as he heard them from his teacher, the inference to be drawn is that the *Charita* is a detached copy of the *Prabandha-kos'a*.

3

The Prabhâvaka-charita.

This is described as having been composed by Prabhâchandra-Sûri and revised by Pradyumna-Sûri, and is a collection of stories or memoirs in Sanskrit verse, containing *Charitas* or biographical notices, in twenty-two chapters, of the following Jain celebrities:

1 VAJRA.	3 ÂRYANANDILA.
2 ÂRYARAKSHITA.	4 KÂLIKA.

* श्रीविक्रमकालाद् अष्टशतवर्षेषु नवत्यधिकेषु व्यतीतेषु भाद्रपदे शुक्लपञ्चम्यां पञ्च परमेष्ठिनः स्मरन् राजा श्रीआमः दिवम् अभ्यगात ॥

5 PÂDALIPTA.	18 MÂNADEVA.
6 RUDRADEVA.	19 SIDDHA.
7 S'RAMANASIMHA	20 VÎRAGANI.
8 ÂRYARAVAPUTTA.	21 VÂDIVETÂLA *alias* S'ÂNTI-SÛRI.
9 MAHENDRA.	22 MAHENDRA and
10 VIJAYASIMHA.	23 DHANAPÂLA.
11 JÎVADEVA.	24 SURÂCHÂRYA.
12 VRIDDHAVÂDÎ.	25 ABHAYADEVA.
13 SIDDHASENA.	26 VÎRACHÂRYA.
14 HARIBHADRA	27 DEVA-SÛRI.
15 MALLAVADÎ.	28 HEMACHANDRA.
16 BAPPABHATTI.	
17 MÂNATUNGA	

The story of Bappabhatti in this collection has no title to be considered as an independent witness. It appears to be merely a versified amplification of that which is given by Râjas'ekhara. In many places whole expressions, phrases, and sentences of that writer are unmistakably reproduced in verse. Indeed Prabhâchandra-Sûri seems to tell us in so many words that his account of Bappabhatti is taken from Râjas'ekhara whom, for metrical convenience, he seems to call Râjes'vara Kavi (the poet or author Râjes'vara), *is'vara* and *s'ekhara* being synonyms for 'chief':

बप्पभट्टिः श्रिये श्रीमान् यद्वृत्तगण(sic)नाङ्गणे ।
खेलति स्म गतायातै राजेश्वरकविर्मुदा * ॥ XI. 1.

The story here is almost identical with that of the *Bappabhatti-charita* and of the *Prabandha-kos'a*, and

---

* I have summarised this account from the Deccan College MS. of the *Prabhâvaka-charita*, No 412 of 1879-80, an exceedingly incorrect and carelessly written recent copy. It reads मुदा for मुदा.

gives the same dates. *Bappabhatti* was born in A. Vk. 800:

> विक्रमतः शून्यद्वयवसुवर्षे भाद्रपदतृतीयायाम् ।
> रविवारे हस्तर्क्षे जन्माभूद् बप्पभट्टिगुरोः ॥ X. 66.

He was ordained in A. Vk. 807. Thus:

> शताष्टके च वर्षाणां गते विक्रमकालतः
> सप्ताधिके राधशुक्लतृतीयादिवसे गुरौ ॥ XI. 28.
> मोढेरके विहृत्यामुं दीक्षित्वा नाम चादधुः
> स्वाध्यानेकैकादशकाद(?)भद्रकीर्तिरिति श्रुतम् ॥ XI. 29.

Yas'ovarmâ is described as having descended from and been a bright ornament in the family of Chandragupta (XI. 46).

Bappabhatti became a Sûri in A. Vk. 811, under the same circumstances as are described in the *Prabandha-kos'a*:

> एकादशाधिके तत्र जाते वर्षशताष्टके ।
> विक्रमात् सोऽभवत् सूरिः कृष्णचैत्राष्टमीदिने ॥

But according to the *Prabhâvaka-charita*, Âma, like his father Yas'ovarmâ, appears to have reigned at Kanauj (XI. 119), and not altogether at Gopagiri, though it is to Gopagiri (XI. 452), that he and Bappabhatti return after their victory over the Buddhist Vardhanakuñjara.

As in the *Prabandha-kos'a*, Lakshanâvatî is placed in the Gaudades'a (XI. 154, 187), which, however, is situated in the Deccan, in the valley of the Godâvarî, and before entering that town Âma sojourns in a temple of Khandobâ standing on the banks of that river (XI. 154, 225, 226, 232).

When, after his defeat by Bappabhatti, Vardhanakuñjara complains to Dharma against Vâkpati, he

calls the latter 'an enjoyer of Dharma's kingdom, ("त्वद्राज्यपरिभोगी." XI. 464).

As in the *Prabandha-kos'a* the composition of the *Mahumahavıjayo* is wrongly placed after that of the *Gaüdavaho*.* After Vâkpati was set at liberty and left the prison at Lakshaṇâvati, he came, however, to Kanauj and not to Gopagiri, and there he was liberally patronised by Âma, even more liberally than he had been at the court of Dharma (XI. 471, 472). Âma thought he was fortunate in having Vâkpati at his court,† but there is no allusion to his having ever been at Kanauj before, or to his having been connected with Yas'ovarmâ!

Bappabhaṭṭi wrote fifty-two *Prabandhas* or memoirs, the first of which was called *Târâgaṇa prabandha*:

द्विपञ्चाशत् प्रबन्धाश्च कृतास्तारागणादयः ।
श्रीबप्पभट्टिनाथोक्तकाव्यसारस्वतोपमा. ॥ XI. 649.

Bappabhaṭṭi died, aged ninety-five years, in A. Vk. 895·

शरनन्दासिद्धवर्षे [८९५] नभःशुद्धाष्टमीदिने ।
स्वातिभेऽजनि पञ्चत्वम् आमराजगुरोरिह ॥ XI. 728.

Bhoja, the grandson of Âma, came to Kanauj, and not to Gopagiri, in order to kill his father Dunduka and take possession of his kingdom (XI. 739).

---

* The passage is corrupt:
गौडवन्धो मङ्गमहि [sic] विजयश्चाति तेन च ।
कृता वाक्पतिराजेन द्विशस्त्री कविताविधिः ॥ XI. 470.

† संमानातिशयो राजा विदधे तस्य भूभृता ।
गङ्गां गेहगतां को हि पूजयेद् अलसोपि न ॥
मन्यते कृतकृत्यं स्व स्वर्गनाथोपि वाक्पतिम् ।
प्राप्य वाक्पतिराजं तु नाधिकोथकिमरस्यते [? अधिकः कोत्र मंस्यते] XI. 464, 465. This makes it certain that Vâkpati was generally called *Vâkpati-raja*. See *supra*, p. lxix., note‡.

The story of Bappabhaṭṭi in this work occupies 757 stanzas. The author says, however, it is only an abstract of the well-known older work on the subject.*

The author of this work lived long after Hemchandra (A. D. 1089-1174), because in addition to writing a story of the latter's life in his work, he speaks of him as having written *long ago* (purâ, XI. 11) certain works on the lives of some of the men about whom he writes himself. Hemachandra is one of the authorities from whom he derives the materials of some of his stories. The author also mentions that he learned some of his stories from the writtings of other well-informed old scholars (XI. 15).

4

The Tîrthakalpa.

The following notice occurs about Mathura and Bappabhaṭṭi in a work called *Tîrthakalpa* by Jinaprabha-Sûri, who lived in the fourteenth century.†

The *Tîrthakalpa* is a treatise giving a description of the Jain places of pilgrimage, their origin, the names of their founders and of the kings &c. who improved them, dates of repairs, and other particulars.

'Then thirteen hundred years after the Nirvâṇa of

---

* इत्थं श्रीबप्पभट्टिप्रभुचरितम् इदं विश्रुतं विश्वलोके
प्राग्वद् चि[MS. प्राचिद्वि°]ख्यातशास्त्राद् अधिगतम् इह यत् किंचिद् उक्तं तद् अल्पम्
पूज्यैः क्षन्तव्यम् अत्रानुचितम् अभिहितं यत्तेषा [? यन्मृषा or यत्क्षमा] तत् प्रसादात्
एतत् सर्वाभिगम्यं भवतु जिनमते स्थैर्यपात्रं ध्रुवं च ॥ XI. 755.

The reader may observe the use of the word शास्त्रम् in this passage in the sense of *charita* or *prabandha*. See note † page clxviii.

† Jinaprabha-Sûri is believed to have written his commentary on the *Sâdhupratikramana Sûtra* in A. Vk. 1364 (A. D. 1308), and the *S'ântinâtha-charita* in A. Vk. 1317 (A. D. 1261).

'Mahâvîra, [A. Vk. 830 or A. D. 774] Bappabhaṭṭi
'was born. He, too, improved this place of pilgrim-
'age, and caused Pârs'va Jina to be worshipped.
* * * 'S'rî Bappabhaṭṭi-Sûri, whom king
'Âma of Gopâlagiri treated as his master, to be obey-
'ed by him implicitly, set up the top-image at Ma-
'thura in Vikrama's year 826 (A. D. 770).'
* * * 'The Âkâs'a devî (? voice from heaven),
'having known that the world is a slave of temptation
caused the golden stûpa to be concealed and to be
'covered with bricks. Then king Âma at the in-
'stance of Bappabhaṭṭi caused that again to be fur-
'nished with a dome of stones.'*

5

The Gâthâsahasrî of SAMAYASUNDARA.

This is a collection of one thousand couplets, giving among other matters the dates of men and events, mostly such as are connected with the religion and literature of the Jains. After giving the dates of Trairâs'ika, Bodîana, S'âtas'îla, Vajra, and Haribhadra, the work gives (couplet 101) the date of S'rî-Bappabhaṭṭi thus:

'More than thirteen hundred years after [the death
' of] Mahâvîra, was born Bappabhaṭṭi-Sûri, [who] be-

* तओ वीरनाहे सिद्धिं गए तेरससएहिं वरसाणं बप्पभट्टिसूरी उप्पण्णो । तेणवि एय तित्थ उद्धरियं पासजिणो पूआविओ ॥

सेत्तुंजे रिसह गिरिनारे नेमि भरुअच्छे मुणिसुव्वय मोढेर वीर महुराए सुपास धज्जिआ-जुगप्पमत्तरे निमित्ता सोरट्ठे दुण्ढणं विहरित्ता. गोवालगिरिम्मि जो भुंजइ तेण आमरायसेवि-अकमकमलेण सिरिबप्पभट्टसूरिणा अट्ठसयच्छव्वीसे विक्कमसंवच्छरे जिणबिम्बं महुराए ठाविअं ॥

* * * अकासीए देवीए अइलोभपरव्वसं जणं नाउं मोणिउं थूभ पच्छन्नं काउ इट्टमय कय । तओ बप्पभट्टिवयणाओ आमराएण उवरि सिलामलाबद्धं कारिअं ॥ Folio 28 of *Mathurâ-kalpa.*

T (*Gaüdavaho*)

'came the greatest among scholars,'* *i. e.*, after A. Vk. 830 or A. D. 774.

6

The Vichâra-sâra-prakaraṇa.

This is written by Pradyumna-Sûri who flourished in the thirteenth century (he wrote the *Samarâdityacharita* in A. Vk. 1334 or A. D. 1278).

The following occurs about Bappabhaṭṭi-Sûri in the *Vichâra-sâra-prakaraṇa.*

'There Hari-Sûri, the old poet, was [born] one 'thousand fifty-five years [after the death of Mahâ-'vîra]; Bappabhaṭṭi [was born] more than thirteen 'centuries [after the same event].'†

7

A Paṭṭavalî by Raviwardhana Gaṇi, A. Vk. 1739 (*A. D.* 1683).

'In the year of Vikrama 800, on the 3rd day of the 'bright half of Bhâdrapada, the instructor of king 'Âma, S'rî-Bappabhaṭṭi-Sûri (had) his birth. He 'became an enjoyer of heaven (died) in A Vk 895 '(A. D. 839).'‡

Attention may be drawn to two points in connection with the works above summarized. first, the sources

---

* तेरस वाससएहिं वीराओ समहिएहिँ निब्भुत्ता ।
सिरिबप्पभट्टिसूरी विउसाण सिरोमणी जाओ ॥ १०१ ॥

† पणपन्नदससएहिं हरिसूरी आसि तत्थ पुव्वकई ।
तेरसवरिससएहिं अहिएहिँ वि बप्पभट्टिपहू ॥ ३१ ॥

‡ विक्रमतः संवत्सरे ८०० वर्षे भाद्रपदशुक्लतृतीयायाम् आमराजप्रतिबोधकः श्रीबप्पभट्टिसूरिस्तस्य जन्म । स च विक्रमतः संवत् ८९५ वर्षे स्वर्गभाक् ॥

from which they derived the facts given by them; and second, their age.

The *Bappabhatti-Suri-charita* being identical in origin with the *Prabandha-kos'a*, it is enough to note that Râjas'ekhara, the author of the latter, says: 'I am 'going to collect here twenty-four *Prabandhas* or 'stories which I heard from my teacher, which are 'long, and which are rich in sentiment,' from which it is clear that he recorded in writing the stories which he had heard narrated orally by his teacher. It is impossible to say what the authority of his teacher was for all the detailed dates and the minute facts given in the several stories, though it is certain that he might have had ancient recorded authority for a few facts, such as the dates of a certain number of events, obtained from inscriptions on images, and the particulars of the lives of certain authors and the names of their works as given at the end of the latter. The bulk of the narratives, however, must have been derived from mere loose oral tradition which must have been affected by additions and modifications of various kinds from generation to generation.

No remarks are required to be made on the *Prabhâvaka-charita*, as that work is little better than the *Prabandha-kos'a* turned into verse, so far as the memoir of Bappabhaṭṭi is concerned.

The *Tîrthakalpa*, the *Gâthâsahasrî* and the *Paṭṭâvalî* give no authority for the dates they mention, though some of these, we may believe, may have been traditionally handed down with tolerable correctness.

As regards the age of the seven works, none of them is older than the close of the thirteenth century, the

earliest being written more than five hundred years after the alleged date of Bappabhaṭṭi-Sûri.

It will have been noticed that they do not all agree as to the dates of Bappabhaṭṭi. According to the *Charita*, the *Prabandha-kos'a*, the *Prabhâvaka-charita* and the *Paṭṭâvali*, he was born in A. Vk. 800 (A. D. 744). The *Tîrthakalpa* says that he was born thirteen centuries after Vîra or after A. Vk. 830 (A. D. 774)—though it also states that he placed a certain top-image in a temple at Mathura in A. Vk. 826 (A. D. 770). The date of Bappabhaṭṭi's birth given by the *Tîrtha-kalpa*, however, agrees with that of the *Gâthâsahasri*, and that given by the *Vichâra-sâra-prakaraṇa*, both of which record that he was born *more* than thirteen centuries after Mahâvîra or *after* A. Vk. 830 or A. D 774, (the death of Mahâvîra is placed in the *Gâthâ-sahasri* 470* years before the beginning of the Vikrama era). Then, we have to remember that the *Charita*, the *Prabandha-kos'a* and the *Prabhâvaka-charita* give Bappabhaṭṭi a long life of ninety-five years, full of activity up till within two days of his death.

But the fact which shows the unreliable character of the dates and the whole story of Bappabhaṭṭi is that which gives to king Âma an extraordinary reign of much more than eighty years and a life of over one hundred years.

For Bappabhaṭṭi was elevated to the dignity of Sûri in A. Vk. 811. This event was brought about on the urgent recommendation of king Âma, as Bappabhaṭṭi would not sit on the 'seat of the lion' (*simhâsana*) because he had not been raised to the rank of Sûri, so

* चउसयसत्तरिवारिसं वीराओ विक्कमो जाओ.

that Âma sent him back to Modheraka with a prayer to Siddhasena, the teacher of Bappabhaṭṭi, that he might make him a Sûri. Before A. Vk. 811 Âma had reigned for some time already, and he is stated to have died in A. Vk. 890. Then as regards the length of his life, he was brought up by Siddhasena as an infant of six months, long before he gave dîkshâ to, *i. e.*, made a recluse of, Bappabhaṭṭi in A. Vk. 807, and at the time when he began his education in the seventy-two arts at Modherakapura with Bappabhaṭṭi in, we will say, A. Vk. 807, it was his second stay at that place, and, as he had been expelled by his father Yas'ovarmâ, king of Kânyakubja, on account of his having turned out a spendthrift and become addicted to youthful follies, he must have been more than eighteen years old before his expulsion or before, say, A. Vk 807. This carries us back to A. Vk. 789 *at the latest* as the date of his birth, which would give him a life of over one hundred and one years at least. The facts about Vâkpati, as given in the *Charita*, the *Kos'a Prabandha* and the *Prabhâvaka-charita* are even more liable to suspicion as a Jain forgery than all the dates about king Âma.

He belongs to the kingly race of the Paramâras (Powars) and is in the service of king Dharma, king of Lakshaṇâvatî. Râjas'ekhara places this city in the Deccan, of which, however, he makes the Gaudades'a a part! Vâkpati is an admirer and friend of Bappabhaṭṭi when the latter is at the court of Dharma. He is an honoured servant of his master, but he betrays his interests by causing the Buddhist scholar, Vardhanakuñjara, to gargle out the pill of invincibility

from his mouth, so as to ensure the success of Bappabhaṭṭi, and the forfeiture of the stake of his own master, king Dharma. Then it is not till Yas'odharmâ, the king of some unnamed neighbouring kingdom, overthrows the kingdom of Lakshaṇâvatî and sends Vâkpati into prison, that the latter writes his *Gauḍavadha*. As soon as he shows it to Yas'odharmâ, with whom it has nothing to do, he is set at liberty. He then goes to Gopagiri, and writes his *Mahumahaviyayo*, which he himself has told us he had written long before he composed the *Gauḍavaho*. But the most significant statement is that which contains the particulars of his conversion to Jainism. Bappabhaṭṭi goes, sees, and conquers the poet into a convert, and that too when the poet had to gain nothing by his change of faith, when he was at the end of his life, and when he was a sannyâsî. The story is told as if there were no connection between Vâkpati and his friend and patron Yas'ovarmâ, the great king of Kanauj and the father of Âma, although it is that king whom he has eulogised in his poem, and whose achievements he has celebrated The whole story of the life of Bappabhaṭṭi is little better than a fabrication intended to show how easily he converted such great kings as Âma, defeated such learned scholars as Vardhanakuñjara, and made even such poets and sannyâsîs as Vâkpati abjure their faith and become Jains when they were on the point of death. There is little or no reliance to be placed on the Jain stories, which, therefore, cannot claim any right to correct the dates of the *Râjataraṅgiṇî*. Even if we leave out of consideration the extreme precocity of Bappabhaṭṭi, who is elevated to

the rank or Sûri of Âchârya at the age of eleven years, and who becomes, on account of his learning, the chosen preceptor of king Âma even before that date, the whole *Prabandha* has such a look of the miraculous about it, that little evidence can be derived from it for the purpose of correcting any inaccuracies of dates in such a work as the chronicle of Kashmir. All the credit that the Jain stories have a right to claim is, that king Âma was, perhaps, the son of Yas'ovarmâ, and was known to have been one who favoured Bappabhaṭṭi, that Dunduka was the son of Âma, and that Bhojâ* was the son of Dunduka, and that he also favoured the Jains, that the poet Vâkpati was known to them, that his works were read and admired by them, and that he was believed to have lived *about*, not *at*, the time of Bappabhaṭṭi. The oldest tradition about Bappabhatti's age appears,

*There seems to be little doubt that this Bhoja is identical with that of the Devgarh inscription. (General Cunningham's *Arch. Surv of India*, Vol X. 1880, pp. 100 fgg.) dated S'ako 784 or A. D. 862 (Saṁvat 918). The latter has been indentified by general Cunningham with the Bhoja of the Gwalior inscriptions, dated Saṁvat 933 or A. D. 876. Bappabhatti must have lived years after the date (Samvat 895) of his death as given by his Jain biographers! It may here be observed in passing that General Cunningham's identification of the Bhoja of the Gwalior and Devgarh inscriptions with the Bhoja of the Benares copper-plate inscription cannot be correct, if the Jain accounts are to be—and I think in that particular they should be—believed. For the following table will show that the two cannot be the same:—

Genealogy according to the Jains.	Genealogy according to the Benares copper-plate.
YAS'OVARMÂ.	DEVAS'AKTI.
ÂMA	VATSARÂJA.
DUNDUKA.	NÂGABHAṬA.
BHOJA.	RÂMABHADRA.
	BHOJA DEVA.

doubtless, to be that which speaks of him as having been born after thirteen centuries had passed from the death of Mahâvîra, without specifying the particular date of his birth. Those works which assign him a particular year, month, and day, deserve no credit for their trouble in forging those and other details. The date of his having put up the top-image at Mathurâ, given in the *Tîrthakalpa* would be correct, if it was obtained from an inscription, but the date A. Vk. 809 of his birth, given in the same work is a clumsy fabrication of a detail, which results in the absurdity of making him put up the image four years before he was born.

If it is sometimes useful to speculate on the origin of obvious but strange errors, I may perhaps be permitted to suggest that for the origin of the story of YAS'ODHARMÂ. the king of a neighbouring kingdom, having first imprisoned Vâkpati and then liberated him when he wrote his *Gaudavaho* and showed it to him, we have probably to look in a misreading of 'Yas'ovarmâ' the hero of the poem, into 'Yas'odharma' by the ignorant Jain Yatis, who afterwards wrote *charitas* of Bappabhatti or added to one already existing, the strange incident of Yas'odharmâ, his killing of king Dharma in battle, and his imprisoning and afterwards liberating the poet. All the MSS. on which our edition is based invariably read Yas'ovarmâ throughout, and so does the *Râjatarangini* (both the Calcutta and Mons. Troyer's editions) as the name of Vâkpati's patron. It is interesting to remember that in the Jain form of the Devanâgarî characters the letters व and ध are so similar as easily to lead to a confusion of the one for the other.

One cannot help seeing a strange mixture of cor-

rect or nearly correct tradition with a great deal of absurd fiction in the reference to Vâkpati, intermixed with the story which the Jains have written about Bappabhatti.

NOTE III.

[THE *Rajataranginî* AND ITS CHARACTER AS A HISTORY]

As I have relied chiefly upon the *Râjatarangini* of Kalhana in establishing that Lalitâditya's accession occurred in 695 A. D., and, consequently in placing Yas'ovarmâ and his eulogist Vâkpati in the latter part of the 7th and the first part of the 8th century, the question naturally arises: how far is Kalhana to be regarded as a trustworthy chronicler of the dates and events of the king of Kashmir? Unfortunately, in India, authors writing about kings as purely human characters, and about purely human events, especially with dates, are rare; and unfortunately, those that write about the two are so justly chargeable with the fault of writing for effect, and with using most extraordinarily exaggerated language, that it should not be a matter for wonder if scholars should at first distrust a solitary writer like Kalhana, when he comes forward and claims to be heard as a chronicler of actual events recorded historically, especially when he writes in verse, and writes, to a certain extent, as a poet. When every one, whom you have known, has told fables or at least has mixed a little truth with manifold falsehood or exaggeration, you would doubt whether you could believe your eyes and ears when, as a singular case, somebody comes forward and claims to be heard as a

historian or as a chronicler of true events. Naturally enough all the presumptions would be against the veracity of the solitary witness. Under other circumstances he would be accorded some considerable credence, but here, in the company of story-tellers, he would be required first to prove his veracity and even to demonstrate it throughly before he can get a hearing; and, if that is impossible or difficult to accomplish owing to the nature of the evidence offered, the witness is sure to be told that unless he is corroborated by a perfect stranger he is entitled to no credit whatsoever.* If he stammers or hesitates in his speech by a natural defect, he is suspetcted to do so because he finds it difficult to be straightforward in his cooked up and false narrative.† If his interpreters have not quite correctly understood him, *their* difficulties are but too convincing a proof of the want of veracity in the witness because all presumptions are against him.‡ Further if one person,

* See Professor G Buhler, *Journal, Bombay Branch, Royal Asiatic Society. Extra Number*, 1877, page 59 ; also Professor Max Müller's *India ; What can it teach us?* p. 359.

† Kalhana's style has a great many peculiarities which appear to have contributed somewhat towards the unfavourable estimate which some scholars have formed of his work. He often uses words and phrases which are unfamiliar to general readers, and his constructions are frequently far from being easy. He is full of vocables which appear to be provincial, and uses ordinary words in very unusual senses

‡ Though we are to be thankful for the Calcutta Edition of 1835, it cannot be too much to say over and over again, that it is full of mistakes, and appears, to have been every carelessly and unscrupulously corrected by the Editors, who must have supplied numerous deficiencies from no better sources than their imagination or their ingenuity, not very much controlled by any recognised rules of criticism As for M Troyer's French Edition, it is little better than the Calcutta

under the circumstances we have here set forth, has refused to believe part of his narrative, everybody else, without seeing him and examining him personally, is but too apt to follow suit, and to say that he cannot believe him. Part of his evidence is hearsay, though hearsay at secondhand only, and the rest, such as consists of what he knows personally. Though he distinguishes between the two kinds, and sets forth the names of those from whom he received his hearsay, and is even careful to say which of his informants he believes and which he does not, and though he tells you which part of his hearsay information is of a doubtful character, you would suspect that, as all presumptions are *against* him, he will in all likelihood exaggerate or falsify by adding to or cutting down the second-hand statements of his informants, and would say, that, unless those informants are produced before you and examined by you, you would not believe the hearsay evidence of the witness, as even hearsay. Even the dress and appearance of the witness would prejudice you against him. He is rough, you will say, he is unrefined, he appears to hide his feelings and his thoughts, and his inside is not transparent through his countenance; and all this you would put against him as indicative of a desire to deceive you. If at times his answers appear to be very easy to understand and consistent, you would feel inclined to say that that is the result of an endeavour to make falsehood look like truth, because forsooth the nature of that part of his narrative is such that its details cannot be consistent.

Edition, though in some respects considerably worse. See Prof. G. Buhler, *Journal, Extra Number, Bombay Branch, Royal Asiatic Society*, 1877, pp. 55 *ff.*

This is not very far from what has actually happened to the author of the *Rájataraṅgiṇí*, the only work hitherto discovered in India having any pretensions to be considered as a history, or at least as a chronicle of human events brought about by human means, and narrated for the most part in human ways.

Kalhaṇa wrote in S'ake 1071-72 or A. D. 1149-51. But the period to which his narrative extends begins, according to him, from 1184 B. C., and comes down to the year A. D. 1151, or a length of over 2333 years. Indeed, he takes cognizance of a previous period of 1266 years which preceded B. C. 1184, as one during which some fifty-two princes reigned in Kashmir, but gives no account of them because he found no records about them existing in his time. Indeed, even the names of many of them are unknown. Accordingly all that he does in regard to the pre-historic period of 1266 years is to enumerate as many of the pre-historic fifty-two kings as he can, and perhaps in the order in which they were believed to have reigned, and, after enumerating such public monuments as their names were connected with as their founders or promoters, proceeds at once to his main narrative which begins with king Gonarda III. whom he places in B. C. 1184. As the pre-historic period of 1266 years is a blank on account of "no poets having recorded the deeds of the kings" who reigned during that period, or rather because the records of that period were lost, and as he is enabled to give a narrative of the subsequent period because poets have preserved its history, he pours out his thanks to the ancient members of his fraternity thus:

'Worthy of obeisance is that indefinable virtue of 'good poets which is superior [in sweetness and im'mortality] to a stream of nectar, and whereby they 'preserve their own bodies* of glory as well as those 'of others.'

'What men, other than poets who resemble Prajá'pati, and who are skilful in producing lovely things, 'can place the past times before the eyes of men?'†

'If a poet can realize with his genius things which 'everybody cannot comprehend, what other indication 'is wanted that he has the divine sight?'‡

---

* वन्द्यः कोऽपि सुधास्यन्दास्कन्दी स सुकवेर्गुणः ।
येन याति यशःकायः स्थैर्यं स्वस्य परस्य च ॥

On यशःकायः, 'body of glory, 'the body known as glory, see *Gaudavaho* 945. The expression 'body' is used to justify the comparison, implied here and expressed in the next verse, of poets to Brahmadeva or Prajapati who produces our bodies. सुधास्यन्दास्कन्दी, literally, 'that attacks and defeats a stream of nectar,' 'is superior to,' &c. It is equivalent to सुधास्यन्दाभिभाविता.

† कोन्यः कालम् अतिक्रान्तं नेतुं प्रत्यक्षतां क्षमः :
कविप्रजापतींस्त्यक्त्वा रम्यनिर्माणशालिन १. ४.

The author does not mean that in being compared to Prajápati, poets, who write about kings and their doings, make history out of nothing, but that they resemble Prajapati in giving beautiful shape to well-known facts, just as the latter creates material bodies with matter already existing in the world.

‡ न पश्येत सर्वसंवेद्यान् भावान् प्रतिभया यदि ।
तदन्यद् दिव्यदृष्टित्वे किमिव ज्ञापक कवेः १. ५.

The author means, that that which bears witness to a poet being gifted with the divine sight is that he should be able to see, not what this or that single man may see, but everything which every man sees. That is, he should be able to see or know everything, and should not have a limited vision, as other people have. And if a poet does not see everything, what other proof can he give his divine sight? None. The translation given above is not literal, but gives the sense. The peot should know what all men put together know.

'There is no history of fifty-two kings of Kashmir, 'beginning with Gonarda I., who in the Kali-yuga, 'were contemporaries of the Kurus and of the sons of 'Kunti,* forsooth, because, in consequence of the 'evil deeds of those rulers of the earth, there were no 'poets to produce their bodies of glory'.†

'Obeisance to that energy, naturally great, of poets, 'without whose favour even those mighty kings are 'not remembered, by enjoying the shadow of whose 'tree-like arms this earth, with its oceanic girdle, 'used to feel safe from danger from all quarters

'Even those who sat at ease with their feet on the 'temples of elephants, who even obtained prosperity, 'nay those even in whose places once dwelt young 'damsels fair as moons shining in the day, are not 'thought of even in dreams by this world, as if they 'never existed, though they were once the foremost 'on earth! But why praise thee a hundred times, O 'brother, work of good poets? Suffice it to say, that 'the world is blind without thee.'‡

* नत्र कौरवकौन्तेयसमकालभवान् कलौ ।
आ गोनर्दात् स्मरन्ति स्म न द्वापञ्चाशतं नृपान् ॥ १ ४४

स्मरन्ति स्म, scil. जनाः, do not remember, have not records of, nothing is known of.

† तस्मिन् काले ध्रुवं तथा कुकृते. काश्यपीभुजाम् ।
कर्तारः कीर्तिकायस्य नाभूवन् कविवेधसः ॥ ४५ ॥

ध्रुवम्, 'because, I should suppose,' 'as if on account of.' काश्यपी is an ordinary name of the earth, so that काश्यपीभुज्=पृथ्वीभुज्. कीर्तिकायस्य कविवेधसः 'makers or creators of the body by glory, in the shape of poets.' Kalhana does not really mean that no poets wrote about the deeds of the fifty-two kings. See *infra*, note* page clxx.

‡ भुजतरुवनच्छायां येषां निषेव्य महौजसां
जलधिरशना मेदिन्यासीद् असावकुतोभया ।

Of Kalhaṇa's regard for facts and for the impartial chronicler of facts, the following will give an idea :

' That virtuous poet alone is worthy of praise who,
' free from love or hatred, ever restricts his language
' to the exposition of facts.'*

What his materials were for the narrative, extending over 2333 years, and what he thought of them, and what value he attached to them, will appear from the following verses in his introduction

' The oldest extensive works, containing the royal
' chronicles, have been lost in consequence of the work
' of Suvrata, who condensed them in his narrative in
order that their contents might be easily remembered.
' Suvrata's poem though it has acquired fame, is
not easily understood, being difficult, owing to a
pedantic show of learning.

' Owing to some strange want of attention there is
' not a single part of Kshemendra's '*Chronicle of*
' *Kings*,' that is free from mistakes, though it possess-
' es the merit of poetry. †

स्मृतिमपि न ते यान्ति क्ष्मापा विना यदनुग्रहं
प्रकृतिमहते कुर्मस्तस्मै नमः कविकर्मणे ॥
येप्यासन्नमकुम्भ प्रायितपदा येपि श्रिय लेभिरे
यषामप्यवमन पुरा युवतयो गेहप्रहरन्द्रिकाः ।
ताल्लोकोयम् अवैति लोकतिलकान् स्वप्नेप्यजानानिव
भ्रातः सत्कविकृत्य कि स्तुतिशतैरन्धं जगत् त्वा विना ॥ १. ४५, ४६.

* श्लाघ्यः स एव गुणवान् रागद्वेषबहिष्कृता ।
भूतार्थकथने यस्य स्थेयस्येव सरस्वती ॥ १. ७

This gives as good a definition of an honest chronicler as we could wish for, even in our own age of historical accuracy.

† विस्तीर्णाः प्रथमे ग्रन्थाः स्मृत्यै संक्षिपता वचः ।
सुव्रतस्य प्रबन्धेन छिन्ना राजकथाश्रयाः ॥ १. ११.
या प्रथाम् अगमत्सापि वाक्यप्रकाशनैः ।
पाटवं दुष्टैर्दुःखवर्णात्मा सुव्रतभारती ॥ १. १२.

But his claim to be heard he bases upon the two facts, viz., *first*, that he examined and compared a large number of works on the ancient history of Kashmir, and *second*, that he used inscriptions of former kings, genealogical tables, and works forming memoirs of famous persons :

'I have examined eleven works of former scholars 'which contain the chronicles* of the kings, as well 'as the doctrine of the sage Nîla (*i. e.* the *Nîlapurâṇa*)

'The edicts issued at the coronation of former kings, 'inscriptions on ancient objects with which those 'kings were connected, laudatory scrolls containing 'genealogical lists, and memoirs of renowned person-'ages having been examined, I have removed all 'trouble caused by errors.'†

केनाप्यनवधानेन कविकर्मणि सत्यपि ।
अंशोऽपि नास्ति निर्दोषः क्षेमेन्द्रस्य नृपावल्यौ ॥ १. १३.

दुर्वैदुष्यतया 'hard on account of bad learning'.

* दृग्गोचरं पूर्वसूरिग्रन्था राजकथाश्रयाः ।
मम त्वेकादश गता मतं नीलमुनेरपि ॥ १. १४

As to the character of those previous chronicles, see further on. translation of sloka 9.

† दृष्टैश्च पूर्वभूभर्तृप्रतिष्ठावस्तुशासनैः ।
प्रशस्तिपट्टैः शास्त्रैश्च शान्तोऽशेषभ्रमक्लमः ॥ १. १५. ॥

पूर्वभूभर्तृप्रतिष्ठावस्तुशासनैः *i. e.*, पूर्वभूभर्तृणां संबन्धिन्यः प्रतिष्ठाः अभिषेकास्तासु तत्सकाशात् कृतानि शासनानि तथैव पूर्वभूभर्तृणां संबन्धीनि तत्तद्ग्रामधारकाणि वस्तुशासनानि देवालयमठादिषु मनुष्यविशेषादिषु आसवरथादिविशेषेषु च वर्तमानानि तैः । When kings are installed and crowned, edicts are issued for the purpose of announcing the fact, or for remitting certain taxes and imposts, or for stopping certain practices, such as the slaughter of animals for sacrifice or food, or for declaring certain rules of policy which the king crowned will follow, or granting lands and allowances to temples, monasteries or to individuals. These would be called प्रतिष्ठाशासनानि

As for the fifty-two kings who reigned before Gonarda III. the author has told us what his sources of information were in the following verses:

Besides these there are others, such as those inscribed on temples and other public buildings erected during their reigns as by them or by private individuals, on copper-plate grants made by them at other times than that of their coronation, on stone, wooden, and metallic pieces of household furniture, such as ornamental plates and salvers, on which the makers or donors, especially if patronized by or connected with the court of the king, have inscriptions engraved containing the name of the king and possibly those of one or two of his ancestors, his date, &c. These are the inscriptions which Kalhana refers to as पूर्वभूभर्तृवस्तुशासनानि.

प्रशस्तिपट्टैः. A patta is a piece of cloth to paint a picture upon, also on which the names and deeds of one's ancestors are eulogistically described. As the astrologer (ज्योतिर्विद्) has his scroll containing events of the past and of the future year, which he reads in every family and in every temple on the new year's day (Chaitra Sudi 1), so the Chârana or Bhâta, or court bard, has his scroll of the king's ancestors, in which their names, their great and valorous deeds, their renowned virtues and their victories, are poetically described. The scrolls are sometimes read by the bard to the family circle and their friends on certain household occasions such as the S'râddha, marriages, &c. There are, what the author calls प्रशस्तिपट्टाः, a term which subsequently came to be applied to short poetical or prose works, even when written on paper instead of on scrolls of cloth, and even when they were incorporated in long inscriptions engraved on stone slabs. The latter are also, perhaps, included in the signification here of the term. The practice of court or hereditary or professional bards reading to their masters or patrons the eulogistic accounts of their forefathers contained in their books and written by their (the bards') ancestors from generatian to generation on festive occasions, is still in vogue in western India. These poets are technically called *Vahivanchâs* that is to say, readers of *vahîs* or manuscript books.

शास्त्रैश्च. This has been supposed to be a difficult expression. Lassen "takes it to mean books on law, *Dharmaśâstras*;" while Professor Bühler says: "The *S'âstras*, the works on the various sciences, or, to use a "short expression, the *Manuscripts* of Sanskrit books, which in

'Out of the fifty-two kings of whom there is no his-
'tory on account of the loss of the chronicles, four,
'viz. those beginning with Gonarda I., have been
'obtained from the *Nîlamata* (*i.e.* *Nîlapurâṇa*).'*

" Kashmir mostly give at the end some information regarding "the author, together with the date." *Hiouen-Thsang*, when speaking of Buddhistic literature, especially in connection with the synods held by Kanishka and Aśoka, uses the word somewhat freely, as *abhidharma-S'astra* &c. pretty much in the way we may use *siddhânta*, or *nibandha*. See *Hiouen-Thsang*, *passim*. But it is certain that Kalhaṇa uses the term neither in the sense indicated by Lassen, nor that suggested by Professor Buhler, nor that in which it is found used in *Hiouen-Thsang*. His sense of the term must be as definite as that of *S'âsana* and *Praśastipaṭṭa*, and the word as a name must refer to a particular class of literature, and so it does. It means *memoirs of renowned personages*, or biographical works, historical sketches of the lives of famous persons, which we usually call *charitas*. In this definite sense the word is actually used by Jain writers. Thus the *Prabhâvaka-charita*, at the close of the memoir of Vriddhavâdî and Siddhasena, says,

इत्थं पुराणकविनिर्मितशास्त्रमध्याद्
आकर्ण्य किंचिद् उभयोरनघोश्चरित्रम ।
श्रीसिद्धवादिकविवासवसिद्धसेन-
वादीन्द्रयोरुदितम् अस्तु थिये मुदे च ॥ VIII. 79

See also the last couplet of the *Prabandha-kośa* copied in the footnote at page cxxxvi. Also page clii, footnote*.

* द्वापञ्चाशतम् आम्नायभ्रंशाद् यान् नास्मरन् नृपान् ।
तेभ्यो नीलमताद् दृष्टं गोनर्दादिचतुष्टयम् ॥ १. १६

It appears from this that in Kalhaṇa's time the tradition was current, that records of the prehistoric fifty-two kings had once existed, but that they had been lost. When in stanza 45 the author says, that no poets had celebrated the doings of those kings, he is not apparently to be understood literally, as is shown by the particle ध्रुवम्, 'as if.' In the following lines also the poet repeats that the records had been lost, not that they never existed:

आम्नायभ्रंशविनष्टनामकृत्यास्ततः परम् ।
पञ्चत्रिंशन्महीपाला मग्ना विस्मृतिसागरे । १. ८३.

'Formerly the great Brahman ascetic* Helarâja 'composed a chronicle of kings, containing twelve 'thousand couplets: Padmamihira having examined 'that work gave, in his own book, the eight kings 'beginning with Lava and preceding As'oka.'

'Further, the five kings among whom As'oka is 'the first, S'ri-Chhavillâkara has declared, are out 'of the fifty-two. For here is his s'loka:†

'The five kings from As'oka to Abhimanyu, who have 'been mentioned, have been taken by the ancients out 'of the fifty-two and not out of any other list.'

If so many previous scholars had already written on the subject of the ancient and modern kings of Kash-

* बद्धा द्वादशभिर्ग्रन्थसहस्रैः पार्थिवावलिः ।
प्राक् महाव्रतिना येन हेलाराजद्विजन्मना ॥ १. १७
तन्मतं पद्ममिहिरो दृष्ट्वाशोकादिपूर्वगान् ।
अष्टौ लवादीन् नृपतीन् स्वस्मिन् ग्रन्थे न्यदर्शयत ॥ १. १८ ॥

On महाव्रतिना हेलाराजद्विजन्मना, see Professor G. Bühler, *loc. cit.*, p. lxix.

† येऽप्यशोकादय. पञ्च श्रीच्छविल्लाकरोऽब्रवीत् ।
तान् द्वापञ्चाशतो मध्यात् श्लोकस्तस्य तथा ह्ययम् ॥ १९.
आशोकाद् आभिमन्योर्ये प्रोक्ताः पञ्च महीभुजः ।
ते द्वापञ्चाशतो मध्यादेव लब्धाः पुरातनैः ॥२७॥

Do these lines not warrant a suspicion that, like some of us Kalhaṇa would have desired to place within the historical period two or three of those kings whom we call historical–As'oka, Jalaukas· Dâmodara, Kanishka (with Hushka and Jushka), and Abhimanyu–and whom Kalhaṇa also seems to have regarded in the same light, because he places them immediately before the historical period, but that he placed them before the historical period on the authority quoted, of S'ri-Chhavillâkara? If so, it is not Kalhaṇa, but his predecessors who are responsible for assigning to a period before Gonarda III., the king of whom alone we know anything from independent sources.

१ So I would propose to read instead of अशोकाद् आभि.०

mir, what, it might be asked, was the object of the author in undertaking the task of writing the *Râja-tarangiṇî*? The answer which Kalhaṇa gives is, that there was no one continuous and complete chronicle of the whole period from the time of Gonarda III up to his own; that the different works which already existed related to different parts of the period, and so far as they treated of the same kings, they differed in their narratives, that some of them were wrong, others not very intelligible or clear; that people did not care to read all the works to get an idea of the whole period; that he wished to point out the moral of many of the events which filled that period; and that *he* undertakes the work of compiling a general history of the whole period, because the subject was lying neglected in every respect and by everybody. Kalhaṇa observes: '[when kings are overbearing] in the prosperity of 'their times and their territories, or [when they are 'grieved] at the adversity of the same, this [*Râja-tarangiṇî*] which contains soothing narratives which 'are so many medicines, will be useful [as furnishing 'those medicines] to those kings.'*

* Here the author proceeds to explain the object or use of writing his book. First, to whom will the book be useful? He answers:

> इयं नृपाणाम् उल्लासे ह्रासे वा देशकालयोः ।
> भैषज्यभूतसंवादिकथायुक्तोपयुज्यते ॥२१॥

Literally in the prosperity or adversity of place and time, this [*Râjataranginî*], which possesses soothing narratives that are like so many medicines, will be useful to kings.' Construe: देशकालयोः उल्लासे ह्रासे वा सति इयं राजतरङ्गिणी भैषज्यभूतसंवादिकथायुक्ता सती नृपाणाम् उपयुज्यते Perhaps संवाद would have been a better reading in place of संवादि. By देशकालयोः उल्लासे ह्रासे वा the poet means 'the gloriousness of their kingdoms and the prosperity of their administrations.' देशकालौ may not

'Or* even apart from that [use], what wise man 'does not delight in such a composition, which con- 'tains endless transactions of ancient times?'

'Bearing† in mind the life, short, as a momentary 'flash, of created beings, let the predominane in this 'work be observed of the sentiment of disgust with 'the flitting and momentary things of this world.'

'Therefore, let this *Rajatarangiṇī (lit. River of 'Kings)*, which is beautiful with a vivid spring of *rasa* '(sentiment), be imbibed with your ears which are 'like mothers of pearls.'‡

The nature of Kalhaṇa's use of the authorities consulted by him, and the merit he claims for himself is set forth modestly in the following verses :

---

be inaptly paraphrased by राष्ट्रम्, and the whole phrase illustrated by the following verse in the VIIIth *Taranga* :

मायाप्रयोगान् अन्योन्यम् उद्दिश्य स्पृशतोद्वयाः ।
क्षणेक्षणेऽभजद् राष्ट्रं ग्रामोल्लासविलोलताम् ॥२८८॥

* This claims a large sphere of usefulness for the book, viz., the interest which all readers take in ancient history. The poet's words are

संक्रान्तप्राक्तनानन्तव्यवहारः सुचेतसः ।
कस्येदृशो न संदर्भो यदि वा हृदयंगमः ॥२२॥

† The purport of the couplet is to describe the nature of the prevailing sentiment (रस) that will characterise his poem. The vanity of human greatness, the flitting nature of all earthly honours and the consequent disgust created by the reading of stories connected with them, form the moral which the poet wishes to point out in his book. The words are :

क्षणभङ्गिनि जन्तूनां स्फुरिते परिचिन्तिते ।
मूर्धाभिषेकः शान्तस्य रसस्यात्र विचार्यताम् ॥२३॥

‡ तद् अमन्दरसस्यन्दसुन्दरेयं निपीयताम् ।
श्रोत्रशुक्तिपुटैः स्पष्टमत्र राजतरङ्गिणी ॥२४॥

On स्पष्टम° see Professor G. Buhler, *loc. cit.*, page lxx., note on stanza 24.

'Although I narrate again the subject-matter of 'chronicles which others have written, the virtuous 'ought not to turn their faces from me without hear- 'ing my reasons.'*

'What genius can be exhibited when men of modern 'times compile in their own books accounts given by 'those who died after composing each the history of 'those kings whose contemporary he was? Hence in 'this narrative of past facts—a subject which is neg- 'lected in every respect—my endevour is simply to 'compile.' †

Nor is the mention of inscriptions and scrolls or laudatory genealogical lists in his introduction the only reference to those authorities. He often mentions them in the body of his narrative as authorities for certain statements which he makes. For example, in I. 349. describing the character of king Gopâditya, he

---

* पूर्वैर्बद्धं कथावस्तु मयि भूयो निबध्नति ।
प्रयाजनम् अनाकर्ण्य वैमुख्य नोचितं सताम् ॥८॥

† दृष्टं दृष्टं नृपोदन्तं बद्ध्वा प्रमयम् ईयुषाम् ।
अर्वाक्कालभवैर्वार्ता यत प्रबन्धेषु पूर्यते ॥९॥
दाक्ष्य कियद् इदं ? तस्माद् अस्मिन् भूतार्थवर्णने ।
सर्वप्रकारस्खलिते योजनाय ममोद्यमः ॥१०॥

पूर्यते, 'is compiled,' 'is transferred so as to *fill* the book.' Observe that the author speaks here of the previous chronicles as having been written by contemporary writers, and that he calls himself modern in comparison with them, which shows that, in his opinion at all events, the former chronicles were besides being ancient, works written by authors who narrated contemporary events. दाक्ष्यं कियद् the poet means that no great genius or ability is required for a mere compiler like himself. सर्वप्रकारस्खलिते 'that has fallen in every way,' that is 'which has been allowed to drop or lie neglected in every respect.'

योजनाय, 'to put together,' 'compile.'

says that he reigned for sixty years,* 'he who did not 'allow the slaughter of animals except for sacrifices, 'and whom the laudatory scrolls of genealogical lists 'describe as having enjoyed fame as the most excel-'lent of kings.'

The whole narrative bristles with the names of towns, cities and villages mentioned as having been built by most of the kings after whom they were named, and of temples, Buddhistic monasteries, stûpas, convents, rest-houses, guest-houses, bridges, palaces and other public works erected by the kings, their wives, mothers, brothers, and their ministers or dependents, most of which were extant in the time of the author. There must have been many records connected with them, which Kalhaṇa doubtless used as materials to check his other materials in fixing the dates of the kings, the durations of their reigns, or their places in the list.

Another remarkable feature of the work is the names of a great many authors and poets who flourished or found patronage in Kashmir, and who are mentioned both in connection with the reigns of the kings who patronized them, and in connection with the works they wrote. It is not disputed, that a large number of the literary productions of those authors existed in the time of Kalhaṇa, though they have disappeared since. Some of them must have furnished the materia's for the *Râjataraṅgiṇî*, or authority for the dates and other incidents given by its author.

---

* उत्तमो लोकपालोऽयम् इति ख्यातः प्रशस्तिषु ।
यः प्राणवधं विना यज्ञं चक्रमे न पशुवधम् ॥३४६॥

As the first three *Tarangas* are much discredited on account of some very flagrant improbabilities and even an impossibility—that of the duration of Raṇâditya's reign—which they contain, so much so that some scholars seem prepared to throw overboard all the kings in that period about whom no independent evidence is forthcoming, it may be interesting to see how many of the kings mentioned therein are connected with buildings, celebrated writers or authors, &c.

Non-historic period.

1 Gonarda I. ... ...
2 Dâmodara .. ..
3 Yas'ovatî, queen ... .
4 Gonarda II ... ...
5-39 Thirty-five kings whose names are not preserved.
40 Lava.................... (1) built the city of Lolora.
(2) granted the agrahâra of Levâra in Ledarî.
41 Kus'es'aya ....(1) granted the agrahâra of Kuruhâra
42 Khagendra ....(1) granted the agrahâra of Sakhâgi.
(2) made the agrahâra of Khunamusha.
43 Surendra ....(I) built the city of Sauraka near the Dârada country.
(2) built the vihâra called Narendrabhavana in that city.
(3) built the vihâra of Saurasa in Kashmir.

44 **Godhara**	(1) granted the agrahâra of Hastis'âla.
45 Suvarṇa	(1) built the canal called Suvarṇamaṇi in the district of Karâla.
46 **Janaka**	(1) built the vihâra and agrahâra of Jâlora.
47 S'achînara	(1) made the agrahâra of S'âmâṅgâ (?) and S'âs'anârâ (?)
48 A'soka	(1) spread Buddhism by building series of stûpas in S'ushkaletra, along the Vitastâ and in other places (read शुष्कलेत्रवित-स्तात्रौ in 1. 102). (2) built the city of S'rînagara. (3) substituted an enclosure wall of stones in place of the one of lime round Vijayes'a. (4) built the two palaces near Vijayes'a, named As'okes'vara.
49 **Jaloka**	(1) made the agrahâras of Vâravâla and others. (2) His queen Is'âna-devî established groups of images of the divine mothers on gates and similar other places.

W (*Gaiḍavaho*)

		(3) he encouraged pilgrimage to Sodara and other holy places.
		(4) consecrated the shrine of Jyeshṭharudra in S'rînagara, in rivalry of the shrine of Nandîs'a that was situated at a great distance with a tîrtha called Sodara attached, and caused another Sodara-tîrtha to rise near the new shrine.
		(5) built a vihâra called Krityâs'rama (कृत्याश्रमम्, Troyer's edition), and established an image of Krityâ-devî.
		(6) built a stone-wall of enclosure round Nandikshetra.
		(7) presented a seat of articles of worship, made of precious stones, to Bhûtes'a.
50	Dâmodara	(1) built the bridge called Gurusetu in the city built by him on the Dâmodara-sûda.
51	Hushka, Jushka, and Kanishka.	(1) each built a city called Hushkapura, Jushkapura, and Kanishkapura,

	after their respective names.
	(2) Jushka built a vihâra.
	(3) Jushka built the city of Jayasvâmipura.
	(4) the three built maṭhas and chaityas in the country of S'ushkaletra.
52 Abhimanyu	(1) granted the agrahâra called Kaṇṭakautsa.
	(2) dedicated a shrine to S'iva, called after him.
	(3) built the city of Abhimanyupura.
	(4) patronized Chandra and other grammarians.
	(5) introduced the *Mahâbhâshya* (of Patanjali) into Kashmir.
	(6) Nâgârjuna, the Bodhisattva, was his contemporary.
	(7) restored the worship of snakes, &c., as prescribed in the *Nîlapurâṇa*.

Historic period.

1 Gonarda III	...	...	...	...	...
2 Bibhîshaṇa	...	...	...	...	....
3 Indrajit	...	...	...	...	...
4 Râvaṇa	...	...	(1) established the shrine of Vaṭes'vara.		

	(2) built a maṭha having four halls, wherein he consecrated the image of Vaṭes'vara, and dedicated the kingdom of Kashmir to the god.
5 Bibhîshaṇa II. ...	... ...
6 Nara or Kinnara	(1) burned thousands of vihâras, and resuming their lands, give them to Brahmans. (2) built a city called Kinnarapura on the banks of the Vitastâ, which a Nâga afterwards burnt.
7 Siddha...	... .
8 Utpalâksha	... ...
9 Hiraṇyâksha	(1) built a city which he called Hiraṇyapura after himself.
10 Hiraṇyakula... ...	.. ..
11 Vasukula	... ...
12 Mihirakula	(1) built the shrine of Mihires'vara in S'rînagara. (2) built a city called Mihirapura in Holâ. (3) granted thousands of agrahâras to the low Brahmans from Gandhâra. (4) similarly favoured the barbarous Dâradas and Bhaṭṭas.

King	Deeds
	(5) altered the course of the river called Chandrakulyâ.
13 Baka	(1) built the shrine of Bakes'a. (2) led a river called by him Bakâvatî into a lake. (3) built the city of Lavaṇotsa.
14 Kshitinanda... ...	... ...
15 Vasunanda	... ...
16 Nara	... ...
17 Aksha	(1) built [? the vihâra of] Vibhus'râma. (2) built [? the vihâra of] Akshavâla.
18 Gopâditya	(1) granted the agrahâras of Sakhola (?), Khâgi, Kâhâḍigrâma Skanda-pura, S'amâṅga, and Âḍi (read सखोलखागिकाहाडिग्राम-स्कन्दपुराभिधान् शमाङ्गाडिमुखा-ग्रहारान् in I. 345.) (2) consecrated the image of Jyeshṭhes'vara. (3) granted the agrahâras of Gopa in Gopâdri to Brahmans from Ârya-des'a. (4) established a colony of holy Brahmans in Vas'-chika and other districts,

	and granted them agraháras.
19 Gokarṇa	(1) built the shrine of Gokarṇes'vara.
20 Narendra *alias* Khinkhila.	(1) dedicated many temples to Bhûtes'vara and a temple to the goddess Akshayiṇî. (2) His spiritual guide or teacher, Ugra, built the temple of Ugres'a, and established a Mâtṛichakra, or group of images of the divine mothers.
21 Yudhishṭhira ...	... ...
22 Pratâpâditya of the race of Vikramâditya	... ...
23 Jalaukas	... ...
24 Tunjîna	(I) he and his queen built the shrine of Tunges'vara and dedicated it to S'iva. (2) they built the city of Katika. (3) Chandraka the dramatist flourished at the time. (4) a terrible famine occurred, caused by snow-storms. (5) his queen Vâkpushṭâ granted the two Agra-

	hâras of Katîmusha and Yâmusha.
	(6) she established a sattra or annasattra at a place where she afterwards burned herself as a satî, where poor people and fatigued travellers are " still fed." (II. 59).
25 Vijaya ...	... (1) built a town round Vijayes'vara.
26 Jayendra ...	... (1) Îs'âna was the teacher of his minister Sandhimati.
27 Sandhimati ...	... (1) established one thousand S'ivalingas every day, groups of which cut into slabs of stones "are still found." (II.133).
	(2) granted large villages for the maintenance of the Lingas The villages " are not now continued " (II. 136).
	(3) built great palaces, and established great Lingas, great Nandis, and great Tris'ûlas
	(4) built a temple and dedicated it to S'iva, and called it Sandhis'vara, after himself, and another, dedicated to

	the same god, calling it Îs'es'vara after his teacher; built temples of Khedâ and Bhîmâ; and filled the whole country with mathas, idols, Lingas, and palaces.
28 Meghavâhana... ..	(1) put a stop by proclamation on his coronation day to slaughter of animals (III. 5, badly emended by M. Troyer from सर्वतोऽमारमर्यादा° into सर्वतो मानमर्यादा°)
	(2) made the agrahâra of Meghavana.
	(3) built Yushtagrâma.
	(4) built Meghamatha.
	(5) His queen, Amritaprabhâ, built a vihâra called Amritabhavana for the residence of Bhikshus, natives of her country.
	(6) from Lo, part of her native country, came Lostânyâ the teacher of her father. He was induced by her to build a stûpa.
	(7) Yûkadevî, another queen, built a vihâra in Nadavana

	(8) Indradevî, another queen, built a vihâra called Indrabhuvana and a stûpa having four halls.
	(9) Khâdanâ, Masmâ and other queens built other vihâras, and called them after their respective names.
29 Pravarasena, *alias* Tunjîna *alias* S'reshthasena.	(1) built the temple of Pravares'vara, furnished with a group of images of the divine mothers.
	(2) consecrated various temples and laid foundations in the old capital.
	(3) allotted to the shrine of Pravares'a the territory of Trigarta.
30 Hiraṇya and Toramâṇa.	(1) Toramâṇa struck dînâras in his own name.
31 Mâtṛigupta.	(1) prohibited slaughter of animals throughout the kingdom during his reign.
	(2) patronized the poet Meṇtha, the author of *Hayagrîvavadha*.
	(3) built and dedicated a temple to Madhusûdana (Vishṇu), and called it
x (*Gaüḍavaho*)	

Mâtriguptasvâmî, the villages granted to which were afterwards (A. D. 814-863) given by Mamma (IV. 702) to the family of his father-in-law.

32 Pravarasena II. ...... (1) built the temple of Jayasvâmî in his new city.

(2) built the first bridge of boats across the Vitastâ or Jhelum.

(3) built a city, which he named Pravarasenapura, on the site of the village of S'ârîtaka, and established five goddesses, viz., S'rîsadbhâvas'rî and others. The city stood only on the south of the Vitastâ.

(4) Jayendra, the maternal uncle of the king, built the Jayendravihâra and the Brihadbuddhavihâra.

(5) his minister Morâka built the vihâra called Morâkabhavana.

(6) the shrines of Vardhamâna and Vis'vakarmâ

	(consecrated by him ?) were the beauties of his city (read शोभनौ for सोमयो in III. 359. M. Troyer's emendation is wild)
	(7) the king richly endowed every temple in his city.
33 Yudhishṭhira	(1) his ministers Sarvaratna, Jaya, and Skandhagupta built vihâras and chaityas.
	(2) Vajrendra, the son of Jayendra, was also his minister, and built the town of Bhavachchheda.
	(3) Kumârasena and others also were his ministers.
34 Narendrâditya.	(1) built a temple called Narendrasvâmî.
	(2) Vajra and Kanaka, the sons of Jayendra, were his ministers.
	(3) built an edifice or library for the custody of manuscripts and called it after himself (निजम् III. 387).
35 Raṇâditya *alias* Tunjîna	(1) built two excellent edifices called after himself and after his queen Raṇârambhâ, to receive two

Liṅgams; but established Hari in one and Hara in the other.

(2) built the temple of Raṇes'vara, dedicated to S'iva. Brahmâ, a siddha performed the consecration at the instance of the queen (read तया देव्या III. 458), and established an image called Brahmasattama in his honour.

(3) consecrated the shrines of Raṇasvâmî and Raṇârambhâdeva (? or Rambhâdeva), and built the maṭha of the Pâs'upatas on the top of the Pradyumna mountain.

(4) built a hospital for the sick.

(5) consecrated a shrine of the goddess Senâmukhî.

(6) consecrated a shrine of Raṇapurasvâmî, dedicated to the sun, in the town of Siṁharotsikâ.

(7) Amṛitaprabhâ, another of his queens, consecrated the god Amṛi-

	tes'vara to the right side of Raṇes'a.
	(8) the same queen, Amṛitaprabhâ, placed an image of Buddha in the vihâra built by her namesake, the queen of Meghavâhana. (M. Troyer's translation, "Binna, queen of king Meghavâhana," is characteristic of his work).
36 Vikramâditya.	(1) his ministers were Brahmâ and Galûna.
	(2) the minister Brahmâ built the maṭha called Brahmamaṭha.
	(3) Ratnâvalî, the wife of Galûna, built a vihâra.
37 Bâlâditya...........	(1) conquered Vaṅkâlâ and established therein a colony called Kâlambya for the residence of Kashmirians.
	(2) made the agrahâra of Bhedara in the territory of Maḍava.
	(3) his queen Bimbâ (read बिम्बा with M. Troyer) consecrated a shrine of S'iva called Bimbes'vara.

(4) Khankha, S'atrughna and Mâlava, brothers, who were his ministers, built maṭhas and temples, and also a bridge.

From the above analysis it will be seen, that out of the seventeen kings, whose names are preserved and who belong to what I call the non-historic period, the names of no less than thirteen were connected with foundations, endowments, grants and other monuments, many of which Kalhaṇa must have seen, and of others of which he must have read accounts then extant In the historic period treated in the first three *Taraṅgas*, out of the thirty-seven kings no less than twenty-three had left numerous monuments, grants and similar evidences of their time, their administration, and their liberality. The writings connected with the latter must have helped Kalhaṇa to fix the order and the dates and the durations of the reigns of a great number of them. Of course it is possible that like *Romulus* from *Rome*, some of the kings, especially among the earlier ones, may have been imagined from the monuments, the real origin of these being forgotten. But looking to the nature of the monuments and the probability of copper-plate and other grants having existed, that theory cannot eliminate many of the kings.

One large class of miscellaneous inscriptions to which the author refers, besides those on foundation stones, consecration pillars, &c., is that of short inscriptions on objects of household furniture, coins, arms, copper-plates of grants of lands and allowances and similar things(*pûrvabhûbhartṛi. .vastus'âsanâni*).

It is well known that old copper and brass vessels, swords, daggers, and other arms have inscriptions, containing the names of kings and their ancestors. These must, doubtless, have been used for the purpose of setting at rest some doubts which had been raised in his mind by the conflicting accounts found in the books consulted by him.

Besides the historical works written by contemporary chroniclers, which Kalhaṇa mentions and refers to, it is reasonable to suppose that he must have read legendary stories like those of Guṇâḍhya, connected with ancient celebrities and with many of the sacred places in Kashmir, so many of which appear to have been mentioned in the older chronicles of the Kashmirian kings.

Though, however, there is no reason to suppose that Kalhaṇa's materials were not ample, and though the chronicles he used were written by contemporary authors—a fact which deserves the highest consideration—it must not be forgotten that he writes in verse and as a poet, and is liable to the defects which usually attend compositions in verse on a matter-of-fact subject. Though simple facts can be made the subject of poetry, all facts are not fit to be expressed in poetry, and a writer of verse is often apt to colour his narrative when it is likely to be otherwise dull, by the addition or omission of certain particulars. This has, doubtless, happened in the *Râjataraṅgiṇî* as it might have happened in any similar poetical work, or even in a prose work which treated of history from such an ancient date as B.C. 1184.

There appears good reason to believe, however, that

Kalhaṇa's materials, though many of them written by eye-witnesses themselves, were of a highly coloured poetical character and that much of his own poetry is probably due to them. He must have given many incidents just as he found them in older works. We may observe, however, to his credit, that though he gives such incidents, even when of a miraculous nature, he often feels, and does not hesitate to tell us that he feels ashamed in narrating them in such a book as his *Râjatara gini*. We may instance the reign of Meghavâhana A. D. 24 to 58, that is described as full of righteousness and of tenderness for the life of all creatures. That king prohibited the taking of life in his kingdom, and even led an expedition into Ceylon, in order to put down by force the slaughter of animals for any purpose whatsoever. He succeeded and returned to Kashmir. A Brahman brought to him one day the dead body of his only son, and declared that the goddess Durgâ had killed him with fever, because that she had not been given a victim, though she had asked for one. The king determined to offer himself as a sacrifice to the goddess, in order to induce her to restore the Brahman's son to life. Durgâ appeared before him, however, in the night and prevented him from sacrificing himself, and at once restored the dead son of the Brahman to life again. 'Relating this and 'similar deeds of the king, though he belongs to modern 'times, deeds which are considered possible among 'ignorant people only, we feel ashmed.'* Again referring to the various accounts of the manner in which

* इत्याद्यद्यतनस्यापि चरितं तस्य भूपतेः ।
पृथग्जनेषु संभाव्यं वर्णयन्तस्त्रपामहे ॥ ३.९४ ॥

king Lalitâditya must have met with his death, Kalhaṇa says, 'as one reads that this king performed 'very miraculous deeds, so one reads that his death 'also was very miraculous.'* We might also refer to the author's remark on the older accounts of the cruelties of king Mihirakula, whom previous writers had represented as having killed three crores of people because he found so many women failing to prove their chastity. Kalhaṇa remarks: 'this is what is well believed, in the opinion of others. In truth, 'however, it is impossible. Of course the slaughter of 'people by him was very great, even if those cases 'alone were considered where he killed for good 'reasons.'†

The *Râjataraṅgiṇî*, we must recollect, was written in A. D. 1149-51, and almost touches at its beginning that mythical period, in which the war of the *Mahâbhârata* is believed to have occurred. If Kalhaṇa had begun his narrative from that king, Gonarda I., who was a contemporary of the Pâṇḍavas and the Kauravas, his work, at least in its earlier parts, would have deserved no better credit, as a historical chronicle, than the *Mahâbhârata* or the *Purâṇas*. But of a period of 1266 years from the time of the war of the *Mahâbhârata* he says nothing, except that he gives the names of seventeen out of fifty-two kings who are believed to have reigned during that period. Of the rest, he says, even the names are forgotten. Many of

* अत्यद्भुतानि कृत्यानि श्रुतान्यस्य यथा किल।
विपत्तिरपि भूभर्तुस्तथैवात्यद्भुता श्रुता ॥ ४.३७० ॥

† कोटित्रयं नरपतिः क्रुद्धस्तेनागसा ततः ।
सपतिभ्रातृपुत्राणाम् अवधीत् कुलयोषिताम् ॥
इयं चान्यमते ख्यातिः प्रथते तथ्यतः पुन ।
असंभाव्या साधिमितापि प्राणिहिंसा महीयसी ॥ १ ३२७,२८ ॥

Y (*Gaüḍavaho*)

those named are, doubtless, and some we know to have been, historical personages, such as As'oka, Hushka, Jushka, and Kanishka. Besides naming the seventeen kings of this period, the author narrates such details of some of them as tradition had preserved and as was borne testimony to by some very ancient monuments still extant in his time. But no dates or periods of reigns are given of any of them. His predecessors had recorded the dates and events of the reigns of kings beginning with Gonarda III., and Kalhaṇa has, apparently on the authority of previous historians, commenced his own chronicle proper from the accession of that king. From B. C. 1184 to A. D. 1151 is, however, too long a period for accurate record to have been preserved thereof. Accordingly, while the history of the later parts of the period, say of the part which begins with Durlabhavardhana *alias* Prajñâditya, the first of a dynasty called the Nâgas, appears to be reliable as to main facts and the durations of reigns of the forty-eight kings who reigned up to the time of Kalhaṇa, the period previous to Durlabhavardhana is—even besides the impossibility of Raṇâditya—often marked by statements as to length of reigns and to events, which are not free from suspicion. The periods assigned to the twenty-one kings who reigned from 1184 to 169 B. C., for a period of one thousand and fourteen years, nine months and nine days, are too long to be reliable, giving an average of a little over forty-eight years, to each king. Besides, the numbers of years of reigns are too round to rightly demand credence at our hands as to the accuracy of most of them. Gonarda III may have reigned 1184 B. C., and for

thirty-five years. Both his date and the duration of his reign are probably correct, because all accounts appear to have begun the chronicles of Kashmir from that* king, so that they must have preserved them by an unbroken tradition. Nay, it is even probable that from Gonarda III up to Pratâpâditya of the Vikramâditya dynasty, the period given may be quite correct, having been based upon previous contemporary records, inscriptions, and other authorities which Kalhaṇa had before him. But what is also highly probable is that some mistake has occurred as to the number of kings who reigned during that period of one thousand and fourteen odd years. All the kings given are historical, but they could not be all the kings that reigned during that long period. Probably some of those fifty-two kings whose names have been lost and some among those whose names have been preserved, have to be brought on to the list; but besides this being a mere guess, it may be added that, unless undoubted evidence is obtained to justify the breaking up of the list in favour of any of those kings, all we can do is to doubt the accuarcy of the list in its details, and leave it undisturbed for the present.

In the second group (from 22 to 27) six kings reign for one hundred and ninety-two years or a little more than thirty-eight years each on an average. As the average is taken from a very small number of kings, the lengths of reigns may not be very unlikely, but the taint of suspicion still seems to hover over the list. The same remark about suspicion may not be made as

* प्रायस्तृतीयगोनर्दाद् आरभ्य शरदां तदा ।
द्वे सहस्रे गते त्रिंशदधिकं च शतत्रयम् ॥ १.५३ ॥

to the nature of the third group of ten kings (28-37); for there nine kings reign over a period of two hundred and seventy-two odd years, or just thirty years each king on an average. But then the group contains one king who is put down for the extraordinary period of three centuries! This period, from A D. 217 to 517, is obviously one of which no records were forthcoming, and Kalhaṇa's predecessors had only recorded the name of one king during it. The period was perhaps one during which Kashmir was subject to foreign rule, and no king ruled in that country. No records were, therefore, kept, and so none were forthcoming. Otherwise it is difficult to say why Kalhaṇa should have given the period as practically a blank in his narrative. We, accustomed as we are to the care with which he sifts his authorities, and averse as he is to put faith in miracles, can hardly suppose that he arranged artifically the reigns of the list up to the predecessor of Raṇâditya, in order to come into harmony with the historical dates of his successors, or that for love of the miraculous he assigned to that king a period of three hundred years. The names in the group are all historical, and there is nothing in the narrative to excite suspicions about the events, which from this part of the chronicle forward begin to be more and more detailed.

But when we come to the fourth group, from 38 to 54, the list seems to improve in every respect. The lengths of reigns are moderate and quite probable; and what is of the utmost importance is, that towards the end of the group, Kalhaṇa begins to give, along with the durations of reigns, the *dates* in the Laukika era of the Bṛihaspati cycle of the accession and death of

each king. Not only this, but the dates are often given henceforward of some of the important events in the administration of several of the kings, and this system he continues to the end of his narrative. Without doubt Kalhaṇa's materials became more plentiful, more detailed, and more throughly historical from the beginning of the Karkoṭaka or Nâga dynasty, which came into power in A. D. 596. From this date to A. D. 1151, where the narrative leaves us, the date and general nature of the chronicle seems to be as reliable as can be expected under the circumstances.

My humble estimate, accordingly, of the value of the *Râjataraṅgiṇî* as a historical chronicle is, that it is fairly reliable upto the end of the Gonarda dynasty, or end of the reign of Bâlâditya, A. D. 596, and is as accurate as we have a right to expect from the commencement of the Karkoṭaka dynasty up to the year 1151 A. D., a period of some 555 years. Upto the end of the Gonardas, whatever its defects are, they are patent, and Kalhaṇa has made no endeavours to conceal them by any subtle means as he might easily have done if he had intended to do so. I do not believe there is any evidence to show, that the date of Gonarda III. is placed too early, but it is likely that some kings have been lost to history even during the time that elapsed between that king and Durlabhavardhana. But it does not appear that Kalhaṇa took, as he is alleged to have done,* any liberty with the lengths of reigns or dates of kings with whose administrations he dealt. Everything he

* "To me 'only a story' carries more weight than history made "on purpose, such as we know Kalhana's history to have been." Professor Max Müller, *India: What can it teach us?* page 356.

says, and everything that independent evidence has taught us, shows that his mistakes and defects—confined to the first three groups—are the mistakes and defects of his predecessors, the writers of previous chronicles and summaries. Greater mistakes and defects may be shown undeniably hereafter in those groups, and may perhaps be corrected. But nothing has hitherto been adduced which shows that Kalhaṇa shortened or lengthened the years of a single king simply to suit a system of dates which he had adopted, not because it was correct, but because it was convenient or conventional. I make this statement because he has actually been charged with having done so, and having purposely done so, and, indeed, to have written his *Râjataraṅgiṇî* for the purpose of enabling any of his readers also to do the same. As the charge has been preferred by one for whose opinions I have the highest and sincerest respect, it is not without the greatest hesitation and reluctance that I have here ventured to suggest that there are no facts to support the charge. Professor Buhler says*:—

" As regards the use of the contents of the *Rajataraṅgiṇî* for the history of Kashmir and of India a " great deal remains to be done for the earlier portion, "up to the beginning of the Karkoṭa dynasty. Kalhaṇa's " chronology of the Gonardîya dynasties is, as Professor " Wilson, Professor Lassen, and General Cunningham " have pointed out, valueless. An author who connects " the history of his country with the imaginary date of

* See *Bombay Branch, Royal Asiatic Society's Journal, Extra Number*, 1877 (Vol. XII.), in which his excellent paper on Kashmir MSS. is given, pp. 58, 59.

" a legendary event, like the coronation of Yudhi-
" shthira, and boasts that his narrative resembles a
" medicine, and is useful for increasing and diminish-
" ing the (*statements of previous writers regarding*)
" kings, place, and time, must always be sharply con-
" trolled, and deserves no credit whatever in those
" portions of his work where his narrative shows any
" suspicious figures or facts."

The translation given at page clxxii above of Kalhaṇa's S'loka I., 21, will have shown that his meaning is very different, and he does not boast that his work is useful for lengthening or shortening the periods of the Kashmirian kings or the statements about their times or territories, but only that it will be useful in furnishing a medicine in the shape of much consolatory and instructive matter—events and sayings—to cure any kings who shall hereafter suffer from the disease of the pride and arrogance of prosperity, or the disease of grief at the loss of territory or the adversity of their times. If the insolence of success and prosperity should make them overbearing, the end of Nara I. *alias* Kinnara, of Mihirakula, or of Yudhishthira the Blind, will teach them a lesson. If they are depressed with grief at the loss of territory or by the adversity of their subjects, wisdom, hope and consolation will be afforded by the story of the restoration of the Gonardas in the person of Meghavâhana or of Pravarasena II. (who succeeded to the heritage of his father after Mâtrigupta), or by the story of Jajja and Jayâpîda, or by the story of the famine brought on by snow-storms in the time of Tunjîna, the son sf Jalaukas.* I have shown my transla-

* Also see I., 187-90, to which the author might refer for the purpose of showing what rewards await virtuous kings.

tion to several native scholars, and I am assured that no other sense is possible. I lay stress upon the proper meaning of the couplet being understood, not because I wish to prove—what nobody can prove—that Kalhaṇa in no case misused his materials but because if the couplet is misinterpreted as proposed, it will throw discredit upon the whole of whatever of the historical there is in the *Râjataraṅgiṇî*. Already such an eminent scholar as Prof. Max Müller,* has adopted the translation of my honoured friend Dr. Buhler, and endorsed the view that Kalhaṇa's ideas of history are shown by that couplet, viz., that he could write an elaborate poem of more than eight thousand couplets, in order that scholars might afterwards lengthen or shorten the statements of Kashmirian chroniclers regarding kings, place and time, just as it might please them or as they might find it necessary.

Among the speculations of M. Troyer† about the *Râjataraṅgiṇî* one is that Chapters VII. and VIII. are not the production of Kalhaṇa. Dr. Bühler has satisfactorily disposed of the view of M. Troyer, but he admits the correctness of a statemnt made by the latter that Kalhaṇa, who brings his narrative down to the cycle year 25 or S'ake 1072, mentions in the eighth chapter events which took place eight years later, or in the cycle year 33. This fact, if shown to be correct, would go directly to establish two things: first, that Kalhaṇa, though he brought down his narrative to the end of the Laukika or cycle year 25, was really writing his eighth *Taraṅga* in the year 33, and second, that he

* *India: What can it teach us?* page 359.

† See *supra*, page. clxii, footnote ‡.

introduced an anachronism into his work by anticipating in the year 25 events which did not take place until eight years after that year. The first of these conclusions would go to show that he did not write the history of Jayasiṁha's reign for the eight years from 26 to 33, which would be unaccountable and inconsistent with Kalhaṇa's language; the second would vitiate the value of his history as a reliable chronicle even of his own time. Professor Bühler meets the charge, which, as I have said, he admits, by saying that Kalhaṇa did not finish his work till the cycle year 33. But this would not remove the fault of anachronism, and that is a fault of the greatest significance, because Kalhaṇa was writing then of his own times. Now there appears available another and less objectionable way of meeting the allegation of M. Troyer. It is this : Kalhaṇa does *not* mention in his VIIIth book any events which took place in the cycle year 33 or eight years after the year about the history of which he writes towards the close of that *Taranga*. There is no real foundation for M. Troyer's statement, which I find is based on a mistake made by him, owing to his having misinterpreted the following couplet :

स एवमेकविंशेऽब्दे ज्येष्ठस्य दशमेऽह्नि ।
त्र्यस्त्रिंशद्वर्षदेश्यः समगृह्यत भूभुजा ॥ VIII., 3260.

'In this manner he, when nearly thirty-three years 'of age, was taken by the king* on the 10th day of the

* M. Troyer's translation is : " Il fut accueilli par le roi dans sa vingt " et uniémeannée, le dixmiéme jour du mois Djâichṭa (mai-juin), l'an "trente-trois du pays." The mistake is that the expression त्र्यस्त्रिंशद्वर्षदेश्य : has been translated by " the thirty-third year of the country. " It is needless to prove that this is wrong. Conf. ईषदसमाप्तौ कल्पब्देश्यदेशीयरः : Pâṇ. II. 3. 67.

'month of Jyeshtha in the year 21.' This refers to the taking of Bhoja, son of Sulhaṇa, by order of king Jayasiṁha, an event which Kalhaṇa distinctly says *took place in cycle year* 21, when Bhoja was nearly thirty-three years old, and not in cycle year 33 or eight years after the date to which he brings down his narrative. I have already shown that the author finished composing his eight *Tarangas* of the *Râjataraṅgiṇî* in Laukika or cycle year 25 or just at the close of S'ake 1072 or in the early part of A. D. 1151, *i.e.*, two years after he began it in the early part of Laukika year 24.

I have already said that the pre-Karkoṭaka part of the history in the *Râjataraṅgiṇî* is not in some parts quite reliable, being marked by a good many inadmissible periods of reigns and by improbable and miraculous events. That does not prove that the *whole* of the period before A. D. 596 is fabulous or even suspicious. Far from it. The kings appear to be all historical, and the more we approach the commencement of the Karkoṭakas, the more reliable appear the facts and dates given by Kalhaṇa. And as yet no facts have been so undeniably established in regard to the dates and names of the kings of the early dynasties as to clearly *prove* the incorrectness of the accounts contained in the *Râjataraṅgiṇî*. Even the date of Kanishka, one of the fifty-two kings, whose historical character has been established by coins and inscriptions, is still unsettled, and varies by centuries. The identity of As'oka, also one of the fifty-two kings, if he be a historical realily in Kashmir, with the Buddhist emperor of that name who reigned at Pâṭaliputra in Magadha, though very probable, is not free from doubts. As yet no inscriptions, coins, chro-

nicles, or independent evidence of any other kind has been found, which has proved beyond doubt that any given part of Kalhaṇa's narrative, though probably containing many faults, is wrong. As yet the unusually long reigns of several of the early kings, the perhaps too great antiquity assigned to some of them, and some flagrant improbabilities, merely raise our suspicions that the early dynasties are not quite correctly given in all their details. Nor has any proof been adduced to show that those faults are the result of Kalhaṇa's handling of the previous contemporary chronicles and other materials which he used, and not of the latter.

Suspicions regarding the duration of the reign or the date of one or more kings in a given list such as that of the first three groups of Kalhaṇa, ought not to vitiate the whole list, when we know that Kalhaṇa used older chronicles by contemporary writers and other materials of an equally reliable character in making out his lists, and when it is highly probable that there were separate records or other evidence bearing upon separate kings. Even though he may have fixed by guess or computation the dates of one or more obscure kings about whom either there was no detailed history or he was uncertain, the rest of the list must be presumed to have been fixed by means of the previous chronicles, inscriptions, coins, &c. Unless we knew that the whole list was fixed by guess or computation, it would not be right to suspect the whole of the list.

So far as independent evidence has come to light, it has rather gone to prove that Kalhaṇa in his earlier chapters has faithfully handed down the ancient traditions of Kashmir, and that in his later chapters he has

given dates which are shown to be correct. Thus, the Chinese pilgrim *Hiouen-Thsang* translates legends about the desiccation of the lakes of Kashmir and the first colonization of that country, which closely agree with those given by Kalhaṇa. Again, Kalhaṇa states that the Karkoṭakas had come into power in succession to the Gonardas in A. D. 586, which is confirmed by *Hiouen-Thsang* who says that when he visited Kashmir (according to General Cunningham *circa* 631 A. D.) the *Ki-li-to*, a nickname by which the Karkoṭakas were known, had already come into power after many centuries of rule by the philo-Buddhistic Gonardas, and that one of them was on the throne, who had not much faith in Buddhism

As Professor Bühler truly says, " it may seem " scarcely credible that a book which has engaged the " attention of so many Sanskritists, and of some of the " first rank, is, after all the labour expended, not in a " satisfactory condition, and that its explanation " leaves a great deal to desire." To this I would only add that at least until the text of that admittedly valuable work—the only historical compilation of any pretensions that has yet come to light—has been carefully edited and restored to its original purity by competent and patient hands, it will be only reasonable to expect that, after all that some great scholars have written about it, we should suspend our judgment as to its historical value, even in regard to its earlier parts, and though, failing independent evidence, we might hesitate to accept its correctness in *some* parts and even ignore certain stories as merely mythical, we should not be prepared to reject *all* it says, even in

its earlier portions, until and unless independent evidence proves that everything contained in it is incorrect. Probably Kalhaṇa himself did not expect or even desire that the same credence should be given to the whole of his narrative in all its details in the first three *Taraṅgas* which he expected as of right in favour of the dates and events of the subsequent, and especially the fifth, sixth, seventh, and eighth *Taraṅgas*. He clearly indicates now and then, that as we go back towards antiquity the story becomes more and more traditional and then even legendary, and that as you approach modern times it assumes a truly historical character with as correct details as you can expect in a work of the kind based upon materials like those which were available to him.

NOTE IV.

THE DATE OF KUMÂRILA-BHAṬṬA OR KUMÂRILA-SVÂMÎ AND OF S'AṄKARÂCHÂRYA.

The date of Bhavabhûti having been fixed by the aid of the *Râjataraṅgiṇî* and the *Gaudavaho* to be in the latter part of the seventh century, I now have the pleasure to place before the public an important statement, which I have met with in an old manuscript, and which, if not shown to be incorrect, or if not found to be a forgery, goes definitely to settle the date of the great Mîmâṁsâ writer Kumârila-Bhaṭṭa or Kumârila-Svâmî, and thereby, perhaps, contributes to the determination also of the date of the great S'aṅkarâchârya and of those with whom the latter may be shown to have come in contact, or whom he has mentioned in his writings. The statement referred to occurs in two passages in the colophons of two of the

ten acts of a manuscript* of Bhavabhûtis's *Mâlatî-Mâdhava*. At the end of Act III occur the words: इते श्रीभट्टकुमारिलशिष्यकृते मालतीमाधवे तृतीयोऽङ्कः, 'here ends Act III of the *Mâlatî-Mâdhava* composed by the pupil of S'rî-Bhaṭṭa-Kumârila', folio 19, side 1. The colophon at the end of Act VI is as follows: इति श्रीकुमारिलस्वामिप्रसादप्राप्तवाग्वैभवश्रीमदुंबेकाचार्यविरचिते मालतीमाधवे षष्ठोऽङ्कः, 'here ends Act VI of the *Mâlatî-Mâdhava* composed by S'rîmat Umvekâchârya, who attained to his learning through the favour of S'rî Kumârila-Svâmî,' folio 31, side 2. That Bhavabhûti is meant as the author is shown by the fact, that at the end of Act X we have the words, इति श्रीमद्भवभूतिविरचिते मालतीमाधवे दशमोऽङ्कः, 'here ends Act X of the *Mâlatî-Mâdhava* composed by S'rîmat Bhavabhûti', folio 50, side 2. The colophons first mentioned occur in the body of the manuscript, and as parts of the original writing, with matter written before and after them; so that it is not possible to suppose that they may have been interpolated subsequently to the original writing of the MS. The first leaf of the MS. is wanting. No date is given on the last or any other page; but, judging from the appearance of the paper, the MS. can hardly be less than between four and five hundred years old. The paper is very old and looks throughout made dark-brown by age, not by use, as the manuscript does not appear to have been much used for reading, bearing no corrections and no marks of

* I am indebted for this manuscript to my friend Mr. Mahadeva Vyankatesha Lele, B. A., L. C. E., of Indore. It contains 50 folios, with thirteen lines to the page, each line containing thirty to thirty-five letters. The paper is very rude and of uneven thickness, full of patches and joints of the manufacturer. The size of the leaves is 9 inches by 4½ inches.

yellow paint. The first four leaves are much worn out and torn here and there, and many others have been eaten through by moths. There is no reason to doubt that the two colophons quoted above preserve and old tradition, how old, and whether based in fact or not, are of course different questions.

What, however, Bhavabhûti says about himself and his family would seem to be not inconsistent with the tradition that Kumârila-Bhaṭṭa was one of his teachers. Both at the beginning of the *Mâlati-Mâdhava* and of the *Viracharita*, we are told by him that his ancestors were teachers (चरणगुरवः) of their s'âkhâ of the Veda (Taittirîya), so learned and pure as to be fit to purify by their association those requiring purification (पङ्क्तिपावनाः*), the keepers of the five sacrificial fires (पञ्चाग्नयः), faithful to their religious vows (धृतव्रताः), performers of sacrifices (सोमपीथिनः, lit. 'drinkers of Soma'), and students of theology; and that his grandfather Bhaṭṭa Gopâla had performed the sacrifice called Vâjapeya. This description would favour a supposition that they must have been versed in the Mîmâṁsâ; and if so, it is only natural to suppose, that Bhavabhûti learned that s'âstra on account of the partiality of his immediate ancestors for the Veda, the vedic rites, and perhaps, also the Mîmâṁsâ. For, the Mîmâṁsâ S'âstra has always been believed to be necessary for an orthodox exegesis of the Vedas. It is true that, though

* अपाङ्क्त्यापहता पङ्क्तिः पाव्यते यैर्द्विजोत्तमैः ।
तान् निबोधत कार्त्स्न्येन द्विजाग्र्यान् पङ्क्तिपावनान् ॥
अग्र्याः सर्वेषु वेदेषु सर्वप्रवचनेषु च ।
श्रोत्रियान्वयजाश्चैव विज्ञेयाः पङ्क्तिपावनाः ॥ Manu III, 183 184fgg.

Bhavabhûti tells us what he had learned*—the Veda, the Upanishads, the Sâṅkhya, the Yoga, and the Alaṅkâra—he does not mention a knowledge of the Mîmâṁsâ S'âstra among his acquirements. But this omission on his part is very welcome to us, indeed, as rather proving, that the tradition that he was a pupil of Kumârila-Bhaṭṭa was not invented by his admirers from his being known to be learned in the Mîmâṁsâ, but was independent of any such spurious origin. Nor can it be supposed, that the tradition might have arisen from the famous description of his ancestors given by himself, as there is no mention therein, that they were learned in the Mîmâmsâ, their having had any knowledge thereof being merely a matter of supposition which is not even quite necessary, though only reasonable.

If the date of Kumârila-Bhaṭṭa may be taken to be fixed by the statements under consideration, he may be placed somewhere about the middle of the seventh century. For, we have already seen, that Vâkpati knew and admired Bhavabhûti when he was young, and regarded him as his teacher or leader. If we place Yas'ovarmâ's reign between A. D. 675 and 710, Vâkpati would have lived, we will say, from A. D. 660 to 720. Bhavabhûti, who was patronized by Yas'ovarmâ, and was older than Vâkpati, would then be assigned to, we will say, form A. D. 620 to 685. In that case Kumârila may be placed between, say, A. D. 590 and 650. For, to have been a teacher of

* यद् वेदाध्ययनं तथोपनिषदां साङ्ख्यस्य योगस्य च
ज्ञानं तत्कथनेन किं न हि ततः कश्चिद् गुणो नाटके ।
यत् प्रौढत्वम् उदारता च वचसां यच्चार्थतो गौरवं
तच्चेद् अस्ति ततस्तदेव गमकं पाण्डित्यवैदग्ध्ययोः ॥ Mâlat. I, 7.

Bhavabhûti, Kumârila must be placed earlier than his pupil, or in about the middle of the seventh century, assigning about forty years or somewhat more than one generation to each before the time of Vâkpati. Thus:

Kumârila-Bhatta A. D.	590 to 650...	S'aṅkarâcharya†	610 to 760
Bhavabhûti...............	620 „ 685	....	....
Vâkpati.....................	660 „ 720	....	....
Yaśovarmâ, reigned ...	675 „ 710*...	Lalitâditya ...	625 „ 730

I may observe that this date agrees with that assigned to Kumârila-Bhaṭṭa by Târânâtha in his history of Indian Buddhism, and accepted by the late Dr. Burnell in his preface to his edition of the *Sâmavidhâna Brâhmaṇa*, (Preface, page VI. See also *Le Bouddhisme, par Vassilief*, French Edition, footnote pp. 45-56) Further, if we accept the above approximations they explain why S'aṅkarâchârya, who mentions‡ S'abara-Svâmî by name and calls him 'Âchârya',§ ' the great teacher, ' and who mentions Upavarsha and calls him 'Bhagavân,'|| ' the venerable,' omits to name Kumârila-Bhaṭṭa one of the greatest authorities on the Mîmâmsâ.

If S'aṅkarâchârya lived at the end of the eighth and the beginning of the ninth century, Kumârila-Bhaṭṭa,

* In putting down this date it is not necessary to pay any regard to the Jain statements that Yaśovarmâ was living in Samvat 800 (A. D. 744), as I have already shown that those statements are not reliable.

† See further on.

‡ Colebrooke (*Essays* Vol. I., footnote to p 298) states that S'aṅkarâchârya, though he does not name Kumârila, refers to him in his works. Ransacking all the known works of S'aṅkarâchârya (the *S'árírakabhâshya*, the *Bháshya* on the ten *Upanishads*, and the *Gítábháshya*), I have failed to find any passages containing any reference to Kumârila-Bhaṭṭa personally or to his works.

§ See the *S'árírakā-Bháshyá* III. 3. 53. || *Ibid.*

we must suppose, was not thought worthy of being mentioned by name or even referred to. As to the statement made by the author of that *S'ankara-dig-vijaya* which bears for its author the pseudonym* of Ânandagiri, that S'ankarâchârya met Bhaṭṭâchârya, the name by which Kumârila-Bhaṭṭa is usually quoted, at Ruddhapura near S'rîparvata in the south, and that he was told by him, to satisfy his desire for disputation with his brother-in-law Maṇḍanamis'ra, it would be reasonable to suppose that it was an anachronism, the story being invented by his modern biographers or praise-singers for the purpose of completing the *dig-vijaya* (conquest or defeat of all scholars in all directions) by S'ankarâchârya. For the latter's date as accepted by a certain tradition is Kali 3889 or Samvat 844, A. D. 789†. If, therefore, Kumârila-Bhaṭṭa lived in the middle of the seventh century he could not have been interviewed by S'ankarâchârya who was *born* in A. D. 789. Even if the date assigned by the correction of General

* Edited by Nârâyana-Tarkapañchânana, under the superintendence of the Bengal Branch of the Asiatic Society, 1868. To suppose that this work could have been written by Ânandagiri is an insult to the memory of S'ankarâchârya and of his distinguished pupil, even if it be assumed that Ânandagiri is synonymous with Anantânandagiri, which appears to be the name given to himself by the author.

† *See Ârya-vidyâ-sudhâkara* by the late Yajñes'vara S'âstrî : pp. 226, 227.

"शंकराचार्यप्रादुर्भावस्तु विक्रमार्कसमयादतीते पञ्चचत्वारिंशदधिकाष्टशतीमिते संवत्सरे केरलदेशे कालपीग्रामे......। तथा च संप्रदायविद आहुः।

निधिनागेभवह्न्यब्दे विभवे मासि माधवे।

शुक्ले तिथौ दशम्यां तु शंकरार्योदयः स्मृतः॥

इति ३८८९।...तथा शंकरमन्दारसौरभे नीलकण्ठभट्टा अपि एवमेवाहुः।

प्रासूत तिष्यशरदाम् अतियातवत्याम्

एकादशाधिकशतोनचतुः सहस्याम्। ३८८९।

इत्यादि॥"

Cunningham to the accession of Lalitâditya about 727 A. D.) be assumed to be correct, Kumârila-Bhaṭṭa, if he was Bhavabhûti's teacher, could not have met S'ankarâchârya, as the latter could only have challenged him after some ten or fifteen years at least of the ninth century had passed, granting that he was a prodigy of learning at twenty-five.

The belief, however, that Kumârila-Bhaṭṭa slightly preceded S'aṅkarâchârya is very general, and is probably fit to be accepted as well founded. The very fact that the writers of the *Dig-vijayas* should invent a story that S'aṅkarâchârya included him among his conquests may, perhaps, be taken to point to either the immediate priority or the contemporaneousness of the celebrated Mîmâṁsâ writer.

If he was contemporaneous with S'aṅkarâchârya, the date assigned to the latter by Mr. Kâshinath Trimbak Telang* would be somewhat too early—by more than fifty years Of course as yet nothing has been discovered to *establish beyond dispute the necessity* of placing the two scholars in the same generation or even in the same century, since the tradition about their being contemporaneous is based upon grounds which need further confirmation. At present all that we can say is, that it is highly probable that they both lived in the middle of the seventh century, Kumârila-Bhaṭṭa being the senior of the two, as will be shown further on.

---

* See his paper attached to his edition of *Mudrârâkshasa*, Bombay Sanskrit Series, 1884, in which he very ably discusses the question.

The above discussion on the age of Kumârila-Bhatta leads us to the question of the date of S'ankarâchârya, because tradition considers the two teachers as contemporaneous. I may observe then that in addition to the passages quoted by Mr. Telang in his able paper already referred to as bearing upon the date of S'ankarâchârya, we may collate at least four more, found in the several commentaries of that scholar, that claim consideration in the determination of his date. They all contain names of kings who appear to have been contemporaries of each other and of S'ankarâchârya also.

The most important of those passages is in his comment on *Brahma-Sûtra* उभयव्यामोहात् तत्सिद्धेः IV. 3, 5. where the question is, what is meant by the phrase तेऽर्चिषम् अभिसंभवन्ति अर्चिषोऽहः । अह्न आपूर्यमाणपक्षम् । आपूर्यमाणपक्षात् : * * षण् मासान् । which is found in the *Chhândogya Upanishad* 10, 1, 2, The passage literally means, that the dead in going to Brahma-loka first 'go to *Archis*, from, *Archis* they go to *Ahas*, from *Ahas* to *Âpûryamânapaksha* &c. Ordinarily *Archis* means a *flame*, *Ahas* means *day* and *Âpûryamânapaksha* is the light fortnight of the lunar month. What is the sense in which these and similar expressions are to be understood here ? S'ankarâchârya says, that the presiding deities of those things are meant These deities conduct the dead safely one after another each through its own province on to that of the next deity. By way of illustration S'ankarâchârya says : लोकप्रसिद्धेष्वपि आतेयात्रिकेषु एवंजातीयक उपदेशो दृश्यते । गच्छ त्वम् इतो बलवर्माणं ततो जयसिंहं ततः कृष्णगुप्तम् इति । which may be translated thus 'in the 'case of those also who are known in the world and who 'afford safe passage such a direction is heard 'go from here 'to Balavarmâ, from thence to Jayasimha, and from thence to Krishnagupta.' Here the illustration being intended to show that the presiding deity of a region may be signified by a word which is the name of that region, we have to understand that the three persons Balavarmâ, Jayasimha, and Krishnagupta were the rulers of three different territories. It cannot be supposed

that they are merely imaginary persons, because they would in that case fail to illustrate the proposition; Balavarmâ, Jayasiṁha, and Krishnagupta not being conventional names for guides or for kings who provide safe passage. Nor can it, for the same reason, be said that they may be real but common individuals, because they would be rulers of nothing. They must, therefore, be some three kings who ruled over three different kingdoms through which travellers used, as through other kingdoms, to get an escort, because of the inaccessible nature of the country or of the unsafe condition of the roads, and of which, that governed by Balavarmâ was nearest to the place where S'aṅkarâchârya was writing. The kingdom of Jayasiṁha was next to that of Balavarmâ, and farthest was that of Krishnagupta. Besides the order in which the three kings are named, the passage illustrated also requires that the three kingdoms should be removed from the speaker in the order in which they are named. Now one of the works on the life of S'aṅkarâchârya—the *Saṅkshepa-S'aṅkara-vijaya*,* attributed to Mâdhava—states that he wrote his *Bhâshya* on the *Sûtras* and on the *Upanishads*, and other works at Badrî in the Himâlaya. If this be a fact, 'Balavarmâ' must be the name of a king who reigned at a place not far from Badarî. What is this kingdom, and who is this Balavarmâ? I may suggest the Balavarmâ mentioned in the inscriptions at Barmâvar in the Chumba State in the Punjab, published by General Cunningham. † Unfortunately the date of the Balavarmâ has not yet been ascertained, but the writing of the inscriptions will certainly justify us in refer-

* *Saṅkshepa-S'aṅkara-vijaya*, VI. 60-63. Mr. Telang, who has already brought to public notice the fact of S'aṅkarâchârya having gone to Badarî about this time, makes out that S'aṅkarâchârya composed his works—the *S'arîraka-Bhashya* at all events—at Benares merely going to Badarî to write them down quietly. But Mâdhava, whoever he is, is distinct that S'aṅkarâchârya merely received the *prasâda*, the grant of power and authority, from S'iva at Benares, and that the composition took place at Badarî after discussion with other sages (ब्रह्मर्षिभिः) who were residing there, on various points connected with the *Upanishads*. At Benares he merely made up his mind to write his commentaries and did nothing more,

† *Arch. Surv. of India*, Vol, XIV., pp. 109 fgg.

ring them to the eighth or ninth century of the Christian era. They are of king Meruvarmâ, whose father was Divâkaravarmâ. Divâkaravarmâ was the grandson of Balavarmâ; so that between Balavarmâ and Meruvarmâ a period of from one hundred and fifty to two hundred years must have elapsed. We may, therefore, place Balavarmâ about the first quarter or middle of the seventh century. The exact date when Balavarmâ lived cannot of course be fixed without further evidence.

This evidence does not seem to be available at present. But we may refer to a copper-plate edict of a king Balavarmâ, translated by Dr Fitz-Edward Hall and published at pages 538-542 of the VIth Volume of the Journal of the American Oriental Society in 1860. This copper-plate inscription describes Balavarmâ as the son of Pânduvarmâ, and appears clearly to make out that his father was the disciple of a Buddhist Arhat named Devesvarasvâmi, and that he himself was a devout Brahmanist.*

The inscription records the grant as an agrahâra of the village of Bhujañgikâ situated on the banks of the river Vesa to Bhogasvâmî Gautama the Madhyandina, Narasvâmî Aupamanyava the Kauthuma-Chhândogya, Vilâsasvâmi Sândila the Kauthuma-Chhândogya, Bhimasvâmi Vasishtha the Kauthuma-Chhândogya, and Rudrasvâmi Gautama the Kauthuma-Chhândogya.

It is dated *Samvat* 61, *Chaitra Sudi* 2, Dr. Fitz-Edward Hall gives no fac-simile of the original, but merely a transcript of it in modern Devanâgarî characters. He adds that he believes the original is at Benares. He cannot say with assurance what the age of the inscription may be. The inscription mentions the neighbouring village or town of Chitrasira. Dr. Hall remarks that neither this place nor Bhujañgikâ nor the river Vesa has been identified. Now it is probable that the Samvat era mentioned in this inscription is the era of Srî-

* बृहदर्द्धमगवतो देवासुरशिरोमुकुटरत्नप्रभाविच्छुरितपादपद्मयुगलस्य कस्तुतानेकपंत्त्र-नेकवरप्रदस्य देवेश्वरस्वामिनः पादमूलाद् अवाप्तपञ्चमहाशब्दमहासामन्तश्रीपाण्डुवर्म्मदेवपादा-नुध्यातः परममाहेश्वरः परमब्रह्मण्यः समधिगतपञ्चमहाशब्दमहासामन्तश्रीबलवर्म्मदेवः।

Harsha-deva which began in 607 A. D. If so the date of the inscription is 668 A. D. A king Balavarmâ who was referred to by S'ankarâchârya as brave like a lion (see further on), and as giving safe passage to travellers through his kingdom in the year, we will say, 630 A. D., may very well be supposed to be still reigning in A. D, 668, and so old as to make grants to Brahmans for the enhancement of his own merit as well as of that of his father and mother. Indeed, the reference to his bravery in the passage in the *S'ârîraka-Bhâshya* would require that he was in the prime of youth at the time when that passage was written, say in 630 A. D., just in the same manner that the language of the grant would favour the supposition that he was in his old age when he made it in A. D. 668.

As to Jayasimha I cannot say who he may be. He might be the ruler of one of the kingdoms in the Madhyadeśa. For that would follow if the Krishnagupta mentioned by S'ankarâchârya is a king that was one of the later Gupta kings of Behar. He can hardly be the Krishnagupta of Eastern Magadha whose name occurs in the inscription at Aphsar in Behar. Though the date of this Krishnagupta* is unknown he is the first of a list containing the following names :†—

1. Krishnagupta.
2. Harshagupta, son of 1
3. Jivitagupta, son of 2
4. Kumâragupta son of 3
5. Dâmodaragupta, son of 4
6. Mahâsenagupta, son of 5
7. Mâdhavagupta, son of 6
8. Harshadeva.
9. Âdityasenadeva, son of 8.

Now from an inscription of Âdityasena found at Shahpur ‡ and the date of which is read by Dr. Bhagwânlâl Indraji as Samvat 88 (the Samvat having been shown by General

* An inscription without date of a Krishnagupta is mentioned at p. 155 of the *Arch. Surv. of India*, Vol. XIX., as occurring at Ismasghar near Swat.

† See *Arch. Surv. of India*, Vol., XV. P. 166. General Cunningham omits No. 8, Harshadeva, probably because he is not called Gupta and the passage where his name occurs is confused. I have supplied the name from the list given by Dr. Râjendralâlmitra in his note on the Aphsar inscription at page 267, Vol. XXXV., Part I., of the *Journal* of the Bengal Branch of the Royal Asiatic Society for 1867, which see.

‡ *Arch. Surv. of India*, Vol. XV., p. 11.

Cunningham to be that of S'ri-Harsha, beginning with 607 A. D.), the date of Âdityasena, would be about 694 A. D Counting back from Âdityasena, it would be necessary for us to assign ten years on an average to each king, or rather to each generation if we would place thus Krishnagupta about 620 or 630 A. D. That of course is not possible. General Cunningham reads Âdityasena's date in the Shahpur inscription as 55 instead of 88, and assigns twenty-five years to each king, so that, according to him, Krishnagupta is assigned to about 475 A. D. If we adopt Dr. Bhagwânlâl's reading, Krishnagupta would be assigned to say about 500 A. D. In either case the date is too early for S'ankarâchârya if he lived at the time of the Pûrnavarmâ of *Hiouen-Thsang*

Whoever, however, is the Krishnagupta named by S'ankarâchârya, it is certain that the date of that Ktishnagupta, and of Jayasimha, and of Balavarmâ, whatever it may be, must now determine the date of S'ankarâchârya.

There is yet another passage in which Balavarma is mentioned. It is in S'ankarâchârya's comment upon the *Sûtra*· तथा प्राणा: । II. 41, where he says. सादृश्ये हि सति उपमानं स्यात् । यथा सिंहस्तथा बलवर्मेति, 'comparison is possible only where there is similarity; thus: Palavarmâ is like a lion.' Here too Balavarmâ cannot be any one but a certain individual who was well known at the time to be so brave as to deserve, by all common consent, comparison with a lion. Further it is natural that S'ankarâchârya should have named some one who was most known in the place in which he writes; and this fits in well with the Balavarmâ of Barmâvar or Chambâ in the Panjâb, if other evidence should prove that S'ankarâchârya and that king were contemporaries.

Besides the passage relied upon by Mr. Telang in his paper already referred to on the date of S'ankarâchârya, there are two more in his commentaries in which king Pûrnavarmâ is mentioned, and that in a way which leaves little doubt that he and Pûrnavarmâ were contemporaries of each other. Both these passages occur in S'ankarâchârya's commentary on the

Chhândogya Upanishad. The first occurs in the comment on त्रयो धर्मस्कन्धा यज्ञोऽध्ययनं दानम् इति । प्रथमस्तप एव द्वितीयो ब्रह्मचार्याचार्यकुलवासी तृतीयोऽत्यन्तम् आत्मानम् आचार्यकुलेऽवसादयन् । सर्वे एते पुण्यलोका भवन्ति । ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वम् एति II. 23, where three branches of religion are mentioned, viz., first, sacrifice, study, and giving largesses, second, practising austerities, and third, the student unmarried, living in the family of his teacher, and serving him his whole life. All who practise these attain to Punyaloka. As for him who has dedicated himself to the contemplation of Brahma, he becomes finally immortal so as never to return to this world again. The question is, is the mention which is here made of the Punyaloka and of the Amritatva (final immortality) meant to *enjoin* those things as the reward of those practices respectively? S'ankarâchârya says, no, that mention is merely made in order to recommend the practices. Then he gives an example to illustrate this position : यथा पूर्णवर्मणः सेवा भक्तपरिधानमात्रफला राजवर्मणस्तु सेवा राज्यतुल्यफलेति तद्वत् । 'Thus the service of Pûrnavarmâ is merely rewarded with food and clothing, but the service of Rajavarmâ is rewarded almost with a kingdom,' where it is not *ordered* that Pûrnavarmâ and Rajavarmâ shall reward their servants with food together with clothing and with a kingdom respectively, but which merely recommends the services of Pûrṇavarmâ and Râjavarmâ, and shows the difference between the two.

Here again Pûrnavarmâ and Râjavarmâ can only be kings who were reigning at the time of S'ankarâchârya, though who* Râjavarmâ was I have not been able to find out. It does not appear reasonable that S'ankarâchârya should have named as illustrations of the service of two persons one of whom was

* If it was allowed to indulge in speculation, a speculation which did not, however, venture to do more than merely make a suggestion or throw out a hope, it might one day turn out that this Râjavarmâ was identical with S'asânka the adversary of Pûrnavarmâ. If Pûrnavarmâ who is described by *Hiouen-Thsang* as "full of respect for the sages and esteem for the learned," and who was a staunch Buddhist, had many virtues which S'ankarâchârya extolled, it stands to reason that S'asânka Râjavarmâ (Oh! that this were a reality!) who was such a staunch Brahmanist, should appear to S'ankarâchârya as even more liberal than Pûrṇavarmâ.

more liberal to his dependents than the other, two kings who were not then living, or who were not so recent as to be quite familiar to his readers.

The other passage occurs in S'ankaràchàrya's comment on the sentence असदेवेदम् अग्र आसीत् III. 19, 1, which means that before the sun was created this creation was non-existent. S'ankaràchàrya explains, that the creation was not really non-existent before the creation of the sun, but in a state which was like non-existent, viz., it did not exist as it exists now, *i. e.* it had no form, no name. Name and form (*náma-rúpa*) were given to it after the sun was created. That is, it existed, but one might say it did not exist. S'ankaràchàrya illustrates this by saying : यथा असंदवेदं राज्ञः कुलं सर्वगुणसंपन्ने पूर्णवर्माणि राजन्यसतीति, 'as this family of the king [Pûrnavarmâ] 'did not exist when the king Pûrnavarmâ who is endowed 'with all good qualities did not yet exist.' This proves, *first*, that Pùrnavarmà was regarded as an excellent king; *secondly*, that it was he who brought his family to great prominence, it having been very obscure before; and *thirdly*, that Pûrṇavarmâ was living when the commentary on the *Chhân-dogya Upanishad* was written. The last inference appears unavoidable because of the expression इदं राज्ञः [पूर्णवर्मणः] कुलम् *this family of the king* [*Pûrṇavarmâ*], as 'इदम्' 'this' would otherwise be inexplicable, and also because the illustration would fail to illustrate the commentator's meaning, which requires that the 'sun' of the family should be existent at the time in the same manner that the sun of the universe was existent.

When the passage to which Mr. Telang has drawn attention, as well as the two here quoted are taken together, the conclusion seems irresistible that S'ankaràchârya and Pûrṇavarmâ were contemporaries.

If this Pûrṇavarmâ is, as is most probable, identical with the king of that name mentioned by *Hiouen-Thsang*, we have then got to consider the date of that king. Mr. Telang, depending upon the fact that *Hiouen-Thsang* did not go to see Pûrṇavarmâ, infers that the latter must have ceased to

live before 637-638 A. D., when the Chinese traveller is made out to have visited Magadha, and that, *therefore, the Magadha king must have lived somewhere about the end of the sixth century A. D.* The first part of the statement, though it happens to be correct as a fact, is not necessary as an inference. The latter portion of the inference appears to be rather wide of the mark My own conclusion is that Pûrṇavarmâ must have been reigning late in the first quarter of the seventh century, nay even much later, as I hope presently to show.

If *Hiouen-Thsang*, who must have visited Magadha about 637-638 A. D., does not mention that he went to see Pûrṇavarmâ, it does not follow from this that he was not living at the time. *Hiouen-Thsang*, does not, as a rule, go to see all the kings whose territories he visits, nor, even if he sees them, does he mention their names. Thus he received a splendid reception at the hands of the king of Kashmir, where he lived for two years, and where, besides giving him much assistance in his studies and in the work of making copies of manuscripts, the king showed him his personal hospitality and once treated him in his palace to a dinner, at which all the principal Buddhist scholars of the capital were invited to meet him. But he does not give the name of that king. He goes to Karṇasuvarnapura, the city where King S'aśâṅka reigned, but does not say who was reigning there at that time. (Vide *La vie de Hiouen-Thsang* pp. 180 fgg). Again, he visits the king of Mahârâshtra, and gives a very interesting account of the people of that kingdom, and, besides telling us many strange characteristics of the king, his treatment of his defeated generals, his army, &c., he says, that the king was so brave and powerful, that even Harshavardhana S'ilâditya was unable to subdue him; but he does not name the king, (*idem*, pp. 202, 203). Nor does he mention the name of the king of Ujjain, though he visits that kingdom, and though he names a King Silâditya who, according to tradition, had reigned for fifty years at that place, sixty years before his visit. Sometimes, of course, he does mention the

name of the king whose kingdom he visits, as of Dhruvapatu, the king of Valabhi, and son-in-law of Harshavardhana of Kanauj. But even if Pûrṇavarmâ was not living about 637–638 A. D., it is not necessary to put him so far back as towards the end of the sixth century. He may have reigned from 600 to 635 as well as somewhere towards the end of the sixth century.

What, however, is the conclusion which *Hiouen Thsang's* own references to Pûrnavarmâ lead us to draw? To answer this question, we may consider not only what he says about Pûrnavarmâ, but also what he says about S'aśâṅka, the contemporary and adversary of Pûrnavarmâ. Those references prove that though it is quite true that both Pûrnavarmâ and S'aśâṅka were dead, they had been reigning up till a very short time before the pilgrim's visit to Magadha.

Harshavardhana from the fact that his era commenced in 607 A. D.,* must be supposed to have come to the throne in that year. That, therefore, is the year in which his brother Rajyavardhana was perfidiously murdered by S'asanka. And S'asanka was not punished for this perfidy at least till after six years from the date of Harsha's accession, as is clear when we consider together the accounts given by *Hiouen-Thsang* and Bana. How much longer it took Harsha to punish S'asanka, we are not told in so many words. But *Hiouen-Thsang* says, that Harshavardhana could not finish his military operations for thirty years. While writing about Magadha, which he visited in 637-638, the Chinese pilgrim speaks of the stone slab which bore traces of Buddha's foot, and which was near Asoka's palace, thus: "In these recent times, King S'aśâṅka having abolished the law of Buddha, immediately repaired to the place where the stone was, and wished to efface the sacred traces, but hardly had the stone begun to be cut with the chisel than it became united again, &c.' The expression 'in these recent times' (*dans ces derniers temps*), shows that the event must have taken

* I take this as established by General Cunningham. See his reports on the *Archæological Survey of India, passim*.

place not so long as thirty or forty years, but a very short time, before the date when he is speaking. Again, when Harshavardhana sends a pressing request to S'ilabhadra, the head of the Nalanda monastery, to send *Hiouen-Thsang* to him, and threatens, in case of his failure to do so, to go and destroy the monastery, he says: 'I am burning with a desire to see and 'hear him; it is for this reason that I despatch a fresh messenger 'respectfully: if he does not come, your disciple [the writer] 'will know that he is for ever given to vice and misfortune. 'In these recent times even king S'asânka could abolish the *Law* 'and destroy *the tree of intelligence*. Do you believe, master, 'that your disciple [*i. e.*, the writer] has not the power to do 'likewise? &c., &c.' (*La vie de Hiouen-Thsang*, p. 235). Here, too, the phrase 'in these recent times' (*dans ces derniers temps*), appears to show that S'asânka's destruction and Pûrnavarmâ's restoration of Buddhist institutions, had not taken place many years before, but quite recently. Then, speaking of the incident about the destruction and the replacement of the Bodhi tree at Gayâ, and having described how 'Aśoka by his piety had once resuscitated it, *Hiouen-Thsang* says: Aśoka 'surrounded it with a stone-wall ten feet high. That enclosure still subsists to-day. In these recent times King 'S'asânka, who was attached to the heretical doctrine, calumniated through base envy the law of Buddha, and destroyed 'the monasteries. He pulled down *the tree of intelligence*, 'and dug the ground up to the source of the water without 'being able to extirpate the deepest roots. Then he set 'fire to them and sprinkled them with sugarcane juice, 'that he might consume them entirely and destroy the 'last offshoots. Some months after, that event came to the 'ears of Pûrṇavarmâ, the king of Magadha and the last descen- 'dant of king Aśoka.' He revived it and 'in the fear that it 'might be destroyed again, he surrounded it with a stone-wall 'twenty-four feet high. That is why, this day, the tree of intel- 'ligence is protected by a stone-wall which is higher by twenty 'feet than the tree.'* If *Hiouen-Thsang* is to be believed, and

* See *Les Mêmoires de Hiouen-Thsang* Vol. II., p. 464.

there is no reason why he should not, this passage seems to show that the restoration of the Bodhi tree by Pûrnavarmâ had taken place *very* recently indeed. As the tree was only four feet high when *Hiouen-Thsang* writes, it could not then be more than two or three years old; and if so, Pûrnavarmâ who planted it or, in the language of the pious Buddhists, resuscitated it, must have been living up till two or three years before the time at which *Hiouen-Thsang* is speaking, *i.e.* he must have been alive in about 635 A. D.

The expression "who was attached to the heretical doctrine" shows that S'aśânka had ceased to live at the time. And this is shown to be a fact by another passage, according to which it appears that he had met with his death not at the hands of Harshavardhana, who had vowed that he would destroy him, but in a somewhat less honourable manner, as the following will show. Speaking of the statue of Buddha, *Hiouen-Thsang* says that King S'aśaṅka, having pulled down *the tree of intelligence*, wished to destroy that statue, but when he saw that benevolent figure, he failed in his courage, and made up his mind to return. He then said to one of his ministers 'You must remove that statue of Buddha, and put in its place one of the god Maheśvara.' The minister thought it sinful to carry out the order and dangerous to disobey it. So he called a man of proved fidelity and caused him to surround the statue with a wall, a lamp being kept near the statue, and to exhibit the image of Maheśvaradeva before the wall. 'When 'that work was finished, he went and informed the king. At 'the receipt of that news, the king was seized with fright. The 'whole of his body was covered with tumours, his skin was torn 'up, and at the end of a few moments he died. * * * 'Although many days have passed since, the lamp has not yet 'gone out the statue is always upright, and the work of the god has not shown the slightest damage.' (*La vie de Hiouen-Thsang*, p 469). The expression 'many days' does not by itself perhaps decide much either way. It might mean that only a few *days*, and not *years* had elapsed, or that some *years* had passed But when we interpret it in the light of what

Hiouen-Thsang states regarding the height of the Bodhi tree, it seems fair to suppose that *Hiouen-Thsang* means by *many days* a period less than a year or so.

Speaking of Nâlanda, and having described a vihâra wholly made of copper that was built by S'ilâditya Harshavardhana, he says: 'quite close, towards the east, at a distance of one 'hundred paces, one sees a copper statue of Buddha eighty 'feet high. To cover it, it has become necessary to raise over 'it a pavilion of six storeys. the statue was formerly founded 'by king Pûrnavarmâ' (*La vie de Hiouen-Thsang*, p. 161). This passage would go to show, that king Pûrnavarmâ had consecrated the statue some years before the time the pilgrim writes, and probably also that he was not living at the time.

The expression 'in these recent times' is used of even Harshavardhana while he was of course living and reigning. Thus in reference to the incident about Harshavardhana having made a demand of the tooth of Buddha from the king, of Kashmir, it is said. 'in these recent times (*dans ces derniers 'temps*) king S'ilâditya, having learned that there was a tooth of 'Buddha in Kashmir, went himself to the frontier and demanded 'permission to see and adore it &c., &c.' (*La vie de Hiouen-Thsang*, p. 251).

The reference, therefore, to S'aśanka and Pûrnavarmâ do not require that the latter should be placed earlier than just a very short time, say two or three years, before the year 637 or 638 A. D. But there is a passage which proves that though when *Hiouen-Thsang* was in Magadha Pûrnavarmâ was no longer living, he must have died just such a short time before as I have indicated above. This passage occurs in the account of the visit of the pilgrim to Jayasena S'âstri at Yashtivana Giri.* Having described how Jayasena, who originally came from Surâshtra or Kaṭhyawad, had learned the various branches of the Buddhistic law and other S'âstras from Bhadraruchi, Sthitimati, and S'ilabhadra (the celebrated

* Is this the same as the "Vanagrâma named Yashtigriha" mentioned by Bâṇa in his *Harsha-charita*, II?

head of the Nalanda monastery), *Hiouen-Thsang* says that Pûrṇavarmâ, king of Magadha, 'was full of respect for the 'sages and of esteem for the learned. Having been informed 'of the reputation of the S'âstri (Jayasena), he became very 'glad. He sent messengers to invite him to come to him, 'named him *supreme doctor* of the kingdom, and assigned for 'his maintenance the revenue of twenty large townships; but 'the S'âstri declined those brilliant offers.

'After the death of Pûrṇavarma, king S'iladitya invited him 'likewise to receive the title of *supreme doctor* of the kingdom 'and assigned for his maintenance the revenue of eighty large 'towns of the kingdom of Orissa. The S'âstri declined as 'before.'* He returned and remained at Yashtivana Giri, teaching many monks. *Hiouen-Thsang* himself read with him many works during a period of two years.

King S'ilâditya could not have offered the revenue of eighty towns of the kingdom of Orissa for several years after 607 or indeed till the year 637 A. D., because it was not till then that he succeeded in making himself supreme ruler of India. At all events Harshavardhana, whose father and brother ruled at Thanesar and do not appear to have had any territory south of the Jumna, and who took six years to make any impression on his neighbours, could not have possessed the kingdom of Orissa *at the earliest* till 613 A. D. Till that year at least Pûrṇavarma may be safely presumed to be reigning. The probability, however, is that he was reigning much later, till perhaps the year 635 A. D., because the S'âstri was living and was in the full vigour of his literary activity as a teacher at the time when *Hiouen-Thsang* left India towards the end of the year 643 A. D. If, therefore, this Pûrṇavarmâ is the contemporary of S'ankarâchârya, the latter must have lived in the beginning or middle of the seventh century A. D., and might well be a contemporary of Bâṇa as stated in the *S'ankshepa-S'ankara-vijaya*, attributed to Mâdhava (XV. 141).

Unless, however, we are able to fix the date, from indepen-

* *La vie de Hiouen-Thsang*, pp. 212-214

dent evidence, of at least one of the other kings named by S'aṁkarâchârya—Balavarmâ, Jayasiṁha, Krishnagupta, and Râjavarmâ—the identification of the two Pûrnavarmâs must be considered as somewhat hypothetical, resting, as it does, almost upon the single fact that no other Pûrnavarmâ than that of Magadha, the adversary of S'aśâṅka, has yet been brought to light. What would seem further to threaten our faith in the identification is the fact, that while *Hiouen-Thsang* calls Pûrnavarmâ the 'last descendant' of the family of Aśoka, S'aṁkarâchârya says, that his family was so obscure before he became king, that it was fit to be described as not existing at all. This could hardly be said of a family of which king Aśoka had been one of the members. Of course it is possible to explain this difficulty away by saying, that the immediate ancestors of Pûrṇavarmâ, though claiming descent from Aśoka, were so insignificant that S'aṁkarâchârya was right in describing them as almost non-existent.

NOTE V.

WHAT HIOUEN-THSANG SAYS ABOUT KASHMIR.

(See pp. lxxxi. fgg.)

In the notice on the kingdom of Kashmir which occurs in the *Me'moires de Hiouen-Thsang* (Lib. III.) no statement is met with either that the reigning king in Kashmir when *Hiouen-Thsang* entered it, was Pratâpâditya nor that the king's mother's younger brother came to meet the Chinese traveller; nor is the date of his arrival in the country given therein. It is in the *Vie et Voyages de Hiouen-Thsang* (by M. Stanislas Julien), pp. 90 fgg., a work different from the '*Me'moires*' that the statement is found that the king ordered the younger brother of his mother to go out to receive him with chariots and horses as he arrived at the stone-gate which formed the western entrance into the kingdom. *Hiouen-Thsang* passed

the first night in the *Huse-kia-lo* the 'Vihâra' built by the Scythian king Hushka; a mention of a building that *pro-tanto* goes to prove the reliable character of the facts narrated in the *Rôjataraṅgiṇî* (i. 169). It is also said that when *Hiouen-Thsang* approached the capital city the king came to meet him at the head of all his officers and with monks of the city, forming a cortege of more than a thousand persons. The road was covered with parasols and banners, and the whole route was inundated with perfumes and flowers. When the king came into his presence, he loaded him with praise and marks of respect, strewing with his own hand an immense quantity of flowers in his honour. He then made him mount a grand elephant and marched back with him. When they arrived at the capital *Hiouen-Thsang* was lodged in the Vihâra called 'Jayendra-vihâra' which the pilgrim says had been built by a former king. (See *Râj.* II. 65-84). The next day *Hiouen-Thsang* was invited by the king to dinner in his palace, who also invited for the same purpose scores of eminent monks of eminent virtue. After the dinner was over the king requested him to open discussions on the difficult points of the (Buddhistic) doctrine.

Having learned that the pilgrim had come from the distant East to study the doctrine of Buddha in its very home, and that he felt the want of books when he endeavoured to study, the king gave him twenty copyists to copy the Sûtras &c., for him; and also other servants to wait upon him—(*Vie et voyages de Hiouen-Thsang*, pp. 90-92).

It is strange, however, that *Hiouen-Thsang* nowhere mentions the name of the king (probably because he was not a sincere Buddhist), nor the date of his own arrival in Kashmir. Nor does he even distinctly say that the king was of the *Karkota*, *i.e.*, Nâga dynasty. As much may, however, be inferred, and perhaps also that *Hiouen-Thsang* refers, though not by name, to the first of the Karkotas, when he says: 'as 'for the *Ki-li-to*, as the monks had several times destroyed 'their family' and abolished their sacrifices, they had, from 'century to century, cherished a profound rancour, and had 'conceived a hatred for the law of Buddha. After a long lapse

'of years, they again seized the royal power. That is why, to-
'day, the king of the kingdom has not a great faith [in
'Buddhism] and interests himself only in heretics and the
'temples of the gods.'* (*Les Mémoires de Hiouen-Thsang*,
'Vol. I., page 180).

It may be remarked that if General Cunningham's correction of thirty-one years be accepted, Durlabhavardhana's reign would extend from 627 to 663 A. D. *Hiouen-Thsang*, therefore, writing, four or five years after the accession, *i.e.*, in 631-32 of the event which brought the Karkotas or '*Ki-li-to*' into power, would certainly have used the perfect tense and said 'have seized again' (ont ressaisi) instead of the aorist 'seized again' (ressaisirent), a tense which accords better with A.D. 596, the date supplied by *Rājataraṅgiṇī* as the date of Durlabhavardhana's accession.

Durlabhavardhana was a Kâyastha, an ordinary inhabitant of the valley (See *Rāj.*, III. 491). The race to which the kings of whom he was the first belonged is nicknamed, says *Hiouen-Thsang*, *Ki-li-to*, that is to say, 'bought' *krīta*, as he himself explains the term (acheté). According to his account the term was applied to them in reference to the legend given at length by him, that their ancestors had been brought and imported as household servants when the valley was first colonized. According to him all kings of Kashmir, who were taken by the people from among themselves, were *Ki-li-to*, because the common people were the descendants of former slaves. Such kings, he says, were those who succeeded Madhyântika, the mythical Arhat king who first peopled Kashmir, those that succeeded Kanishka, and the Karkotas. Much curious speculation has been bestowed on the meaning of the term, and we are told by General Cunningham, and (he says)

*Professor Max Müller's suggestion (*India: What can it teach us?* p. 317) that Bâlâditya was "the most likely host of *Hiouen-Thsang* in Kâśmira," loses sight of the fact that Bâlâditya was the last of a dynasty which had already become extinct, and that the fall of that dynasty is mentioned, as also the fact that a king of the *Ki-li-to* or Karkota race, was on the throne at the time, by *Hiouen-Thsang* himself.

by Prof. Lassen that *Ki-li-to* is the same as Krityâ, a demon wicked, evil-minded. I think *Houen-Thsang's* meaning *bought*, hence 'base,' 'mean' is the correct one, as he was distinctly transliterating *krîta* and not *Krityâ*, and as the latter word is never used as an adjective and is not met with as qualifying a people. In semi-mythical language it would be intelligible if the Buddhists called their opponents 'demons'; but in every-day parlance, such as *Houen-Thsang* found spoken, the lukewarm semi-Buddhistic Karkotas, one of whom received him so hospitably, could scarcely have been called 'demons,' the word being consciously used as bearing that meaning. The same objection does not, I think, apply to 'bought.' It is remarkable that in all the passages where the word *Ki-li-to* occurs *Houen-Thsang* uses it of the race of kings and not of the people from whom they came, so that he does not call the people 'bought.'

What may be the significance of the term *Karkota* or *Nâga* as applied to the dynasty begun by Durlabhavardhana? General Cunningham thinks it shows that Durlabhavardhana who was the son-in-law of his predecessor "is said to have "been the son of a *Nâga*, or Dragon; and the dynasty which "he founded is called the *Nâga* or *Karkota* dynasty. By this "appellation I understand that his family was given to ophiola-"try or serpent-worship," &c. It is most improbable that *Karkota* or *Nâga* should refer to serpent worship, even though it be admitted that the Karkota kings were serpent-worshippers (which Kalhana does not say they were) but can only refer to their origin. Now although Durlabha was a Kâyastha, we are told that he was in reality begotten in his chaste and pure (*susnâtâ*) mother by a Nâga who was named Karkota, and not by a Kâyastha (for it is perfectly certain that we have* to read राज्यायैव ह्ये संजातो राज्ञा नाक्षायि तेन सः in *Râj.*, III. 492) and that such had been his birth because destiny intended him for the kingdom of Kashmir. That is, the Karkotas were as worthy of

* I see. Mons. Troyer has already mended the passage partly as indicated above.

sovereignty as the Gonardas,* whom they succeeded. Now the traditions of Kashmir relate that in the beginning the valley was filled with waters or rivers running down the hills that turned it into a lake; and that it was originally reclaimed from the *Nâgas* or Dragons who possessed it, and that even after the lake had long disappeared the kingdom continued to be under the benevolent protection of the Nâgas, *i. e.*, certain benevolent spirits called after that name. The explanation of the tradition is, in my opinion, this: originally the rivers that filled the valley, being of courses that resembled those of snakes, were probably called *Nâgas* or snakes. Kalhana calls one of them, viz, the Vitastâ, *nâgamukhî* and *gṛhonmukhî i. e.*, having the head of a snake and ready like a snake to enter into a hole, (*Raj.*, I. 29) The presiding deities of those rivers were naturally also snakes or Nâgas. As may be expected these live in the middle of the rivers and lakes of the valley (*Mémoires de Hiouen-Thsang*, p, 168-70: *Raj.* I., 259-60), and it is natural that the Buddhistic as well as the Brahmanical chronicles should describe Kashmir as having been originally reclaimed from these Nâgas. Long after the valley was peopled it was natural that the Nâgas should be spoken of as certain benevolent spirits protecting

* It has been suggested by my honoured friend Professor G. Buhler that in the *Râjataranginî* the form *Gonarda* is a misreading for *Gonanda* due to a mistransliteration from S'âradâ MSS. into Devanâgarî characters. The *Ognand* of the Persian translations of the *Râjataranginî*—made since the time of Akbar—would seem to confirm the correctness of the suggestion (the substitution of *Og*- for *Go*- being due to a mistransposition in the Persian transliteration of the ꜱ and,). But *Gonarda* does not for that appear to be wrong. At all events if *Gonarda* has always been a mistake for *Gonanda*, the mistake did not first occur when the S'aradâ MSS. of the *Râjataranginî* were transliterated into Devnâgari for the editors or printers of the Calcutta edition, but is a very ancient one *Gonarda* occurs in the *Mahâbhârata* and other works more frequently than *Gonanda*. And according to Bhattoji Dikshit the word signifying the name of a country is *Gonarda*. (Pân. I., 1, 75). There is very little doubt that one of them is a corruption of the other, probably *Gonarda* being the original. But the corruption need not be due all over to a mistransliteration of consonants. We have at least two other words in which similar corruption, though a little popular, has occurred independently of mistransliteration of consonants. Thus we have *Jagarnath* for *Jagannâth* and *Harmân* for *Hanmân* (=*Hanumân*).

Kashmir. It was also natural that these ancient spirits, so benevolent, should become the object of worship, and even that certain pious families, like, perhaps, that of Durlabhavardhana, should have borne the names of some of their species—such as Karkota—just as Gaṇeśa, Vishṇu, S'aṁkara, &c, are borne in other parts of the country as individual names, or Deva, Bhûta, Pitre, Brahme &c., as names of clans. And when the distinguished dynasty of the ancient Gonardas of imperial fame came to an end with the death of Bâlâditya, and the crown passed into the hands of an ordinary Kâyastha, it was also natural that the chronicles should tell us that Durlabha was in reality begotten in his virtuous mother by a Nâga named 'Karkota,' that is, one of those benevolent spirits who concerned themselves with the good of the happy valley, just as Karna had been begotten of the sun in Kunti. As for *Hiouen-Thsang*'s statement that the family of the Karkotakas was called *Ki-li-to*, 'bought,' 'base,' we have got to contrast with it the high character given to it by Kalhaṇa who calls it even purer than that of the Gonardas (*śucheḥ atiśucha*, *Râj.*, III., 432). I cannot but think that *Hiouen-Thsang* underrated the family of the Karkotakas because the Buddhists of Kashmir had done so, and the Buddhists were hostile to them because they, as a rule, were not devout followers of the law of Buddha.

NOTES ADDED TO THE SECOND EDITION.

I

Among the points of importance treated by S. P. Pandit, after the excellent summary of the poem (Intro. pp. XIII-XLI), one is regarding the nature and form of the poem as a whole (pp. XLI–XLIX), Among those scholars who have contributed towards the elucidation of this as also to the many other problems connected with Vâkpatirâja's Gauḍavaho is Buhler. It would be remembered that it was Buhler who first discovered the poem, and it was he who handed over the work to Pandit for being edited. Naturally therefore the learned Doctor took almost a paternal pride in the work when it was issued; and his appreciation of the same is contained in two notices of the Gauḍavaho that appeared in the Vienna Oriental Journal (Vol. I, pp. 324–330, and Vol. II, pp. 328–340.)

In the first of these two notices, Buhler first corrects certain minor inadvertences in Pandit's statements. Thus, Buhler says that the copy of the Jesalmir Ms. of the poem was neither made during his stay at the place and that by an ordinary scribe, nor under his superintendence, as Pandit has stated on p. I of his Critical Notice, but that it was six months before the transcript, made by the best Shastri in Jesalmir, came to his hands. Again with regard to the transcript of the Ms. designated P by Pandit, Bühler points out that this Ms. belonged, not to Hemachandra's library as Pandit states (p ii,

critical notice), but to the Sânghavî Bhândâra at (Aṇhilvâd) Paṭṭaṇa.

After adverting to the discrepancy in the number and order of verses and that in the readings, as disclosed by the four Mss. utilised by Pandit, Buhler comes to the rather perplexing question of the exact meaning of the designation of the Commentary as *Gaudavadha-sâratîkâ*. Pandit understands this expressing as a commentary on the *Sâra* (substance) of the Gaüḍavadha (p vii, critical notice). In fact he did dot regard the poem, even after it was reconstructed on eclectic principles, as the entire poem, but simply a *Sâra* of it, or at best, a prelude to the Gauḍavadha proper that was to follow the existing work (Intro. pp. XLI ff, in particular p. XLVIII). Pandit's arguments to support his opinion are (apart from the question of the commentator's statement that his Commentary is on a *Sâra* of Gauḍavaho) first, the fact that the theme announced by the title of the work, viz., an account of the killing of the king of Gaüḍa is barely alluded to in the existent work, and that, secondly vv. 1073, 1074 and 1209 in the present text raise in us the expectation that the poet's greater narrative was to follow, to attend to which-nisâmeha. vv. 1073 and 1209-they prepare us. Buhler (as against Pandit) says that the words *Gaudavadhasâratikâ* had better be construed as " a short or substance-commentary " on Gaüḍavadha. He quotes the instance of Vallabha's com. on the S'is'upâlavadha, which, though explaining the whole of the poem, is named S'is'upâlavadhasâraṭikâ, and another of a com. on the Ḍas'akumâracharita, which

under similar circumstances, is called Sârâṁs'a-Ṭîkâ. The nature itself of the com. of Harapâla would seem to justify such a conclusion. "It rarely explains," as Pandit remarks (Cri. Notice, p. V), and in many places is nothing more than a Sanskritised paraphrase of the original Prakrit.

We must not therefore be disposed to attach undue importance to the statement of the commentator regarding the nature of the text. When we come later to Jacobi's views in the matter, we shall have also to decide, I think, that Pandit's supposition that the present poem was to be regarded as a mere prelude to a much more extensive work, was wide of the mark, and that there are also indications left for us to hold, that the poem as we have it, was probably all that ensued from Vâkpati's hands. The four Mss. of the work might after all represent different versions of the author's work. It is this view that has been elaborated by Jacobi in his review of Pandit's work, to be referred to below.

Buhler then quotes (ibid. p. 328) instances of passages which are omitted in J (the commentator's version) but which are necessary for the context and are, accordingly, to be found in the other Mss, thus proving the genuineness of the additional verses. Thus referring to vv. 465–471 in the present text, Buhler points out that in Harapâla's version, v. 465 leaves the hero on the banks of the Narmadâ and the next verse in the same version (v. 471 in the present text) would indicate that the hero was in the deserts of Mârwâḍ. Now it is unlikely that the hero would care to invade such a poor and sparsely

inhabited province as Mârwâḍ unless he was forced to do so. The reason is however furnished in vv. 466–470, these verses which are ignored by the commentator, but are found in the other three Mss, make the hero go to the shore of the ocean (Kâthiâvâḍ or Dvârkâ: v 470); and with this additional information, his march through Mârwâḍ is at once plain, as his road homeward lay through the latter country. An equally cogent reason for the authenticity of the three Mss as against J, is furnished by the fact that Hemachandra quotes the last pâda of v. 866 in his Prakrit Grammar although with a different reading, this verse being ignored by Harapâla. This shows that Hemachandra used a Ms which (in its readings) considerably differed from K. P. and Dc., and yet contained this particular verse.

Buhler, therefore, holds that Pandit has done well in not exclusively following J, and in admitting verses and readings from the other three Mss.

Opinion is likely to be divided regarding the justifiability of each individual addition. Thus Buhler holds that the three verses 798, 800 and 801 should not have been received into the text. Now, in spite of the doubt expressed by Dr Buhler, it should be remembered that, prima facie, there is nothing suspicious about these verses whatsoever. Verse 798 (wanting in P and of course in J) mentions Kamalâyudha, who, it appears, fraternised our poet Vâkpatirâja; v. 800 (wanting in J. P. and Dc.) mentions Bhâsa, Jvalanamitra, Kuntîdeva Raghukâra, and Subandhu and Harichandra, in whose works

Vâkpati had his delight; and v. 801 (wanting in J. and P.) enumerates the characteristics of Vâkpati's poetry. Some of these writers are of course not much known; thus Kamalâyudha is known from only two verses attributed to him in Vallabhadeva's Subhâshitâvalî (Nos 3328 and 1840, ed. Peterson. See also p. 15 of Peterson's Intro.); and one of these verses is quoted in Das'arûpâvaloka. A "Vaidya Harichandra" claims one verse (No. 2547) in the same Anthology.

With regard to Harichandra, whose work Vâkpati refers to in v. 800, it should be mentioned that there appears to have been more than one Harichandra. Peterson (Report on Mss for 1883-84, p. 77) discovered among the Digambar Jains a poem called Dharmas'armâbhyudayakâvya, composed by Harichandra, son of Ardradeva, a Kâyastha of the Nomaka family, and Râdhâ (Râthya?). This Harichandra had a younger brother Lakshmaṇa by name. This Kâvya has since been edited in the Kâvyamâlâ Series (No. 8). The editors of this Kâvya however say (p. 1 note 1) that they are unable to fix with certainty the date of this Harichandra but draw attention to the fact that Bâṇa in the introductory verses to his Harshacharitra (v. 13; B. S. S. edition, p. 6) mentions a Bhaṭṭâra Harichandra (who according to Peterson should be a Jain), and whose work should very probably be a prose composition, Gadyabandha, only the Cal. Ed. of the Harshacharitra, reading पद्य instead of गद्य (See the v. ls. in the B. S. S. edition). This Kâvya, viz, the Dharmas'armâbhyudaya, cannot

therefore be identified with the work referred to by Bâṇa, and consequently those two Harichandras are distinct personalities. Still a third Harichandra has to be taken account of. He is (to quote the editors of the Dharmas'armâbhyudaya) "the physician in chief to king Sâhasânka, and a commentator on the Charaka-Saṁhitâ, and one of the ancestors of Mahes'vara, the author of the Vis'vaprakâs'akos'a". This physician Harichandra is probably the "Vaidya Harichandra" whose verse is quoted in Vallabhadeva's Subhâshitâvalî, No. 2547 (Peterson's ed. see also p. 136). Regarding this Vaidya Harichandra, nothing further seems to be known. Thus Jolly in his treatise on Medicine in the Encyclopaedia of Indo-Aryan Research, p. 11, says "the older commentary (on Charakasaṁhitâ) by Harichandra or Hari'schandra, which is referred to by Chakradatta and other older authorities, is apparently lost."

It has further to be noted that Jacobi in an article on Mâgha and Bhâravi (V. O. J. III, p. 138 ff) has drawn attention to the remarkable coincidences in language and thought between certain passages of the Dharmas'armâbhyudaya and the Gaudavaho, and he comes to the conclusion that Harichandra positively borrowed his ideas from, and almost slavishly copied the style of Vâkpati, the author of Gaudavaho, and that therefore, Harichandra, the author of Dharmas'arma, must be younger than Vâkpati. This point is further complicated by the additional circumstance that Vâkpati himself refers in v. 800 to the Bandhas of Subandhu and Harichandra which delighted him : सोबन्धवे अ बन्धम्मि हारियन्दे अ आणन्दो ।). Though as just now said, the

authenticity of this verse has been challenged by Bühler and though the verse is found in only one of the Mss, still there is no reason why the verse should be altogether rejected as spurious, more particularly, if each Ms. is to be looked upon, as some hold, as an independent epitome of the poem. Indeed, by indirectly corroborating the statement of Bâṇa regarding the existence of a भट्टारहरिचन्द्रस्य गद्यबन्धः it establishes its own genuineness.

For our present purpose therefore the question to be decided is whether the Harichandra of Gaüdavaho v. 800 is identical with the Harichandra, the author of Dharmas'armâbhyudaya, or with that Harichandra whose prose composition is referred to by Bâṇa In view of the fact that a very striking parallelism exists between the language and ideas of Gaüdavaho and the Dharmas'armâbhudaya, and that Vâkpati himself refers to a "Hârichandra bandha", one would have been almost tempted to conclude that Harichandra, the author of the Dharmas'arma Kâvya must have preceded Vâkpati Such a supposition however is precluded by a close consideration of the grouping of the authors in v. 800 of our text. The first line evidently mentions poets, and the second line, prose-writers : the Bandha of Harichandra should correspond to the Bandha of Subandhu and as the latter is in prose, the former also must be in prose, notwithstanding the evidence of the divergent reading of the Calcutta Edition of the Harshacharita referred to above. We must therefore hold that the author of the Dharmas'armâbhyudaya-kâvya could not have been the Harichandra intended by Vâkpati, and

that the one referred to by Vâkpati is the same as the Harichandra mentioned by Bâṇa. Jacobi therefore is probably right in his view that the Harichandra, the author of the Dharmas'armâbhyudaya freely copied, and was later than Vâkpati.

With regard to the other authors mentioned by Vâkpati in vv 798 ff., Bhâsa, Raghukâra and Subhandu are well known; and there is nothing improbable in the fact that a poet who drew bits of poetic inspiration from the " ocean of Bhavabhûti," might have also found delight in the works of the other more or less illustrious writers mentioned by him. The same may be said with regard to v. 801 which enumerates the merits of Vâkpati's poetry. Buhler says that Vâkpati, who for a Hindu poet speaks very modestly of himself, could not have written this verse. Sanskrit poets do not however inevitably try to hide their light under a bushel and do not all of them fight shy of expressing a just pride in their own productions. One recalls to mind the self-conident tone of Bhavabhûti, the model, and most probably the master of Vâkpati when he utters (Mâlatîmâ. I. II. 42 ff, B. S. S. Edition),

ये नाम केचिदिह नः प्रथयन्त्यवज्ञाम्
जानन्ति ते किमपि तान्प्रति नैष यत्नः ।

Kâlidâsa in his own inimitable subtle manner says the same thing almost in a chiding tone (Mâlavikâ. I)

पुराणमित्येव न साधु सर्वम्
न चापि काव्यं नवमित्यवद्यम् ।

Indeed, these two verses (800 and 801 of our text) mutually support each other . if Vâkpati did really

study the authors mentioned in the former verse, it is but natural to suppose that he should also have been influenced in forming and expressing the attitude which poets (and therefore he himself personally) should adopt in judging of their work, and that Vâkpati should call his work सारदन्तं च थिरसुज्जलं च छायाघणं च गी-विलसियं Buhler winds up his first notice of Pandit's work by bestowing on him unstinted praise for the scrupulous care he has evinced all through the very difficult work.

In his second notice of this work (Vienna Oriental Journal, II, pp. 328-340) Buhler begins by saying that one of the striking aspects of our Kâvya is that " the author bestows as much care as possible on the accessories, and gives as little as possible on real history. " With regard to the question, whether the present poem is to be regarded as merely a prelude to another larger work, he is inclined to agree with Pandit's conclusions. An additional reason adduced by Buhler should carry much weight. Two of the Mss. (Dc. and P) style the work in their colophon Kahâvîdham ; K calls it Gâhâvîḍham; J has neither. Buhler now says that Kahâvîḍham is Prakrit for Kathâpîṭham, which is the title of the first or introductory Lambaka of the Sanskrit rendering of Guṇâḍhya's Brihâtkathâ both by Kshemendra and by Somadeva, and which therefore must have been found in the original Prakrit work of Guṇâḍhya. On this analogy therefore he agrees with Pandit in holding that our present poem too should be the introductory part of another larger poem, As regards the reading Gâhâvîḍham found in

K., Buhler supposes it to be a mistaken reading for Kahâvidham.

The other scholar who has bestowed special consideration on the text-problem of our work, on the mutual relation of the four available Mss, and on the nature of the poem as a whole, is Dr. Jacobi. His contribution contains many pregnant and shrewd observations and it is contained in a German review (Gottingische Geleherte Anzeigen for 1888, pp. 61-75).

After a few prefatory remarks, Jacobi refers to those peculiarities of the Gaudavaho which mark it off from the rest of the known Mahâkâvyas of the Sanskrit and Prakrit literature. It is not divided into chapters though such division is laid down in the works on the Alamkâras'âstra (e g Kâvyâdars'a I. 14), but contains only consecutively numbered verses. The poem does not contain anything which its title would lead us to expect therein, viz. how Yas'ovarman, the king of Kânyakubja killed the king of Gauḍa (or Magadha). This event is only hinted at in a few verses; but neither the name of the Gauḍa king nor anything else connected with him, is mentioned in our work. And still the poet promises to sing in detail the early exploits of Yas'ovarman. What the poem does now really contain is a description of nature (which every Mahâkâvya, according to the requirements of the Alamkâras'âstra should contain), and a portrayal of grotesque events from Indian mythology. Jacobi therefore says that he would agree with Pandit in holding that the work has not come down to us in that form which the poet might have given to it, or at least had

thought of giving to it. But his agreement with Pandit ends here. He would not hold (as Pandit does) that the present work was only a prelude to another work which might be regarded as the Gaüḍavaho proper, which unfortunately however, has not either come down to us, or was perhaps never executed.

Jacobi argues that if the existent work is to be looked upon as a prelude to another larger historical work, the former would have to be regarded as a very unique work indeed, without any like of it in the whole range of Indian literature. The preface of a work is generally an organic constituent part there-of, and as such generally shares its division into Sargas, Âs'vâsas &c. The present work however is too great to have formed only *one* Âs'vâsa, being only a little shorter than, for instance, the Râvaṇavaho, the most famous Mahâkâvya of the Prakrit literature before or after Vâkpati. If the present 1209 (or 1233) verses of the work were to represent *only* the preface, what colossal extent we shall have to pòstulate for the whole poem proper ! ! If this objection be not regarded as very serious, still there is another difficulty that confronts us. What should have led the poet to put the best part of his work (description of nature &c) in the body of this (presumed) preface ? In the case of other poets, we find on the other hand, this item reserved for the main part of their work, and gradually worked up with their subject-matter.

All such difficulties are removed, if we hold (says Jacobi) that the present work was only an epitome

(Auszug) of the original work, from which all that concerned historical incidents was dropped, as being neither of general nor of lasting interest. Thus only did it appear to be possible to preserve at least the gems of Vâkpati's poetry. As an epitome of the original poem, the Gaüḍavaho must have come to lose its division into Âs'vâsas &c, though the internal division of the subject-matter was preserved. Thus we can still recognise distinctly the successive parts of the poem:—(1) the poet's introduction, consisting of the usual Maṅgala and praise of poetry in general, (2) the work proper, of which even though there are left now only the description of nature and such other secondary matter, still sufficient traces are left to enable us to formulate the general march of events, such as (a) the praise of Yas'ovarman, (b) his triumphant march, and (c) his life of enjoyment after his grand achievement, and (3) as conclusion, the poet's own life. Bilhaṇa's Vikramâṅkadevacharita is composed on similar lines, and this type seems to have been the usual one for historical poems.

This, in short, is Jacobi's view regarding the nature of the poem as a whole, and as he says, it has much plausibility to support it. This hypothesis easily explains why the number of the verses of Gaüḍavaho varies in each Ms. J has the least number of them (1102), which are however to be found in the same order in the other three Mss., the latter having in all 133 verses more than J. Paṇḍit himself is not inclined to regard these verses as spurious; and the question therefore is, how we are to explain their

great number (i. e. about one-eighth of the whole). Jacobi says (ibid p. 63) : "This or that copyist of the prevalent epitome might have put in, at their appropriate places, such verses from the original poem as might have pleased him or such as he would not find wanting for other reasons". The Mss. K. P. and Dc. go back in the last resort to such " enlarged editions ". " Our supposition further explains (says Jacobi) in a natural way, the colophon, and the title of the commentary, Haripâlavirachita-Gauḍavadha-sâra-ṭikâ. Haripâla, who besides his father, had many predecessors, probably found in the old Mss. the colophon Gauḍavadhasâra, an epitome of Gauḍavadha, and therefore he called his commentry Gauḍavadha-sâra-ṭikâ ".

In saying that the present work was to be regarded as prefatory to Gauḍavabo proper, Pandit bases his conclusion on verse 1209 (amongst others) in the present text. This verse however does not form the conclusion of the work, as one more verse in Upajâti metre follows (according to the Mss. Dc. and P.). Jacobi rightly points out that this verse has been altogether lost sight of by Pandit. The verse in question is as under:-(see Various Readings p. 395)

कइराय लंछण(स्सव) बप्पइरायस्स गउड(वहम्) ।
(नामे)ण कहावीढं रइयंन्चिय तह समत्तं च ॥

The bracketed portion is wanting in P, which also reads, य for इ in बप्पइरायस्स. The colophon of K is in prose, and is what has been admitted by Mr. Pandit in the text. J. has nothing to correspond to either of these. Now, this verse shows that the

present prefatory text was also the real Gaüḍavaho, and that the poem therewith came to an end.

Passing over certain minor emendations and conjectures proposed by Jacobi (p. 64) we may agree with him when he says that " so much is certain that after v. 1209 there followed (only) a verse or (few) verses, which brought the poem to its finish, and that therefore it is not at all necessary to hold that after v. 1209, the history proper of Yas'ovarmaṅ was to follow ".

In support of his opinion that the present text was only a prelude, Pandit relies on v. 1074 (compare, Intro. p. xlvii). The verse is:—

साहिज्जइ गउडवहो एस मए संपयं महारम्भं ।
णिसुए मुयन्ति दप्पं जम्मि णरिन्दा कइन्दा य ॥

Jacobi however points out that साहिज्जइ is not to be derived from √ साध् (as has also been done by the commentator) but from √ साहइ=कथयति (compare, Hemachandra, Prakrit Grammar, IV. 21), and that महारम्भो can as well signify " a mighty exploit." The first line should therefore mean " I shall now sing the Gauḍa's death, that heroic or mighty deed ", and there is no need to see in the verse in question any allusion to the composition of another Gauḍavadha (Kâvya) of mighty dimensions. The same argument holds good of the word Viyaḍa in v. 1164. (cf. also v 799).

Jacobi has still a few words to say (p. 72 ff) regarding the readings received by Paṇḍit in his text. The Mss. of our work fall into two groups. The first group consists of only one Ms., designated J by Paṇḍit, which might be called the commentator's

recension. The second group is made up of the remaining three Mss., differing on the whole from J, as also, in many cases, from each other among themselves. Pandit has, in the choice of the readings followed an eclectic principle (p. VI of his cri. Notice), and Jacobi admits that in most cases Pandit's choice is faultless. " Such an eclectic process I do not hold in theory as objectionable, when the Mss. are later copies—as is too often the case in Indian works—and can therefore be arranged only in groups and not in any geneological tree. In classical philology, matters stand quite differently. To apply its method without more safeguards to Indian works, e. g., to receive a reading into the text on the authority of the " best " Ms. would in innumerable cases land us into error. " Jacobi evinces a decided partiality for the text and readings of our work as embodied in the commentary of Haripâla, whose readings Pandit has not, as he himself admits, always adopted (Cri. Not. p. VI). This preference for the commentator's readings is based on the fact that he is older than all the Mss., that his father seems to have devoted special attention to the study of Gaüḍavaho, (Com. to v. 788), that probably his family was in possession of good and old Mss. of the work, and that finally, his work probably represents the first and most faithful epitome and text of the poem; and a number of instances are given in support of this. We have now passed in review the opinions of the two scholars, and as I believe the only two scholars, who have treated, besides Pandit, of the text question of our work in great details. Of course

there are other scholars, who have referred to this question, but only incidentally. Thus, e. g., Pischel in his Grammatik der Prakrit Sprachen, speaks (Einleitung. p. 15) of the "many recensions (of Gaüḍavaho) which in their number and arrangement of verses differ very much from each other." Vincent A. Smith also (J. R. A. S. for 1908, p 778) quotes Pandit's opinion that the poem appears to be only the prelude to a missing work. Apart from this, however, the opinions of Pandit, Buhler and Jacobi differ considerably, and it is worth while to indicate here in brief, the position of this particular question.

Pandit's argument is that the present work should only be regarded as a prelude to another larger work no longer available to us, containing a more detailed narration of the killing of the Gauda king. His reasons are : (1) There is very little in our present text to satisfy the expectations raised in us regarding the contents of the poem. The scanty mention of Magaha-ṇâhâ in v. 354, and of Magahâhiva in vv. 414–417 and v. 696 scarcely justifies us in holding that with this indirect and passing allusion to the theme announced in his title, the poet did regard himself as absolved from his promise as contained in the title of the poem. (2) There are, further, indications in our poem, in which the poet himself lets us understand that his larger work was to follow; e. g. vv. 844, 1074, 1184, 1209 etc. (3) Specially noteworthy is the abrupt ending, v. 1209, which also prepares us to listen to "this purifying, newly-composed heart-rejoicing and no mean narrative about Yas'ovarman". (4) The de-

signation of the commentary as Gaüḍavadhasâraṭikâ would lend weight to the same conclusion. As Pandit understands it, the name shows that the commentator regarded that he was annotating a Sâra (substance) of Gaüḍavaho and not the Gaudavaho proper, which was still to follow. Buhler generally agrees with these opinions, except in the meaning of the compound Gaüḍavadhasâraṭikâ, which (as we have already seen) he would render as "short annotations Sâra-ṭikâ [=Sârâtmikâ or Sârabhûtâṭikâ] on the Gauḍavaho. He further adds the important fact that most probably Guṇâḍhya's Prakrit Brihatkathâ had its first or introductory Lambaka called by the name Kahâvîḍham, and that this latter designation has been preserved for the present text in at least two out of the four Mss. of our work, a circumstance that goes to support Pandit's contention that our text was merely introductory to a larger work. Lastly as regards the varying number of verses of the text as found in the four Mss, both agree in holding that the verses found over and above Haripâla's version, are not all of them spurious or interpolations. This however does not satisfactorily explain their presence in only some of the Mss and their omission from the rest.

Of this latter point, Jacobi in his review referred to above, offers a very ingenious explanation. He would regard the different Mss. as each presenting a different epitome (Auszug) of the original poem. On this supposition we can easily understand why the number of verses in the different Mss. varies. Each epitome contained more or less ver-

ses, according to the taste—and we might almost say the pleasure, of each copyist. It should be here mentioned that Jacobi regards the recension as presented in Haripâla's commentary as the first epitome executed of the original Gaudavaho. The fact that the killing of Gaudavaho receives such a scanty treatment in any of the recensions (according to him epitomes,) now available, Jacobi attributes to the purging away of all matter "which treated of historical incidents only, and therefore could neither be of general nor of lasting interest." Jacobi seems to have in mind the general unsettled conditions in which the poem was written. There was therefore the danger of the entire poem of Vâkpati being lost, and "thus only (i. e by suppressing the historical allusions in it,) it seemed possible to preserve at least the pearls of Vâkpati's poetry".

Then it is to be noted that Jacobi differs from both Pandit and Buhler, in holding that no additional matter probably followed the present text, and that therefore the present poem should be regarded as all that Vâkpati ever wrote. He takes his stand on a verse (quoted above) found in two of the Mss., according to which it would appear that "Gaudavaho, otherwise called the Kathâpîtha (the foundation of the story) has been composed and finished too." This, Jacobi urges, leaves no doubt that the Gaudavaho had been completed in the form in which we have it. Bühler, (V. O. J., II, p. 331,) suggests the reading Gaudavahe (locative) for Gaudavaham. This would mean accordingly, "in Gaudavaho, the Kathâpîtha has been &c.

It now remains to be seen how Jacobi's argument fits in with the other considerations urged by Pandit. V. 1074 of our text means according to Pandit that the real Gaudavaho was about to be composed. But साहिज्जइ means as already stated, " is narrated, or told ". (See also v. 1184 : सा साहिउं पयत्तो चरिअं चाणक्क-चरिअस्स । where साहिउं has been rendered as कथयितुम्, where the text of Haripâla also has शासितुम् as against his साहिज्जइ=साध्यते under v. 1074). Besides the high authority of Hemachandra in taking the root साह in the sense of " **narrate** ", we have the word साहिर in v. 1206, which the commentator notices as a variant and explains as कथनशील. This word has descended to Modern Marathi in the form of सा(शा)हीर in the sense of a reciter of narrative or ballad poetry: there is therefore no reason why the word साहिज्जइ in v. 1074 should be understood in the sense of compose (sâdhyate).

Therefore, it may be said that if there are indications in the poem that the narration was to follow, it can be urged that there are also passages which tell us that the narration has been begun, and therefore presumably, been completed. Thus v. 1184 (already referred to) distinctly says that " then he (the poet) having finished the duties to be performed at the close of night and therefore being refreshed, set about narrating (Sâhium payattu chariam) to them (his audience) the life (of Yas'ovarman), of Châṇakya-like conduct". After a *Kulaka* of twenty verses, describing the state of expectancy created among the quarters of the earth and in the heart of the divine damsels &c., and con-

taining a further praise of the hero, the poet says vv. 1205–6 : " Now on that blessed day, long looked for by the people,–a day that was rendered yellowish on account of the dust arising out of the friction of golden ornaments, and which therefore became golden,— the (whole) world through curiosity became in an instant as though dumb-struck, on account of the poet's encompassing the entire range of learning as he narrated his story " (sâhire tammi Kathanas'tle Vâkpatirâje, com.) This shows that the narration was begun and completed and the contents of the narrations are, in all likelihood, to be found in the verses that have preceded. Finally " this life ", imam chariam of v. 1209, is as likely to refer to that to which it forms a conclusion as to the " something " that was to follow.

To conclude, therefore, we may rest content with accepting Jacobi's conclusion that the present poem was all that Vâkpati ever wrote. His second conclusion however that what he wrote suffered epitomisation at different times by different hands may not be so readily agreed to. Though the poem does not hint at it expressly, it looks very probable that the political conditions in which the poem was written are largely responsible for the rather imperfect state in which the poem has been left to us. Perhaps the author could not give the final touches and the final arrangement to his mass of verses. This may be the reason why the verses that refer to the poem as being narrated are left standing where they at present are.—If one of the traditions is to be believed, we shall have to admit that Vâkpati thus sang

in his work the glories of Yas'ovarman, when the latter had thrown him into prison, as stated by the Yas'astilaka (Peterson, Subhâshitâvalî, p. 115). We may argue that after his release, the poet might not have found time or even deemed it necessary to carry to end his task, undertaken under such circumstances. Another less reliable tradition as preserved in Râjas'ekhara's Prabandhakos'a, however, does not agree with this. According to this, it would appear that Vâkpati belonged to the next generation after Yas'ovarman (R. G. Bhandarkar, Report on Search for Mss during 1883-84, p. 15).

Further, with regard to the contention that if this poem was to form the whole of the Gaüḍavaho ever written by Vâkpati, the title of the poem becomes a misnomer as the real killing of the king of Gauḍa receives only indirect and an all too brief mention, it can be urged that Vâkpati wrote more as a court-poet than as a historian, his object being to produce a poem containing a fulsome praise of his royal patron, in which incidents, otherwise historically very important indeed, were brought in only as serving his main purpose of lavishing unstinted praise on his master. Buhler is perfectly justified when he draws attention to the peculiar phenomena of our poem in which "the author bestows as much care as possible on the accessories, and gives as little as possible on real history". Pandit says (Intro. p. xliii) that the treatment which the Gauḍian king receives in the poem is no better and no fuller than the allusions to some other kings whom Yas'ovarman conquered, e. g. the kings of

Vaṅga or of the Deccan and others; and that therefore the question why the name of the Gauḍian king should have been immortalised in the designation of the poem remains a puzzle. The reason for the selection of the name of the Gauḍa king in preference to other kings subjugated by Yas'ovarman, to form the designation of a highly-pitched poem, containing mainly the panegyric of Yas'ovarman, the king of Kanouj, may possibly have to be sought for, I would tentatively submit, in the latent ill will that can historically be proved to have existed between the two kingdoms of Kanouj and Gauḍa before the time of Yas'ovarman. The treacherous murder of Râjyavardhana, the brother of Emperor Harsha, at the hands of S'as'âṅka, the king of Central Bengal (the latter being called a Gauḍa by Bâṇa) and the consequent attitude of persecution which Harsha, who soon thereafter became the king of Kanouj, adopted towards the Bengal king are matters of history (compare, V. A. Smith, Early History of India, Third Edition, pp. 337–339). At a later period (circa 800 A. D.) Dharmapâla king of Bengal and Bihar deposed Indrâyudha, king of Kanouj, and installed in his place Chakrâyudha (ibid. p. 378, cf. also Duff's Chronology of India, p. 75). Of course this does not prove anything directly bearing on the reign of Yas'ovarman; still, it is worth while emphasising this side of the mutual relations between these two powerful kingdoms. Again, religious motives may have had their share in the ill-will existing between the two states. Yas'ovarman seems to have been a staunch advocate of the nascent Hinduism, while the kings of Bengal from the

beginning of the eighth century A. D. to the end of the 12th century had been, with the sole exception of Âdisûra, zealous adherents of Buddhism (Smith, op. cit. p. 402). That religious feelings might have had a share in the dispute of Yas'ovarman with the unnamed king of Bengal of that time is what has been also suggested by Pandit himself in his Introduction (p. xlvii, footnote). It is not therefore improbable that hereditary political causes, added to religious motives, might have led to a feud between Yas'ovarman and the Gauḍa king, and this feud, serving to our poet as a theme on which to pivot his patron's glories, might have been sung and alluded to in our present poem, albeit in haphazard and all too brief manner.

* * * * *

The above notes were written some years back, and since then a third scholar–J. Hertel–has considered the question about the general nature and form of Vâkpati's Gauḍavaho, in an article in Asia Major, Vol, 1. Fasc. 1, January 1924, pp. 1–23 : " A Note on Bhavabhûti and on Vâkpatirâja. " Hertel thinks that v. 799 of the Gauḍavaho shows that " Bhavabhûti was still living and advising Vâkpati when the latter was composing his Gauḍavaho " (p. 10). He agrees with Pandit in holding that Vâkpati's present poem is but a prelude to a larger work he contemplated, and draws attention to the fact that " it can scarcely be due to a mere chance that two works of the two most celebrated court poets of Yas'ovarman were not finished " (namely, the Mahâvîracharita of Bhavabhûti, and the Gauḍavaho

of Vâkpati). Relying on the concluding words of the colophon of the MS. K, कइराय लंछणस्स वप्पइरायस्स गउडवहे ॥ गाथावीढं समत्तं ॥ he regards the existing poem as but the introduction-the Katâpîṭha-, and holds that its author never executed his intention of writing the real Gaudavaho. Hertel has also reviewed in details all the objections of Jacobi, (some of which are noted above) who, it will be seen, would regard the present poem as a mere abstract or summary of a larger work in which all historical traces had been deliberately passed over.

Hertel, it seems, has not taken into account the indications mentioned by us above, which are given in the poem itself and which suggest that the narration of the poem did take place, or in other words, that the poet did not evidently intend any other sequel to his existent poem (vv. 1184 and 1206. ff. See above). We may also say that the concluding verses make it evident that the poem is called Gauḍavaho more or less by courtesy only. The poet perhaps began with that idea, but ended by singing the story of his patron's Digvijaya. His Viayâbisea = Vijayâbhisheka is referred to in v. 1208, and his giving away his enemies' wealth " even outside " i. e., without bringing it back with him to his capital, in v. 1207. All this implies that the poet had more in his mind the traditional Digvijaya of a hero, than the killing of the Gauda king by Yas'ovarman. The poet's request to " listen to the narrative " in v. 1209 can be understood as a general one addressed to readers, and need not necessarily be taken with reference to something which the poet thought was to follow.

Then, with regard to the evidence, afforded by the colophons of Mss, we have to bear in mind that the colophons are in their nature, the peculiar product and property of the copyists, and that they are often liable to be added to, abridged or changed or omitted according to the liking of the copyists unless we have evidence otherwise. This is borne out even in the present case. J has no colophon at all. K has it as quoted above, and this would appear to be in prose. P and Dc, have it similarly, in the form of a Gâthâ, though a few letters of the former of these are worn off. The colophon seems to be preserved in its complete and perfect form in Dc, which is an excellent and very old Palm-leaf MS. This reads the colophon as ..... गउडवहं । नामेण कहावीढं । रइयं च्चिय तह समत्तं च । against गउडवहं गाहावीढं of K which Hertel relies on. According to Dc, therefore, Gaudavaha, (in the form called) the Kathâpîthaka, has been composed and *finished as well*. No real objection can be taken against the (neuter nominative) form ° वहं, which is grammatically correct. (Compare शिशुपालवधम् Neu. Nom. Sing.) We may therefore conclude by saying that the present poem represents all that Vâkpati wrote, and that there is no reason to hold that the poet had an intention of writing more, an intention which he did not execute as Pandit, Buhler and Hertel hold; neither is the present poem merely an abstract or summary of some larger poem no longer available, as Jacobi, and following him, Winternitz (Geschichte d. indischen. Litteratur, Vol. III, p. 84) think.

II

Another important point dealt with by Pandit is about the date of Yas'ovarman, on whose date depend those (as is well known) of Bhavabhûti and Vâkpati. The date of Yas'ovarman again depends on that of the Kashmirian king Lalitâditya Muktâpîda, an account of whose reign we have in Kalhaṇa's Râjataraṅgiṇî (IV 126 ff.) and who inflicted a defeat on Yas'ovarman. But there is a wide difference between the date assigned to him by Pandit on the one hand, and all other scholars on the other. Pandit exhaustively deals with the dates of the successive dynasties of Kashmir and even of each individual king, and arrives at 695 A. D. as the date of Lalitâditya's accession, and 732 A. D. as that of his death. Incidentally Pandit puts in a strenuous plea for the reliability of Kalhaṇa's chronology, and subjects to a detailed and searching criticism the correction of thirty-one years applied to Kalhaṇa's chronology by scholars, mainly relying on Chinese sources. This correction Pandit does not accept, and, hence mainly, the discrepancy. With this correction accepted, Lalitâditya's date becomes 724–760 A. D. It was Jacobi who first suggested a still nearer approach to arrive at the date of Lalitâditya (in his Review of the Gaudavaho referred to above). Gaudavaho, verses 827–832, mentions certain portentous events that took place in the world. Among these v. 829 mentions an eclipse of the sun; and this, Jacobi states, was visible according to astronomical calculations at Kanouj on 14th of August 733 A. D. Verse 832 according to Pandit's text is:—

इय तइया खण-निव्वडिय भू-ल्या-भङ्ग-भङ्गुरावङ्गे ।
जाए इमम्मि भुयणेसु दारुणा आसि उप्पाया ॥

The reading भू-ल्या here is on the evidence of one MS only. The other three MSS and the commentator read instead, नि(णि)यय-पय which certainly is better, the meaning being the corner of his (Yas'ovarman's) eye became twisted (भङ्गुरावङ्गे) on account of the shaking of his position (नियय-पय-भङ्ग=निजक-पद-भङ्ग) that was brought about temporarily or in a moment—(खण-निव्वडिय). This "shaking of his position" Jacobi takes to be a reference to Lalitâditya's invasion on the domains and subsequent defeat of Yas'ovarman. R. G. Bhandarkar too agrees with Jacobi in thus interpreting the verse (Preface to his edition of the Mâlatî-Mâdhava, BSS, Second Edition, 1905, p. xv). Pandit's reading, supported as it is by one MS only, would seem to indicate the same meaning, though in a confused manner. A further conclusion may perhaps be drawn from the mention of the king's temporary loss of position, viz., that this invasion of Lalitâditya against the king of Kanauj took place after the latter had returned from his Digvijaya-yâtrâ, or his expedition against the Gauḍian king.

R. G. Bhandarkar with reference to Stein (Translation of Râjataraṅgiṇî, Intro. p. 89, and note on IV. 134) also mentions (l. c. p. xv) the fact that a king of Central India of the name of I-cha-fon-mo is mentioned by Chinese authors as having sent an embassy to China in 731 A. D. This I-cha-fon-mo has been "properly identified" with Yas'ovarman. Generally speaking therefore, the correction of thirty-one years applied to Kalhaṇa's

chronology by scholars, against which Pandit so vigourously contends, seems to be justified. R. G. Bhandarkar also was once inclined to reject this correction of 31 years (Report on MSS. for 1883-84, p. 15) but has accepted it later in his second edition of the Mâlatî-Mâdhava.

The dates of Lalitâditya's reign being thus ascertained be 724 to 760 A. D., Yas'ovarman's reign may generally be said to cover the second quarter of the eighth century. His defeat by the king of Kashmir will have to be placed in 733 A. D., before which Yas'ovarman must have defeated the king of the Gaudas. Yas'ovarman had sent an embassy to China on his own behalf in 731, and was claimed as an ally by Lalitâditya in an embassy which the latter himself sent to China in 736 A. D. This last fact would go to show that though Lalitâditya had defeated Yas'ovarman in 733 A. D., the former did not annex the Kanauj territory but kept Yas'ovarman on the throne and formed an alliance with him: in the words of Kalhaṇa, the kingdom of Kanyakubja came under the control (of Lalitâditya) as if it were the yard of his house—कन्यकुब्जोर्वी...अभूत्...गृहप्राङ्गणवद्वशे ।. Vincent A. Smith (Early His. of India (1914) p. 378) following Stein, gives 740 or 741 A. D., as the year of Yas'ovarman's dethronement. In his Oxford History of India (1920, p. 182) he speaks of the king being slain in or about 740. Evidently this date does not take into account the more precise approximation to this event, viz., A. D. 733, which is afforded by Jacobi's calculations based on the mention of the Solar eclipse in the Gauḍavaho and

which is relied upon by R. G. Bhandarkar in arriving at the dates of Vâkpati and Bhavabhûti. The same may be said with regard to the date proposed by Lévi and others (V. A. Smith, l, c.) as lying between A D. 736 and 747.

Hertel in his article referred to above regards (p. 23) 733 A. D., as the date not of Lalitâditya's victory, but that of Yas'ovarman's departure for his Digvijaya. This conclusion, it seems to me, is based on his interpreting v. 832 of the Gauḍavaho in a very different manner, though he reads that verse differently from Pandit's text and substitutes णिययपय for भू-लया. His translation is:—" Such terrible portents then arrived in the worlds, when the king, having by a side-look restrained in a moment his vassals' transgression of their rank, set out (on his Digvijaya). "—This translation, it appears is based on a two-fold misunderstanding. In the first place, Hertel following the commentator understands निजक-पद भङ्ग as the transgression by Yas'ovarman's vassals of *their* rank. There is now hardly any necessity for bringing in the vassals in this way. Pandit has put stars on the words निजकपदभङ्ग in the commentary only because he had accepted भूलया as the reading in his text for णियपय. (Preface, p, VI). And in the second place, Yas'ovarman's Digvijaya is already over. He has returned from his Vijaya-Yâtrâ already and is described as (ओआरिय-चाव) =अवतारित-चाप in v. 694 and as praised by his bards on his return, and as sporting with his women (vv. 695–749). There is therefore no reason to hold that A. D. 733 represents the year of Yas'ovarman's starting on his Digvijaya.

especially under the shadow of " terrible " portents, and that therefore his defeat by Lalitâditya must have taken place " some years later than 753 A. D.", as Hertel urges.

III

A brief mention of one or two other points dealt with by Pandit in his learned and exhaustive Introduction may appropriately be made here. In Note IV of his Introduction (pp. ccv ff) Pandit makes an " important statement " on the evidence of a Manuscript of the Mâlatî-Mâdhava, tending to establish the identity of Bhavabhûti with " Umvekâchârya, " this " Umvekâchârya " being called the pupil of Kumârilabhaṭṭa, and more expressly described as one " who had acquired greatness of learning through the favour of the revered Kumârila-svâmin " श्रीकुमारिलस्वामिप्रसादप्राप्तवाग्वैभव.° These two statements (occurring in the colophons of two of the ten acts of the Mâlatî-Mâdhava in the particular Manuscript mentioned by Pandit) evidently mean that Bhavabhûti was also known by the name of Umvekâchârya, and that this last, *alias* Bhavabhûti, was the pupil of the famous Mîmâṁsaka Kumârilabhaṭṭa. This interesting and important piece of evidence was brought forward by Pandit as early as 1888; but for want of other corroborative evidence, it naturally did not win general acceptance. Thus R. G. Bhandarkar in the Introduction to his Second Edition of the Mâlatî-Mâdhava in the Bombay Sanskrit Series, 1905 p. VIII, was inclined

to treat this tradition about Bhavabhûti's being a pupil of Kumârilabhaṭṭa as unsupported by what Bhavabhûti has to say about his learning in his preface to the Mâlatî-Mâdhava. S. K. Belvalkar in the Introduction, to his translation of the Uttararâmacharita in the Har-vard Oriental Series refers to this tradition, but is evidently reluctant to take it as conclusive The individuality of Bhavabhûti has of course been long well-defined and recognised as such; that of Umvekâchârya however, remained long shrouded in mystery. Recently however, the personality of Umvekâchârya as a Mîmânsâ writer is slowly emerging forth out of the indistinctness that encircled it formerly, and other evidence identifying Bhavabhûti with Umvekâchârya, is also available. This is largely due to a deeper study of the Mîmânsâ S'âstra, and especially to the labours of Dr. Ganga Natha Jha of Allahabad and Prof. Kupuswami Shastri of Madras.

Dr. Jha published in 1922 as No. 6 of the Princess of Wales Sarasvati Bhavana Texts, the first part of Maṇḍana Mis'ra's Bhâvanâ Viveka with a "running commentary attributed to one Bhaṭṭa Umbeka" (Prefatory Note, p. 1). In the Introduction contained in the second part of the work published in 1923, the same scholar, out of his intimate acquaintance with the Mîmâmsâ literature was able to supply some definite information about Umbeka (pp. 2 ff). This name "is found to be written variously : Ombeka, Aumbeka, Umbaka and so forth. He is said to have written a commentary on Kumârila's S'lokavârtika from which a quotation ....

is made by Pratyaksvarûpa Bhagavân in his commentary on the Chitsukhî." Umbeka is quoted by Chitsukha himself and by Ânandapûrṇa, and is referred to by Bodhaghana. The Jain writer, Guṇaratna, in his Shaḍdars'anasamuchchayavṛitti speaks of Umbeka as knowing the Kârikâs (i. e., the S'lokavârtika of Kumârila ?). Prof. Kupuswami Shastri of Madras points out that Bhaṭṭomveka is also quoted in Râmakrishṇa's commentary on the Tarkapâda of the S'âstradîpikâ (Proceedings, Second Oriental conference, Calcutta, 1923, p. 411.)

It is however to be noted that according to a tradition preserved in the S'aṃkaradigvijaya, Umbeka was the popular name of Maṇḍanamis'ra (and not of Bhavabhûti).

It is Pratyaksvarûpa Bhagavân, the commentator of Chitsukhî, who lends direct support to the identification of Bhavabhûti with Umbeka. Chitsukha himself (in the passage quoted by Jha, op. cit. p. 4) says that Bhavabhûti who before is a wise man (पुरा आप्त एव सन्) does not cease to be a wise man, simply because he has composed some Nâṭaka and Nâṭikâ &c. Chitsukha next adds उक्तं चैतदुम्बेकेन and then quotes a Nyâya. The commentator Pratyaksvarûpa adds to this : भवभूतिरुम्बेकः ।

The statements therefore in the colophons of the Manuscript, first brought to notice by Pandit to the effect that Umbeka and Bhavabhûti are one and the same person, and that that person was a follower of the famous Mîmâmsaka Kumârilabhaṭṭa, are confirmed by other evidence including the commentator of the Vedântic work Chitsukhî. The words of the

author of this last-named work itself, very likely indicate that Bhavabhûti was first an authoritative personage (आप्त) in some line, (and evidently Mîmâmsâ) but that thereafter he wrote his plays, and that notwithstanding his doing so, he was still regarded as an authority in that special line.

These statements identifying Bhavabhûti with Umbeka have to be taken for what they are worth; there is also the conflicting tradition of Umbeka being the name of another illustrious disciple of Kumârila, viz., Maṇḍana Mis'ra. There is, however, nothing inherently improbable in Umbeka-Bhavabhûti's having been a famous Mîmâmsaka writer before he turned to write dramatic works. His ancestors are described as चरणगुरवः पञ्चाग्नयः, धृतव्रताः सोमपीथिनः, and withal, ब्रह्मवादिनः. There is no reason to hold that Bhavabhûti broke off from one of the traditions of his family, viz. the Karmamârga, or the way of sacrifical knowledge, which is the essence of the Pûrva Mîmâmsâ. It is true Bhavabhûti does not expressly include Mîmâmsâ in the S'loka containing his famous " Vâcho yukti " in the Mâlatî Mâdhava (Act I, यद्वेदाध्ययनम् &c lines 46-49, R. G. Bhandarkar's Edition, Bombay, Sans. Series), where he refers to his knowledge of Veda, the Upanishads, Sâmkhya and Yoga. But we may regard the Mîmâmsâ to be included in the general term Veda, the Mîmâmsâ being the formal systematisation of the sacirfices referred to in the Samhitâs, Brâhmaṇas &c. Besides, Bhavabhûti calls himself पदवाक्यप्रमाणज्ञः and a श्रोत्रियपुत्र in the Introduction to the Mahâvîracharita (p. 4 and 5 Nirnayasagara Edition). प्रमाणज्ञः is explained by Bhavabhûti's commentator Vîrarâghava as मीमांसाभिज्ञः. We may

also say that the reason why Bhavabhûti does not feel called upon to specially put in his knowledge of Mîmâṁsâ, at the place where he alludes to his knowledge of Veda, Yoga &c. is what he himself says immediately thereafter : तत्कथनेन किं न हि ततः कश्चिद्गुणो नाटके ।. We may therefore reasonably conclude that the personal statements of Bhavabhûti in his dramas do not militate against the probability of his being a Mîmâmsaka of repute.

The tradition of Bhavabhûti having the nickname of Umbeka and that of his being the pupil of Kumârila stand on a different footing. Both of these traditions are attested to by the MS of the Mâlatî-Mâdhava above referred to, while the statement of the commentator of Chitsukhî, corroborates only the former, and has nothing direct to say about the latter. Prof. Kupuswami Shastri, in his article referred to above, comes to the conclusion, that the way in which Bhaṭṭomveka is referred to by the commentator of the S'âstradîpikâ " would appear to leave no alternative except to assume that Umvekabhaṭṭa was one of the pupils of Kumârilabhaṭṭa " (p. 411), and that Bhavabhûti the poet, *alias* Bhaṭṭomveka, and two other famous Mîmâmsâ writers, viz., Prabhâkara and Maṇḍana " were all Bhaṭṭakumârila's pupils " (Ibid, p. 412). In the Proceedings of the Third Oriental Conference, Madras, 1925, the same Professor, in the light of further investigations into the beginnings of the Mîmâṁsâ Schools, expresses the opinion that the three writers mentioned above " might have been younger contemporaries of Kumârila, who might

safely be assigned to the beginning of the 8th century A. D. " (p. 481).

We may therefore justifiably hold that the personality of ' Umveka ' which was but a mere name when Pandit brought it forward from the hidden recesses of a Manuscript has been rendered more definite and distinct, thanks mainly to the two above-named scholars of the Mîmâmsâ Philosophy. We can also regard it as very possible that Umveka was a nickname of Bhavabhûti, unless one was to urge that only those two acts in the colophons of which the name of Umveka occurred, were the work of Umveka, and the rest was the work of Bhavabhûti. If this supposition were to be accepted, the statement of the commentator of Chitsukhî that Bhavabhûti means Umbeka will have to be satisfactorily explained in some other way. Bhavabhûti, in all likelihood, and so far as our present knowledge goes, has therefore to be regarded not only as a great and masterly dramatist but also as a Mîmâmsaka of repute, a commentator on a work of his contemporary, viz., the Bhâvanâ Viveka of Maṇḍanamis'ra, and as a pupil of Kumârila, his other fellow-students being Maṇḍana and Prabhâkara.

The chronological implications of the identity of Bhavabhûti with Umbeka and of the tradition of his being the pupil of Kumârila do not conflict with the dates generally accepted. The date of Kumârila is " end of the seventh and the first part of the eighth century " (Winternitz, Geschichte III, p. 427, with reference to Pathak, Keith and other

authorities), and the date of Vâkpatirâja and Bhavabhûti, as determined from that of Yas'ovarman and Lalitâditya is the same part of the eighth century as stated above.—Altogether therefore, this period, the first part of the eighth century, seems to be a stirring one, both politically and intellectually.

IV

The last point to be alluded to here is about the other Kâvya which our poet Vâkpatirâja is known to have written. In verse 79 of Gaüḍavaho, the poet says:—

महुमह-विजय-पउत्ता वाया कहणाम मउलउ इमम्मि ।
पढम-कुसुमाहि तलिणं पच्छा-कुसुमं वण-लयाण ॥

पउत्ता is explained by the commentator as पर्याप्ता. Pandit puts a star over the commentator's word indicating that the explanation is different from the word in the text, but he translates it himself as "which has attained perfection" (Introduction p. liv). The other readings for पउत्ता are पहुत्ता and उपत्ता Perhaps पउत्ता is to be understood as प्रवृत्ता and the sense seems to be "how can my speech bud forth in this Kâvya (viz the Gaüḍavaho), engaged as it is (पउत्ता) in the Madhu-Matha-Vijaya? The after-flower of wild plants is more meagre than the first-flower." The second line of the verse immediately preceding would also seem to indicate that we have to understand पउत्ता in the sense of प्रवृत्ता. There the poet says that wealth, even though very little, adds to happiness (literally, looks well, सोहेइ=शोभते) if enjoyed, but "the

Goddess Sarasvati, if she be not in her entireness somehow makes the possessor ridiculous"—देवि सरस्सई उण असमग्गा किंपि विणडेइ ।. The sense evidently of the passage is that the poet is already engaged on one Kâvya and therefore he is doubtful if he can well venture on a new one. Be this as it may, it is certain that the poet Vâkpatirâja wrote another work called Mahumaha-vijaya. Unfortunately the work is not available, but that the work was once known follows from the fact that the work is referred to, and quotations from that work are to be found in some of the older writers. Thus Pischel (Prakrit Grammatik, Encyclopaedia of Indo-Aryan Research, pp. 11 ff.) has already pointed out that that work of Vâkpati has been referred to by Ânandavardhana in his Dhvanyâloka, by Somes'vara in Kâvyâdars'a and by Hemachandra in his Alamkâra-chûdâmaṇi, and that therefore the two verses which are attributed to our poet in the commentaries of Hâla's Saptas'atî but are not to be found in the Gaüḍavaho, may be from the Madhumathavijaya. A quotation from this work is to be found in the commentary of Abhinavagupta on Dhvanyâloka (p. 152, line 15, Nîrṇayasagar Edition), and two other quotations in the Sarasvatîkaṇṭhâbharaṇa. It is therefore certain that besides the Gaüḍavaho, Vâk-patirâja wrote the other Kâvya, but this is at present only known by references to it, and a few quotations therefrom.

Nasik
January 1927 } N. B. Utgikar.

Analytical Contents of the Critical Notice, Introduction &c.

Synoptical Contents of the Poem.

अथ गउडवहे सूचीपत्रम् ।

काव्यारम्भः ।

इति व्याजेन संसारस्य असारता दुर्जनस्य अगुणत्वं गुणवतश्च विदुषः स्वाधीनसुखत्वम् इत्यादीनि वर्णयति।

१००७-१०१५ यस्य बलं तोलितुं शिवोपि सिंहरूपेण परिणतस्तस्य यशोवर्मणः पराक्रमः माहात्म्यं यदृष्टत्वं स्ववंशे श्रेष्ठत्वं करुणापरत्वं च ।

१०१६-१०३९ कुलकम् ।
हर्यवतारो यशोवर्मेति कथनव्याजेन पौराणिकस्य हरिकृतस्य समुद्रमन्थनस्य वर्णनम् ।

१०४०-१०४३ चक्रकम् ।
यशोवर्मणो राजप्रतापवर्णनम् ।

१०४४-१०४५ युगलकम् ।
यशोवर्मणः केशवत्वम् ।

१०४६-१०६३ कुलकम् ।
पीडिता पृथिवी युवतिरूपपरिणता सती यशोवर्माणं शरणं गतेति तस्य धर्मप्रधानत्वम् ।

१०६४-१०६५ यशोवर्मणश्चन्द्रवंशीयत्वम् ।

१०६६-१०६९ चक्रकम् ।
यशोवर्मणः सौभाग्यम् ।

१०७०-१०७२ शेषोपि यस्यैतादृशस्य यशो वर्णयितुम् असमर्थः के वयं तस्य यशोवर्मणो गुणवर्णने ।

१०७३-१०७४ तथापि शृणुतैतं महाप्रबन्धं गउडवहाख्यम् एतस्या नाम्या अन्ते वक्ष्यमाणम् ।

[अथ कइरायवप्पइरायस्स गउडवहो]

पढमं चिअ धवलकओववीमयम्बुरुह-गोयरं णमह ।
हरि-जढर-णिग्गमुक्खित्त-णाल-सुत्तंपिव सयंभुं ॥ १ ॥
सो जयइ कण्णिया-वलय-गब्भ-परिगूढ-विअड-बीअम्मि ।
जो वसइ णिहाणीकय-बहु-बम्भण्डेव्व कमलम्मि ॥ २ ॥

॥ ओं नमः श्रीजिनेन्द्रेभ्यः ॥

॥ १ ॥ प्रथममेव धवलकृतोपवीतम् अम्बुरुहगोचरं नमत हरि-
३ जठरनिर्गमोरिक्षप्तनालसूत्रमिव स्वयंभुवम् ॥ महाप्रलये जगत्त्रयं हरि-
जठरे तिष्ठति सर्गादौ च ततो निर्गच्छति । इयांस्तु विशेषो ब्रह्मा
कूटस्थो नित्यः अन्ये तु प्रवाहनित्या इति कविकुलालापाः । अतश्च
६ सर्गादौ नित्यशरीरः शुभ्रतरनित्ययज्ञोपवीतकमलासनः सर्गादावभि-
व्यक्तमात्र एव लक्ष्यते । तदीययज्ञोपवीतं च हरिजठरजलालयादा-
क्षिप्यमाणपद्मनालसूत्रत्वेनोपमीयते । सौकुमार्यशुभ्रत्वातिशयात् ॥
९ उपमा चेयं नोत्प्रेक्षा । इवशब्दयोगात् । उपमा हि तिरोभूतभेदोत्प्रे-
क्षाभिधीयते । इवशब्दाच्च भिन्नत्वं स्फुटमत्रावगम्यते ॥ अम्बुरुहगोचरं
कमलविषयं पद्मासनमित्यर्थः ॥

॥ २ ॥ स जयति कर्णिकावलयगर्भपरिगूढविकटबीजे यो व-
सति निधानीकृतबहुब्रह्माण्ड इव कमले ॥ पद्मकर्णिकागर्भव्यवस्थिताः
३ पद्माक्षा अण्डाकारत्वात् सूक्ष्मरूपेण ब्रह्माण्डानीव कल्पिताः ॥

तं पणमह तिङ्किच्छि-च्छलेण णिवसइ णिवेस-कमलम्मि ।
जस्स परमाणु-णिवहोव्व भुवण-निम्माण-पडिवण्णो ॥ ३ ॥
अट्ठिअमावत्तन्ती सो जयइ जवुज्जयस्स सा जस्स ।
फलिहक्खावलि-कज्जम्मि घडइ बम्भण्ड-परिवाडी ॥ ४ ॥
पणमह हेट्ठ-ट्ठिय-वियड-सेस-बिस-कन्द-कन्दलाहिन्तो ।
पडिभिण्ण-कण्ह-पङ्कं विणिग्गमं णाहि-णलिणस्स ॥ ५ ॥

॥ ३ ॥ तं प्रणमत तिङ्किच्छिच्छलेण पद्मरजोव्याजेन निवसति निवेशकमले यस्य परमाणुनिवह इव भुवननिर्माणप्रतिपन्नः ॥ ब्रह्मा-३धिष्ठाने कमले [1]लालमगणितं रजो ब्रह्मणि विवर्तावसरे दुग्धादिप्रथम-विकारानिव स्मारयति । सादृश्यादित्यर्थः । वैशेषिकाभिमतस्य वा ब्रह्मणस्तदभिमतपरमाणूनां च सादृश्यमनुसृत्य वर्णनीयम् ॥

॥ ४ ॥ अस्थितम् अनवरतम् आवर्तमाना स जयति जपोद्यतस्य सा यस्य स्फटिकाक्षावलिकार्ये घटते नित्यस्य ब्रह्मणो विनाशोत्पाद-३भाजनब्रह्माण्डपरंपरैव ॥ स्फटिकाक्षमालाकार्ये व्याप्रियत इत्यर्थः । पद्माक्षमालादिकं तु कतिपयकालस्थायित्वान्न नित्यब्रह्मणो जपोपयोगीति तात्पर्यार्थः ॥

॥ ५ ॥ प्रणमत अधःस्थितविकटशेष[बिस]कन्दकन्दलात् प्रति-भिन्नकृष्णपङ्कं समुद्गमं नाभिनलिनस्य ॥ बुध्ने स्थितस्य बिसकन्दस्य ३कन्दलादङ्कुरात् कृष्णवर्णपङ्कमुपमृद्य पद्मस्य किल संभवः । अयं च संभवतीति संभवः पद्मस्य संबन्धी[2] संभवः पद्माभिव्यङ्ग्यो ब्रह्मा । शेषाहिरेव बिसकन्द इव । शुक्लत्वात् । तस्मादेवाङ्कुरात् । कृष्णो वासु-६देवः पङ्क इव । कालवर्णत्वात् । तदुपमर्देन संभूतो व्यक्तिं प्राप्तः ॥

---

[1]So MH. लीन° or लोल° ?   [2]MH. संबंधासं°

विअड-ससि-मण्डलायन्त-सलिल-भरिअम्मि भुवण-वलयम्मि ।
हरिणो हरिण-च्छायं विलास-परिसंठिअं जयइ ॥ ६ ॥
असुरोरट्ठि-णिहंसण-विसट्ट-धूमावलम्बि-णह-हीरो ।
रव-रोस-गहिय-घण-मण्डलोव्व णर-केसरी जयइ ॥ ७ ॥
तं णमह समोसरिआ णहग्ग-विहडाविओर-वीढस्स ।
जस्स दइच्चम्मि अलद्ध-ववसियव्वेय भुय-दण्डा ॥ ८ ॥
णमह विआरिय-दणुइन्द-रुहिर-पल्लविय-गयण-पेरन्तं ।
रिउ-वह-समय-पसारिय-संझंपिव महुमह-मइन्दं ॥ ९ ॥

॥ ६ ॥ विकटशशिमण्डलायमानं च तत् सलिलभृतं च तस्मिन् भुवनवलये प्रलयसमये हरेः कृष्णहरिणवर्णच्छायं विलासपरिसंस्थितं ३क्रीडावस्थानं जयति ॥

॥ ७ ॥ असुरस्य हिरण्यकशिपोरुरसि यान्यस्थीनि तेषां निघर्षणेनोत्थितो यो धूमस्तदवलम्बनखप्रान्तः रवरोषगृहीतघनमण्डल इव ३नरकेसरी जयति ॥ घनरवमाकर्ण्य कुपितकेसरी घने तलाघमहारं ददातीति जातिस्वभावः ॥

॥ ८ ॥ तं नमत समपसृता नखाग्रस्पर्शमात्रेण विघटितोरःस्थलपीठस्वाद्यस्य दैत्ये हिरण्यकशिपावलब्धव्यवसाया एव भुजदण्डाः ॥ ३नखाग्रस्पर्शमात्रेणैव दानवस्य व्यापादितत्वात् कृतकार्यत्वान्निवृत्तव्यवसायाः सन्तो व्यावृत्ता हरिभुजा इत्यर्थः ॥

॥ ९ ॥ नमत विदारितदानवेन्द्ररुधिरपल्लवितगगनपर्यन्तं रिपुवधसमयप्रसारितसंध्यामिव मधुमथमृगेन्द्रम् ॥ हिरण्यकशिपुना हि ३तपोबलेन वरो लब्धो दिवा रात्रौ वा शस्त्रेण भूमौ स्वर्गे वा मानुषान्मृ-

मुक्केवि णर-मइन्दत्तणम्मि धुकार-कलुसिय-गलस्स ।
हरिणो जयइ चिरं विहय-सद्द-परिघग्घरा वाणी ॥ १० ॥
अवहीरिय-दिग्गय-चन्द-हरिण-पल अब्भ-जाल-रसियस्स ।
असुरेच्चिय संरम्भा जयन्ति मायां-मइन्दस्स ॥ ११ ॥
रव-रोस-दलिय-घण-णिरवलम्ब-संघडिय-तडि-कडप्पोव्व ।
णर-हरिणो जयइ कडार-केसरो कन्धरा-बन्धो ॥ १२ ॥

गाद्धा वधो मा भूदिति । तदर्थं जात्यन्तरमाश्रित्य नखैरुत्सङ्गे विधाय व्यापादितः संध्यायाम् । तत्र रुधिररञ्जितगगनपर्यन्तत्वेन द्वितीया ६कपटसंध्येव निर्मितेत्येषा कल्पना ॥

॥ १० ॥ दानवेन्द्रं हत्वा मुक्तेपि त्यक्तेपि नरमृगेन्द्रत्वे बूत्का-रेण गर्जितेन कलुषितगलस्य हतशक्तिकण्ठस्य हरेर्जयति चिरं विहता ३अन्यशब्दा यया सा विहतशब्दा सा चासौ परिघर्घरा वाणी ॥ दानवहननसातिशयकोपगर्जितविहितकण्ठबाधनया घर्घरापि हरिवाणी शब्दान्तराण्यभिभवतीति तात्पर्यार्थः ।

॥ ११ ॥ अवधीरिता दिग्गजास्तथा चन्द्रहरिणश्चन्द्रशरीरस्थो मृगस्तथा प्रलयाभ्रजालरसितं येन तस्य असुर एव संरम्भा व्यापा-३दनव्यापारा जयन्ति मायामृगेन्द्रस्य ॥ अस्य सिंहत्वं मायानिर्मितं किमपि लोकोत्तरं महाप्रभावाभिभवैकरसिकामिति तात्पर्यार्थः ॥

॥१२॥ रवरोषदलितघनत्वेन निरालम्बनत्वात् संघटिततडित्कट-[प्र] इव हरिहरेर्नारायणसिंहस्य जयति कडारकेसरः कन्धराबन्धः ॥ ३कटप्रः समूहः । कडाराः कपिलाः । केसराः सटाः ॥

दाढा महा-वराहस्स वयण-मग्गेण णिग्गया जयइ ।
उयर-ट्ठिअ-णाही-कमल-कन्द-मूलाहिव मुणाली ॥ १३ ॥
तं णमह जो वराहत्तणम्मि फण-मणि-घडन्त-पडिबिम्बो ।
सेस-ट्ठिअंपि वसुहं वहइव्व पहाव-संकन्तो ॥ १४ ॥
हेट्ठ-ट्ठिय-सूर-णिवारणाअ छत्तं अहो इव वहन्ती ।
जयइ ससेसा वाराह-सास-दूरुक्खआ पुहवी ॥ १५ ॥

॥ १३ ॥ दंष्ट्रा महावराहस्य वदनमार्गेण निर्गता जयति उदरस्थितनाभिकमलकन्दमूलादिव मृणालिका बिसाङ्कुरः ॥

॥ १४ ॥ तं नमत यो वराहत्वे वराहत्वदशायां फणमणिघटमानप्रतिबिम्बः[1] शेषस्थितामपि वसुधां वहतीव प्रभावसंक्रान्तः ॥ हरिस्तावच्छेषपृष्ठशायीति प्रसिद्धम् । शरीरिणा च शेषपृष्ठे शयनं संभवति । कामचारपरिगृहीतं च भगवतः किमपि शरीरम् । तत्र यदा महावराहशरीरः शेषशयनशायी तदा फणमणिप्रतिबिम्बितशरीर एवं संकल्प्यते । यदुत शेषे धारयत्यपि भुवं हिरण्याक्षासुरापहृतामिवान्यदापि वराहरूपेण मायया प्रभावमाहात्म्येन संक्रान्तो वराहरूपेण स्वयमेव धरणीं धर्तुं समर्थो हरिरिति ॥

॥ १५ ॥ अधःस्थितसूरनिवारणाय छत्रमध इव वहन्ती जयति सशेषा वाराहश्वासदूरोत्क्षिप्ता पृथिवी ॥ वाराहश्वासेन दूरतरमुत्क्षिप्तया पृथिव्या बुध्नीकृतादित्यातपनिवारणाय कुण्डलीभूतः शेषश्छत्रीकृत इत्युत्प्रेक्ष्यते ॥

[1] MH. °म्बं.

अङ्गाइं विण्हुणो वामणत्तणे विसम-मास-थउडाइं ।
महहोयर-पपहुप्पन्त-भुवण-भरिआइँव जयन्ति ॥ १६ ॥
जयइ धरमुद्धरन्तो भर-णीसारिय-मुहग्ग-चलणेण ।
णिय-देहेण करेणव पञ्चङ्गुलिणा महा-कुम्मो ॥ १७ ॥
रक्खउ वो रोम-लया माया-महिलत्तणे महुमहस्स ।
गूढोयर-तामरसाणुसारिणी भमर-मालव्व ॥ १८ ॥
सो जयइ जस्स जुवइत्तणम्मि खामो अरोसरन्तेहिं ।
भुवणेहिँव थण-जहणाण गारवं किंपि णिव्वडियं ॥ १९ ॥

॥ १६ ॥ अङ्गानि विष्णोर्वामनत्वे विषममांसत्वेन निम्नोन्नतानि अल्पोदरेऽपर्याप्तैरावर्तमानैर्भुवनैर्भृतानीवेत्युत्प्रेक्ष्यते । अल्पोदराभ्यन्तरे-२तिसंकटत्वात् स्वैरेणावर्तमानानां भुवनवासिनां जङ्घादिकमिव द्विगुणी-भूतमस्थ्यादिकस्येव वैषम्यकारणं वामनशरीरस्येत्यर्थः ॥

॥ १७ ॥ जयति धरामुद्धरन्भरनिःसारितमुखाग्रचरणेन[1] निज-देहेन करेणेव पञ्चाङ्गुलिना महाकूर्मः ॥ कचिद्दीहङ्गुलिणेति पाठः । तत्र २दीर्घाङ्गुलिनेत्यर्थः ॥

॥ १८ ॥ रक्षतु वो रोमलता मायामहिलात्वे मधुमथनस्य गूढो-दरतामरसानुसारिणी भ्रमरमालेव ॥ असुरैरमृतेऽपन्हुते मायामहिला-२शरीरं दिव्यरूपं भगवता निर्मितम् । तत्र नाभेरुत्थिता रोमराजिर्भ्रमर-मालेव गुप्तोदराभ्यन्तरव्यवस्थितपद्मं पद्मनाभस्य सूचयतीवेत्यर्थः ॥

॥ १९ ॥ स जयति यस्य युवतित्वे क्षामोदरादपसरद्भिर्भुवनैरिव स्तनजघनानां गौरवं किमपि प्रतिपन्नमापादितम् ॥ भगवतः किल २भुवनान्युदरस्थितानि । आश्रितयुवतिभावस्योदरादतितनोरपसृतानि त-त्रावर्तनात् । अपसृत्य च स्तनयोर्जघने च स्थितानीति कृत्वा स्तनयो-र्जघनस्य च गुरुत्वं जातमित्युत्प्रेक्ष्यते ॥

---

[1]MH. °चलनेन.

सो जयइ जामइल्लायमाण-मुहलालि-वलय-परिआलं ।
लच्छि-निवेसन्तेउर-वइंव जो वहइ वण-मालं ॥ २० ॥
बालत्तणम्मि हरिणो जयइ जसोआएँ चुम्बियं वयणं ।
पडिसिद्ध-नाहि-मग्गुद्ध-णिग्गयं पुण्डरीयंव ॥ २१ ॥
णह-रेहा राहा-कारणाओँ करुणं हरन्तु वो सरसा ।
वच्छ-त्थलम्मि कोत्थुह-किरणाअन्तीओँ कण्हस्स ॥ २२ ॥
तं णमह जेण अज्जवि विलूण-कण्ठस्स राहुणो वलइ ।
दुक्खमनिव्वरियंचिय अमूल-लहुएहिँ सासेहिं ॥ २३ ॥

॥ २० ॥ स जयति यामिकायमानमुखरालिवलयपरिवृतां लक्ष्मीनिवेशान्तःपुरवृतिमिव यो वहति वनमालां वक्षसा ॥ यामः प्रहरस्तत्र नियुक्ता यामिकाः प्राहरिकास्तद्वन्मुखरा भ्रमरवर्गाः परिवारो यस्यास्तां वनमालां लक्ष्म्या निवेशार्थमन्तःपुरं हरिवक्षस्तत्र वृतिमिव परिवेषमिव । त्रियते येन वृतिर्नानापुष्पपत्रफलविनिर्मिता स्रग्वनमाला ॥

॥ २१ ॥ बालत्वे हरेर्जयति यशोदया चुम्बितं वदनं प्रतिषिद्धनाभिमार्गोर्ध्वे[1]निर्गतं पुण्डरीकमिव ॥

॥ २२ ॥ नखरेखा राधाकरणा राधया गोप्या निर्मिताः करजप्रहाराः करुणानिमित्तं संसारदुःखं हरन्तु नाशयन्तु सरसा आर्द्रा वक्षःस्थले कौस्तुभकिरणायमानाः कृष्णस्य ॥

॥ २३ ॥ तं नमत येनाद्यापि विलूनकण्ठस्य राहोर्वलति परिभ्रमति दुःखम् । कीदृशम् । अनिव्वरिअं चिय । अनिर्वर्णितम् असूचितमेव । शिरोमात्रात्मकत्वेन नाभिप्रदेशोत्थितदुःखसूचकदीर्घनिःश्वासाभावात् ।

[1] MH. °मार्गोर्ध्वे नि°.

पणमह बलस्स हुंकार-भय-वसा घोलमाण-जउणेव्व ।
मय-दोस-सिढिल-कसणावरिल्ल-संदाणिए चलणे ॥ २४ ॥
अन्तो-संलीण-फणा-सहस्स-रयण-प्पहंपिव वमन्ती ।
हलिणो मयारुणा विद्दवेउ दुरियाइँ वो दिट्ठी ॥ २५ ॥
अप्पाण-गमिय-वियणत्तणेण भर-दलिय-सेस-कुम्माण ।
णिरुवालम्भं बल-केसवाण परिवग्गियं जयइ ॥ २६ ॥

तदेवं[1] मूँललहुएहिं सासेंहिं मूललघुकैः श्वासैः । असूचितमित्यन्वयः । मूलकेन लघुका मूललघुकास्तैर्नाभिमूलस्य महतो विरहाल्लघुत्वम् ॥

॥ २४ ॥ प्रणमत बलस्य बलभद्रस्य हुंकारभयवशाद्घूर्णमान-यमुनाविव मददोषगँलितकृष्णोत्तरीयावष्टब्धौ चरणौ[2] ॥ क्षीबस्यो-
२त्तरीयं पादयोर्विगलितं विश्राम्यति । तच्च कृष्णवर्ण[3]त्वाद्यमुनात्वे-नोत्प्रेक्ष्यते । क्षबिश्च कुपित इव हुंकारान् विमुञ्चति । तद्भयपरावृत्तपादपतितत्वं च यमुनायाः ॥

॥ २५ ॥ अन्तःसंलीनफणासहस्ररत्नप्रभामिव वमन्ती हलिनो मदारुणा[4] विद्रावयतु दुरितानि वो दृष्टिः ॥ शरीराभ्यन्तरप्रगोपित-
२फणगणो हलधरः शेषावतारत्वात् परिकल्प्यते[5] मदारुणत्वाच्च दृष्टिः फलामणिप्रभेव विभाव्यते ॥

॥ २६ ॥ आत्मगमितदेवनत्वेन भरदलितशेषकूर्मयोर्निरुपा-लम्भं बलकेशवयोः परिवल्गितं जयति ॥ शेषकूर्मौ बलवासुदेव-
३योरात्मभूतौ । तेन ताभ्यां शेषकूर्मौ विदलयद्भ्यामात्मन्येव दुःखा-त्मिका वेदना गमिता भवति [6]वल्गाद्भ्याम् । आत्मपीडा च नोपाल-म्भास्पदम् ॥

---

[1]MH. तदोरु. [2]MH. चलनौ. [3]MH. °त्वाच्च च°.
[4]MH. महारुणा. [5]MH. °कल्पते. [6]MH. वल्गाभ्याम्.

तं णमह पीय-वसणं जो वहइ सहाव-सामल-च्छायं ।
दिअस-णिसा-लय-णिग्गम-विहाय-सबलंपिव सरीरं ॥२७॥
सिरि-थण-णिवेस-मग्गा जयन्ति भिण्णङ्गराय-णिव्वडिया ।
वच्छम्मि णाहि-णालिणी-दलायमाणा महुमहस्स ॥ २८ ॥
सो जयइ जस्स णाडाल-लोयणासङ्गिणी भुमय-लेहा ।
अज्जवि दीसइ कामस्स दाह-कसणा धणु-लयव्व ॥ २९ ॥
तं णमह काम-णेहा अज्जवि धारेइ जो जडा-बद्धं ॥
तइअ-णयणग्गि-णिवडण-कय-ववसायंपिव मियङ्कं ॥ ३० ॥

॥ २७ ॥ तं हरिं नमत पीतवसनं यो वहति स्वभावश्यामलच्छायं दिवसस्य निशायाश्च यौ लयनिर्गमौ तयोर्विभागौ ताभ्यां [1]शबलमिव शरीरम् ॥

॥ २८ ॥ श्रियः स्तनयोर्ये निवेशमार्गाः संस्पर्शप्रदेशास्ते जयन्ति भिन्नेन प्रस्वेदादिव गलितेनाङ्गरागेण निर्वृत्ता बिम्बेन लक्ष्यमाणा [1]वक्षसि नाभिपङ्कजदलायमाना मधुमथनस्य ॥

॥ २९ ॥ स जयति यस्य ललाटलोचनासङ्गिनी भ्रूलेखा अद्यापि दृश्यते कामस्य दाहकृष्णा धनुर्लतेव ॥ जितस्य प्रहरणं जेता धार-[1]यतीत्युपमाबीजमाहुः ॥

॥ ३० ॥ तं नमत कामस्नेहादद्यापि धारयति यो जटाबद्धं तृतीयनयनाग्निनिपतनकृतव्यवसायमिव मृगाङ्कम् ॥ चन्द्रमाः कामस्नेहात् [1]तृतीयनयनाग्नौ [1]पतितुमिच्छति । कामस्नेहात् तृतीयनयनाग्निनिपतनकृतव्यवसायमिति संबन्धः ॥

[1] MH. पाठुम्.

सो वो सुहाइँ उवणेउ वियड-तइअच्छि-पेल्लियं जस्स ।
णिवसइ सीसम्मि ससि-च्छलेण णिययंपिव णडालं ॥ ३१ ॥
कड्ढिय-कुसुम-रउक्कर-कड्ढार-चाव-च्छलेण सो जयइ ।
अहिधाविऊण गिलिओव्व जस्स तइअच्छिणा कामो ॥ ३२ ॥
मउडुच्छङ्ग-परिग्गह-मियङ्क-जोण्हावभासिणो णमह ।
निच्चंचिय पसु-वइणो परिट्ठियं वामण-च्छायं ॥ ३३ ॥
जयइ जडा-संजमणं पसु-वइणो जलहि-महण-विरमम्मि ।
सिढिलेण सेल-निहसण-किलन्त-वच्छेण वासुइणा ॥ ३४ ॥

॥ ३१ ॥ स वः सुखान्युपनयतु विकटतृतीयाक्षिप्रेरितं यस्य निवसति शिरसि शशिच्छलेन निजकमिव ललाटम् ॥ ललाटस्य पा-
३ लसादृश्याच्चन्द्रखण्डस्यैवमुपमा ॥

॥ ३२ ॥ आकृष्टकुसुमरजस उत्करकह्लारचापच्छलेन स जयति अभिधाव्य निगीर्ण इव यस्य तृतीयेनाक्ष्णा कामः ॥ तृतीयनयनाग्निना
३ तावत् किल कामो दग्धो हरस्य । स चाकर्णान्ताकृष्टमण्डलीकृतकुसुमचापस्तदा बभूव । तत्राकृष्यमाणे कुसुमधनुष्युद्गीर्णो योसौ कुसुमरजस उत्करस्तेन कह्लारं लोहितं मण्डलीभूतं च यद् वेष्टितकाम-
६ शरीरं कुसुमधनुः । तच्छलेन तृतीयनयनेनेव कामो धावित्वा निगीर्ण इति कविना कल्पितम् ॥

॥ ३३ ॥ मुकुटोत्सङ्गपरिग्रहमृगाङ्कज्योत्स्नावभासिनो नमत नित्यमेव पशुपतेः परिस्थितमवस्थानं कीदृशं वामना छाया यस्य
३ तद्वामनच्छायम् ॥ चतुर्दिक्प्रसृतशिरश्चन्द्रालोकसंकोचितत्वाच्छायाया वामनच्छायत्वं हरदेहस्य ॥

॥ ३४ ॥ जयति जटासंयमनं पशुपतेर्जलधिमथनविरमे शिथिलेन शैलनिघर्षणक्लान्तवक्षसा वासुकिना ॥

पत्थारोसण-तरलिय-करङ्गुली-मालिय-तम्बिर-णडालं ।
पडिसिद्ध-तइअ-णयणुग्गमंव णामिमो हर-किरायं ॥ ३५ ॥
सो जयइ झत्ति-कवलिय-विसस्स कण्ठम्मि जस्स णिव्वडिया ।
खण-दिण्णुव्वत्त-कयन्त-पास-णिहसोवमा रेहा ॥ ३६ ॥
तं पणमह जो सीसाउ कहवि लहसिय-ट्ठियं समुव्वहइ ।
अज्जवि कुसुमीकय-केसवच्छि-वत्तंव तइ आच्छिं ॥ ३७ ॥

॥ ३५ ॥ पार्थं प्रति यो रोषस्तेन तरलिता याः कराङ्गुल्यस्ता-भिर्मलितत्वात्ताम्रं ललाटं यस्य तं प्रतिषिद्धतृतीयनयनोद्गममिव नमामो १हरकिरातम् ॥ अङ्गुल्या ललाटं विमर्दता तृती[1]यनेत्रोद्गम इव वारितः अर्जुनो भक्तो मां शंकरत्वेन मा ज्ञासीद्दाहो[2] वास्य तीव्रतमतृतीय-नेत्राग्न्मा भूदिति धिया ॥

॥ ३६ ॥ स जयति झटिति कवलितविषस्य कण्ठे यस्य निर्वृ-त्ताभिव्यक्ता क्षणदत्तोद्वृत्तकृतान्तपाशनिघर्षोपमा रेखा ॥ दत्तोद्वृत्तो २वेष्टितोद्वेष्टितः ॥

॥ ३७ ॥ तं प्रणमत यः शीर्षात्कथमपि ह्रसितं भ्रष्टं ततः स्थितं समुद्वहति अद्यापि कुसुमीकृतकेशवाक्षिपत्रमिव तृतीयाक्षि ३तृतीयलोचनम् ॥ केशवे[3] हरमाराधयति भक्तिजिज्ञासया हरेण तृतीयनेत्रं ललाटात्प्रच्यावितम् । ततः केशवेन तृतीयनेत्रशून्यं[4] तल्ललाटं दृष्ट्वा निजम् अक्षि पूजार्थं पत्रव्याजेनारोपितमिति प्रसिद्धिः । कुसु-६मैरिव हि पत्रैरपि पूजा प्रसिद्धा ॥

---

[1] MH. तृतीयोने°. [2] MH. °दाहो. [3] MH. केशवो. [4] MH. °सून्य° for °शून्यं

उवरि-ट्ठिय-चन्दालोय-पुञ्जिया जयइ कण्ठ-मूलम्मि ।
सीस-च्छायव्व विसप्पहामई थाणुणो रेहा ॥ ३८ ॥
देहद्धद्ध-परिट्ठिय-गोरि-हराराहणेक्क-हिययंव ।
खण्डत्तणेण पणमह परिट्ठियं तिणयण-मियङ्कं ॥ ३९ ॥
तं णमह जस्स मुह-घडिय-ससि-अला-सुत्तिणा चिरं पीआ ।
सीसम्मि सयण्हेणव सुर-सरि-धारा कवालेण ॥ ४० ॥
घोलिर-कडार-तारं णडाल-णयणं पिणाइणो णमह ।
अज्जावि खयाहुई-कय-जलन्त-बम्भण्ड-पिण्डंव ॥ ४१ ॥

॥ ३८ ॥ उपरिस्थितचन्द्रालोकपुञ्जिता जयति कण्ठमूले शिरश्छायेव विषप्रभामयी स्थाणो रेखा ॥

॥ ३९ ॥ देहार्धार्धपरिष्ठितगौरीहराराधनैकहृदयमिव खण्डत्वेन प्रणमत परिष्ठितं त्रिनयनमृगाङ्कम् ॥ हरशिरःस्थितश्चन्द्रः कलामात्रत्वात् स्वभावेन खण्डः । तत्र कवेरुत्प्रेक्षा । देहार्धार्धरूपेण स्थितयोर्द्वयोराराधनायेव चन्द्रेण तदनुकारात् खण्डत्वमाश्रितं तथाविधं चन्द्रं प्रणमत ॥

॥ ४० ॥ तं नमत यस्य मुखघटितशशिशकलशुक्त्या चिरं पीता शिरसि सतृष्णेनेव सुरसरिद्धारा कपालेन ॥ शिरसि भगवतो दिवो निपतिता गङ्गा मूर्धानं गतेति प्रथितम् । तत्रोत्प्रेक्षा । हरशिरःस्थलंकारत्वेन व्यवस्थितं यत्कपालं तेन कर्तृभूतेन चासौ धारामात्रवत्पीता शशिकलैव शुक्तिस्तया करणभूतयेव । अतो यदीयकपालमात्रस्येदृशं माहात्म्यं तं प्रणमतेत्यर्थः ॥

॥ ४१ ॥ [1]घूर्णनशीलकपिलतारं ललाटनयनं पिनाकिनो नमत ।

---

[1] MH. पूर्णन°.

तं णमह कुलंपिव जस्स सुलह-संभावणं परिहरन्तो ।
अज्जवि बाणमणङ्गो णो मुयइ भआ कुमारम्मि ॥ ४२ ॥
सा जयइ नेउरिल्लेण जीएँ चलणेण ताडिय-क्खन्धो ।
उब्भिण्ण-रुहिर-कुसुमो जाओ महिसासुरासोओ ॥ ४३ ॥
पढम-हरालिङ्गण-लज्जियाएँ अज्जाएँ वो सुहं देन्तु ।
कण्ठ-प्पहावलम्बण-थोअ-त्थामाइँ अच्छीइं ॥ ४४ ॥

क्वचित्तु जयतीति पाठः । अद्यापि क्षयाहुतीकृतज्वलद्ब्रह्माण्डपिण्डमिव ॥ [1]महाप्रलयकाले किल हरललाटलोचनोत्थेन वह्निना त्रैलोक्यं दग्धमिति ब्रह्माण्डसमूहो ब्रह्माण्डमेव वा पिण्डप्रख्यं ललाटनयनाग्नेराहुतिर्जाता । अतोद्यापि जाज्वल्यमानत्वाज्ज्वलद्ब्रह्माण्डपिण्डमिव स्थितमिति कल्प्यते ॥

॥ ४२ ॥ तं नमत कुलं इव यस्य सुलभसंभावनां परिहरन् अद्यापि बाणमनङ्गो न मुञ्चति भयात् कुमारे ॥ हरसुतः कुमारः किल ब्रह्मचारी । तत्र कवेरुत्प्रेक्षा । व्यापारितबाणोहं हरेण दग्धस्ततोन्योपि तत्कुलप्रसूतो महद्दहनक्षमस्तेन कुमारोपि मा मा धाक्षीदिति भयादिव कुमारे कामेन बाणा न व्यापारिता इत्यर्थः ॥

॥ ४३ ॥ सा जयति [नूपुरवता] यस्याश्चरणेन ताडितस्कन्धः उद्भिन्नरुधिरकुसुमो जातो महिषासुराशोकः ॥ इल्लशब्दः प्राकृते [1]मत्वर्थीयः ॥

॥ ४४ ॥ प्रथमहरालिङ्गनलज्जिताया आर्याया वः सुखं ददताम् कण्ठे या प्रभा कालकूटसंबन्धिनी तदवलम्बनेन स्तोकं स्थाम बलं [2]ययोस्ते अक्षिणी ॥

---

[1]MH. चलनेन. 2MH. दत्तम्.

भमियं पलअ-पओसे विविह-कवालम्मि णमइ कालीए ।
मिलिआसेस-णिसा-लक्ख-विसम-बहु-चन्द-खण्डेव्व ॥ ४५ ॥
डिम्बं वो चामुण्डाएँ पिहु-सिरा-दण्ड-मण्डणं हरउ ।
मडहोअर-णपहुप्पन्त-वलय-भरियंपिव सरीरं ॥४६॥
सा जयइ चउ-मुहासण-तामरस-दलोयरेसु दुल्ललिया ।
कइ-जीहा-णिवहेसु अ जा णिमिय-पयं परिब्भमइ ॥४७॥

॥ ४५ ॥ भ्रान्तं भ्रमणं प्रलय एव रात्रिरिव तस्य प्रदोष उपक्रमस्तस्मिन् विविधकपाले नमत काल्याः कालरात्रेः । प्रलये हि कालरात्रिः ३ प्रभवतीति वार्ता । अत उत्प्रेक्ष्यते । मिलिताशेषनिशालक्षविषमबहुचन्द्रखण्ड [1]इव ॥ स्थूलसूक्ष्मादिभेदभिन्नानि काल्या अलंकरणभूतानि यानि कपालानि तानि चन्द्रखण्डानीव प्रतिपदादिसंबन्धीनि सर्गे क्रमभावी-६ न्यपि प्रलये संघटितानि ॥

॥ ४६ ॥ भयं वश्चामुण्डायाः संबन्धि पृथुशिरादण्डमण्डनं हरतु अल्पोदरापर्याप्तान्त्रैवलयभृतमिव शरीरम् ॥ डिम्बं भयम् । शिरा नाड्यः । ३ मडहं अल्पम् । णपहुप्पन्तम् अपर्याप्तम् अवर्तमानम् अमात् । क्वचित्तु बलयवलियंपिवेति पाठः । अन्त्रवलयवलितमिव शरीरमिति तत्रार्थः । तत्रोदरं देव्या वलयमाण्डत्वे प्रकल्पितम् ॥

॥ ४७ ॥ सा जयति चतुर्मुखासनतामरसदलोदरेषु दुर्ललिता कविजिह्वानिवहेषु च या निहितपदं कृत्वा परिभ्रमति ॥ निवहेसु वेति ३ क्वचित्पाठः । तत्र इवशब्दो भिन्नक्रमः । दुर्ललिता हंवाकिनी [हंo] । अत्र गम्यमाना सरस्वती पूर्वार्धे हंसीत्वे कल्पिता ब्रह्मवदनविनिर्गतत्वेन ब्रह्मासनीभूतकमलदलान्तराललीलालम्पटत्वात् । कविजिह्वानिवहेषु चेति ६ इतरहंस्याः सकाशाद्व्यतिरेक उक्तः ॥

[1]MH. °लक्षविषमे बहुचन्द्रखण्डे एव.

तं णमह जस्स दीसइ बिम्बं विच्छाय-लञ्छण-च्छायं ।
गङ्गा-णिग्गम-परिगलिय-मज्झ-लायण्ण-तुच्छंव ॥ ४८ ॥
वेरुलिय-णिहा तं णमह जस्स ते सन्दणं परिवहन्ति ।
ताद्दियस-पढम-पेल्लिय-तम-मइलङ्गा-इव तुरंगा ॥ ४९ ॥
जयइ जय-रक्खणे पुञ्जियंव जं फुरइ पयणुअं रविणो ।
पलयम्मि जं च पविरल्लियंव बहलाइ गो-जालं ॥ ५० ॥
तं णमह कोल-तुलणे सयल-फणा-मणि-पसत्त-पडिबिम्बं ।
उव्वहइव जो बहु-सिर-विहत्त-लहुयं धरा-वलयं ॥ ५१ ॥

॥ ४८ ॥ तं चन्द्रं सामर्थ्यगम्यं नमत यस्य दृश्यते बिम्बं [विच्छायलाञ्छनच्छायम् ।] विच्छायत्वे निमित्तमुत्प्रेक्षते । गगननदीपरिनिर्गमपरिगलितमध्यलावण्यतया तुच्छमिव ॥

॥ ४९ ॥ वैडूर्यनिभा हरिदश्वास्तं नमत यस्य ते स्यन्दनं परिवहन्ति । प्रतिदिवसप्रथमप्रेरिततमोमालिनाङ्गा इव [तुरंगाः ॥] प्रथममरुणेन प्रेरितं यत्तमस्तेनैव मलिनाङ्गा इत्युत्प्रेक्षा ॥

॥ ५० ॥ जयति जगद्रक्षणे पुञ्जितमिव यत्स्फुरति प्रतनुकं रवेः प्रलये यच्च प्रविरेल्लितमिव प्रसारितमिव बहलायते गोजालं रश्मिसमूहः ॥

॥ ५१ ॥ [तं नमत] कोलः क्रोडः सूकराकारस्तेन तोलने क्षितिवलयस्य क्रियमाणे सति सकलफणामणिप्रसक्तप्रतिबिम्बमुद्वहतीव [यो] बहुशिरोविभक्तलघुकं धरावलयम् ॥ नरसिंहवदहिवराहशरीरं शबलमागमे कविना कचिद्दृष्टम् । शेषमनादृत्य वा जलधौ मग्ने भूवलये शेषसहायत्वेन सूकरशरीरं भगवता निर्मितमनुसर्तव्यम् ॥

1 MH. यत्स्फुरितप्र°.

पणमह कालिन्दी-सलिल-दण्ड-घडियंव सुर-सरि-प्पवहं ।
दन्त-क्खम्भं वीसन्त-वियड-हत्थं गय-मुहस्स ॥ ५२ ॥
तं णमह गय-मुहं वियड-दन्त-कर-दण्ड-कलण-लीलासु ।
मिलिय-हिमवन्त-विञ्झेव्व कुणइ जो मेरु पब्भारे ॥ ५३ ॥
गण-वइणो सइ-संगय-गोरी-हर-पेम्म-राय-विलियस्स ।
दन्तो वाम-मुहद्धन्त-पुञ्जिओ जयइ हासोव्व ॥ ५४ ॥

॥ ५२ ॥ [[1]प्रणमत कालिन्दीसलिलदण्डघटितमिव सुरसरित्प्रवाहं दन्तस्तम्भं विश्रान्तविकटहस्तं गजमुखस्य ॥]

॥ ५३ ॥ तं नमत गजमुखं गणपतिं विकटेन दन्तेन करदण्डस्य यानि कलनानि धारणानि ता एव लीलास्तासु विषयभूतासु मिलितहि-३मवद्विन्ध्यानिव करोति यो मेरुप्राग्भारान्विभवान् अवयवादीन् [sic] ॥ दन्तशौक्ल्यमहत्त्वाभ्यां हिमवानिव करकृष्णत्वाद्विन्ध्य इव । गणपतिशरीरं च सिन्दूररागान्महत्त्वातिशयाच्च मेरुप्राग्भारानानुकरोति । तेनायमर्थः । ६यो मेरुप्राग्भारानानुकरोति विकटदन्तकरदण्डकलनलीलासु च यो मिलित-हिमवद्विन्ध्य इव दृश्यते तं गजमुखं नमत ॥ क्वचित्पाठो मेरुपब्भारो इति । तत्रायमन्वयः । यो मेरुप्राग्भारः स विकटदन्तकरदण्डकलनली-९लासु मिलितहिमवद्विन्ध्य इव करोति कार्याणि तं नमतेति ॥

॥ ५४ ॥ गणपतेः सदासंगतगौरीहरप्रेमरागव्रीडितस्य दन्तो वलि-तमुखार्धान्तपुञ्जितो जयति हास इव ॥ पुञ्जीकृतो हास इवेत्य-३न्वयः । अर्धनारीश्वरत्वेन सदा संगतत्वे कुमारगणपती [2]वाग्धूतं चक्रतुः । यः क्षितिं क्षणेन प्रदक्षिणीकरोति स जयति यस्य च

1 MH. has no commentary on this verse, which is given in J. P. Do. K. 2 MH. वाग्धूत.

णमह दणुइन्द-णिहणे माया-महु-महणं उवेन्तीए ।
माणिय-तरलत्तण-विब्भमाइँ भमियाइँ लच्छीए ॥ ५५ ॥
हत्थालम्बिय-पङ्कय-मियङ्कमुयहीउ निग्गयं जयइ ।
आसङ्किय-णिय-आणण-सोहग्ग-गुणाएँव सिरीए ॥ ५६ ॥
कोसुम-धणु बाण-ग्गह-सोरह-लग्ग-भमरेव्व कामस्स ।
अप्पुंसिय-रइ-पणयंसु-कज्जलङ्के करे णमह ॥ ५७ ॥

पराजयस्तेन यथासंभवं मयूरवाहनस्यान्यतरदन्तस्य वा परित्यागः कर्तव्यः । तत्र धीमता कुमारेण मातुः प्रदक्षिणां कृत्वा जिता गण-
३ पतिः । ततस्तेनान्यतरदशनपरित्यागो विहितः । वाम[मुह]द्धन्तपुञ्जिओ इति पाठे वाम[मुखा]र्धान्तपुञ्जित इत्यर्थः ॥

॥ ५५ ॥ नमत दानवेन्द्रनिधने मायामधुसूदनमुपयान्त्या मानित-तरलत्वविभ्रमाणि भ्रान्तानि लक्ष्म्याः ॥ लक्ष्मीर्मायानरसिंहस्य शोभते ।
३ भस्याश्च त्रैलोक्यकण्टकदैत्यनिपातनोचितचेष्टा[1] विभ्रान्ताश्च तेषां विभ्रमा विलासास्ते तैर्भ्रान्तैः संमानिताः सत्कृता इत्यप्रयासोक्तिरियं रिपुनि-पातने ॥

॥ ५६ ॥ हस्तावलम्बितपङ्कजमृगाङ्कम् उदधेर्निर्गत[2] जयति संभावितनिजकाननसौभाग्यगुणया इव श्रियाः ॥ एकत्र करे पद्मम् अपरत्र
३ शशाङ्कं निधाय लक्ष्मीर्जलधिविनिर्गतेति कविना कल्पितम् । तत्रोत्प्रे-क्ष्यते । प्रसिद्धसौभाग्याभ्यामाभ्यामपि[3] चन्द्रपद्माभ्यां मन्मुखं सुन्दरतमं दृश्यतामिति दर्शनार्थमिव ताभ्यां सह श्रीर्याता ॥

॥ ५७ ॥ कौसुमधनुर्बाणग्रहणसौरभलग्नभ्रमराविव कामस्य उत्पुंसितरतिप्रणयाश्रुकज्जलनाङ्कितौ करौ नमत ॥

---

1 MH. °चितं चे°   2 MH. °धिनि°   3 MH °भाग्याभ्यामपि.

देउ सुहं वो पसु-वइ-सिराहि गोरी-विसूरियव्वेहिं ।
सोवालम्भव्व हिमालअङ्क-परिघोलिरी गङ्गा ॥ ५८ ॥
सा जयइ हर सिरत्थम्मि जीएं सलिलम्मि घोलिर-कवालो ।
अज्जावि पियामहत्तणमणहं चउराणणो वहइ ॥ ५९ ॥
हरि-चलण-णह-प्पहाए विच्छोलियंव पढमयं ।
हर-ससिणो पायएहिं संवलिययंव बीययं ॥ ६० ॥
गहिय-हिम-च्छाययंव तुहिणाद्दि-समावडणए ।
कारण-परिसुद्दयंव गङ्गाएँ णमह सलिलयं ॥ ६१ ॥

॥ ५८ ॥ ददातु सुखं वः पशुपतिशिरसः गोरीविसूरियव्वेहिं गौर्याः संबन्धिभिः [1]खेदकरैर्व्यवहारैः सोपालम्भेव हिमालयोत्सङ्ग-
३ परिघूर्णनशीला गङ्गा ॥ हरजटाग्राद्धिमवत उत्सङ्गे गङ्गा पतिता घूर्णमाना प्रतीता । सा सपत्नीकृतापराधोद्घाटनमिव पितरि चकारेति कविकल्पितम् ॥

॥ ५९ ॥ सा जयति हरशिरःस्थे यस्याः संबन्धिनि सलिले घूर्णनशीलकपालत्वादद्यापि पितामहत्वमनघं चतुराननो वहति ॥
३ हरेण ब्रह्मणः पञ्चमं शिरश्छित्त्वा स्वशिरोगङ्गाम्भसि प्रक्षिप्तमिति पौराणिकाः । पितामहप्रभृतीनां च कपालादिकमस्थि गङ्गायां क्षिप्तं घूर्णमानमास्ते । तेन गङ्गाजलघूर्णमानकपालत्वाच्चतुराननस्याद्याप्यनघं
६ पितामहत्वम् ॥

॥ ६०, ६१ ॥ हरिचरणनखप्रभाभिः प्रक्षालितमिव प्रथमं हरशशिनः पादैः संवलितमिव द्वितीयकम् । गृहीतहिमच्छाय-
३ कमिव तुहिनाद्रिसमापतने कारणपरिशुद्धमिव नमत गङ्गायाः

[1] MH. खेदकृते.°

[अथ कविप्रशंसा]

इह ते जयन्ति कइणो जयमिणमो जाण सयल-परिणामं ।
वायासु ठियं दीसइ अमोय घणं व तुच्छं व ॥ ६२ ॥
निय आएच्चिय वायाएँ अत्तणो गारवं निवेसन्ता ।
जे एन्ति पसंसंचिय जयन्ति इह ते महा-कइणो ॥ ६३ ॥

सलिलम् ॥ गङ्गाजलं हि स्वर्गात्पतत् त्रैलोक्याक्रमणप्रवृत्तं हरिचरण-नखमयूखैः प्रथमं संसृष्टं ततो हराशिरःशशिचरणैस्ततो हिममहीधरेण । ५अत एतैः कारणैरवदातत्वस्य हेतुभिरिव संबन्धान्निर्मलं गङ्गाजलं नमतेत्यर्थः ॥

॥ ६२ ॥ काव्यप्रतिष्ठार्थं कविप्रशंसामाह । इहेति । इह ते जयन्ति कवयो येषां सकलपरिणामं जगद् वाचि स्थितं दृश्यते आमो-३दघनं वा तुच्छं वा ॥ ब्रह्मपरिणामो वा ब्रह्मविवर्तो वा सर्वं जगदित्यौ-पनिषदाः । तत्र परिणामपक्षे आमोदघनत्वं सत्यत्वम् । वैशेषिकादिपक्षे-ष्वपि सत्यत्वम् । विवर्तपक्षे तु भेदत्वं तुच्छत्वं शून्यवादिवत् । तत्रोभ-६यत्रापि कविरेव प्रजापतिना निर्मितानपि भावान्निर्मिमीते । यथोक्तम् । अपारे काव्यसंसार इत्यादि यथास्थानं विवेच्यन्त इत्यादि च ॥

॥ ६३ ॥ निजयैव वाचात्मनो गौरवं निवेशयन्तो ये यन्ति प्राप्नुवन्ति प्रशंसामेव जयन्ति [इह] ते महाकवयः ॥

दोग्गच्चम्मिवि सोक्खाइँ ताण विहवेवि होन्ति दुक्खाइं ।
कव्व-परमत्थ-रसियाइँ जाण जायन्ति हियया‌इं ॥ ६४ ॥
उम्मिल्लइ लायण्णं पयय-च्छायाएँ सक्कय-वयाणं ।
सक्कय-सक्कारुक्करिसणेण पययस्सवि पहावो ॥ ६५ ॥
ठियमट्ठियंव दीसइ अठियंपि परिट्ठियंव पडिहाइ ।
जह-संठियं च दीसइ सुकईण इमाओं पयईओ ॥ ६६ ॥

॥ ६४ ॥ दौर्गत्येपि सुखानि तेषां विभवेपि लक्ष्यामपि भवन्ति दुःखानि काव्यपरमार्थरसिकानि जायन्ते येषां हृदयानि ॥

॥ ६५ ॥ संस्कृतप्राकृतभेदभिन्नानां पदानां परस्परोपकारं दर्शयति । [उम्मिल्लइ इति] । उन्मील्यते लावण्यं प्राकृतच्छायया संस्कृतपदानाम् । संस्कृतसंस्कारोत्कर्षणेन प्राकृतस्यापि प्रभावो भवति ॥ दंष्ट्राग्रद्धृर्ता प्राग्यो द्राक्क्ष्मामन्वकत्त स्थामुत्क्षिप । देवकुम्भदर्विकमतुस्य: सोव्याद्वोज:[2] सर्पास्कतुः इत्यादि संस्कृतं प्राकृते न विधियमाणं[3] ... द्वाए इत्यादिरूपेण सुश्रवं भवति । प्राकृतस्य तु संस्कृतसंस्कारोत्कर्षणेनात्मीय एव प्रभावो व्यज्यते । सर्वस्य प्राकृतस्य स्वभावसुन्दरत्वादिति सारार्थः ॥

॥६६॥ स्थितमस्थितमिव दृश्यते अस्थितमपि परिष्ठितं प्रतिभाति यथासंस्थितं च दृश्यते । कवीनामेताः पदव्यः सामर्थ्यानि ।[1] प्रजापति-विलक्षणानीत्यर्थः ॥

---

[1]MH. °न्वस्तस्था.°　[2]MH. °द्वोद्रस. for द्वोज. स°　[3]MH. विधियमाणं.

विणय-गुणो दण्डाडम्बरो य मण्डन्ति जह णरिन्द-सिरिं ।
तह टङ्कारो महुरत्तणं च वायं पसाहेन्ति ॥ ६७ ॥
सोहेइ सुहावेइ य उवहुज्जन्तो लवोवि लच्छीए ।
देवी सरस्सई उण असमग्गा किंपि विणडेइ ॥ ६८ ॥
महुमह-विअय-पउत्ता वाया कह णाम मउलउ इमम्मि ।
पढम-कुसुमाहि तालिणं पच्छा-कुसुमं वण-लयाण ॥ ६९ ॥

॥ ६७ ॥ विनयगुणः[1] शास्त्रार्थानुसारेण प्रजापालनं दण्डाडम्बरश्च करितुरगादिबलसंपच्च मण्डयतो[2] यथा नरेन्द्रश्रियम् तथा टङ्कारः
३ ओजोलक्षणो माधुर्यं च प्रसादादिरूपं वाचं प्रसाधयतः ॥

॥ ६८ ॥ शोभयति सुखयति चोपभुज्यमानो लवोपि लक्ष्म्याः । देवी सरस्वती पुनरसमग्रा किमपि विडम्बयति ॥ कामप्यनुपाख्येया
३ विडम्बनां मनागपि विकला वा जनयतीत्यर्थः ॥

॥ ६९ ॥ मधुमथविजयाख्ये मत्काव्ये पर्याप्ता वाक् कथं नाम मुकुली भवतु कलिकारूपत्वं सौक्ष्म्यं भजताम् इमम्मि अस्मिन्गौडव-
३ धाख्ये काव्ये । इति ममात्र यत्नशेषः । अत्रार्थान्तरन्यासमाह । यतः प्रथमकुसुमात् तलिनं सूक्ष्मं पश्चात्कुसुमं वनलतानां भवति ॥ यथा किल वनलतानां रसभरेण विस्तीर्णं विकसितं विस्तारं प्राप्तं
६ कुसुमं मन्दामोदं च जायते रसमान्द्यात् तद्वत्परिपक्वमतेः कवेर्बह्वर्थवेगोत्पला[3] वागभ्यस्यतो भवति । यथोक्तम् । अल्पेनाल्पेन शब्देन यत्नेन महतो नराः । अर्थौघान्साधयन्तीह सूत्रकारा विशेषत
९ इति ॥

[1]MH. ⁰गुणाः [2]MH ⁰न्ति. [3]MH. ⁰बह्वर्थबिगोत्पला.

लग्गिहिइ ण वा सुयणे वयणिज्जं दुज्जणेहिँ भण्णन्तं ।
ताणं पुण तं सुयणाववाय-दोसेण संघडइ ॥ ७० ॥
पर-गुण-परिहार-परंपराएँ तह ते गुणण्णुया जाया ।
जाया तेहिँचिय जह गुणेहिँ गुणिणो परं पिसुणा ॥ ७१ ॥
जं निम्मलावि खिज्जन्ति इन्न विमलेहिँ सज्जण-गुणेहिं ।
तं सरिसं सास-यर-कारणाएँ करि-दन्त-वियणाए ॥ ७२ ॥

[॥ ७० ॥ लगिष्यति न वा सुजने वचनीयं दुर्जनैर्भण्यमानम् ।
तेषां पुनस्तत् सुजनापवाददोषेण संघटते ॥][1]

॥ ७१ ॥ परगुणपरिहारपरंपरया तथा तेन केनाप्युत्कृष्टेन प्रकारेण
[ते] गुणज्ञा जाता जातास्तैरेव गुणैर्यथा गुणिनो भूरिगुणाश्च पिशुनाः ॥
३ गुणसंसर्ग एवं नामोत्कृष्टो येन पिशुननामप्युत्कर्षं करोति । तेपि
हि परगुणासहनलम्पटाः परकीयगुणपरिजिहीर्षया प्रथमं तावत्पर-
गुणस्वरूपमालोचयन्ति । अनालोचितानां परिहर्तुमशक्यत्वात् । अ-
६ नवरतं च परगुणानालोचयतामभ्यासातिशयाद्गुणज्ञानातिशयो भवति ॥
अथवायं तात्पर्यार्थः । गुणिन एवमुच्यन्ते न तावत्परगुणासहन-
मार्यजनोचितम् । योपि तच्छीलत्वान्न प्रतिषिद्धं वर्जयितुं शक्तः
९ स एवं प्रबोध्यते फलतः परगुणपरिहारो भविष्यति । यत्र सुजना
अपि सातिशयगुणार्जने साभिविवेशाः सन्तस्तथा गुणज्ञानातिशय-
युक्ताः संपद्यन्ते येन तदीयमेव ग्रन्थादिकं सन्तः सेवन्ते सामान्यगुणं
१२ शास्त्रान्तरमुपेक्ष्य ॥

॥ ७२ ॥ सुजनानामपि केषांचित्परगुणोत्कर्षेण खेदः
संसारित्वमाहात्म्येन तत्र कविरखेदाय निदर्शनमाह ॥ यन्निर्मला

[1]MH. is wanting in any chháyá on couplet 70 which is given by Do. K. J. P.

जाण अमयेहिँ विहिया जायइ णिन्दा समा सलाहावि ।
णिन्दावि तेहिँ विहिया ण ताण मण्णे किलामेइ ॥ ७३ ॥
णन्दन्तु णियय-गुण-गारवम्मि आदिट्ठ-पर मुह च्छाया ।
गरुया स-सील-दोलायमाण पर-दिट्ठ-मुह-राया ॥ ७४ ॥
बहुओ सामण्ण-मइत्तणेण ताणं परिग्गहे लोओ ।
कामं गया पसिद्धिं सामण्ण कई अउव्वेय ॥ ७५ ॥

३अपि खिद्यन्ते हन्त विमलैः सज्जनगुणैस्तत् सदृशं शशिकरकारणिकया करिदन्तवेदनया ॥ यथा शशिकराः सर्वाह्लादकारिण उत्तमा अपि दन्तिदन्तवेदनां कुर्वन्ति स्वाभाव्यात् तथा गुणिनामपि केषांचित्परगु-
ढ़णासहनं संसारस्वाभाव्यादिति भावयाद्भिः कविभिः काव्यकृतौ नाना-
दरो विधेयस्तद्दूरपरीक्षकैरपीत्यर्थः । चन्द्रस्येव हि तेषामेव स दोष इति कृपाविषयत्वं तेषामिति यावत् । हन्तेति विस्मये खेदार्थो निपातः ॥

॥ ७३ ॥ दुर्जनैः कृता तु निन्दा श्लाघावदवधीरणैव तेषाम् तत्रायो-
ग्यत्वेन विपरीतफलत्वादित्याह ॥ येषां सुजनानामसमैर्दुर्जनैर्विहिता
३सती निन्दा श्लाघया समा जायते तैर्निन्दापि विहिता सती तान्साधून्न क्लमयतीत्यहं मन्ये ॥

॥ ७४ ॥ नन्दन्तु आनन्दयुक्ता भवन्तु निजकगुणगौरवे अदृष्टप-
रमुखच्छाया गुरवो गुणप्राग्भारभाजः स्वशीलदोलायमानपरदृष्टमुख-
१च्छायाः ॥ दुर्जनाना परगुणोत्कर्षकृतं मुखप्रसादमपश्यन्तोपि स्वदोषप-
र्यालोचनकृतं दुर्जनवदनमालिन्यं पश्यन्तो निजगुणगणगरिमणि सानन्दा भवन्तु दोषकृतां दुर्जनवदनम्लानिमवलोकयन्तः सन्त इत्यर्थः ॥

॥ ७५ ॥ बहुः सामान्यमतित्वेन तेषां सामान्यकवीनां परि-

[1]MH. गिरिरिन.

हरइ अणूवि पर-गुणो गरुयम्मिवि णिय-गुणे न संतोसो ।
सीलस्स विवेअस्स य सारमिणं एत्तिअंचेअ ॥ ७६ ॥
इयरेवि फुरन्ति गुणा गुरूण पढमं कउत्तमासङ्गा ।
अग्गे सेलग्ग-गया इन्दु-मऊहा इव महीए ॥ ७७ ॥
णिव्वाडन्ताण सिवं सयलंचिय सिवयरं तहा ताण ।
निव्वडइ किंपि जह तेवि अप्पणा विम्हयमुवेन्ति ॥ ७८ ॥

ग्राही लोकः । कामं गताः प्रसिद्धिं सामान्यकवयः अत एव ॥ लोके
२ सामान्यगुणानां परीक्षका. सामान्यगुणा बहवः सन्ति भूरिविशेषगु-
णानां तु तादृशा अल्पा इति कृत्वा सामान्यकविकाव्यानि बहुशः
प्रसिद्धानि । इतराणि तुल्येष्वित्यर्थः ॥

॥७६॥ हरत्यावर्जयत्यणुरपि परगुणः गुरावपि निजगुणे असंतोषः[1]
शीलस्य विवेकस्य च सारमेतदियदेव ॥

॥७७॥ इतरस्मिन्नपि[2] दुर्जनेपि स्फुरन्ति गुणा गुरूणां कविवराणा
संबन्धिन यतः प्रथमं कृतोत्तमासङ्गाः । दृष्टान्तमाह । अग्रे प्रथम
३ शैलाग्रगता इन्दुमयूखा इव मह्यां पृथिव्याम् । सर्वोत्तमेषु प्रख्याता
नेतरैरपि न्यक्कर्तुं शक्यन्ते प्रत्युत दुर्जना अपि बहुसाधुजनाश्रितं मार्गम-
नुसर्तुमिच्छन्ति । यथोक्तम् । यद्यदाचरति श्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो जन इति ॥

॥ ७८ ॥ निर्वर्तयमानानां शिवं सकलमेव शिवतरं[3] तथा तेन
प्रकारेण तेषां निर्वर्तते किमपि लोकोत्तरं यथा तेप्यात्मना विस्मयमु-
३ पयान्ति ॥ सत्तमानामात्मार्थ एव काव्यारम्भः किमत्र परार्थोद्देश-
प्रवृत्तेनाभिधानेनेत्यर्थः ॥

---

[1]MH. भिजगुणा असंतोषं. [2]MH. इतरेपि. [3]MH. शिव.

पासम्मि अहंकारी होहिइ कह वा गुणाण विवरुक्खे ।
गव्वं न गुणिगय-मओ गुणत्थमिच्छन्ति गुण-कामा ॥७९॥
अहिलङ्घिऊण लोयं ठियाण एक्कत्तणेण गरुयाण ।
बीयावेक्खी अवलम्बिऊण कं मच्छरो फुरउ ॥ ८० ॥
निय-मइ-संदेहोच्चिय मइ-संदेहावलोयणे जाण ।
होन्ति वियार-ट्ठाणं ठिय-रूया ते ण लोयस्स ॥ ८१ ॥

॥ ७९ ॥ गव्वं नेति यो नञ् तस्य व्यवहितो यथायोग्यतासंबन्धः । पार्श्वे संनिधावपि गुणानां वर्तमानः । गुणयुक्तोपीत्यर्थः । ३ अहंकारी नेति संबन्धः । युक्तशब्दस्य चाध्याहारः । कह वा कथमिव भविष्यति गुणानां विपरोक्षे अभावे । न कथंचिदपीत्यर्थः । यतो गर्वो नाम गुणिगतो मद उच्यते ततो गुणस्थमेव तं गुणकामा इच्छ- ६ न्ति । तस्य गुणासंनिधाने दुर्जनेषु कथं संभवः । गुणिनो गर्वयोग्यस्य गर्वो न युक्तो लोकविरुद्धत्वात् कैव गणना दुर्जनानामित्यर्थः ॥

॥ ८० ॥ अभिलङ्घ्य लोकं स्थितानामेकैत्वे गुरूणां द्वितीयापेक्षी कमवलम्ब्य स्फुरतु मत्सरः ॥ समबले मत्सरो युक्तः यस्त्वादित्य- ३ वत्परब्रह्मवद्वा अद्वितीयः सर्वोत्तमः कविः कोपि तस्य किमपेक्षो मत्सर इत्यर्थः ॥

॥ ८१ ॥ निज [मतिसंदेह एव] मतिसंदेहावलोकने येषां भवन्ति विचारस्थानास्थितरूपास्ते न लोकस्य ॥ विमतिविषये निर्णेतृत्वेन ३ परिगण्यमानानां येषां स्वमतावेव[1] संदेहः किमस्माकं निर्णेतृत्वयोग्यतास्ति उत नास्तीति ते लोकस्य निर्णेतृत्वपदे न स्थिताः । किं र्काहं । व्युत्पाद्या इत्यर्थः ॥

1 MH. [1]मतावेव.

को णिन्दइ नीययमे गरुययरे को पसंसिउं तरइ ।
सामण्णंच्चिय ठाणं थुईण परि-णिन्दियाणं च ॥ ८२ ॥
सोऊण मुणन्ति परं जे ण वियप्पन्ति अप्पणच्चेय ।
ते अणरहव्व गव्वस्स उत्तुणा कह न लज्जन्ति ॥ ८३ ॥
काल-गुणा पढम-कईहिँ भमियमपरि-ग्गहेसु मग्गेसु ।
इहरा मईहिँ हीरन्ति दुक्करं केवि काणंपि ॥ ८४ ॥

॥ ८२ ॥ को निन्दति नीचतमान् । पशुप्रायत्वात् । गुरुतमान्कः प्रशंसितुं तरति शक्नोति । तद्गुणसंभारस्य परिच्छेत्तुमशक्यत्वात् । सा-३मान्यमेव स्थानं स्तुतीनां परिनिन्दितानां च ॥ तेन मादृशान्गुरुतमान्को निन्दितुं वा योग्य इत्यर्थः ॥

॥ ८३ ॥ श्रुत्वा जानन्ति परं ये न विकल्पयन्त्यात्मनैव ते अनर्हा इव गर्वस्य गर्वेण कथं न लज्जन्ते ॥ उत्तुणो गर्वी । व्युत्पन्नतममति-३निर्मितं काव्यं श्रुत्वैव ये बुध्यन्ते न तु कथंचित्स्वयं गुणदोषान्विकल्पयितुं क्षमास्ते दर्पकरणे अयोग्याः सन्तो दर्पं कुर्वन्तो न लज्जन्त इति चित्रम् ॥

॥ ८४ ॥ कालगुणात्प्रथमकविभिर्भ्रान्तमपरिग्रहेषु मार्गेषु । इहरा इदानीं मतिभिर्ह्रियन्ते दुष्करं केपि केषामपि ॥ कालगुणादिति व्यव-३हितान्वयम् । सर्गादिकविभिरलब्धकाव्यमार्गत्वाद्भ्रान्तं व्यामोहोनुभूतः कालदोषात् । इदानींतनैः कविभिः पुनर्दुष्करं प्रक्रम्यते (?) नैव भ्रम्यते दृष्टपूर्वकविकल्पितमार्गत्वात् अथवा कृतवाग्द्वार इति नयेन । तथा हि ६त इदानींतनाः कवयः केपि केषामपि पूर्वकवीनां संबन्धिनीभिर्मतिभिर्ह्रियन्ते संचार्यन्ते ॥

कत्तो णाम नइट्टं सच्चं कइ-सेविएसु मग्गेसु ।
सीमन्ते उण मुक्कम्मि तम्मि सव्वं नवंचेअ ॥ ८५ ॥
अत्थालोयण-तरला इयर-कईणं भमन्ति बुद्धीओ ।
अत्थच्चेय निरारम्भमोन्ति हिययं कइन्दाण ॥ ८६ ॥
आ-संसारं कइ-पुंगवेहिँ तद्दियह-गहिय-सारोवि ।
अज्जवि अभिण्ण-मुद्दोव्व जयइ वाया-परिप्फन्दो ॥ ८७ ॥
किं अण्णमणण्ण-मणेहिँ ताव सु-कईहिँ सिक्खिया वाया ।
जायं णीसामण्णाण ताण मूयत्तणं जाव ॥ ८८ ॥

॥ ८५ ॥ इदानींतनविधानमनुवादत्वात्तर्हि व्यर्थमित्याशङ्क्याह । कियन्नाम न दृष्ट कविसेवितेषु मार्गेष्विति सच्चं सत्यम् । किं तु सीमन्तेऽपरकाये मुक्ते प्रक्षिप्ते तस्मिन्सर्वं नवमेव भाति ॥ उण पुनःशब्दस्तुशब्दस्यार्थे ॥

॥ ८६ ॥ अर्थालोकनतरला अपि सत्यः इतरकवीनां भ्राम्यन्ति भ्रान्तियुक्ता भवन्ति बुद्धयः । अर्था एव निरारम्भमप्यायान्ति हृदयं कवीन्द्राणाम् । प्रातिभातिशयजनितसंस्कारातिशयाकृष्टाः सन्तः ॥

॥ ८७ ॥ आसंसारं सर्गादारभ्य महाप्रलयं यावत् कविपुंगवैः प्रतिदिवसगृहीतसारोप्यद्यापि अभिन्नमुद्र इव अस्फोटितमुद्र इव जयति वाक्परिस्पन्दः ॥

॥ ८८ ॥ किमन्यदुच्यते । किं बहुनोक्तेनेत्यर्थः । एतावत्तु सारं ब्रूमः । अनन्यमनोभिः सुकविभिस्तावच्छिक्षिताभ्यस्ता वाग् जातं निःसामान्यानां तेषां मूकत्वं यावत् । अभ्युत्कटोत्कर्षयोगात्तत्कृतकाव्यस्य श्रोतरि योग्ये असति मूकत्वमिव महाकवीनां युक्तमित्यर्थः[1]॥

[1] MH. युक्तमवकृत्वादित्यर्थः, which is doubtless corrupt.

को व वियारेइ विसेस-वित्थरं ताण जं ठियं लोए ।
नामेच्चिय संकन्ता गरुयाण गुणा फुरन्तिव्व ॥ ८९ ॥
जाण स-रूवावगमेवि गव्विया किंपि होन्ति अण्णेवि ।
ते आयासाअ वहन्ति अत्तणो नवर माहप्पं ॥ ९० ॥
मोह-पडिबोह-कारित्तणेण तिमिरंव जं पयासोव्व ।
तं जयइ विरुद्धंपिव वियप्प-जालं कइन्दाण ॥ ९१ ॥
णवमत्थ-दंसणं संनिवेस-सिसिराओ बन्ध-रिद्धीओ ।
अविरलमिणमो आ-भुवण-बन्धमिह णवर पययम्मि ॥ ९२ ॥

॥ ८९ ॥ वाशब्दोऽसंभावनायाम् । को वा विचारयति विशेष-विस्तरं तेषां यः स्थितो लोके । नाम्न्येव संक्रान्ता गुरूणां गुणाः स्फुर-३न्तीव ॥ महाकवीनां नाममात्रग्रहणे प्रत्यक्षायमाणा नाम्नीव संक्रान्ता गुणा द्रागित्येव निर्विवाद प्रथन्ते अत. कस्तान्विचारयतीत्यर्थः ॥ स्फुरन्तीव प्रत्यक्षा इव भान्तीत्यर्थः॥

॥ ९० ॥ येषां सबन्धिनि स्वरूपावगमेपि तदीयकाव्यस्वरूपमात्रा-कर्णनेपि गर्विता भवन्ति किमपि अवर्णनीयरूपेण ॥ अन्येपि ते आया-३साय वहन्त्यात्मनः केवलं माहात्म्यम् । महाकविकाव्यं प्राप्य तद्विषय-विचारयोग्यत्वाभिमानम् ॥

॥ ९१ ॥ मोहप्रतिबोधकारित्वेन तिमिरं च यत् प्रकाशश्च तज्जयति विरुद्धमिव विकल्पजालं कवीन्द्राणाम् ॥ मन्दमतीनां मोहकारितया ३तिमिरमिव प्रकाश इव च व्युत्पन्नानाम् । अत एव विरुद्धमिव न तु विरुद्धमेव विषयभेदात् ॥

॥ ९२ ॥ नवमर्थदर्शनं संनिवेशशिशिरा बन्धर्द्धयः अविरल-मेतद् आभुवनबन्धमिह केवलं प्राकृते ॥ शिशिरा मधुराः । इणमो

सयलाओँ इमं वाया विसन्ति एत्तो य णेन्ति वायाओ ।
एन्ति समुद्दंचिय णेन्ति सायराओच्चिय जलाइं ॥ ९३ ॥
हरिस-विसेसो वियसावओ य मउलावओ य अच्छीण ।
इह बहि-हुत्तो अन्तो-मुहो य हिययस्स विप्फुरइ ॥ ९४ ॥
अणुयम्पा वा हासो व होइ अवहीरणव्व गरुयाण ।
इयरेसु अणाय-गुणन्तरेसु न उणो हियय-दुक्खं ॥ ९५ ॥
जे अत्तणो न अहिया सरिसा वा तेहिं किं भणन्तेहिं ।
जइ-तइ पराओँ इच्छन्ति तहवि गरुयावि बहु-माणं ॥ ९६ ॥

इति देशीपदम् एतादित्यस्यार्थे । आभुवनबन्धम् आसृष्टिकालम् । नवरं केवलम् ॥

॥ ९३ ॥ सकला एतत्प्राकृतं वाचो विशन्तीव । इतश्च[1] प्राकृताद्विनिर्गच्छन्ति वाचः आगच्छन्ति समुद्रमेव निर्यान्ति सागरादेव जलानि॥ प्राकृतेन हि संस्कृतापभ्रंशपैशाचिकभाषा. प्रसिद्धतमेन व्याख्यायन्ते । अथ वा प्रकृतिरेव प्राकृतं शब्दब्रह्म । तस्य विकारा विवर्ता वा संस्कृतादय इति मन्यते स्म कविः ॥

॥ ९४ ॥ हर्षविशेषो विकासको मुकुलीकारकश्चाक्ष्णोः इयं अनेन प्रकारेण । हुत्तमिति देशीपदम् आभिमुख्ये वर्तते । बहिर्मुखः कृत्वा किं च अमुतैः प्राकृतान्मुखं च हृदयस्य विस्फुरति ॥

॥ ९५ ॥ अनुकम्पा वा हासो वा भवत्यवधीरणं वा गुरूणाम् इतरेष्वज्ञातगुणान्तरेषु न पुनर्हृदयदुःखम् ॥

॥ ९६ ॥ यद्यपि मया सदृशोन्योधिको वा नास्ति तथापि पराभ्यर्थनं नैकान्ततोनर्थकमित्याह ॥ य आत्मनो नाभ्यधिकाः

[1]MH. एव च.

होन्तुव्व विगय-गव्वा माहप्प-समुत्तुणव्व वियरन्तु ।
जह-तह णिव्वडिय-गुणा हास-ट्ठाणं ण लोयस्स ॥ ९७ ॥
भीयंव लज्जियंपिव थम्भियमिव किंपि होइ सुढियंव ।
दूमियमिव अप्फुण्णंव पहरिसुच्चंव इह हिययं ॥ ९८ ॥

सदृशा वा तैः किं भणद्भिर्न किंचित् । यद्यपि वस्तुवृत्तमेवं तत्तथापि यथातथा परस्मादिच्छन्ति गुरवो बहुमानम् ॥ साधवः सर्वजना-
३ नुरागमिच्छन्तीत्यर्थः ॥

॥ ९७ ॥ भवन्तु वा विगतगर्वा माहप्पसमुत्तुणव्व वियरन्तु माहात्म्याभिमानेन समुत्पन्नगर्वा वा विचरन्तु यथातथा निर्वृत्तगुणा
३ हासस्थानं न लोकस्य ॥ सामान्यजनस्य तदीयस्वरूपानभिज्ञस्य हासे महापुरुषविषये कोधिकार इत्यर्थः ॥

॥ ९८ ॥ भीतमिव लज्जितमिव [स्तम्भितमिव] किमपि भवति सुखितमिव । सुढियं वेति [1]पाठान्तरम् । भापितमिवै चापूर्णमिव प्रहर्षो-
३ त्ततमिवेह काव्यबन्धे हृदयं कवेः श्रोतुश्च ॥ कवेः काव्यप्रसिद्धचप्रसि[2]-
द्धिभूताः प्रहर्षलज्जादयः श्रोतुश्च बोधाबोधकृताः ॥

1MH. पाठेत्यर्थः. [2]MH. °प्रसिद्धाप्रसिद्धि°

[अथ काव्यमारभ्यते]

अत्थिं णियंत्तिय-नीसेस-भुवण-दुरियाहिणन्दिय-माहिन्दो ।
सिरि-जसवम्मोत्ति दिसा-पडिलग्ग-गुणो मही नाहो ॥ ९९ ॥
घोलइ समुच्छलन्ती जम्मि चलन्तम्मि रेणु-भावेण ।
वसुहा अमुक्क-सेस-प्फणव्व धवलयवत्तेसु ॥ १०० ॥
चालियम्मि जम्मि वियणा-विहुय-फणा-मण्डलोवि णो मुयई ।
महि-वेढं बल-भर-खुत्त-रयण-संदाणियं सेसो ॥ १०१ ॥
णीसन्दइ जस्स रणाइरेसु कीलालिओ गय-मएण ।
आहय वम्माणल-दर-विराय-धारोव्व कर-वालो ॥ १०२ ॥

॥ ९९ ॥ अथ काव्यमारभ्यते । अस्तीति मङ्गलार्थोपि शब्दः । आस्ति निवर्तितनिःशेषभुवनदुरिताभिनन्दितमहेन्द्रः श्रीयशोवर्मेति नाम १दिक्प्रतिलग्नगुणो महीनाथः ॥

॥ १०० ॥ घूर्णते समुच्छलन्ती यस्मिंश्चलति सति रेणुभावेन वसुधा अमुक्तशेषफणे [व] धवलातपत्रेष्वारेषु(Sic)लक्ष्यमाणा ॥ ३रजोरूपा गगनं गता मही श्वेतच्छत्रयुता सती अस्यक्तशेषफणेव विभातीत्यर्थः ॥

॥ १०१ ॥ चलिते यस्मिन्वेदनाविधूतफणामण्डलोपि नो मुञ्चति महीपीठं बलभरकु[1]डितरत्नबद्धं शेषः ॥

॥ १०२ ॥ निष्पन्दते यस्य रणाङ्गणेषु कीलालितो गजमदेन

[1]MH °कडित° for °कुडित°. Throughout MH. the form कडित is met with for कुडित.

सेवञ्जलि-मिलिय-णडाल-मण्डला होन्ति हढ-पणामेसु ।
नूमिय-भिउडी-भङ्गव्व जस्स पडिवक्ख-सामन्ता ॥ १०३ ॥
जो ववसायावसरेसु दप्प-दर-दिट्ठ-दाहिणंस-यडो ।
दंसण-पसाय-सुहियं कुणइव्व भुय-ट्ठियं लच्छिं ॥ १०४ ॥
कोउव्वत्त-ठिय-विसम-तार-पहा-भेय-कलुसियाइंव ।
सामायन्ति णडालाइँ जस्स पडिवक्ख-बन्दीण ॥ १०५ ॥

आहतवर्मानलेषद्विगलितधार इव करवालः ॥ वर्म कवचः । दर ईषत् । विरायं विगलितम् ॥

॥ १०३ ॥ सेवाञ्जालिमिलितललाटमण्डला भवन्ति हटप्रणामेषु अनिच्छतां बलात्कारितासु प्रणतिषु प्रच्छादितभ्रुकुटीभङ्गा इव यस्य ३ प्रतिपक्षसामन्ताः ॥ भवन्तीति प्रकृतम् ॥

॥ १०४ ॥ यो यशोवर्मा व्यवसायावसरेषु दर्पदृष्टदक्षिणांशतटो दर्शनमेव प्रसादस्तेन सुखितां करोतीव भुजस्थितां लक्ष्मीम् ॥ रणावसरे ३ हि वीराः स्वबाहुदण्डस्य तटावलोकनं कुर्वन्ति निजबाहुबलस्यान्त-रङ्गत्वात्परपरिभवे । तत्रोत्प्रेक्षा । स्वबाहुबलेनार्जितां रक्षितां च अतएव निजभुजाश्रितां श्रियं दर्शनेन संमानयतीव ॥ सोऽस्ति नृपतिरिति ६ समन्वयः ॥

॥ १०५ ॥ कोपोद्वृत्तास्थितविषमतारकप्रभाभेदकलुषितानीव श्या-मायन्ते ललाटानि यस्य प्रतिपक्षबन्दीनाम् ॥ प्रतिपक्षा एव वा ब-३ न्दिनः स्तावका ये संपन्नास्तेषां हटापहृताः स्त्रियो बन्द्यः । तारयप्प-हाभेय इति पाठे तारकप्रभाभोगेति संस्क्रिया । बलवन्तं रिपुं पश्य-न्तीनां स्तुवतां वा बन्दित्वमापन्नानामपि रिपूणां स्वभावादेव ललाटानि

पासम्मि पयावालुङ्कियस्स जस-पायवस्सव महल्लो ।
अयसो रिऊण दीसई छाया-निवहोव्व संकन्तो ॥ १०६ ॥

३ललाटानि कृष्णीभवान्ति । तत्रेयमिवेनापहतापह्नुतिः कोपोद्धूसकपालनील-
लोचनतारकप्रभाभोगेन कृष्णत्वं भजन्त इति ॥ पडिवक्खबत्तीणेति पाठे
प्रतिपक्षपत्नीनामित्यर्थः ॥

॥ १०६ ॥ पार्श्वे प्रतापस्पृष्टस्य जयैपादपस्येव महत् अयशो
रिपूणा दृश्यते छायानिवह इव संक्रान्तः ॥ छायानिवह इवेति य
३इवशब्दः स भिन्नक्रमः अशयःशब्दात्परो बोद्धव्यः । अयं समन्वयः ।
किल सेवकत्वमापादिता ये रिपवस्तेषां तत्पार्श्वे स्थितानां स्वशरीरच्छाया
तावत्स्वभावादेव स्थिता । आदित्यादिप्रकाशयोगात् । तत्रोत्प्रेक्ष्यते ।
६योसौ रिपूणां छायानिवहस्तदयश इव महत्संक्रान्तं सम्यक्क्रान्तं प्रसृत-
मित्यर्थः । कस्य यशःपादपस्य । रिपव एव कर्मकरीकृता यशःपादपा
इव । जयिनो यशोद्योतनात् । जातावेकवचनम् । कस्य संबन्धिनो
९यशःपादपस्य । प्रतापालिङ्कितस्यादित्यस्येव यशोवर्मणः । अथवा अय-
मपि योजनाप्रकारः प्रतिभाति । जयिनस्तावदयशोपसरतीत्यत्र किमुच्यते
तत्संनिधौ सेवकीकृतेभ्योपि रिपुभ्योपसृतमयशः । अत्राक्षरयोजनार्थं
१२जयपादपस्येवेति इवशब्दश्चशब्दस्यार्थे । निपातानामनेकार्थत्वात् ।
पार्श्वे यश्छायानिवहो रिपूणां जयपादपस्य च जयिनो महान्दृश्यते
तदयश इव मालिन्यात्सम्यक्रान्तं पलायितं[1] त्यक्त्वा दृश्यते । उपचारे
१५निमित्तमाह । प्रतापालिङ्कितस्य जयिनः पार्श्वे स्थितोसौ यतश्छाया-
निवहः अतः एवमुत्प्रेक्ष्यते । न तु सर्व इति नातिप्रसङ्गः । अयं
चार्थः । तस्य जयिनः संनिधौ वर्तमानाः कर्मकरीकृता रिपवो म-

[1] MH. पलायितुं त्यक्त्वो दृ०.

गम्भीर-महारम्भा संभाविय-सायरं परिब्भमइ ।
भुवणन्तरेसु भाईरहिव्व सा भारही जस्स ।। १०७ ।।
जस्स य वलन्त-जय-गय-सीयर-धारा-सहस्स-लुलियाओ ।
संभम-संचारिय-चामराओ धावन्तिव दिसाओ ।। १०८ ।।
अवि य । ५
सोहइ विणिवेसिय-पसिढिलङ्गुली-कोडि-कड्ढणुत्थल्लो ।
पायडियब्भन्तर-वण-निवेस-दर-दन्तुरो अहरो ।। १०९ ।।

लिनच्छाया अयशोनिवहाक्रान्ताः । तेषु च रिपुषु महदयशः । ततस्य जयिनः संनिधौ जयपादपस्योपच्छायानिवहः कल्प्यते । तत्रेवशब्दः स्वस्थानस्थ एव ।।

।। १०७ ।। गम्भीरा चासौ महारम्भा संभावितः आलिङ्गनेन कृतार्थीकृतः सागरो यया सा* भागीरथी । भारत्यपि जितसागरान्तभुवन-१त्वात्संभावितसागरा । संभावियसायरमिति पाठे क्रियाविशेषणत्वम् । परिक्रा*मत्याज्ञारूपेण बन्दिवदनद्वारेण वा । भागीरथी तु त्रिपथगत्वादेव । भुवनान्तरेषु भागीरथीव सा भारती यस्य ।। अत्रापि सोस्तीति संबन्धः । ६सेति ते लोचने इतिवत् ।।

।। १०८ ।। यस्य च वलमानजयगजकरविसरसीकरधारासहस्रैर्लुलिता इव संभ्रमसंचारितचामरा धावन्तीव दिशः ।। सोस्ति । अगणित-२[2]गजकरनिकरविसारिवारिधाराप्रकरधावनाद्दिशो धावन्त्य इव प्रथन्ते । शुभ्रत्वाच्च जलधाराश्चामरावयवविसरा इवोत्प्रेक्षिताः । दिशश्च चामरधारिण्यः ।।

।। १०९ ।। इत ऊर्ध्वं पञ्चभिः कुलकम् । [शोभते] विनिवेशि-

[1] MH. वाक्. [2] MH. °निज° for °गज.°

मुच्चन्ति पेल्लिउव्वेल्ल-केसरा मूल-लुलिय-मयरन्दा ।
निहुयं लीला-कुवलय-पडित्थिया कहवि नीसासा ॥ ११० ॥
वाम-करायड्ढिय-सुण्ण-मलिय-विक्खित्त-कुन्तल-सिहाण ।
अरई-विलास-विसुरावियाण निव्वडइ सोहग्गं ॥ १११ ॥
अग्घइ मङ्गल-गहिएक्क-कुसुम-पेसिय-पसाहणामेलं ।
विमुह-णयणावहीरिय-दर-वन्दिय-चन्दणं वयणं ॥ ११२ ॥

तप्रशिथिलाङ्गुलीकोट्याकर्षणेनोद्वार्तितः अत एव प्रकटिताभ्यन्तरनखदन्तकृतास्मकव्रणनिवेशेनेषद्दन्तुरः संजातदन्त इवाधरः ॥ रणरसरभसा-
३नन्दस्पन्ददर्शनोपन[1]तसुरसुन्दरीयशोवर्मरूपशौर्यादिदर्शनसमुल्लसितमदनपवनजनितविक्रातिकथनेनात्र प्रकृतोपयोगः ॥

॥ ११० ॥ [मुच्यन्ते प्रेरितोद्वेल्लितकेशरा] मूललुलितमकरन्दा निभृतं गूढं कृत्वा लीलाकुवलयेन क्रीडोत्पलेन प्रतिष्ठिता गृहीताः
३ थमपि निःश्वासाः सुरसुन्दरीभिः ॥

॥ १११ ॥ वामकराकृष्टशून्यमलिनविक्षिप्तकुन्तलाशिखानाम् अरतयो वीरेण प्रकृतेन सह रतिशून्या ये विलासा निष्फलास्तै[2]र्विसुराविया
३ण्वेदितानाम् । विहुराइआणेति पाठे विधुरायितानाम् । निर्वर्तते अभि-
.ज्यते सौभाग्यं सुन्दरता ॥

॥ ११२ ॥ अर्घति शोभते मङ्गलार्थगृहीतैककुसुमं च तत् प्रेषितं प्रसृष्टं प्रसाधन माल्यं च येन तत् विमुखाभ्यां रणदर्शनरणरणकेना-
३[नाद्रियमाणाभ्यां नयनाभ्याम] वधीरितं मङ्गलार्थितया [4]चेषद्वान्दितं चन्दनं यत्र तद्वदनम् ॥

---

[1] MH. ⁰पतन.⁰ [2] MH. ते for तैः [4] MH. वेषद्वन्दन.

इय जस्स समर-दंसण-लीला-निम्मविय-वम्मह-वियारा ।
तियस-तरुणीओ अज्जवि मण्णे निहुयं किलम्मन्ति ।।११३।।

अहवा । ४७

सिहर-णपहुत्त गयणा दिसा-पडिप्फलिय-कडय-विणियत्ता ।
डज्झन्ति दरुप्पइया अलद्ध-गमणन्तरा गिरिणो ।। ११४ ।।

।। ११३ ।। इति उक्तेन प्रकारेण यस्य यशोवर्मणः समरदर्शन-लीलानिर्मितमन्मथविकारास्त्रिदशतरुण्यो मन्येद्यापि निभृतं गुप्तं कृत्वा ३ क्लाम्यन्ति[1] ।। सोस्तीति महाप्रकरणसमन्वयः ।। अत्र च कुलकवाक्यपरिसमाप्तिः ।। अन्योप्यस्योत्कृष्टतरो वक्ष्यमाणो गुणोस्तीति द्योतयितुं निपातनिचयप्रयोगः ।।

अत ऊर्ध्वं सप्तचत्वारिंशता गाथाभिः कुलकम् । गिरिपक्षक्षपणदक्षोपि सहस्राक्षो यस्य समानासनोपवेशनेन कृतार्थमात्मानं संमन्यते ३ तस्य किमन्यद्वर्णनीयतरमस्तीति सूचयितुम् ।।

।। ११४ ।। शिखरेषु न पर्याप्तं न वृत्तं गगनं येषां ते तथा दिक्प्रतिफलितकटकाविनिवृत्ता दह्यन्ते ईषदुत्पतिता अलब्धगगनान्तरा ३ गिरयः ।। इन्द्रप्रहरणेन दह्यमानाः प्रपलायनकामा अतिमहत्त्वेन व्याप्तसकलगगनदिगन्तत्वेन पलायनस्थानमलभमाना निवृत्ता यथास्थानस्था दह्यन्त एव न प्रतिविधानं लभन्ते गिरय इत्यर्थः । तथा हि गगनं ६ तावत्तदीयशिखरमात्रेष्वपि न पर्याप्तं न वृत्तम् । शिखराण्यपि तदीयानि व्याप्तुं गगनेन न शक्तानि । तत्कथं पलायनस्थानं स्यात् । तस्य तदेकदेश एव निष्ठितत्वात् । इत्यतिशयोक्तिः ।। यथा । अल्पं निर्मि-

1 MH. क्लाम्यति.

तं स-गुहा-मुह-निव्वाडिय-धूम-वलयावलम्बिय-नियम्बा ।
वज्जाणल-धम्मन्ता लोहंव मुयन्ति धराणि-हरा ॥ ११५ ॥
लक्खिज्जइ धूमायन्त-पक्ख-णिक्खन्त-सिहि-सिहा-णिवहो ।
संभम-संचलिय-चलन्त-रयणि-दियसोव्व सुर-सेलो ॥ ११६ ॥

तमाकाशमनालोच्येव वेधसा । इदमेवंविधं भावि भवत्याः स्तनजृम्भण-मिति ॥ तथा दिगन्ता अपि न तेषां पलायनस्थानानि दिगन्तलम्नकट-
३कत्वेन ततः प्रतिहतानिवृत्तत्वात । अन्तरिक्षमपि न पलायनस्थानं तेषां न हि तैर्गगनस्यान्तरं मध्यमन्तरिक्षं लब्धं तस्यापि तदन्तैरेव ।नाष्ठत-त्वात् । अत एवैषदुत्पतितैरन्तरिक्षं तैर्न लब्धम् ॥

॥ ११५ ॥ तथाँ नूतनपरावृत्त्यादिविषमदुःखानुभवप्रकारेण दह्य-मानाः स्वगुहामुखनिर्वृत्तधूमवलयावलम्बितनितम्बा वज्रानलध्मायमाना
३लोहमिव मुञ्चन्ति धरणिधराः ॥ धूमः अतिकृष्णत्वाल्लोहत्वेनोत्प्रेक्षितः ; अथ च पर्वतविषयनितम्बेष्वाध्मायमानेषु किल लोहस्योत्पत्तिर्भवति । ताम्ररूप्यादिवरमृत्तिकैव पच्यमाना लोहीभवति । अथवा लोहं लोभं
६जीवितगर्वमिव मुञ्चन्तीति योज्यम् । लोभोपि ह्यविद्यत्वात्तामसो मलिनो धूमसमः[1] ख्यातः सताम् ॥

॥ ११६ ॥ लक्ष्यते धूमायमानपक्षनिष्क्रान्ताशिखिशिखानिवहः संभ्रमेण सम्यक्कुलिते तस्मिन्सति [2]चलन्तौ रजनिदिवसौ यत्र स इव सुर-
३शैलः ॥ एकस्यां शिलायामादित्यस्योदयः अपरस्यामस्तमय इति प्रसिद्धिः । आदित्यस्योदयास्तमयावेवाहर्निशम् । तेन मेरुसमाश्रितं तत् । अतश्चाहर्निश[3]सदृशज्वालाधूमावलीसंचलनेन मेर्वाश्रितत्वेन मेरुसंचलने-
६हर्निश[3]संचलनमुत्प्रेक्षितम् ॥

---

[1] MH. °समख्यातः [2] MH. चालितौ. [3] MH. °निशं°.

जेसुंचिय कुण्ठिज्जइ रहसुब्भिडण-मुहलो महि हरेसु ।
तेसुंचेय णिसिज्जइ पडिरोहन्दोलिरो कुलिसो ॥ ११७ ॥
वेल्लन्ति कन्दरोयर-णिव्वाडिय-वलन्त-वियड-विहयाओ ।
सहसव्व सेल-सीमन्तिणीओ भय-मुक्क-गब्भाओ ॥ ११८ ॥
विज्झवइ बेल्लणोणय-महि- वेढोभय-दिसागय-समुद्दो ।
ठाण-परिसंठिओच्चिय पक्ख-च्छेयाणलं सेलो ॥ ११९ ॥

॥ ११७ ॥ येष्वेव कुण्ठीक्रियते रभसेन उद्भिर्ण्णं आपातपूर्वकं प्रत्यावर्तनं तेन मुखरः सशब्दः सन्महीधरेषु तेष्वेव नितान्तं सज्जीति । ३कुतः । प्रतिरोहान्दोलितत्वात् प्रतिहतोत्फलितमन्दवेगपतितान्दोलित-निघृष्टधारत्वात् कुलिशः ॥ पाषाणे हि निघृष्यमाणाः कुठारादिधारास्तै-क्ष्ण्यातिशयमासादयन्तीति दृष्टम् । क्वचित् निसिज्जइ इति पाठः । तत्र ६निशितस्तीक्ष्णो भवतीत्यर्थः । निसज्जइ इति पाठे तु तैक्ष्ण्यमासाद्य नितान्तं सज्जति छिनत्तीत्यर्थो व्याख्यातः ॥

॥ ११८ ॥ वेल्लन्ति लुण्ठन्ति भूमौ पतिताः सत्यः कन्दरोदरेभ्यो निर्वृत्ताः[1] प्रकटीभूता निःसृता वलन्तो विकटा विहगाः पक्षिणो ३दुर्दग्धा यासां ताः [2]सहसेव शैलसीमन्तिन्यः पर्वतकामिन्यो भयविमुक्त-गर्भाः ॥ अथवाकृतस्वापादिकाः सन्तः कन्दरोदरेभ्यो निर्वृत्ता अभि-व्यक्ता अर्धदग्धनिर्गता वलन्तो विकटा महाप्रमाणा विगताः प्रमीता ६धवा भर्तारो यासां ता इति व्याख्येयम् । विहवा इत्यपि पाठोस्ति क्वचित् ॥

॥ ११९ ॥ विज्झवइ शमयति प्रेरणावनतमहीपीठोभयदिगागत-समुद्रः स्वस्थानपरिसंस्थितोपि पक्षच्छेदानलं शैलः ॥

---

1 MH. निवृत्ता.. 2 MH. सहसैव.

तद्दियसं रवि-मण्डल-संचलणुम्हायमाण-कडएण ।
उययाचलेण कुलिसो मिलिओवि चिरेण विण्णाओ ॥१२०॥
डज्झन्ति विसाणल-वाय-विसहरामुक्क-चन्दण-क्खन्धा ।
तिअस-विअसाविअंसुअ-सेविअ धूमा मलय-वक्खा ॥१२१॥
निसुढिय पक्ख-पडन्ता महीऍ दल-विब्भमेण भज्जन्ति ।
तक्खण-तरल-पलायन्त विसहरा महिहरुग्घाया ॥ १२२ ॥
कहवि धरेइ महि-यलं निप्पक्ख-पडन्त-गिरि-णिसुम्भन्तं ।
दाढा-भिण्ण-ससोणिय-मुह-निवहारोसिओ सेसो ॥ १२३ ॥

॥ १२० ॥ प्रतिदिवसं रविमण्डलसंचलनोष्मायमाणकटकेन उदयाचलेन सह कुलिशो मिलितोपि चिरेण विज्ञातः ॥

॥ १२१ ॥ दह्यन्ते विषानले वाताः शुष्का विषधरैरामुक्ताश्चन्दनस्कन्धा येषु ते तथा त्रिदशैर्विकाशितांशुकैः सेवितो धूमोद्गमः सुगन्धित्वाद्येषां ते मलयपक्षाः ॥

॥ १२२ ॥ छिन्नपक्षत्वेन पतन्तो मह्यां दलविभ्रमेण दलसादृश्येन भज्यन्ते तत्क्षणं तरलं कृत्वा पलायमाना एकमार्गेण विषधरा यत्र ते महीधरोद्घाताः पर्वतसंघाताः ॥ छिन्नपक्षत्वेन परिवर्तुलाकृतित्वात्कृष्णत्वादेकमार्गाविच्छिन्नक्रमपलायमानपन्नगत्वाच्च पलाशपर्णनिचयनिभत्वं गिरिसमूहानाम् ॥

॥ १२३ ॥ कथमपि धारयते महीतलं निष्पक्षत्वात् [पतद्भिर्गिरिभिर्] निशुम्भन्तम् आहन्यमानं ताड्यमानं दंष्ट्राभिन्नसशोणितमुखनिवहेनारोषितः शेषः ॥ एकस्यैव शेषस्य चित्रं धरादिरूपं कविना कल्पतम् ॥

दीसइ जलन्त-सेलं तावोसारिअ-वलन्त-सुर-लोयं ।
धूमुप्पित्थ-पियामह-कमलालि-करम्बियं गयणं ॥ १२४ ॥
गब्भालसाओॅव पुणो कहवि गुहा-लिहक्क-पोय-गरुईओ ।
पावन्ति भया सेलङ्गणाओॅ गणयङ्गणुद्देसं ॥ १२५ ॥
खण-तरलिय-पक्ख-उडा कडार-विज्जु-च्छडा-सिहालम्मि ।
सलहा इव अत्थायन्ति पवि-पईवम्मि धरणिहरा ॥ १२६ ॥
थोयायन्तिव विरला दीहायन्तिव्व खविय-वित्थारा ।
तुङ्गायन्तिव तणुया पवि-खण्डिय-पेहुणा गिरिणो ॥ १२७ ॥

॥ १२४ ॥ दृश्यते ज्वलच्छैलं तापापसारितवलत्सुरलोकम् धूमो-द्भ्रस्तैः पितामहकमलालिभिः करम्बितं गगनम् ॥

॥ १२५ ॥ गर्भालसा इव पुनः कथमपि गुहालीनपोतगुरवः प्राप्नुवन्ति भयाच्छैलाङ्गना गगनाङ्गणोद्देशम् ॥ पुनःशब्दः शैलाङ्गना-१पदेन संबध्यते । शैलाङ्गनाः कथमपि गगनाङ्गणप्रदेशं प्राप्नुवन्ति गर्भालसा इव यतो गुहालीनमृगशिशुत्वेन गुरुभराः स्त्रीत्वाच्चातिरि-क्तभयाः । शैलवध्वोत्र शैलरूपा एव पर्वतपत्न्यः ॥

॥ १२६ ॥ क्षणं तरलिताश्चालिताः पक्षा यैस्ते करालविद्युच्छटा एव दुर्दर्शना विद्युच्छटैव शिखा यस्य तस्मिन्करालविद्युच्छटाशिखावति १शलभा इवास्तं गच्छन्ति नश्यन्ति पविर्वज्रः स एव प्रदीपस्तत्र धरणि-धराः ॥ शलभा इवेत्यनेन निःसारतां गिरीणामाह । पविप्रदीप इत्य-त्रापि पवेर्दीपस्वरूपेण गिरिनाशने प्रयासाभावं द्योतितवान् ॥

॥ १२७ ॥ स्तोकायन्तीव विरलास्तनूयन्तीव क्षपितविस्तारा-स्तुङ्गायन्तीव तनूकृताः पविखण्डितपक्षाः सन्तो गिरयः ॥ सघातने

सिढिल-पसारिय वक्खा घेप्पन्ति पहाविएण कुलिसेण ।
दूरुप्पइय-णिवाडिया दूर-प्पुय-नीसहा गिरिणो ॥ १२८ ॥
कुलिसो ताडेइ धरे धरा महिं कुलिस-खण्डिय-पडन्ता ।
निवडन्त सेल-पहया महीवि सेस-प्फणा-वलयं ॥ १२९ ॥
निय-धूम-कडुइयाइं गिरि-जालाइं धुय-पक्ख-पम्हाइं ।
फुट्टन्ति लोयणाइंव दिसाण मुक्कोज्झरंसूइं ॥ १३० ॥
जाया दाह-विणिग्गय-संखायायस-सिला-यड-त्थउडा ।
कुलिस-पडिच्छण-जोग्गा पच्छा कडया महिहराण ॥ १३१ ॥

ये व्यवस्थिता अपि बहवः प्रतिभातास्ते मध्ये मध्ये हतेषु केषुचि-द्गिरिषु विरलीभूताः सन्तः स्तोका इव भवन्ति । एवं छिन्नपक्षत्वेन ३क्षपितविस्तारास्तनवो दीर्घाश्च दृश्यन्ते ॥ निश्चितेपि इवशब्दोयम् एवार्थः । निपातानामनेकार्थत्वात् ॥

॥ १२८ ॥ भयशिथिलप्रसारितपक्षा गृह्यन्ते प्रधावनशीलेन [कुलिशेन] दूरोत्पतितनिपातिता [1]दूरोत्प्लुतेन निःसहा गिरयः ॥ श्येन-२वर्तिकावृत्तान्तसमेन कुलिशधराधरविषयम् ॥

॥ १२९ ॥ कुलिशस्ताडयति धरान् पर्वतान् । धराः पर्वता अपि कुलिशखण्डिता निपतन्तो महीं ताडयन्ति । निपतच्छैलप्रहता महीअपि ३शेषफणावलयम् ॥ इति वज्रप्रहरणमहिमावर्णनमेतत् ।

॥ १३० ॥ निजेन वज्राग्निजेन धूमेन कटुकितानि दूषितानि [गिरिजालानि] धुताः पक्षा एव पक्ष्माणि येषां तानि स्फुटन्ति लोच-३नानीव दिशां सबन्धानि [मुक्ता] निर्झरा एवाश्रूणि येषां तानि ॥

॥ १३१ ॥ जाता दाहेन विनिर्गता गलिताः सत्यो वाय्वादिना

---

[1] MH. दूरोत्प्लुतनानि:⁰

दड्ढ-वण-राइ-कलुसा तेच्चिय सिहरोज्झरा सदुक्खाण ।
जाया सकज्जला इव बाहोआरा गिरि-वहूण ॥ १३२ ॥
संखाय-मसिण-पसरा पासुत्त-महा-भुयंग-सच्छाया ।
दीसन्ति सेल-कडएसु दीहरा लोह-नीसन्दा ॥ १३३ ॥
कुलिसाणल-पिङ्गलिओ उप्पयण-तलावसत्त-ससि-बिम्बो ।
उक्खित्तामय-कलसो गरुलोव्व गिरी परिब्भमइ ॥ १३४ ॥

संस्त्याना: कठिनीभूता या आयस्यो लोहमय्य: शिलास्तासां तटै: स्थपुटा निम्नोन्नता: कुलिशप्रत्येषणयोग्या: पश्चात् पक्षादिदाहोत्तरकालं कटका नितम्बा महीधराणाम् ॥ अन्ये युद्धप्रारम्भे कवचमुपाददते । गिरिकटकै: पुनरायसशिलाभि: कुलिशाभिदाहविगलितविनिर्गतलोहीभूत-निम्नोन्नततटरूपाभि: कवचस्थानाभि: कुलिशप्रहारनिवारणं पश्चात् कृतम् । [1]प्रत्येषणमुत्सारणम् । निम्नोन्नतविषमावयवत्वेनालब्धमध्यप्रकाशस्य खटखटाशब्दपूर्वकं निवारणम् ॥

॥ १३२ ॥ दग्धवनराजिकलुषास्त[2] एव शिखरनिर्झरा: सदु:खानां जाता: सकज्जला इव बाष्पावतारा गिरिवधूनाम् ॥

॥ १३३ ॥ संस्त्यानमसृणप्रसरा: प्रसुप्तमहाभुजंगसमानच्छाया: । क्वचित्तु [3]भुजगमच्छायेति पाठ: । भुजंगमकान्तय इत्यर्थ: । दृश्यन्ते शैलकटकेषु दीर्घा लोहनिष्पन्दा: ॥

॥ १३४ ॥ कुलिशानलेन पिङ्गलित: सुवर्णवर्णत्वं प्रापित: उत्पतनतलावसक्तशशिबिम्ब: उत्क्षिप्तामृतकलशो गरुड इव गिरिर्भ्रमति कश्चित ॥

[1] MH. प्रेषण°. [2] MH. ततएव. [3] MH. भुजंगस.°

सेल-नियम्बुप्पइया वज्जाणल-सरिस-विज्जु-पिञ्जरिया ।
लुय-महिहर-पक्ख-निहा णहम्मि घोलन्ति घण-निवहा॥१३५॥
दीसन्ति कुलिस-मिलिया अङ्गारायन्त-कुसुम-फल-किसला ।
नियस-मिहुणाणुसोइय-संकेय-लया-हरा गिरिणो ॥ १३६ ॥
वेयल्ल वेल्लिराणं परियत्तन्ता गिरीण कडएसु ।
सरिया मग्गा पावन्ति वियड-वण-पट्टयच्छायं ॥ १३७ ॥
ओअरण-लालसेहिं गिरीसु दीसइ गुहा-विणिन्तेहिं ।
पक्ख-च्छेओव्व तड-ट्ठिएहिं वसुहा वणयरेहिं ॥ १३८ ॥
जलिउप्पइय-वलन्ता अद्धेहिं णहङ्गणे विसट्टन्ति ।
अद्धेहिं मूल-गरुआ महीएँ णिवडन्ति गिरि-वक्खा ॥ १३९ ॥

॥ १३५ ॥ शैलनितम्बोत्पतिता वज्रानलसदृशविद्युत्पिञ्जरिता लूनमहीधरपक्षनिभा नभसि घूर्णन्ते घननिवहाः ॥

॥ १३६ ॥ दृश्यन्ते कुलिशमिलिता अङ्गारायमाणकुसुमफलकिसलयास्त्रिदशमिथुनानुशोचितसंकेतलतागृहा गिरयः ॥

॥ १३७ ॥ वैकल्यवेल्लनशीलानां परिवर्तमाना गिरीणां कटकेषु सरिन्मार्गाः प्राप्नुवन्ति विकटव्रणपट्टकच्छायाम् [1]विकटधातलाञ्छिताः शुक्लवस्त्रपट्टिका भजन्त इत्यर्थः ॥

॥ १३८ ॥ अवतरणलालसैर्गिरिशिखरेषु स्थितैर्[दृश्यते] गुहाभ्यो विनिर्गच्छद्भिः पक्षच्छेद इव तटस्थितैर्वसुधावनचरैः सिंहादिभिः ॥ [2]भूमाववतितीर्षवो मृगादयः पक्षच्छेदादिदर्शनभीता भुवं पश्यन्त्येव न तु प्राप्नुवन्ति । गमनोत्साहमार्गाभावादित्यर्थः ॥

॥ १३९ ॥ ज्वलितोत्पतितवलन्तः अर्धैः प्रान्तभागैर्लघुत्वान्नभोङ्गने

[1] MH. °धातलाञ्छितशुक्ल°. [2] MH. भूमाववतितीर्षवो.

उवरिं-धूम-निवेसा मूलाळग्ग-जलणाण दीसन्ति ।
हेट्टालोउक्खित्ता छाया-बन्धा इव तरूण ॥ १४० ॥
परिलूण-पेहुणस्सवि सुर-गिरिणो अणह-वक्ख-सङ्काए ।
घडिओ पुणोवि कुलिसो जालासु नियम्ब वियडासु ॥१४१॥
निय-सामत्थेणं चिय ण तहा वेएण निट्ठुर-प्पहरो ।
अण्ण-गिरि-पक्ख-पहओ जहँ छिन्दइ महिहरे कुलिसो॥१४२॥
महिहर-वडणुच्छलिया भमन्ति पसरिअ मणि-प्पहा वलया ।
सेलव्व जलिय-वक्खा गयणम्मि समुद्द-कल्लोला ॥ १४३ ॥

विकसन्तीव शारावो भवन्ति । अर्धदग्धाग्रमूलमांसलमारोसिलमूल्वा-न्मह्यां निपतन्ति गिरिपक्षाः ॥

॥ १४० ॥ उपरिधूमनिवेशा मूलाल्लग्नज्वलनानां दृश्यन्ते अधोऽव-स्थितेनालोकेनोत्क्षिप्ताः छायाबन्धा इव तरूणाम् ॥

॥ १४१ ॥ परिलूनपक्षस्यापि सुरगिरेरनघपक्षशङ्कया घटितः संबद्धः पुनरपि कुलिशो ज्वालासु नितम्बविकटासु ॥ सौवर्णपक्षत्वेन छिन्नपक्षस्यापि मेरोर्नितम्बे ज्वालासु सादृश्याद्भ्रान्त्या पुनः कुलिशो व्यापारित इत्यर्थः ॥

॥ १४२ ॥ निजसामर्थ्येनापि च न तथा वेगेन निष्ठुरप्रहारो-न्यगिरिपक्षप्रहतो यथा भिनत्ति महीधरं कुलिशः ॥ वज्रहतपक्षहता अप्यतिशयेन गिरयो भिद्यन्ते पक्षाणामतिगुरुत्वादित्यर्थः ॥

॥ १४३ ॥ महीधरपतनोच्छलिता भ्रमन्ति प्रसृतमणिप्रभावलयाः

उप्पिय-तियस-विमाओ णिक्खमइ चिरेण दाह-कय-विवरो ।
कुविअ-गिरि-पक्ख-संपुड-संपीडिय-णिप्फुरो वज्जो ॥१४४॥
असमप्पमाण-दीहर-मूलाआरे समुद्द-पडिएवि ।
णह-दूर-ट्ठिय सिहरे णा मुयइ महीहरे कुलिसो ॥ १४५ ॥
एक्को उण धरणि-हरो अदिट्ठ-नियम्ब-मूल-सिहरग्गो ।
लिहको दूरुच्छलिए जलहिम्मिव जलहि-कल्लोले ॥ १४६ ॥
रहसा रसा-अलोअर-विसाल-कन्दर-दरी-पलोट्टन्तो ।
नउजइ गिरी ण जलहिं जलहिच्चिय महिहरं विसइ ॥१४७॥

शैला इव ज्वलितपक्षा गगने समुद्रकल्लोला ॥ तेपि पर्वतवत्प्रसृतमणि-प्रभाप्रवाहयोगाज्ज्वलन्त इव भान्तीत्यर्थः ॥

॥ १४४ ॥ अर्पितत्रिदशविषादो निष्क्रामति चिरेण दाहकृतविवरः कुपितगिरिपक्षसम्पुटसंपीडितनिष्फुरो वज्रः ॥

॥ १४५ ॥ असमाप्यमानदीर्घमूलाकारान्समुद्रपतितानपि नभो-दूरास्थितशिखरान्न मुञ्चति महीधरान्कुलिशः ॥

॥ १४६ ॥ एकः पुनर्धरणीधरः अदृष्टनितम्बमूलशिखराग्रो लीनो दूरोच्छालिते जलधाविव जलधिकल्लोले ॥ जलधिकल्लोलस्य महत्त्वोक्ति-रियम् ॥

॥ १४७ ॥ भयात्सागरं प्रविविक्षुरपि कश्चिद्गिरिर्न जलधिं विशत्य-तिमहत्त्वाद्धि समुद्रे स न मज्जति न [1]क्रुडति प्रत्युत जलधिरेव महीधरं प्रविशति रभसा वेगेन । किं कुर्वन् । रसातलोदरवद्विशालासु कन्दरदरीषु प्रलुण्ठन्वलन् ॥

---

[1] MH. क्रडति.

गिरि-लुलिओअहि-विहुआ संभन्त-दिसेभ-ताडिय-क्खन्धा ।
वेवइ वियणा-वेल्लन्त-महिहरन्दोलिया वसुहा ॥ १४८ ॥
अप्पत्तावि समुद्दं समुद्द-परिरक्खिय व्व वोलन्ति ।
वेय-समुच्छलिय-नियम्ब-सिन्धु-परिणुमिया गिरिणो ॥१४९॥
निवडन्त-सिला-च्छविअ-परितालिणायन्त-मूल वित्थारो ।
वोच्छिण्ण-मन्थर-सिहो विरलायइ धूम-संघाओ ॥ १५० ॥
उप्पइय-रेणु-निवहा संवेल्लिय-विअड-कन्दर-च्छेया ।
तेच्चेय पडण-भिण्णा पत्ता लहुअत्तणं गिरिणो ॥ १५१ ॥
एक्कत्तो सल्लायन्त-वज्ज-धारा-कणा किलम्मन्ति ।
अण्णत्तो कडओसहि-पहाव-रूढ-व्वणा गिरिणो ॥ १५२ ॥

॥ १४८ ॥ गिरिलुलितोदधिविधुता संभ्रान्तदिग्गजताडितस्कन्धा वेपते वेदनावैक्लव्यमहीधरान्दोलिता वसुधा ॥

॥ १४९ ॥ अप्राप्ता अपि समुद्रं समुद्रपरिरक्षिता इव गच्छन्ति । हेतुमाह । पलायनार्थवेगसमुच्छलितनितम्बासिन्धुसमाच्छादितत्वाद्गि-रयः ॥

॥ १५० ॥ निपतच्छिलापिहितपरितलिनायमानमूलविस्तारो व्युच्छिन्नमन्थरशिखो विरलायते धूमसंघातः ॥

॥ १५१ ॥ उत्पतितरेणुनिवहत्वात्संवेल्लितविकटकन्दरोच्छेदाच्च त एव पतद्भिर्भिन्नाः प्राप्ता लघुत्वं गिरयः ॥

॥ १५२ ॥ एकस्मिन्भागे शल्यायमानवज्र [धारा] कणत्वात्क्लाम्यन्ति अन्यत्र कटकौषधिप्रभावरूढव्रणा गिरयः ॥

कुलिसो न दीसइच्चिय एक्कम्मिच्चिय गिरिम्मि मुज्झन्तो ।
एक्कंव सेल-सिहरं अट्टइ कुलिसम्मि गिरि-जालं ॥ १५३ ॥
पक्ख-उड-कूड-पुञ्जिय-कप्पन्तर-दिप्पमाण-हव्ववहा ।
पलयेच्चिय विज्झाया समुद्द-भर-पूरिया गिरिणो ॥ १५४ ॥
णीसह-विमुक्क-कायत्तणेण वोच्छिण्ण-पक्ख लहुयंपि ।
तंचिय भुयंग-वइणो जायं गरुयंव गिरि-जालं ॥ १५५ ॥
विहडिय-वसुहा दलियद्दि मण्डला दूर-विद्दय-समुद्दा ।
थिइ-लालसेण हरिणा णीया पलयंचिय तिलोई ॥ १५६ ॥

॥ १५३ ॥ कुलिशो न दृश्यत एवैकस्मिन्नपि गिरौ प्रख्याततमे [1]प्राप्तप्रसिद्धौ । एकं शैलशिखरमिव अट्टइ क्वाथं पाकमनुभवति कुलिशे ३ गिरिजालम् ॥

॥ १५४ ॥ पुञ्जीकृतपक्षपुटकूटेषु कल्पान्तरप्रदीप्यमानो हव्यवाहो येषां ते प्रलय [2]एवोपशान्तास्त्यक्तमर्यादाक्रान्तान्तरितसमुद्रभरपूरिता ३ गिरयः ॥

॥ १५५ ॥ पक्षनिमित्तोत्पतनसामर्थ्याभावान्निःसहविमुक्तकायत्वेन विच्छिन्नपक्षत्वाल्लघुकमपि तदेव भुजंगपतेर्जातं गुरुकमिव गिरि- ३ जालम् ॥

॥ १५६ ॥ विघटितवसुधा दलिताद्रिमण्डला दूरविद्रुतसमुद्रा स्थितिलालसेन हरिणा शक्रेण नीता प्रलयमेव त्रिलोकी स्वेदजोद्भिजाण्ड- ३ जलक्षणलोकत्रयसमाहारः ॥ प्रलयमिवानीत इत्यर्थः ॥

[1] MH. प्राप्तप्रसिद्ध. [2] MH. °मर्यादाक्रान्ता अन्तरिक्त°.

आमुयइच्चिय जीयं गिरि-मिहुणं निव्वुएहिँ अङ्गेहिं ।
पज्जलिय-पक्ख-संपुड-संपाडिय-सिसिर-परिरम्भं ॥ १५७ ॥
भय-विहडियाण जाओ लुय-पक्खुद्देस-निवडिय-थिराण ।
अह निरवसाण-दुसहो कुडुम्ब-विरहो महि-हराण ॥ १५८ ॥
कढिण-गिरि-पक्ख-सूडण-विहडिय-धारत्तणेण सुर-वइणो ।
आरुहइ काय-लहुओ पेसण-गरुओ करं कुलिसो ॥ १५९ ॥
इय जेण खुडिय-पक्खा गिरिणो वि समञ्जसत्तणं ठविया ।
एक्कासण-सम्माणं सो वि हरी मण्णए जस्स ॥ १६० ॥४७॥

॥ १५७ ॥ आमुञ्चत्येव जीवं गिरिमिथुन निर्वृतैरङ्गैः प्रज्वलितपक्षसंपुटसंपादितशिशिरपरिरम्भम् ॥ गतिसुखातिशयव्याप्तं गिरिमिथुनं वज्रपातेनालक्षितदुःखमेव जीवितं त्यजतीत्यर्थः । क्वचित् संपीडिअपरिरम्भमिति पाठः । संपीडितपरिरम्भम् ॥

॥ १५८ ॥ भयेन विघटितानां नियुक्तानां जातो लूनपक्षत्वेन पतितत्वात्स्थिराणाम् । जङ्गमत्वमुत्सृज्य [1]स्थावरत्वं प्राप्तानामित्यर्थः । अनवन्तरं निरवसानो निरवधिर्दुःसहः कुटुम्बविरहो वियोगो महीधराणाम् ॥

॥ १५९ ॥ कठिनगिरिपक्षसूदनविघटितधारत्वेन सुरपतेरारोहति कायलघुकः प्रपणगुरुकः करं कुलिशः ॥

॥ १६० ॥ इति उक्तप्रकारेण येन खण्डितपक्षा गिरयोऽपि [2]समञ्जसत्वे धृता एकासनसमानं सोऽपि हरिर्मन्यते यस्य ॥ सोऽस्ति यशोवर्मेति कुलकस्य समन्वयः । अनेन महैकासनस्थित्या कृतकृत्योऽहमितीन्द्रस्याप्यभिलाषो नूनमुत्तमचरितत्वात् । कुलकम् ॥

---

[1] MH. स्थावरत्वे [2] MH समञ्जसे.

अपि च । ६

चिहुरावीलण-पडिलग्ग-ण्हाण-घुसिणारुणंसुय-सुयन्धो ।
अग्घइ मङ्गल-गहिएक्क-कुसुम-दामुज्जलो वेसो ॥ १६१ ॥
दर-चक्खिवय-मइरा-मय-पविरल-सम्बज्झमाण-सेय-लवं ।
सोहइ मन्थर-णित्थाम-लुलिय-नयणुप्पलं वयणं ॥ १६२ ॥
सहइ जलद्दासंदाण-विसम-मासालिय-चन्दण-च्छेओ ।
संकन्त-पाडलामोय-सुरहि-सिसिरो थणाहोओ ॥ १६३ ॥
घोलइ महु-रस-विच्छुरिय-मालई-मउल-कोमलायम्बा ।
णिद्धोअञ्जण-रमणिज्ज-पम्ह-मूलुज्जला दिट्ठी ॥ १६४ ॥

॥ १६१ ॥ अपि च । इत ऊर्ध्वं षड्भिः कुलकम् । विजितपरभूमिक्रीडावार्तासु निजवाराविलासिनीक्रीडावर्णनार्थं प्रकृतनृपप्रकर्षप्रति-
३ पादनपर्यवसानम् । चिहुरनिचयप्रतिलग्नस्नानकुङ्कुमारुणांशुकसुगन्धः अर्घति मङ्गलगृहीतैककुसुमदामोज्ज्वलो वेषः ॥

॥१६२॥ ईषदास्वादितमदिरामदप्रविरलसंबध्यमानस्वेदलवं शोभते मन्थरमन्दविलुलितनयनोत्पलं वदनम् ॥ नित्थामत्वेन मन्थरामिति ज्ञेयं
३ पूर्वनिपातनियमाभावात् ॥

॥ १६३ ॥ शोभते जलार्द्रेण वाससा यद् आसंदानमवष्टम्भनं तेन विषमं कृत्वा मांसलितो घनीकृतश्चन्दनच्छेदो यत्र स तथा संक्रान्तपाट-
३ लामोदसुरभिशिशिर[1]: श्रुचितरमज्जनवशात् स्तनाभोगः ॥

॥१६४॥ घूर्णते मधुरसविच्छुरितमालतीमुकुलकोमलाताम्रा नि[2]र्धौताञ्जनरमणीयपक्ष्ममूलोज्ज्वला दृष्टि: ॥

[1] MII. "सुरभिशिशिरशुचितरम". [2] MII. "निधौता".

विक्खिरिय-चिहुर-मञ्जरि-सिहा-परिक्खलिय-जल-लवाल्लिढ्ढं ।
णिव्वाइ मउलिओणाविय-णह-चुडुप्पङ्कुरं जहणं ॥ १६५ ॥
इय जस्स गिम्ह-दिवसावसाण-निम्माय-मज्जण-रसाहिं ।
लीला-वावीसु रिऊण संठियं वार-विलयाहिं ॥ १६६ ॥ ६

किंच ॥ १५

विवर-समोसरिअ-विराय-हेम-महिहर-रस-प्पवाहेहिं ।
पायालीआरिय-पिहु-सिहोव्व पडिहाइ हव्व वहो ॥ १६७ ॥
वण-देवया-पसारिय-कर-अल-संवलिय-किसलय-कलावो ।
डज्झइ धूम—तमन्तरिय-महुयरं तियस-तरु-सण्डो ॥ १६८ ॥

॥ १६५ ॥ विक्षिप्तचिहुरमञ्जरीशिखापरिस्खलितजललवस्पृष्ट निर्वृतमुपरतवेदनं भवति मुकुलितावनतनखक्षताङ्कुरं जघनम् ॥

॥ १६६ ॥ इति उक्तप्रकारेण यस्य यशोवर्मणो ग्रीष्मदिवसावसाननिर्मितमज्जनरसाभिर्लीलावापीषु रिपूणां संबन्धिनीषु संस्थितं वारव-
३ धूभिः ॥ सोमतीति प्रकृतम् । कुलकम् ॥

॥ १६७ ॥ इदानीं प्रलयशिष्यमाणबालकहरिलीलासदृशलीलत्वं वर्णयितुं पञ्चदशभिः कुलकमाह । विवरसमपसृतविलीनहेममही-
३ धररसप्रवाहैः पातालार्पितपृथुशिख इव प्रतिभाति हव्यवाहः ॥ प्रलयसमये प्रलयाग्निविगलितस्य हेमगिरेः पातालरन्ध्रैः प्रविष्टाः सुवर्णरसप्रवाहा वह्निज्वाला इव हेमगिरिस्तु वह्निरिव विपरीतगतिः कालवि-
६ पर्यासादुत्प्रेक्षितः ॥

॥ १६८ ॥ वनदेवताप्रसारितकरतलसंवलितकिशलयकलापो दह्यते धूमतमोन्तरितमधुकरस्त्रिदशद्रुमखण्डो नन्दनवनम् ॥ पुष्पम-

पज्जलइ धूम-मण्डल-णिह-विवलायन्त-लञ्छण-मयंव ।
निव्वडिय-फुलिङ्ग-च्छल-संगालिय-गहंव ससि-बिम्बं ॥१६९॥
भीसण-सरूय-परिसंठियंव जलणाहयंपि पडिहाइ ।
वेयाल-मण्डलं मुहल-मुह-गुहा-घोलिरग्गि-सिहं ॥ १७० ॥
कर-कलिय-खग्ग-लेहा-णिह-पढमुब्भिण्ण-धूम-लेहंव ।
डज्झइ मिहुणं विज्जा-हराण अविओय-वीसत्थं ॥ १७१ ॥

३ चयाय वाल्लभ्यातिशयेन वा रक्षार्थं महाप्रलयेपि मौग्ध्याद्भुवनदेवतानां प्रसारितकरत्वम् ॥

॥ १६९ ॥ [1]प्रज्वलति धूममण्डलनिभपलायमानलाञ्छनमृगमिव निर्वृत्तस्फुलिङ्गच्छलसंवलितग्रहगणमिव शशिबिम्बम् ॥ ग्रहगणसंवल-
३ नोक्त्या सतामापदि न व्यभिचार इत्युक्तम् । मृगलाञ्छनपलायनाभि-धानेन [2]चासच्चरितम् । निभो व्याजः ॥

॥ १७० ॥ भीषणस्वरूपपरिसंस्थितमिव ज्वलनाहतमपि प्रतिभाति वेतालमण्डलं मुखरमुखगुहाघूर्णनशीलाग्निशिखम् ॥ अग्निना दह्यमानं
३ म्रियमाणमपि चटमटाशब्दयोगान्मुखकुहरनिःसरज्ज्वालावलीकलापत्वाच्च विभीषिकार्थं कृतकपटरूपमिव भातीत्यर्थः ॥

॥ १७१ ॥ करकलितखड्गलेखानिभप्रथमोद्भिन्नधूमलेखमिव दह्यते मिथुनं विद्याधरयोरवियोगविश्वस्तम् ॥ दह्यमानस्य किल प्रथमं
३ धूमलेखा भवति । विद्याधरयोश्च सुकुमारत्वात्खड्गलेखा धूमत्वेनोत्प्रेक्षि-तेति केचित् । तेजस्त्वेन धूमाभाव इत्यन्ये । अवियोगेन च विश्वासो वेदनाया अगणनम् ॥

---

[1] MH. प्रज्वलितधूम°. [2] MH. चासच्चरितम्.

जम-महिसो कवलिज्जइ जाला-संवेल्लिओ हुय-वहेण ।
बम्भण्ड-पडिप्फालिओणओव्व णिय-धूम-विच्छड्डो ॥ १७२ ॥
अमर रमणी-विहुव्वन्त-चामरुप्पङ्क-पवण-लोल-सिहो ।
भय-वेविरोव्व अल्लियइ कहवि विबुहाहिवं जलणो ॥ १७३ ॥
फुडिय-घण-वडल-पायड-तडि-च्छडा-सण्ड-निविडिओ जलइ ।
रवि-बिम्ब-वलय-वद्ध-प्फलोव्व जलणो नह-यलम्मि ॥१७४॥
डज्झन्ति सरल-सुंकार-दूर-विक्खित्त-सिहि-सिहा-णिवहा ।
तण्डविय-फणा मण्डल-पिण्डिय-धूमुग्गमा फणिणो ॥ १७५ ॥
उव्वहइ धूम-वलयं सेसो पट्ठि-परिसंठिउब्भेयं ।
देह-प्पहा-वियाणं हरिणोव्व णिवेस-संकन्तं ॥ १७६ ॥

॥ १७२ ॥ यममहिषः कवलीक्रियते ज्वालासवेल्लितो हुतवहेन ब्रह्माण्डप्रतिस्खलितावनत इव निजधूमसमूहः ॥ यममहिषः कृष्णत्वान्निजधूमसमूह इव ब्रह्माण्डापिधानप्रतिहतपरावृत्तो दह्यते ॥

॥ १७३ ॥ अमररमणीविधूयमानचामरसमूहपवनलोलशिखो भयवेपनशील इवालीयते कथमपि विबुधाधिप ज्वलनः ॥

॥ १७४ ॥ स्फुटितघनपटलत्वाद् दग्धमेघसघत्वात् प्रकटिता यास्तडितस्तासां छटासंघैर्निबिडितो घनीभूतो ज्वलति द्वादशानां रविबिम्बानां वलयमेव बद्धं फलं येन स इव ज्वलनः प्रलयाग्निः [नभस्तले] ॥

॥ १७५ ॥ दह्यन्ते सरलसूत्कारदूराविक्षिप्तशिखिशिखानिवहास्ताण्डवितफणामण्डले पिण्डितधूमोद्गमाः फणिनः ॥

॥ १७६ ॥ उद्वहति धूमवलयं शेषः पृष्ठपरिसंस्थितोद्भेदं देहप्रभावितानं हरेरिव निवेशनमुपवेशनं तत्र संक्रान्तम् ॥ शेषपृष्ठप्रसृता धूमवर्तिः पृष्ठोपविष्टकान्तितलेनेव लक्ष्यत इत्यर्थः ॥

जलण-सिहा-संभाविय-सरीर-णिव्वावणा-निमित्तं व ।
इज्झइ ससि-मण्डल-कलस-दिण्ण-कण्ठ-ग्गहं मयणो ॥ १७७ ॥
रक्खा-भुयंगमुग्गिण्ण-विस-जलासार-विरलिउब्भेओ ।
अहिलेइ णिहि-ट्ठाणाइ कहवि जलणो कुबेरस्स ॥ १७८ ॥
सोहइ वलन्त-वासुइ-परिवेस विढत्त-वियड-पडिबन्धो ।
दर-सिढिल-हर-जडा-पुञ्ज-पिञ्जरो सिहि-सिहा-निवहो ॥ १७९॥
पडिहाइ जलण-जाला-पञ्जर-संजमण-पुञ्जियावयवो ।
उप्पत्ति-दियस-परिसंठिओव्व तणओ ति-णयणस्स ॥ १८०॥

॥ १७७ ॥ ज्वलनशिखाभिः संभावितं व्याप्तं यच्छरीरं तस्य निर्वापण[1]निमित्तम् उपशान्त्यर्थमिव दह्यते शशिमण्डलमेव कलश-
३ स्तत्र [दत्त] कण्ठग्रहं कृत्वा [मदनः] ॥ मदनस्य किल चन्द्रो दयितः ! अतश्चन्द्रे दह्यमाने नष्टोसौ भवतितराम् । अत उदककलशमिव चन्द्रं परित्राणाय विगृह्य दह्यतेसाविति कविकल्पितम् ॥

॥ १७८ ॥ रक्षाभुजंगमोद्गीर्णविषजलासारेण विरलोद्भेदः अभिली-यते व्याप्नोति निधिस्थानानि [कथमपि ज्वलनः] कुबेरस्य सबन्धीनि ॥

॥ १७९ ॥ शोभते वलतो दाहभयेन परिवर्तमानस्य वासुकेर्यः परिवेषः । कुण्डलबन्धस्तेन विढत्तोर्जितो विकटो विततः प्रतिबन्धः कार्यविघातो येन
३ स ईषद्विकँटहरजटा [पुञ्ज] पिञ्जरः शिखिशिखानिवहः ॥

॥ १८० ॥ प्रतिभाति ज्वलनज्वालापञ्जरसंयमनपुञ्जितावयवः उत्पत्ति-दिवसपरिसंस्थित इव तनयस्त्रिनयनस्य ॥ तेजोमये हररेतसि कुमारः संभूत
३ इति प्रथितम् ॥

---

[1] MH. निर्वापणानि

इय पलयाणल-कवलिअ-सुरम्मि बम्भण्ड-कुहर-कुण्डम्मि ।
लीला कंसारि-सरूव-धारिणो जस्स निव्वडिया । १८१ । १५

अहवा । १०

मणि-सबल कुसुम-मालावबन्ध-पडिबद्ध-विब्भमा पढमं ।
जाया धूमाहय-वेणु-दण्ड-कविसा किणो वेणी ॥ १८२ ॥
किं णु हु कला निरन्तर-मियङ्क-पडिवक्ख-गण्ड-लेहं ते ।
दमणय-सिहाहमाहिसाम-धूसरं वयणमेत्ताहे ॥ १८३ ॥

॥ १८१॥ इति उक्तप्रकारेण प्रलयानलकवलितसुरे ब्रह्माण्डकुण्डकुहरे लीला कंसारिस्वरूपधारिणो यस्य यशोवर्मणो निर्वृत्ता ॥ यस्य सोस्ति । ३ कंसारिः कृष्णो बालविलासशाली । स एव शाली स एव यशोवर्मा तदवतारत्वात ॥[संभक्ष्य सर्वभूतानि कृत्वा चैकार्णवं जगत्। बालः स्वपिति यश्चैकस्तस्मै मायात्मने नमः] इत्याद्यागमान्महाप्रलये भगवतोस्ति ६ क्रीडाकारि बालत्वम् ॥ कुलकम् ॥

॥ १८२ ॥ अधुना रिपुवधनववुद्धवैधव्यसखीशासनवर्णनेन शत्रुवधदक्षत्वं यशोवर्मणो भणितुं दशभिर्गाथाभिः कुलकमाह । ३ अत्र कुलकादौ अथवेति निपातसमुदायो वस्त्वन्तरोपक्रमद्योतनाय प्रयुक्तः ॥ मणिभिः शबला व्यामिश्रा याः कुसुममालास्तासामवब-न्धनेन प्रतिबद्धा उपजनिता [वि] भ्रमा यस्याः सा तथाभूता या प्रथम-६ मभूत् सा जाता धूमाहतखण्डदण्डवस्कपिशा किणो कस्माद्वेणी संप्रति हे सुन्दरि सखि ॥ किणो इति कस्मादर्थे देशी निपातः ॥

॥ १८३ ॥ किं नु खलु कलानिरन्तरमृगाङ्कप्रतिपक्षगण्डलेखं ते दमनकशिखावदभिश्यामधूसर वदनमिदानीं वर्तते ॥ किं कस्मात् । ३ खु खलु । दमनकं नाम सुगन्धपत्रिका ॥ इत्ताहे इदानीम् ॥

[1] MH मधूतानि. The emendation is conjectural. [2] MH ङ.

धारा-हय-धरणि-रुणावरुद्ध-णव-कन्दली-सिहा-फरुसं ।
महुरमवगाढ-सोहं च वहसि विसमारुणं अहरं ॥ १८४ ॥
एयं पवण-पराहीण-सरल-लवली-दलाहिल्लोलं ते ।
पेच्छामि असंगय-मङ्गलावयंसं सवण-वासं ॥ १८५ ॥
सासय-मियङ्क-मणि-कलस-वसमवसण्ण-हार परिभोयं ।
णिरवसर-चन्दण-रसं तंचिय ते सुयणु थण वट्टं ॥ १८६ ॥
सरस-पडिबोह-लङ्घिय-कलम्ब-केसर-पिसङ्गमङ्गेसु ।
लायण्णं चिर-निम्माण-खिन्न कणय-च्छविं वहइ ॥ १८७ ॥

॥ १८४ ॥ जलधरधाराहतधरणिरेणुनिरुद्धनवकन्दलीशिखाव-
त्परुषं स्वभावमधुरमवगाढशोभं च यद्भूत्तद्वहसि विषमारुणमधरं
३ संप्रति कस्मात ॥ कचित्स्वाभाविकमरुणत्वं कचित्प्रदेशे म्लानमिति
विषमारुणत्वम ॥

॥ १८५ ॥ एतत्पवनपराधीनसरसलवलीदलाभिलोल ते संप-
श्याम्यसंगतमङ्गलार्थावतंसं मङ्गलार्थकर्णोत्पलविहीनं श्रवणपार्श्वं क-
३ र्णपालीम् ॥ लवली लताविशेषः ॥

॥ १८६ ॥ शाश्वतः परिपूर्णो यो मृगाङ्कस्तथा शाश्वतो
मणिकलशस्तद्रूपो यस्य तत् तथा अवसन्नाना हाराणां परिभोगो यत्र
३ तद्यदभूत् संप्रति निरवसरचन्दनरसं तदेवैतत हे सुतनु स्तनपट्टकं
कस्माज्जातम् ॥

॥ १८७ ॥ सरसः प्रत्यग्रो यः प्रतिबोधस्तेन लङ्घितः आक्रान्तो
यः कदम्बनामा कुसुमविशेषस्तत्केसरवत्पिशङ्ग गौरम् अङ्गेषु
३ लावण्यं यदभूत्तत्संप्रति चिरनिर्माणं चिरघटितम् अत एव खिन्नमुप-
भोगेन मन्दप्रभ संपन्नं कनक तच्छविं वहते कस्माज्जातम् ॥

[1] MH. प्रबोध.° [2] MH. वहते.

उवमासु अपज्जत्तेह-कलह-दन्तावहासमूरु-जुयं ।
तंचेय मलिय-विस-दण्ड-विरसमालक्खिमो इण्हिं ॥ १८८ ॥
हा किंणु अणव-कच्चूर-भङ्ग-विच्छाय-पाडल तरुणि ।
आवहासि इमे पडिवोह-कुण्ठ-कमल-प्पहं चलणे ॥ १८९ ॥
संचरइ चिर-परिग्गह-लायण्णुत्तिण्ण-वेस-सोहग्गो ।
सोच्चेय पुराणालेक्ख-धूसरो परियणो एस ॥ १९० ॥
इय अमुणिय-वेहव्वागमाहिं आलोइऊण ता जस्स ।
रिउ-सुन्दरीओ रुज्जन्ति णेह-सरिसं पिय-सहीहिं ॥१९१॥[1]

॥ १८८ ॥ उपमासु विषयभूतासु [1]अपर्याप्तमकलभदन्तावभासा यस्य तदपर्याप्तकरिकलभदन्तावभासमूरुयुग तदेव [2]मलितविसदण्ड-
३ वद्विरसमालक्षयाम इदानीम् ॥

॥ १८९ ॥हा कष्ट किं नु एतदनवकच्चूरभङ्गस्थानवद्विच्छायत्वेन पाटलवर्णाभे तरुणि आवहसीमौ प्रतिबोधने आत्यन्तिकचिरजरठप्र-
३ बोधने कुण्ठमद्द शिथिल यत्कमल तद्वत्प्रभा ययोस्तौ मन्दकान्ती [3]चरणौ कस्मात् ॥

॥ १९० ॥ संचरति [चिर] परिग्रहेण पुराणवस्त्रादिना लावण्या-दुत्तीर्ण वेषसौभाग्य यस्य स तथाविधः स एव [4]पुराणालेख्येन चित्रेण
३ तुल्यो धूसरः परिजन एषः ॥

॥ १९१ ॥ इति उक्तप्रकारेण अविदितवैधव्यागमाभिरालोक्य त. यस्य रिपुसुन्दर्यो रुद्यन्ते स्नेहसरसं कृत्वा प्रियसखीभिः ॥ सोस्ति
३ यशोवर्मा । कुलकम् ॥

[1] MH. अप्पात्तेम. [2] MH. मलिन [3] MH. चलनौ. [4] MH. पुराणाले.

अह सो कयाहिसेओ समयम्मि णिमिल्लि-मेह-माहप्पे ।
चलिओ सयल-धरा-वलय-विजय-पडिबद्ध-ववसाओ ॥१९२॥

किंच जायं ।१

निवडइ परोप्परावडण-मुहल-मणि-मञ्जरी-कण-करालो ।
गयणाहि विबुह-विहुओ सुर-पायव-पल्लवुप्पीलो ॥ १९३ ॥
मङ्गल-लास-किलम्मन्त-सुर-वहू-कण्ठ-सीयलो वहइ ।
अभिण्ण-महुर-मन्दार-सुन्दरो सुर-वह-समीरो ॥ १९४ ॥

॥ १९२ ॥ अथ स कृताभिषेको वैदिकमन्त्रकृतस्नानविशेषः कृतप्रास्थानिकहोमःसमये शरत्काले निमीलितमेघमाहात्म्ये चलितः सकल-२धरावलयजयाय प्रतिबद्धविकटव्यवसायः ॥

॥ १९३ ॥ इदानीं [1]सुराचितचेष्टादिसूचितं विजयनिमित्तं नव-निबद्धेन कुलकेनाह ॥ निपतति परस्परापतनमुखरमणिमञ्जरीकणो-३त्करालो दन्तुरो गगनाद्विबुधविधूतः सुरपादपपल्लवोत्पीडः ॥ आपतनं संबन्धः । उत्पीडः समूहः । सुरपादपस्य पारिजातस्यान्येषां च कल्प-पादपानां [2]सुरैर्विधूननं [3]प्रहर्षात्पुष्पवृष्टिविमुक्तये ॥

॥ १९४ ॥ यशोवर्मप्रयाणकपरितुष्टानां सुरवधूनां यन्मङ्गललास्य तेन क्लाम्यन्तीनां [तासां] श्रमस्वेदजललवालंकृतानां कण्ठाना शीतलो ४वहति ईषद्भिन्नमधुरमन्दारसुन्दरः सुरपथसमीरः ॥ आभिन्न इत्याकार ईषदर्थः । भेदो विकासः । मधुराः सुगन्धाः । मन्दाराः स्वर्गकुसुम-विशेषतरवः । उद्भिन्नेति क्वचित्पाठः । तत्रापि ईषद्विकासोऽर्थः । तत्र ६सौगन्ध्यातिरेकात् ॥

---

[1] MH. सुरोचित.° [2] MH° विधुमवन्धनप्र°

उत्तम्भिज्जन्ति नराहिवस्स समयं दिसा-गइन्देहिं ।
असरिस-पसत्थ-मणि-तोरणव्व वियडा कर-क्खम्भा ॥१९५॥
साणन्द-रोहिणी-बाहु-बलय-पडिबद्ध-बीय-परिवेसो ।
जाओ पसण्ण-गह-मण्डलावलम्बी निसा-नाहो ॥ १९६ ॥
विब्भम-परिरम्भण्णोण्ण-मिलिय-मणि-दाम-मुहल-थण-बिम्बो ।
लास-कय-कंस-तालोव्व चलइ सुर-सुन्दरी-सत्थो ॥ १९७ ॥
किरण-किलामिय-परियर-भुयंग-विस-जलण-धूम-तिमिरेहिं ।
उव्वेल्ल-महामणि-दन्तुरेहिं चलियं णिहाणेहि ॥ १९८ ॥

॥ १९५ ॥ उत्तम्भ्यन्ते ऊर्ध्वं स्थाप्यन्ते नराधिपस्य समकालं कृत्वा दिग्गजेन्द्रैः । भाराक्रान्तत्वात् । न विद्यते सदृशो येषां ते असदृशा ये प्रशस्तमणयः इन्द्रनीलास्तन्मयतोरणा इव विकटाः करस्तम्भाः ॥

॥ १९६ ॥ सानन्दरोहिणीबाहुवलयप्रतिबद्धद्वितीयपरिवेषो जातः प्रसन्नग्रहमण्डलावलम्बी निशानाथः ॥ प्रसन्नेन गुरुसूत्रकेण ग्रहवलयेनै-केन कान्ताकरकटकेन प्रयुक्त इत्यर्थः ॥

॥ १९७ ॥ विभ्रमा विलासास्तैर्यः परिरम्भस्तेनान्योन्यं मीलितानि यानि मणिदामानि तैर्मुखराणि सशब्दानि स्तनबिम्बानि यस्य स लास्यकृतकंसताल इव चलति सुरसुन्दरीसार्थः ॥ स्तनयुगलानां च परस्परसंस्पर्शसमुत्थो मणीना रवः कांसिकाध्वनिरिव ॥

॥ १९८ ॥ [किरणक्लान्तपरिचरभुजगविषज्वलनधूमतिमिरैः उद्वे-ल्लित] महामणिदन्तुरैश्चलितं निधानैः ॥

वहइ माहिन्दो साणन्द-सुन्दरी-विहुय-वास-संवलियं ।
हरिसावसरम्मिवि विसम-वियसियं लोयण-सहस्सं ॥ १९९ ॥
रहसुद्ध-तिअस-करि-दन्त-दण्ड-परितुलिय-रवि-रह-तुरंगो ।
तोरण-निबद्ध-जय-पल्लवोव्व जाओ णह-वियाणो ॥ २०० ॥
इय से पसत्थ-पत्थाण समय-संभाविऊसव-वियासो ।
जाओ पहरिस-हीरन्त-सुहिय-हियओ नियस-लोओ॥२०१॥९

॥ १९९ ॥ वहति महेन्द्रः सानन्दसुन्दरीविधूतवाससंवलितं हर्षावसरेपि विषमविकसितं लोचनसहस्रम् ॥ यद्यपि हर्षवशेन सकल-
३ लोचनाविकासो हेतुवशोपनतस्तथापि विषमं कृत्वा विकसन्तीं नेत्रसहस्रीं वहति सहस्राक्षः । किंचित्सुविकसितं किंचिदविकसितमिति कस्मात् । सानन्दसुन्दरीविधूनवाससंवलितत्वात । वासः कर्पूरादिवासितश्चतुः-
६ [1]समादिद्रव्यविशेषः । स हि [2]महोत्सवेष्वावर्तेषु सुरसुन्दरीभिः प्रकीर्यते नायकवक्त्रादिषु ॥

॥ २०० ॥ रभसोद्वर्तितत्रिदशकरिदन्तदण्डपरितुलितरविरथतुरंग-स्तोरणनिबद्धजयपल्लव इव जातो नभोवितानकः ॥ [3]गगनमेव करकुम्भम्॥
३ तत्र ऊर्ध्वं दण्डचतुष्टय भवति । इहापि तत्स्थानापन्नं सुरकरिदन्तच-तुष्टयम् । मुख्ये च करकुके पटिविशेषा आच्छादनानि भवन्ति । तत्स्थानापन्नमिह नभः । करकुकतोरणलग्नाश्च जयपल्लवा भवन्ति ।
६ तत्स्थानापन्ना इह रविरथलग्ना हरिदश्वा दन्तिदन्तदण्डोपरिवर्तिनः ॥ नरपतिप्रयाणकेऽत्र महेन्द्रस्य साहायकं कल्पितम् ॥

॥ २०१ ॥ [इति तस्य प्रशस्तप्रस्थानसमयसंभावितोत्सवविका-

---

[1] MH. ⁰समाद्रिद्रव्य⁰. [2] MH. ⁰सवेष्वायवर्तेषु [3] MH. गगनमिव करिकुम्भम्

अवि य । ६.

आमूल-वलिय-वामोरु-वल्लरी-लङ्घिएयरोरु-लयं ।
तंस-ट्ठिय दर परियत्तियङ्ग-दिट्ठेक्क-थण वट्टं ॥ २०२ ॥
विणियत्त-हार-वलयग्ग-मिलिय-मासल-निअम्ब-पेरन्तं ।
वलणा मडह-ट्ठिय-मज्झ-कड्ढि-ओव्वत्त-रोम-लयं ॥ २०३ ॥

शः जातः [1]प्रहर्षह्रियमाणसुखितहृदयस्त्रिदशलोकः] । कुलकम् ॥

॥ २०२ ॥ अधुना प्रदक्षिणाङ्गपरावृत्त्या राजदर्शनलीला [2]पुरसुन्दरीणां पञ्चकोपनिबद्धेन कुलकेनाह ॥ आमूलवलितवामोरुवल्लरीलङ्घितेतरो[3]-
३ रुलतं त्र्यश्रास्थितेषत्परिवर्तिताङ्गत्वेन दृष्टैकस्तनपृष्ठं सचित्रपरिसंस्थितमवस्थानम् ॥ पुरसुन्दरीणामित्यग्रेन्वयः[4] । शोभाक्रियायां च वाक्यसमाप्तिः । वल्लरीलता इवोरुः । अर्थाद्दक्षिणोरुलता । वामेन
६ लङ्घितः । त्र्यश्रस्थितिस्तिर्यगवस्थानम । दर ईषत् । एकस्तनपृष्ठं अर्थाद्वामम् ॥

॥ २०३ ॥ विनिवृत्तहारवलयाग्रमिलितमांसलनितम्बपर्यन्तं तथा वलनावशेनाकृष्टस्थितं यन्मध्यं तेनाकृष्टा सती उद्वृत्ता उद्वेष्टिता रोमलता
३ यत्र तत ॥ अतोलितत्वेन[5] मध्यस्य वलिभङ्गाद् रोमलतोद्वेष्टनमित्यर्थः । मडहं स्पष्टमाकृष्टम् ॥

---

[1] MH. is wanting in this part of the commentary though J. P. Do. K. give the text of the verse.

[2] MH. सुर.⁰

[3] MH. leaves out त before ⁰रो⁰.

[4] MH. सुरसुन्दरीणामन्यपदार्थ·

[5] MH. अतोनितत्वंन.

सहि-खन्ध-ट्ठिय-दाहिण-पउट्ठ-वलिओणआणण-मियङ्कं ।
एक्केक्कम-णिविड-करम्बियङ्गुली-मिलिय-कर-किसलं ॥ २०४ ॥
परियत्त-सरल कुन्तल-णालञ्छिअ-दाहिण-त्थणद्धन्तं ।
लीला-बन्धुर-सीमन्त-पयड-चूडा-मणि च्छायं ॥ २०५ ॥
ओणविय-सवण तवणिज्ज मञ्जरी-रुद्ध-कुण्डलालोयं ।
वलियागयण्ण-ताडङ्क-मालिय-थण-कुङ्कुमा-लेक्खं ॥ २०६ ॥
इय वसुहाहिव-दसण-वलन्त-णयणुप्पलावयंसाण ।
भवण-सिहरेसु पुर-सुन्दरीण परिसंठियं सहइ । २०७ । ६

॥ २०४ ॥ सख्याः स्कन्धे आत्मीयः स्थितो यो दक्षिणः प्रकोष्ठः कराधारो बाहुपल्लवस्तत्र वलितः सन् अवनतो विश्रान्त आननमृगाङ्को [1]यत्र तत् एकैकम अन्योन्यनिबिडं कृत्वा करम्बिता निबिडत्वमापादिता अङ्गुलयो ययोस्ते मिलिते करावेव किसलये यत्र तत् ॥ सखीपश्चाद्भागे-वष्टम्भनत्वेन स्थितात्र ज्ञेया ॥

॥ २०५ ॥ परिवृत्तेन सरलेन कुन्तलनालेनाञ्छितः स्पृष्टो दक्षिण-स्तनस्यार्धान्तोवयवो यत्र तत् लीलया बन्धुरितेवनते सीमन्ते सति [2]प्रकटा चूडामणिच्छाया यत्र तत ॥

॥ २०६ ॥ अवनमिता या श्रवणे कर्णे तपनीयमञ्जरी तया रुद्धः कुण्डलस्यालोको दर्शनं यत्र तत् वलितागतेनान्येन । वामेन अर्थात् । [3]ताडङ्केन कर्णाभरणेन मालिता स्तनकुङ्कुमलेखा यत्र तत् ॥ [3]मिलियपाठे मिलितार्थत्वम् । ताडङ्कः कर्णाभरणम ॥

॥ २०७ ॥ इति वसुधाधिपदर्शनप्रवृत्तनयनोत्पलावतंसानां भव-

[1] MH. °त्रश्रेया. [2] MH. मिलिना. [3] MH. °पाठो.

किंच । ३

अज्जवि जस्स हराणल-जालावलि-संभमं भरन्तस्स ।
कुसुम-कविसे असोएवि झत्ति दिट्ठि समुव्विवइ ॥ २०८ ॥
सोवि ससि-बन्धवो जाण दंसणे पणइणीण कोवङ्कं ।
कुणइच्चिय कुन्द-सिहा-कसाय-गण्ड-त्थलं वयणं ॥ २०९ ॥
दिट्ठे पहुम्मि अबलाण ताण आविद्ध-चन्दण-कसाओ ।
वासिओ अङ्गेसु समन्त-पीण-कण-कब्बुरो सेओ ॥२१०॥ ३

नशिखरेषु पुरसुन्दरीणां परिसंस्थित शोभने ॥ पश्चाद्भागव्यवस्थितस्य नृपस्य परावृत्त्या सर्वत्र दर्शनं विवक्षितम् ॥ कुलकम् ॥

॥ २०८ ॥ अज्जवीत्यादिभिस्त्रिभिर्विशेषकम् ॥ अद्यापि यस्य हरानलज्वालावलीसंभ्रमं स्मरतः कुसुमकपिशे अशोकेपि झगिति दृष्टिः ३ समुद्विजते ॥

॥ २०९ ॥ सोपि शशिबान्धवो यासां पुरस्त्रीणां दर्शने सत्युत्पन्ना-भिलाषत्वात्प्रणयिन्यो रतिप्रीत्योर्वदनं कोपाङ्कं करोत्येव कुन्दशिखाकषा-३ यगण्डस्थलम् ॥

॥ २१० ॥ दृष्टे तस्मिन्प्रभौ स्त्रीणां तासामाबद्धचन्दनकषायः उषितोऽङ्गेषु समन्तात्पीनकणत्वेन कर्बुरः स्वेदः ॥ शशिबान्धवः कामः । ३ प्रणयिन्यः कामकान्ता रत्यादयः ॥ हरपरिभवसमर्थस्यापि कामस्य यासां दर्शनेन लुब्धस्यावधीरितरत्यादिकस्य अत एव कोपितनिजजा-यस्य क्षोभो भवति ता अपि यं दृष्ट्वा क्षुभ्यन्ति स कामादप्यधिकसौ-६ न्दर्यो यशोवर्मेति तात्पर्यार्थः । विलया महेला । पीनचन्दनकणकर्बुर-त्वमेव न कर्दमः ॥

दिट्ठी सचन्दणेसुं आरोविय-रोयणेसु रमणीण ।
तस्स निसण्णा पुण्णाह-रयय-वत्तेसुव मुहेसु ॥ २११ ॥

अविय । ४०

समरेसु खग्ग-धारा-गयाएँ पडिपेल्लिऊण रिउ-खग्गं ।
दिट्ठो सिरीएँ तं णील-मणि-कवाडन्तरेणंव ॥ २१२ ॥
जा सुहडासि-णिवासा संकन्तायस-मलव्व सामाइ ।
सा दोस-रए साणव्व फुरइ तइ णिम्मला लच्छी ॥ २१३ ॥

॥२११॥. दृष्टिः सचन्दनेष्वारोपितरोचनेषु रमणीना तस्य निषण्णा पुण्याहरजतपात्रेष्विव मुखेषु ॥ पुण्यदिनेषु रजतपात्राण्यारोपितगोरोचनानि भवन्तीति तुल्यवं सुन्दरीवदनै. ॥ प्रयाणगतस्य नृपतेर्मङ्गलार्थं रजतपात्राणि पौरैरुपनीयन्ते । अतस्तेषु च युगपद् दृष्टिर्निषण्णेत्ययमप्यर्थोत्रास्ति ॥

॥ २१२ ॥ समरेष्वित्यादिचत्वारिंशता गाथाभिर्महाकुलकम् ॥ समरेषु खड्गधारागतया प्रतिप्रेर्य रिपुखड्गं दृष्टः श्रिया त्वं नीलमणिकवाटान्तरेणेव ॥ समरे तु इति क्वचित्पाठः । अत्र तुशब्दस्त्वशब्दस्यार्थे प्रयुज्यते[1] । श्रीः शोभा लक्ष्मीश्च । किल सानुरागा स्त्री संनिहितं प्रेर्य अपसार्य दूरवार्तिनमपि प्रियतमं कवाटवातायनान्तरालादिना पश्यति । सानुरागदृष्ट्या च [2]विजितश्रियं त्वामेव रणे जयलक्ष्मीरवलम्बत इति द्योतितम् । बन्दिनां चैवमादिका ज्ञेया स्तुतिपरंपरा ॥

॥ २१३ ॥ सदा सुभटासिनिवासात् सक्रान्तायसमलेव श्यामायते या. दोषरता दुर्जनप्रिया । लक्ष्म्याः प्रायेणाविवेकिनि जने

[1] MH. तुशब्दः.....प्रयुज्यते.   [2] MH. विजितश्रियुस्त्वा°.

तुह जाइ-मच्छरेणव णरिन्द उब्भिउडिणा णडालेण ।
सयल-णडालाइंचित ठवियाइँ पणाम मग्गम्मि ।। २१४ ।।
पुरओ पुरओ तुम्हारिसेहिँ वियडेहिँ भूमिवालेहिं ।
विवरीयग्ग-सरूवोव्व एस परिवड्ढिओ वंसो ।। २१५ ।।
सहइ णरिन्द परिणओ मग्गोप्पिय-दण्ड-पाविय-त्थामो ।
सिरि-सुन्दरीएँ पासे तुह धम्मो सोवियल्लोव्व ।। २१६ ।।

३ दर्शनात् । सा केवलं स्फुरति त्वयि निर्मला लक्ष्मीः ।। सइ सदा । नवर केवलम् । स्वभावदुष्टाया लक्ष्म्याः सुभटखड्गबलाहरणीयत्वात्खड्ग-लोहमलसंक्रमणेनेव[1] मालिन्य जातमिति कल्पना । सैवंभूतापि च त्वा ६ न विकरोतीति महाप्रभावत्व भवत इत्युक्त भवति ।।

।। २१४ ।। तव जातैर्मत्सरेणेव हे नरेन्द्र स्वभावोद्धुतभ्रुकुटिना । सुभटानामेवमादिलक्षणकत्वात । ललाटेन सकलानि रिपुललाटान्येव ३ स्थापितानि प्रणाममार्गेषु ।। अप्रकुपितेऽपि त्वयि स्वभावस्थितोध्वभ्रू-कुट्यादिघोराकारदर्शनमात्रेणैव रिपव. प्रणतास्तव सपत्ना इति तात्पर्यार्थः ।।

।। २१५ ।। पुरतः पुरतः अग्रे अग्रे भवादृशैर्विकटैर्भूमिपालैर्विपरी-३ ताग्रस्वरूप इव [एष] परिवर्धितो वंश· ।। दारुवशः किल स्थूलमूलो भवति क्रमेण चोपर्युपरि तनुतनुतरादिरूपः । भवादृशैस्तु उन्नतचरितैर्नृ-पवशस्य वैपरीत्यमानीतं परिपुष्टाग्रत्वसंपादनात् ।।

।। २१६ ।। शोभते हे नरेन्द्र परिपाकं प्राप्तस्तथा मार्गे सापराध-३ लक्षणेर्पितो दण्डस्तेन प्रापितं स्थाम बलं यस्य स मार्गार्पितदण्डप्रापि-तस्थामा श्रीसुन्दर्याः पार्श्वे तव धर्मः सोमहल्ल इव कञ्चुकीव ।।

---

1 MH. सक्रमणनेव

दीहर-पयाव-मूलं लच्छी पास-ट्ठिया जसुग्घायं ।
कञ्चण-दण्डंपिव धवल-चामरं तुज्झ धारेइ ॥ २१७ ॥
विहवायन्तारि-वहू-समूह-पडिभग्ग-वलय-रासि-णिहा ।
तुह जस-कुड्डुक्केरा दिसासु सयलासु दीसन्ति ॥ २१८ ॥
भरिमो असिं तु संगर-फुरन्त-मायङ्ग-मोत्तिय-मऊहं ।
धारा-जलुत्त-बिसमिव सिरीएं पिय-गेह-णलिणीए ॥ २१९ ॥
भीय-परित्ताण-मइं पडण्णमसिणो तुहाहिरूढस्स ।
मण्णे सङ्का-विहुरे ण वेरि-वग्गेवि अवयासो ॥ २२० ॥

॥ २१७ ॥ दीर्घप्रतापो जगद्व्यापिप्रभावो मूलं दण्डस्थानीयं यस्य तं लक्ष्मीः[पार्श्वं] स्थिता यशःसंघातं काञ्चनदण्डमिव धवलचा-
३ मरं धारयते यस्य ॥ स त्वं विराजस इति शेषः ॥

॥ २१८ ॥ विधवायमानारिवधूसमूहप्रतिभग्नधवलवलयनिभास्तव यशःकूटोत्करा यशसो राश्याकारा उत्करा दिक्षु सकलासु दृश्यन्ते ॥

॥ २१९ ॥ स्मरामः असिं खड्गं तव संबन्धिनं संगरस्फुरन्मातङ्ग-मौक्तिकसमूहं धाराजलोप्तबिसमिव श्रियाः प्रियगृहनलिन्याः । प्रियनल-
३ नीगृहत्वात् ॥ तुशब्दस्तवशब्दस्यार्थे । रिपुकरिशिरोदारणेनोभयधारा-लग्नानि मौक्तिकानि यशोवर्मणः खड्गे लक्ष्मीनिवासभूते । तत्रोत्प्रे-क्ष्यते । नलिनीगृहनिवसनप्रियत्वाल्लक्ष्म्यास्तत्र व्यायामोपजातजललवधारे
६ करवाले धाराजलमाश्रित्य नलिनीबीजं मृणालिकालक्षणमिवोप्तमिति कल्पना कवेः ॥

॥ २२० ॥ भीतपरित्राणमयीं प्रतिज्ञामसेस्तवारूढस्याहं मन्ये शङ्काविधुरे शङ्काव्याकुले वैरिवर्गेपि नावकाशः ॥ तस्यापि भीतत्वेन
३ त्रातव्यत्वात् ॥

कोऊहलेण आहव-पलोइया गारवोप्पिय-करेण ।
पट्टीओ परामुट्ठा तुमाइ पणयाण वेरीण ॥ २२१ ॥
णिवासिज्जइ जय-वारण कुम्भ-विभेय-क्खमे तुह असिम्मि ।
तद्दियसं मुत्ता-कोस-संचयासाएँव सिरीए ॥ २२२ ॥
सो णत्थिच्चिय इह जो णरिन्द णेहिइ णडाल-वट्टं वो ।
अच्छीहिन्तो करुणा-मयाइँ णणु वारि-बिन्दूइं ॥ २२३ ॥

॥ २२१ ॥ कौतूहलेनाहवे विलोकितानि गौरवार्पितकरेण पृष्ठानि परामृष्टानि त्वया प्रणताना वैरिणाम ॥ स्मराम इत्यनुषङ्गः । ये दुर्दमा
३ वैरिणो नान्येन केनापि कदाचनापि परिभूताः पलायिता वा ते त्वयैव भग्नाः पलायिता दृष्टपृष्ठाश्च । अतः कौतुकेन अत्यादरेण च तेषा त्वया पृष्ठ परामृष्ट मेवकत्वमापन्नानाम । मदतिरिक्तसकलरिपुपरिभवविभवा भवन्त
६ इति भणता प्रोत्साहयतेति वयं स्मराम इति वैतालिकोक्तितात्पर्यम् ॥

॥ २२२ ॥ न्युप्यते निवासः क्रियते जयवारणकुम्भविभेदक्षमं तवासौ खड्गे प्रतिदिवसं मुक्ताकोशसंचयाशयेव श्रिया ॥

॥ २२३ ॥ स नास्त्येवेह यो हे नरेन्द्र नेष्यति ललाटपट्टं वो युष्माकम् अक्षिभ्यामपसार्य करुणामयान् ननु वारिबिन्दून् ॥ पराजिता-
३ न्दैन्ययुक्तान् शत्रून्दृष्ट्वा कृपयोत्पन्ना येऽश्रुजलबिन्दवस्तान्नेत्राभ्यामपसार्य कोपोत्पादनद्वारेण भयाद्वा ललाटदेशं यो नेष्यति स प्रतिपक्षस्तव नास्त्ये-
वेत्यर्थः । नन्वित्यसंभावनायाम् ॥

अहवा

उप्पयणायर-संपिण्डिअङ्ग-गिरि-णिवह-गारवोणमियं ।
सव्वायर-वोढव्वं जायं सेसस्स महि-वेढं ॥ २२४ ॥
पक्खन्तराल-परियत्तमाण-रवि-मण्डला णह-यलम्मि ।
होन्ति अणागय-संगय-कुलिसा इव सेल-संघाया ॥ २२५ ॥
मारुअ-भरन्त-कन्दर-गारव-परिमन्थरं वलग्गान्ति ।
वेय-वियसन्त-पायव-थगिय-कडयन्तरा गिरिणो ॥ २२६ ॥

॥ २२४ ॥ इदानीं पर्वतपक्षक्षपणदक्षोपि सहस्राक्षस्त्वच्चरितोत्पन्नचमत्कारः कम्पत इत्यर्थदर्शनदक्ष द्वादशभिर्गाथाभिरवान्तरकु-
३ लकमाह । अहवा । अत्यल्पं पूर्वोक्तम् इदं बहुतरं त्वय्यस्ति चरितजातं तदाकर्ण्यतामिति वन्द्यभिप्रायः ॥ उत्पतनादरेण संपिण्डिताङ्गस्य गिरिनिवहस्य गुरुत्वातिशयेनावनामितं सर्वादरवोढव्य जातं शेषस्य मही-
६ पीठं महीवलयम् ॥ स्वावयवान्सर्वबलेन निष्पीड्य पक्षिण उड्डीयन्त इति स्वभावः ॥

॥ २२५ ॥ पक्षान्तराले पक्षमध्यभागे परिवर्तमानरविमण्डला नभस्तले भवन्त्यनागतसंगतकुलिशा इव शैलसघाताः ॥ उड्डीनाना
३ पक्षान्तरालेषु संक्रान्तो रविकिरणसमूहो गिरीणामेवमुत्प्रेक्ष्यते भविष्यन्नपि वज्रसंबन्धो वर्तमानीभूत इति ॥

॥ २२६ ॥ मारुतभ्रियमाणकन्दरत्वेन यद्गुरुत्वं तद्वशान्मन्थरं कृत्वा अवलगन्ति गगनमारोहन्ति वेगविकसत्पादपस्थगितकटकान्तरा
३ गिरयः ॥

आरोहन्ति णह-यलं तारुज्जोइय-गुहा-मुहाहोआ ।
अण्णोण्ण-पेहुणाणिल-हीरन्त-विसण्ठुला सेला ॥ २२७ ॥
मुक्क-तुसारासारं लीलुड्डीणम्मि तुहिण-सेलम्मि ।
वेवइ अच्छक्कागय-हिमकाल-किलामिओ लोओ ॥ २२८ ॥
उप्पयण रुद्ध-गयणा दूरुग्गम-निव्वडन्त-णह-लहुया ।
सूएन्ति मूल-मडहं खमग्ग-वियडंव धरणिहरा ॥ २२९ ॥
दूर-यरं उप्पइया अद्ध-वहस्थमिय-णिज्झर-तुसारा ।
दीसन्ति वियड-लहुया पणट्ठ-काया महा-गिरिणो ॥ २३० ॥

॥२२७॥ आरोहन्ति नभस्तलं तारोद्द्योतितगुहामुखाभागो:। अन्यो-
न्यपक्षानिलह्रियमाणत्वेन विसष्ठुला: शैला: ॥ पेहुणा पक्षा. ॥

॥ २८८ ॥ मुक्ततुषारासारं कृत्वा लीलयाप्युड्डीने तुहिनशैले वेपते
कम्पते अच्छक्के अकाण्डे असमय एव आगतो यो हेमन्तस्तेन क्रान्तो
३ लोक: ॥ लीणुड्डीणेति पाठे भूमौ निलीयोड्डीन इत्यर्थ: ॥

॥ २२९. ॥ उत्पतनरुद्धगगना दूरोद्गमेन निर्वर्तमानं व्यज्यमानं
प्रकटीभवद्यन्नभस्तेन हेतुना लघव: । दूरोड्डीनानां महतामपि लघुत्व-
३ दर्शनात् । सूचयन्ति मूलमडहं मूलदेशेऽल्पं चैतदाकाशमग्रे प्रान्ते विकट
विततमिव धरणीधरा: ॥ मूर्तद्रव्याभाव आकाशमिति केषांचिद्दर्श-
नम् । मीमांसकादीनां चाकाशद्रव्यं प्रत्यक्षम् । तत्र नयनव्यापारे निक-
६ टोड्डीनेषु गगनमूलमल्पं दूरगतेषु तु तदेव विततीभूतं विततग्रं निरीक्ष्यत
इति तात्पर्यार्थ: ॥

॥ २३० ॥ [illegible] महा [illegible]

जं जं समुप्पयन्ता मुयन्ति सेला णहङ्गणुद्देसं ।
तं तं पुञ्जिय-बहलो भरेइ मुहलुब्भडो पवणो ॥ २३१ ॥
पासोसरन्त-तल-मग्ग-घडिय-कम-लहुय-मासल-च्छाया ।
उड्डन्ति पक्ख-वियलिअ-दिग्गय-दाणोज्झरा गिरिणो ॥२३२॥
एन्ति गयणोसरन्तेसु कहवि उम्मुह-समीर-हीरन्ता ।
थोउप्पइय-णिविट्ठा सेलेसु विहङ्ग-संघाया ॥ २३३ ॥

समासविगलनक्रिया निर्झरतुषारासारा येषु ते दृश्यन्ते विकटलघवः
३ प्रनष्टकाया महागिरयः ॥ नीरतुषारशून्यकन्दरत्वेन विकटाः कराला
उद्घटगृहव दृश्यन्ते[1] निःसारतया च लघवो विभाव्यन्ते । अत एव
प्रनष्टकाया इव प्रतिभान्ति । यथाक्रमेण दूरदूरतरदूरतममार्गगामिनः
६ सन्तः स्थूलसूक्ष्मदृष्टिक्रमेण दृशा विनष्टा इव सपद्यन्त इति तात्पर्यार्थः ॥

॥ २३१ ॥ यं यं समुत्पतन्तो मुञ्चन्ति शैला नभोङ्गणप्रदेशं
तं तं पुञ्जितबहलो बिभर्ति पूरयति मुखरः सशब्द उद्भटश्च प्रचण्डः
३ पवनः ॥

२३२ ॥ पार्श्वेभ्योपसरन्ती तलमार्गे च घटिता क्रमेण लघ्वी
श्यामला छाया येषां त उड्डीयन्ते पक्षविलुलितदिग्गजदाननिर्झरा
३ गिरयः ॥

॥ २३३ ॥ आगच्छन्ति गगनादपसरत्स्वागच्छत्सु परावृत्य कथ-
कथमप्युन्मुखेन समीरणेन ह्रियमाणा उर्ध्वं नीयमानाः स्तोकोत्पति-
३ तनिविष्टाः शैलेषु विहङ्गसंघाताः ॥ किल शैलेषु वेगेनावतरत्सु तन्मूर्ति-

---

[1] MS seems to be corrupt here, reading [illegible].

ओयरण-विसेसिज्जन्त-रवि-अरालोअ-चञ्चल-च्छाया ।
दीसन्ति पविरलाओव वेउद्ध-दला वणालीओ ॥ २३४ ॥
इय जेण णहङ्गण-गोयराण खुडियाओ पक्ख-मालाओ ।
सेलाण सोवि तं चिन्तिऊण अन्दोलइ महिन्दो ॥ २३५ ॥
अणु-धारं संदट्ठभ-मोत्तिए तुह असिम्मि सच्चविया ।
लीला-दर-दाविय-हार-मेत्त-पयडव्व जय-लच्छी ॥ २३६ ॥

प्रतिबद्धो वात उर्ध्वं वेगेन गच्छन्गिरिशिखराश्रयान्पक्षिणोपहृत्योर्ध्वं नयति । ते च व्याकुलाः कथमपि क्लेशेन स्वाश्रयं प्राप्नुवन्तीति तात्प-
६ र्यार्थः । शैलेष्विति विषयसप्तमी । र्गन्तिक्रियाकर्मत्वे तु शैलानामेवार्था-द्भविष्यति ॥

॥ २३४ ॥ अपसर्पणेन विशेष्यमाणो भिन्नदेशत्वमापाद्यमानो यो रवेरालोकस्तेन चञ्चला छाया यासां ता दृश्यन्ते प्रविरला इव वेगेन
३ पवनसंबन्धिना ऊर्ध्वदला ऊर्ध्वपत्रा वनाल्यो विपिनपङ्क्तय ॥

॥ २३५ ॥ इति उक्तेन प्रकारेण [येन] नभोङ्गणगोचरणा खण्डिताः पक्षमालाः शैलाना सोपि तं यशोवर्माणं चिन्तयित्वा आन्दो-
३ लनं दोलाधिरोहमिवानुभवति [महेन्द्रः] ॥ महाप्रभावत्वान्मदीय पदमाक्रम्यतीति शङ्कते महेन्द्रः । अवान्तरकुलकं द्वादशभिरिह गिरि-गतम् ॥

॥ २३६ ॥ खड्गधारा लक्षीकृत्य संलग्नेभमौक्तिके दलितारिकुञ्जरशिरस्त्वेन तवासौ खड्गे सत्यविया सत्या कृता निश्चिता लीलयेषद्दर्शितं
३ यत् हारमात्रं हारैकदेशः खड्गधारालग्नकतिपयमौक्तिकलक्षणस्तेन प्रकटमिव कृत्वा जयलक्ष्मीः ॥ हारैकदेशस्य [1]वरनायिकालंकरणचिह्नस्य दर्श-

[1] MH. °नायका.°

अयसेण रिऊण करम्बियाओ कित्तीओ तुह धरिज्जन्ति ।
कुवलय-दल-संवलिया मालइ-मालाओव दिसाहिं ॥ २३७ ॥
पडिबद्धं नवर तुमे नरिन्द-चक्कं पयाव-वियडंपि ।
गह-वलयमणुच्छिन्नं धुवेव्व परियत्तइ णरिन्द ॥ २३८ ॥

नेन खड्गे तव जयश्रीर्वसतीति निश्चितमिति तात्पर्यार्थः । कचिच्छमु-
६ वारमिति पाठ. । वारंवारं प्रतिक्षण सहष्टेभमौक्तिके खड्ग इत्यर्थः ॥

॥ २३७ ॥ अयशसारिसंबन्धिना करम्बिताः कीर्तयस्तव धार्यन्ते
कुवलयदलसंवलिता मालतीमाला इव दिग्भिः ॥ कुवलयं नीलोत्पलम् ।
३ मालती सुमनःकुसुमानि । अत्र च दिशो नायिकात्वेन कल्पिताः ॥

॥ २३८ ॥ प्रतिबद्धमाभिमुख्येन बद्धमिव नवर केवलं तुमे
त्वयि नरेन्द्रचक्र राजसमूहश्चाणक्यप्रसिद्धद्वादशारिवर्गलक्षणः प्रतापवि-
३ कटे* ग्रहवलयम् अनुत्थिते ध्रुव इव परिवर्तते प्रदक्षिणां करोति हे
नरेन्द्र ॥ प्राकृते च लिङ्गव्यत्यय इष्टो बहुशः । कचित्तु पयाववियडपीति
पाठः । तत्र प्रतापविकटमपीति स्पष्ट एवार्थ । अणुच्छिन्न इति
६ तद्भवम् । तद्भवस्तत्समो देशी त्रिविधः प्राकृतक्रम इत्युक्तम् । तत्रानु-
त्थिते अनुत्क्षिप्ते[1] इति वा संस्कृतमस्य मूलम् । राज्ञोनुत्थितत्वमनुद्धतत्वं[2]
स्फीतत्वं विनीतत्वं विवक्षितम् । ध्रुवे तु न विद्यते उत्थित उन्नतो
९ यस्मादन्यः सोनुत्थित इत्यप्यर्थः । राज्ञ्यपि चायं ननु युज्यते । [3]अनु-

MH. [1]नुक्षिप्ते. [2]MH. [2]मनुद्दृत्तत्वं. MH [3]अनुक्षिप्तं[0].

णिरसिम्मि जए विप्फुरइ णवर एक्को असी तुह्वेय ।
जो पावइ निय-जस-सोम-मण्डले लञ्छण-च्छायं ॥ २३९ ॥
सविमो अणज्जुणमिमं अमहिन्दमवासुइं च अप्पाणं ।
सेवञ्जलि-दंसण गुण-कहासु तुह जं ण पज्जत्तं ॥ २४० ॥
णिवडइ पडण-समुच्छलिय-जलण-कण-जाल-जडिल-धारग्गो ।
विमुह-गह मण्डलायग्गिओव्व ग्गो तुह रिऊसु ॥ २४१ ॥

क्षिप्तस्त्वमरिनरेन्द्रस्य अन्येनातुलितत्वम् । ध्रुवस्य त्वन्येनोक्षमय्य सर्वोप-
११र्थेनेन स्थापनम् । स्वन एवोन्नतपदेऽवस्थितं ॥

॥ २३९ ॥ समेरे करे[1] विस्फुरति केवलमेकोऽसिः .खङ्गस्तवैव ।
यः प्राप्नोति [1]निजयश एव सोमश्चन्द्रः । अतिशौक्ल्यात् । तन्मण्डले
३ लाञ्छनच्छायाम ॥ कलङ्ककान्तिमिति केचित । निन्दास्तुतेश्चात्र
लाञ्छनं चिह्नमित्यपरे ।

॥ २४० ॥ शपामहे आक्रोशामो निन्दामः अनर्जुनम् । असह[2]-
स्त्रबाहुत्वायुगपदञ्जलिशतपञ्चकसंपादने सामर्थ्याभावात् । अमहेन्द्रम् ।
३ असहस्राक्षत्वादानन्दोत्फुल्ललोचनसहस्रेण दर्शने शक्यमावात् । अवा-
सुकिं च । बहुश्रवणत्वेन युगपदगणितगुणगणकथाकर्णकौशलाभावात् ।
आत्मानम् आत्मने सेवाञ्जलिदर्शनगुणकथाकर्णनेषु त्वयि यस्मान्न पर्या-
६ सम् ॥ तथास्माकमात्मानमित्यर्थः । यो न पर्याप्तो बद्धाञ्जल्यादिद्रष्टा-
रसेवासंपादने तस्मै शपामहे । आत्मनो इति वा व्याख्या कर्तव्या ।
इर्णं [3]एणमित्यर्थः ॥

॥ २४१ ॥ निपतति लोहमयकवचादिपतनवशासमुच्छलितज्व-

[1] MH. निज एव यश एव. [2] MH. सहस्र°. [3] MH. पण°.

तुह पडिवक्खेसु भया कत्थवि अविलाससमावसन्तेसु ।
आरोवेह ण कायर-गणणाएँव चावमसमसरो ॥ २४२ ॥
सुहडायट्टिय-कोयण्ड-चण्ड-रव-दारुणे रणे तं सि ।
परिरद्धो भीयाएँव सहसा गाढं जय सिरीए ॥ २४३ ॥
सोहइ समागमेसुं अहिय-पयाव-प्पइव-मालासु ।
वावारेन्ती कण्णुप्पलंव खग्गं तु जय-लच्छी ॥ २४४ ॥

लनकणज्वालाजटिलधाराग्र. । उत्प्रेक्ष्यते । विमुखेन प्रतिकूलेन पञ्च-मादिकेन भौमादिग्रहमण्डलेनाकृष्ट इव खड्गस्तव रिपुषु ॥

॥ २४२ ॥ तव प्रतिपक्षेषु भयात्क्वाप्यविलासं सदुःखं कृत्वा आवसत्सु आरोपयति न कातरगणनयेव चापम् असमशरो विषमबाणः ३ कामः ॥

॥ २४३ ॥ सुभटाकृष्टकोदण्डचण्डरवदारुणे रणे त्वमसि भवसि नून परिरब्ध आलिङ्गितो [भिया] इव सहसा गाढं जयश्रिया ३ विजयलक्ष्म्या ॥

॥ २४४ ॥ शोभते समागमेष्वहितप्रतापप्रदीपमालासु व्यापारयन्ती कर्णोत्पलमिव खड्गं तव जयलक्ष्मीः ॥ [1]नवनायिका हि प्रौढ-३ तमम् अधिकप्रतापं कान्तं कामयितुं सलज्जत्वात् सति दीपे न शक्नोति दीपोपशमनाय कर्णोत्पलं व्यापारयतीति दृष्टम् । अत्र पक्षेऽधिकप्र-तापस्य नायकस्य समीपे या दीपमालास्तासु कर्णोत्पलव्यापारणम् । ६ जयपक्षे तु अधिकप्रतापा रिपव एव दीपमालास्तासु खड्गकर्णोत्पल-वारणम् ॥

[1] MH. °नायका.

जं इयरोवद्दव-विद्दुआवि मज्जन्ति तुह रिऊ नाह ।
बहु-रूया ता धाराओ णवर तुह मण्डलग्गस्स ॥ २४५ ॥
पणइ-यणत्थं आमुयइ कणयमिणमो इह ठिया लच्छी ।
कवयाव्वडिया असिणो तु णेन्ति णामी सिहि-फुलिङ्गा॥२४६॥
कोवेणव कय-कम्पं रहसुद्ध-परिट्ठियाएँ घडियाइं ।
तुह तज्जणीऍ कज्जाइं चण्ड-भुय-दण्ड दूइए ॥ २४७ ॥
आरूढो पासाय-क्कमेण तह तं सि उवरि लोयस्स ।
एक्को य सो जहा वो अण्डय-बन्धायए मउली ॥ २४८ ॥

॥ २४५ ॥ यदि इतरेण स्वापेक्षयान्येन कृत यदुपद्रवणं तेन विद्रुता अपि मज्जन्ति तव रिपवो हे नाथ बहुरूपास्ता धाराः केवल तव मण्डलाग्रस्य ॥ मण्डलाग्रं खड्गः । तस्यैव केवलस्य बह्वयो[1] धारा बहुशक्तिका धाराः यतः काश्चित्प्राप्य शत्रून्द्रावयन्ति काश्चिदप्राप्यैव प्रतापमात्रोत्साहभङ्गान्रिपूञ्जनयन्ति[2] ॥

॥२४६॥ प्रणयिजनार्थमामुञ्चति कनकम् इणमो एतत् इह स्थिता खड्गवस्थिता लक्ष्मीः कवचाकृष्टाः कवचाभिघातोत्थिता असेः खड्गात्तव निर्यान्ति नाम्ना शिखिस्फुलिङ्गा अग्निकणाः ॥ इत्यपह्नुतिः । खड्गाभिघातोत्थिता नाम्नी वह्निकणाः । किं तर्हि । प्रणयिजनार्थं खड्गस्थया तव जयश्रिया सुवर्णमेवमेतदुत्कीर्णमिति समुदायार्थः ॥

॥ २४७ ॥ कोपेनेव कृतकम्पं कृत्वा रभसोर्ध्वपरिष्ठितया घटितानि कार्याणि तव तर्जन्या चण्डभुजदण्डदूत्या ॥ प्रतापातिशयात्तर्जनीमात्रेणैव शत्रवो वशं गता गता भवन्तीत्यर्थः ॥

॥ २४८ ॥ आरूढः पार्श्वाक्रमणेन[3] तथा त्वमस्येकश्चैकोपि स

[1] MH बह्वी   [2] MH [illegible]   [3] MH. °क्रमणात.

बाहु-सिहरेसु दीसइ कामिणि-संकामिएण मय-तिलओ ।
भू-भारुव्वहण-वसा परिट्ठिओ पङ्क-लेसोव्व ॥ २४९ ॥
भुमयग्ग-भमिर-लच्छी-चलणालत्तय-णिहो तुवि प्फुरइ ।
अवयंसारुण-मणि-मञ्जरी-भवो राय-विच्छड्डो ॥ २५० ॥
होन्ति कयत्था पणई णह-माला-चलण-रोहणे तुज्झ ।
आयम्ब-मणि-गुहाओव्व विसिऊण पणाम-संकन्ता ॥ २५१ ॥

यथा वो युष्माकम् । व्यत्ययेन बहुवचनम् । तवाण्डकबन्धायते अण्ड-
३ कबन्ध इवाचरति मौलिर्मुकुटम् ॥ अण्डकबन्धो देवगृहशिखरे आमल-
सारकः । तथा त्वं नीतिशास्त्रचोदितक्रमानुसारेण पार्श्वस्थान्भूमि-
पालानभिभूयोन्नतिं प्राप्तो यथा तव मौलिर्देवगृहस्य शिखरमिव लोकै-
६ र्भाव्यत इति तात्पर्यार्थः ॥

॥ २४९ ॥ बाहुशिखरे दृश्यते कामिनीसंक्रामिते भवत्तिलके
भूभारोद्वहनादरपरिष्ठितः पङ्कलेश इव ॥ समुचितभोगभुगपि पृथिवीपालनं
३ न मुञ्चसि वराहदेहहरिरूपश्च प्रतिभासीति तात्पर्यम् ॥

॥ २५० ॥ भ्रुवो यदग्रप्रान्तस्तत्र भ्रमणशीला या लक्ष्मीस्तस्या-
श्चरणयोर्यदलक्तकं तन्निभस्त्वयि स्फुरति अवतंसे लग्ना ये अरुणमणय-
३ स्तेषां या मञ्जरीमाला तद्भवस्तत्प्रभवस्ततः प्रतिफलितः । कान्तालिङ्गन-
वशात् । रागविच्छड्डो रागसमूहः ॥ शौर्यातिशयभाजां भ्रूभङ्गे जयश्री-
र्वसतीत्युपमानं कविकल्पनया भ्रुकुटिमात्रवशीकृतशत्रुत्वात्स्वशृङ्गारपरत्व-
६ मुचितम् । यथोक्तम् । सुखं हि फलमर्थस्य तदभावे वृथा श्रिय इति
कामन्दकिना ॥

॥ २५१ ॥ भवन्ति कृतार्थाः प्रणयिनश्चरणनखमालारोहणे ।

अल्लीणा रहसागम-परिवत्तिय-केसवंसुय-धरव्व ।
कवय-दलणुग्गयाणल-सिह-च्छला वो असिं लच्छी ॥२५२॥
इय जो थुव्वइ पहरिस-पूर-परिक्खलिअ-विसम-कण्ठेहि ।
वन्दीहिँ कइन्देहिँ अ भूअत्थेहिंचिअ गुणेहिं ॥ २५३ ॥
इय चाडु-चउर-चारण-संचारिअ-चन्द-चारु-चरिएण ।
नयराओँ णर-वरिन्देण णिग्गयं णिग्गय-जसेण ॥ २५४ ॥

वज्रमणिनिभचरणनखेषु पादपतननिमित्तप्रतिबिम्बलाभे सतीत्यर्थः ।
३ तव आताम्रमणिगुहा इव विवराविशेषानिव प्रविश्य प्रभावसंक्रान्ता मणिमन्त्रौषधादिप्रभावेन प्रविष्टाः सिद्धाः ॥ विरोधेन तिष्ठता रिपूणां सर्वनाशं करोति यशोवर्मा प्रणतानां तु तेषामेव प्रसाददानेनाभ्युदया-
६ तिशयं संपादयतीत्यर्थः ॥

॥ २५२ ॥ आलीना रभसा वेगेन यदागमनं तेन परिवर्तित केशवस्य कृष्णस्य संबन्धि 'अंशुकवरमुत्कृष्टं पीतांशुकं[1] यया सेव कवचदल-
३ नोद्गतानलशिखाच्छलाद्वो युष्माकं संबन्धिनमसिं खड्गं लक्ष्मीः ॥ शौर्यातिशयोत्पन्नाभिलाषातिशयात्त्वरिताम्बरमिव भ्रान्त्या परिधाय तव खड्गमालीना श्रीरित्युत्प्रेक्षितं वन्युक्तौ कविना ॥

॥ २५३ ॥ भूतार्थविनिवेशितगुणैर्यथार्थविनिवेशितगुणैरनेन प्रकारेण यः स्तूयते प्रहर्षपूरपरिस्खलितविषमकण्ठैर्वन्दिभिः कवीन्द्रैश्च ॥
३ किं च इतरभूतान्यपि तैरेव गुणैः स्तूयन्ते । तद्गुणैरभूतगुणा अप्युपमीयन्त इत्यर्थः ॥

॥२५४॥ [2]इयमधिकापि क्वचिद्गाथा दृश्यते । [3]कुलकनिराकाङ्क्षाकारिणीति व्याख्यायते ॥ इति चाटुचतुरचारणसंचारितचन्द्रचारुचरितेन

---

[1] MH. अशुकवरमुत्कृष्टं पीताशुकं वरमुत्कृष्टं पीताशुकं यया.

[2] MH. See *Various Readings*. [3]MH. °नैराकांक्षाका°.

किंच । ८

जवपचमाणस्स सरीर-चारिणो गब्भ-वसहि-गेहेसु ।
जाण परिअत्तणणेव आवत्त-गईओ णिव्वडिया ॥ २५५ ॥
जे कुङ्कुम-त्थलीसुं केसर-भङ्गारुणेहिँ दावेन्ति ।
पइ परिहोअं महीएँ णव-णहङ्कं खुर-वएहिं ॥ २५६ ॥
जे पोह-खण-परिट्ठिअ-संखाय-प्फेण-पिण्ड-घाडिएहिं ।
हेसा-रवेहिं पूरिअ-पयाण-सङ्खव्व दीसन्ति ॥ २५७ ॥
आयाण-गरगय-च्छवि-विच्छड्डाडम्बरेण मुञ्चन्ति ।
जे वाल-जव-रसंपिव सयराहा पीयमङ्गेहि ॥ २५८ ॥

३ नगरान्नरवरेन्द्रेण निर्गतं निर्गतयशसा प्रसृतयशस्केन ॥ यदेयं तदा नपूर्वा गाथा यदा तु सा तदा नेयमित्याहुः । महाकुलम् ॥

॥ २२५ ॥ अधुना नरपतिवरप्रयाणकालावसरे वरतुरंगान् गाथाष्टकोपनिबद्धेन कुलकेन वर्णयति । जवपचमानो नाम सुजात्यश्वानां ३ वायुविशेषोऽन्तरश्चरणः प्राणो मनोजवः । तस्य शरीरचारिणः [1]या गर्भवसतयो गर्भशय्यास्ता एव गृहाणि तेषु येषां परिवर्तनेनेव आवर्तनेनेव आवर्तगतयोपि विशुद्धा आवर्ता विनिर्मिताः ॥

॥ २५६ ॥ ये कुङ्कुमवर्णासु स्थलीषु केसरभङ्गवदरुणैर्दर्शयन्ति पतिपरिभोगमिव मह्याः पृथिव्या नवरताङ्कम् अभिनवरताचिह्नं ३ खुरपथैः ॥

॥ २५७ ॥ [ये] प्रोथो मुखप्रान्तस्तत्र क्षणप्रतिष्ठितः संस्त्यानः काठिन्यमापन्नः फेनपिण्डस्तेन परिघटितैर्हेषारवैः पूरितप्रयाणशङ्खा ३ इव सहन्ति शोभन्ते ॥

॥ २५८ ॥ आयानं नामाश्वाभरणविशेषः । तत्र लग्नानां मरकतानां

[1] MII, क.

दिण्णाओ॑ पणाली ओव सम-वारि-विणिग्गमाअ धारेन्ति ।
परिछिण्ण-मज्झ-रेहा-णिहेण जे जहण-बन्धेण ॥ २५९ ॥
मग्गेसु गुरु-बला वेअ-गाढ-निवडन्त-कोडि-टङ्केहिं ।
उच्चरिऊणंव लिहन्ति जे टयारे खुर-उडेहिं ॥ २६० ॥
जे अज्जवि हिम-सेलन्त-संभवा अणह-सीअ-विअणव्व ।
गुरु-तेअ-प्पसर-रसा ठाणेच्चिय किंपि कम्पन्ति ॥ २६१ ॥
आरूढ-जोह-निवहा ते तस्स तरङ्गिणो जय-तुरंगा ।
मूअन्तिव्व पहरिसं जाया पुरओ णरिन्दस्स ॥ २६२ ॥ ८

याश्छवयः कान्तयस्तदाडम्बरेण[1] तद्व्याजेन मुञ्चन्ति ये [2]बालयवरस-
३ मिव सयवारा शतवारम् । सयराहा इति पाठे झगित्यस्यार्थे देशी-
पदम् । पीतमङ्कैः ॥

॥ २५९ ॥ दत्ताः परिघटिताः प्रणालिका इव श्रमवारिनिर्ग-
माय धारयन्ति परिच्छिन्नमध्यरेखानिभेन ये जघनबिम्बेन ॥

॥ २६० ॥ मार्गेषु गुरुबलैर्वेगगाढनिपतत्कोटिटङ्कैरुच्चार्येव लि-
खन्ति ये टकारान् खुरपुटैः ॥ नक्षलोहकारप्रभृतीनां रूपविशेषोत्ख-
३ ननभाण्डं टङ्कः । कोटयः प्रान्ताष्टङ्का इव तैः ॥

॥ २६१ ॥ ये अद्यापि हिमशैलान्तसंभवत्वात् अनघशीतवेदना
इव गुरुतेजःप्रसररसाः स्थानस्थिता एव किमपि कम्पन्ते ॥ तेजस्विनो-
३ ऽश्वाःस्वभावादेव कम्पमाना आसते । तत्रोत्प्रेक्ष्यते । हिमवत्प्रभव-
त्वेनेव अनघशीतवेदनाक्रान्ता वेपन्त इति । हिमवत्प्रभवत्वं चाश्वानां
कविपरंपरया प्रतीतम् । अप्सुजोऽश्व इति श्रुतिरपि ॥

॥ २६२ ॥ आरूढयोधनिवहास्ते तस्य तरङ्गिणो लावण्यतरङ्गधा-

---

[1] MM. कान्तयस्तदादंडकरेण. [2] HH. ये बावलयबरस°

औव य । ७

उवहाणंपिव लीला-वलिय-ट्ठिय पिहु-करत्तणा देन्ति ।
जे वियड-दन्त-पल्लङ्क-कय विवेसाएँ लच्छीए ॥ २६३ ॥
दीसन्ति जाण परियत्त-चलण-दलियारि-सीस-भावेण ।
अज्जवि कवाल-सयलव्व पास-खुत्ता णह-क्खण्डा ॥ २६४ ॥
असरल-लीला-गइ-वियलियाँहिं जे तीहिं दाण-धाराहिं ।
राय-सिरीएँ रयन्तिव विलास-वेणी-लयं सुराहिं ॥ २६५ ॥
पासल्लियाण जे पडिगयाण खुत्तग्ग-दन्त-भावेण ।
विब्भम-मुणाल-दण्डेहिँ रुहिर-सलिलंपिव पियन्ति ॥ २६६ ॥

२ रिणो जयतुरंगाः सूचयन्तीव प्रहर्षं याताः पुरतो नरेन्द्रस्य॥ कुलकम्॥

॥ २६३ ॥ इदानीं गजवर्णनं गाथासप्तकोपनिबद्धेन कुलकेनाह। उपधानमिव अभिषेककलशोदकमिव लीलावलितस्थितपृथुकरत्वाद्
३ ददति [ये] विकटदन्ताः पर्यङ्का इव तत्र कृतनिवेशाया लक्ष्म्याः॥ किल पर्यङ्कविशेषोपविष्टायाः श्रीमहादेव्या नृपवरेणाभिषेकः क्रियते अन्तःपुरवधूमध्ये प्राधान्यसिद्धये। तद्वदिह दन्तिदन्तस्थिताया लक्ष्म्याः करिभिः
६ करगण्डूषनीरविसरद्वारेण अभिषेक इव दीयते ॥

॥ २६४ ॥ दृश्यन्ते येषां परिवृत्तचरणदलितारिशिरस्त्वेन अद्यापि कपालशकलानीव पार्श्वकुडिता नखखण्डाः ॥ सुलक्षणगजानां चरणपर्य-
३ न्तेष्वतिशुक्लाः[1] नखा भवन्ति। तत्रैवमुत्प्रेक्षा कृता। गजानां चरणदलितरिपुनरमस्तकत्वेन विजितानेकसंग्रामत्वं द्योतितम् ॥

॥ २६५ ॥ न विद्यते सदृशी यस्याः सा असदृशी सा चासौ लीलागतिस्तद्वशेन विगलिताभिर्ये तिसृभिर्दानधाराभिर्मदवारिप्रवाहैः राज-
३ श्रियो रचयन्तीव विलासवेणीलतां सुरभिं सुगन्धिम् ॥

॥ २६६ ॥ पार्श्वीकृतानाम् उन्नीतपातितद्विरदानां ये प्रतिगजानां

[1] MII. °पर्यन्तेष्वतिशुक्ला.

जं चञ्चल-चामर-पम्हलेहिँ सोहन्ति कण्ण-तालेहिं ।
उप्पयण तरल-पक्खव्व तियस-गय-जुज्झ-बुद्धीए ॥ २६७ ॥
सुत्त-णिवेसंपिव देन्ति दीहरं दाण-वारि-धाराहिं ।
पडि-वासरं पवित्थारिणीएँ जे पत्थिव-सिरीए ॥ २६८ ॥
ते तस्स जय-गइन्दा सिय-पिट्ठन्तरिअ-सामल-च्छाया ।
सरयावणीय-कलुसा जाया पुरओ जलहरव्व ॥ २६९ ॥ ७

किव जायं । ७

णवरि य थोअ-त्थोअं अग्घन्ति निसीह-मुहल-कल-हंसा ।
दर-दमिआरविन्दा असारमूरायवा दिअसा ॥ २७० ॥

कुडितदन्ताग्रत्वेन हेतुना विभ्रमकारिभिराश्चर्यभूतैरतिस्थूलशुक्लकोमलैर्मृणा-
३ लदण्डैर्विशालगुणैः रुधिरसलिलमिव पिबन्ति ॥

॥ २६७ ॥ ये चञ्चलचामरपक्ष्मलैः शोभन्ते कर्णतालैः । उत्पतन-
तरलपक्षा इव त्रिदशगजयुद्धबुद्धया ॥

॥ २६८ ॥ सूत्रनिवेशमिव मर्यादामिव इयद्दूर त्वयाद्य सरणीयमिति
ददति दीर्घं कृत्वा दाननीरधाराभिः प्रतिवासरं प्रविस्तरणशीलाया ये
३ पार्थिवश्रियः ॥ यावतीं हि परभूमिं मत्तदन्तिन आक्रामन्ति तावती
राजश्रियो विषय इत्युत्प्रेक्षा ॥

॥ २६९ ॥ ते तस्य यशोवर्मणो जयगजेन्द्राः सितेन पिष्टेन तन्दु-
लचूर्णादिना अन्तरितश्यामलच्छायाः शरदपनीतकालुष्या याताः पुरतो
३ जलधारा इव ॥ कुलकम् ॥

॥ २७० ॥ अधुना सप्तभिः कुलकं हेमन्तवर्णनार्थम् । अनन्तरं
स्तोकस्तोकं कृत्वा अर्घन्ति शोभन्ते शीतोपजनितशरीरकम्पालिशीथमु-

कासार-विरल-कुमुआ अमालिअ-विच्छाय-चन्द परिवेसा ।
होन्ति बहलावसाया पहाय-सिसिरा णिसा-बन्धा ॥ २७१ ॥
घोलइ अलद्ध-किरणो तुसार-लव-लम्भ-धूसर-च्छाओ ।
रविणो अलम्बुसा-कुसुम पाडलो बिम्ब-परिणाहो ॥ २७२ ॥
अग्घन्ति सिसिर-सलिला अणिउञ्चिय-कोञ्च-सारस-विरावा ।
खल-चुण्णिय कलमामोय-वाहिणो गाम-सीमन्ता ॥ २७३ ॥
कं व ण हरन्ति णिबिडावसाय-संभिण्ण-सामल-करीसा ।
गोहण-विणिवेसुद्देस-धूसरारण्ण-पेरन्ता ॥ २७४ ॥

३ खरकलहंसाः ईषत्तापितान्यरविन्दानि यत्र ते असारसूर्यातपा दिवसाः ॥

॥ २७१ ॥ प्राकृतेपि पूर्वनिपातनियमो नास्ति । तेन विरल-कुमुदकासाराः । कासारः समूहः । अमृदितविच्छायचन्द्रपरिवेषा भ-
३ वन्ति बहलावश्यायाः प्रभातशिशिराः । क्वचित्पहावसिसिरा, इति पाठः । तत्र प्रभावशिशिरा इत्यर्थ । निशाबन्धा रात्रिप्रबन्धाः ॥

[॥ २७२ ॥ घूर्णते अलब्धकिरणस्तुषारलवलम्भधूसरच्छायो-रवेरलम्बुषाकुसुमपाटलो बिम्बपरिणाहः ॥]

॥ २७३ ॥ अर्घन्ति शोभन्ते शिशिरसलिला अनिकुञ्चितः अव-क्रीकृतः ! हेमन्तारम्भमात्रत्वात् । क्रौञ्चानां सारसानां च विरावो
३ यत्र खलचूर्णितकलमामोदपूरभरा ग्रामसीमन्ताः । गामपेरेता इति पाठे ग्रामपर्यन्ता इत्यर्थ. ॥

॥ २७४ ॥ कं वा न हरन्ति स्वीकुर्वन्ति कस्य चित्तं निबि-

[1]MH. पाहाव°. MH. omits, though the text given in J. P. Do. K.

अक्कन्त-करीसुम्हा-सुह-णिक्कम्प-जहणं विणिक्कमइ ।
कहवि जडायव-परिभोय-मन्थरं रोहिणी-जूहं ॥ २७५ ॥
इय हेमन्त-समिद्धासु गाम-सीमासु मेइणी-णाहो ।
दिट्ठिं दिन्तो पत्तो कमेण सोणङ्कमुद्देसं ॥ २७६ ॥
मलिया पूय-प्फल-कोस-वडण-रज्जन्त-पल्लवा तस्स ।
सेणा-भडेहिँ णव-सालि-सालिणो गाम-सीमन्ता ॥ २७७ ॥
मत्त-कुररासु दिट्ठी सहरी-विप्फुरण-कम्पिय-जलासु ।
वीसमइव वञ्जुलिणीसु ताण आहार-लेहासु ॥ २७८ ॥

डावश्यायसभिन्नत्वेन श्यामलकरीषा गोधनविनिवेशोद्देशधूसरारण्य-
३ पर्यन्ताः । गोधनं गोत्रजः[1] ॥

॥ २७५ ॥ आक्रान्तो यः करीषस्य गोमयस्योष्मा तेन सुख-
युक्तानि तत एव निष्कम्पाणि शीतकृतकम्पशून्यानि जघनानि यस्य
३ तत् विनिष्क्रामति [कथमपि] जडातपपरिभोगेन मन्थरं मन्दगमनं
रोहिणीयूथं गोमण्डलम् ॥

॥ २७६ ॥ इति हेमन्तसमृद्धेषु [sic] ग्रामसीमसु मेदिनीनाथो दृष्टि
ददत् प्राप्तः क्रमेण शोणाख्यनदाङ्कित प्रदेशम् । कुलकम् ॥

॥ २७७ ॥ मलिना [मर्दिताः] पूगफलकोशपतनरज्यमानतृ[2]-
णादिपल्लवास्तस्य संबन्धिभिः सेनाभटैर्नवशालिशालिनो ग्रामपर्यन्ताः ॥

॥ २७८ ॥ [मत्तकुररासु] दृष्टिः शफरीविस्फुरितकम्पितज-
लासु विश्राम्यतीव वञ्जुलिनीषु तेषां सेनाभटानां जलाधारलेखासु ॥
३ कुरराः पक्षिविशेषाः । वञ्जुलो वेतसः । [4]ताणमिति वृत्तभङ्गभया
न्मान्तत्वम् ॥

---

[1] MH. adds उद्देशः after गोत्रज. [2] MH. रज्जमान°. [3] MH. जलाधारालेखासु.
[4] The MSS. J. P. Dc. read the third pāda as given in our text, and not ताणमा° As for K. see *Various Readings*.

ताण णिसम्मइ हिययं अणाविलाहार-सलिल-सुहयासु ।
आ-मञ्जरी-परिग्गह-सुयन्ध-कलमासु सीमासु ॥ २७९ ॥

ल्हसमाण-जुओवत्तिय-तुरंगम-क्खन्ध-केसरुप्पङ्को ।
उम्मुह-धुरं समारुहइ जत्थ रविणो रहो कहवि ॥ २८० ॥
बाहिं-गयाण जस्स य णत्थिच्चिय णह-यलंति पडिवत्ति ।
कन्दर-परिट्ठियाण य सोच्चिय णत्थित्ति पडिहाइ ॥ २८१ ॥
बहु-कुहराविल-कडयत्तणेण णह-महि-अलन्तर-णिवेसो ।
गहिऊणव वसुहद्धं जो गयणद्धं च निम्माविओ ॥ २८२ ॥

॥ २७९ ॥ तेषां सेनाभटानां निशाम्यति निर्षीदति विश्राम्यति हृदयम् अनाविलाधारतया सुभगसलिलेषु आसमन्तान्मञ्जरीपरिग्रहेण
३ सुगन्धाः कलमाः शालयो येषां तेषु [sic] सीमसु ॥

॥ २८० ॥ अधुना सेनानिवासप्रस्तावेन विन्ध्य वर्णयति पञ्चको-पनिबद्धेन कुलकेन । ह्रसता पश्चाद्भागं पतता [1]युगेनोद्वर्तितस्तुरङ्गमस्कन्ध-
३ केसराणाम् उप्पङ्को समूहो यत्र स उन्मुखधुरं कृत्वा समारोहति यत्र रवेः संबन्धी रथः कथमपि क्लेशेन ॥

॥ २८१ ॥ बहिर्गतानां यस्य च नास्त्येव नभस्तलमिति प्रतिपत्ति, कन्दरपरिष्ठितानां च सोपि' चँ नास्तीति प्रतिभाति ॥ तद्गुहासु
३ स्थितानां विन्ध्योपि नास्तीति प्रतीतिः प्रतिपत्तॄणामपि महत्त्वेन दरीणाम् । ततस्तु बहिर्निर्गतानां च गुहाकाशापेक्षया सकलमपि नभस्तलं न किंचिदिति प्रतिपत्तिर्भवतीति महत्वातिशयोक्तिरियं विन्ध्यस्य ॥

॥ २८२ ॥ बहुकुहरैराविलत्वेन व्याकुलत्वेन बहुकटकत्वेन च महीनभस्तलान्तरनिवेशो महीनभस्तलयोरन्तरे मध्ये निवेशः प्र-

---

[1] MH यूपेना°.

जेण णहो-गय-सिहरेण कुहर-पसारिय-णहङ्गणेणं च ।
अण्णोण्णं कीलिय-णिच्चलोव्व णह-महि-यलुच्छङ्गो ॥ २८३ ॥
विञ्झम्मि तम्मि रस-सुरहि-सल्लई-भङ्ग-णिव्वुअ-गयम्मि ।
रोह-णिरन्तर-ताली-वणम्मि जाओ महि-णाहो ॥ २८४ ॥

अवि य [illegible] ५२

बन्दी-कय-महिसासुर-कुल-कण्ठुम्मोइएहिँव तुमाए ।
माहवि घण्टा-दामेहिँ मण्डियं तोरण-दारं ॥ २८५ ॥

१ वेशो यस्य स तथा । बहुमहाकुहरत्वेनाकाशमिव विन्ध्येन्तर्गतं वित-
तमपरिमितकटकत्वेन[1] पृथिवी चान्तर्गता तत्र भाति । अत एव गृही-
त्वेव वसुधार्धं यो गगनार्धं च निर्मितः प्रजापतिनेति ज्ञायते इति मह-
६ त्वातिशयोक्तिरियमपि । बहुकुहरबिलेति क्वचित्पाठः । तत्र च बहूनि च
तानि कुहररूपाणि बिलानीत्यर्थः ॥

॥ २८३ ॥ येन नभोगतशिखरत्वेन कुहरप्रसृतनभोङ्गनत्वेन च
अन्योन्यं कीलितौ* अत एव निश्चलाविव नभोमहीतलोत्सङ्गौ* ॥

॥ २८४ ॥ जातिवर्णनम् । विन्ध्ये तस्मिन् रससुरभिसल्लकीभङ्ग-
निर्वृतगजे प्ररोहनिरन्तरतालीवने यातो[2] महीनाथः ॥ कुलकम् ॥

॥ २८५ ॥ अधुना विन्ध्यवासिन्याः स्तोत्रं राजकर्तृकं कुल-
केन द्वापञ्चाशद्गाथोपनिबद्धेन निदर्शयितुमाह । बन्दीकृतं बद्धा आनीतं
३ यन्महिषासुरकुलं तस्य कण्ठादुन्मोचितैरिव त्वया हे माधवि घण्टा-
दामभिर्मण्डितं तोरणद्वारम् । भक्तजननिबद्धासु घण्टास्वेवमुत्प्रेक्षा ।
माधवी गौरी ॥

[1]MH. विततमा [2]MH जातो

दिट्ठं साहेज्जारूढ-तुहिण-गिरी-खण्ड-दिण्ण-पीढं व ।
महिसासुरस्स सीसं तुह चलण-णह-प्पहा-भरियं ॥ २८६ ॥
भमरावलिओ भइरवि तुज्झं भवणाइरम्मि सामोए ।
थुइ-मेत्तुम्मोइअ-जन्तु-णिअल-माला-ओँव लुढन्ति ॥ २८७॥
णणु तुम्हं संभरणे रणम्मि विहडान्ति वारण-घडाओ ।
दुराउ-च्चिय वाहण-मइन्द-रव-विद्दुयाउव्व ॥ २८८ ॥
तुह चण्णि चलण-कमलाणुवत्तिणो कह णु संजमिज्जन्ति ।
सेरिह-वह-सङ्किय-महिस-हीरमाणेणव जमेण ॥ २८९ ॥

॥ २८६ ॥ दृष्टं साहाय्यारूढतुहिनगिरिदत्तखण्डपिण्डैमिव महि-
षासुरस्य शिरस्तव चरणनखप्रभाभिर्न्नम् ॥ हिमवता दुहितुः साहायकेन
३ हिमपिण्ड इवाहितो नखप्रभासमूहो महिषासुरशिरसि प्रचितस्तद्भावसरे
दृष्ट इत्यर्थः ॥

॥ २८७ ॥ भ्रमरावलयो हे भैरवि तव भवनाजिरे गृहाङ्गणे
सामोदे कुसुमधूपादिगन्धविशेषवति स्तुतिमात्रमोचितजन्तुनिगडमाला
३ इव लुठन्ति ॥ स्तुतिमात्रेण विगलिताः संसारबन्धनमाला इव भ्रमरपङ्क्तय
उत्प्रेक्षिताः सादृश्यात् ॥

॥ २८८ ॥ ननु तव स्मरणे सति रणे विघटन्ते पलायन्ते वारण-
घटा दूरादेव वाहनमृगेन्द्ररवविद्रुता इव ॥

॥ २८९ ॥ तव हे चण्डि चरणकमलानुवर्तिनो जनाः कथं नु
संयम्यन्ते । न कथंचिद्बध्यन्त इत्यर्थः । सैरिभो महिषः । महिषा-
३ सुरस्य यो वधस्तेन शङ्कितो यो महिषो यमवाहनभूतस्तेन ह्रियमाणे-
नेव यमेन ॥ एतदुक्तं भवति । त्वत्पादभक्तास्तावद्विमुच्यन्ते संसार-

तुहिण-इरी देवि तुमाइ जणय-भावेण गारवं नीओ ।
विञ्झायलोवि कन्दर-निवास-लीलाएँ कल्लाणि ॥ २९० ॥
सोहसि नारायणि रणिर-णेउराराव-मिलिअ-हंस-उले ।
भवणम्मि कवालाविल-मसाण-राएणव भमन्ती ॥ २९१ ॥
अद्धेण सरीरेच्चेय णवर ससि-सेहरस्स तं वससि ।
हियए उण से संकरि तुह-अविहाएण ओयासो ॥ २९२ ॥

बन्धनात् । अतो यमेन न संयम्यन्ते । तत्रेयमुत्प्रेक्षा । त्वया महिष-
६ रूपोऽसुरो हतस्तद्भयाद्यमवाहनीभूतेन महिषेण नयमानेनापि त्वच्च-
रणकमलभक्तजनसंनिधिमुपसर्तुमशक्नुवता भयेन यमोऽन्यत्रापहृत्य नीयत
इति संयमनेऽसमर्थ इति ॥

॥ २९० ॥ तुहिनगिरिर्हे देवि त्वया जनकभावेन जन्यजनकसं-
बन्धेन गौरवं नीतः । यतो गौर्या अयं पितेति सुताभावेनाराध्यतां प्रा-
३ पितः । विन्ध्याचलोपि कन्दरनिवासलीलया हे कल्याणि । गौरवं
त्वया नीतः ॥

॥२९१ ॥ शोभसे हे नारायणि रणन्नूपुरारावमिलितहंसकुले[1] भवने
गृहेपि कपालाविलश्मशानानुरागेणेव भ्रमन्ती ॥ अतिशौक्ल्याद्धंसानां
३ कपालसादृश्यादेवमुत्प्रेक्षा । भवनस्थाया अपि भगवत्या बीभत्सरसस्त-
स्यापि विवक्षितत्वान्नूपुररणत्कारसूचितशृङ्गारेण विरोधः ॥

॥ २९२ ॥ अर्धेन शरीर एव केवलं शशिशेखरस्य त्वं व
सासि । हृदये पुनरस्य[2] हे शंकरि नित्यानन्दात्मकसाक्षात्कारिणि तवा-
३ विभागेनावकाशः ॥ हरसंबन्धिनो[3] महाप्रभावात् हृदयाविभागेन महा-
प्रभावत्ववर्णनमेतत् ॥

---

[1] MH. omits रणन्नू॰. [2] MH. omits अस्य.
[3] MH. हरसंबन्धिनि महाप्रभावत.

खलिओ तइँ रहसुक्खित्त-मणि-तुला-कोडि-कुण्डलाहरणो ।
सिङ्गो भङ्ग-ट्ठविय-वलय-बन्धोव्व महिसस्स ॥ २९३ ॥
तुह दारं थाम-त्थाम-दिण्ण-रुहिरोवहारमाभाइ ।
हर-पणय-रोस-विससिय-संज्झा-सयलावइण्णंव ॥ २९४ ॥

॥ २९३ ॥ स्खलितं पतितमुत्पाटितं त्रोटितं वा त्वया रभसोत्क्षिप्त-मणितुलाकोटिकुण्डलाभरणं[1] शृङ्गं भङ्गपदस्थापितवलयबन्धमिवं महि-
३ षस्य ॥ सङ्गो इति प्राकृते छन्दसीव लिङ्गव्यत्ययस्तेन शृङ्गमिति संस्कारः रभसेत्यादि[2] भङ्गेत्यादि च शृङ्गविशेषणे । त्वया स्खलितमी-षदुत्पाटितं स्वस्थानादच्युतं शृङ्गम् आयासवशपरिच्युतोत्कृष्टमाणिकु-
६ ण्डलवलितमूलं सत् एवमुत्प्रेक्ष्यते । भङ्गपदे[*] मूलस्थाने भङ्गश्लेषार्थं स्थापितवलयबन्धमिव ॥ रभसोत्क्षिप्ततुलाकोटिमणिकुण्डलाभरणमिति च योजनीयम् । तुलाकोटिः काकतालीयम् । रभसात् महिषासुरमार-
९ णार्थप्रयासायासवेगेन यदुत्क्षिप्तमूर्ध्वं क्षिप्तं नीतं मणिकुण्डलं तदेव तुलाकोट्या काकतालीयेन शृङ्गस्याभरणीभूतं प्रान्तेन प्रविष्टं मूले विश्रान्तं सत् । अथ वा तुलाकोटयेव तुलाप्रान्तेनेव परिच्छिद्य शृङ्गा-
१२ भरणीकृतं कुण्डलमिति तात्पर्ययोजना ॥ तत्रभवन्तस्त्वेवं व्याचक्षते । सिंगे[3] इति सप्तम्यन्तं तइ[3] इति षष्ठ्यर्थे प्रयुक्तम् । खलिओ इति व्यस्तमपि समासान्तर्गतत्वेन संबध्यते । सर्वव्यत्ययः प्राकृतेभीष्टः[4] ।
१५ त्वद्रभसोत्क्षिप्तस्खलिततुलाकोटिमाणिकुण्डलाभरणं शृङ्गप्रविष्टमूललग्नं सत् भङ्गस्थानवियुक्तमिवावलोकितम् ॥

॥ २९४ ॥ तव द्वारं स्थानस्थानैर्दत्तरुधिरोपहारम् आभाति हर-प्रणयरोषविशसितसंध्याशकलावकीर्णमिव । मत्तोपि तवेयं गौर-

[1]HM. °भरणशृ°. [2]MH. रभसोत्पादित°.
[3] MH. सिरो इति सप्तम्यंतं स इति. [4] MH. प्राकृतेभीष्टं. [5] oS MH.

तुह वयण-च्छवि-भिज्जन्त-विअड-तम-मण्डला सया होन्ति ।
केहिवि दिज्जन्त-महा-महिसा इव भयवइ पओसा ॥ २९५ ॥
निद्दा-रूवेण पयं णिमेसि जण-लोयणेसु तं-चेय ।
पडिबोहे जेण स-जावयव्व लक्खिज्जए दिट्ठी ॥ २९६ ॥
पलयं वा कालि ण णिम्मवेसि रूअस्स ते अणन्तस्स ।
सव्वङ्गं कह णु कवाल-मण्डलाडम्बरं घडओ ॥ २९७ ॥

३ वाहाँ अतो मां परित्यज्य अस्यास्त्रिकालं प्रणाममपि करोषीति रोष-
कारणम् ॥

[॥ २९५ ॥ तव वदनच्छविभिद्यमानविकटतमोमण्डलाः सदा
भवन्ति कैरपि दीप्यमानमहामहिषा इव हे भगवति प्रदोषाः[3] ॥]

॥ २९६ ॥ निद्रारूपेण पदं निमेसि निदधासि जनलोचनेषु
त्वमेव प्रतिबोधसमये येन कारणेन सयावकेव रक्तत्वाल्लक्ष्यते दृष्टिः ॥
३ सुप्तप्रबुद्धानां स्वभावेनैव[2] लोहितानि लोचनानि भवन्ति । सोयमाग-
मानुगुणोक्षणां लोहितभावः प्रबोधे[3] स्वापसमये देवी नयनेषु पदं विद-
धाति तेनाभिभूता जनाः स्वपन्तीति तत्रैव प्रत्यक्षसंवादः पादेन[4] बिम-
६ र्दनात्प्रबोधे नयनेषु लोहितत्वमिति ॥

॥ २९७ ॥ वाशब्दश्चेदर्थे । प्रलयं चेत्[5] हे कालि न निरमास्यः
नाकरिष्यः ततो रूपस्य तवानन्तस्य सर्वाङ्गं[*] कथं [नु] कपालमण्ड-
३ लाडम्बरमघटिष्यत । न कथंचिदित्यर्थः ॥

---

[3] J. om. the couplet and gives no chhâyâ on it of course.
[2] MH. स्वभावेनेव.
[3] MH. प्रबोधि.
[4] MH. पादे.
[5] MH प्रलयं चेत्कालिका ॥ रात्रिर्न.

थुव्वासि तक्खण-विहडन्त-लोह-हिञ्जीर-सामल-गलेहिं ।
परिणय-गणभावागय-तिणयण-चिन्धेहिँव णरेहिं ॥ २९८ ॥
णिमिसंपि णेअ मुच्चइ आययणोववण-मण्डलं तुज्झ ।
संणिहिअ-कुमार-मऊर-णेह-रसिएहिँव सिहीहिं ॥ २९९ ॥
पाऊणव उवहारायरेसु सइ धूव-धूम-वडलाइं ।
उव्वमसि बहुल-रयणी-भावेसु णिरन्तरं तिमिरं ॥ ३०० ॥
पणय-जण-रक्खणन्तरिय-वेरि-करवाल-पञ्जरेणंव ।
हारिन्द-णील-किरणावलम्बिणा भासि वच्छेण ॥ ३०१ ॥

॥ २९८ ॥ स्तूयसे तत्क्षणविघटमानलोहहिञ्जीरश्यामलगलैः परिणतः प्राप्तो यो गणभावस्तेनागतं त्रिनयनप्रतिबिम्बं येषां तैरिव
३ नरैः ॥ हिञ्जीरं शृङ्खलम् । विघटमानं स्तुतप्रभावाद्विनश्यत् कम एव हिञ्जीरं बन्धनं येषां ते च श्यामलगलास्तैरित्यपि श्लिष्टमत्र । तथा परिणतः उपनतः सर्वाकारं यो गणभावो विवेकविशेषस्तद्भावः सर्वे पुत्रदा-
६ रादि क्लेशपर्यवसायीति विगणनं तेनागतमु नत[1] त्रिनयनप्रतिबिम्बं परमात्मलयलक्षणं येषां तैरिति श्लेषः ॥

॥ २९९ ॥ निमेषमात्रमपि नैव मुच्यते आयतनोपवनमण्डलं तव संनिहितकुमारमयूरस्नेहरसिकैरिव शिखिभिः ॥ मण्डलाकारत्वाद्देवीगृहो-
३ पवनं मण्डलं परिवर्तुलमित्यर्थः ॥

॥ ३०० ॥ पीत्वेवोपहारादरेण सदा धूपधूमपटलानि उद्वमसि बहुलरजनीरूपेण निरर्गलं तिमिरम् ॥

॥ ३०१ ॥ प्रणतजनरक्षणार्थान्तरितवैरिकरवालपञ्जरेणेव हारेन्द्रनीलकिरणावलम्बिना भासि शोभसे वक्षसा ॥ रक्खणाबहिअ-
३ वरीति[2] पाठे रक्षणार्थोपहृतेत्यादिरर्थः ॥

---

[1] MH reads नीतागत°. The emendation is mine.
[2] So MH. Have we not to read °रक्खणोवहिअवेराति ?

जाहे रयणी-रूवेण फुरसि ससहर-विडम्बिय-कवाला ।
ताहेवि णराट्ठि पसाहणम्मि तुह घडइ गह-चक्कं ॥ ३०२ ॥
तं कुवलई-कुणन्ती ण वा दइच्चाण खग्ग मालाओ ।
णिय-चलण पङ्कयच्चा-कज्जं वो कह णु संपडउ ॥ ३०३ ॥
मालूर-पत्त-माला-कण्टय-कय-सोणिअव्व आहासि ।
तं सरस-रत्त-चन्दण पसिसोण-थणन्तरा देवि ॥ ३०४ ॥

॥ ३०२ ॥ यदा रजनीरूपेण स्फुरसि शशधरविडम्बितकपाला तदापि नरास्थिप्रसाधने नरास्थिप्रसाधननिमित्तं तव घटते चेष्टते संब-
३ ध्यते ग्रहचक्रम् ॥ तदापीत्यत्रापिशब्दाद्यदापीत्यत्र[1] अपिशब्दानुमानम् । शंकरार्द्धशरीरावस्थायामाश्रितं नरकपालालंकारत्वं रात्रिरूपापि सती न मुञ्चसीत्यर्थः ॥

॥ ३०३ ॥ इहापि वाशब्दश्चेदर्थं । त्वं कुवलयानीव नाकरिष्यः । न चेत् । दैत्यानां संबन्धिनीः खड्गमाला तदा निजचरण-
३ पङ्कजार्चनकार्यं तव कथमिव सम्यगघटिष्यत । व इति व्यत्ययेन तवेत्यस्यार्थे । एवं तावत्केचित्स्वमतं वर्णयन्ति कुणन्तीति करोषीत्यस्यार्थे । त्वं कुवलयवत्करोषि नवाः अभिनवाः सक्ता दैत्यानां खड्ग-
६ माला यस्मान्निजचरणपङ्कजार्चनकार्यं तव कथं न सम्यग्घटते[3] । दैत्या अपि कुण्ठीभूतेषु निजास्त्रेषु त्वत्पादसेवामेव शत्रुनिर्जयार्थं संश्रयन्त इत्यर्थः ॥ १८ ॥

॥ ३०४ ॥ बिल्वपत्रमालाकण्टककृतशोणितेवाभासि त्वं सरसरक्तचन्दन [परि] शोणस्तनान्तरा हे देवि ॥ शोणो रक्तगुणः । मालूरो
३ बिल्वः । अत्र रक्तचन्दनारुणस्तनान्तरत्वं देव्या बिल्वपत्रमाला-

---

[1] MH. तदापीतत्रापि°. [2] MH. adds after this: " तुशब्देस्त्विवार्थे " [3] MH. सम्यग्घटती.

संकन्ताउव रोसारुणच्छि-वलय-प्पहाओ महिसम्मि ।
तुह सबरि सोणिअ-सिहा तिसूल-मग्गेसु दीसन्ति ॥ ३०५ ॥
वीर-विइण्ण-विक्कोसासिधेणु-करवाल-कन्ति कज्जलियं ।
दिअसम्मिवि देवि असङ्क-कोसियं गब्भ-भवणं ते ॥ ३०६ ॥
तं अत्थारुण-रवि-मण्डलेण मुण्डोवहार-पुरवंव ।
तारा-णिह-कय-बलि-तन्दुलाएँ पूइज्जासि णिसाए ॥ ३०७ ॥

कण्टककृतशोणितत्वेनोत्प्रेक्षितम् । तत् साम्यालंकारत्वेपि भयानकतां देवी क्रूरान्प्रति न मुञ्चतीति द्योतयितुम् ॥

॥ ३०५ ॥ संक्रान्ता इव रोषारुणाक्षित्रयवलयप्रभा महिषे हे शबरि वनेचरि शोणितशिखा रुधिरशिखास्त्रिशूलमार्गेषु दृश्यन्ते ॥ महि-
३ षासुरशरीरखण्डितत्रिशूलमार्गत्रयनिर्गतरुधिरधारात्रयं कोपारुणनयनत्रयप्र-
भाप्रवाहत्रयरूपेणोत्प्रेक्षितम् ॥

॥ ३०६ ॥ वीरवितीर्णविकोशासिधेनुकरवालकान्तिकज्जलितं दिव-
सेपि हे देवि अशङ्ककौशिकं गर्भभवनं ते तव ॥ असिधेनुः
३ क्षुरिका । कौशिका उलूकाः । गर्भभवनं मध्यगृहम् । मध्यगृहमिह
भाण्डागारादि ॥ २१ ॥

॥ ३०७ ॥ त्वमस्तमयसमयारुणेन रविमण्डलेन मुण्डोपहा-
रपूर्वकमिव ताराभिर्भक्त [बलि] तण्डुलया पूज्यसे निशा रात्र्या ॥
३ किल भक्ताः कौलाः केचित् सिद्धिकामास्तण्डुलौघेन पुरुषमुण्डेन च
देवीं पूजयन्तीति श्रूयते । इहापि रात्रौ द्वयं दृश्यते । अस्तसमय
चारुणवर्णो रविर्बर्बरादाशरःसदृशः ताराश्च तण्डुलनिकरनिभा अत-
६ स्तत्पूर्वं रजनी तव पूजामिवाचरतीत्युत्प्रेक्षा ॥

---

[1]MH. °कविल° [2]So MH. नकं ।

तं सहसि सजल-जीमूअ-गोयरा गोरि विज्जु-भावम्मि ।
कंसोप्पिय-वज्झ-सिला-सहव्व गयणे समुप्पइया ॥ ३०८ ॥
हर-फंस सेय-संवलिय-जावयास ङ्ग-णह-मणि-च्छाओ ।
सहइ णय चन्द-लेहा-सुर-सरि-संज्झोव्व ते चलणो ॥३०९॥
मुलहोवहार-रुहिर-प्पवाह-संभावणाएँ लिब्भन्ति ।
अरुण-पडाया-पडिमा-गब्भाओँ सिला इह सिवाहिँ ॥३१०॥

॥ ३०८ ॥ त्वं शोभसे सजलजीमूतगोचरा विद्युद्भावे कंसा-र्पितवध्यशिलया सहेव गगनं समुत्पतिता ॥ किल कंसस्य नारदे-
३ नाख्यातम् किल देवकीगर्भात्तव प्रलयो भविष्यतीति । ततः कंसे-नात्मरक्षणार्थं घातका आदिष्टाः । अस्यां वध्यशिलायां देवकीगर्भा आस्फोट्य निपातनीया इति । तच्च ज्ञात्वा देवक्या गोकुलपतिनन्दभा-
६ र्यायशोदादुहिता स्वगर्भपरिवर्तनाय समानीता । सा च गौरी वध्यशि-लायां घातकैः संयोज्यमाना सती तेषां शिरसि[1] स्वचरणाभिघातं कृत्वा स्वकं तेजः पुञ्जरूपं निधाय गगनमुत्पतिता । सा च विद्युद्रूपा
९ सजलजलधरस्था सती एवमुत्प्रेक्षिता । वध्यशिलयेव सह सोत्पतितेति, जलपूर्णानां मेघानां वध्यशिलासादृश्यात् ॥

॥ ३०९ ॥ हरस्पर्शरसजातस्वेदसंवलितयावकासाङ्गिनखमणि-च्छायः शोभते सहचन्द्ररेखासुरसरित्संध्य इव ते तव चरणः ॥
३ चन्द्ररेखासदृशी स्वेदरेखा । यावकरागः सन्ध्याप्रभाप्रायः । नखप्रभाप्र-वाहो गङ्गासदृशः । एतास्तिस्रः सपत्न्यः सौभाग्यातिशयेन वशीकृताः सत्यश्चरणनिपतिता इव स्वेदादिव्याजेन भान्तीति तात्पर्यार्थः ॥

॥ ३१० ॥ सुलभोपहाररुधिरप्रवाहसंभावनया लिह्यन्ते आस्वा-

---

[1] MH. शिरः

पूयाहिसेअ-विअलिअ-णडाल-जावय-रसं पिअन्तिव्व ।
रुहिरासव-परिओसा तुह पुरओ भूय-पडिमाओ ॥ ३११ ॥
पच्चक्ख-भाव-तक्खण-मीलन्तच्छि-हुय-दंसण गुणेहिं ।
तियसेहिंवि तुह निद्दत्तणम्मि रूयं ण सच्चवियं ॥ ३१२ ॥

यन्त शिलाः । लिक्खन्ति इति क्वचित्पाठः विलिख्यन्त इति
३ तत्रार्थः । अरुणपताकाप्रतिमागर्भभमयस्तैव शिवाभिः । प्रतिमा
प्रतिबिम्बम् ॥ २५ ॥

॥ ३११ ॥ पूजार्थनाभिषेकेण विगलितो यो ललाटाद् यावक-
रसः कुङ्कुमरसस्तं पिबन्तीव रुधिरासवोयमिति परितोप आशा
३ यासां तास्तव पुरतो भूमौ प्रतिमा भूमौ मणिमय्यां प्राणिप्रतिबि-
म्बानि ॥ भूयपडिमा इति पाठे भूतप्रतिमा इत्यर्थः । भूतानि
प्राणिनः ॥

॥ ३१२ ॥ प्रत्यक्षभावेन यत्तत्क्षणमेव तेजस्वितया निमी-
लदक्षि चक्षुरिन्द्रियं वनादर्शनात्तेन [[1]हतो] दर्शनगुणो धर्मो येषां
३ तैस्त्रिदशैरपि तव निद्रासारत्वे रूपं न सत्यीकृतं न प्रत्यक्षीकृतम् ॥
यदा त्वदर्थं रूपं निद्रायमाणमुदासीनं भवति तदा तावन्न दृश्यते ।
विद्यात्मिका हि ब्रह्मणः शाक्तदेवी[2] । विद्यानुविद्धश्च स्वरूपप्रतिभासो
६ द्वैतमते प्रलये च स्वापाख्ये ज्ञानप्रकाशाविर्भावाया विद्याया औदा-
सीन्याद्देवादीनां च तत्रैव लीनत्वात्प्रत्यक्षाकाराभावः । जागरायामपि
देवीतेजोतिशयेन चक्षुषः प्रतिबद्धत्वात्प्रत्यक्षीकरणमशक्यं देव्या इति
९ कवेः कल्पना ॥ २७ ॥

---

[1] MH. om. हतो and reads दर्शनं गुणो for दर्शनगुणो. [2] MH. शक्तिदेवी.

तक्काल-विमुह-हर-वड्डिएहिँ सासेहिं तावसि तुमाए ।
पडिवण्णो पाणायाम-णियम बन्धायरो कह णु ॥ ३१३ ॥
काम-डहणाणुतावा हरस्स तुह विब्भमेहिँ णिव्वडिया ।
कट्ठिय-णडाल णयणाणलव्व सन्तावि णोसासा ॥ ३१४ ॥
सइ सिद्ध सिद्धि मण्डल-पईव-परिकम्पिणो पओसेसु ।
तुज्झासव-गन्ध-सुहा-सुहयन्ति समीरणुग्गारा ॥ ३१५ ॥
तडि-भावम्मि फुरन्ती सवारि-वारिहर-कूड-कोडोए ।
अक्कन्त-महा-महिसव्व सोहसे अमरिसायम्बा ॥ ३१६ ॥

॥ ३१३ ॥ तत्कालहरमुखवर्धितैर्निःश्वासैर्है तापसि त्वया प्रतिपन्नः प्र सः प्राणायामनियमबन्धादरः कथं नु ॥ नक्खणविमुक्केति[1] पाठे तत्क्षण एव विमुक्तो यो हरस्तनेत्यादिरर्थः । कालीति हरणोक्ता सा अपमानात् वरं परित्यज्य तपोविशेषेण गौरवर्णा भगवती बभूवत्यागमः । कोपाच्च विवृद्धश्वासत्वम् ॥

[॥ ३१४ ॥ कामदहनानुतापा हरस्य तव विभ्रमैर्निर्वर्तिताः कृष्टललाटनयनानला इव सन्तापि नोच्छ्वासाः[2] ॥]

॥ ३१५ ॥ सदा सिद्धा नित्यपबन्धप्रवृत्तामिद्धमण्डलैः सिद्धसमूहै सिद्धमण्डलेषु च निर्मिताः प्रदीपास्तान्परिकम्पयन्ति तच्छीला ये ते प्रदोषेषु तवासवनिमित्तदत्तकर्पूरादिगन्धेन सु[illegible]ाः सुखयन्ति समीरणोद्गाराः ॥ २९ ॥

॥ ३१६ ॥ तडिद्भावे स्फुरन्ती सवारयो ये वारिधरा मेघास्तेषा कूटस्य राशेः कोटौ प्रान्ते स्थिता सती आक्रान्तमहामाहिषेव

[1] MH reads तक्खणंकोत &c.
[2] All the MSS. except J. give this couplet.

जण-दिण्ण-केस-कलणा-लोमस-कलुसेहिँ कम्पमुप्पेसि ।
वेयालेहिँव पडियग्गियाइरा वाउ-दण्डेहिं ॥ ३१७ ॥
गम्भीर-गब्भ-मन्द-प्पहाओँ तुह देवि दीव-मालाओ ।
उवहार-मुण्ड-केसन्धयार-मूढाओँव खलन्ति ॥ ३१८ ॥
विसासिज्जन्त-महा पसु .सण संभम-परोप्परारूढा ।
गयणेच्चिय गन्ध-उडिं कुणन्ति तुह कउल-णारीओ ॥ ३१९ ॥

३ शोभसे अमर्षेण आताम्रा[1] । कोडिकोडीए इति पाठे कोटिः संख्या तस्याः कोटौ प्रान्त इति योजनीयम् ॥ ३० ॥

॥ ३१७ ॥ जनैर्दत्ता ये केशास्तेषां कलनया स्वीकारेणोड्डीयनेन लोमशत्वेन कलुषैर्दोहमर्पयासि[2] करोषि वैतालैरिव प्रतिजा-
३ गरिताजिरा वातैर्दण्डैर्दण्डाकारैर्वातैः ॥ देवी भक्तशिरांसि[3] मुण्डयति । अजिरमङ्गनम् ॥ ३१ ॥

॥ ३१८ ॥ गम्भीरगर्भगृहे मन्दप्रभास्तव देवि दीपमाला उपहारार्थं दत्ता ये मुण्डा वर्करकादिशिरांसि तेषां ये केशा रोमाणि
३ कृष्णानि तैरन्धकारत्वान्मूढा इव स्खलन्ति मन्दप्रकाशा भवन्ति ॥ वितते बहलान्धतमसपटलावृते[4] देव्या गर्भगृहे दीपमाला गृहमाहात्म्यादेव स्खलन्त्यः उपहारमुण्डलोममालन्यमलिनाकृता इवेत्युत्प्रे-
३ क्षिताः ॥

॥ ३१९ ॥ विशस्यमानो यो [5]महापशुर्मनुष्यस्तद्दर्शनसंभ्रमेणैव परस्परमारूढा अन्योन्याकलितशर्करा गगन एव आकाश एव गन्ध-
३ कुटीं गन्धद्रव्यगृहं कुर्वन्ति तव कौलनार्यश्चित्रन्यस्तदेवताविशेषाः ॥

---

[1] MH. वाताम्रा. [2] MH. दोहम्. [3] MH. भक्त्या.
[4] MH. °वृते. [5] MH. °पशुमनुष्य.

णह-मणि-संकमणा मडह-पणय-जण-लञ्छणेहिँ चलणेहिं ।
सोहसि पणमिज्जन्तिव्व अम्ब तं वालिहिल्लेहिं ॥ ३२० ॥
अह परियरो अणेओवयरण-पहरण सहं कर-सहस्सं ।
एक्कस्स वरोरु वरुज्जयस्स ते पाणि-कमलस्स ॥ ३२१ ॥
धय-वड-धारा णिवहेहिँ मन्दिरं वो णवारुणाहेहिं ।
नदियस पसु सिर च्छेय-पीयमाम्रुयइ रुहिरंव ॥ ३२२ ॥

स्वभावादन्योन्योत्पीडनरूपेण मिलिताश्चित्रकौलनार्यो मनुष्यमारणभयादिवान्योन्यरूपमनुप्रविष्टा इति कविकल्पना ॥

॥ ३२० ॥ नखमणिसंक्रमणेन नखमणिप्रतिबिम्बितत्वेन मडहा अल्पपरिमाणा ये प्रणतजनास्तल्लाञ्छनैस्तच्चिह्नैश्चरणैः शोभसे प्रण-
३ म्यमानेव हे अम्ब त्वं बालखिल्यैः[1] ॥

॥ ३२१ ॥ अहेति देशीपदमेप इत्यस्यार्थे[2] एप इत्यस्य वाप-
भ्रंशो विशेषार्थः । एप परिकरः[3] परिच्छदमात्रम् । किं तत् । अनेकोप-
३ करणप्रहरणसहं करसहस्रम् । एकस्य हे वरोरु वरदानोद्यतस्य ते तव पाणिकमलस्य ॥ वरदानोद्यतेनैकेनैव करकमलेन सर्वं साध्यते । एकोन-
सहस्रं तु परिच्छदमात्रमित्यर्थः ॥

॥ ३२२ ॥ ध्वजपटा एव धारा इव । दैर्घ्यात् । तासां निवहैर्मन्दिरं गृहं तव नवत्वेनारुणाभैर्लोहितकान्तिभिः प्रातादिवसपशुशि-
३ रश्छेदपीतम् आमुञ्चते रुधिरमिव ॥ प्रत्यक्षध्वजपटधारानवहेन उपहारपीतं रुधिरधारानिवहमिवोद्वमति तव गृहमित्यर्थः ॥

---

[1] MH बालिखिल्यैः. [2] MH. इत्यस्यार्थेत्यस्य. [3] MH. परिकर पारिकर'.

मेहायन्तं तुह तइय-णयण-सिहि-धूम-मण्डलं सहइ ।
वासुइ-जीहाओ लहन्ति तडि-लया-विब्भमं जत्थ ॥ ३२३ ॥
सीसम्मि कओ महिसस्स देवि मरणाय जोहि संपण्णो ।
सोच्चिय जणस्स जा ओ तुह चलणो मङ्गल-ट्ठाणं ॥ ३२४ ॥
कोमारम्मि हराराहणाय हिययम्मि मयण-पज्जालिए ।
तइ विहिओ मुद्ध-थणुल्लएहिँ मालूर-होमोव्व ॥ ३२५ ॥
अङ्कमवलम्बियालम्बि सरस-नर-वयण-पायडं वहसि ।
अज्जवि कंस-प्फोडण-ललन्त-निययट्ठि-सिढिलंव ॥ ३२६ ॥
सूएन्ति वीर-विक्कय-विक्कममिह जामिणी मसाणेसु ।
अवलम्बिय-कुणव-च्छेय-पाडला साहि-साहाओ ॥ ३२७ ॥

॥ ३२३ ॥ मेघायमानं तव तृतीयनयनशिखि- [धूम] मण्डलं शोभते । वासुकिजिह्वा लभन्ते तडिल्लताविभ्रमं यत्र ॥ हरार्धदेहाया वर्णनमेतत् ॥

॥ ३२४ ॥ शिरसि कृतो महिषासुरस्य हे देवि मरणाय य एवं संपन्नः स एव जनस्य भक्तस्य जातस्तव चरणो मङ्गलस्थानम् ॥ स्मृतस्य शुभहेतुत्वादर्चितस्य च ॥

॥ ३२५ ॥ कौमारे हराराधनाय हृदये मदनप्रज्वलिते त्वया विहितो मुग्धपैंयोधरैर्मालूरहोम इव ॥ मालूरं बिल्वम् ॥

॥ ३२६ ॥ अङ्कमालम्बितैरालम्बनशीलैश्च सरसनरवदनैः प्रकटं सुपरिज्ञातं[1] वहसि धारयसे अद्यापि कंसास्फोटनचलन्निजकास्थिशिथिलमिव ॥ देव्याः कंसनिपातनिमित्तत्वं वर्णितम् ॥

॥ ३२७ ॥ सूचयन्ति वीरविक्रयविक्रममिह देवीवने[2] यामिनी-

[1] MH. °ज्ञानं. [2] MH. देवीविने.

सरसट्ठि-दण्ड-लोहेण चण्डि अहर-प्पहारुणे तुज्झ ।
जीहाणिय-दसण-मऊह-मण्डलेच्चेय-संवलइ ॥ ३२८ ॥
पयइ-परिसुक्क-काया पुरओ संचरइ रेवई तुज्झ ।
इह सइ संणिहिय-महा-परेय-भय-मुक्क-मासव्व ॥ ३२९ ॥
पूइज्जासि भिण्ण-भुया-विइण्ण रुहिरंव पायवेहिंपि ।
परसु-प्पहार-वियलिय-कसाय रस सोण-साहेहिं ॥ ३३० ॥
अण्णोण्ण-कलह-विअलिय-केसर-कीलाल-कललिय-द्दारा ।
कयवाउणोवि तुह देवि सासणं अणुसरन्तिव्व ॥ ३३१ ॥

श्मशानेषु अवलम्बितकुणपच्छेदपाटलाः शाखिशाखाः ॥ देवीश्मशाने
३ वीराः सिद्धये महामांसविक्रयं कुर्वन्तीति कौलागमादिषु प्रसिद्धम् ॥

॥ ३२८ ॥ सरसास्थिदण्डलोभेन हे चण्डि अधरप्रभारुणे तव
जिह्वा निजदशनमयूखमण्डल एव संवलति ॥ भयानकरसपोषक-
३ मेतत् ॥

॥ ३२९ ॥ हे भगवति परिशुष्ककाया पुरतः संचरति रेवती
चामुण्डा तव इह सदा संनिहितमहाप्रेतभयमुक्तमांसेव ॥ महाप्रेत-
३ दर्शनजभयादिव दुर्बलेत्यर्थः । पयइपरिसुक्केति पाठे प्रकृत्या स्वभा-
वेन कृशशरीरा ॥

॥ ३३० ॥ पूज्यसे भिन्नभुजावितीर्णरुधिरमिव कृत्वा पादपैरपि
परशुप्रहारैस्तस्तकषायरसशोणशाखैः ॥ भिन्नेभ्यो विदारितेभ्यो भुजेभ्यः
३ आसमन्ताद्वितीर्णरुधिरं कृत्वेति भङ्गः ॥

॥ ३३१ ॥ अन्योन्यकलहेन युद्धेन विलुलितानि अपसृतानि
केसराणि लोमानि कीलालं च मज्जारुधिरादिकं तैः कललितं कर्द-

उवहारुल्लूरिय-मास-मण्डलाडम्बरुब्भडेहिँव ।
डिम्भं जावय-पड-मण्डणेहिँ खम्भेहिँ विविहेसि ॥ ३३२ ॥
कुणवत्तण-सुलहूसास-काय-निव्वडिय-गारवो अप्पा ।
तुह धारण-क्खमो कीरइव्व णणु वाहण-सवेण ॥ ३३३ ॥
सोहसि मुह-मुक्कासरिस-रुहिर-धाराहिँ रयणि-रूएसु ।
भत्ति-विइज्जन्तारुण-धयव्व तं भवण-माईहिँ ॥ ३३४ ॥

३ मितं द्वारं यैस्ते कृकवाकवोपि नाम विवेकविहीनास्तव देवि शासनमनुसरन्ति ॥ वीराः किलान्योन्योपघातेन देवीमाराधयन्ति । तद्वत्कृकवाकवोपीत्यर्थः ॥

॥ ३३२ ॥ उपहारार्थविदारितमांसमण्डलाडम्बरोद्भटैरिव भयं यावकरक्तपटमण्डनैः स्तम्भैरिव जनयसि ॥ इवशब्दोऽप्यर्थे । स्तम्भै-
३ रपि जनयसि ॥

॥ ३३३ ॥ कुणपः शवम् । तद्रूपत्वेपि सुलभोच्छ्वासकायत्वा-न्निर्वृत्तगौरव आत्मा तव धारणक्षमः क्रियत इव ननु निश्चितं कृत्वा
३ वाहनभूतेन शवेन ॥ शववाहना देवीत्यागमः ॥

॥ ३३४ ॥ शोभसे मुखेभ्यो मुक्ता य आतँपा ज्वालानिचयास्त एव कुँसुमधाराः पुष्पप्रकरास्ताभी[1] रजनीरूपेषु भक्तिविकीर्य-
३ माणारुणवर्णध्वजेव[2] त्वं भवनमातृभिर्योगीश्वरीभिः ॥ रजनीरूपा देवीत्युक्तम् । रात्र्यश्च बह्वयः । ताभ्यो[3] योगीश्वरीभिश्च रात्रीणां मुखे सशब्दज्वालाभिः प्रणामाः[4] क्रियन्त इति प्रसिद्धिः ॥

---

[1] MH. °प्रकारा°. [2] MH. ०ध्वजा इव. [3] MH. ताश्च. Perhaps MH. leaves out some words which followed ताश्च. [4] MH. प्राणामाः.

बहुल-पओसा बद्धङ्कुरव्व तुह देवि महिस-सिङ्गेहिं ।
पारोहिणोव्व लम्बिर-मऊर-कण्ठेहिं रेहन्ति ॥ ३३५ ॥
तुह लोह-दप्पणावलि-संकमणालद्ध-कसण-भावव्व ।
सोहन्ति सबर-जुअला मेयय-काया पणामेसु ॥ ३३६ ॥
रूअंचिय णवर कराल-दारुणं काल-रत्ति-लीलाए ।
हिययं पुण ते करुणा-रसेण सइ वच्छलंचेअ ॥ ३३७ ॥
इय विञ्झ-गुहा-णिलयाएँ तम्मि-दल-सबर-सिट्ठ-मग्गाए ।
पहुणा सपरियरं भयवईएँ विहिओ णमक्कारो ॥ ३३८ ॥

अवि य ।७

इह अज्जवि किं णु पुराण-भाव-कविसीकयट्ठि-बन्धम्मि ।
हियउद्देसे रोसग्गि-पिङ्गिमच्चेय विप्फुरइ ॥ ३३९॥

॥ ३३५ ॥ बहुलप्रदोषा बद्धफला इव [तव] देवि महिषशृङ्गैः प्रारोहिण इव अङ्कुरवन्त इव लम्बनशीलमयूरकण्ठै रेहन्ति शोभन्ते ॥

॥ ३३६ ॥ तव लोहमयदर्पणावलिसंक्रमणलब्धकृष्णभावा इव शोभन्ते शबरडिम्भाँ मेचककाया· प्रणामेषु ॥ लोहः कंसः । संक्रमणं १ प्रतिबिम्बनम् । शबरा व्याधाः । मेचकः कृष्णवर्णः ॥

॥ ३३७ ॥ रूपमेव केवलं करालदारुणं कालरात्रिलीलायाः कालरात्रिरूपायाः । हृदय पुनः करुणारसेन तवं वत्सलं देवि *॥

॥ ३३८ ॥ इति विन्ध्यगुहानिलयायाः पत्रैवसँनशबरसृष्टमार्गायाः प्रभुणा सपरिकरं कृत्वा भगवत्या विहितो नमस्कारः ॥ सृष्टः कथितः । १ परिकरः पुष्पनैवेद्यादिको मन्त्रादिकश्च । तेन सपरिकरमिति तन्त्रेण कर्तृकर्मविषय क्रियाद्वारेण ॥ कुलकम् ॥

॥ ३३९ ॥ इदानीं देव्यायतनगतकलेवरदर्शनजहृदयनिर्वेदोद्भ-

तम्मिच्चिय संधि-पसूय-कीड-मालाविलं णडालम्मि ।
हासाय भिउडि-भङ्गोव्व विलिहिओ अह कयन्तेण ॥ ३४० ॥
वुब्भइ ओलिम्भाभाव-कुडिल-वलिएण वयण-बिम्बम्मि ।
मयणाहिमलय-विच्छित्ति-विब्भमं संपइ रएण ॥ ३४१ ॥
हा हा तंचेय करिल्ल-पियथमा-बाहु-सयण-दुल्ललियं ।
उवहाणीकय-वम्मीय-मेहलं लुलइ सिर-कमलं ॥ ३४२ ॥

वकरुणापरनरपतिः सविमर्शं सप्तकोपनिबद्धेन कुलकेनाह ॥ इहा-
३ द्यापि किं नु[1] पुराणभावेन कपिशीकृतास्थिबन्धे हृदयोद्देशे रोषाग्नि-
पिङ्गिमैव क्रोधवह्निलोहितत्वमिव स्फुरति ॥ मृतमपि[2] जीवदिव
कोपाद्याविष्टं विगर्हितशरीरकम् । अतोऽर्थरागद्वेषादिकमाचरतीति ता-
६ त्पर्यार्थः ॥

॥ ३४० ॥ तस्मिन्नेव संधिप्रदेशप्रसूतकीटमालाभिराविले व्या-
कुले ललाटे हासाय भ्रुकुटिभङ्ग इव विलेखित एष कृतान्तेनोज्जीवित
३ इव ॥ मृतललाटकीटमाला भ्रुकुटेर्विशेषभाव इत्युपहासार्थः । अहे-
त्येष इत्यस्यार्थे ॥

[॥ ३४१ ॥ उह्यते उद्देहिकाभावकुटिलवलितेन वदनाबिम्बे
मदनाभिमलयविक्षित्तिविभ्रमः संप्रति रजसा ॥]

[॥ ३४२ ॥ हा हा तदेव वंशाङ्कुरसदृशप्रियतमाबाहुशयन-
दुर्ललितम् उपधानीकृतवल्मीकमेखलं लुलति शिरःकमलम् ॥]

---

[1] MH. किं तु. [2] MH. मृतमिव जीवदपि.

पङ्क-भरिओयरुब्भिण्ण-विरस-तण-जडिलिए कवालम्मि ।
जाओ अहो सिणिद्धो कबरी-बन्धस्स परिणाहो ॥ ३४३ ॥
हा हा कम्पावे इव हरिय-मलालम्बिणी दसण-माला ।
अज्जवि विणिहट्टाणे अ-वीडिया-रसमिव वमन्ती ॥ ३४४ ॥
ठिय-भमर-पक्ख-भावा निव्वाडिय-पत्तणा इव सवेयं ।
कामेण इमम्मिवि णूण पेसिया मञ्जरी-बाणा ॥ ३४५ ॥

॥ ३४३ ॥ पङ्केन कर्दमेन भृतोदरे परिपूर्णमध्ये उद्भिन्नानि जातानि विरसानि विष्ठारसयुक्तानि यानि तृणानि तैर्जटिले कपाले जातः अहो आश्चर्यं स्निग्धः कबरीबन्धस्य परिणामः ॥ यो जीवतः[1] केशपाशस्तस्यैव तृणरूपेण मृतक [क] पालेऽभिव्यक्ते[2] सत्कार्यवादालम्बनेन कविना कल्प्यते । वरं कबरीबन्धात्तृणनिचयः । अतः केशपा-
६ शसंस्कारादरो मूढानामित्यविद्यावत उपहसति ॥

॥ ३४४ ॥ कष्टं कष्टं कम्पयतीव हरितमलावलम्बिनी दशनमाला अद्यापि विनिघृष्टा या अनेकाः पर्णादिवीटिकास्तासां संब-
३ न्धिनं रसमिव वमन्ती ॥ ताम्बूलादिना जीवतः मृतस्य मलविशेषैः रक्ताया दशनास्थिपङ्कविशेषाभावेपि वासनाकृतौ भयानुरागावित्यर्थः ॥

॥ ३४५ ॥ स्थितकृष्ण [भ्रमर] पक्षभावा[3] निर्वर्तितपत्रा इव सवेगं कामेनास्मिन्नपि मृतककलेवरेपि नूनं निश्चितं प्रेषिताः प्रस्थापिता
३ मञ्जरीरूपाः सायकाः ॥ कथमन्यथा संनिहितभ्रमरपक्षतिसद्भावः स्यात् ॥

---

[1] MH. जीवितः. 2 So MH. Have we to read °भिव्यक्तेः ? [3] MH निवर्तित°

उद्दिणयरमिन्दु-सहं द्दियाणलं सरयण-प्पहमिमस्स ।
एक्कवएच्चिय जायं अखण्ड-तम-बन्धणं भुयणं ॥ ३४६ ॥
इय तम्मि णर-कलेवर-दंसण-मउइय-मणेण णर-वइणा ।
पडिवण्ण विवेय-वियप्प-सरसमणुसोइयं सुइरं ॥ ३४७ ॥

अवि य । २२

बहुसो बहुत्त-विसहर-मणि-प्पहा-रञ्जियव्व ते जाण ।
अन्तोच्चिय णिन्ति णिवेसिय-प्पहा पिञ्छ-पब्भारा ॥३४८॥
बरहीण ताण रसियं पुलिन्द-केयार-पविरल-दुमेसु ।
णन्देइ तस्स तड-णिज्झरेसु गिरि-धूम-कलुसेसु ॥३४९॥ युग्मम्

॥ ३४६ ॥ उद्गतदिनकरमपि इन्दुयुक्तमपि विद्यमानानलमपि सरत्नप्रभमपि भुवनम् अस्य मृतककलेवरस्य एकपद एव समकाल एव ३ अखण्डतमसा निरन्तरध्वान्तेन निर्भरमतिशयेन पूरितं जातम् ॥ अयमाशयः। दिनकरेन्दुपावकरत्नैर्भास्वरद्रव्यप्रारब्धैस्तमःसंदोहो विहन्यते। अस्य तु दीर्घनिद्राप्रपन्नत्वात्तदवस्थमेव संजातमित्यर्थः ॥

[॥ ३४७ ॥ इति तस्मिन् नरकलेवरदर्शनमृदुलितमनसा नरपतिना प्रतिपन्नविवेकविकल्पसरसम् अनुशोचितं सुचिरम्[1]]

[॥ ३४८ ॥ बहुशः उपभुक्तविषधरमणिप्रभारञ्जिता इव ते येषाम् अन्तरेव निर्यान्ति निवेशितप्रभाः पिच्छप्राग्भाराः[2] ॥]

[॥ ३४९ ॥ बर्हिणां तेषां रसितं पुलिन्दकेदारप्रविरलद्रुमेषु नन्दयति तस्य तटनिर्झरेषु गिरिधूमकलुषेषु ॥]

---

[1] MH. has no Chhâyâ on this stanza which, however, is found in J, P, Dc, K.

[2] MH. omits the twenty-two couplets beginning with बहुसो, which are found in Dc,K,P,and on which the Chhâyâ given here is my own.

उअउत्त-सल्लई-कण्ड-पाडलुच्चार-केसरिल्लीओ ।
पेच्छइ मायङ्ग-वण-त्थलीसु सो जूह-पयवीओ ॥ ३५० ॥
कीरइव तस्स ताली-फल-पिण्डामोडणुम्मुह-करेहिं ।
रिउ-सिर-कवलण-जोग्गा-परिग्गहो जय-गइन्देहिं ॥ ३५१ ॥
भय-लोल-पुलिन्द-वहू-विरिक्क-गुञ्जावली-कण-कराला ।
जाया से रोसाणल-फुलिङ्ग-भरियव्व-गिरिमग्गा ॥ ३५२ ॥
कण्ण-ट्ठिय-सिहि-पिच्छ-च्छलेण कय-पत्तणा इव सलीलं ।
मुच्चन्ति सबर-रमणीहिँ णयण-बाणा णरिन्दम्मि ॥ ३५३ ॥
अह से भएण गय-दाण-वडल-कलुसिय-दिसा-अडाहोओ ।
माया-णिम्मविय-तमी-मुहोव्व चलिओ मगह-णाहो॥ ३५४ ॥

[॥ ३५० ॥ ॥ उपभुक्तशल्लकीकाण्डपाटलोद्गारकेसरवतीः प्रेक्षते मातङ्गवनस्थलीषु स यूथपदवीः ॥]

[॥ ३५१ ॥ क्रियत इव तस्य तालीफलपिण्डामोटनोन्मुखकरैः रिपुशिरःकवलनाभ्यासपरिग्रहो जयगजेन्द्रैः ॥]

[॥ ३५२ ॥ भयलोलपुलिन्दवधूत्यक्तगुञ्जावलीकणकरालाः जाता अस्य रोषानलस्फुलिङ्गभृता इव गिरिमार्गाः ॥]

[॥ ३५३ ॥ कर्णस्थितशिखिपिच्छच्छलेन कृतपत्रणा इव सलीलं मुच्यन्ते शबररमणीभिर्नयनबाणा नरेन्द्रे ॥]

[॥ ३५४ ॥ अथ तस्य भयेन गजदानपटलकलुषितदिक्तटाभोगः मायानिर्मिततमीमुख इव चलितो मगधनाथः ॥]

किं च जायं।

किंपि विकम्पिय-गिम्हा अवरण्हुक्कण्ठ-सालस-मऊरा।
हरिय-वण-राइ-सुहया उद्देसा देन्ति उक्कण्ठं ॥ ३५५ ॥
उम्हाइ गिम्ह-विहुरा बहल-बुसासार-लङ्घिय-विमुक्का।
मइलिय-तलाय-मूला किलन्त-विरलङ्कुरा वसुहा ॥३५६ ॥
णव-रोह-च्छेय-सुयन्ध-विसम-वसुहा-विलम्बिअ-पवाहा।
घोलन्ति हिम-रसोयार-सिसिर-सलिला गिरि-णईओ ॥३५७॥
अग्घन्ति णील-वण-राइ-परियरुम्मिल्लमाण-सोहग्गा।
अहिणव-पडल-परिग्गह-गोर-ग्गामा दिसाहोआ ॥ ३५८ ॥
सायं समारुयासार-सेय-सद्दलिय-काणणा होन्ति।
गिम्हेच्चिय जलयारम्भ-कोमला महिहर-णियम्बा ॥ ३५९ ॥

[किं च जातम् ॥]

[॥ ३५५ ॥ किमपि विकम्पितग्रीष्मा अपराह्णोत्कण्ठसालसमयूरा हरितवनराजिसुभगा उद्देशा ददत्युत्कण्ठाम् ॥]

[॥ ३५६ ॥ ऊष्मायते ग्रीष्मविधुरा बहुलबुसासारलङ्घितविमुक्ता मलिनीकृततडागमूला क्लान्तविरलाङ्कुरा वसुधा ॥]

[॥३५७॥ नवरोहच्छेदसुगन्धविषमवसुधाविलम्बितप्रवाहा घूर्णन्ते हिमरसावतारशिशिरसलिला गिरिनद्यः ॥]

[॥ ३५८ ॥ अर्घन्ति नीलवनराजिपरिकरोन्मील्यमानसौभाग्या अभिनवपटलपरिग्रहगौरग्रामा दिगाभोगाः ॥]

[॥ ३५९ ॥ सायं समारुतासारसेकशाद्वलितकानना भवन्ति ग्रीष्म एव जलदारम्भकोमला महीधरनितम्बाः ॥]

सोत्त-कलुसा णईओ पज्जत्त-कलम्ब-गन्धिणो पवणा ।
घण-डम्बरं विणा पाउसस्स तारुण्णयं गलइ ॥ ३६० ॥
वोलेन्ति गिम्ह-णिद्दं पहिया लिङ्गाहिसेय-सिसिरेसु ।
ऊढ-कलम्बज्जुण-परिमलेसु सुर-मन्दिरन्तेसु ॥ ३६१ ॥
तह तत्त णयर-रच्छा सहन्ति मेहावलम्बि-रवि-बिम्बा ।
धरणि-परिट्ठिय-गिम्हा णह-घोलिर-पाउसा दियसा ॥३६२॥
णवरि अ वसुहाहिव-जय-गइन्द-सीयर-कयाहिसे अव्व ।
जाया णिआह-परिणाम-धूसरा दिणयर-मऊहा ॥ ३६३ ॥

किं च जायं ।

अन्तो-घर-चिर-णिग्गमण-णसहियालोय कूणिया वलइ ।
णिद्दा-विमद्द-परिलुलिय-सालसायम्बिरा दिट्ठी ॥ ३६४ ॥

[॥ ३६० ॥ स्रोतः कलुषा नद्यः पर्याप्तकदम्बगन्धिनः पवनाः घनडम्बरं विना पर्जन्यस्य तारुण्यं गलति ॥]

[॥ ३६१ ॥ अतिक्रामन्ति ग्रीष्मनिद्रां पथिका लिङ्गाभिषेकशिशिरेषु ऊढकदम्बार्जुनपरिमलेषु सुरमन्दिरान्तेषु ॥]

[॥ ३६२ ॥ तथा तप्तनगररथ्याः शोभन्ते मेघावलम्बिरविबिम्बाः धरणीपरिष्ठितग्रीष्मा नभोघूर्णनशीलपर्जन्या दिवसाः ॥]

[॥ ३६३ ॥ अनन्तरं च वसुधाधिपजयगजेन्द्रसीकरकृताभिषेका इव जाता निदाघपरिणामधूसरा दिनकरमयूखाः ॥]

[किं च जातम् ।]

[॥ ३६४ ॥ अन्तर्गृहचिरनिर्गमनासोढालोककूणिता वलति निद्राविमर्दपरिलुलितसालसाताम्रा दृष्टिः ॥]

पीलिय-तमाल-पल्लव-सयणिज्ज-रसोल्ल-णह-वयं हरइ ।
णव-केसर-माला-सुरहि मेहलालङ्कियं जहणं ॥ ३६५ ॥
तक्खण-विच्छूढ-मुणाल-वलय-सीयल-पउट्ठ-परिमासा ।
सोहन्ति जलद्दा मलिय-चन्दणा बाहु-लइयाओ ॥ ३६६ ॥
णव-कणय-किङ्किणी-णिह-चम्पय-कुसुमावणद्ध-मञ्जीरं ।
हरइ परिकोमलुव्वूढ-वेस-लडहं परिब्भमियं ॥ ३६७ ॥
पिय-परिरम्भुम्मूलिय-णह-वय-परिसेस-चन्दण-सुयन्धो ।
अग्घइ दल-सबल-कलम्ब-दाम-हारो थणुच्छङ्गो ॥ ३६८ ॥
थोय-सुरा-मय-संभिण्ण-सरस-पाडल-कवोल-पडिलग्गं ।
उम्मिल्लइ केयइ-गब्भ-वत्त ताडङ्क-लायण्णं ॥ ३६९ ॥

[॥ ३६५ ॥ पीडिततमालपल्लवशयनीयरसार्द्रनखपदं हरति नव-केसरमालासुरभिमेखलालंकृतं जघनम् ॥ हरतीत्यत्र मन इति कर्मपद-मध्याहार्यम् ॥]

[॥ ३६६ ॥ तत्क्षणोत्क्षिप्तमृणालवलयशीतलप्रकोष्ठपरिमर्शाः शोभन्ते जलार्द्रा मर्दितचन्दना बाहुलतिकाः ॥]

[॥ ३६७ ॥ नवकनककिङ्किणीनिभचम्पककुसुमावनद्धमञ्जीरं हरति परिकोमलोद्व्‌ढवेषमधुरं परिभ्रमितम् ॥]

[॥ ३६८ ॥ प्रियपरिरम्भोन्मूलितनखपदपरिशेषचन्दनसुगन्धः अर्घति शबलदलकदम्बदामहारः स्तनोत्सङ्गः ॥]

[॥ ३६९ ॥ स्तोकसुरामदसंभिन्नसरसपाटलकपोलपतिलग्नम् उन्मीलति केतकीगर्भपत्रताडङ्कलावण्यम् ॥]

इय भमइ भवण-सिहरेसु गिम्ह-परिणाम-थोअ-सत्थामो ।
विरल-जल-बिन्दु-णिव्वविय-गण्ड-वासो पिया-सत्थो ॥ ३७० ॥
किं च । १०

इह तेय-मेह-संवलण-सिसिर-विच्छाय-कविस-रवि-बिम्बा ।
अग्घन्ति भग्ग-पवणा अरेणु-परिधूसरा दियहा ॥ ३७१ ॥
उक्कण्ठ-वरहि-चूडा-विडवन्दोलण-तरङ्गिओ वहइ ।
अविरल-जम्बु-फलासार-वडण-मुहलो इह समीरो ॥३७२ ॥
इह उव्वेल्लइ दर-पीय-सलिल-परिसामलोअरद्धन्ता ।
पेरन्त-धवल-गय-कण्ण-कब्बुरा मेह-पत्थारी ॥ ३७३ ॥
इह अहिमुह-मञ्जरिअज्जुणासु अवयाढ-कुडय-गन्धासु ।
वास-सुहआसु मुणिणो गमेन्ति दियहे गिरि-अडीसु ॥३७४॥

॥ ३७० ॥ इति भ्रमति भवनशिखरेषु ग्रीष्मपरिणामेन स्तोकबलो विरलजलबिन्दुनिर्वृतीकृतगण्डपार्श्वः प्रियासार्थः ॥ कुलकम् ॥

॥३७१॥ इत ऊर्ध्वं दशभिः कुलकम् । इहानुभागे तेजोमेघसंवलन-शिशिरविच्छायकपिशरविबिम्बाः अर्घन्ति भग्नपवना वृष्टिदानेन [1]खिन्नवा-३ यव अरेणुत्वेपि परिधूसरा दिवसाः ॥

॥ ३७२ ॥ उद्धटकण्ठमयूरविटपचूडान्दोलनतरङ्गितो वहति अविरल-जम्बुफलासारपतनमुखर इह समीरः ॥

॥ ३७३ ॥ इहोद्वेष्टमाना [भवति] ईषत्पीतसलिलत्वेन परिश्यामलोद-रैकदेशा[2] पर्यन्तधवलत्वेन गजकर्णवत्कर्बुरा मेघसंहतिः[3] ॥

॥ ३७४ ॥ इहाभिमुखमञ्जरीकार्जुनासु अवगाढकुटजगन्धासु वर्षासुख-दासु मुनयो गमयन्ति दिवसान् गिरितटीषु ॥

1 MH खिण्ण०, 2 MH ०देशाः 3 MH ०संहतयः

वूढोअय-कय-रव-चुण्ण-कलुस-पालास-फल-कसव्वाओ ।
इह सोहन्ति दरोव्वुद्व-सामला रण्ण-भूमीओ ॥ ३७५ ॥
अण्णेसिअव्व-पवणा आसारन्तेसु समहिउम्हाला ।
एए ते चूय वणाण होन्ति परिणामया दियहा ॥ ३७६ ॥
उम्हाल-कुसूल-मुहुच्चरन्त-रय-फरुस-मेय-गन्धाइं ।
आसार-जडे दियहे णन्दन्ति कुडुम्बि-गेहाइं ॥ ३७७
फल-सार-णलिणि-गहणा इह दारु-च्छेय-पविरला होन्ति ।
मूल-ट्ठिय-वाय-कलम्ब-कविस-वसुहा वणुद्देसा ॥ ३७८ ॥

॥ ३७५ ॥ व्यूढोदकाः परिवृत्तजलास्तथा कृतरवाः कृतशब्दा-श्चूर्णेन च वालुकादिधूल्या कलुषायितपलाशास्तेषां फलैः कसव्वाओ ककशा इह शोभन्ते ईषदुद्वृष्टश्यामला अरण्यभूमयः ॥ वर्षो वृष्टम् ॥

॥ ३७६ ॥ अन्वेषितव्यपवना आसारान्तेषु समधिकोष्मयुक्ता एते ते चूतवनानां भवन्ति परिणामकाः पाचका दिवसाः ॥

॥ ३७७ ॥ ऊष्मयुक्तकुसूलमुखेभ्य उँद्धरणाक्रियायुक्तं निःसरद्य-द्रजस्तेन परुषस्य मेदसो गन्धा येषु तानि आसारेण जडे शीते दिवसे नन्दयन्ति कुटुम्बिगृहाणि कुटुम्बिनः अर्थात् । मांसादिभक्ष्यविशेष-समृद्धत्वाद्गृहान्निःसरतां कुटुम्बिनां भोज्यविशेषभोगयोग्यतया प्रीतिमुत्पा-दयन्तीत्यर्थः ॥

॥ ३७८ ॥ फलैः शाराः शबला या नलिन्यस्ताभिर्गहना इह दारुच्छेदेन ग्रीष्मकृतेन प्रविरला भवन्ति मूलस्थितशुष्ककद-

[1]MH. omits ^{0}दु^{0}. [2] So MH. Have we not to read उच्चरण॰ ?

णव-केयइ-वासिय-केस-संजमा दक्खिणाओ णारीओ ।
इह ता अणायरुज्जल-हलिद्दि-राया विरायन्ति ॥ ३७९ ॥
इह कोसुमेण चावेण जो जयइ साहुणा विसम-बाणो ।
लहिऊण पाग-सासण-सरासणं कह ण विप्फुरइ ॥ ३८० ॥
इय उक्कण्ठा-पडिवण्ण-हियय-परिकोमला पवट्टन्ति ।
संलावा काल-सहाअ-संसिणो कडय-लोयस्स ॥ ३८१ ॥
कण्ठ-णिहुयं च गीयं अलद्ध-णिद्दं च णिज्जण-पसुत्तं ।
सरसो उक्कण्ठा-णिब्भरस्स हिययस्स वीसामो ॥ ३८२ ॥

३ म्बत्वेन कपिशवसुधा वनोद्देशा विपिनप्रदेशाः । वायं शुष्कम् । बालकअम्बेति पाठे बालकदम्बेत्यर्थः ॥

॥ ३७९ ॥ नवकेतकीवासितकेशसंयमा दाक्षिणात्या नार्यः इह ता अनादरेण [1]अप्रयत्नेन स्वभावेनोज्ज्वलया हरिद्रया रक्ता ३ विराजन्ते ॥

॥ [३८० ॥ इह कौसुमेन चापेन यो जयति साधुना विषमबाणः लब्ध्वा पाकशासनशरासनं कथं न विस्फुरति ॥]

॥ ३८१ ॥ इति उक्तप्रकारेण उत्कण्ठाप्रतिपन्नहृदयपरिकोमलाः प्रवर्धन्ते संलापाः कालस्वभावशंसिनः कटकलोकस्य ॥ कोमलाः शृङ्गारा- ३ दिविलासोल्लासरसभाजः । कुलकम् ॥

॥ ३८२ ॥ कण्ठनिभृतं कण्ठमधुरं च गीतं तथा अलब्धनिद्रत्वे पूर्वं सति पश्चान्निर्जनदेशे प्रसुप्तं द्वयमेवोत्कण्ठया कोमलस्य विरहकृतदुः- ३ खभिदुरस्य हृदयस्य सरसो विश्रामः ॥ कटकनिवासिनां विरहिणां चेतो निर्वृतावयमुपाय इति प्रसङ्गादुच्यते ॥

[1] MH. प्रयत्नेन.

किं च जायं ।

उम्हाअन्त-गिरि-यडं सीमा-णिव्वडिय-कन्दलुब्भेयं ।
णिव्वाइ विरल-धारा-बन्धुरिय-रयं धरणि-वेढं ॥ ३८३ ॥
आसार-ताडियाइं बलाय-लुप्पन्त-चलिय-सहराइं ।
सरिया वहन्ति संपइ अपेअ-पण्डूइं सलिलाइं ॥ ३८४ ॥
आवण्डु-सलिल-लङ्घिय-वसुआआ मलिण-सेवल-सिहाओ ।
जल-रङ्कु-दुक्ख-लक्खिय-सहरा घोलन्ति सरियाओ ॥ ३८५ ॥
विलुलिय-पिसङ्ग-वल्ली-वियाण-उद्देस-कोमल-फलाण ।
पविरल-रक्खाण सिरी वियलइ वालुङ्कि-वाडाण ॥ ३८६ ॥

किं च जातम् ।

॥ ३८३ ॥ ऊष्मायमाणगिरितटं सीमनिर्वृत्तकन्दलोद्भेदं शुष्यति विरलधाराबन्धुरितरजस्कं धरणीपीठम् । सीमा संधिः । [1]निर्वृत्तं संपन्नमभिव्यक्तम् । निव्वाइ शुष्यति । बन्धुरितं पिण्डीकृतम् ॥

॥ ३८४ ॥ आसारताडितानि बलाकालुप्यमानचलितशफराणि सरितो वहन्ति संप्रत्यधौतपाण्डूनि सलिलानि ॥ अधौतत्वं जलस्यानि-
३ र्मलीभूतत्वम् । आसारताडनेन गिर्यादिकर्दमस्वीकारः कालुष्यहेतुरुक्तः ॥

॥ ३८५ ॥ आपाण्डुना सलिलेन लङ्घितत्वाद्वसुधाया परिम्लाना अत एव मलिनाः शैवालशिखा यत्र ता जलरङ्कुदुःखलक्षितशफरा
३ घूर्णन्ते सरितः ॥ जलरङ्कुः ढेङ्कुः । शफराः सूक्ष्ममत्स्याः ॥

॥ ३८६ ॥ विलुलितपिशङ्गवल्लीवितानप्रदेशकोमलफलानां प्रविरलरक्षाणां श्रीः शोभा विलसति वालुङ्कीवाटानाम् ॥ वालुङ्की
३ चिर्भटिका ॥

[1] MH. निवृत्तं   [2] MH. °धावितसहराणि.

न चलइ नवम्बु-धोयंपि पल्लले विरल-मुह-कऊसासं ।
मीण-उलं सहरन्तर-परिसंगय-पङ्क-गरुयङ्गं ॥ ३८७ ॥
विअरइ सद्दल-रेहाअमाण-सुर-धणु-णिवेस-सुहयम्मि ।
गयण-त्थलम्मि गो-मण्डलंव वलयं वलायाण ॥ ३८८ ॥
दीसइ णिरन्तरुब्भिण्ण-हरिय-हरि-चाव-कन्दल-करालं ।
परिओसुप्पइअ-मऊर-जाल-सबलंव गयणद्धं ॥ ३८९ ॥
पयडाअइ गिम्हाणिल-वेया-मूलुक्खयम्मि रय-पडले ।
सद्दल-परिणीलमहो कमढ-कवालंव महि-वेढं ॥ ३९० ॥

॥ ३८७ ॥ न चलति नवाम्बुधौतेपि पल्वले विरलकृतमुखोच्छ्वासं मीनकुलं शैलान्तरात्परिसंगतेनागतेन संबद्धेन पङ्केनाङ्कितत्वादवलिप्त-शरीरत्वात् ॥

॥ ३८८ ॥ विचरति शाद्वललेखायमानसुरधनुर्निवेशसुभगे गगन-स्थले गोमण्डलमिव वलयं वलयाकारत्वाद्बलाकानाम् ॥ बलाकाशब्दोऽ-जहल्लिङ्गो[1] बकवाची ॥

॥ ३८९ ॥ दृश्यते निरन्तरोद्भिन्न [हरित] हरिचापकन्दलकरालं परितोषोत्पतितमयूरजालशबलमिव गगनतलम् ॥ कन्दला इन्द्रचापरेखाः कन्दलाकारत्वात् । हरिरिन्द्रः ॥

॥ ३९० ॥ प्रकटायते ग्रीष्मानिलवेगमूलोत्खाते रजःपटले शाद्व-लपरिनीलमहाकमठकपाटमिव महीपीठम् ॥ महाकमठो महाकूर्मो भूमिधर्ता तस्य कपाटः कोशः ॥

[1] MH. °शब्दोजहल्लिंगोवकवाची.

विसहन्ति णिय-विसाणल-पयविज्जन्तङ्ग- मग्गिअ-प्फंसं ।
धारा-दूमिय-फण-मण्डलावि फणिणो णवासारं ॥ ३९० ॥
पडिसन्त-रयासण्णा—अमाण-गिरि-मण्डला विरायन्ति ।
कामं सामीकय-गय-उलाओ आसार-लेहाओ ॥ ३९१ ॥
छाया एक्कासारेवि फुरइ णिद्धोय-रेणु-णीलाण ।
गिम्हाहय-विरलुद्देस-पिङ्ग-विडवाण उच्छूण ॥ ३९२ ॥
घडिय-फुडियन्तराओ गहिय-विस-ट्ठाण-पण्डुर—जलाओ ।
अहिरायन्ति धुयारुण-कसेरु-मूलाओ सरसीओ ॥ ३९३ ॥

॥ ३९० ॥ विषहन्ते निजविषानलप्रतप्यमानाङ्गमार्गितशीतस्पर्श धारादूनफणमण्डला अपि फणिनो नवासारम् ॥ दूमियं ॥ टुदु उपतापे ३ उपतप्तं बाधितम् ॥

॥ ३९१ ॥ परिशान्तरजस्त्वेनासन्नायमानानि गिरिमण्डलानि यासां [ता] विराजन्ते कामं पर्याप्तं कृत्वा निरन्तरमञ्जनाखिलमलबि- ३ लयाच्छयाभीकृतगजकुलाः कासारलेखाः ॥ [1]स्रुतिप्रवृद्धप्रवहज्जलाधार- दीर्घिकात्मिकाः कासारलेखा उच्यन्ते ॥

॥३९२॥ छाया कान्तिः । एकासारेपि प्रावृषेण्यप्रथमजलभारेपि स्फुरात शोभते निर्धौतरेणुतया नीलानां ग्रीष्मवशेनागताः प्राप्ता विरलप्रदेशेषु ३ पिङ्गाः पीतच्छायाः शोषवशाद्विटपा येषां तेषामिक्षूणाम् ॥

॥ ३९३ ॥ घटितस्फुटितान्तरा गृहीतविसस्य स्थाने पाण्डुरजला अभिराजन्ते नैवारुणकसेरुमूलाः सरस्यः ॥ पूर्वघटितान्यन्तरालान्यति- ३ प्रबन्धात् स्फुटन्ति नवबिसजनिवस्थाया[2] प्रतिबिम्बेनैव तत्प्रदेशे जलस्य पाण्डुरता भाति । कसेरुस्तृणविशेषो जलजः[3] ॥

---

[1] MH. श्रुतिप्रबद्ध प्रवहज्जलाधारदीर्घगतात्मिकाः कासारलेख्या उच्यन्ते । The emendation is conjectural. [2] So MH. ! [3]MH.°जम्.

जलयाणिल-रङ्खोलिय-हारियङ्कुर-सिसिर-पायव-तलाइं ।
सलिलाहय-विरसोउम्बराइं जायाइं रण्णाइं ॥ ३९४ ॥
सिसिर-च्छाएसु चिरं उयसिन्धु-तरङ्ग-पुलिण-सुहएसु ।
पहिएहिँ वीसमिज्जइ विहङ्ग-मुहलेसु वच्छेसु ॥ ३९५ ॥
णव-वरणय-गारन्तर-हिंसी-वण-मत्त लावय-कुलाओ ।
जाया भवणग्ग-णियच्छियव्व-सोहाओ सिमाओ ॥ ३९६ ॥
आयव-कढमाण-णवम्बु-सिण्ण-दर-गोर-सालिणो होन्ति ।
सीमन्ता कच्छव-पोय-पट्टि-परिधूसरुद्देसा ॥ ३९७ ॥
मसिणुण्णय-पेरन्तं वावीण जलागमोणयं होइ ।
णिद्धोय-कद्दमाणील-कक्करुद्दन्तुरं वरणं ॥ ३९८ ॥

॥ ३९४ ॥ जलदानिलकम्पितहरिताङ्कुरशिशिरपादपतलानि सलिलाहतत्वेन विरसोदुम्बरफलानि जातान्यरण्यानि ॥

[॥ ३९५ ॥ शिशिरच्छायेषु चिरम् उदधिसिन्धुतरङ्गपुलिनसुभगेषु पथिकैर्विश्राम्यते विहङ्गमुखरेषु वृक्षेषु ॥]

॥ ३९६ ॥ नवचैरणकैर्बालतृणविशेषैर्निरन्तराणि यानि हिंसीनां लताविशेषाणां वनानि तत्र मत्तानि लावकानां तित्तिरीणां कुलानि २ यत्र ते [sic]जाता भवनाग्रप्रेक्षितव्यस्वयोग्याः सीमान उपवनविशेषाः ॥

॥ ३९७ ॥ आतपक्वथ्यमाननवाम्बुस्विन्नेषद्गौरशालयो[1] भवन्ति सीमान्ताः कच्छपपोतकपृष्ठवत्परिधूसरप्रदेशाः ॥

॥ ३९८ ॥ मसृणोन्नतपर्यन्तं वापीनां संबन्धि जलागमेनावनतं भवति निर्धौतकर्दमत्वेनानीलैः कर्करैरुद्दन्तुरं वरणं तटम् ॥

[1] MH. नताम्बुखिरख्यो for नवाम्बु &c. Probably the passage is corrupt.

वारिच्छेअ-दरावीय-सलिल-वोसट्टमाण-कलमाओ ।
जायाओ सीर-खण्डिय-मुत्थ-सुयन्धाओ भूमीओ ॥ ३९९ ॥
आरम्भिणोव्व संपइ दूरुग्गय-दिणयरावि णज्जन्ति ।
दूरुग्गयावि परिलङ्घिणव्व दियहा णवब्भेहिं ॥ ४०० ॥
कावि सिरी गय-गोहण-परिलक्खिज्जन्त-वियड-भावाण ।
ऊससिय-तण-गहीरा-अमाण-मग्गाण कच्छाण ॥ ४०१ ॥

[1]स्विन्नत्वेन पर्यन्तानां मसृणत्वम् । उन्नतप्रदेशजलरयानीतकर्दम-कूटत्वेन चोन्नतत्वम् । जलागमनेन च वापीनां पूर्णत्वादवनतानि ५ तटानि लक्ष्यन्ते ॥

॥ ३९९ ॥ वारिच्छेदे प्रान्ते ईषत्पीतसलिलत्वेन वोसट्टमाणा [2]सुगन्धामोदायमानाः कलमाः शालिविशेषा यासु जाताः सीरैर्हलैः ३ खण्डितानि यानि मुस्तानि तैः सुगन्धा भूमयः ॥

॥ ४०० ॥आरम्भिण इव उपक्रमयुक्ता इव संप्रति दूरोद्गतादि-नकरा अपि सन्तो ज्ञायन्ते दूरोद्गता अपि बहुशेषा अपि परिलङ्घिन ३ इव निकटास्तमया इव ज्ञायन्ते नवाभ्रैः ॥ अथवा जलधरपूरिते गगने सति दूरोद्गता अप्युन्नता अपि लम्बिन इव ज्ञायन्ते दिवसा इत्यर्थः ॥

॥ ४०१ ॥ कापि श्रीः शोभा गतगोधनत्वे परिलक्ष्यमाणवि-३ कटभावानाम् उच्छ्वसिततृणत्वेन गभीरायमाणमार्गाणां कच्छानामुपवना-नाम् ॥

---

1 MH. reads स्वितत्वेन.   2 MH वोसट्टमाणसुगन्धामोदायमाना:

समहिय-संज्झा-राया विउणुच्चरमाण-गिरि-णइ-रवाओ ।
जाया संताण-पयत्त कीड-विरुयाओं रयणीओ ॥ ४०२ ॥
उग्गन्ध-मइल-वसुहा सहन्ति णिव्वडिय-रगय-च्छाया ।
दुद्दिण-विसद्द-दूरायमाण-तूराओं णयरीओ ॥ ४०३ ॥
जायाओं सलिल-धारा-विराम-णिव्वडिय-पह-जलुग्गारा ।
विज्जुज्जो आलक्खिय-मेह-विहङ्गाओं रयणीओ ॥ ४०४ ॥

॥ ४०२ ॥ समधिकसंध्यारागाः । मेघेषु प्रतिबिम्बितान[1] रवि-
किरणाना रागातिरेकेण स्फुरणात् । दूँरोच्चराद्गिरिनदीरवाभोगाः । दूर-
३ च्चरमाणागिरि[ण] इरयाउ इति पाठे दूरवर्धमानगिरिनदीवेगाभोगा
इत्यर्थः । जाताः संतानप्रवृत्तकीटविभवा रजन्यः ॥ कीटा मण्डुका-
दयः । संताणपओत्तकीडविरुआओ इति पाठे संतानरूपप्रवृत्तकीट-
६ विरुताः ॥

॥ ४०३ ॥ [1]उद्धूँनस्कन्धमहाशकुनाः सहन्ते वर्षाकालस्वभाव-
परिपोषे समर्था भवन्ति । निर्वृत्तरागच्छाया विद्युद्विलसितैः । दुर्दि-
३ नविमर्ददूरायमाण[2]तूर्यशब्दा रजन्यः ॥ महाशकुन उलूकः । सोन्ध-
कारातिशययुक्तासु रजनीषूद्धततरकन्धरो भवतीति कश्चित् । तत्त्वेन
तु अल्पशकुना न बाहिरवस्थातुं शक्ता महान्त इव तद्गतग्रीवागर्जि-
६ तासारवेगाद्याहताः सन्तो भवन्तीत्यनुभवसिद्धम् । दुर्दिने गर्जितम् ।
तेनाभिभूतत्वात्कूररवो न श्रयते ॥

॥ ४०४ ॥ जाताः सलिलधाराविरामनिर्वृ[3]त्तपथजलोद्गाराः विद्युद्द्यो-
ताऽक्षितमेघ [त्रि] भागा रात्रयः ॥ नीरधारासारावसाने[4] सत्यपि
३ विद्युदालोके [5]मारुतजलोद्गारा नालोक्यन्ते । धारासारेण दृष्टिप्रसरानि-

[1] The commentator's text as given in J is उक्कन्ध-महासउणा सहान्ति निव्व-
डिय रायअ-छाया । दुद्दिण-विमद्द-दूरायमाण-मूराओ रयणीओ, [2] MH °त्तर° for °तूर्य°
perhaps °तूर° is intended. But what may that mean ? [3] MH. °निम्रत°,
[4] So MH. Have we not to read °वसरे ? [5] So MH.

कीडाविलङ्कुर-सिहा धारा-कद्दमिय-कच्छ-कासारा ।
छेत्त-णिसम्मन्त-सराडि-मण्डला होन्ति सीमन्ता ॥ ४०५ ॥
गयणं च मत्त-मेहं धारा लुलियज्जुणाइँ अ वणाइं ।
निरंहकार-मियङ्का हरन्ति णीलाओँ अ णिसाओ ॥ ४०६ ॥
जलआगमम्मि मज्जइ जलम्मि सीयन्त-णइ-अड-णिवसं ।
महु-मह-तलिमत्तण-घडिय-सेस-मुक्कंव महि-वेढं ॥ ४०७ ॥

रोधात् । धाराविरामे तु विद्युदालोकेन स्फुटाः प्रतीयन्ते । ते मेघाश्च-
५ विभक्ता इत्यर्थः ॥

॥ ४०५ ॥ कीटाविलाङ्कुरशिखा धाराकर्दमितकच्छकासाराः
क्षेत्रनिषीदच्छरा[1]टिमण्डला भवन्ति [2]सीमान्ताः ॥ कच्छा उपान्ताः ;
३ कासाराः प्रदेशाः । [3]सराडयः सेधाः ॥

॥ ४०६ ॥ गगनं च मत्तमेघम् । धारालुलितार्जुनानिच वनानि ।
निरंहकारमृगाङ्का हरन्ति स्वीकुर्वन्ति विरहितानां मदनोद्दीपनेन
३[नीलाश्च निशाः] ॥

॥ ४०७ ॥ जलदागमे [मज्जति जले] [*]मज्जन्नदीतटनिवेशं
कृत्वा मधुमथनप्रेरिततालिमे[*] घटितशेषमुक्तमिव महीपीठम् ॥ पृष्ठपूर्ण-
३ त्वेन निमग्नतटनदीत्वात् प्लाविते।परान्तत्वाच्च[4] पृथिवी तावदुत्प्रेक्ष्यते[5] ।
जलधिम[6]ध्यशायिना हरिणा प्रेरितं [7]यत्तलं शय्या तेन घटितेन संबद्धेन

[1] MH, °त्सरारि.° [2]MH, सीमंताः [3] MH, सरार्यः [4]MH very corruptly पावितोपरंनत्वाश्च The emendation is conjectural, [5] MH तावांदप्रे क्ष्यते. The emendation is mine, [6]MH, ° मध्ये शा°. [7] MH मत्तलं.

तणइल्ल-तरु-यलाणं असेव्व कलुसुण्ह-पल्लल-जलाण ।
दूरालोयेच्चिय पाउसम्मि लच्छी वणन्ताणं ॥ ४०८ ॥
ऊससिय-रण्ण-सीमावरोह-सिहराहिलक्ख-तरु-सण्डा ।
दीसन्ति णिबुड्डा इव वलन्त-धूमोच्छआ गामा ॥ ४०९ ॥
धारा-किलिण्ण-वत्तं आसुरहि-कसाय-केसरद्धन्तं ।
परिणमइ बन्धणेच्चिय परिसिढिलं जूहिया-कुसमं ॥ ४१० ॥
णन्दन्ति णान्दिअ-दुमा आसार-च्छेय-सीयल-समीरा ।
हिययं थल- मग्ग-वलन्त-गो-हणा रण्ण-पेरन्ता ॥ ४११ ॥

महाभारमसहमानेन शेषेण त्यक्ता सतीव क्रुडितेति ॥ महुमहतलमोलिअ ६ इति पाठः क्वचित् । क्वचित्तु महुमहतलिमत्तणेति । मधुमथतलिमत्वा-द्घटितेन संवेद्धन शेषेण त्यक्तेवेति तत्रार्थः ॥

॥ ४०८ ॥ तृणवत्तरु [त] लानामसेव्यकलुषोष्णपल्वलजलानां दूरालोक एव प्रावृषि लक्ष्मीः शोभा वनान्तानामुपवनानाम् ॥ इल्लेति ३ मत्वर्थीयः । हेतुगर्भे च वनान्तविशेषणे । हेतुतया दूरादेवो[1]पवनानि सुन्दराणि दृश्यन्ते न तु सेव्यानीत्यर्थः ॥

॥४०९॥ उच्छ्वसिता [2]अरण्यसीमसु ये अवरोहास्तृणादयस्तैः[3] शिखरमात्रेण दृश्यमानेनाभिलक्ष्या अनुमेयास्तरुषण्डा येषा ते दृश्यन्ते ३ निक्कुडिता इव मग्ना इव वलता धूमेनास्तृता आच्छादिता ग्रामाः ॥

॥ ४१० ॥ धाराभिः क्लिन्नपत्रम् ईषत्सुरभिकषायकेसरोंघ्रांत परिणमति विलीयते बन्धन एव वृन्त एव परिशिथिल यूथिकाकुसुमम् ॥ ३ क्लिन्नत्वात्कषायत्वं केसरभागानाम् । यूथिका जातिः । सुमनः—शब्दाभिमाना[4] मालती । यूथरूपेण कदम्बगोलकवत्तत्र कुसुमोद्भवात् ॥

॥ ४११ ॥ नन्दन्ति आनन्दयान्ति नन्दितद्रुमाः आसारच्छेदशीतलसमीरा हृदयं स्थलमार्गवलद्गोधनाः अरण्यपर्यन्ताः ॥

---

[1] MH. °मानानि for वनानि.[2] MH. उच्छ्वसितारण.° [3]MH. °स्तेशुष्काशिखर° for °स्तैः शिखर° which is a conjectural emendation. [4] So MH. °शब्दाभिधाना ?

णिबिड-दुम-मण्डलाइं णिरन्तरूसासिय-सद्दल-सिहाइं ।
वच्चन्ति बहल- भावं पुञ्जिज्जन्ताइं व वणाइं ॥ ४१२ ॥
णवरि अ पयाण-समुहस्स पाउसेच्चिय किणावि णर-वइणो ।
णीराइज्जन्तिव वलिय-विज्जु-वलया दिसाहोया ॥ ४१३ ॥
सोहइ विमुह-पयत्तस्स झत्ति मगहाहिवस्स विणियत्तो ।
उक्का-दण्डस्सव सिहि-कणाण णिवहो णरिन्दाण ॥ ४१४ ॥
अग्घइ तत्थ रणारम्भ-भिण्ण-भड सोणि अ-च्छडायम्बं ।
धारायड्ढिय-पल्हत्थ-विज्जु-वलयंब महि-वेढं ॥ ४१५ ॥

॥ ४१२ ॥ निबिडद्रुममण्डलानि । प्रवृद्धशाखत्वात् । निरन्तरोच्छ्-सितशाद्वलशिखानि व्रजन्ति बहलभावं पुञ्जीक्रियमाणानीव वनानि ॥

॥ ४१३ ॥ अनन्तरं च प्रयाणसंमुखस्य प्रावृष्येव केनापि नरप-तेर्नीराज्यन्त इव ज्वलितविद्युद्वलयस्वाद्दिगाभोगाः ॥ किल नृपतियात्रा-
३ रम्भे प्रास्थानिकं कर्म चोदितं शरदि । यत्र नीराजनसंज्ञके चतुर्दिक्षु तृणकाष्ठादिकं प्रज्वाल्यते । तदिहापि प्रावृषि चतुर्दिक्षु प्रज्वलिततडिल्लतया केनापि क्रियमाणमुत्प्रेक्ष्यते । नीराज्यन्ते नीराजनयुक्ता इव
६ क्रियन्त इत्यर्थः ॥

॥ ४१४ ॥ शोभते विमुखप्रवृत्तस्य पलायितस्य झटिति[1] मगधाधिपस्य विनिवृत्तः संमुखीभूतो लज्जापरलोकभयपरामर्शात्
३ उल्कादण्डस्येव शिखिकणानां निवहो नरेन्द्राणाम् ॥ उल्कादण्डो वज्रः ॥

॥ ४१५ ॥ अर्घति शोभते तत्र संग्रामे रणारम्भे भिन्नभटशोणितच्छटाताम्रं धाराकृष्टपर्यस्तविद्युद्वलयमिव महीपीठम् ॥ महत्यः

1 MH झगिति.

तियस-रह-पेल्लिय-घणो णह-दुन्दुहि-बहल-गज्जिउग्गारो ।
जाओ पडन्त-मन्दार-णिबिड-धारो णहाहोओ ॥ ४१६ ॥
अहवि वलाअन्तं कवलिऊण मगहाहिवं मही-णाहो ।
जाओ एला-सुरहिम्मि जलहि-वेला-वणन्तम्मि ॥ ४१७ ॥
रयण-कविलासु सोहइ वेला पुञ्जिय-सिलासु से भमियं ।
फल-भङ्ग-महुर-गन्धासु णालियेरी-वणालीसु ॥ ४१८ ॥

३ शोणितच्छटा वेगवर्षेण मेघेभ्य आकृष्टा रणभूमौ क्षिप्ता विद्युलता इवोत्प्रेक्षिताः ॥

॥ ४१६ ॥ त्रिदशरथप्रेरितघनो नभोदुन्दुभिनादेनाहतेन रणपटहेन बहलो गर्जितोद्गारो यत्र स जातः प्रवृत्तमन्दारनिबिडधारो ३ नभआभोगः ॥ सुभटचरितपरितोषितसुरवरविमुक्तत्वमत्र मन्दारकुसुमानाम् ॥

॥ ४१७ ॥ अथापि पलायमानं कवलयित्वा मगधाधिपं महीनाथो यातः प्राप्तः एलासुरभौ जलधिवेलावनान्ते ॥ यद्यपि च वंशवी-३ र्यश्रुतादीनि ख्यापयित्वा रिपोरपि । तज्जयात्नायकोत्कर्षवर्णनं च धिनोति नः इत्यलंकारेषु दिष्टम् तथापि प्रथमविजयविषयं तत् । अपरिमितविजयभाजस्तु यशोवर्मणः प्रतापसिद्धरिपुवर्णनमेवमप्यु-६ त्कर्षमावहतीति भद्रम् ॥

॥ ४१८ ॥ रत्नशबलासु शोभते वेलापुञ्जितशिलासु से अस्य राज्ञो भ्रान्तं फलभङ्ग[1]मधुरगन्धासु नालिकेरीवनालीषु[2]

---

[1] MH, फलभगामधुर°. [2] MH, adds the word आल्यः after °वनालीषु.

किं च । ३

जय-गय-कुम्भप्फालण-फुरन्त-सिन्दूर-राविओ जाण ।
दूरुग्गओवि नो मुयइ रयणि-विरम-च्छविं सूरो ॥ ४१९ ॥
चलण-णह-च्छवि-विच्छोलियाइं काऊण ताण वङ्गाण ।
अहिणव-पणाम-वेलक्ख-पण्डुराइंपिव मुहाइं ॥ ४२० ॥
चलिओ कुम्भी-फल-दन्तुरासु दिट्ठिं वसुंधरा-णाहो ।
रण्ण-त्थलीसु-दन्तो णिरूसुआसीण-हरिणासु ॥ ४२१ ॥

अवि य । २

बल-भर-पीडा-खुप्पन्त-सेस-सिर-रयण-मण्डला जस्स ।
गब्भ-परिसण्ठियारव्व चलइ विहुरोअरं वसुहा ॥ ४२२ ॥

॥ ४१९ ॥ अथ तिसृभिर्वङ्गराजपराजयवर्णनम् । जयगजकुम्भास्फालनस्फुरत्सिन्दूररञ्जितो येषां दूरोद्गतोपि मध्याह्नस्थोपि नो
३ मुञ्चति रजनीविरमे छविं प्रभातकालकान्तिं सूर्यः ॥ [1]एतस्यामगणितमदगजसमर्थत्वं वङ्गानामुक्तम् ।

॥ ४२० ॥ चरणनख[च्छवि]प्रक्षालितानि कृत्वा तेषामपि गज[2]श्रीगणपतीनां [3]वङ्गनाम् अभिनवप्रणामवैलक्ष्यपाण्डुराणीव मुखानि ।

॥ ४२१ ॥ चलितः कूष्माण्डीफलदन्तुरासु दृष्टिं वसुंधरानाथः अरण्यस्थलीषु ददन्निरुत्सुकासीनहरिणासु ॥ विशेषकम् ॥

॥ ४२२ ॥ [4]बलभरपीडाकुडच्छेषशिरोरत्नमण्डला यस्य गर्भपरिसंस्थिताङ्गारकेव चलति विधुरोदरं कृत्वा वसुधा । विहुओअ-
३ रमिति पाठे विधूतोदरमित्यर्थः । आर अङ्गारको भौमः ।

[1] MH. पठेयामगणित°. [2] MH. °शिरि°. [3] MH पतीनामङ्गनाम्
[4] MH. °पीडाकुड°.

दक्खिण-दिसा-णरिन्देण तेण पायडिय-पेसल-पणामो ।
जाओ पहेण मलयावलम्बिणा मेइणी-णाहो ॥ ४२३ ॥

किं च । ७

रहस-च्छेयाअर-कय-कय-ग्गहुत्ताण-विवलियच्छेण ।
जेण पसायाहिमुहं मुहमसम-सरारिणो दिट्ठं ॥ ४२४ ॥
कण्ठाहोएसु कया ससंभमं जस्स वसह-इन्धेण ।
मउलि-मियङ्कामय-सेय-भग्ग-वियणा वणच्छेया ॥ ४२५ ॥
दिट्ठाओ णव-णवाणण-सोहाओ पुणो त्रराहि सपुण्णा ।
सायर-वामद्ध-पणामियम्मि मणि-दप्पणे जेण ॥ ४२६ ॥

॥ ४२३ ॥ [1]दक्षिणादिग्नरेन्द्रेण तेन प्रकटितपेशलप्रणामः सन् यातः पथा मलयावलम्बिना मेदिनीनाथः ॥ युगलकम् ॥

॥ ४२४ ॥ इत ऊर्ध्वं सप्तभिः कुलकम् । किं चेत्यर्थान्तरप्रस्तावनायाम् । रभसच्छेदादरकृतकचग्रहोत्तानविवलिताक्षे[2]ण येन दशाननेन ३ प्रसादाभिमुखं मुखम् असमशरारेर्दृष्टम् । हराराधनप्रवृत्तेन रावणेन स्वशिरश्छेदेन पूजा चिकीर्षता प्रसन्नमुखो मदनारिपुरवलोकित इति प्रसिद्धिः ।

॥ ४२५ ॥ कण्ठाभोगेषु कृताः ससंभ्रमं कृत्वा यस्य वृषभचिह्नेन शंकरेण मौलिस्थितमृगाङ्कामृतसेकभग्नवेदना व्रणच्छेदाः । यस्य ३ छिन्नकण्ठव्रणस्य[3] हरेण कृपया चन्द्रादमृतमादाय सेकं कृत्वा पीडा निवारिता ।

॥ ४२६ ॥ दृष्टा नवसंख्याकानाम् अभिनवानाम् आननानां शोभाः पुनर्भवात् हरप्रसादात्संपन्नाः । क दृष्टाः । सादरेण वामार्धेन गौरीभा-

---

[1] MH. adds किं च before. ⁰दक्षिण [2] MH. ⁰वलिताक्षण
[3] MH. ⁰वन⁰ for ⁰व्रण⁰.

परिउट्ठे साण-णिरूसुएण सा जेण चन्द-हासस्स ।
परिमुट्ठा णिय-कण्ठट्ठि-चुण्णपुञ्जङ्किया धारा ॥ ४२७ ॥
मलिआ पंसुलिअ-करेण जस्स विम्हय-रसा ति-णयणेण ॥
तुलिओआरि अ-केलास-मूल-पङ्कङ्किआ बाहू ॥ ४२८ ॥
सङ्का-मन्थर-संचार-दूमिओ जस्स भवण-कच्छासु ।
संचरइ तिअस-बन्दी-ससिएहिं णिरग्गलं पवणो ॥ ४२९ ॥
तंपि दस-कन्धरं हरि-सुएण कक्खन्तरम्मि काऊण ।
जम्मि समुद्दद्देसे भमिअं पत्तो पहू तम्मि ॥ ४३० ॥

१ गेन प्रणामिते समर्पिते मणिदर्पणे येन । असकृत्खड्गप्रहारो दशम शिरच्छेदे न पर्याप्त इति नवै[1]व च्छिन्नानि तान्येव नवानि निर्मितानि हरप्रसादेन ।

॥ ४२७ ॥ परितुष्टे शा[2]तत्वान्निरुत्सुकेन सा येन चन्द्रहासस्य खड्गस्य परामृष्टा निजकण्ठास्थिचूर्णपुञ्जाङ्का धारा । [3]दशमं शिरच्छे-
२ त्तुमनेन शङ्कितमिति स्पृशनोभिप्रायः ।

॥ ४२८ ॥ मलिताः कृपया मर्दिताः पांसुलितेन पांसुयुक्तेन करेण । कर्दमाविलिप्तत्वेन पिच्छिलत्वाङ्गुलिं विना मर्दनायोग्यत्वात् ।
३ यस्य विस्मयवशात् त्रिनयनेन तुलितावतारितकैलासमूलपङ्काङ्किता बाहवः ।

॥ ४२९ ॥ [[4]शङ्कामन्थरसचारदुःखितो यस्य भवनकक्षासु संचरति त्रिदशबन्दिश्वसितैर्निरर्गलं पवनः] ।

॥ ४३० ॥ तमपि दशकन्धरं रावण हरिसुतेन वासवपुत्रेण वालिना कक्षान्तरे कृत्वा यस्मिन्समुद्रोद्देशे भ्रान्तं प्राप्तः प्रभुस्तस्मिन् ॥

[1] MH. नचैव । [2] MH. शौतत्वात. [3] MH. दशमशिर॰. [4] MH. omits to give any commentary or this Stanza which is found in J. De. K.P.

अवि य । ९

रोसारूढो परिपाडलेसु मुह-मण्डलेसु सुहडाण ।
पहर-समचिय णिव्वडइ सामलो सोणिउप्पीलो ॥ ४३१ ॥
बल-संखोहुक्खय-रेणु-णिवह-णिट्ठिय-वसुधरा-पयडो ।
दीसइ सेस-फणा-मणि-राओ इव रुहिर-विच्छड्डो ॥ ४३२ ॥
परिणइ-कुण्डलिअ-करावपीडणा मडह-गण्ड-विवरेहिं ।
उद्धं णिबद्ध-वेआ गएहिँ मुच्चन्ति मय-धारा ॥ ४३३ ॥
परिरुज्झइ अमरिस-दसण-कड्ढिआहर-णिरुद्ध-वयणेहिं ।
असमाणि अ-पहु-कज्जत्तणेण-जी-अंपिव भडेहिं ॥ ४३४ ॥

॥ ४३१ ॥ अधुना पारसीकसंज्ञकजनपदपातिना सह जयान्तं युद्धं नवकुलकेन प्रस्तुतनरपतेराह । रोषवशादारूढः परिपाटलेषु मुखम-
३ ण्डलेषु सुभटानां प्रहारसममेव [1]निर्वर्तते प्रकटीभवति श्यामलः शोणितसंघातः ॥ उप्पीलो[2] संघातः । उपमागर्भं चैतत् । शोणित इव । कोसौ । यो रोषवशादारूढो वर्णविशेषो मुखमण्डलेषु । खड्गच्छायाछु-
६ रितत्वाच्च श्यामलत्वम् । अथवा मुखमण्डलेषु यः स्वाभाविकः श्यामल आकारः स रोषेणारूढः आक्रान्त. । स शोणितसमूह इव प्रकाशत इत्यर्थः ॥

॥ ४३२ ॥ बलभरसंक्षोभितरेणुनिवहनिष्ठितवसुंधरतया प्रकटो दृश्यते शेषफणामणिराग इव रुधिरराशिः ॥

॥ ४३३ ॥ परिणतिकुण्डलितकरावपीडनसकटगण्डविवरैः ऊर्ध्वं निबद्धवेगा गजैर्मुच्यन्ते मदधाराः ॥

॥ ४३४ ॥ प्रतिरुध्यते अमर्षवशेन दशनैराकृष्टो योधरस्तेन निरुद्धवदनैः असमापितैप्रभुकार्यत्वेनेव[3] जीवितमिव भटैः ॥

---

[1] MH. निवर्तते. [2] MH. °ल. for °ला. [3] So MH.

धावन्ति ससल्ल-भडङ्ग-कवलणा अर-दुहावि अ-मुहीओ ।
विरसा सिवाओं सोणिय-कणुल्ल-पविरेल्लिअ-रवाओ ॥ ४३५ ॥
पडिहाइ वूढ-जोहावि पढम-णिबिडोव्व संगरुद्देसो ।
उस्सूण-भाव-संसत्त-तुरय-णर-रुण्ड-कय-डिम्बो ॥ ४३६ ॥
आरक्ख-वण-मुहुग्गिण्ण-भूरि-भङ्ग-ट्ठियङ्कुस-क्खण्डं ।
रहसा विहडिय-भमरंव धुणइ वयणं जय-गइन्दो ॥ ४३७ ॥
अव-जीव-भाव-गरुयायमाण-पल्हत्थ-काय-णिवहाइं ।
जायाइँ दुव्वहाइँव फणिणो ताइंचिय बलाइं ॥ ४३८ ॥

॥ ४३५ ॥ धावन्ति सशल्यभटाङ्गकवलनादरदुःखितमुखा विरसाः शिवाः शोणितकल्लोलविरेल्लितरवा[1]: ॥ शोणितकल्लोलरवेण विरेल्लितोभिभूतो रवो यासा ताः शोणितविरेल्लितरवाः ॥

॥ ४३६ ॥ प्रतिभाति व्यूढयोधोपि क्षीणभटोपि प्रथमनिबिड इव संग्रामप्रारम्भानिचित इव संगरोद्देशः उच्छूनभावात्संसक्ता[2] अन्योन्यं संबद्धा ये तुरगनरास्तेषा रुण्डैः कलेवरैः कृताडिम्बः संपादिताटोपः ॥ डिम्ब एकार्पणीभाव[3]: ॥

॥ ४३७ ॥ आरक्षव्रणमुखोद्गीर्णभूरिभङ्गास्थिताङ्कुशखण्डं रभसा विघटितभ्रमर इव धुनाति वदनं जयगजेन्द्रः ॥ आरक्षं शिरासि गजस्य मदस्थानं यत्राङ्कुशचञ्चुर्निमज्जति। भूविभङ्गेति पाठे भ्रूविभङ्गेति योज्यम् । उद्गताङ्कुशकाणिकासु सादृश्यादुड्डीनभ्रमरभ्रमः ॥

॥ ४३८ ॥ अपगतजीवभावस्वागुरूयमाणो गुरुर्भवन् पर्यस्तो विवशीभूतः कायनिवहो येषु तानि जातानि दुर्वहानीव फणिनः शेषस्य तान्येव बलानि ॥

---

[1] MH. °विरेल्लित°. [2] MH. °भावास°. [3] MH. °कर्पणी°. [4] MH. गुरुभवत.

इय से जय-पेरन्तो पुहई-वइणो परिक्खय-पहाणो ।
तुमुलो महाहवो आसि चिरयरं पारसीएहिं ॥ ४३९ ॥

किं च । १७

उहओअहि-पडिलग्गा धणु-पेल्लिय-कोडि-चलिय-बीयद्धा ।
णिज्जन्ति जोत्तियं एन्ति तेत्तियंचेय धराणि-हरा ॥ ४४० ॥
एकम्मिच्चिय सेले पूरिय-भुवण-वलए समोसरिए ।
आलोइउं पयत्ता सयलव्व परिट्ठिया वसुहा ॥ ४४१ ॥
इह-हुत्तं णिवडन्ता णोल्लिन्ति पणोल्लिया धरा-वलय ।
णज्जइ एत्तो-हुत्तं परओ- हुत्तं व धराणि-हरा ॥ ४४२ ॥

॥ ४३९ ॥ इति तस्य जयपर्यन्तः पृथिवीपतेः परिक्षयप्रधानस्तुमुलो महाहव आसीच्चिरतर पारसीकैः सह ॥ कुलकम् ॥

॥ ४४० ॥ अथ सप्तदशभिः कुलकम् । उभयोदधिप्रतिलग्नाः पूर्वापरतोयनिधिसंबद्धा धनुष्प्रेरितकोटिचलितद्वितीयार्धाः । धनुष्कोटिचलितद्वितीयार्धा इत्यर्थः । निर्यान्ति नीयन्ते वा यावन्तः आगच्छन्ति तावन्त एव धरणिधराः ॥ पृथुराजेन[2] सागरद्वयावस्थिता पृथिवी मानदण्डस्थानीयेन धनुषा परिच्छेत्तुमारब्धा । तत्रातिद्राघीयस्त्वाद्धनुषः पर्वतैरुभयसागरतटवर्तिभिरवकाशेवरुद्धे यावदेकेन प्रान्तेन प्रेर्य परतो गिरयो नीयन्ते तावदपरेण प्रान्तेन धनुषाऽप्रेर्यमाणेनार्वाग्भवता पृथिवी व्याप्यत इति दिग्द्वयव्यवस्थितगिरिस्वीकरणनिराकरणव्यग्रत्वात्क्षितिपरिच्छेदो न संपन्न इति कथा ॥

[॥ ४४१ ॥ एकस्मिन्नेव शैले पूरितभुवनवलये समपसृते आलोकयितुं प्रवृत्ता सकलेव परिष्ठिता वसुधा ॥]

॥ ४४२ ॥ इह क्षेपयितुः पृथोः संबन्धिनि देशे हुत्तं[3] संमुखं

[1]MH. परिक्खिय" [2]MH.om "जेन". [3]MH तं.

एक्केणंचिय चावग्ग-भिण्ण-लग्गेण पेल्लिओ गिरिणा ।
णिज्जइ पुञ्जिय-रय-पूरियन्तरो सेल-संघाओ ॥ ४४३ ॥
सेलाण चाव-पेल्लिय-तड-मेह-पडन्त-विज्जु-वलयाण ।
पक्ख-च्छेय-ट्ठिय-कुलिस-सल्ल-सयलाइँव गलन्ति ॥ ४४४ ॥
णिज्जन्ति मुहल-मूला चल पायव-णिज्झरा खलन्त-सिला ।
सम-विसम-भूमि-लङ्घण-तरङ्गिणो सेल-संघाया ॥ ४४५ ॥

कृत्वा निपतन्तो निष्पपन्तो णोल्लेन्ति प्रेरयन्ति पणोल्लिया प्रणुन्नाः
३ पातिता[1]: सन्तो धनुषा धरावलयम् वलयाकारत्वाद्वलयम् समपिचतु-
र्दिग्भूमिकटकं विष्टभ्य मज्जन्ति । ततश्च गिर्यवष्टब्धप्रदेशे मज्जति सति
भागान्तरमुन्मज्जति तुलान्तवत् । ततश्च[2] प्रतिपत्त्रा णज्जइं ज्ञायते इँत्तो-
६ हुत्तं इहाभिमुखं पतन्त्येते धरणीधराः पुँरओहुत्तं[3] नँ पुनः पराभिमुखं
पतन्तीति ज्ञायन्ते पराङ्मुखेषु पतत्स्वपि ॥ कचित्तु परओहुत्तं वेति
पाठः । तत्रेहाभिमुख वा पतन्तीति संशयरूपेण ज्ञायते परभूभाग-
९ स्याप्युन्मज्जनादित्यर्थः ॥

॥ ४४३ ॥ एकेनैव चापाग्रभिन्नलग्नेन प्रेरितो गिरिणा [णिज्जइ
नीयते] पुञ्जितरजसा पूरितान्तरः शैलसंघातः ॥ इति धनुषस्तस्य च
३ प्रेरयितुः पृथोर्महाप्रभावत्ववर्णनम् ॥ पंक्तिव्यवस्थिता एकप्रेरणयैव
रज्जुकीलकवद्वहवः प्रेर्यन्त इत्यर्थः । चापाटनीद्वयेन वैकस्य
रिसंघस्य संमुखं पतनमपरस्य पराङ्मुखम् ॥

॥ ४४४ ॥ शैलानां चापप्रेरिततटमेघपतद्विद्युद्वलयानां पक्षच्छेद-
स्थितकुलिशशल्यशकलानीव गलन्ति पतन्ति ॥

॥ ४४५ ॥ नीयन्ते मुखराणि शब्दायमानानि मूलानि येषां ते

---

1 MH. पातेताः, 2 MH. ततश्चपतिपत्रा. 3 MH. पुरउ°,

आसा-गएहिँ सरहस-चावग्ग-पणोल्लणा-पयत्तन्ता ।
धाविय-पडिगय-सङ्कालुएहिँ भिज्जन्ति कुल-सेला ॥४४६॥
दीसन्ति गमण-णिवडिअ-सिहर-सिला-भरिय-मूल-वित्थारा ।
खुत्त-धणु-मग्ग-णिग्गम-पयत्त-पढमुज्झरा गिरिणो ॥ ४४७ ॥
पाआल-भरिय-मूला पेल्लिय-णिक्खन्त-धणु-समोलइया ।
मुच्चन्ति थोय-तुलिया भू-भङ्ग-भएणधराणि हरा ॥ ४४८ ॥
जे आसि गिरीण पुरा संचय-वियडा महा-णई-पवहा ।
ओसायाण तेच्चिय थलीहिँ पिज्जन्ति जल-मोत्ता ॥४४९॥

चेला: पादपा निर्झराश्च येषां ते समाविषमभूमिलङ्घनेन तरङ्गिता: स्खलिता: शैलसंघाता: ॥ धनुषा नोद्यमानानामेषा वर्णना ॥

॥ ४४६ ॥ आशागजै: सरभसचापाग्रप्रणोदनप्रवर्तमाना धावित[प्रति]गजशङ्कावद्भिर्भिद्यन्ते कुलशैला: प्रधानपर्वता: ॥

॥ ४४७ ॥ दृश्यन्ते गमननिपतितशिखरशिलाभृ(मू)लभृ(मू)तविस्तारा: [2]क्रुढितधनुर्मार्गनिर्गमप्रवृत्तप्रथमनिर्झरा गिरय: ॥ धनुषान्त:[3]प्रोतगिरिमार्गेण नवा निर्झरा: प्रवृत्ता इत्यर्थ: ॥

॥ ४४८ ॥ आपातालं मूलैर्भृता: स्थापिता: प्रेरितनिष्क्रान्तेन[4] द्वितीयपार्श्वे निर्गतेन धनुषा समोलइया समुत्क्षिप्ता: मुच्यन्ते त्यज्यन्ते स्तोकतुलिता भूभङ्गभयेन भूम्युत्पाटनसाध्वसेन रज्जुकीलकवत्पातालतलनिलीनमूलत्वेनाचलाना भूम्युत्पाटनशङ्कया [धरणीधरा:] ॥

॥ ४४९ ॥ येभूवन् गिरीणां संबन्धिन:[5] पुरा पूर्वं[6] संचयेन गिरीणां परस्परसंलग्नत्वेन विकटा दुर्गमा महानदीप्रवाहा अपसारितगिरीणां

[1]MH. चपला:. [2]MH °क्रढित°. [3]MH. °न्तप्रोत°. [4]MH. °निक्रान्तेन°
[5]MH. संबंधेन. [6]MH. पूर्वसिचयेन.

जेसु गिरी अवणीया जेसुं च णिवेसिया णरिन्देण ।
दोण्णिवि भिण्ण-सरूया जाया अण्णव्व उद्देसा ॥ ४५० ॥
मज्झ-समोसरियम्मि य पेरन्त-परिट्ठिए य गिरि-जाले ।
ओअरइ महिंव णहं आरुहइ महिव्व गयण-यलं ॥ ४५१ ॥
चाव-पणोल्लण-णिवडिअ-सेल-भरन्तेक्कवास-पुञ्जइओ ।
बहु-जलयरोव्व दीसइ सोच्चिय मडह-ट्ठिओ जलही ॥४५२॥
पढम-विमूढ-च्छाओ ओसारिय-सेल-जाल-णिव्वडिओ ।
मज्झम्मिव पुञ्जइओ धराएँ बहलायवो दियहो ॥ ४५३ ॥

त एव स्थलीभिरुत्खातगिरिभूभागैः पीयन्ते निजेगिल्यन्ते जलसा वरूपाः ॥

॥ ४५० ॥ येषु प्रदेशेषु गिरी गिरयोपनीताः । येभ्यः प्रदेशेभ्यः पर्वता अपसारिता इत्यर्थः । येषु च निवेशिता उत्पाट्य स्थापिता ३इत्यर्थः । केन । नरेन्द्रेण प्रजापतिना पृथुना । ते द्वयेऽपि भिन्नस्वरूपा जाता अन्य इवात्यन्तभिन्ना इवोद्देशाः प्रदेशाः ॥

॥ ४५१ ॥ मध्यात्सम्यगपसृते च [पर्यन्तपरिष्ठिते च] गिरि-जाले अवतरति महीमिव नभः । मध्यमही शून्येव प्रतिभातीत्यर्थः । ३आरोहति महीव गगनम् ॥ महीयमिव भातीत्यर्थः ॥

॥ ४५२ ॥ चापप्रेरितं निपतित[शैल] भ्रियमाणैकपार्श्वेन पुञ्जीकृतः संकोचितो बहुजलचरो दृश्यते । सर्वजलचराणामेकत्र स्थाने ३संघटनात् । स एव मडहास्थित उदधिः ॥

॥ ४५३ ॥ प्रथमं पर्वतोत्पाटनसमये पर्वतैर्व्याप्तगगनत्वाद्दिनकरकरप्रवेशाभावे विमूढच्छायः अस्फुटकान्तिर्धूलिपटलेन[1] चलद्गिरि-३निचयेन च आकुलीकृतत्वात् ततोपसारितशैलजालत्वेन [2]निर्वृत्तः प्रकटीभूतः अतश्च मध्ये प्रान्तस्थितगिरिसंबन्धिनि पुञ्जीकृत इव धरायां समस्तायां बहलातपो दिवसः ॥

[1] MH. °कान्तिधूलि°. [2] MH. निवृत्तः

उक्खय-गिरि-गहिर-ट्ठाण-भाव-दूरुण्णयन्तर-क्खण्डं ।
दीसइ तह-संट्ठिय-सेल-जाल-विसमंव महि-वेढं ॥ ४५४ ॥
उम्मिल्लन्ति मही-हर-गमणुव्वेल्लिय-धरा-समक्कन्ता ।
उल्लन्त-रेणु-मइला सु-इरेण महा-णई-मग्गा ॥ ४५५ ॥
थिइ-लम्भ-निव्वुयाणं कालेण विरूढ-काणण-तणाणं ।
पक्ख-च्छेयाहिवि महि-हराण चलिएहिँ अवरद्धं ॥ ४५६ ॥
पेरन्ती-कअ-उत्तुङ्ग-गरुअ-गिरि-वलय-बद्ध-परिवेसं ।
मज्झोणयंव दीसइ पासोणमिअंपि महि-वेढं ॥ ४५७ ॥

॥ ४५४ ॥ उत्खातगिरिखाद्गम्भीरस्थानत्वेन दूरोन्नतान्तरखण्डं संदृश्यते तथासंस्थितशैलजालविषममिव महीपृष्ठम्[1] ॥

॥४५५॥ उन्मील्यन्ते[2] प्रकटीभवन्ति महीधरगमनोद्वेष्टितया धरया समाक्रान्ताः सन्तः आर्द्रीभवद्रेणुमलिनाः सुचिरेण महानदीमार्गाः ॥

॥ ४५६ ॥ स्थितिलाभेन निर्वृतानां कालेन विरूढकाननतृणानां पक्षच्छेदादपि महीधराणां चलितैरपराद्धम् ॥ छिन्नपक्षैर्यथातथा स्थितिरासादिता । समासीनधनुष्कोटिविघटनचलितैः पुनर्नगैर्न कथंचिरप-दबन्धो लब्ध इति वज्रादप्याधिक्यं पृथुधनुषो वर्णितमनेन । कालेण विरूढकाणण-तलाण इति पाठे विरूढकाननानि तलानि येषामिति ॥

[॥ ४५७ ॥ पर्यन्तीकृतोत्तुङ्गगुरुगिरिवलयबद्धपरिवेषं मध्यावनतमिव दृश्यते पार्श्वावनतमपि महीपृष्ठम् ॥]

---

[1]MH. °पीठम्. [2]MH उन्मीलन्त.

ओसारिअ-गिरि-गारव-विणमिअ-पेरन्त-पुञ्जइज्जन्तं ।
वित्थारित्थं तंचिअ जायं मडहंव महि-वेढं ॥ ४५८ ॥
इय पिहुणो धणु-पेल्लण-णिबिडीकय-सेल-जाल-दुल्लङ्घा ।
भू-पेरन्ता जे इर तेसुवि गहिओ करो पहुणा ॥ ४५९ ॥
अवि य । ६
अरइ-परिसक्कणा रणिर-णेउराराव-संगलन्तीसु ।
ठिय-परियआसु दिट्ठी लग्गइ कल-हंस-मालासु ॥ ४६० ॥
विविणेह-मज्जण-ट्ठिय-थोउब्भिज्जन्त-दाण-रायंव ।
दीसइ सामायन्तं सइ सुह-भङ्गेसु लायण्णं ॥ ४६१ ॥

[॥ ४५८ ॥ अपसारितगिरिगौरवविनमितपर्यन्तपुञ्जीक्रियमाणं विस्तारितं तदेव जातमल्पमिव महीपृष्ठम् ॥]

॥ ४५९ ॥ इति उक्तप्रकारेण पृथोः संबन्धिना धनुषा यत्प्रेरणं तेन निबिडीकृतं यत् शैलजातं तेन दुर्लङ्घ्या भूमेरन्ता ये किल ३तेष्वपि गृहीतः करो दण्डः प्रभुणा यशोवर्मणा ॥ कुलकम् ॥

॥ ४६० ॥ अधुना नर्मदाख्यनदीनिवासं [1]षट्कुलकेनाह ।
अरत्या यत्परिष्वक्कणं तस्माद्रणरणनशीलानां नूपुराणां य आ-३रावः ईषच्छब्दस्तत्र [2]संगलन्तीषु संघटमानासु स्थिरपरिचयासु लगति दृष्टिः कलहंसमालासु ॥ महानदीनां देवतारूपत्वान्नर्मदा नाम नायिका कार्तवीर्यार्जुने बद्धानुरागा सती राजर्षिं तमनुससार । अय-३मपि च राजर्षिस्तां प्रत्यनुपजाताभिलाष इति तदलाभे संजातरणरणका॥

॥ ४६१ ॥ विपिनेभमज्जनास्थितस्तोकोद्भिद्यमानदानरागमिव दृश्यते विरहजदुःखेन श्यामायमानं सदा स्वाङ्गेषु लावण्यम् ॥ ३सौन्दर्यातिशयं विरहवेदनाकृतां[3] च श्यामिकां धत्त इत्यर्थः ।

---

[1]MH. षट्कुलकेनाह [2]MH. संगलन्सु [3]MH. ०कृता

संतावायासोप्पिय-चन्दण-पङ्क-प्पएस-पण्डूइं ।
दोब्बल्ल-समुम्मीलिअ-पुलिणाइंव होन्ति अङ्गाइं ॥ ४६२ ॥
बहुसो घडन्त-विहडन्त-सइ-सुहासाय-संगमुल्लोले ।
हियए च्चेय समप्पन्ति चञ्चला वीइ-वावारा ॥ ४६३ ॥
कुसुम-सयणिज्ज-मलणा सोरह-घोणन्त-महुअरं हरइ ।
उद्देस-पहुत्त-जणाहिलक्ख-सीसंपिव सरीरं ॥ ४६४ ॥

अत्र नर्मदानद्या सह तदधिष्ठायकाया देवताया अभेदाध्यवसाये विविणेभमज्जणाढिअ इत्युत्प्रेक्षा ॥

॥ ४६२ ॥ संतापायासार्पितचन्दनपङ्कप्रदेशपाण्डूनि दौर्बल्यसमुन्मीलितपुलिनानीव भवन्त्यङ्गानि ॥ नदी परिशुष्कोभयपुलिनत्वा-
३च्छुष्ककर्दमतटा सैवमुत्प्रेक्ष्यते विरहजसंतापदुर्बला संतापनिवृत्त्यर्थलागितशुष्कचन्दनपाण्डुरपुलिनेवेति ॥

॥ ४६३ ॥ वारंवारं संयुज्यमानो वियुज्यमानश्च यः स्मृतिसुखास्वादसंगमः स्मरणेन हृदयप्रत्यक्षीभूतो यः प्रियतमस्तस्माद्यः
३सुखानुभवसंगमस्तत्रोल्लोले उत्सुके हृदय एव समाप्यन्ते चञ्चला वीचिव्यापाराः ॥ बहुशो घटमाने सति सुखास्वादसंगमोल्लोले हृदय एव समाप्यन्ते चञ्चला वीचिव्यापाराः। सती साध्वी यदा विरहिणी
६भवति तदा हृदय [1]एवाशाकल्पितप्रियसंगमकल्लोलाः समाप्यन्ते न तु बहिःप्रयोगयोगमधिरोहन्ति नियतनरानियताचित्तत्वात् ॥

॥ ४६४ ॥ कुसुममयशयनीयमलनसौरभघूर्णमानमधुकरं हरति हृदयम् । उद्देशपर्याप्तजनाभिलक्ष्यशिरस्कमिव शरीरम् ॥ तत्र
३हि नद्यां संनिहितबहुकुसुमविपिनतया क्वचित्क्वचित्प्रदेशे शैत्यमाश्रित्य

[1]MH. °हृदयवाशा°.

इय जम्मि पएसे णम्मयाएँ राएसि-वद्ध-भावाए ।
भमियं संभरिअ-कहेण तत्थ वसिअं णरिन्देण ॥४६५॥
मुह-विणिमिय-नव-मङ्गल-किसल-कलाव-च्छलेण गन्तूण ।
पिज्जन्तंपिव अहि-दीह-दीह-जीहा-सहस्सेहिं ॥ ४६६ ॥
अणुणिज्जन्तं रक्खा-परिअर-धुअ-धवल-चामर-णिहेण ।
बन्दीकयामर-जरा-बन्धूहिँव बहु-पणामेहिं ॥ ४६७ ॥
मरण-भएणव चिन्ता-सामाअन्तेहिँ जीव-जालेहिं ।
अवलम्बिज्जन्तं सोरहायरा महुअर-कुलेहिं ॥ ४६८ ॥
हरि-चक्क-विरिक्क-ट्ठिअ-पाणागय-राहु-सीस-वलयंव ।
नियअ-च्छाआ-मण्डल-निहेण पासे पयासन्तं ॥ ४६९ ॥

परिभ्रमन्ति भ्रमरपङ्क्तयः कामाक्रान्ता[1]कुसुमशय्याविश्रान्तक्रीडित[2]ग-लत्क्लान्त[3]केशकलापत्वेन कल्पिताः ॥

॥ ४६५ ॥ इति यत्र प्रदेशे नर्मदया[4] राजर्षिबद्धभावया भ्रान्तं नर्मदासहस्रार्जुनयोः संस्मृतकथेन तत्राप्युषितं नरेन्द्रेण ॥ कुलकम् ॥

[॥ ४६६ ॥ मुखविनिर्मितनवमङ्गलकिसलयकलापच्छलेन गत्वा पीयमानमिव अहिदीर्घदीर्घजिह्वासहस्रैः]

[॥ ४६७ ॥ अनुनीयमानं रक्षापरिचरधुतधवलचामरनिभेन बन्दीकृतामरजराबन्धुभिरिव बहुप्रणामैः]

[॥ ४६८ ॥ मरणभयेनेव चिन्ताश्यामायमानैर्जीवजालैः अव-लम्ब्यमानं सौरभादरात् मधुकरकुलैः]

[॥ ४६९ ॥ हरिचक्रविरिक्तस्थितप्राणागतराहुशीर्षवलयमिव निजकच्छायामण्डलनिभेन पार्श्वे प्रकाशमानम्]

---

[1] MH. °क्रान्तास्कुसुम.° [2] MH. °क्रडित°. [3] MH. °कान्त°.
[4] MH. नर्मदाया.

इय अमअ-कुम्भमुब्भिज्जमाणमुअहीओ जम्मि दट्ठूण ।
तिअसेहिँ विम्हिअं तम्मि साअरन्ते ट्ठियं पहुणा ॥ ४७० ॥
मुक्का णिसासु दप्पिय-मइन्द-संपाय-विससिय-गेयन्दा ।
पुञ्जिय-सेणा-कलुसीकयावडा तेण मरु-मग्गा ॥ ४७१ ॥

अवि य । १३

होन्त-रसा-यल-भय-पिसुण-कसण-घण-धूमकेउ-दण्डेहिँ ।
दीसन्ति भीअ-विवलायमाण-भुअया ओव्व दिसाओ ॥ ४७२ ॥
तक्खण-पसरन्तुप्पाय-तरल-तारा-करम्बिओ फुरइ ।
भीओरय-सुर-दिज्जन्त-भोय-रयणोव्व णह-मग्गो ॥ ४७३ ॥

[॥ ४७०] इति अमृतकुम्भम् उद्भिद्यमानम् उदधेर्यस्मिन् दृष्ट्वा त्रिदशैर्विस्मितं तस्मिन् सागरान्ते स्थितं प्रभुणा ॥]

[॥ ४७१ ॥ मुक्ता लङ्घिताः । कदा । निशासु रात्रिषु शीतलासु । न तु दिवा आतपेन जाज्वल्यमानत्वात । दर्पितमृगेन्द्रसंपातविशसितगजेन्द्रा अपि पुञ्जितसेनाकलुषीकृतावटास्तेन राज्ञा मरुमार्गाः ॥ विशसिता मारिताः । अवटाः कूपाः । ते पिपसितैः पुञ्जीभूतैरहमहमिकया निपतद्भिराकृष्टामलजलत्वेन [1]शिष्टकर्दमत्वात्कलुषीकृताः ॥]

॥ ४७२ ॥ अपि चेत्यर्थान्तरसंभावनायाम् ॥ अधुना श्रीकण्ठसंज्ञकजनपददेशप्राप्तिं राज्ञो वर्णयितुं जनमेजयकृतसर्पसत्त्रं वर्णयितुं त्रयोदशभिः कुलकमाह । [2]भवद्रसातलभयपिशुनकृष्ण [घन] धूमकेतुदण्डैर्दृश्यन्ते भीतविपलायमानभुजगा इव दिशः ॥

॥ ४७३ ॥ तत्क्षणं प्रथमारम्भानिष्टसूचकत्वेन प्रसरन्त्यो या

[1]MH. जत्वेन for जलत्वेन°. [2]MH. °भवनरसा.

बिल-वलय-मुहुव्वेल्लन्त-सरल-भुयइन्द-जाल-कलिलाए ।
चलियं संभम-रहसुद्ध-केस-दण्डाएँव महीए ॥ ४७४ ॥
सज्झस-संजाय-जराउरेहिँ णिम्मोअ-पट्ट-मालाओ ।
भुअएहिँ वेय-पज्जलण-सङ्किएहिँव मुच्चन्ति ॥ ४७५ ॥
अट्ठिअ-पडन्त-विसहर-संवलिअ-वलन्त-धूम-जालेण ।
एक्काहुईकयं-पिव णहम्मि पडिहाइ पायालं ॥ ४७६ ॥
संभम-पुणरुत्तारुण-फुरन्त-जीहा-कडप्प-पल्लविआ ।
दीसन्ति रोस-कवलिअ-हव्ववह-सिहव्व भुअइन्दा ॥ ४७७ ॥

उत्पाततरलतारास्ताभिः करम्बितः संवलितः स्फुरति भीतोरगसुर-
३दीयमानोत्कोचैरत्न इव नभोमार्गः ॥

॥ ४७४ ॥ बिलवलयमुखादुद्वेल्लत् निःसरत्[1] सरलभुजगेन्द्रजालं तेन कलिलया समाकुलया चलितं संभ्रमरभसोर्ध्वकेशदण्डयेव[2] मह्या ॥

॥ ४७५ ॥ साध्वससंजातजरातुरैर्निर्मोकपट्टमाला भुजगाधिपैः प्रज्वलनशङ्कितैरिव मुच्यन्ते ॥ भयातिशयेन हि प्रागेव जरा भवति । ३निर्मोको मुक्तं सर्पचर्म । वृद्धस्य ध्रुवभावी निकटो निर्मोकत्याग इति प्रज्वलनशङ्कितैरिव दाहभयादिव कविना कल्पितम् ॥

॥ ४७६ ॥ [3]अस्थितपतद्विषधरसंवलितवलद्धूमजालेनैकाहुतीकृतमिव नभोपि[4] प्रतिभाति पातालम् ॥ उत्पतनयोग्यत्वमिहाहीनां ३ कविना कल्पितम् । [4]धूमकेतुश्च धूमत्वेनाहवनीयाग्निधूमः । अस्थितमनवरतम् ॥

॥ ४७७ ॥ संभ्रमपुनरुक्तारुणस्फुराजिह्वासमूहपल्लविता दृश्यन्ते रोषकवलितहव्यवाहशिखा इव भुजगेन्द्राः ॥ संभ्रमो भयम् । तेन

[1]MH. °सरन्. [2]MH. दंडा इव. [3]MH. बकधूम°. [4]MH. केतश्च. It is probable the words धूमकेतुश्च धूमत्वेन are corrupt.

डज्झन्त-विसहरुक्कर-मुक्कारन्दोलमाण-मुहल-सिहो ।
णीससइव विसम-विसाणुभाव-दर-घुम्मिरो जलणो ॥ ४७८ ॥
अरुण-विसारि-फणा-रयण-राय-पडिअग्गिआओॅ णिवडन्ति ।
गहियाणुमरण-मण्डण-चिन्धाओॅव णाय-णारीओ ॥ ४७९ ॥
कुसुमिअ-हरि-अन्दण-कणय-दण्ड परिरम्भ-लालिअङ्गीओ ।
वलयन्ति णिव्विआरं भुअङ्ग-ललणा सिहि-सिहाओ ॥ ४८० ॥
लक्खिज्जइ आहारुद्धुमाय-परिवेल्लिरन्त-वलउव्व ।
डज्झन्त-कुडिल-विसहर-समूह-कलिलोअरो जलणो ॥ ४८१ ॥

३पुनरुक्तं पुनः कोपारुणाः स्फुरन्तो ये जिह्वाकलापास्तैः संजात-पल्लवा इवेति योजना कार्या ॥

॥ ४७८ ॥ दह्यमानविषधरोत्कर [फूत्] कारैरान्दोल्यमानमुखरशिखो निःश्वसितीव विषमविषानुभावेषद्घूर्णनशीलो ज्वलनः ॥

॥ ४७९ ॥ अरुणविसरणशीला ये फणारत्नरागास्तैः प्रतिजागरिता व्याप्ता निपतन्ति गृहीतानुमरणमण्डनचिह्ना इव नागनार्यः ॥ ३नार्यो हि भर्तुरनुगमाय रक्तवाससो भवन्ति । रागो रश्मयः ॥

॥ ४८० ॥ कुसुमितहरिचन्दनलतादण्डपरिरम्भेण ललिताङ्ग्यो वलयन्ति आलिङ्गन्ति निर्विकारं कृत्वा भुजङ्गललनाः कर्त्र्यः शिखि-३शिखाः कर्मभूताः ॥ हरिचन्दनम्[1] । परिरम्भ आलिङ्गनम् । ललितं सुकुमारम् । निर्विकारत्वं स्त्रीत्वेन मुग्धत्वात् ॥

॥ ४८१ ॥ लक्ष्यते आहारोद्ध्मातपरिवेल्लनशीलान्त्रवलय इव

[1]MH. has nothing between this and परिरम्भ. Probably some words have been left out.

पुरुहूआहुइ-पढमोअरन्त-सुर-चाव-गब्भिणाओव्व ।
दीसन्ति बहु-विहोरय-मणि-राय-वहाओ जालाओ ॥ ४८२ ॥

वेवइ सरणागय-विस-हरिन्द-फण-वलय-कलिय-चलणग्गो ।
कुविय-णरिन्द-विसज्जिय-सुयाहिरूढोव्व सुर-णाहो ॥ ४८३ ॥

इय जम्मि पिउ-वहा पण्डवेण विहियं पुरा भुयय-सत्तं ।
चिरमुसिओ सिरि-यण्ठोवअण्ठ-मग्गे पहू तम्मि ॥ ४८४ ॥

दह्यमानकुटिलविषधरसमूहसंकुलोदरो ज्वलनः ॥ हूयमानानां सर्पाणामतिबहुलत्वमिति सूचितम् ॥

॥ ४८२ ॥ पुरुहूत इन्द्रः । स एवाहुतिस्तस्याः प्रस्तुतत्वात् प्रथममवतरन्सुरचापस्तेन गर्भिण्य[1] इव दृश्यन्ते बहुविधोरगमणिरागवहाः सत्यो ज्वालाः ॥ किल तक्षककोपेन जनमेजयेन सेन्द्राय तक्षकाय स्वाहेति सेन्द्रतक्षकाहुतिः प्रस्तुता ॥

॥ ४८३ ॥ वेपते शरणागतविषधरेन्द्रफणावलयकलितचरणाग्रः कुपितो यो नरेन्द्रो जनमेजयस्तेन विसृष्टः प्रेषितो यः पुरोहितोऽर्थात् तस्य स्रुचि अधिरूढ इव सुरनाथः ॥ [2]स्रुच्यारूढ इवास्म्यनेनापराधेनेति मन्यमानः कम्पित इत्यर्थः ॥

॥ ४८४ ॥ इति यस्मिन्पितृवधाद्धेतोः पाण्डवेन जनमेजयेन विहितं पुरा भुजगसत्त्रं चिरमुषितः श्रीकण्ठोपकण्ठमार्गे प्रभुस्तस्मिन् ॥ महापुरुषनिषेवितत्वं तत्र चिरनिवासे हेतुः ॥

[1] MH. गब्भिणा.   [2] MH. शुच आरूढ इ०.

पण्डु-तणएण कर-यल-पाविय-कवयञ्चलेण अक्खित्तो ।
जाल-ट्ठिय-जल-यर-विब्भमेण सो जम्मि कुरु-णाहो ॥ ४८५ ॥

भाविय-भारह-कलहं भारह-कलहेण सरवरे तम्मि ।
कामं सकामिणीएण सलिल-कीला विरइयाओ ॥ ४८६ ॥

किं च । ५

माया-माहप्प-गुणेहिँ जेण बद्धं जयंपि णीसेसं ।
तं संजमिउं माहवमीहन्त णरिन्द मूढोसि ॥ ४८७ ॥

॥ ४८५ ॥ पाण्डुतनयेन भीमेन करतलप्राप्तकवचाञ्चलेनाक्षिप्तो [1]जालस्थितजलचरविभ्रमेण सो यस्मिन्कुरुनाथः ॥

॥ ४८६ ॥ भावितभारतकलहेन* भृतकलभेन* सरसि तस्मिन् कामं सकामिनीकेन सलिलक्रीडा विरचिताः ॥ विभ्रमोत्राध्यवसायः । ३कुरुनाथो दुर्योधनः । भावितं स्मृतम् । *कलभभरणं* हस्तिपोतक-पोषणम् ॥

॥ ४८७ ॥ यत्र प्रदेशे भीमेनापराधमुद्घोष्य दुर्योधनस्योरुभङ्गो विहितस्तत्र नृपस्य करुणा वर्णयितुं पञ्चभिः कुलकमाह । माया-३माहात्म्यगुणैर्येन बद्धं जगदपि निःशेषं तं संयमितुं बद्धुं माधवं वासुदेवम् ईहमान हे नरेन्द्र दुर्योधन मूढोऽसि अत्यपराधोद्घाटनम् । माया अविद्या । तस्या गुणा रागादयः । अन्योऽपि चौरादिर्गुणैर्बध्यत ६इति गुणरूपणम् ॥

[1]MH. जल°.

जा जिण्हुणा णराहिव धय-माला गो-ग्गहे परिग्गहिया ।
दुवय-सुया-सिचय-परम्पराएँ सो आसि पडिबिम्बो ॥ ४८८ ॥

मोत्तूणबाहु-सिहरं ठाणे अप्फालिया तए ऊरू ।
एएसुंचिय जङ्घा-बलाण भीरूण आसङ्घो ॥ ४८९ ॥

॥ ४८८ ॥ या जिष्णुना जयशीलेनार्जुनेन हे नराधिप सुयोधन ध्वजमाला गोग्रहे परिगृहीता एकाकिनापि पराजित्यापहृता ३ [1]द्रुपदसुताचिन्हपरंपरायाः* स आसीत् प्रतिबिम्बोदयः[2] । [3]द्रौपद्या-श्चिन्हपरंपरा केशविमोकवस्त्रापहारादिका तत्प्रतिरूपकं [4]तदे-काकिनापि भूयसां पत्तीनामाचरितम् । भवद्भिः पुनरबलायाः खली-६कारः कृतः । अत प्रतिबिम्बमात्रमिदं न तु त्वदाचारसमानं मलिन-मित्यर्थः ॥

॥ ४८९ ॥ मुक्त्वा बाहुशिखरं स्थाने औचित्ये आस्फालिते त्वयोरू । यतः एतेष्वेव ऊरुषु जङ्घाबलानां पलायनैकशरणानां भीरूणां ३भवादृशानां संभावना आस्था ॥ किल सुभटानां करास्फोटास्थं प्रसिद्धम् । तद्वदिह ये दुर्योधनेन ऊरू प्रस्फालिते तत्र[5]... ....। थामे इति पाठे ऊर्वोरेव स्थाम पलायनबलं संभवतीत्यर्थः ॥

---

[1] MH. adds सिता between सुता and चिह्न०.

[2] So MH.

[3] MH. ०द्याश्चि०.

[4] MH. देककेनापि.

[5] This is doubtless a very corrupt passage. The MH. reads थामे इति पाठे ऊर्वोरेव स्थाम लिनायनबलं सहतीत्यर्थः. Even with our emendations it is easy to see that some words which stood after तत्र have been left out, and that थामे इति पाठ &c., begins a note on the reading 'थामे' which has become intermixed with the previous note on the meaning of Duryodhana having beaten his thigh, when he invited Draupadî to come and sit upon it.

तइया ठिओसि जं किर पलोट्ट-संरम्भ-सेय-विणिवुड्डो ।
एसा सा तइ सलिल-प्पवेस-जोग्गा कया आसि ॥ ४९० ॥

इय ऊरु-रुयं भीमेण जम्मि संभारियावराहेण ।
गमिओ रिऊ विहायम्मि तम्मि करुणाइयं पहुणा ॥ ४९१ ॥

कवलिय-किरीडि-चूडा-रयण-कणे इव विसाणल-फुलिङ्गे ।
जम्मि मुयन्तो न पुणो कण्णेण सरीकओ भुयओ ॥ ४९२ ॥

॥ ४९० ॥ तदा स्थितोसि यत्किल प्रवृत्तसंरम्भस्वेदे विनिकुडितः एषा सा त्वया सलिलप्रवेशयोग्या कृतासीत् ॥ त्वया किल ३उदासीनेष्वस्मासु प्रथमसंरम्भसमये समुद्योगविशेषमुपासता[1] कुपुरुषेण सरम्भातिशयजस्वेदप्रवाहैरङ्किता स्वतनुरासीत । तेन चाचरितेनेदं सूचितम । यदुत उद्योगयोगिपु पाण्डवेपु मया पलाय्य जल-६प्रवेश आश्रयणीय इति ॥

॥ ४९१ ॥ इति भणितप्रकारेण [2]ऊरुरुजं भीमेन यस्मिन्संस्मारितापराधेन[3] गमितः प्रापितो रिपुः सुयोधनो विभागे प्रदेशे तस्मि-३न्करुणायितं प्रभुणा यशोवर्मणा ॥ तादृक्सहायसंपदोपि दुर्योधनस्य तादृशी आपत् कथं वा आपत्पयोधिमग्नोपि भीमेन महाबलपराक्रमेण कोपान्धतमसाविलुप्तविवेकालोकेन न कृपास्पदीकृत इति करुणाबी-६जम् ॥ कुलकम् ॥

॥ ४९२ ॥ अथ तिसृभिर्विशेषकम् । कवलितं यत्किरीटिनः अर्जुनस्य चूडारत्नं तस्य कणानिव [4]विषानलस्फुलिङ्गान्यस्मिन्नुद्देशे ३मुञ्चन्न पुनः कर्णेन शरीकृतो भुजगः ।

---

[1] So MH. [2] MH. is here much confused, and seems to read ⁰णोमगभयं (for णोरुमङ्गभयं ?).

[3] MH. संभारिताप⁰ ! [4] MH. ⁰ङ्गानस्मिन्.

उक्कत्तंपि हु खण-मेत्त-तह-परिट्ठिय-पसाय-रोमञ्चं ।
जम्मि निय-कत्ति-कवयं तेणेय पणामियं हरिणो ॥ ४९३ ॥

तम्मि महारह-राहेअ-रह-रहङ्गग्ग-दारिय-धरम्मि ।
उद्देसे आसि णराहिवाण वियडा कहुल्लोला ॥ ४९४ ॥

[1]खाण्डववनदाहसमये कृतवैरः कण्डपुच्छो नाम सर्पः अर्जुनेन सह युद्धोद्यतस्य कर्णस्य शरीभूय अर्जुनस्य शिरश्छेत्तुं प्रसृतः । तेन च सारथीभूतवासुदेवकृतरथप्रयोगविशेषस्यार्जुनस्य शिरस्यप्रभवता शिरश्चूडामणिरेव[2] प्राप्तः सन्कवलितः । ततः पुनस्तेन सर्पेण गत्वा कर्णोभ्यर्थितो यदुत भूय एकवारं मा शरं कुर्विति । कर्णेन तु कथमहमेकस्यैव द्वितीयं शरं क्षिपामीति दर्पान्न पुनः शरीकृतोसौ ॥

॥ ४९३ ॥ उत्कृत्तमपि खलु क्षणमात्रं तथैव परिस्थितं विलम्बितं महतोर्थिनो मम च दातुरल्पकमेतदिति धिया प्रसादवशोत्पन्नरोमाञ्चं कृत्वा यस्मिन्प्रदेशे निजकृत्तिभूतं स्वशरीरधर्मत्वापन्नं कवचं *हसित्वा प्रणामितमर्पितं हरेरिन्द्रस्य । तद्योगाद्दुर्जयं कर्णं बुध्द्वा स्वतनयार्जुनस्नेहादिन्द्रेण ब्राह्मणरूपेण कर्णः कवचं प्रार्थितस्तेन चासावुत्कृत्य दत्त इति प्रसिद्धिः ॥

॥ ४९४ ॥ तस्मिन्महारथराधेय [रथ] रथाङ्गाग्रेण दारितधरे उद्देशेभूवन्नराधिपानां विकटा विततः कथोल्लोलाः कथाप्रबन्धाः कर्णादिगुणदोषोद्ग्राहणिकात्मकाः । किल भार्गवरामेण कर्णस्य [3]शापो दत्तो भुवि ते रथचक्रं गमिष्यतीति कथा ॥ विशेषकम् ॥

---

[1]MH. खंडग° for खाण्डव°. [2]MH. adds शिरःस्थानं after °मणिरेव.
[3]MH. has स्थाने यशोवर्मणैकेनैव दिनेन between °शा and पो° दत्तो, doubtless transferred by the copyist from the following comment.

अवि य । १४

गोउर-मेत्त-विणिग्गय-ससङ्क-जण-दीसमाण-वोच्छेयं ।
जायं णीसामण्णं परिहा-वलयं णहं चेय ॥ ४९५ ॥

ओयरणा दिट्ठ-च्छेय-पयड-णह-मग्ग पडिनियत्तेहिं ।
बिल-मज्झेच्चिय भय-पुञ्जिएहिँ भुयएहिँ वीसमियं ॥ ४९६ ॥

कहवि समुप्पयण-वसा तह-लद्ध-च्छेय-विहडियद्धाओ ।
दीसन्ति अहिणवाओँव ठिएयरद्धाओँ वडहीओ ॥ ४९७ ॥

॥ ४९५ ॥ अपि च । अधुना यत्र हरिश्चन्द्रनगरी स्वमाहात्म्ये-
नैव स्वर्गमुत्पातिना तत्र स्थाने यशोवर्मणा एकेनैव दिनेन [1]सुरप्रसादं
३ महदत्र विनिर्मितमिति वर्णयितुं नगर्युत्पतनसंनिवेशं द्वादशकुलकेन
वर्णयितुमाह । गोपुरमात्रविनिर्गतसशङ्कजनदृश्यमानव्युच्छेद निः–
[*]सामान्यं जातं परिखावलयं नभ एव ॥ परिखा वरनगररक्षार्था
६ चतुर्दिक्का वेदिः । सा च वलयाकारत्वाद्वलयमिव । गगनोत्पतितायां
च नगर्यां गगनमेव [2]अनुलङ्घनीयम् अनन्तत्वात् परिखावलयमव-
लोकितम् ॥

॥ ४९६ ॥ अवतरणाद् दृष्टच्छेदत्वेन अवलोकितभूमिनगरीवि-
भागेन हेतुना प्रकटान्निराधारान्नभोमार्गान्निवृत्तैर्बिलमध्य एव [*]संपि-
९ ण्डितैः कुण्डलीभूतैर्भुजगैर्विश्रान्तम ॥ अवतरन्त्यनेनेत्यवतरणं तस्मान्न-
भोमार्गादधोमुखान्निवृत्तैरित्यन्वयः कार्यः। आधारभूमिखण्डोत्पाटनेनो-
त्पतितायां नगर्यां भूतलबिलेभ्यो निर्जिगमिषूणां भुजगानां चरितमेतत्॥

॥ ४९७ ॥ कथमपि समुत्पतनवशात्तथा तेन प्रकारेण लब्ध-
च्छेदत्वाद्विघटितमर्धं यासां ता दृश्यन्ते अभिनवा इव स्थितेतरार्धा

[1] So MH, both as to form and gender. MH. लङ्घनी°.

छिन्न-धरा-यल-पडिबन्ध-खुडिय-सोत्तुग्गमेहिँ पडिवण्णं ।
तुच्छत्तणमुम्मिल्लन्त-गहिर भावेहिँ अवडेहिं ॥ ४९८ ॥
परिलम्बिज्जइ घोलन्त-सङ्कल-च्छेय-पायडद्धेहिं ।
मूलम्मि मुहल-घण्टा-लीलाएँ णिहाण-कलसेहिं ॥ ४९९ ॥
उव्वेयन्तिव अहिणव-निमेस-वोच्छेय-णिच्च-पिहुलाइं ।
अविलासाइंव दंसण-रसेवि मिहुणाण अच्छीइं ॥ ५०० ॥

३वलभ्यः काकिण्यः [1]प्रासादायतनपुराणि ॥ दूरत्वान्नवनिर्मिता इव भान्तीत्यर्थः ॥

॥ ४९८ ॥ छिन्नधरातलमेव प्रतिबन्धः प्रतिबध्नातीति कृत्वा तेन [[2]खण्डिताः स्रोतउद्गमा येषां तैः उन्मील्यमानाः प्रकटीभवन्तो ३गभीरभावा येषां तैरवटैः कूपैस्तुच्छत्वं प्रतिपन्नं प्राप्तम् ॥]

॥४९९॥ [परिलम्ब्यते घूर्णमान] [3]शृङ्खलाच्छेदप्रकटार्धैर्मूले नगर्या मुखरघण्टालीलया निधानकलशैः ॥ शृङ्खला एव च रणरणायमान-३त्वाद्धण्टात्वेन कविना कल्पिताः । दूरीकृ ानिखातानि [4]निधानानि न-गरीपीठोत्पाटनोत्पाटितानि शब्दायमानशृङ्खलानि प्रलम्बन्त इत्यर्थः ॥

॥ ५०० ॥ उद्वेजयन्तीव अभिनवनिमेषव्युच्छेदनित्यपृथूनि अ-विलासानीव दर्शनरसेपि मिथुनानामक्षीणि ॥ देवत्वमापन्नानां स्वर्ग ३गतानां नागराणामनिमेषदृष्टित्वम् । निमेषाभावादन्योन्यदर्शनावि-च्छेदेन सविलासत्वे सत्यपि अनारतदृष्टित्वं तरुणानां निर्लज्जत्वमेव बोधयति । लज्जैव भूषणं योषितामित्यविलासानीवेत्युक्तम् ॥

[1]MH प्रसादा.

[2]MH. omits couplet 499 and mixes up into one the commentary which belongs to the two couplets 498 and 499. My attempt to restore the chhâyâ is given within brackets.

[3]MH. प्रकटार्थे. [4]MH. निधनानि.

मारुअ-संचरण-वसा कम-भिज्जन्तम्मि भूमि-पडिबन्धे ।
तद्दियस-पलहुओच्चेअ होइ णयरीएँ विणिवेसो ॥ ५०१ ।
पउराण जामिणीसुवि अभिण्ण-णिद्दालसाण निव्वडइ ।
णयरि-परिसक्कणक्कन्त-दियस-सीमाण पडिबोहो ॥ ५०२ ॥
पावन्ति कुलाल-उलाइँ भूमि-दुलहत्तणेण तद्दियसं ।
कह-कहवि पङ्क-पिण्डं परिरक्खा-परिमियंचेय ॥ ५०३ ॥
हेट्ठाअव-वसुआइज्जमाण-मूल-क्कमूससन्त-रसं ।
जायमहो-रय-सिढिलं अग्ग-सिणिद्धं धरा-वेढं ॥ ५०४ ॥

[॥ ५०१ ॥ मारुतसंचरणवशात् क्रमभिद्यमाने भूमिप्रतिबन्धे प्रतिदिवसप्रलघुक एव भवति नगर्या विनिवेशः ॥]

॥ ५०२ ॥ पौराणां यामिनीष्वपि अभिन्ननिद्रात्वेन अलसानां निर्वर्तते[1] संपद्यते नगरीसंबन्धिना [2]परिष्वक्कणेन गमनेन आक्रान्तः ३प्राप्तो दिवससीमा नित्यदिवसावधिः स्वर्गो यैस्तेषां प्रतिबोधः ॥ स्वर्गे किल सदा दिवसः । आदित्यस्य अनावरणात् अस्ताचलादिना । अतश्च नगर्योत्पतितया मध्यरात्रे स्वर्गं प्रापितानां पौराणामादित्या-६लोकं पश्यतां निद्रालसानामेव प्रबोधो जातः ॥

॥ ५०३ ॥ प्राप्नुवन्ति कुलालकुलानि भूमिदुर्लभत्वेन प्रतिदिवसं [कथं] कथमपि पङ्कपिण्डं परिरक्षापरिमितमेव । राजाज्ञये-३त्यर्थः ॥

॥ ५०४ ॥ अधस्तनातपशोष्यमाणमूलक्रमोच्छ्वसद्रसं जातम् अधोरजःशिथिलम् अग्रस्निग्धं [3]धरापृष्ठम् ॥ आदित्यस्योपरि स्थित-३त्वान्नगरीभूपीठम् अधः शुष्कं प्रान्ते तु आर्द्रमित्यर्थः ॥

---

[1] MH. निवर्तते. [2] MH. परिष्क्कणेन- [3] MH. °पठिम् .

दिव्व-विडवाहिरामेवि उववणे सरस-मञ्जरि-फलम्मि ।
लालिज्जन्तिच्चिय पढम-णेह-बन्धेण भू-तरुणो ॥ ५०५ ॥
सामायन्तेवि मही-यलम्मि रयणी-तमाणुबन्धेण ।
उप्पइय-दिणयरायव-वसेण दियसोच्चिय पुरम्मि ॥ ५०६ ॥
इय जम्मि पएसे पहु-पहाव-पडिवण्ण-परियर-सहाए ।
उप्पइयं स-तरु-सुरालयाएँ हरियन्द-णयरीए ॥ ५०७ ॥
तम्मि जहागम-पडिवण्ण-वियड-भू-वाल-कित्ति-सरसम्मि ।
सुर-पासाओ पहुणा एक्केण दिणेण निम्मविओ ॥ ५०८ ॥

॥ ५०५ ॥ दिव्यविटपाभिरामेऽपि उपवने *सुरभिमञ्जरीफले [1]लाल्यन्त एव प्रथमस्नेहबन्धेन भूतरवः ॥ स्वर्गोपवने पारिजातकादि- दिव्यतरुसुन्दरतरेऽपि पूर्वपरिचितत्ववशेन क्षितिवृक्षा रक्ष्यन्त एव नोपेक्ष्यन्ते पौरैः । आश्रितवत्सलत्वादित्यर्थः ॥

[॥ ५०६ ॥ श्यामायमानेऽपि महीतले रजनीतमोनुबन्धेन उत्पतितदिनकरातपवशेन दिवस एव पुरे ॥]

॥ ५०७ ॥ इति उक्तप्रकारेण यस्मिन्प्रदेशे प्रभुप्रभावप्रतिपन्न- परिकरसहितया उत्पतितं *सरससुरालयया प्रत्यग्रदेवागारप्रयुक्तया हरिश्चन्द्रनगर्या ।

परिकरो नरकरितुरगादिरनुचरः ॥

॥ ५०८ ॥ तस्मिन्प्रदेशे प्रतिपन्नयथागमविकटभूपालकीर्तिसरसे [2]सुरप्रासादः प्रभुणा एकेन दिनेन निर्मापितः ॥ उत्तमं स्थानं मया दृष्टं कथं नाम शून्यमाम्नामिति मत्वा देवप्रतिष्ठा तत्र कृता । प्रभु- शक्तियोगश्चैकदिननिर्माणेन सूचितः । कुलकम् ॥

[1] MH. लाल्यन्त. [2] MH. °प्रसादः

जस्स कडय-द्विआओ केसव-केऊर-कणय-रेहाओ ।
अज्जवि कुणइ णडाले सिला-णिहट्टङ्गुली लोओ ॥ ५०९ ॥
णीलं सिहर-च्छायं पेच्छन्तो तस्स मन्दर-गिरिस्स ।
पडिवज्जइ तम्मि समिद्ध-जणवओवायणे देओ ॥ ५१० ॥
अहिलेन्तस्स कमेणय जक्खाहिव-लक्खियं दिसं तस्स ।
जाओ विसेस-दुसहो पयण्ड-किरणस्सव पयाओ ॥ ५११ ॥
अग्घन्ति सरस-सुर-दारु-भङ्ग-णीसन्द-सुरहिणो तस्स ।
णिम्महिय-णव-सुरामोय-सीयला तम्मि उद्देसा ॥ ५१२ ॥

॥ ५०९ ॥ अथ युगलकम् । यस्य कटकस्थिताः केशवकेयूर-कनकरेखा अद्यापि करोति ललाटे शिलानिघृष्टाङ्गुलिर्लोकः ।

क्षीरोदधिमथनसमये हि हरिकराकर्षणं मन्दरस्य बभूव । तद्वशात्केशवबाहुकेयूरनिघर्षणेन निकषपाषाणवत् कटकशिलासु कनकरेखायाः संभवः । तत्र च लोकः अङ्गुलिनिघर्षं कृत्वा वन्दनार्थं ललाटतलं स्पृशति ॥

॥ ५१० ॥ नीलां शिखरच्छायां प्रेक्षमाणस्तस्य महेन्द्रगिरेः प्रतिपद्यते प्राप्नोति ॅतस्मिन्स्निग्धजनपदानां सस्नेहलोकानामुपायनानि कौशलिकानि देव. ॥ नीलमणियोगान्नीलाः शिखरच्छायाः । स्निग्धजनाः पराजित्य संमुखत्वमापादिता नृपाः । युगलकम् ॥

॥ ५११ ॥ अभिलातः आभिमुख्येन गृह्णतः अभिलीयमानस्य वा क्रमेणैव यक्षाधिपलक्षिताम् उत्तरां दिशं तस्य जातो विशेषदुःसहः प्रचण्डकिरणस्येव प्रतापः ॥

॥ ५१२ ॥ अर्घन्ति शोभन्ते सरससुरदारुभङ्गनिष्यन्दसुरभ-

किंच आयं । १४६

एस सरो जस्स इमा हरन्ति उब्बुद्ध जल-कलम्बाओ ।
नल-कुञ्ज-मुहल-जल-रङ्कु-संकुला कूल-लेहाओ ॥ ५१३ ॥
अह कमल-काणण-ट्ठिय-सिरि-दंसण-मिलिय-जल-णिहि च्छायं ।
उव्वहइ मलिय-पायाल-पल्ललं सलिल-संघायं ॥ ५१४ ॥
एए विहय-वहुव्वेल्ल-णलिणि-दल-सण्ड-पण्डुरद्धन्ता ।
विरल दल-जज्जरुद्दण्ड-जरढ-कमला सरुद्देसा ॥ ५१५ ॥
सुरहिमिह गन्धमासिसिर-बाल-मउलुग्गमाण जम्बूण ।
मयरन्दमारविन्दं च इह समीरो पसारेइ ॥ ५१६ ॥

यस्तस्य संबन्धित्वेन निर्मथितनवसुरामोदशीतलास्तस्मिन्दिग्भागे ३प्रदेशाः ॥ सुराया निर्मथनं कर्पूरादिवासः ॥

॥ ५१३ ॥ अष्टात्रिंशदधिकेन शतेन महाकुलकम् । एतस्सरो यस्येमा हरन्ति उद्बुद्धजलकदम्बा नडकुञ्जमुखरजलरङ्कुसंकुलाः ३कूलरेखाः ॥ जले स्थले च कदम्बसंभव इति विशेषणमर्थवत् । जलरङ्कवष्टिट्टिभाः ॥

॥ ५१४ ॥ अथेति निपातस्तथार्थे । तथा कमलकाननास्थित-श्रीदर्शनमिलितजलनिधिच्छायमुद्वहाति [1]मर्दितपाता [लपल्व] लं ३सलिलसंघातम् ॥

॥ ५१५ ॥ एते विहगवधूभिश्चञ्चुकोटिप्रहतिवशादुद्वेल्लानि परि-वृत्तान्युच्छलितानि नलिनीदलखण्डानि तैः पाण्डुरार्धान्ताः पाण्डुर-३पर्यन्ता विरलदलजर्जरोद्दण्डजरठकमलाः सरुद्देसा सरःप्रदेशाः ॥ शरदि हि [2]पद्मपर्णानां पातो भवतीति विरलादित्वम् ॥

॥ ५१६ ॥ सुरभिमिह गन्धम् ईषच्छिशिरबालमुकुलोद्गमानां

[1]MH. मक्ति°. [2]MH. °पर्णीपातो.

इह ते मय-कल-कायम्ब-कण्ठ-कन्दलिअ-सारसक्कन्दा ।
सोहन्ति वलायालीढ-णील-णिउला तडुद्देसा ॥ ५१७ ॥
सुसिरोसरिय-सकद्दम-जड-जल-लव-भिण्ण-भङ्ग-रस-सारो ।
इह सो परिदलिय-कसाय-गण्ठि-गन्धो मुणालाण ॥ ५१८ ॥
अण्णुण्ण-णिग्गमुक्खित्त-विसम-दल-संणिवेस-णिविडाओ ।
इह ता संचार-क्खलिय-कुकुहा रण्ण-णलिणीओ ॥ ५१९ ॥

जम्बूना मकरन्दमारविन्दं चेह समीरः [1]प्रसारयति ॥ सुरहिनवग-न्धमिति पाठान्तरम् । सुरभिनवगन्धमिति तत्रार्थः ॥

॥ ५१७ ॥ [2]इह ते मदकलकादम्बकण्ठसंचलितसारसाक्रन्दाः शोभन्ते बलाकालीढनीलनिचुलास्तटोद्देशास्तटप्रदेशाः ॥ कादम्बाः पक्षिविशेषास्तत्कण्ठशब्देन च शब्दो लक्षितः । निचुलो वेतसः । बलाका बकाः ॥

॥ ५१८ ॥ सुषिरापसृतसकर्दमजललवसंभिन्नभङ्गरससारः इह परिगलितकषायो ग्रन्थिगन्धो मृणालानां बिसानाम् ॥ [3]अत्रोपलभ्यत इति शेषः ॥

॥ ५१९ ॥ अन्योन्यनिर्गमनोत्क्षिप्तविषमदलसंनिवेशानिबिडाः इह ताः संचारस्खलितकुकुहा अरण्यनलिन्यः ॥ [4]कुकुहाः पक्षि-विशेषाः । सर्वनामानि सर्वत्र ते लोचने[5] इतिवत् ॥

[1]MH. adds गन्धम् after प्रसारयति.

[2]MH. is wanting in all this couplet except the first words इह ते मय and the words इह ते मद of the chhâyâ. The text given above is restored from Do. P. K.

[3] MH. °लभत इति. [4] So MH. [5] MH. लोचन इ°.

मोह-रसियाईं इह णिव्वडन्ति णह-घोलिराण कुरराण ।
उव्वत्त-मीण-ताडिय-घण-णलिणि-दलासु सरसीसु ॥ ५२० ॥
इह वायस-सेविअ-कीडइल्ल-वसुआय-चिविड-सालूरा ।
जालिय-कड्डिय-सम्बूय-सेवला तीर-पेरन्ता ॥ ५२१ ॥
उव्वेल्लेइ समीरो कलह-करग्गावसोण-मूलाइं ।
संखाय-फेण-फुड-पिच्छिलाईं इह नलिणि-वत्ताईं ॥ ५२२ ॥
पेरन्त-लूण-कमला थोय-जलुव्वत्त-तुङ्ग-णालाओ ।
इह रोह-सद्दलाबद्ध-मडह-वत्ताओं णलिणीओ ॥ ५२३ ॥

॥ ५२० ॥ [1]मोघरसितानीह [2]निर्वर्तन्ते घनघूर्णितानां कुरराणा-मुद्वृत्तमीनताडितघननलिनीदलासु सरसीषु ॥ मोघं निष्फलम् । घनं निबिडम् । कुररा [3]ढेङ्काः । घननलिनीदलच्छन्नत्वेन मत्स्यान्प्राप्तु-मशक्नुवन्त इति मत्वा रोदनप्रायरासिताः संपद्यन्ते कुररा इत्यर्थः ॥

॥ ५२१ ॥ इह [4]वायससंकुलकीटयुक्तशुष्कचिपिटमण्डूका जा-लकाकृष्टशम्बूकशैवलास्तीरपर्यन्ताः ॥ इल्लो मत्वर्थीयः । वसुआयं शुष्कम् । चिपिटं पिण्डितदुर्बलम् । सालूरो मण्डूकः । शम्बूकाः सू-क्ष्मशङ्खाकृतयः कृमिकलेवरप्राया अस्थिशेषाः शङ्खोडा इति प्रसिद्धाः ।

[॥ ५२२ ॥ उद्वेल्लयति समीरः कलभकराग्रापशोणमूलानि संस्त्यानफेनस्फुटपिच्छिलानि इह नलिनीपत्राणि ॥]

॥ ५२३ ॥ पर्यन्तलूनकमलाः स्तोकजलत्वेनोद्वृत्ततुङ्गनाला इह [4]रोधःशाद्वलाबद्धाल्पपत्रा नलिन्यः ॥ रोधस्तटम् । बद्धत्वं शेवा-लेन । मडहं अल्पम् ॥

---

[1] MH. मेघ° [2] MH. निवर्तन्ते. [3] MH. ढिंकाः [4] MH. रोधशा°.

णिव्वावेन्तिव हियय एए घण-मलिय-तल-वणा गिरिणो ।
मुहल-विहङ्गा अ सरा सुण्ण-पसण्णाइँ अ वणाइं ॥ ५२४ ॥
सरिआण तरङ्गिय-पङ्क-वडल-पडिवद्ध वालुया मसिणा ।
एए ते पविरल-कास-पल्लवा पुलिण-वित्थारा ॥ ५२५ ॥
इह मत्ताणेय-विहङ्ग-मुहल-कल्लोल-कलयलुप्पित्था ।
विरलं सुअन्ति सरसी-परिसर परिवेसिणो गामा ॥ ५२६ ॥
एए पूरालुक्कण-विराय-पङ्कोल्ल-पढम-वित्थारा ।
जाया अहिणव-णिग्गम-हरिय-सिहा सद्दलुद्देसा ॥ ५२७ ॥

॥ ५२४ ॥ [1]निर्वृतं कुर्वन्तीव हृदयमेते [2]घनमार्दिततलवना गिरयः। मुखरविहङ्गानि च सरांसि शून्यप्रसन्नानि च वनानि॥ घना मेघास्ते[3] ३निर्वृतं कुर्वन्त इव हृदयं गिरितल एव तिष्ठन्ति। शून्यानि निर्जनानि॥

॥ ५२५ ॥ सरितां तरङ्गितपङ्कपटलप्रतिबद्धवालुका मसृणाः एते ते [4]प्रविरलकाशपल्लवाः पुलिनविस्ताराः॥

॥ ५२६ ॥ इह मत्तानेकविहंगमुखरकल्लोलकलकलत्रस्ताः सन्तो विरलं स्वपन्ति परिसरसरसीपरिवेशिनो महासरःसमीपनिवेशिनो ३ग्रामाः॥ परितः सर्वदिक्कं समन्तात्सरन्तीति परिसरास्ताश्च ता महान्ति सरांसि सरस्यः॥

॥ ५२७ ॥ एते पूरस्पृष्टत्वेन विरतः आच्छादितः [5]पङ्कार्द्रः प्रथमविस्तारो येषां ते तथा जाता अभिनवविनिर्गमहरितशिखाः शाद्व-

[1]MH. निवृत्तं कुर्वती for निवृतं कुर्वन्तीव. [2]MH. °मलिन°. [3] MH. घना मेघाःस्ते सरणाइं निवृत्तं कुर्वत च ह्रदयदि गिरितल एव &c. The emendation is conjectural. [4]MH. °काम°. [5]MH पंकर्दा प्रथम°.

कमल-वण-विणिग्गय-मुहल-कुकुहा सायमिह सुहावेन्ति ।
थोउम्हाअन्तुम्मस अ-सद्दला कच्छ-वोच्छेया ॥ ५२८ ॥
सम्बूअ-चुण्ण-सबला इह णिहसण-मसिण-वामलूराओ ।
विडिमाण पयन्तर-णिन्त-विसम-हरियाओँ पयवीओ ॥ ५२९ ॥
तड-णिउल-मञ्जरी-णिम्महन्त-जल-गन्ध-सीयला एए ।
तणु-सुत्ति-सार-पेरन्त-वालुया सद्दलुद्देसा ॥ ५३० ॥

३ञोद्देशाः ॥ आलुङ्खियमिति देशीपदं स्पर्शार्थम् । उल्लियमिति देशी-
धातुरार्द्रीभावे ॥

॥ ५२८ ॥ कमलवनविनिर्गतमुखरकुकुहाः सायमिह सुखयन्ति
स्तोकोष्मायमाणोद्गतमशकशाद्वला[1]: कच्छविच्छेदाः ॥ निवासार्थि-
३तया कुकुहानां पक्षिविशेषाणां कमलवनात्सायं विनिर्गमनम् ॥

॥ ५२९ ॥ शम्बूकानां कीटास्थिविशेषाणां चूर्णेन शबला इह
निघर्षेण पांसुकृतेन मसृणवल्मीकाः । वामलूरो वल्मीकः ॥ अन्यथा-
३प्यत्र पाठो दृश्यते । [2]संपुन्नचुन्नसबला इह णिहसणमसिणवामलू-
राओ । बिहयाण [3]पयन्तरणिन्तविसमहरियाउ पयवीओ ॥ संपूर्णेन
रजसा शबला विहगानां पदान्तरेभ्यः पदबिम्बमध्येभ्यो निर्यन्तो
६निर्गच्छन्तो विषमं कृत्वा हरिता अङ्कुरा यत्र ता इत्यर्थस्तत्र पाठे ॥

॥ ५३० ॥ [4]नडुवलतलेषु ये निचुला वेतसास्तेषां या मञ्जर्यस्ताभि-
र्निर्महतः [5]आमोदयतो जलस्य गन्धेन शीतलाः सुन्दरा एते तनुशु-
३क्तिशैवलपीठवालुसंस्थाया:[6] । शुक्तयो जलप्राणिविशेषास्थीनि ।

[1]MH. °शाद्वलाः. [2]MH, °चंदन° for °चुन्न°. [3]MH, °त° [4]MH. आमोदयते. [5]MH. [6]स्तंभ्यायाः for °संस्थायाः.

सहरी-पसत्त-कुररा अन्तो-सद्दल-सिहं परिवहन्ति ।
अहि-गन्ध-कमलमाबद्ध-घग्घरा बारि-लेहाओ ॥ ५३१ ॥
सोहन्ति बाल-सरयम्मि नील-भू-सद्दला तहच्चेय ।
पासायग्ग-सिलन्तर-पढम-किलन्तङ्कुरा दियहा ॥ ५३२ ॥
एयाओं परूढारुण-फल-भर-बन्धुरिय-भूमि-खज्जूरा ।
कण्ठीओं निव्ववन्तिव अमन्द-करमन्द आमोया ॥ ५३३ ॥

ताभिः शबलवालुकं पीठं यत्र ते शाड्वलोद्देशाः ॥ कचित्तु पाठः । तणुसुत्तिसारपेरन्तवालुआ । तनुशुक्तिसारपर्यन्तवालुका इति तत्रार्थः ॥

॥ ५३१ ॥ शफरीभक्षणप्रसक्ताः कुररा यासु ता अन्तर्मध्ये शाड्वलशिखां परिवहन्ति । अहिगन्धकलमं कलमवदधिकगन्धम् १आबद्धघर्घरा वारिलेखाः ॥ घर्घरं शाड्वलं शैवालादिजालम् ॥

॥ ५३२ ॥ शोभन्ते बालायां प्रथमायां शरदि नीलभूशाड्वलास्तथैव पार्श्वालग्नशिलान्तरप्रथमक्लान्ताङ्कुरा दिवसाः ॥ आक्रान्त-१शिलान्तरपार्श्वलग्नाङ्कुरा इत्यर्थः । प्राकृते पूर्वनिपातनियमाभावात् । यान्यादित्यसांमुख्ये वर्तन्ते तेषामेव शिलान्तराणां पार्श्ववर्तिनो नवाङ्कुरा म्लायन्ति । न तु च्छायावर्तिनामित्यन्तरग्रहणम् ॥

॥ ५३३ ॥ एताः [1]प्ररूढारुणफलभरबन्धुरितखर्जूराः कण्ठ्यः पर्वतकण्ठे भवा उपकण्ठशब्दवाच्याः कण्ठिका इति लोके ख्याता १निर्वापयन्तीव निर्वृतिं जनयन्तीव [2]अमन्दकरमन्दकामोदाः ॥ प्ररूढानि पकानि पक्करसयोगाच्च अरुणानि फलानि । करमन्दः फलवृक्षविशेषः ॥

[1] MH. °फलभरंबन्धु°. [2] MH.° करचन्द.

इह सा स-केसरोव्वत्त-कुसुम-कविला करीर-वण-राई ।
रेहइ निहस-ट्ठिय-करभ-केसर-च्छेय-जडिलव्व ॥ ५३४ ॥
इह वीसमइव हिययं फुल्लक-समीर-सुरहि-गन्धेसु ।
आवाय-घडिय-कमलामोएसु वणन्त-मग्गेसु ॥ ५३५ ॥
बाढं लीढूस-घणत्तणेण गामेइआओ णोच्चेन्ति ।
इह अहुआसेय-विवण्ण-गोमआ रण्ण-भूमीओ ॥ ५३६ ॥
एए ते वण-सेरिह-परिमलण-पइण्ण-गोमयामोया ।
धोऊस-रेणु-परिकविस-वारिणो पल्लुच्छङ्गा ॥ ५३७ ॥

॥ ५३४ ॥ इह सा सकेसरोद्वृत्तकुसुमकपिला करीरवनराजिः रेहइ शोभते निहसट्ठियकरभकेसरच्छेयजडिलव्व । करभ उष्ट्रपोतकः करीरपल्लवभक्षकः । तस्य निघर्षण च्छिन्नास्त्वङ्मात्रेण स्थिता ये केसरास्तैः संजातजटेव ॥

॥ ५३५ ॥ इह विश्राम्यतीव हृदयं फुल्लार्कसमीरसुरभिगन्धेषु आपातघटितकमलामोदेषु वनान्तमार्गेषु ॥

॥ ५३६ ॥ इह ग्रामसमीपवर्तिन्योऽरण्यसीमानः अरण्यप्रदेशा ग्रामेयिका ग्राम्याः स्त्रियो नोच्चिन्वन्ति आरण्यकाः शुष्कगोमयपिण्डका न गृह्णन्ति यतोऽहुताशेयविवण्णगोमया हुताशनायोग्यविरुद्धवर्णगोमयपिण्डकाः । वह्नयज्वलने कारणमाह । बाढं लीढूसघनत्वेन बाढमत्यर्थं लीढः प्राप्तो य ऊषः क्षारस्तस्य घनत्वेन प्राचुर्येण शुष्कगोमयपिण्डानामूषेण वेष्टितत्वाद्वह्नेरप्रवेश इति नोच्चिन्वन्ति स्त्रियः ॥

॥ ५३७ ॥ एते ते [1]वनमहिषपरिमर्दनप्रकीर्णगोमयामोदाः अवश्यायधौतरेणुत्वे परिकपिशवारयः पल्वलोत्सङ्गाः ॥ सेरिभो महिषः ॥

[1]MH. °मलन°.

एयाओॅ वाय-धूसर-करीस-कविस-धरणी-सुअन्धाओ ।
रण्ण-त्थलीओॅ उव्वुत्थ-गोउला देन्ति उक्कण्ठं ॥ ५३८ ॥
सोहन्ति सरस-सूई-णिग्गम-हरियायमाण-मूलाओ ।
इह चिण्ण-विसह-वड्डिय-रूढ-तणा रण्ण-सीमाओ ॥ ५३९ ॥
इह धाउ-लिहिय-देव-त्थलाओॅ रण्ण-त्थलीओॅ सूएन्ति ।
आलीयमाण-भासा परिवुत्थं महिस-सत्थाण ॥ ५४० ॥
संतत्थ-विरल-कङ्कन्तरेसु गोमाउणो इह उवेन्ति ।
भय-चलियण्ण-दिसा-घडिय-वायसं महिस-कङ्कालं ॥ ५४१ ॥

॥ ५३८ ॥ एताः शुष्कधूसरकरीषकपिशधरणीसुगन्धाः अरण्यस्थल्यः [1]उदुपितगोकुलाः प्रोपितगोधना ददस्युत्कण्ठां गोकुलस्मृति-मुपजनयन्त्यः ॥ वायं शुष्कम् ॥

॥ ५३९ ॥ शोभन्ते सरसमूचीनिर्गमहरितायमानमूलाः इह वृषभभक्षित [वर्धित] रूढतृणा अरण्यसीमानः ॥ चिन्नं चरितं भक्षितम् । चिन्नविसिहेति पाठे चरितविशिखेत्यादिरर्थः ॥

॥ ५४० ॥ इह धातुलिखितदेवस्थलत्वादरण्यस्थल्यः सूचयन्ति आलीयमानभासत्वाच्च पर्युपितं परिवासं महिषसार्थानाम् ॥ भासाः पक्षिविशेषा महिषपुरीषोपजीविनः ॥

॥ ५४१ ॥ संत्रस्तविरलस्थितकङ्कान्तरेषु[2] गोमायवः शृगाला इह वसन्ति भयचलितान्यदिक्संघटितवायसं महिषकङ्कालं महिषक-लेवरम् ॥ कङ्का गृध्राः । [3]कङ्कालं इति सप्तम्यर्थे द्वितीया । महि-

[1]MH. उदुषिता°. [2]MH. ककातरासु. [3]MH. °ककाल इति.

इह रविणो मय-तण्हा-णिहेण णीहार-पण्डुरा होन्ति ।
सरसीसु तुलिय-तरलम्बु-वलण-विसमा इव मऊहा ॥ ५४२ ॥
कल्लोल-सिसिर-पवणा सलिलुद्देसे दिसाओं सूएन्ति ।
इह उड्डुन्त-विहङ्गम-धुयम्बु-कण-चुण्ण-मइलाओ ॥ ५४३ ॥
इह कय-फुक्कार-पडन्त-वालुया-दूसिगग्ग-तोयाओ ।
पहिएहिँ कहवि पिज्जन्ति वाउ-वेएहिँ सरियाओ ॥ ५४४ ॥
उम्हाल-तरु-च्छाया गो-रेणु-विइण्ण-मारुय-णिरोहा ।
सायमिह समहिउण्हा वलन्त-भट्टाणला गामा ॥ ५४५ ॥

पकलेवराभ्यन्तरे वसन्तीत्यर्थः । सतुट्ठविरलमम्मन्तरेष्विति क्वचित्पाठः । सम्यक्त्रुटितत्वेन विरलानि यानि मर्मान्तराणि तेषु । संतुट्ठेत्यपि पाठे संतुष्टास्तृमाः सन्त इति योजना ॥

॥ ५४२ ॥ इह रवेर्मृगतृष्णानिभेन नीहारपाण्डुरा भवन्ति सरसीषु[1] तुलिततरलाम्बुवलनविषमा इव मयूखाः ॥

॥ ५४३ ॥ कल्लोलशिशिरपवनाः सलिलोद्देशान्दिशश्च शीतलाः सूचयन्ति इह उड्डीयमानविहङ्गमधूताम्बुकणचूर्णमलिना इति दिशां विशेषणम् ॥ दिशः पवनाश्च जलप्रदेशान्निकटान्सूचयन्तीत्यर्थः ॥

॥ ५४४ ॥ इह कृतफूत्कारपतद्वालुकादूषिताग्रतोयाः पथिकैः कथमपि पीयन्ते वायुवेगैः सह सरितः ॥

॥ ५४५ ॥ ऊष्मयुक्ततरुच्छाया गोरेणुवितीर्णमारुतनिरोधाः सायमिह समधिकोष्णाः वलद्भ्राष्ट्रानला[2] ग्रामाः ॥

---

[1]MH. सरसीष्विति तुलित°. [2]MH. om. नला.

करि-कर-दण्डामोडण-विसाह-सूसन्त-सरल-तरु-जालं ।
एयं त धूसर-विरल-सल्लई-मेहलं रण्णं ॥ ५४६ ॥
वोलेइ लया-संकलिय-मुहल-कलहं णियत्त-करिणीयं ।
इह कुञ्जराण मुह-मेत्त-वलिय-जूहाहिवं जूहं ॥ ५४७ ॥
इह दिण्ण-भूमि-मद्दा परिलूणासण्ण-विडवि-साहग्गा ।
मूएन्ति महा-तरुणो गइन्द-जूहाण वीसमिअं ॥ ५४८ ॥
इह अजवोरु-वराहा अवरोप्पर-सत्तु-सावय-वहाओ ।
भमियव्वाओ पविरलं रुरु-सिङ्गवईओ भूमीओ ॥ ५४९ ॥
इह मूल-पविरलेसुं संवग्गिय-मुणि-जणावसेसेसु ।
संवज्जन्ति विहङ्गा फलेसु नीवार-विडवाण ॥ ५५० ॥

॥ ५४६ ॥ [[1]करिकरदण्डामोटनविशाखशुष्यत्सरलतरुजालम्] एतत्तध्दूसरविरलसल्लकीमेखलमरण्यम् ॥ [2]सरलतरवो देवदारव. ।
१सल्लकी कदली ॥

॥ ५४७ ॥ वेत्र[1]लतासंकलितत्वेन मुखरो यः कलभस्तस्मान्नि-वृत्तकरिणीकम् इह कुञ्जराणां मुखमात्रवलितयूथाधिपं यूथम् ॥
१करिणी स्त्रीस्वभावाद्भयान्निवर्तते । यूथाधिपस्तु धैर्यादेव हेलया वलितवदनमात्रेण वीक्षत इति स्वभावः ॥

॥ ५४८ ॥ इह दत्तभूमिमर्दा. परिलूनासन्नविटपिशाखाग्राः सूचयन्ति महातरवो गजेन्द्रयूथाना विश्रान्तम् ॥

॥ ५४९ ॥ इह अजवोरुवराहाः परम्परशत्रुश्वापदवधाः भ्रमणीया· प्रविरलं कृत्वा रुरुशृङ्गवत्यो भूमय ॥

[॥ ५५० ॥ इह मूलप्रविरलेषु संवर्गितमुनिजनावशेषेषु संपद्यन्ते विहङ्गाः फलेषु नीवारविटपानाम् ॥]

[1]MH omits chhâyâ of the first half of the couplet. [2]MH. तरला.

निविड-लया-जाल-पिणद्ध-सिहर-तरुसण्ड-पडिहउप्पयणा ।
इह तंसं उड्डेऊण खं विहङ्गा वलग्गन्ति ॥ ५५१ ॥
इह केसरिणो विहुणन्ति ताडणुड्डीण-छप्पय-कडप्पं ।
रहस-दलिएह-मय-सलिल-गरुइयं केसरुप्पङ्कं ॥ ५५२ ॥
मुहल-मऊराइं हरन्ति किंपि इह णव-पलास-कविसाइं ।
उव्वाय-पल्ललुप्पण्ण-पण्डु-भावाइं रण्णाइं ॥ ५५३ ॥
झिल्ली-जल-कण-सीयल-पलास-परिवेसिणो इह हरन्ति ।
असलिल-मज्झागय-विरल-किंसुआ पल्ललुच्छङ्गा ॥ ५५४ ॥
तद्दियसाणिल-णिव्वूढ-रेणु-णिव्वडिय-कढिण-पह-दण्डा ।
वाओलीसुवि जाया इह विरल-रयाओ भूमीओ ॥ ५५५ ॥

॥ ५५१ ॥ निबिडलताजालपिनद्धशिखरतरुखण्डप्रतिहतोत्पतना इह तिर्यगुड्डीय खं विहङ्गा विलगन्ति ॥

॥ ५५२ ॥ इह केसरिणो विधुन्वन्ति ताडनोड्डीनषट्पदकलापं सँरसदालितेभमदसलिलगुरुकृतं केसरकलापम् ॥

॥ ५५३ ॥ मुखरमयूराणि हरन्ति किमपीह नवपलाशकपिशानि आशुष्कपल्वलत्वादाँपन्नपाण्डुरूँपाण्यरण्यानि ॥

॥ ५५४ ॥ [1]लहरीजलकणशीतपलाशपरिवेशिनः इह हरन्ति हृदयम् असलिलं यत्पल्वलतटं तन्मध्यगता विरलाः किंशुका यत्र ते ३पल्वलोत्सङ्गाः ॥ [2]झिल्ली लहरी । परिवेशिनः समीपवासिनः ॥

॥ ५५५ ॥ प्रतिदिवसानिलनिर्व्यूढरेणुप्रकटितकठिनपथदण्डाः वातालीष्वपि वात्यास्वपि सतीषु [जाता] इह विरलरजस्का भूमयः ॥ ३तद्दियसं प्रतिदिवसम् । निर्व्यूढमपसारितम् । पन्थान एव दण्डास्तदाकृतित्वात् ॥

---

[1]MH. लहरि°. [2]MH. झल्ली.

इह उवसरं वराहाण गलिय-जल-बिन्दु-बद्ध-हरियाओ ।
संकन्त-पङ्क-गारव-बन्धुरिय-तणाओं पयवीओ ॥ ५५६ ॥
एयाओं गाढ-फुडणा पुञ्जइऊससिय-भू-दल-कवाला ।
संपीड-विरस-दीहरिय-तलिण-मुत्थाओं भूमीओ ॥ ५५७ ॥
इह हि गय-जूह-णिद्दं सूएइ अमारुए वणन्तम्मि ।
कर-णीसासुग्गाहिय-महि-रय-कविसो णहुद्देसो ॥ ५५८ ॥
उक्किण्ण-रय-भरोणय-तल-जज्जर-भू-भिसट्ट-बिल-विसमा ।
थोउज्जडक्क-विडवा इमाओं ता उन्दुर-थलीओ ॥ ५५९ ॥
इह भूइ-दण्ड-सेसावि णियय-दीहत्तणेण णज्जन्ति ।
पासल्ल-भाव-पज्जत्त-हुयवहा पायव-णिवेसा ॥ ५६० ॥

॥ ५५६ ॥ इह उपसरः सरःसमीपे वराहाणा गलितजलबिन्दुबन्धैर्हरिताः संक्रान्तपङ्कगौरवबन्धुरिततृणाः पदव्यः ॥ बन्धुरितं [1]नम्रीभूतम् ॥

॥ ५५७ ॥ एता गाढं कृत्वा यत्स्फुटनं तेन पुञ्जितान्युच्छ्वसितानि च भू[तल]कपालानि यत्र ताः संपीडनेन विरसानि दीर्घकृतानि [1][तलिनानि] मुस्तानि यत्र ता भूमयः ॥ तलिनं सूक्ष्मम् ॥

॥ ५५८ ॥ इह हि गजयूथनिद्रां सूचयति अमारुते वनान्ते करनिःश्वासैरुद्ग्राहितेन उत्क्षिप्तेन महीरजसा कपिशो नभउद्देशो गगनप्रदेशः ॥

॥ ५५९ ॥ उत्कीर्णरजोभरावनता अत एव तलजर्जरा या भूस्तद्भावेन विशीर्णानि बिलानि तैर्विषमाः स्तोकोज्जटार्कविटपा [1]इमास्ता उन्दुरस्थल्यः ॥ उन्दुरा मूषकास्तैश्छिन्नमूलत्वादन्तरान्तरार्कविटपा उज्जटिताः ॥

॥ ५६० ॥ इह [1]भूतिदण्डशेषा अपि निजकदीर्घत्वेन ज्ञायन्ते

[1]MH. °सेसा.

इह काला रुग्ग-तरुत्तणेण थलइल्लमन्तरा हरइ ।
भाएसु उववणाअन्त-बाल-तरु-मण्डलं रण्णं ॥ ५६१ ॥
वल्ली-वियाण-बहलत्तणेण छाया-णिवेस-सिसिराइं ।
इह अणह-हलिद्दी-सहलाइं गिरि-कच्छ-रण्णाइं ॥ ५६२ ॥
तद्दियह-णिहस-संपीय-सयल-सीरा असाओॅव सहन्ति ।
परिकढिण-कसिण-दल-बन्धणाओ इहकच्छ-भूमीओ ॥५६३ ॥
इह दीसइ कणय-सिला-मऊह-पुञ्जाहिरञ्जियं रविणो ।
णिच्छल्लिय-परिणय-ताल-पिञ्जरं पडिय-पडिबिम्बं ॥ ५६४ ॥

पार्श्वीकृतावस्थानभावेन पर्याप्तहुतवहाः पादपनिवेशाः ॥ हुतवहोऽत्र दावाग्निः ॥

॥ ५६१ ॥ इह कालवशाद्रुग्णतरुत्वेन हेतुना स्थलयुक्तं सत् अन्तरान्तरा हरति भागेषु च उपवनायमान [बाल] तरुमण्डलम् अरण्यम् ॥ रुग्णं भग्नम् । इलः प्राकृते मत्वर्थीयः ॥

॥ ५६२ ॥ वल्लीवितानबहलत्वेन च्छायानिवेशशिशिराणीह अनघहरिद्रापिञ्जराणि गिरिकच्छारण्यानि ॥

॥ ५६३ ॥ प्रतिदिवसनिघर्षणात्संपीतसकलसीरायसा इव शोभन्ते परिकठिनकृष्णदलबन्धना इह कच्छभूमयः ॥ सीरं हलं तस्यायसः[1] प्रान्तलग्नः फालो लोहमयः । [2]सोऽन्तः किल प्रतिदिनं विलिख्यमानायां भुवि क्रमेण विगलितः । तत्र स्वभावकृष्णापि भूमिरेवमुत्प्रेक्ष्यते पीतविगलितफाललोहचूर्णत्वेनेव कृष्णेति ॥

[॥ ५६४ ॥ इह दृश्यते कनकशिलामयूखपुञ्जाभिरञ्जितं रवेश्छिन्नपरिणततालपिञ्जरं पतितप्रतिबिम्बम् ॥]

[1]MH. om. the visarga. [2]MH. सोनतः.

इह वाउध्दुय-धूली-गरुय-कणावडण-छिद्दिय रयाओ ।
दीसन्ति विरल-जल-विन्दु-मुद्दियाओव्व रत्थाओ ॥ ५६५ ॥
इह ता तरु-मूल-किलिण्ण-कुसुम-दल-दारु-सयल-कलिलाओ ।
आणील-कविस-फरुसा करीस-सिढिलाओं भूमीओ ॥ ५६६ ॥
इह होन्ति मुहल-सिहिणो पुराण-फल-सबल-कुसुमिय-कलम्बा ।
फल-कोस-विउण-पत्तल-पलास-सिसिरा वणुद्देसा ॥ ५६७ ॥
एए वण-वारण-गण्ड-निहस-मय-गन्धिणो भयं देन्ति ।
रोसुद्ध-सीह-णह-दलिय-वक्कला पायव-क्खन्धा ॥ ५६८ ॥
रय-पुञ्ज-रुद्ध-गयणा सहन्ति इह सायमणवसाआओ ।
पच्छद्ध-पसण्ण-मियङ्क-मण्डला गिम्ह-रयणीओ ॥ ५६९ ॥

॥ ५६५ ॥ इह वातोध्दूतधूलीगुरुककणावपतनच्छिद्रितरजस्काः सत्यो दृश्यन्ते विरलजल[बिन्दु]मुद्रिता इव रथ्याः ॥ प्रशिथिलरजोराशौ[1] गुरौ धूलिकणे प्रविष्टे सति जलकणाहतत्वमिव भातीत्यर्थः ॥

॥ ५६६ ॥ इहैतास्तरुमूलक्लिन्नकुसुमफलदारुशकलकलिलाः व्याप्ता आनीलकपिशपरुषाः करीषवच्छिथिला भूमयः ॥

॥ ५६७ ॥ इह भवन्ति मुखरशिखिनः पुराणफलशबलकुसुमितकदम्बाः पुराणफलैरतिक्रान्तवर्षसंजातैः फलैः शबला व्याप्ता एकस्मिन्प्रदेशे कुसुमिताश्च द्वितीयप्रदेशे फलकोशद्विगुणपत्रलपलाशशिशिरा वनोद्देशाः ॥

[॥ ५६८ ॥ एते वनवारणगण्डनिघर्षमदगन्धा भयं ददति रोषोर्ध्वसिंहनखदलितवल्कलाः पादपस्कन्धाः ॥]

॥ ५६९ ॥ रजःपिञ्जरीक्रियमाणगगनाः शोभन्ते इह साय-

[1]MH.º नाशौ for ºराशौ.

गय-जूहोयरण-विभिण्ण-नलिणि-णिव्वडिय-सलिल-दण्डाओ ।
इह ता वसुयाय-परिप्पवन्त-कमलाओं सरसीओ ॥ ५७० ॥
इह पायव-लग्गट्ठिय-णलिणि-दल-च्छेय-कविल-कूलाओ ।
लूयाविल-फुडिय-दलन्तराओं कासार-भूमीओ ॥ ५७१ ॥
इह मारुय-तंसीकय-दाव-सिहा-सिहर-संवलन्ताइं ।
दिप्पन्ति पढममग्गेण तअणु मूलेण रण्णाइं ॥ ५७२ ॥
अग्घन्ति ता णव-ट्ठिय-सिहि-वाय-पिसङ्ग-वामलूरग्गा ।
इह हेट्ठुव्वाअ-दुमा थलीओं णव-दाव-गन्धाओ ॥ ५७३ ॥

मनवश्याया अवश्यायरहिता गवादिसंचरणोत्थितमहीरजःप्रशमत्वेन
[1]पश्चार्धप्रसन्नमृगाङ्कमण्डला ग्रीष्मरजन्यः ॥

॥ ५७० ॥ गजयूथावतरणविभिन्ननलिनीनिर्वृत्तसलिलदण्डाः इह
ताः शुष्कपरिप्लवमानकमलाः सरस्यः ॥

॥ ५७१ ॥ इह पादपलग्नस्थितनलिनीदलच्छेदकपिशमूला: ।
कलिलकूला इति पाठान्तरम् । लूताविलस्फुटितदलान्तराः जलाभावे
[2]स्फुटितमृत्तिकाया दलविवरेषु कौलिका जालकान्कुर्वन्ति । कासार-
भूमयो नितम्बप्रदेशाः ॥ [1]वर्षासमयजलरयापहृतलग्नचिह्नवर्णनमेतत् ॥

॥ ५७२ ॥ इह मारुतत्र्यश्रीकृतदावशिखाशिखरैः सह संवलमा-
नानि संबध्यमानानि दीप्यन्ते प्रथमम् अग्रभागैस्तदनु [2]मूलैररण्यानि ॥

॥ ५७३ ॥ अर्घन्ति शोभन्ते ता नवस्थितशिखिशुष्कपिशङ्गव-
ल्मीकाग्राः इहाधस्ताच्छुष्कद्रुमाः स्थल्यो नवदावगन्धाः ॥ शिखी
[3]वह्निः । [3]वायं वानं शुष्कम् । वै ओवै शोषण इत्यस्य ओदितश्चेति निष्ठा-

[1]MH. °जलरयापहृत°. The emendation is mine [2]MH. om अरण्यानि,
[3] MH. वायवाना शुष्कम्.

इह तोअ-लङ्घणुम्मुक्क-रेणु-दल-सुण्ण-भाव-लहुईओ ।
तुरिअयरं समहिसरन्ति मारुआ वत्त-वल्लीओ ॥ ५७४ ॥
दीसन्ति तह-परिट्ठिअ-तण-मण्डल-पण्डुरन्तरालाओ ।
इच्छा-वीसन्त-दवाणलाओ इह रण्ण-भूमीओ ॥ ५७५ ॥
इह पङ्क-लोलणाविल-पुड-मन्दुम्मिल्ल-लोअणद्धन्तं ।
सायं विअडयरङ्गंव णीइ जूहं वराहाण ॥ ५७६ ॥

नत्वे कृते वानमिति रूपम् । तस्य भ्रशो वायमिति । एवम् उव्वायमिति उद्वानप्रकृतिकम । वामलूरो वल्मीकः । यद्यपि स्थलीशब्दः [1]कृत्रि-६मायामेव साधुस्तथापि इह [1]उपचारादकृत्रिमास्वपि प्रयुक्तः ॥

॥ ५७४ ॥ इह तोयेन यल्लङ्घनं वर्षासु प्रक्षालनं तेन मुक्तरेणुदल-त्वाच्छून्यमनावृतमवकाशस्थानं नभोग्रं यासा तास्त्वरिततरं समभि-३सरन्ति सम्यगभिसारयन्ति मारुना. कर्तारः पर्णवल्लीः पलाशलताः कर्मभूताः ॥ कचिदसत्यपि णिचि प्रयोजकव्यापारः प्रतीयते । दशभि-र्हलैः कृषतीतिवत् । तेनेहापि समभिसरन्तीत्युक्ते समभिसारयन्तीति ६गम्यते ॥

॥ ५७५ ॥ दृश्यन्ते तथापरिस्थिततृणमण्डलपाण्डुरान्तरालाः इच्छाविश्रान्तदवानला [इह] अरण्यभूमय. ॥ तथा परिष्ठितस्वमद-३ग्धत्वम् । इच्छाविश्रान्तत्वमप्रयत्नोपरतत्वम् ॥

॥ ५७६ ॥ इह पङ्कलोलनाविलपुटमन्दोन्मीललोचनार्धान्तम् सायं विकटतराङ्गमिव निर्याति यूथं वराहाणाम् ॥ विलोचनं मुस्त-३प्राप्त्यर्थं नोदनम्[2] ॥

[1]This is obviously a mistake of the commentator. See Pān. 4- 1- 42-
[2]MH. नोदमम् What does the word refer to ? The word लोअण in the original means 'eye'.

इह रण्ण-गोउलेसुं उण्हाइंवि पन्थिएहिँ पिज्जन्ति ।
कामं गोरस-पारी-णिवेस-पण्डूइँ सलिलाइं ॥ ५७७ ॥

इह सलिल-कास-सकारि-मूल-पडिलग्ग-कड्ढिय-दलाओ ।
पवणो आयासिय-सारसाओँ तरलेइ णलिणीओं ॥ ५७८ ॥

तंसीकय-कण्ठ-समोसरन्त-विहयावलोय-सरसाइं ।
इह किंपि पुलिण-परिसक्कियाइं सायं सुहावेन्ति ॥ ५७९ ॥

संगलण-मासला अन्त-सीयला विविह-वल्लि-कुसुमाण ।
आमोओ इह संचरइ कोवि सु-सुयन्ध-सुरहीण ॥ ५८० ॥

॥ ५७७ ॥ इहारण्यगोकुलेषु उष्णान्यपि पैथिकैः पीयन्ते पर्याप्तं गोरसपारीनिवेशपाण्डूनि [सलिलानि] ॥ पारी दोहनपात्रविशेषः ॥

॥ ५७८ ॥ [इह] सलिलेनानिलाहतेन काशैश्च तृणविशेषैर्मारुताभिहतैः शादिति शब्दं याः कुर्वन्ति तच्छीलास्ताश्च ता आकृष्ट-³मूल [प्रति] लग्नदलाः पवनः आयासितसारसास्तरलयति नलिनीः ॥ सारसाः पक्षिविशेषाः ॥

॥ ५७९ ॥ त्र्यश्रीकृतकण्ठसमपसरद्विहगावलोकनसरसानि इह किमपि पुलिनपरिष्वक्कितानि¹ तटगमनानि सायं सुखयन्ति ॥ तटविहा-³रिषु मानुषेषु पक्षिणो भयात्परिवर्तितग्रीवया पश्यन्तस्त्वरन्ते पद्भिः ॥

॥ ५८० ॥ संघटनेन मासलीभवन्घनीभवन्नत एव शीतल आह्लादकृत् विविधपत्रकुसुमानां संबन्धी आमोद इह संचरति कोपि ³सुसुगन्धसुरभीणाम् ॥ सुरभिशब्दस्य सुगन्धपर्यायस्यापि अतिशयार्थः प्रयोगः । यथा । अहो रमणीया अहो रमणीयेति ॥

---

¹MH. परिष्वक्कितानि.

करह-पओअर-विसमाइँ इह पहोलन्ति मालुहाणीण ।
उव्वत्त-धूसराइं दलाइँ पेरन्त-कविसाइं ॥ ५८१ ॥
इह रेहन्ति च्छाया-णिविट्ठ-पहियावलोइयग्गाओ ।
कक्कोल-दालि-कवि-सत्थ-संकुला रण्ण-भूमीओ ॥ ५८२ ॥
इह गोर-विरहिणी-गण्ड-वास-धूसर-पिसङ्ग-वट्ठाण ।
भमइ अवरण्ह-महुरो गन्धो करहाड-कुसुमाण ॥ ५८३ ॥
घोलइ उल्लिन्त-सुरा-मूल-कसाय-जरढो कलम्बाण ।
एस मिलाणारुण-केसराण दर-सीयलो गन्धो ॥ ५८४ ॥
खज्जूर-मञ्जरी-पिञ्जराण इह परिमलो पियङ्गूण ।
रुद्दारविन्द-मयरन्द- कण-कसाओ परिब्भमइ ॥ ५८५ ॥

॥ ५८१ ॥ करभपदोदरवद्विषमाणीह प्रघूर्णन्ते मालुधानीसंज्ञानां लताविशेषाणामुद्वृत्तत्वेन धूसराणि दलानि पर्यन्तकपिशानि ॥

॥ ५८२ ॥ इह शोभन्ते छायानिविष्टपथिकावलोकिताग्राः कक्कोलदालिवरकपिलैः कपिसार्थैः संकुला अरण्यभूमयः ॥ अत्रानेकपाठाः सन्ति । अनयैव दिशा गतार्थाः ॥

॥ ५८३ ॥ इह गौरविरहिणीगण्डपार्श्ववध्दूसरपिशङ्गपृष्ठानां भ्रमति अपराह्णमधुरो गन्धः [करहाटकुसुमानाम्] । करहाटः कोविदाराख्यस्तरुः ॥

॥ ५८४ ॥ घूर्णते[1] सुरया दोहदार्थं दत्तया आर्द्रीभवन्ति[2] यानि मूलानि तैः कषायः [3]शबलः अत एव जरठः प्रगल्भः कदम्बानां संबन्धी एष म्लानारुणकेसराणामीषच्छीतलो गन्धः ॥ दर ईषत् ॥

॥ ५८५ ॥ खर्जूरमञ्जरीवत्पिञ्जराणां परिपक्वमञ्जरीत्वेन इह

[1] MH. घूर्णते. [2] MH. °भवति. [3] MH. शेवल°.

मउल-णिबिडासु इह मरुवयस्स मुह-पाडलासु वल्लीसु ।
आससइ सिसिर-लच्छी तारेसु अ कुन्द-कुसुमेसु ॥ ५८६ ॥
इह लोलेइ खण-क्खण-विवण्ण-जव-मञ्जरी-तरङ्गाओ ।
पवणो संचार-विमूढ-मय-विमलिआओॅ सीमाओ ॥ ५८७ ॥
जरढायन्त-फलूसास-पविरलायन्त-मञ्जरी-सूया ।
इह अग्घन्ति जवाणं अग्ग-भवन्तीओॅ सीमाओ ॥ ५८८ ॥
इह ताओॅ पुलोस-सुयन्ध-जव-कसायाणणेहिँ पिज्जन्ति ।
फुल्ल-करवीर-पाली-समुज्जला रण्ण-वावीओ ॥ ५८९ ॥

परिमलः प्रियङ्गूना रूढारविन्दमकरन्दकणकषायः परिभ्रमति ॥
२रूढं जरठम् । अरविन्दं पद्मम् । कषायो मिश्रः ॥

॥ ५८६ ॥ [मुकुलनिबिडासु] इह मरुबकस्य सुगन्धपत्रिका-
विशेषस्य मुखपाटलासु वल्लीषु आवसति शिशिरलक्ष्मीस्तारेषु च
२सुपुष्पितेषु कुन्दकुसुमेषु ॥

॥ ५८७ ॥ इह लोलयति कम्पयति क्षणक्षणविवर्णयवमञ्जरी-
तरङ्गयुक्तान्पवनः संचारविमूढमृगविमर्दितान्सीम्नः[1] । सीमशब्दः
२पुंस्यपि दृष्टः । तदुक्तम् । लिङ्गमसंख्यं लोकप्रमाणत्वादिति ॥

॥ ५८८ ॥ जरठायमानफलत्वेनोपचि[त]यवकोशत्वेनोछ्वासयुक्त[2]-
त्वादुन्नतत्वात्प्रविरलायमानमञ्जरीशूका इहार्घन्ते यवानामग्रे भवन्त्यो
२दृष्टिपथमागच्छन्त्यः सीमानः ॥ शूकाः [3]किंसारुकाः ॥

॥ ५८९ ॥ इह ताः प्लोषसुगन्धयवकषायाननैः पीयन्ते फुल्ल-
करवीरपालीसमुज्ज्वला अरण्यवाप्यः अटवीपुष्करिण्यः ॥ उज्ज्वला
२रक्ताः । करवीरं कणहीरकमिति लोकभाषया प्रसिद्धम् ॥

---

[1]MH. विमर्कितान्. [2]MH. °युक्ता°. [3]MH. °रुकाः.

इह दावाणल-धूमाहिओय-पडिबद्ध-महि-रयाअम्बा ।
दिवसम्मिवि होन्ति पओस-राय-मइला दिसाहोया ॥ ५९० ॥
इह विहडिअ-तन्तु-चुडुप्प-पम्हलाअम्ब-धूसरं पियइ ।
णारङ्ग-गब्भ-सयलं पहिओ अहरंपिव पियाए ॥ ५९१ ॥
सिसिरम्मि विरल-कुसुमे गाढालिङ्गण-णिहेण अवबाणो ।
बाहु-कलहम्मि मिहुणाईं वम्महो इह निओएइ ॥ ५९२ ॥
इह तं संचारिय-कञ्चणार-केसर-कसाय-गन्धाण ।
उच्छङ्खलिय-वणाणं सोहग्गं किंपि पवणाण ॥ ५९३ ॥
इह माहवीण कोमल-पलास-द्र-कविस-बन्धणाहरणं ।
उब्भिज्जइ जरढ-कवोय-कण्ठ-मइलारुणं मउलं ॥ ५९४ ॥

॥ ५९० ॥ इह दावानलधूमाभियोगप्रतिबद्धमहीरजस्त्वेन आताम्रा दिवसेपि भवन्ति प्रदोष[राग]मलिना दिगाभोगाः ॥ अभियोगः संबन्धः ॥

॥ ५९१ ॥ [इह] विघटिततन्तुकं यत् अंतुप्पं चर्म तेन हेतुना पक्ष्मलं संजातपक्ष्मकमिव तथा आताम्रधूसरं पिबति नारङ्गगर्भशकलं पथिकः अधरमिव प्रियायाः ॥

[॥ ५९२ ॥ शिशिरे विरलकुसुमे गाढालिङ्गनच्छलेन अपबाणो गतबाणो बाहुकलहे मिथुनानि मन्मथ इह नियोजयति ॥]

॥ ५९३ ॥ इह तत् संचारितकाञ्चनारकेसरकषायगन्धानाम् उच्छृङ्खलीकृतवनाना सौभाग्य किमपि पवनानाम् ॥

॥ ५९४ ॥ इह माधवीनां कोमलपलाशदलकपिश [बन्धन] वर्तमानाभरणम् उद्भिद्यते विकसति जरठकपोतकण्ठमलिनारुणं मुकुलम् ॥

इह अहिरायन्ति कमावमुक्क-परिरूढ-विडव-जालाइं ।
हरियारुण-पण्डु-कसाय-विसम-वण्णाइं रण्णाइं ॥ ५९५ ॥
फल-बन्ध-विरल-हरियायमाण-सहयार-मञ्जरि-सुहाण ।
साहु महु-वासराणं अकुण्ठ-कल-यण्ठि-कण्ठाण ॥ ५९६ ॥
णव-बाण-कोउहल्लेण णूणमेमेअ वम्महो मुयइ ।
सहआर-सरे अविओइणोत्ति इह ऊसुया जेण ॥ ५९७ ॥
टिविडिक्किअ-डिम्भाणं णव-रङ्गय-गव्व-गरुय-महिलाण ।
णिक्कम्प-पामराणं भद्दं गामूसव-दिणाण ॥ ५९८ ॥

॥ ५९५ ॥ इहाभिराजन्ते क्रमावमुक्तप्ररूढविटपजालानि हरितारुणपाण्डुकषायाणि च तानि विषमपर्णानि च हरितारुणपाण्डुकषायविषमपर्णानि [अरण्यानि]॥ वसन्ताद्यृतुक्रमेण केषांचिद्विटपावस्थाविशेषाणां त्यागः केषांचिदुपादानम् ॥

॥ ५९६ ॥ फलबन्धविरलहरितायमानसहकारमञ्जरीकत्वेन सुखानां प्रीतिजनकाना साधु चरितं मधुवासराणाम् अकुण्ठकलकण्ठीकण्ठानाम् ॥ कलकण्ठी कोकिला ॥

॥ ५९७ ॥ नवबाणकुतूहलेन नूनमेवमेव न तु विरहिणमेवोद्दिश्य मन्मथो मुञ्चति सहकारशरान् । अवियोगिनोपि इह वसन्ते उत्सुका येन यस्मात् ॥

॥ ५९८ ॥ टिविडिक्किआ प्रसाधिता डिम्भा बाला येषु तेषां नवरङ्गेण कौसुम्भवाससा प्रावृतेन यो गर्वस्तेन गुरुकमहेलानां निष्कम्पपामराणां भद्रं श्रेयोस्तु ग्रामोत्सवदिनानाम् ॥

विरल-ट्ठिय-महुयर-कब्बुराओ इह मञ्जरीओ चूआण ।
दर-दड्ढ-मयण-बाणोवमाओ विडवेसु दीसन्ति ॥ ५९९ ॥
इह सोहन्ति दरुम्मिल्ल-किसलयायम्बिरच्छि-वत्ताइं ।
पाविय-पडिबोहाइंव सिसिर-पसुत्ताइं रण्णाइं ॥ ६०० ॥
इह हि हलिद्दा-हय-दविड-सामली-गण्ड-मण्डलानीलं ।
फलमसअल-परिणामावलम्बि अहिहरइ चूयाण ॥ ६०१ ॥
एण-खुर-खण्डियापण्डु-जच्च-कप्पूर-चुण्णमुण्णमइ ।
इह अहिणव-सव्वण-वेणु-रोयणा-रेणु-रमणीयं ॥ ६०२ ॥

॥ ५९९ ॥ विरलस्थितमधुकरकर्बुरा इह मञ्जर्यश्चूतानाम् ईषद्दग्धमदनबाणोपमा विटपेषु दृश्यन्ते ॥

॥ ६०० ॥ इह वसन्ते शोभन्ते संमुन्मीलिताः किसलया एव आताम्राण्यक्षिपत्राणि पुटकानि येषु तानि प्राप्तप्रतिबोधानीव शिशिरप्रसुप्तान्यरण्यानि ॥

॥ ६०१ ॥ इह [हि] हरिद्राविच्छुरितद्रविडसुंन्दरीगण्डमण्डलवदानीलं यत्फलम् । कीदृशम् । असकलपरिणामावलम्बितम् । अर्धपक्वमित्यर्थः । अभिहरति चूताना संबन्धि ॥

॥ ६०२ ॥ एणखुरखण्डितापाण्डुजात्यकर्पूरचूर्णम् उन्नमति इह अभिनवसव्रणवेणुरोचनारेणुवद्रमणीयम् ॥ एणा हरिणाः ॥ [1]अपाण्डुजात्यम् 'अपाण्डुजातीयम्[2] । बाहुल्येन सव्रणस्य वेणोर्मज्जा रोचना भवति ॥

[1] So MH. distinctly. [2] MS, °जातीवत्व.

दीहर-हेमन्त-णिसा-णिरन्तरुप्पण्ण-चाव-वावारो ।
जिय-लक्खो मा इर माहवम्मि कुसुमाउहो होउ ॥ ६०३ ॥
पल्लव-सिहाओ इह णिव्वडन्ति दूरारुणा महु-मुहम्मि ।
साहा-विभेअ-पाविय-णिअ-रस-सोणाओ व्व तरूण ॥ ६०४ ॥
इह कहवि समासाइय-नव-सहयार-मयरन्द-बिन्दुइआ ।
रुण्टन्ता भमरच्चेय भमर-मालाहिँ पिज्जन्ति ॥ ६०५ ॥
णालायड्ढिअ-परिणाम-पसिढिलूससिय-बन्धणाहोयं ।
रस-गारवेण फलमिह चूयाण कमोहुरं पडइ ॥ ६०६ ॥
फल-लम्भ-मुइय-डिम्भा सु-दारु-घर-संणिवेस-रमणिज्जा ।
एए हरन्ति हिययं अजणाइण्णा वण-ग्गामा ॥ ६०७ ॥

॥ ६०३ ॥ दीर्घहेमन्तरात्रिनिरन्तरोत्पन्नचापव्यापारो यः स जितलक्ष्यः अमोघबाणो मा किल माधवे वसन्ते कुसुमायुधो भूत् ॥

॥ ६०४ ॥ नवपल्लवशिखा इह निर्वर्तन्ते प्रकटीभवन्ति दूरारुणाः सुष्ठुलोहिता मधुमुखे वसन्ते । उत्प्रेक्ष्यते । किसलयविभेदप्राप्तनि-१जरसशोणा इव तरूणाम् ॥ विभिन्नाङ्गस्य किल लोहितलिप्तत्वम् अवलोकितम् ॥

॥ ६०५ ॥ इह कथमपि समासादितनवसहकारमकरन्दबिन्दु-विलिप्ताः क्रन्दन्तो भ्रमरा एव भ्रमरमालाभिः पीयन्ते ॥ कथमपीति २भ्रमरबाहुल्येन दुष्प्रापत्वं मञ्जरीणां द्योतितम् ॥

॥ ६०६ ॥ नालाकृष्टपरिणामप्रशिथिलोच्छ्वसितबन्धबन्धुरितं रसगौरवेण फलमिह चूतानां क्रमेणाधोमुखं पतति ॥

॥ ६०७ ॥ फललाभमुदितडिम्भाः सुदारुसंचयसंनिवेशरमणीयाः

किंपि दुम-जज्जरेसुं हिययं घोसावबद्ध-धूमेसु ।
लग्गइ विरल-ट्ठिय-वायसेसु उव्वत्थ-गामेसु ॥ ६०८ ॥
इह गामागय-धम्मिय-संमज्जिय-सुण्ण-लिङ्गमुवसेलं ।
दल-गन्धि गहीराणील-कुण्डमुरु-पायवं सण्डं ॥ ६०९ ॥
अवमारुय-मूल-णिमिल्ल-पल्लवाउञ्चिणो परिसरेसु ।
इह तरुणो सिहर-वहम्मि णवर झङ्कारिणो होन्ति ॥ ६१० ॥

एते हरन्ति हृदयं सुजनाकीर्णा वनग्रामाः ॥ अजनाकीर्णा इति पाठे
३ विरलजना इत्यर्थः ॥

॥ ६०८ ॥ [किमपि] [1]उध्द्वस्तत्वात् गृहमध्योत्पन्नैर्वृक्षैर्जर्जरेषु
विदारितगृहभित्तिषु [घोषावबद्धधूमेषु] [हृदयं] लगति विरलस्थितवा-
३ यसेषु [2]उध्द्वस्तग्रामेषु ॥ घोषो गोकुलं तदधिष्ठितत्वेनैव [3]अत्युध्द्व-
स्तत्वेपि हृदयहारित्वकारणम् ॥

॥ ६०९ ॥ इह ग्रामागतधार्मिकसंमार्जितशून्यलिङ्गम् उपशैलं
शैलसमीपम् पतितवृक्षादिदलगन्धयुक्तं गभीरेषन्नीलजलकुण्डम् उरु-
३ पादपमुन्नततरुकं षण्डं पादपममहो हृदयं हरति ॥ धार्मिकस्तपस्वी ॥

॥ ६१० ॥ अवाङ्मारुतेन अधोमुखवायुत्वेन यन्निर्मीलितमूलपल्ल-
वत्वं तेनाकुञ्चिनो मूलप्रदेशेषु निश्चलाः । वायुना अनाहतत्वान्मूलानाम्।
३ परिसरेषु सरःसमीपेषु इह तरवः [शिखरपथे केवलं झङ्कारिणो
भवन्ति[4]] ॥ ते नित्यजलस्निग्धभूमित्वेन अनावृष्ट्यादिना अनुपहता
इत्यतिमहान्तः । ततश्च वायुरतिनिबिडवनमध्यमलभमानस्तदभिहतः
६ [5]ऊर्ध्वं धावित्वा अधोमुख आगत्य शिखराण्येव कम्पयतीत्यर्थः ॥

[1] MS. उद्वसत्वात्. [2] MS. उद्वस्त° [3] MS. °द्वसत्वेपि. [4] MH. seems to have omitted part of the commentary between तरवः and ते, [5] MH. ऊर्ध्वधावित्वाधो°

इह भूरि-भमिर-साहा-सारङ्ग-विराविणो विरायन्ति ।
आबद्ध-महा-महु-पिण्ड-मण्डला जर-तरु-क्खन्धा ॥ ६११ ॥
परिणाम-सोस-लहुआयमाण-फल-थोय-पाविओसासा ।
इह जाया पढम-समोणयाओ मालूर-साहाओ ॥ ६१२ ॥
सावय-पयवी-भिण्णावसाय-हरिअन्तरा विरायन्ति ।
एए पहाय-सरसा वण-त्थली-सद्दलद्धन्ता ॥ ६१३ ॥
परिसडिय-वेणु-दल-रङ्ग-पिङ्गलं गलइ गिरि-अड-दरीसु ।
जलमिणमो मल-हरिया यमाण-जरढोवल-क्खलियं ॥ ६१४ ॥

॥ ६११ ॥ इह भूरिभ्रमरत्वेन शाखाभिः सारङ्गविराविणो [1]सारङ्गवज्झङ्काररवकारिणो विराजन्ते संवद्धमहामधुपिण्डमण्डला [2]जरतरुस्कन्धाः ॥

॥ ६१२ ॥ परिणामेन पाकेन यः [3]शोपस्तेन लघूयमानफलत्वात् स्तोकोच्छ्वासा इह जाताः प्रथमं सम्यगवनता अपक्वफलभरेण [4]मालूरस्य शाखाः ॥

॥ ६१३ ॥ श्वापदपदवीभिन्नावश्यायत्वेन हरितान्तरा विराजन्ते एते प्रभातसरसा वनस्थलीशाद्वलार्धान्ताः ॥

॥ ६१४ ॥ परिशटितवेणुदलाना संयोगेन यो रङ्गो रञ्जन तेन पिङ्गलं गलति निःसरति गिरितटदरीभ्यः । अत्र पञ्चम्यर्थे सप्तमी । जलमेनत् मलहरितायमानजरठोपलस्खलितम् ॥ दलतीति पाठे खण्डशो गच्छतीत्यर्थः ॥

---

[1]MH. गवज्झात्कार° for सारङ्गवज्झङ्का°. The emendation is mine,
[2]MH. जरन्तरु° [3]MH, शेपस्तेन [4]MH. °भरेणालूरस्य.

इह सोत्तागम-विहडिय-सिलासु मुणिणो गुहासु णिवसन्ति ।
कासायमुव्वहन्ता पुराण बोरट्ठि-विच्छायं ॥ ६१५ ॥
इह फलइ दुमवईसुं पणओ भमराण कुसुम-पीआण ।
सिद्ध-परिग्गहिय-गुहा-गेहासु णियम्ब-मालासु ॥ ६१६ ॥
इह कड्ढिय-वियड-सिला-वडण-ट्ठिय-चुण्ण-रासि-पंसुलिया ।
बिसमुज्जल-मुहल-तडा घडणा-जोग्गोवला गिरिणो ॥ ६१७ ॥
इह परिसक्किज्जइ कढिण-कक्करुकेर-णिसिय-णह-हीरं ।
कुरुविन्द-कन्दरा-मन्दिरेसु मन्दं मइन्देहिं ॥ ६१८ ॥

॥ ६१५ ॥ [इह] स्रोतसामागमनाविघटितशिलासु मुनयो गुहासु निवसन्ति काषायं [1]कषायेण रक्तं वस्त्रमुद्वहन्तः [2]पुराणबदरास्थिवद्वि-[3]च्छायम् ॥

॥ ६१६ ॥ इह फलति द्रुमवतीषु प्रणयो भ्रमराणां पीतकुसुममकरन्दानां सिद्धपरिगृहीतगुहा [गेहा] सु नितम्बमालासु ॥ प्रणय [3]उपनयः । सदा तत्र निवासो भ्रमराणां सफलो भवति सिद्धमाहात्म्येन सर्वदा सर्वर्तुकुसुमविकासादिति तात्पर्यार्थः ॥

॥ ६१७ ॥ इह आकृष्टविकटशिलापतनमथितचूर्णराशिपांसुलिता विषमोज्ज्वलमुखरदण्डैर्वत्पतनयोग्योपला गिरयः ॥ मुहलदण्ड[[3]वड्ड]ण-[3]जोग्गोवला इति पाठेर्थोयम् । कचित्तु मुहलतला घडणाजोग्गोवला इति । पतन्तीभिर्मुखरतटाः । संबन्धयोग्यपाषाणाश्च[4] । पांसुमिश्रत्वेन रचनायोग्यत्वात् । आकृष्टत्वं च शिलानां वेगवर्षादिना । विषमोज्ज्वलत्वं तु[5] [6]अन्तरान्तराभिव्यक्तशिलान्तरयुक्तपाषाणतया ॥

॥ ६१८ ॥ इह परिष्वक्कयते कठिनकर्करोत्करनिशितनखप्रान्त-

[1]MH, कापायेन. [2] MH. °बदारास्थि°. [3]MH. omits °वड्ड° Is our emendation right? [4]MH. °पाषाणश्च. [5]MH. स्वांतराभिव्यक्ताशिलातरयुक्तं पाषा° ण-तया for तु अन्तरा°, &c, which is a conjectural emendation.

इह दर-खलइअ-तडोवलाओं परिविरल-बाल-मीणाओ ।
फेण-च्छाया-सारोयराओं रेहन्ति सरियाओ ॥ ६१९ ॥
अववक्कल-णीसह-मूल-बन्धुरायन्त-बाल-धव-कुञ्जा ।
इह बहुलं गाढ-कसाय-सीहुणो गिरि-अड-ग्गामा ॥ ६२० ॥
इह दियसम्मिवि सिहरावरोह-परिअत्त-रवि-यरुम्मिल्ला ।
धूमायन्तिव दूरावलोय-मइला गिरि-वणन्ता ॥ ६२१ ॥
चलण-णिसण्णुण्णामिय-चिबुअ-यलायामि-तलिण-मुह-रेहं ।
सोहइ पसुत्तमिह केसरीण भर-णिग्गय-णहग्गं ॥ ६२२ ॥

त्वात् कुरुविन्दकन्दरामन्दिरेषु मन्दं कृत्वा मृगेन्द्रैः ॥ निशितास्ती-
क्ष्णीकृताः । हीरं प्रान्तम् । कुरुविन्दाः पाषाणमणिविशेषाः ॥

॥ ६१९ ॥ इह ईषत्स्खलतीकृततटोपलाः श्लक्ष्णीकृततटपाषाणाः
प्रविरलबालमीनाः फेनच्छायाशारोदराः[1] शोभन्ते सरितः ॥

॥ ६२० ॥ अपवल्कलाः अपगतशल्का अत एव निःसहमूला
अशक्तमूलावष्टम्भा बन्धुरायमाणा जटाग्रथितस्थितमात्रं स्वरूपमा-
चरन्तो[2] बालधवकुञ्जा यत्र ते इह बहुलं गाढकषायसीधवो गिरित-
टग्रामाः ॥ सीधु मद्यम् ॥

॥ ६२१ ॥ इह दिवसेपि [3]शिखरावरोधपरिवृत्तरविकरोत्पीडाः
धूमायन्तीव धूममिवोद्वमन्ति दूरावलोकमलिनच्छाया इव गिरिव-
नान्ताः ॥

॥ ६२२ ॥ चरणनिषण्णोन्नमितचिबुकतलायामितनुकमुखरेखं[4]
शोभते प्रसुप्तम् इह केसरिणां भरनिर्गतनखाग्रम् ॥ चिबुकं मुखमुण्डा[5] ।
तलिनं सूक्ष्मम् ॥

---

[1]MH. °सारीवराः [2]MH. °चरते, The emendation is mine. [3]MH. °बाबाध° for °वरोध. [4]MH. °यासि° for यामि° [5]So MH.

इह सुइरेण पसम्मइ कप्फाड-परंपरा-पडिक्खलिओ ।
अहिताडिय-कंसुग्गार-झञ्झणा-पडिरवाहोओ ॥ ६२३ ॥
इह दीसइ विमलायन्त-मणि-सिला-सण्ड-संधिउज्जोयं ।
परिदलिय-दाडिमी-कुसुम-दल-सिहायम्बिरं गयणं ॥ ६२४ ॥
इह दूर-ट्ठिय-सिहरा वित्थारासण्ण-पायड-णियम्बा ।
दीसन्ति अग्ग-मइला कमेण मूलुज्जला गिरिणो ॥ ६२५ ॥
इह ताओ खण्डिउव्वाय-पायवालग्ग-वल्लि-कलिलाओ ।
सबरुक्खय-कन्दुद्देस-विवर-विसमाओ भूमीओ ॥ ६२६ ॥

॥ ६२३ ॥ इह चिरेण प्रशाम्यति कपाटपरंपराप्रतिस्खलितो गुहापरंपराप्रतिबिम्बितः सन् [1]अभिताडितकांस्योद्गारेण झणझणाय-मानः प्रतिरवाभोगः उत्सववाद्यप्रतिबिम्बाटोपः ॥

[॥ ६२४ ॥ इह दृश्यते विमलायमानमणिशिलाषण्डसंध्युद्-द्योतं परिदलितदाडिमीकुसुमदलशिखाताम्रं गगनम् ॥]

॥ ६२५ ॥ [इह] दूरोत्थितशिखरत्वाद्विस्तारासन्नप्रकटनितम्ब-त्वादृश्यन्ते अग्रमलिनाः क्रमेण मूलोज्ज्वला[2] गिरयः ॥ नैकट्याद्वैत[3]-त्याच्च तलम् उज्ज्वलत्वं स्फुटमुपलभ्यते । दूरोन्नतत्वात्सौक्ष्म्याच्च शृङ्गाणि श्यामलान्युपलभ्यन्त इत्यर्थः ॥

॥ ६२६ ॥ इह ताः खण्डितशुष्कपादपलग्नाभिर्वल्लिभिः कल-लिता व्याप्ताः संकुलाः शबरोत्खातकन्दोद्देशविवरैर्विषमा. निम्नोन्नता भूमयः ॥ उव्वायं शुष्कम् । कन्दा मूलविशेषाः ॥

[1]MH. "सन्नति." sor सन् अभि. [2]MH. "मूलोज्ज्वाला". [3]MH. नैकट्याद्वैत-त्वाच्चस्तलमुज्ज्वलत्वं.

इह वाहेहिँ वराहाण बाण-विहयाणमणुसरिज्जन्ति ।
अग्गग्ग-समुज्जल-रुहिर-बिन्दु-मुद्दाओँ पयवीओ ॥ ६२७ ॥
मणि-वित्थार-परिट्ठिय-वसुहा-पयडाअमाण-पेरन्तो ।
लक्खिज्जइ सेस-फणा-यडो व्व अह निम्मलो जलही ॥६२८॥
णिविड-दल-णाल-परिजडिल-दीहरुद्दण्ड-पिण्डखज्जूरा ।
एयाओँ जलहिणो तड-तमाल-णीला वणालीओ ॥ ६२९ ॥
गोसे वियसन्ति मराल-चञ्चु-परिचुम्बियाओँ सरसीसु ।
इह कमलिणीओँ महुयर-पुलिन्द-विणिवेस-पल्लीओ ॥ ६३० ॥
एइ इहं जलणिहिमुत्तरेण उय-महिहरे णह-विसारी ।
सामीरं रयमणुयत्तिऊण गन्धो वन-लयाण ॥ ६३१ ॥

॥ ६२७ ॥ इह व्याधैर्वराहाणां [1]बाणविहतानामनुस्रियन्ते अग्राग्रसमुज्ज्वलरुधिरबिन्दुमुद्राङ्काः पदव्यः ॥ मुद्रा चिह्नम् ॥

॥ ६२८ ॥ मणिविस्तारपरिष्ठितवसुधाप्रकटायमानपर्यन्तःलक्ष्यते शेषफणातट इव असौ निर्मलो जलधिः ॥

॥ ६२९ ॥ निबिडदलनालपरिजटिलदीर्घोद्दण्डपिण्डखर्जूराः एता जलधेस्तटतमालनीला वनाल्यो वनपङ्क्तयः ॥

[॥ ६३० ॥ गोसे प्रभातकाले विकसन्ति मरालचञ्चुपरिचुम्बिताः सरसीषु इह कमलिन्यो मधुकरपुलिन्दविनिवेशपल्लयः ॥]

[॥ ६३१ ॥ एति इह जलनिधिम् उत्तरेण उदङ्महीधरे हिमवति नभोविसारी सामीरं समीरसंबन्धि रजः अनुवृत्य गन्धो ३वनलतानाम् ॥]

[1]MH. °श्रियन्ते.

पाडलिय-भू-रओ णिहसणेण पूयाण परिमल-कसाओ ।
कविलिअ-णियंसणो इह जणस्स संज्झायइ रओहो ॥६३२॥
इह पवण-भिण्ण-ताली-रस-च्छडा-पिच्छिले परिक्खलिया ।
कइणो महुर-सुयन्धे लिहन्ति हत्थे गिरि-यडीसु ॥ ६३३ ॥
रङ्खोलिर-परिणय-गब्भ-सार-संभिडण-मुहल-फल-कोसा ।
इह पवणो णच्चावेइ णालिएरी-वणालीओ ॥ ६३४ ॥
मुहलन्दोलिय-ताडी-पल्लव-संवेल्लिया इह वहन्ति ।
बन्धण-दलन्त-तणराय-फल-चडक्कारिणो पवणा ॥ ६३५ ॥
अह केलासो वोलेइ जम्मि हिम-कण-किलामिय-च्छायं ।
सम्भरिय-मयण-विणिवाय-खेय-विहुरंव ससि-बिम्बं ॥ ६३६ ॥

॥ ६३२ ॥ पाटलितभूरजस्कः परस्परनिघर्षेण पूगानां परिमलकषायः [1]कपिलीकृतवस्त्र इह जनस्य संध्यायते रजओघः ॥

॥ ६३३ ॥ इह पवनभिन्नतालीरसच्छटापिच्छिलान्[2] परिस्खलिताः [3]कपयो मधुरसुगन्धान् लिहन्ति हस्तान्गिरितटीषु ॥

॥ ६३४ ॥ संचालितपरिणतगर्भसारसंभिन्नमुखरफलकोशाः इह पवनो नर्तयति नालिकेरीवनालीः ॥ संभेदः[4] आघातः । संभिन्नमुहलेति पाठे [5]संभिन्नमिति देशी आघाते वर्तते ॥

॥ ६३५ ॥ [6]मुखरान्दोलनशीलसंवेल्लितताडीपल्लवाः परिवहन्ति बन्धनदलत्तृणराजफलचटत्कारिणः पवनाः ॥ चटत्कारश्चटादिति शब्दः॥

॥ ६३६ ॥ एष कैलासः अतिक्रामति यस्मिन्हिमकणक्लमितच्छायं स्मृतमदनविनिपातखेदविधुरमिव शशिबिम्बम् ॥ हिमहतक्लान्तेति पाठान्तरम् ॥

---

[1] MH. कपिंजली. [2] MH. °पिच्छले. [3] MH कषायो. [4] None of our four MSS. have the reading संभेअ° in the text. [5] So MH. Have we to read संभिन्नमिति or is it. संभिननमिति ? [6] MH. मुखला.

इह हर-जडाहिसंजमण-गण्ठि-णिबिडिय-गलेण वासुइणा ।
उप्फुल्ल-फणा-धरिया मुच्चन्ति समीरणुग्गारा ॥ ६३७ ॥
इह णेह णिसासुवि णिव्वडन्ति आमोय-पेल्लिय-भुयङ्गा ।
रणय-च्छवि-संवलिया कडएसु महोसही-विडवा ॥ ६३८ ॥
इह मणि-यडाण दीसइ उव्वत्तिय-बरहि-पिञ्छ-विच्छाओ ।
णीहार-पड-परिक्खलिय-णिग्गमो किरण-विच्छड्डो ॥ ६३९ ॥
इह फुरइ पण्डु-भावो वासागम-भङ्ग-गहिय-सिहराण ।
अणवरय-विसाज्जिय-विज्जु-रुहिर-धाराणव घणाण ॥ ६४० ॥

॥ ६३७ ॥ इह हरजटाभिसंयमनग्रन्थिनिगँडितगलेन वासुकिना उत्फुल्लफणाधृता मुच्यन्ते [समीर] गण्डूँषाः ॥ गण्ठिनिबिडिय इति २पाठान्तरम् । ग्रन्थिनिबिडितेत्यर्थः । धृता धृता [1]इवेत्यर्थः । समीरो गण्डूष इव ॥

॥ ६३८ ॥ इह नैव निशास्वपि रात्रिष्वपि [2]निर्वर्तन्ते विवेकेन प्रकाशन्ते एतानि रत्नान्येता ओषधय इति । दीपप्रायत्वेनातिसादृश्यात् । ३ विषविघातकामोदप्रेरितभुजङ्गाः रत्नच्छविसंवलिताः कटकेषु महौष-धिविटपाः ॥ रत्नानामोषधीनां [3]विवेको रात्रावापि न जायत इत्यर्थः ॥

॥ ६३९ ॥ इह मणिमयतटानां दृश्यते उद्वर्तितबर्हिपिच्छ-वद्विच्छायः नीहारमैरपरिस्खलितनिर्गमः किरणसमूहः ॥ नीहारपडेलि ३पाठे नीहारो धूमरिका पट इव ॥

॥ ६४० ॥ इह स्फुरति पाण्डुरत्वं वर्षागमभङ्गगृहीतशिखरा-

---

[1]MH. इत्यर्थः for इवत्यर्थः. [2]MH. निवर्तन्ते.

[3]MH. विवेको रात्रावपि न ज्ञायते इत्यर्थः

इह सिद्ध-सुन्दरीणं थणाण णव-णह-वयाण निव्वडइ ।
आयम्ब-राइ-लञ्छिय-विइत्त-भुय-वत्त-लायण्णं ॥ ६४१ ॥
इह मुणि-वराण णिक्कम्प-णिअम-पडिबन्ध-संधिआलोआ ।
झाण-विरमम्मि जायन्ति णवर मलिणा गिरि-गुहाओ ॥६४२॥
इह मुक्क-पल्लवुम्मुह-पसण्ण-महिसावलोइआ होन्ति ।
सेल-सिहरन्तरिज्जन्त-रवि-अरा दियस-परिणामा ॥ ६४३ ॥

णाम् अनवरतविसृष्टविद्युद्रुधि [रधा] राणामिव घनानाम् ॥ किल प्रहा-
५रनिर्गतरुधिरा योद्धारः पाण्डुवर्णा भवन्ति दुर्गं चाश्रयन्ते [1]पलायि-
तधाराः सन्तः । घना अपि प्रोषितप्रावृषो[2] विगतजललोहिता गृहीत-
गिरिशिखरदुर्गा गलितविद्युद्रुधिरधाराः । गलन्ती विद्युदेवैषा रुधि-
६रधारेव । निर्जलीभूतेषु हि घनेषु प्रायो विद्योतते विद्युत् ॥

॥ ६४१ ॥ इह सिद्धसुन्दरीणां संबन्धिनां स्तनानां नवनखपदानां
[3]निर्वर्तते आताम्रराजिलाञ्छनविचित्रभूर्जपत्रलावण्यम् ॥

॥ ६४२ ॥ इह मुनिवराणां निष्कम्पं कृत्वा यो नियमेन प्रति-
बन्धः सर्वेन्द्रियवृत्तिनिरोधस्तेन नासाग्रस्फुरत्तेजस्त्वात्संधितः प्रसा-
३रित आलोको यासु ध्यानविरम एव नवरं केवलं जायन्ते मलिना
गिरिगुहाः [4]नतु ध्यानावस्थायाम् ॥ असंप्रज्ञातयोगदशायां योगिनां
तेजोमयप्रकाशैकरूपत्वं भवतीति योगशास्त्रेषु गीयते ॥

॥ ६४३ ॥ इह मुक्तपल्लवोन्मुखप्रसन्नमहिषावलोकिता भवन्ति
शैलशिखरान्तरीयमाणरविकरा दिवसपरिणामा दिवसावसानानि ॥

[1]So MH [2]MH. °प्रावृषा. [3]MH. निवर्तते. [4]MH. ननु.

छाया-णिव्वाविय-सद्दलाण भद्दं दिणावसाणाण ।
णयर-विणिअत्त-गोवी-परिगीय-वणन्त-मग्गाण ॥ ६४४ ॥
इह पल्ली-धूमुब्भेय-धूसरिज्जन्त-कुञ्ज-रमणिज्जा ।
होन्ति गिरि-यडय-दण्डा णिसागमारम्भ-गम्भीरा ॥ ६४५ ॥
उयअ-च्छविं मुयन्तो पुराण-करि-दन्त-पिङ्गल-मऊहो ।
इह सोहइ सिहरासत्त-मण्डलो जामिणी-णाहो ॥ ६४६ ॥
धाराहिसित्त-णव-कन्दलाण इह ता चलन्ति मालाओ ।
जरढ-कलविङ्क-गल-मण्डलाहिणीला जल-हराण ॥ ६४७ ॥

॥ ६४४ ॥ छायानिर्वापितशाड्वलाना भद्रमस्तु दिनावसानानां नगरविनिवृत्तगोपीपरिगीतवनान्तमार्गाणाम् ॥ [1]निर्वापितं सुखितम् ॥

॥ ६४५ ॥ इह पल्लीधूमोद्भेदधूसरीक्रियमाणकुञ्जरमणीया भवन्ति गिरिकटका एव दण्डा इव रात्र्यागमारम्भवत्संध्यावद्गम्भीरा रात्र्यागमे वा गम्भीराः सान्धकारतराः ॥ पल्ली गिरिकुटी । कुञ्जो वनगहनम् ॥

॥ ६४६ ॥ उदयच्छविं विमुञ्चन् विकिरन् पुराणकरिदन्तवत्पिङ्गलमयूखः इह शोभते शिखरासक्तमण्डलो यामिनीनाथः ॥ शिखरम् इह उदयगिरेरर्थात् ॥

॥ ६४७ ॥ धाराभिषिक्तनवकन्दलानामिह ता वलन्ति मालाः जरठकलविङ्कगलमण्डलवदभिनीला जलधराणाम् ॥ कलविङ्कश्चटकः ॥

[1]MH निर्वाते.

इह सो तरु-अल-वसुआय-सलिल-संभिण्ण-केसरामोओ ।
परिणय-किण्ण-सुरा-गन्ध-गाढ-महुरो विणिम्महइ ॥ ६४८ ॥
पढमासारे इह तत्त-भू-णिवेसाइँ वण-कुरङ्गेहिं ।
दर-घडिय-मुहं पिज्जन्ति अग्ग-सिसिराइँ तोयाइं ॥ ६४९ ॥
इह वेल्लन्त-दुमुज्झिअ-भिण्ण-वओ-अण्ड-कलल-सीअरिणो ।
वाअन्ति मेह-सीयल-धूलि-लवुत्थल्लिणो पवणा ॥ ६५० ॥
एए विराय-गोमय-हरियन्तर-बुब्बुआ परिवहन्ति ।
सद्दल-संदाणिअ-सहर-चित्तला पूर-वित्थारा ॥ ६५१ ॥

॥ ६४८ ॥ इह स तरुतलशुष्कसलिलसंभिन्नकेसरामोदः परिणता या किण्वसुरा तद्गन्धवद्गाढमधुरो विनिर्गच्छति प्रसरति ॥
३ केसरो बकुलः । किण्वः फलवृक्षविशेषः ॥

॥ ६४९ ॥ प्रथमासारे आदिवर्षे इह तप्तभूनिवेशानि वनकुरङ्गैरीषत्तद्घटितमुखं कृत्वा पीयन्ते अग्रशिशिराणि [तोयानि] ॥
३ अधस्तु तप्तभूयोगात्तप्तानि ॥

॥ ६५० ॥ इह वेल्लद्द्रुमोज्झितभिन्नवयोण्डकललशीकरिणो [1]वान्ति मेघशीतलधूलिलवोत्क्षेपणशीलाः पवनाः ॥ वयांसि पक्षिण-
३ स्तेषामण्डानि । [2]तत्कललमकठिनं गर्भद्रव्यम् ॥

॥ ६५१ ॥ एते विलीनं विद्रुतं यद्गोमयं तेन हरितबुद्बुदाः [3]प्रवहन्ति [4]शाद्वलसदानितशफरचित्राः पूरविस्तारा वर्षारम्भजलौघाः ।
३ संदानितं बद्धम् । शफरा लघुमत्स्याः ॥

[1]MH. °त्तदघटित°　[2]MH. वान्ति.　[3]MH. तत्कलिल°.
[4]MH. °सत्तानित°.

इह धारा-विच्छोलिअ-फलट्ठि-णिग्गय-कसाय-गन्धाण ।
विरल-भमराण घोलइ लच्छी जम्बू-तरु-यलाण ॥ ६५२ ॥
उक्कन्दलाण घोलइ इह सेरिह-दलिय-केसर-वणाण ।
गन्धो उब्बुद्ध-कलम्ब-सीयलो सेल-कडयाण ॥ ६५३ ॥
इह सलिल-किलिण्णा अम्ब-विरस-मालूर-सार-सुरहीण ।
जलअ-समयम्मि रण्णाणिलाण णिव्वडइ सोहग्गं ॥ ६५४ ॥
णव-धारा-पडिबज्झन्त-रेणु-परिसामला थली-मग्गा ।
धूसर-हरिण-खुर-च्छेय-कब्बुरा इह विरायन्ति ॥ ६५५ ॥
अवमेहाओवि इह मइल-चन्दिमा होन्ति सोम्म-पवणाओ ।
सलिलन्ध-गयण-दर-णिव्वडन्त-ताराओ रयणीओ ॥ ६५६ ॥

॥ ६५२ ॥ इह नीरधाराप्रक्षालितफलास्थित्वेन निर्गतकषाय-गन्धानां विरलभ्रमराणां घूर्णते लक्ष्मीर्जम्बूतरुतलानाम् ॥ लक्ष्मीः शोभा । सा व्याकुलीभवति [1]फलविलयकालत्वात् ॥

॥ ६५३ ॥ उद्गतकन्दलाना [2]मुकुलितकन्दलवद्वनानां सैरिभद-लितकेसरवनानां [3]महिषतोदवशभग्नकदम्बवनानां गन्धः उद्बुद्धकद-म्बत्वेन जलवृष्टिसमनन्तरं पुष्पितकदम्बत्वेन शीतलः सुखदायी शैलकटकानां घूर्णते बहलो भ्रमति ॥ मन्दं क्रत्वेत्यर्थः ॥

॥ ६५४ ॥ इह सलिलक्लिन्नाताम्र [वि] रसबिल्वसारसुरभीणां जलदसमये अरण्यानिलानां [4]निर्वर्तते सौभाग्यं सुन्दरत्वम् ॥

॥ ६५५ ॥ नवधाराप्रतिबद्धरेणुत्वेन परिश्यामलाः स्थलीमा-र्गाः धूसरहरिणखुरच्छेदकर्बुरा इह विराजन्ते ॥

॥ ६५६ ॥ अपमेघा अपि इह मलिनचन्द्रिका भवन्ति सौम्यप-वनाः [5]सलिलान्धगगनत्वेन [6]ईषन्निर्वर्तमानतारका रजन्यः ॥

[1]MH. °कालत्वात. [2]MH. मुकुलितकदंवधनानां. [3]MH. °नोद°.
[4]MH. निवर्तते. [5]MH. सलिलान्धगगन°. [6]MH.°न्निवर्तमान°.

इह सा उम्मुद्दिय-सिन्दुवार-मयरन्द-बन्ध-सुहयाण ।
सरय-दियसाण वियसइ लच्छी उग्गन्ध-कमलाण ॥ ६५७ ॥
इय सयल-दिसा-अड-विअय-मिलिय-महि मण्डलेहिँ सच्चविया ।
सेणा-भडेहिँ से सुहय-संणिवेसा वणुद्देसा ॥ ६५८ ॥

अवि य । ३६

एए विरत्त-सुरचाव-विरस-विरलाहिलक्खिय-च्छाया ।
महिस-खुर-च्छेय-विहाविय-प्पहा मणि-यडुद्देसा ॥ ६५९ ॥
इच्छा-परियत्त-लया-वियाण-उद्देस-पीडिय-दुमाण ।
छाया सच्चिय अण्णव्व रण्ण-फरुसा उववणाण ॥ ६६० ॥

॥ ६५७ ॥ इह सा उन्मुद्रितसिन्दुवारमकरन्दबन्धसुभगाना [शरद्दिवसानां] विकसति लक्ष्मीः शोभा [उद्गन्धकमलानाम्] ॥
३ [1]उग्गन्धकलमाणेति पाठे उन्नतगन्धधान्यविशेषाणामित्यर्थः ॥

॥ ६५८ ॥ इति उक्तप्रकारेण [2]सकलदिक्तटविजयामिलितमहीमण्डलैः स्वीकृतसकलमण्डलजनैः सत्यीकृता अवलोकिताः सेनाभटैः
३ से तस्य नृपस्य संबन्धिभिः सुभगसांनिवेशा वनोद्देशाः ॥

॥ ६५९ ॥ एते [3]विरक्तः केनाप्युपाधिना मन्दप्रभो यः सुरचापस्तद्वद्विरसा विरला अभिलक्षिता छाया कान्तिर्येषां ते महिषखुरच्छे-
३ देष्वेव महिषचरणनिघृष्टत्वेन विभावितप्रभा मणितटोद्देशाः ॥

॥ ६६० ॥ इच्छापरिवृत्तलतावितानोद्देशपीडितद्रुमाणां छाया सैव [4]अन्येव अरण्यवत्परुषा उपवनानाम् ॥ [उपवनानां] प्रदेशेषु ये
३ पतिता उद्वासिता द्रुमास्ते यदृच्छया [5]पुरुषप्रयत्नैरपेक्ष्येण संजातानां

[1]MH. °कमलाणेति. [2]MH. °विजित° changed to °विजत° [3]MH. विरक्ताः
[4]MH. सैवअब्बावैवा° for सैव अन्येव अ°. [5]MH. °निरपेक्षेण°.

विब्भमवईण भिज्जन्तमलय-परिगूढ-केसरं जाण ।
ताणंचिय वियलइ इह लयाण फल-पेल्लियं कुसुमं ॥ ६६१ ॥
ओसरिय-सिहर-बन्धा तह-ट्ठिओवत्त-भित्ति-पब्भारा ।
भवणोच्छङ्गा तेच्चेय विजल-वावी-णिहा जाया ॥ ६६२ ॥
जाया ताओचिय तह- महग्घ- मणि-रासि-सबलिय-क्खम्भा ।
भमिर-भुयङ्ग-फणा-रयण-मेत्त-विहवाओ वीहीओ ॥ ६६३ ॥
इह इर तंआ पुर-संणिवेस-पिहु-पंसु-रासि-परिवेसं ।
वरिसासु पएस-पयास-खुत्त-मणि-विद्दुमं णयरं ॥ ६६४ ॥

लतानामवनानेन [1]पीडिताः संवलिताः सन्तो यद्यपि घनच्छाया-संवृत्तास्तथापि ते अनुपस्कृततलत्वेन अरण्यतरुवत्परुषच्छायाः ६ संपन्नाः । प्रपादिस्नेहाभावादिति तात्पर्यार्थः ॥

॥ ६६१ ॥ विभ्रमवतीनां ललनानां [2]भिद्यमानमेव अस्फुटविकसितं कलिकावस्थमेव अलकपरिगूढकेसरम् अभूद् यासां कलिकाव-३ स्थमेव स्रगवबद्धं कृत्वा त्वरया केशकलापयोजितं तन्मध्य एव च विकासमासाद्य केसरशेषमभूत् [3]तासामेव विगलति इह लतानां फल-बन्धप्रेरितं कुसुमम् ॥ उपभोक्तुरभावाल्लतासु [4]परिपक्कफलवशप्रेरितं ६ सत् भूमौ पतति । निष्फलमित्यर्थः ॥

॥ ६६२ ॥ अपसृतशिखरबन्धास्तथास्थितापवृत्तभित्तिप्राग्भारा भवनोत्सङ्गास्त एव विजलवापीनिभा जाताः ॥

॥ ६६३ ॥ जातास्ता एव [5]तथामहार्घमणिराशिशबलितस्तम्भाः भ्रमणशीलभुजङ्गफणारत्नमात्रविभवा वीथ्यः ॥

॥ ६६४ ॥ इह किल तदा [6]सुवासपुरकाले पुरसंनिवेशपृथुपांसु-

---

[1]MH. पीडाः The emendation is mine. [2]MH. विद्यमान°. [3]MH. तासामेवं. [4]MH. °वत्वप्रे° [5]MH. °क्षपक्ति°. [6]MH. सुवस°.

णीरेणु-भाव-णिव्वाडिय-साल-सुर-सयण-तोरण-विडङ्का ।
दूरेवि पुर-णिवेसा इह आसण्णव्व दीसन्ति ॥ ६६५ ॥
पविलीण-कुसूल-ट्ठाण-फरुस-बुस-पंसु-थउडिउद्देसा ।
इह भू-दविणण्णेसण-विइण्ण-विवरा घरोवासा ॥ ६६६ ॥
इह काल-रूढ-सीरागमाइं जायाइं बहल-हरियाइं ।
भू-गुण-विसट्ट- मन्दार-बद्ध-गहणाइं छेत्ताइं ॥ ६६७ ॥

राशिपरिवेषत्वेन वर्षासु प्रदेशेषु [1]प्रवेशेषु [प्रकाशमान] कुड्डितमणि-
३ विद्रुमं नगरमासीत् ॥

॥ ६६५ ॥ नीरेणुभावेन [2]जनविहीनत्वाद्रेणुरहितत्वेन [3]निर्वृत्ताः प्रकटीभूताः [4]शालाना प्राकाराणा देवसदनानां च तथा तोरणानां
३ संबन्धिनो विडङ्का [5]विटङ्का विचित्ररचनाविशेषा यत्र ते दूरेपि पुर-निवेशा इह आसन्ना इव दृश्यन्ते ॥

॥ ६६६ ॥ प्रविलीना जलादिना विगलिता ये कुसूलास्तेषां स्थाने [6]परुषबुसानां कुसूलकारणभूतानां [पांसूनां] च थउडाँ कूटा-
३ कारा उद्देशा येषु ते इह भूनिहितद्रविणार्थं वितीर्णानि [7]प्रसारीभूतानि विवराणि यत्र ते [8]गृहावकाशा गृहप्रदेशाः ॥

॥ ६६७ ॥ इह [9]कालरूढसीरागमनानि समीभूतहलप्रचाराणि जातानि बहलहरिततृणयुक्तानि भूगुणविकसितमन्दारबद्धगहनानि
३ क्षेत्राणि ॥ मन्दारो अर्कः ॥

---

[1]So MH. [2]MH. जलविहीनत्वात्त. The emendation is conjectural.
[3]MH. निर्वृत्ता· [4]MH साकानां. [5]MH. विका for विटङ्का. [6]MH °बुषानां.
[7]MH. प्रसारिभूतानि. [8]MH.धराव°. [9]MH. °शीरा°.

इह कारहीसु कल्लं उण्णान्तिव भूसु सावसायासु ।
आरामन्ति विणिम्महिय-कमल-गन्धाओव दिसाओ ॥६६८॥
साहासु बन्ध-परिसेस-रज्जु-वोच्छेय-विरल-जर-दब्भा ।
दोला-मग्गा उवणिग्गमेसु एए तरु-अलाण ॥ ६६९ ॥
अवसण्ण-पुराण-णरिन्द-कित्तण-ट्ठाण-सोण-चुण्णाओ ।
इह जर-भुयङ्ग-संभावियाओ पेरन्त-भूमीओ ॥ ६७० ॥
इह निज्जिय-कुन्दोसीर-सार-सहयार-पाडल-रसाइं ।
कमल-करवीर-बावीसु गिम्ह-तोयाइं अग्घन्ति ॥ ६७१ ॥

[॥ ६६८ ॥ इह कारभीषु करभनामसुगन्धिद्रव्यावशर्षसिबे-
न्धिनीषु कल्यं प्रातःकालं प्रभातकालं सूर्योदयम् उण्णन्तिव उन्न-
३ यन्तीव प्रतीक्षन्त इव भूषु भूमिषु सावसादासु सरसीस्थानीयानिरुद-
कगर्तयुक्तासु आरमन्ति तिष्ठन्ति च विनिर्गतकमलगन्धा इव विविधं
निष्प्रसृतकमलगन्धा इव दिशः ॥
६ उद्वसनात्पूर्वं यत्र सरस्य आसंस्तत्र इदानीं केवलं निरुदकगर्ता
भवन्ति । कमलानां स्थाने करभा भवन्ति । सूर्योदयं प्रतीक्षमाणानां
स्त्रीणां स्थाने शून्या दिशश्च भवन्तीत्यर्थः ॥]

॥ ६६९ ॥ शाखासु बद्धपरिशेषरज्जुव्युच्छेदाविरलजरद्दर्भाः
दोलामार्गा उपनिर्गमेषु एते तरुलतानाम्[1] ॥

॥ ६७० ॥ अवसन्नपुराणनरेन्द्रकीर्तनस्थानशोणचूर्णाः इह
जरद्भुजङ्गसंभाविताः पर्यन्तभूमयः शोणं चूर्णम् इष्टकामंबन्धि ॥

[॥ ६७१ ॥ इह निर्जितकुन्दोशीरसारसहकारपाटलरसानि
कमलकरवीरवापीषु ग्रीष्मतोयानि अर्घन्ते शोभन्ते ॥]

इह वियड-मूल-बन्धा घडिय-सिला-संचया परिसरेसु ।
असमत्त-णिवेसच्चिय जरं गया सुपुरिसारम्भा ॥ ६७२ ॥
दुग्गम-भाव-ट्ठिय-णीलि-घडिय-घण्टेसु तोरणग्गेसु ।
इह अज्जावि उद्देसा संभाविय-भूरि-विहवव्व ॥ ६७३ ॥
आ-सिहर-परिट्ठिय-भित्ति-संचया गलिय-दारु-पडिबन्धा ।
इह दूमन्तिव अब्भन्तरायवा भवण-वित्थारा ॥ ६७४ ॥
जण-विणिहट्टाअस-कलुस-हीण-पाहाण-देहली-बन्धा ।
अगरु-दल-लहुय-जर-दार-दारु-सयला इह णिवेसा ॥ ६७५ ॥

॥ ६७२ ॥ इह विकटमूलबन्धा घटितशिलासंचयाः परिसरेषु चतुर्हट्टचतुष्पथादिषु असमाप्तसंनिवेशा एव जरां गताः सुपुरुषाणां ३ [1]देवकुलमठाद्यारम्भाः ॥

॥ ६७३ ॥ [2]दुर्गमभावस्थितस्य अत्युन्नतस्य नाले* कोटौ[3] घटिता घण्टा येषां तेषु तोरणाग्रेषु सत्सु इह अद्याप्युद्देशाः संभावितभूरि- ३ विभवा इव ॥

॥ ६७४ ॥ आशिखरपरिष्ठितभित्तिसंचया गलितोपरिगतदारु- प्रतिबन्धा इह दुन्वन्तीव उपतापयन्तीव हृदयम् अभ्यन्तरातपा भव- ३ नविस्ताराः ॥

॥ ६७५ ॥ जनैर्विनिधृष्टा अपमृदिता आयसाः पत्रबन्धा येषु ते अत एव लोहमलसंसर्गादिना कलुषा हीनपाषाणदेहलीबन्धा ३ द्वारप्रदेशविवेशा येषु ते अगुरुदललघुकजरद्द्वारदारुशकला इह निवेशा. ॥ अगरुद्वारत्वेन अतिसंपद्विद्योतिता ॥

[1]MH. देवगमवाद्या°. [2]MH. दुर्गम°. [3]MH. कोटो.

इह विहडिय-पिण्डी-बन्ध-संधि-परिलम्बि-वाल-णिम्मोआ ।
आयाम-परिट्ठिय-वङ्क-वियड-लिङ्गा थलाहोआ ॥ ६७६ ॥
इह चिञ्चिणीण घेत्तूण कर-यलोलुम्प-पिण्डियं पहिओ ।
कवलेइ जरढ-कलविङ्क-पक्ख-परिकब्बुरं कुसुमं ॥ ६७७ ॥
दीसन्ति पढम-पीढा णिबिडारुण-लग्ग-पङ्क-लेवाओ ।
इह विहडिय-भित्ति-च्छेय-णिग्गया जज्जरिट्टाओ ॥ ६७८ ॥
इह लवणुग्गम-परिहीण-भित्ति-वलयत्तणेण दीसन्ति ।
अहिअ-वियडाओ पूरण-समुण्णया कूय-कोसीओ ॥ ६७९ ॥
पीणत्तण-दर-परिणाम-भङ्ग-परिकसण-मणि-कवालाओ ।
आहोयं अज्जवि इह कहेन्ति गहिराओ रत्थाओ ॥ ६८० ॥

॥ ६७६ ॥ इह विघटितभित्तिच्छेदपिण्डीबन्धसंधिपरिलम्बिव्या-
लनिर्मोकाः आयामपरिष्ठितविकटपङ्कलिङ्गाः स्थलाभोगाः ॥

[॥ ६७७ ॥ इह चिञ्चिनीनां चिञ्चाना गृहीत्वा करतलावलुम्पन-
(?) पिण्डितं पथिकः कवलयति जरठकलविङ्कपक्षपरिकर्बुरं कुसुमम् ॥
३ पथिकः साधयिसो भक्ष्यस्याभावाच्चिञ्चानां पुष्पं गृहीत्वा तत्
करतले लुप्त्वा पिण्डितं कृत्वा च भक्षयतीत्यर्थः ॥]

॥ ६७८ ॥ दृश्यन्ते प्रथमपीठान्निबिडारुणलग्नपङ्कलेखाः लग्न-
निबिडारुणपङ्कलेखाः । कुत इत्यपेक्षायां प्रथमपीठादिति योजनीयम्
३ प्रधानस्य सापेक्षत्वात् । इह विघटितभित्तिच्छेदनिर्गता जर्जरेष्टकाः ॥

॥ ६७९ ॥ इह लवणोद्गमपरिहीनभित्तिवलयत्वेन दृश्यन्ते अधिक-
विकटाः पूरणेन च समुन्नताः कूपानां कोश्यो नाल्यः ॥ पुराणभित्तिषु
३ लवनिकोत्पद्यते तया च भित्तयः क्षीयन्त इति प्रसिद्धमार्यावर्ते सर्वत्र ॥

॥ ६८० ॥ पीनत्वेन ईषत्परिणामेन[1] च मनाग्विकारेण तथा

[1] MH. °णाभेनेव for °णामेन च.

इह कालेण समीकय-तलाय-सुरमन्दिराओं दीसन्ति ।
दर-णिण्णुण्णअ-संठाण-मेत्त-विसमाओं भूमीओ ॥६८१॥
घर-गोलय-दारोसरिय-मूल-पडिबद्ध-चुण्ण-रेहाओ ।
एयाओं पाडलावण्डु-कुप्परा जुण्ण-भित्तीओ ॥ ६८२ ॥
इह गम्भीराअन्तिव अहियालोयाइँ जालय-विहङ्गा ।
छायासुवि दर-पाविय-खम्भ-च्छायाइँ भवणाइं ॥ ६८३ ॥
दियसेवि भूअ-संभावणाएँ उक्कण्ठयन्ति अङ्गाइं ।
णीसद्दाओंवि इह झत्ति घडिय-सद्दाओं वडहीओ ॥ ६८४ ॥
इह दूमन्तिव फल-पत्त-लोह-पविरिक्क-ताल-खज्जूरा ।
अवलोह-पलोट्ट-जरारहट्ट-दण्डा घरोवासा ॥ ६८५ ॥

ईषद्भङ्गेन ईषत्परिकृष्टमणिकपालत्वेन च आभोगमिह अद्यापि कथ-
३ यन्ति सूचयन्ति नगर्या गम्भीरा रथ्याः ॥

॥ ६८१ ॥ इह कालेन समीकृततटाकसुरमन्दिरा दृश्यन्ते ईषन्निम्नोन्नतसंस्थानमात्रविषमा भूमयः ॥

॥ ६८२ ॥ गृहघोलकप्रचारापसृतमूलप्रतिबद्धचूर्णरेखाः एताः [1]पाटलापाण्डुकर्परा जीर्णभित्तयः ॥ घरघूलको मूषकादिः ॥

॥ ६८३ ॥ इह गम्भीरायन्त इव अधिकालोकान्यपि सन्ति । कुतोधिकालोकत्वम् जालकविभङ्गात् भग्नवातायनत्वेन महाछि-
३ द्रत्वात् । छायास्वपि ईषत्प्राप्तस्तम्भच्छायानि भवनानि ॥ [2]आलोक-च्छुरिताया भित्तिच्छायायां स्तम्भादिच्छायान्तरम् अनुभवसिद्धम् । गाम्भीर्यप्रतीतिश्च [3]उक्तस्वरूपैव ॥

॥ ६८४ ॥ दिवसेपि भूतसंभावनया उत्कण्ठकयन्त्यङ्गानि निःश-ब्दा अपि इह झगिति घटितशब्दा वलभ्यो भयवशाद्भान्ति ॥

॥ ६८५ ॥ इह दुन्वन्तीव फलपत्रलोभप्रविरिक्तबालखर्जूराः

---

[1]MH. पाटलपाण्डु०. [2]MH. आलोकाच्छुरितायां. [3]MH ०स्वरूपैव.

चिण्होवलक्खिया विहुआरम्भोहुर-णरिन्द-दीसन्ता ।
इह अज्जवि सन्ति महा-णिहाण-मग्गा परिसरेसु ॥ ६८६ ॥
अघडन्त-धूम-रय-णिग्गमाओ पल्हत्थ-भवण-विरलाओ ।
इह होन्ति गाढ-तिमिरा चिरेण रयणीसु रत्थाओ ॥ ६८७ ॥
इह तस्स चिरं सेवागएहिं विहडिय-समिद्धि-बन्धेहिं ।
णिय-णयर-संणिवेसा वेरि-णरिन्देहिं सच्चविया ॥ ६८८ ॥

किं च जायं । ६

पेच्छह लद्ध-च्छायं इमीएँ पडिवण्ण-दप्पणं वयणं ।
कमलंव समुह-रविबिम्ब-चुम्बियं फुरइ णलिणीए ॥ ६८९ ॥

[1]अपगतलोहपर्यस्तजरद्दरघट्टदण्डा गृहावकाशाः ॥ लोभप्रविरिक्ताः
२ प्रकर्षेण विशेषेण रिक्ताः शून्या नीरक्षत्वेन फलपत्राभावेन कृतप्रयो-
जनशून्यत्वात् ॥

॥ ६८६ ॥ चिह्नमात्रेणोपलक्षिता [2]विधुरारम्भैर्मन्दोत्साहैर्लज्जया
ओहुरैरवाङ्मुखैर्नरेन्द्रैस्तत्स्वामिभिर्दृश्यमाना इह अद्यापि सन्ति महा-
३ निधानमार्गाः परिसरेषु प्रदेशेषु ॥

॥ ६८७ ॥ [3]अघटमानधूमरजोनिर्गमाः पर्यस्तभवनत्वेन विरला
इह भवन्ति गाढतिमिराश्चिरेण रजनीषु रथ्याः ॥ उज्जटत्वाद्धूमर-
३ जसोर्न[4] निर्गमः प्रदीपाद्यभावेन च रजनीषु गाढतिमिरत्वम् । चिरे-
णेति चिरमित्यर्थः ॥

॥ ६८८ ॥ इति तस्य गृहीतसेवैर्विघटितसमृद्धिबन्धैर्निजनगर-
संनिवेशा वैरिनरेन्द्रैरवलोकिताः ॥ कुलकम् ॥

॥ ६८९ ॥ अथ विजयिनां सेनाभटानां वर्षासु विश्रान्तये

---

[1]MH जरदरहट्ट [2]MH. ०लज्जयावहुरै. [3]MH. अघडंतधूम.
[4]MH. ०रजसो न. The emendation is mine.

उव्वहइ दइय-गहियाहरोट्ठ-झिज्जन्त-रोस-पडिरायं ।
पाणोसरन्त-मइरंव फलिह-चसयं इमा वयणं ॥ ६९० ॥
कण्ठोसरिएक्क-थणावसत्त-पिय-बाहु-घोलिर-करग्गा ।
सोहइ इमा पयत्तिय-तुम्बी-वीणा-विणोयव्व ॥ ६९१ ॥
दइय-गहियालयावलि-कलिय-नडालं मुहं इमा वहइ ।
बहुल-निसा दर-हीरन्त-पढम-कलमिन्दु-बिम्बंव ॥ ६९२ ॥
वयण-णयण-प्पहा-णिज्जियाण णूणं इमीएँ एयाण ।
सम-दुक्खाणव जाओ समागमो चन्द-हरिणाण ॥ ६९३ ॥

नायिकाक्रीडां पञ्चककुलकेनाह ॥ प्रेक्षध्वं लब्धोर्स्सौहं लब्धच्छायं
३ वा अस्याः प्रतिपन्नदर्पणं वदनं कमलमिव संमुखरविबिम्बचुम्बितं
स्फुरति नलिन्याः ॥

॥ ६९० ॥ उद्वहति दयितगृहीताधरौष्ठत्वेन क्षीयमाणरोषप्रति-
रागं पानापसरन्मदिरामिव स्फटिकचषकमेषा वदनम् ॥

॥ ६९१ ॥ [1]कण्ठापसृतैकस्तना [व] सक्तप्रियबाहुघूर्णनशीलक-
राग्रा शोभते एषा प्रवर्तिततुम्बीवीणा[वि]नोदेव । [2]मधुररहस्यरव-
३ योगात् ॥ तुम्बीवीणा [3]अलाबुवीणा ॥

[॥ ६९२ ॥ दयितगृहीतालकावलिकलितललाटं मुखम् एषा
काचित् वहति बहुलपक्षनिशा कृष्णपक्षसंबन्धिनी रात्रिः किंचिद्यथा
३ तथा ह्रियमाणा ह्रसन्ती प्रथमकला यस्य तद् इन्दुबिम्बमिव ॥]

॥ ६९३ ॥ वदननयनप्रभानिर्जितयोः [नूनमस्या एतयोः] सम-
दुःखयोर्जातः समागमश्चन्द्रहरिणयोः ॥ निर्जिताभ्या चन्द्रहरिणाभ्यां
३ समदुःखाभ्यां मन्त्रयित्वा बलवति [4]शत्रावनुप्रवेश आश्रित इत्यर्थः ॥

[1]MH. कण्ठोप॰. [2]MH. ॰बर॰. [3]MH. ॰यलाबु॰. [4]MH. ॰प्रदेश.

इय ओआरिय-चावम्मि जम्मि पाऊस-बिलसियव्वेसु ।
णिव्वण्णेइ परियणो सेणा-ललणाण लीलाओ ॥ ६९४ ॥

किं च । ४३

जस्स पहार-धुआणण-रिउ-गय-गण्डत्थलुच्छलन्ताण ।
तियस-परिमुक्क-कुसुमेसु घडइ पणओ महु-यराण ॥ ६९५ ॥
तस्स मगहाहिवइणो इमाण रमणीण विहसिउज्जोया ।
तुह बहल-जस-च्छवि-पेल्लियव्व ण णरिन्द दीसन्ति ॥६९६॥
एयाण फुरिय-सेवा-चामर-पम्ह-पडिमेसु दीसन्ति ।
अन्तो भय-पीयाओव्व बाह-धारा कवोलेसु ॥ ६९७ ॥

॥ ६९४ ॥ इत्यवतारितचापे यस्मिन्यशोवर्मणि प्रावृड्विलसितव्येषु निर्वर्णयति परिजनः सेनाललनानां लीलाः ॥ स विराजते
३ जगतीति शेषः ॥ कुलकम् ॥

॥ ६९५ ॥ अथ विजयिनः कन्यकुब्जप्राप्तस्य [यशोवर्मणो] यशोवर्णनं बन्दिकर्तृकम् अवान्तरयुगलकादियुतेन चतुर्विंशतिकु-
३ लकेनाह ॥ तत्र जस्सेत्यादि युगलकम् । यस्य प्रहारधुताननरिपुगजगण्डस्थलोच्छलतां त्रिदश [परि] मुक्तकुसुमेषु घटते संपद्यते प्रणयो मधुपानप्रार्थना मधुकराणाम्

॥ ६९६ ॥ तस्य मगधाधिपतेः संबन्धिनीनामेतासां [7]रमणीनां विहसितोद्योतास्तव बहलयशश्छविप्रेरिता इव नरेन्द्र न दृश्यन्ते ॥

॥ ६९७ ॥ एतासां शत्रुसुन्दरीणां स्फुरिता विसारिताः सेवार्थे ये चामरास्तेषां यानि पक्ष्माणि शुक्लसूक्ष्मवालास्तत्प्रतिबिम्बयुक्तेषु
३ सत्सु दृश्यन्ते अन्तर्भयपीता इव बाष्पधाराः कपोलेषु ॥

[7]MH. रमणीयां.

धुय-मय-पङ्क-कणुक्कर-णिहेण जाणं कवोल-कुहराहि ।
कुम्भ-ट्ठिय-मुत्ता-किरण-पेल्लियं णीइ तिमिरंव ॥ ६९८ ॥
ते तुज्झ जय-गइन्दा णरिन्द विद्दविय-वेरि-वग्गस्स ।
णवर गिरि-कडय-पडिपेल्लणेण तेयं विणोयन्ति ॥ ६९९ ॥

अह वा ।

टङ्क-मुहाहय-कढिणट्ठि-मुक्क-धूम-च्छलेण उव्वमइ ।
तद्दियस-पहा-परिपीय-तिमिर-पडलंव कर-जालं ॥ ७०० ॥

॥ ६९८ ॥ अथ युगलकम् । [1]धुतमदपङ्ककणोत्करनिभेन येषां कपोलकुम्भकुहरात् कुम्भस्थितमुक्तानिकरैप्रेरितं निर्याति तिमिरमिव

॥ ६९९ ॥ ते तव जयगजेन्द्रा हे नरेन्द्र विद्रावितवैरिवर्गस्य केवलं गिरिकटकपरिप्रेरणेन तेजो [2]बलं विनोदयन्ति [3]प्रतिपक्षान्तरा-
३ भावात् ॥

॥ ७०० ॥ अथ पञ्चभिरवान्तरकुलकम् । टङ्कमुखाहतकठिना-स्थिमुक्तधूमच्छलेन उद्वमति प्रतिदिवसप्रभापरिपीततिमिरपटलमिव
३ करजालं कर्तृ ॥ टङ्क आयसस्तक्षकप्रहरणविशेषः । करजालं रवि-करनिकरः । अत्र यस्य दिवसनाथस्येत्यर्वाग्द्रष्टव्यम् । इय सोवीति वाक्यसमाप्तिगाथायां तच्छब्दात् । अत्राख्यायिका । अवर्चा नाम
६ रवेर्वल्लभा भर्तुस्तेजः सोढुमशक्ता सती ततोपससार दूरम् । ततो भगवान् भानुस्तदनुरक्तः [4]स्वतेजोतिशयनिवारणाय टङ्कमादाय स्वशरीरं ततक्ष । सावस्थात्र गाथाचतुष्टयेन वर्णिता ॥

---

[1]MH. धूत°. [2]MH. दय for बलं which is my emendation.
[3]MH. °पक्षातरभावात. [4] MH. स्वतांतिशय°

वोलन्ति णिय-पमाणाणुरूय-पडिबद्ध-वासर-क्खण्डा ।
टङ्क-च्छे ओच्छलिया सरीर-सयलाण संघाया ॥ ७०१ ॥
दीसइ घडणुम्मिल्लन्त-विमल-दसण-प्पहा-परिक्खित्तं ।
तद्दियसिन्दु-पवेसावलग्ग-जोण्हंव मुह-बिम्बं ॥ ७०२ ॥
वियलन्ति कय-रणकार-टङ्क-वोच्छिण्ण-काय-णिव्वडिया ।
दिण्ण-सुहं आसुर-संगर-ट्ठिया पहरण-च्छेया ॥ ७०३ ॥
इय सोवि तद्दि-घडणा-विउणुज्जल-मण्डलो दियस-णाहो ।
तुज्झ पयाव-च्छायं परिप्फुरन्तो ण पूरेइ ॥ ७०४ ॥

॥ ७०१ ॥ अतिक्रामन्ति पतन्ति विकर्तिताः सन्तो निजप्रमाणानुरूपप्रतिबद्धवासरखण्डाः । प्रतिबन्धो वासरखण्डानाम् अनन्ततेजः-
३ [1]स्कन्धापादानम् । टङ्कच्छेदेभ्य उच्छलिताः शरीरशकलानां संघाताः॥

॥ ७०२ ॥ दृश्यते घटनेन [2]तक्षणेन उन्मीलन्त्यो विकसन्त्यो या विमला दशनप्रभास्ताभिः [3]परिक्षिप्तं संवलितं प्रतिदिवसेन्दुप्रवेशा-
३ वलग्नज्योत्स्नामिव[4] मुखबिम्बम् ॥ प्रतिदिनं क्रमेण चन्द्रकलाः सूर्यः पिबतीति प्रसिद्धम् ॥

॥ ७०३ ॥ विगलन्ति कृतरणत्कारटङ्कव्युच्छिन्नकायनिष्पतिता [5]दत्तसुखाः आसुरसंगरस्थिताः प्रहरणच्छेदाः ॥ छिद्यन्त इति च्छेदाः
३ खण्डाः काण्डादीनां नष्टशल्यानीत्यर्थः ॥

॥ ७०४ ॥ इति सोपि त्वष्टुः प्रजापतेर्घटनया द्विगुणोज्ज्वलमण्डलो दिवसनाथः तव प्रतापच्छायां परिस्फुरन् न पूरयति ॥ कामाका-
३ न्त्या योतिनिषिद्धं स्वदेहे विकर्तनं चकार स कथं विचार्यमाणस्त्वत्तुल्यतया स्फुरतीत्यर्थः । अवान्तरकुलकम् । आदितः ॥ १० ॥

---

[1]MH. ॰पादनम्. [2]MH. तत्क्षणेन. [3]MH. ॰क्षिप्तं.
[4]MH. ॰ज्योत्स्नामिव॰. [5]MH. दत्तामुखा.

तुह दूरावज्जिय-सेहरालि-वलएहिँ कीरइ पणामो ।
ओहुर-णडाल-वियलन्त-भिउडि-भङ्गेहिँव परेहिं ॥ ७०५ ॥
सच्चं तुमम्मि दिट्ठे ण सन्ति तुम्हारिसत्ति पडिहाइ ।
णवर तुह दंसणंचिय ठवेइ कालस्स माहप्पं ॥ ७०६ ॥
विसमत्तणंपि विहिणो ण तवेइ तुमम्मि णांह सम्भरिए ।
आसण्ण-पाउसो पल्लवेइ गिम्होवि वण-राइं ॥ ७०७ ॥
जाण णियच्चेय गुणा किं भण्णउ ताण णिग्गुणा जेवि ।
तेवि गुणे तुह अवलम्बिऊण गुणिणोव्व णन्दन्ति ॥ ७०८ ॥

॥ ७०५ ॥ तव दूरावर्जितशेखरालिवलयैः क्रियते प्रणामः अवाङ्मुखललाटविगलद्भ्रुकुटिभङ्गैरिव परैः ॥ प्रणामं कुर्वतां शत्रूणां
२ विगलन्मुकुटकुसुममधुकरावली गलद्भ्रुकुटित्वेन कल्पिता । आवर्जिताः [1]प्रणमिताः । वशीकृतस्य च भयाद्विगलिता भ्रुकुटिः ॥

॥ ७०६ ॥ सत्यं त्वयि दृष्टे सति न सन्ति त्वादृशा इति प्रतिभाति । केवलं तव दर्शनमेव स्थापयति कालस्य माहात्म्यम् ॥ ये
२ माहात्म्ये प्रसिद्धाः कालप्रभृतयस्ते तव प्रसादादेव माहात्म्येन ज्ञायन्ते । कृतार्थोयं कालादिर्यत्र यशोवर्ममहामणिरभ्युदित इति संप्रत्ययात् ॥

॥ ७०७ ॥ विषमत्वमपि विधेर्न तापयति न दुःखयति त्वयि नाथ संस्मृते । आसन्नप्रावृषं पल्लवयति संजातपल्लवां करोति ग्रीष्मोपि
२ स्वभावसंतापकोपि वनराजिं यतः ॥ इत्यर्थान्तरन्यासः । त्वत्सांनिधौ विगुणोपि विधिर्दैवाख्यो [2]नाधर्मकृतां विपदं कर्तुं स[मर्थ] इत्यर्थः ॥

॥ ७०८ ॥ येषां निजा एव गुणाः सन्ति ते तावत् स्वद्गुणैस्तुष्यन्तीत्यत्र किं भण्यतां तेषाम् । निर्गुणा येपि तेपि[3] गुणांस्तवाव-

[1]MH. om. the visarga after ता. [2] So MH. [3]MH. तवि.

संणिज्झेणंव सिरीऍ तुज्झ दाहिण-भुयावलम्बाए ।
अणवरयमणिट्ठियमेस कणय-वरिसं करो मुयइ ॥ ७०९ ॥
साहीण-मुह-सहस्सो किं व ण ता वासुई पसंसेइ ।
जइ तरइ चिन्तिउमलं गुणे तु एक्केण हियएण ॥ ७१० ॥
विहिणा जाण णडालेसु विलिहियं किंपि विसम-परिणामं ।
ते तुज्झ पाय-वडण-च्छलेण वसुहाहिव फुसन्ति ॥ ७११ ॥
अहिसारणम्मि तं रिउ-सिरीऍ णिसियासि-घडिय-पडिबिम्बो ।
णीलंसुअ-संवी ओव्व सहासि सहसाहव-णिसीहे ॥ ७१२ ॥

३ लम्ब्य[1] उपजीव्य गुणिन इव नन्दान्ति ॥ चन्द्र इव सर्वाह्लादी त्वमित्यर्थः ॥

॥ ७०९ ॥ [2]सांनिध्येनेव श्रियस्तव दक्षिणभुजावलम्बायाः अनवरतम् अनिष्ठितं कृत्वा एष कनकवर्षं करो मुञ्चति ॥ स्वबाहूपार्जि-
३ ताम् अपर्याप्तां श्रियमविरतं गुणिभ्यो वितरसीत्यर्थः ॥

॥ ७१० ॥ स्वाधीनमुखसहस्रः किं वा न तावद्वासुकिःप्रशंसती यदि तरति पारं प्राप्तुं समर्थो भवति चिन्तयितुम् अलं [3]गुणांस्तव एके
३ हृदयेन ॥ मनःसहकृतानामेव बाह्येन्द्रियाणां निजकार्यव्यापारात्वागिन्द्रियसहस्रयुतोपि वासुकिर्निखिलांस्तव गुणान् स्तोतुं न शक्त इत्यर्थः ॥

॥ ७११ ॥ विधिना येषां ललाटेषु विलिखितं किमपि विषमकर्मपरिणामजातं ते तव पादपतनच्छलेन हे वसुधाधिप [4]पुंसयन्ति
३ [4]उत्पुंसयन्ति अपसारयन्ति ॥

[॥ ७१२ ॥ अभिसारणे अभिसारणकाले त्वं रिपुश्रियाः निशिता-

[1]MH. °लम्बीप°. [2]MH. सानिध्येनैव. [3]MH. गुणास्त°.
[4]MH. पुंसंति and उप्पुंसंति.

सामण्णाइँवि णामक्खराइँ ठवियाइँ तइ विवेयम्मि ।
कित्तण-मेत्तेणवि जेण फुरसि तं णवर हिययम्मि ॥ ७१३ ॥
तुह धारा-लग्ग-समोसरन्त-करि-मोत्तियत्तणा खग्गो ।
आढत्तोवल-वरिसम्बु-वाह-लीलं विडम्बेइ ॥ ७१४ ॥
अणुराओत्ति परियणो कोय-हुयास-प्पह-त्ति पडिवक्खा ।
आणा-पयाण मुद्दासु तुज्झ विन्दन्ति सिन्दूरं ॥ ७१५ ॥

सिघटितप्रतिबिम्बः नीलांशुकसंवीत इव परिहितनीलवर्णाम्बर इव
३ शोभसे सहसा झटिति आहवनिशीथे संगररूपिण्यां रजन्याम् ॥]

[॥ ७१३ ॥ सामान्यान्यपि नामाक्षराणि यशोवर्मा इत्येतानि
स्थापितानि तव विवेके विवेकेनेव । विवेकं कृत्वेवेत्यर्थः । कीर्तनमा-
३ त्रेणापि येन यस्मात्कारणात् स्फुरसि आविर्भवसि त्वं केवलं हृदये ॥
यद्यपि नामकरणसमये नासीदन्वर्थकनामविवेकस्तथापि यस्मात्त्वया
तन्नाम अन्वर्थकं कृतम् अतः कारणात् नामकरणसमय एव कृतः स
६ विवेक इति भातीति यावत् । शत्र्वादिभीतानां जनानाम् अस्ति त्राता
यशोवर्मा मा भैषीरिति तव नामानि कीर्तिते सति स्वनामकीर्तनरूपं
यशः कवचवदभयकारि भवति । अतः यस्य यशो भीतानां वर्म-
९ स्यन्वर्थकं तव यशोवर्मेति नाम । इति भावः ॥]

[॥ ७१४ ॥ तव धारालग्नसमपसरत्करिमौक्तिकत्वात् खड्गः
आरब्धोपलवर्षाम्बुवाहलीलां विडम्बयति ॥]

[॥ ७१५ ॥ अनुराग इति परिजनः कोपहुताशप्रभेति प्रति-
पक्षाः आज्ञापदानां मुद्रासु तव विन्दन्ति लभन्ते सिन्दूरम् ॥

परिजनं प्रति शत्रुजनं प्रति च प्रेषितेषु तवाज्ञापत्रेषु यः सिन्दूरः

वामेयर-भुय-भवणा कह णु सिरी वसउ तुज्झ खग्गम्मि ।
मुणियं दीसइ इह संठियाएँ से तम्मि पडिबिम्बो ॥ ७१६ ॥
नवि तह लोयस्स गुणा णिय-उक्करिसेण पायडा होन्ति ।
तुह संमाणग्घविया वच्चन्ति जहा पहु पसिद्धिं ॥ ७१७ ॥
ण हु पढमंचिय पय-वीढ-घडिय-मउलीहिँ कारिओ तंसि ।
भिउडी-भङ्गायासं अवराह-भएणव रिऊहिं ॥ ७१८ ॥
तुह पहु सवत्त-सीमन्तिणीण अच्छिन्न-बाह-धाराहि ।
दीसन्ति समूलाओव्व लोला लम्बालय-लयाओ ॥ ७१९ ॥

स्वभावेनैव ताम्रवर्णः स तव परिजनः अनुरागदर्शित्वेन ताम्रवर्ण इति
३ मन्यते तव शत्रुजनस्तु कोपहुताशप्रभया ताम्र इति । इत्यर्थः ॥]

[॥ ७१६ ॥ वामेतरभुजभवनात् कथं नु श्रीर्वसतु तव खड्गे ।
ज्ञातं कथं वसतीति । दृश्यते इह भुजे संस्थिताया अस्यास्तस्मिन्
३ खड्गे प्रतिबिम्बः ॥]

[॥ ७१७ ॥ नैव तथा लोकस्य गुणा निजोत्कर्षेण प्रकटा भव-
न्ति तव संमानार्घीकृतास्त्वत्कृतसंमानेन संभाविताः सन्तो व्रजन्ति
३ गच्छन्ति यथा हे प्रभो प्रसिद्धिम् ॥]

[॥ ७१८ ॥ न खलु प्रथमम् एव पदपीठघटितमौलिभिः कारि-
तस्त्वमसि भ्रुकुटीभङ्गायासम् अपराधभयेनेव रिपुभिः ॥]

[॥ ७१९ ॥ तव हे प्रभो सपत्नसीमन्तिनीनाम् अच्छिन्नबाष्प-
धाराभिः सततमापादम् अववहन्तीभिर्दृश्यन्ते समूला इव भूम्यां
३ लब्धमूला इव लोला लम्बालकलताः ॥

तव शत्रुस्त्रीणां ये लम्बकेशास्ते सततं पादपर्यन्तं धारया पत-
द्भिस्तासाम् अश्रुभिर्लब्धमूला लता इव दृश्यन्त इत्यर्थः ॥]

जाणं ण पुरिसयारो जुवइ-समा तेसु कह सिरी रमउ ।
ठिय-भावमित्थमहिला महिलाओं कहंपि कामेन्ति ॥ ७२० ॥
झीणा एक्के तु असिम्मि सरणमण्णे गया तुमंचेय ।
सेसावि रिऊ जलहिं कहिंपि किर केवि पडिवण्णा ॥७२१॥
वच्चन्ति अहो उड्ढं अइन्ति मूलङ्कुरव्व पुहईए ।
वीयाहिव एक्कत्तो कुलाहि पुरिसा समुप्पण्णा ॥ ७२२ ॥

[॥७२०॥ येषां न पुरुषकारो युवतिसमा तेषु कथं श्री रमताम् । नैव रमत इत्यर्थः । स्थितभावं स्थितत्वं स्थितिम् इत्थम् अ-
३ खिला महिलाः कथमपि कृच्छ्रेण कामयन्ते ॥

येषां पुरुषाणां पुरुषत्वं नास्ति तेषां गृहेषु युवतिसमा श्रीर्न तिष्ठति । तादृशीं स्थितिं हि । अपुरुषकारोपेतेषु स्थितिमिति यावत् ।
६ सर्वाः स्त्रियाः कथमपि कामयन्ते । नैव का अपि कामयन्त इत्यर्थः । पुरुषकारहीनान् स्वपतीन् विहाय पुरुषकारोपेतांस्तादृशान् आश्रयन्तीति भावः ॥]

[॥ ७२१ ॥ क्षीणा हता एके कतिपयाः शत्रवः तु तव असौ खड्गे । शरणमन्ये गतास्त्वामेव । शेषा अपि रिपवो जलधिम् । कु-
३ त्रापि किल केपि प्रतिपन्ना गताः ॥]

[॥ ७२२ ॥ व्रजन्ति गच्छन्ति अधः ऊर्ध्वम् अयन्ते गच्छन्ति मूलाङ्कुरा इव मूलानि च अङ्कुराश्च क्रमेणेव पृथिव्याः बीजादिव
३ एकतः कुलात् पुरुषाः समुत्पन्नाः ॥

एकस्माद्बीजादिव एकस्मादेव कुलादुत्पन्नाः पुरुषाः केचित् अधः- केचिच्च ऊर्ध्वं गच्छन्ति, यथा मूलानि अधः अङ्कुराश्च ऊर्ध्वं पृथिव्याः

तरलत्तण-वयणिज्जं लच्छीएँ तुमाएँ णवर ओप्पुसिअं ।
तीएँवि पहुत्तणं वो पहु-दोस-विवज्जियं दिण्णं ॥ ७२३ ॥
विवरीयंव तइ इमं विवेय-सारम्मि दीसइ नरिन्द ।
भीओ दोसाण तुमं ते उण णट्ठा तुमाहिन्तो ॥ ७२४ ॥
सयलेसुंचेय दिसा-यडेसु दीसन्ति देव पडिलग्गा ।
धोयव्व दिसागय-सीयरेहिँ विमला गुणा तुज्झ ॥ ७२५ ॥
भुयण-गरुएहिँ ते तुह हीरन्ति गुणेहिँ तं पुणो ताण ।
हीरसि गुण-लेसेणवि सुअणो सुअणाण अहिओ सि ॥७२६॥

६ तथेत्यर्थः। एकस्मादेव बीजादुत्पन्नानि मूलानि अङ्कुराश्च क्रमेण पृथिव्या अधः ऊर्ध्वं च यथा गच्छन्ति तथैव एकत एव कुलादुत्पन्नाः केचित्पुरुषा अपकर्षं केचिच्च उत्कर्षं गच्छन्तीत्यर्थः ॥]

[॥ ७२३ ॥ तरलत्ववचनीयं चाञ्चल्यरूपं दूषणं लक्ष्म्याः लक्ष्मीसंबन्धि त्वया केवलम् उत्पुंसितम् अपगमितम् । तयापि ३ प्रभुत्वं वस्तव प्रभुदोषविवर्जितं दत्तम् ॥]

[॥ ७२४ ॥ विपरीतमिव त्वयि इदं विवेकसारे दृश्यते हे नरेन्द्र । भीतो दोषाणां दोषेभ्यस्त्वम्। ते दोषाः पुनर्नष्टास्त्वत्तः ॥]

[॥७२५ ॥ सकलेष्वेव दिक्तटेषु दृश्यन्ते हे देव प्रतिलग्नाः धौता इव दिग्गजसीकरैर्विमला गुणास्तव ॥]

[॥ ७२६ ॥ भुवनगुरुकैस्ते सुजनास्तव ह्रियन्ते गुणैः। त्वं पुनस्तेषां सुजनानां ह्रियसे गुणलेशेनापि । अतः सुजनः सुजनानाम् अधिकोसि ॥]

दिअ-भूमिसु दाण-जलुल्लियाइँ कालम्मि जाइँ उत्ताइं ।
ताइँ तुह णाह रोहन्ति संपयं विहव-वीयाइं ॥ ७२७ ॥
पणईसु गुरु-मणोरह-संपत्ति-समुत्तुणेसु संकन्तो ।
मण्णे तुह तेण पहुत्तणेवि न मओ पडिप्फुरइ ॥ ७२८ ॥
लहिऊण तुमाहिन्तो देन्तेहिँ इओ तओ नर-वईहिं ।
साहाहिँव दाण-दुमो णरिन्द तुह वड्ढिओ दूरं ॥ ७२९ ॥
तुह रिउ-गय-कुम्भ-क्खुत्त-णिसिय-तोमर-णिहित्त-विवरेहिं ।
विरएन्ति सुहं मुत्ता-हलेहिं रमणीओ हार-लया ॥ ७३० ॥

अवि य ।

परिघोलइ सिढिलिय-जाल-सुत्त-संताण-संठिओ हत्थो ।
पेढाल-थण-हराअड्ढि-कक्खडे वीडय-ट्टाणे ॥ ७३१ ॥

[॥ ७२७ द्विजभूमिषु सत्पात्ररूपेषु क्षेत्रेषु दानजलार्द्राणि काले यानि उप्तानि क्षिप्तानि तानि तव हे नाथ रोहन्ति सांप्रतं ३ विभवबीजानि ॥]

[॥ ७२८ ॥ प्रणयिषु अर्थिषु स्निग्धजनेषु वा गुरुमनोरथसंपत्तिसंहृष्टेषु बृहद्वाञ्छापूरणगर्वितेषु संक्रान्तः मन्ये तव तेन प्रभुत्वेपि ३ न मदः प्रतिस्फुरति ॥

त्वया पूरितमनोरथा अर्थिजना गर्विता भवन्ति । एतावांस्तवौदार्यमहिमा । तदपि न त्वं गर्वितो भवसीत्यर्थः ॥]

[॥ ७२९ ॥ लब्ध्वा धनं त्वत्तो ददद्भिरितस्ततो येभ्यः केभ्योपि नरपतिभिः शाखाभिरिव दानद्रुमो हे नरेन्द्र तव वर्धितो ३ दूरम् अतिशयेन ॥]

[॥ ७३० ॥ तव रिपुगजकुम्भनिमग्ननिशिततोमरनिक्षिप्तविवरैः विरचयन्ति सुखं मुक्ताफलै रमण्यो हारलताः ॥]

[॥ ७३१ ॥ अथ षड्भिरवान्तरकुलकम् । परिघूर्णते स्खलति

वेल्लहलङ्गुलि-कर-कमल-मुक्कलिज्जन्त-जालिया-वलया ।
कुच्छि-च्छेया छज्जन्ति सिढिल-दर-दिट्ठ-तग्गङ्का ॥ ७३२ ॥
गाढ-कवाडअ-दुक्खुच्चुडन्त-णह-राइ-लञ्छणो-लहइ ।
दर-मेहुज्झिय-हरिणङ्क-बिम्ब-सोहं थणुच्छङ्गो ॥ ७३३ ॥
कण्ठ-निरोहुव्वण-वित्थरन्त-णीसास-तुलिय-नास-उडं ।
अग्घइ विसंठुलुव्वेल्ल-वल्लरी-चिहुर-पब्भारो ॥ ७३४ ॥

कठिनत्वात्पीडायितुं न शक्नोति शिथिलितं विमोचितं यज्जालकसूत्रं
२ [1]कञ्चुकबन्धनार्थं तस्य यत्संधानं संधिस्थानं तेन संस्थितः [2]प्राप्तसरो
हस्तः पीठयुक्तस्तन[3]भरेणाकृष्टे अपसारिते अत एव कर्कशे पीडने
स्थाने ॥ संस्थितो हस्तः स्खलतीति समन्वयः ॥

॥ ७३२ ॥ वेल्लहलाभिरङ्गुलिभिर्युक्तं यत् करकमलं तेन प्रक-
र्ल्यमानम्[4] अपसार्यमाणं जालिकावलयं कञ्चुकसंधिबन्धस्तस्य[5] वि-
२ च्छित्तिर्यत्र ते कुक्षिच्छेदाः कुक्षिसंधयः छज्जन्ति विराजन्ते । कीदृ-
शाः । सिढिलदरादिट्ठभङ्गा। ईषद्दृष्टवलित्रयभङ्गयुक्तशिथिलाङ्गाः ॥

॥ ७३३ ॥ गाढो निबिडो यः कपाटक इव पाटकः कञ्चुकस्तेन
पीडितत्वाद्दुःखेनोच्चुडन्ता[6] अपसरत्क्षतका[7] नखकृतराजयो लाञ्छनं
२ चिह्नं यस्य स लभते ईषन्मेघोज्झितहरिणाङ्कबिम्बशोभां स्तनो-
त्सङ्गः ॥ हरिणाङ्को मृगाङ्कः । नखराजीनां हरिणचित्राकारधारिणी-
त्वेन हरिणोपमत्वम् ॥

॥ ७३४ ॥ कण्ठस्य निरोधेन गाढे कञ्चुके आकृष्यमाणे सति

---

[1] MH. कञ्चुक° [2] So MH. [3] MH. appears corrupt here, reading °भरेणाकृष्टोपसारितोऽतिकर्कशे The emendation is purely conjectural.
[4] MH. प्रकल्पमान°. [5] MH. तत्र for तस्य [6] MH. °खेनोच्चुडंता.
[7] MH. अपसरात्खेटका. The emendation is mine.

मणि-वलयाउल-बाहग्ग-मोयणुप्पण्ण-कर-यलायासं ।
रेहइ लज्जा-पडिरुद्ध-थण-हरं भुय-लया-जुयलं ॥ ७३५ ॥
इय गरुय-वइयरुत्तरिय-कञ्चुओ कुणइ पहु पओसम्मि ।
सेज्जारुहणं तुह लडह-वेस-सुहिओ पिया-सत्थो ॥ ७३६ ॥
इय वन्दि-णन्दिय-जयं गाहि-पुरारूढ-सेण्ण-विण्णासो ।
जाओ सो लडह-विलास-मेत्त-वीसन्त-वावारो ॥ ७३७ ॥

पीडनेनोल्वणा उद्धुरा विस्तरन्तो ये निःश्वासास्तैस्तुलितौ [1]नासापुटौ
२ यत्र सः [अर्घति] [2]विसंष्ठुलोद्वेल्लवल्लरी[3]चिहुरप्राग्भारः ॥

मदनातुरायास्तादृशेनैव प्रेयसा शिरोमार्गेण कञ्चुके विमुच्यमाने
अवस्थेदृशी [4]नायिकाया भवति ॥

॥ ७३५ ॥ मणिवलयाकुलबाह्वग्रमोचनोत्पन्नकरतलायासं शो-
भते लज्जाप्रतिरुद्धस्तनभरं भुजलतायुगलम् ॥

॥ ७३६ ॥ इति उक्तप्रकारेण गुरुकव्यतिकरोत्तारितकञ्चुकः
करोति हे प्रभो प्रदोषे शय्यारोहणं तव लटभवेषसरलः प्रियासार्थः ॥

३ लटभश्चासौ सरलवेषश्च[5] कुलवधूसार्थो ह्ययम् । वेश्याजन एव च
कपटपटुः[6] वक्रवेषश्च युक्तः ॥ ६ ॥ आदितः ॥ २३ ॥

॥ ७३७ ॥ इति बन्दि [बन्दितजयं गाधिपुरारूढसैन्यविन्यासः
जातः स लटभो यो विलास] स्तन्मात्रे विश्रान्तः पर्यवसितो
३ व्यापारो यस्य स तथा ॥ गाहिपुरं कन्यकुब्जनगरम् ॥ २४ ॥
महाकुलकम् ॥

---

[1] MH. नाशा°. [2] MH विसंस्थुलो°. MH. °वल्लरीकश्चि°. [4] MH. नायिका भवति.
[5] MH. °वेष: for °वेषश्च. [6] MH. °पटुं वक्रवेषो युक्त:

अवि य । ७

संभाविय-चित्त-वियार-कारणामरिस-तम्बिर-च्छायं ।
तह-झाण-णिमिल्लिंचेय होइ फुरियाहरं वयणं ॥ ७३८ ॥
उम्मिल्लइ थोय-त्थोय-रोस-रज्जन्त-दारुणावङ्गा ।
मासलिय-सवण-भुयइन्द-रयण-कन्द-प्पहा दिट्ठी ॥ ७३९ ॥
सामायइ सेय-लयाहिउत्त-विणियत्त-भूइ-लायण्णो ।
अविहाविय-कण्ठ-च्छवि-वोच्छेओ वच्छ-परिणाहो ॥ ७४० ॥

॥ ७३८ ॥ अधुना नरपालस्य सललनाभिः सह क्रीडां [1]वर्णयति॥ तत्र य एवं कुपितेन हरेण दग्धो मदनः स यासु सुन्दरीषु सतीषु ३ पुनः सशरीर इव अप्रतिहतबाणश्च संपन्नः ताभिः सह निदाघोचितोपकरणयुक्तो नरपतिः[2] क्रीडामुपक्रामतीति वर्णयितुं षट्कुलकमाह ॥

संभावितचित्तविकारकारणामर्षताम्रच्छायं[3] तथाध्याननिमीलि[4] ६ तमेव भवति कोपस्फुरिताधरं वदनं हरस्य कामदाहोपक्रमे ॥

॥ ७३९ ॥उन्मीलति [स्तोक] स्तोकरोषरज्य[5]मानदारुणापाङ्गा मांसलितश्रवणभुजगेन्द्ररत्नकन्दप्रभा दृष्टिः ॥

३ कर्णाभरणत्वापन्नवासुकिमणिकान्त्या लोहितया घनीकृतेत्यर्थः ॥

॥ ७४० ॥ श्यामायते स्वेदलवाभियुंडितत्वेन विनिवृत्तभूतिलावण्यः आविभावितकण्ठच्छविव्युच्छेदो[6] वक्षःपरिणाहः ॥

३ भूतिर्भस्म । [6]व्युच्छेदो विभागः । स कोपश्यामिकयैकीभूतो[7] न विवेकेन लक्ष्यते[8] ॥

---

[1] MH. वर्णयितो. [2] MH. °पतिक्रीडा°. [3] MH. °ताम्रे. [4] MH. °निमीकतमेव
[5] MH. °रज्जमान°. [6] MH. °बुछेदो for ° व्युच्छेदो. [7] MH. °श्यामिकयै भूतो.
[8] After लक्ष्यते MH. adds कन्दरस्येव प्रभा यस्याः सा कन्दकन्दकलोहिता.

विहडइ हव्ववह-सिहा-कडप्प-पेल्लिय-पुडं णडालम्मि ।
कह-कहवि णिबिड-भिउडी-विहङ्ग-संपिण्डियं णयणं ॥७४१॥
इय तिणयण-रोसाणल-विलुत्त-देहोवि कुसुम-कोयण्डो ।
जासु णिसण्णो अज्जवि अउण्ठ-बाणोच्चिय जयम्मि ॥ ७४२ ॥
आलुलिय-वेणि-लेहं भमियं तारं च भुय-लया-जुयलं ।
णेवच्छं जाण विलास-कम्पियच्छाईं य मुहाइं ॥ ७४३ ॥
ताण रमणीण णय-बाहु-बिस-लयामट्ट-कण्ठ-परिणाहो ।
उव्वहइ सो विलासी णिआह-णेवच्छ-विच्छित्तिं ॥ ७४४ ॥

॥ ७४१ ॥ विघटते विक्रियते हव्यवाहशिखासमूहप्रेरितपुटं[1] ललाटे कथंकथमपि निबिडभ्रुकुटिविभङ्गसंपिण्डितं नयनम् ॥
१ कटप्रः समूहः ॥

॥ ७४२ ॥ इय तिणयणेत्याद्यवान्तरयुगलकं कुलकवाक्यसमाप्तौ[2] कृतम् ॥ इति त्रिनयनरोषानलविलुप्तदेहोपि[3] कुसुमकोदण्डो
१ यासां निष[4]ण्णः सन् अद्याप्यकुण्ठबाण एव जये

[॥ ७४३ ॥ आलुलितवेणिलेखं भ्रमितं तारं च भुजलतायुगलं नेपथ्यं यासां विलासकम्पिताक्षाणि च मुखानि]

॥ ७४४ ॥ तासां रमणीनां निजैर्बाहुबिसलतासैक्तकण्ठपरिणाहः उद्वहति स बिलासी निदाघनेपथ्यविच्छित्तिम् ॥

१ बिसलता [5]मृणालिका । तद्वच्छीतलत्वाद्बाहुरेव बिसलतेत्युक्तः । अथ कामकृतदाहनिवारणाय सुन्दरीभिर्मृणालिकाः स्तनहृदयादौ

[1] MH. °पुर. [2] MH. °समाप्तिकृ°. [3] MH. om अपि. [4] MH निषिण्णः
[5] MH. मृणालिकावद्वच्छीतल°.

तेण स-पल्लव-भङ्गंचूडा-माणि-भावमतरुणं ताण ।
णिज्जइ कुसुमं आसुरहि-केसरं णव-कलम्बाण ॥ ७४५ ॥
आ-मेह-समय-सुहया संभिण्णोववण-केअय-सुयन्धा ।
सीयरिणो से हियय़ं हरान्ति रयणी-मुह-समीरा ॥ ७४६ ॥
कुमुयाववोह-महुरा विरलागय-मेह-खण्डिय-मियङ्का ।
अग्घन्ति णिसा असमत्त-गलिय-सलिलागमा तस्स ॥७४७॥
णीसासा खण-विरहे फुरान्ति रमणीण सुरहिणो तस्स ।
काङ्क्षिय-हियय-ट्ठिय-कुसुम-बाण-मयरन्द-लेसव्व ॥ ७४८ ॥

योज्यन्ते तत्कार्ये च सम्यग्बाहुरेव समर्थो वृथैव तदुपादानमिति
६ सूचितम् ॥ ६ । कुलकम् ॥

॥ ७४५ ॥ तेन सपल्लवभङ्गं[1] चूडामणिभावम् [2]आरुहं तासां
नीयते कुसुमम् आसुरभिकेसरं नवकदम्बानाम् ॥

२ चूडामणिभावमारुहन्तेणेति पाठे उद्यानमारोहता कुसुमं चूडाम-
णिभावं प्राप्यते विलासिनीनामात्मनश्चेति योज्यम् ॥

॥ ७४६ ॥ आमेघसमयं वर्षारम्भं यावत् सुभगाः सांभिन्नोपवनके-
तकीसुगन्धाः शीकरिणः से अस्य हृदयं हरन्ति रजनीमुखसमीराः ॥

॥ ७४७ ॥ वर्षान्तावस्थामाह । कुमुदानाम् अवबोधेन विकासेन
मधुरा वालि[तस्थि]तैः पराङ्मुखगतैर्मेघैः खण्डितः अवच्छादितो
२ मृगाङ्को यासु ताः [3]अर्घन्ति शोभन्ते निशा रात्र्यः असमाप्तो गलित-
श्चातीतः सलिलागमो यासु तास्तस्य राज्ञः ॥

॥ ७४८ ॥ निःश्वासाः क्षणमात्रमपि विरहे प्रणयकोपादिकृते

[1] MH. °भगचूडा°. [2] MH. °भावमातरुहं for °भावम् आरुहं [3] MH. अर्घंते.

सो दीसइ उहय-दिसा-पहावियाणन्द-बाह-सलिलेहिं ।
ताण परिरम्भ-पसरन्त-भुय-लएहिंव अच्छीहिं ॥ ७४९ ॥

अवि य । २३

फलिहच्छोयर-दीसन्त-पट्ठि-वेणी-सिहाओव्वँ सहान्ति ।
सहसा वलि-भङ्ग-तरङ्गिणीहिं जा रोम-लेहाहिं ॥ ७५० ॥
ससिमिव णवोइयं विहसिएण अहर-प्पहाणुविद्धेण ।
सासामोय-मिलन्तालि-लञ्छणं जा पयासेन्ति ॥ ७५१ ॥

वियोगे स्फुरन्ति रमणीनां सुरभयस्तस्य आकृष्टहृदयग्थितकुसुमबा-
३ णमकरन्दलेशा इव ॥

॥ ७४९ ॥ विप्रलब्धाना स दृश्यते [1]दर्शनायोभयादिक्प्रधा-
वितानन्दबाष्पसलिलैस्तासां परिरम्भार्थप्रसरद्भुजलतैरिव अक्षिभिः ॥

॥ ७५० ॥ अधुना नृपनिकटगततरुणीविलासवर्णनं विंशतिकु-
लकमाह । स्फटिकवदच्छ उदरे दृश्यमानाः पृष्ठदेशस्थिता अपि
३ प्रतिबिम्बद्वारेण वेणीशिखा यासां ता इव शोभन्ते सहसा वलिभ-
ङ्गतरङ्गिणीभिर्या रोमलेखाभिः

[॥ ७५१ ॥ शशिनमिव नवोदितं विहसितेन अधरप्रभानुविद्धेन
श्वासामोदमिलदलिलाञ्छनं याः प्रकाशयन्ति

अधरप्रभायुक्तं यत् हसितं तत् नवोदितचन्द्रवदाभाति स्म आर-
क्तशुभ्रकान्तिमत्त्वात् । आमोदयुक्तश्वासैर्मिलिता येऽलयस्तेषां समू-
हश्च तच्चन्द्रलाञ्छनवदाभाति स्म । इति भावः॥]

[1] MH. दर्शनाथोभ०.

जा कण्ण-किसल-कर-यल-मिलन्त-चल-तारयाहिँ दिट्ठीहिं ।
कन्दुय-कीलंव स-सेस-बाल-भावा पयासेन्ति ॥ ७५२ ॥
जा ललिय-लया-लीलं वेलम्बान्ति सिय-दन्त-कुसुमाओ ।
सहसा महुयर-जालायमाण-णीलम्बरावरणा ॥ ७५३ ॥
जाओँ सइ-दिण्ण-संणेज्झ-मयण-पूयायरा सरीरेसु ।
सरस-णह-मञ्जरि-मयं रत्तासोयंपिव लिहन्ति ॥ ७५४ ॥
जाओँ पसङ्ग-परिग्गहिय-हारि-हरियंसुया पयासेन्ति ।
रम्भा-गब्भत्तणमणह-परियरं ऊरु-दण्डाण ॥ ७५५ ॥

॥ ७५२ ॥ याः कर्णकिसलय एव कर्णावतंसनवपल्लव एव करतलं तेन [1]मिलन्त्यः संबध्यमानाश्चलास्तारका यत्र ताभिर्दृष्टिभिः
३ कन्दुकक्रीडामिव [स]शेषबालभावाः प्रकाशयन्ति

ईषदपूर्णषोडशवर्षत्वात्सशेषबालभावत्वम् ॥

॥ ७५३ ॥ या ललितलतालीलां विडम्बयन्ति सितदन्तकुसुमत्वात् सहसा मधुकरजालायमाननीलाम्बरावरणत्वाच्च

३ विडम्बयन्त्युपहसन्तीत्यादयो दण्डिना बहव उपमाया द्योतका दर्शिताः ॥

॥ ७५४ ॥ याश्च सदादत्तसांनिध्यमदनपूजादरत्वाच्छरीरेषु[2] सरसनखपदमञ्जरीमयं रक्ताशोकमिव लिखन्ति

कामो हि रक्ताशोककुसुमैः पूज्यते । तानि रक्तानि भवन्ति [3]नवनखक्षतवत् इत्येवमुत्प्रेक्षितम् ॥

॥ ७५५ ॥ याश्च [4]अभिसारिकात्वादिप्रसङ्गात्परिगृहीतमनोहा-

[1] MH. मीलंतः. [2] MH. °पूजादरत्वा°. [3] MH °नखकृत°. [4] MH. °सारिकत्वादि°.

लीलोणय-मुह-यन्दाण खण्डियाहर-णिहेण थण-वट्टे ।
हिययंव जाण पायड-वम्मह-बाण-व्वणं फुरइ ॥ ७५६ ॥
थण-मज्झ-च्छवि-तारं कुप्पासन्तरमणङ्ग-णासम्मि ।
उद्धंव लोयणं तिणयणस्स बन्दीकयं जाहिं ॥ ७५७ ॥
णह-रेहा जाण थणेसु सहइ रोमञ्च-खण्डिय-णिवेसा ।
खण-विरह-भीरुणो सीवाणिव्व फुडियस्स हिययस्स ॥ ७५८ ॥

रिहरितांशुकत्वात् प्रकाशयन्ति रम्भागर्भत्वम् अनघपरिकरं परिपूर्ण-
३ सामग्रीकम् ऊरुदण्डानाम्

कोमलत्वपरिवर्तुलत्वादिना सादृश्येपि हरितांशुकप्रावरणं विना कदलीदलतुल्यता किंचिन्न्यूनासीत् तत्सद्भावे तु अवैकल्यमित्यर्थ ॥

॥ ७५६ ॥ लीलावनतमुखचन्द्राणां प्रतिबिम्बितखण्डिताधरनिभेन मणिनिर्मले स्तनपट्टे हृदयमिव यासां प्रकटमन्मथबाणव्रणं स्फुरति

॥ ७५७ ॥ स्तनमध्ये या छविः कान्तिः सैव तारका[1] यत्र तत् कुर्पासस्य कञ्चुकस्य अन्तरं मध्यं स्तनसंधिविच्छिन्नस्थानं [2]त्रिलोच-
३ नाकारत्वात् अनङ्गनाशे वैरनिमित्ते सति ऊर्ध्वं[3] तृतीयमिव लालाटवर्ति लोचनं त्रिनयनस्य दण्डीकृतं बद्धा स्थापितं याभिः कामशरीराभिः

॥ ७५८ ॥ नखरेखा यासां स्तनेषु शोभते [4]रोमाञ्चखण्डितनिवेशा [5]क्षणविरहभीरुणः सूचीव स्फुटितस्य हृदयस्य

३ रोमाञ्चखण्डितनिवेशत्वेन[6] सरलत्वं श्यामत्वं च सूचीसादृश्याय निदर्शितम् । स्फुटितं [7]वस्त्रं शस्त्रहतं वा शरीरादि किल सूच्या सीव्यत

---

[1] MH. सैव तारको यत्र त. [2] MH. तेलो⁰ for त्रिलो⁰ [3] MH. ऊर्द्धंतृतीयमेव.
[4] MH. ⁰खंडिय⁰. [5] MH. ⁰भीरो:. [6] MH. ⁰निवेशत्तेन. [7] MH. वस्त्रं.

चक्क-जुएणव वम्मह-रहस्स पिय-हुत्त-गामिणो जाओ ।
थण-मण्डलेन परिरम्भ-लम्भ-वियडेण सोहन्ति ॥ ७५९ ॥
पेच्छान्ति जाओँ चलणे चम्पय-कलि ओव आरमुज्झन्ते ।
कण्णुप्पल-पहर-भया गहिएव्व पईव-मालाहिं ॥ ७६० ॥

इति इहापि क्षणविरहमाशङ्कमानस्य[1] हृदयस्य संधानार्थं सूचीव स्थापितेत्युत्प्रेक्षार्थः

[॥ ७५९ ॥ चक्रयुगेनेव मन्मथरथस्य प्रियाभिमुखगामिनो याः स्तनमण्डलेन परिरम्भलम्भविकटेन शोभन्ते

३ प्रियस्य यदालिङ्गनं तस्य योगेन महत्तरौ यौ स्तनौ तौ प्रियाभिमुखं नेतुर्मदनरथस्य चक्रे इव भातः स्मेत्यर्थः ॥]

॥ ७६० ॥ प्रेक्षन्ते याश्चरणान्[2] [3]चम्पककलिका[4]प्रकरमुह्यमानान् कर्णोत्पलप्रहारभयाद् गृहीतानिव प्रदीपमालाभिः

३ ` क्रीडानिवेशानामङ्गणे प्रक्षिप्तो यश्चम्पककलिकाप्रकरस्तन्मध्येन क्रीडायां[4] संचरमाणाः सुसदृशत्वाद्विमूढतां चरणचम्पककलिकाविषयां पार्श्वस्थजनस्य जनयन्ति के चम्पककलिकाप्रकरावयवाः के वा[5]
६ कान्ताचरणा इति । किं च चरणप्रदेशवर्तिन्यश्चम्पककलिकाः दीपमालासदृश्यो [6]वर्णसंनिवेशसाम्यात् । तत्रोत्प्रेक्ष्यते । दीपमाला इव नायिकाचरणान् आश्रित्य भीताः सत्यो भयाभावम् अभ्यर्थयन्त[7]इति ।
९ ता हि नायिकाः सुरतार्थं प्रियनर्मैरागूर्यमाणा[8] अपाह्रियमाणनितम्ब-

---

[1] MH. °विरहाशंक्यमानस्य. [2] MH. याश्चरणेन for याश्चरणान्. [3] So MH. distinctly. [4] MH. क्रीडाया सं°. [5] MH. चा. [6] MH °संनिवेश°. [7] MH. °भ्यर्थयितुम् for भ्यर्थयन्त इति . [8] So MH.

दंसण-णिवीयमीसा-वस-कूणिय-णयण-पम्ह-भावेण ।
जा पञ्जरियमिव पियं धरेन्ति अवसरण-सङ्काए ॥ ७६१ ॥
अहर-प्पहा-दरारुण-दसण-मऊहेहिँ थण-विसारीहिँ ।
वम्मह-वण-बन्धेहिँव जाओ सरुहिरेहिँ सोहन्ति ॥ ७६२ ॥
दीह-पिहुलत्तणेणं हत्थ-दढावेढणेक्क-जोग्गाओ ।
जाण कय-ग्गह-तण्हं देन्ति वला वेणि-मालाओ ॥ ७६३ ॥
अवरद्ध-रमण-पडिमंपि जा ण्हवन्तिव्व गण्ड-वासम्मि ।
अण्ण-ललणा-पसङ्गावकलुसियं वाह-सलिलेण ॥ ७६४ ॥

बिम्बवस्त्रा लज्जया कर्णोत्पलप्रहारेण दीपपालीर्नाशयन्ति । तन्मा नो नीनशन्निति दीपमालाभिः सुन्दरीचरणा आश्रिता[1] इत्युत्प्रेक्षितम् ॥

॥ ७६१ ॥ दर्शननिपीतम् ईर्ष्यारसंसकोचितनयनपक्ष्मत्वेन याः पञ्जरितं [2]पक्ष्मपुटपञ्जरबद्धमिव प्रियं धारयन्त्यपसरणशङ्कया[3]

[॥ ७६२ ॥ अधरप्रभया ईषदरुणदशनमयूखैः स्तनविसारिभिः मन्मथव्रणबन्धैरिव याः सरुधिरैः शोभन्ते

३ अधरप्रभया मनागारक्ता ये स्तनप्रसारिणः स्तनोपरिपतिताः शुभ्रा दन्तमयूखास्ते मन्मथकृतानाम् आरक्तव्रणानामुपरि बद्धाः शुभ्रा बस्त्रखण्डा इवासन्निति भावः ॥]

॥ ७६३ ॥ दीर्घत्वेन बहुलत्वेन च हस्तदृढावेष्टनैकयोग्या यासां कचग्रहतृष्णां ददति बलाद्वेणिमालाः प्रियेभ्यः

॥७६४॥ कृतापराधरमणस्य प्रतिबिम्बम् [अपि] उत्पन्नैर्मल्यतया गोपयन्तीव गण्डपार्श्वे अन्यललनाप्रसङ्गावकलुषितं बाष्पसलिलेन

[1] MH. °चरणानुम्भितामित्युत्प्रेक्षितं. [2] MH. °पुटं पंजर° [3] MH. °सरणाश°.

सइ संघट्ट-समुज्जल-कोडिं कणय-रसणं विमोएन्ति ।
पिय-मुह-णिहित्त-विअसन्त-लोयणा जाओ समयम्मि ॥७६५॥
जा रोसुकम्पिय-कण्ण-कुसुम-रय-पुञ्ज-पूरिय-थणीओ ।
अवचुण्णेन्तिव दर-रूढ-संठिए वम्मह-प्पहरे ॥७६६॥
कम्पाओ वहन्ति थण-त्थ-हत्थ-रणिरङ्गुलीय-हाराओ ।
अङ्गं थामेच्चिय मुहल-मेहला-णेउरं जाओ ॥७६७॥

३ अपिशब्दादात्मीयगण्डपार्श्वं च प्रक्षालयन्ति । यत्[1] तादृशीं कान्तिसंपदं पलाशभारायमाणां मुधोद्वहन्ति तत् [तां] कान्तिं कोपात् प्रक्षाल्य अपसारयन्तीत्यर्थः ॥

॥ ७६५ ॥ सदा प्रत्यहं संघट्टेन रचनेन समुज्ज्वलकोटिं कनकरसना विमोचयन्ति प्रियमुखनिक्षिप्तविहसल्लोचना याश्च समये ३ नियतरहस्यावसर एव

अथवा समये सतीति ज्ञेयम् । प्रियमुखनिक्षिप्तविहसल्लोचनत्वमेव[2] च समयः । प्रतिदिनं दृष्टव्यासिकत्वात् । अतोवलोकनविशेषेण ६ प्रियतमं[3] प्रयुज्य विमोचयन्तीत्यर्थः ॥

॥ ७६६ ॥ या रोषोत्कम्पितकर्णकुसुमरजः पुञ्जपूरितस्तन्यः अवचूर्णयन्तीव रोपणमिव ददाति ईषद्रूढसंस्थितान् मन्मथप्रहारान्

॥ ७६७ ॥ मदनजनितकम्पवशाद्वहन्ति स्तनस्थहस्तरणनशीलाङ्गुलीयकहाराः अङ्गं स्थान एव एकस्थानस्थिता एव मुखरमेखला- ३ नूपुरं[4] याः

[1] MH. यत्तादृशीकांतिसंपदं पलासभारायमाणामुध्वोद्वहंति तत्कांतिकोपात्प्रक्षाल्यापसारयंतीत्यर्थः. [2] MH. ०वि०. [3] MH. प्रियतमान्प्र०. [4] MH. has ०नूपुरं च याः.

चित्त-मणि-कण्ण-ऊराहिविद्ध-विविहोवराय-पम्हेहिँ ।
वण्णय-तूलिल्लेहिँव लिहन्ति जा रमणमच्छीहिं ॥७६८॥
एक्क-दिसा-पडिलक्खिय-विमल-दसा चलण-णह-मऊहेहिं ।
जा लायण्ण-पडीओंव सहन्ति परिमास-मउईओ ॥७६९॥
पिय-हुत्तं जाण विलास-लोल-लीला-फुरन्त-पम्हाइं ।
उड्डेन्तिव तरलिय-पक्ख-संपुडग्गाइं अच्छीइं ॥७७०॥
आसण्ण-पिययमाहर-घडन्त-फुड-दसण-किरण-भावेण ।
जा मुह-रसासवंपिव पियन्ति लीला-मुणालेहिं ॥७७१॥

॥ ७६८ ॥ विचित्रमणिनिर्मितकर्णपूराभरणप्रसृतविविधोपराग-युक्तपक्ष्मत्वाद् वर्णकोपरक्ततूलिकायुक्तैरिव लिखन्ति या रमणम् १ आक्षिभिः

अक्षाणि हस्तस्थानीयानि सुन्दरीणाम् । पक्ष्माणि कूर्चिकास्थानीयानि । कर्णाभरणस्थनानामणिप्रभारागद्रव्याणि[1] सिन्दूरादीनि ॥

॥ ७६९ ॥ एकस्यां दिशि प्रतिलक्षिता दृष्टा विमला दशा यासां ताः। कैर्विमलदशाः। चरणनखमयूखैः। चरणनखमयूखा दशा इवेत्यर्थः। २ या [2]लावण्यमयाः पटच[3] इव शोभन्ते परिमर्शमृद्व्यः स्पर्शकोमलाः

॥ ७७० ॥ प्रियतमाभिमुखं यासा[4] विलासलीलास्फुरत्पक्ष्माणि उड्डीयन्त इव प्रियं[5] पातुं तरलितपक्ष्मसंपुटाग्राण्यक्षीणि

॥ ७७१ ॥ आसन्नप्रियतमाधरघटमानस्फुटदशनकिरणत्वेन या मुखरसासवमिव पिबन्ति [लीलामृणालैः] लीलामृणालेनेव

---

[1] MH. ०स्थानानामणि०. [2] So MH. [3] MH. पथ. [4] MH. या for यासां.
[5] MH. प्रियपातु for प्रियं पातु.

बालासु तासु नव-दिट्ठि-राय-हीरन्त-हियय-तरलाइं ।
अणुबज्झनाइँव से गुणेहिं सोहन्ति ललियाइं ॥ ७७२ ॥
परिरम्भण-चक्कलियं सामा-थण-मण्डलं उरे तस्स ।
पावइ ललिा-अल्लय-णिहित्त-णलिणी-दल-च्छायं ॥ ७७३ ॥
सेस-गुण-णिरहिलासा रूवंचिय से पियन्ति तरुणीओ ।
को वा अण्णेसइ दमणयस्स दल-सुरहिणो कुसुमं ॥ ७७४ ॥
वाम-कर-पेल्लिओणामिय-मेहला-णिविडियंसुए तस्स ।
वीसमइ विलासवईण जहण-बिम्बे खणं दिट्ठी ॥ ७७५ ॥

३ इवशब्दो भिन्नक्रमः। स्फुरद्दशनप्रभादण्डः [1]शौक्ल्याद्धिसदण्डत्वेनोत्प्रेक्षितः ॥

॥ ७७२ ॥ बालासु तासु विषयभूतासु नवदृष्टिरागह्रियमाणहृदयतरलानि अनुबध्यमानानीव से अस्य प्रकृतनृपस्य [गुणैः] ३ शोभन्ते ललितानि विलासरूपाणि चरितानि ॥ २० ॥ कुलकम् ॥

॥ ७७३ ॥ परिरम्भणेन चक्रीकृतं श्यामं स्तनमण्डलम् उरसि तस्य प्राप्नोति लीलाकल्पकनिक्षिप्तनलिनीदलच्छायाम्[2] ॥

३ कल्पकं हृद्यम्। नलिनीपत्रं श्यामलं चक्राकारं च भवति। तादृशमेव वक्षःस्थलपीडितं स्तनमण्डलम् ॥

॥ ७७४ ॥ शेषेषु गुणेषु निरभिलाषा रूपमेव सातिशयत्वात्तस्य पिबन्ति ताँ ललँनाः। युक्त चैतत्। यतः को वा मूढो योन्वेषते ३ दमनकापरनाम्नो[3] मरुबकस्य सुरभिदलस्य कुसुमम् ॥ दलानि पत्राणि॥

॥ ७७५ ॥ वामकरप्रेरितावनमितमेखलानिबिडितांशुके तस्य विश्राम्यति विलासवतीनां जघनबिम्बे क्षणं दृष्टिः ॥

[1]MH °द्दशदड°. [2]MH. °छायम्. [3]MH. मदन°.

हसियं च भामियच्छं मुहं च नव-बउल-पण्डुर-कवोलं ।
जहणमणिब्भच्छिय-मेहलं च जीयं विलासाण ॥ ७७६ ॥

अवि य । ५

अणुकुण्डलमा विवइण्ण-सरस-कबरी-विलङ्घियंसम्मि ।
सीसम्मि कोसुमो फुरइ चारु-चूडा-मणि-णिवेसो ॥ ७७७ ॥
उप्पुसियाहर-पेरन्त-पिञ्जर-ट्ठविय-कुङ्कुमं हरइ ।
णह-विलिहिय-कसणुम्मिल्लमाण-भुमयं मुहम्बुरुहं ॥ ७७८ ॥
परिगण्ड-त्थलमासवण-लम्बि मय-णाहि-पङ्क-लेहम्मि ।
अग्घइ अवङ्ग-मग्गम्मि सरसमासोयमुत्तंसं ॥ ७७९ ॥

॥ ७७६ ॥ हासितं [च] भ्रमिताक्षं सकटाक्षविक्षेप मुखं च नव-
बकुलपाण्डुरकपोलं जघनम् अनिर्भर्त्सितमेखलं च जीवित विला-
३ सानाम् ॥

॥७७७॥ अथ स्नाततरुणीमण्डनवर्णन पञ्चककुलकेन। अनुकुण्डलं
कुण्डलसमीपे सर्वतो विप्रकीर्णसरसकबरीविलङ्घितांसे[1] शिरसि कौसुमः
३ स्फुरति चारुचूडामणिसंनिवेशः ॥

॥ ७७८ ॥ अन्यत्र उत्पुंसितम अधरपर्यन्ते च पिञ्जरत्वमात्रेण
स्थापितं[2] कुङ्कुमं यत्र तत् हरति चेतः नखविलिखिताः कृष्णत्वेन
३ उन्मीलन्त्यो भ्रूलता यत्र तत् मुखमेव अम्बुरुहम् ॥

॥ ७७९ ॥ परिगण्डस्थलं[3] गण्डस्थलसमीपे आश्रवणविलम्बि
मृगनाभिपङ्कलेखे अर्घति अपाङ्गमार्गे सरसम् आशोकम् अशोकसंबन्धि
३ उत्तंसं कर्णोत्पलप्रतिरूपकम् ॥

1 MH. °लङ्घितांश. [2] MH. °स्थापितकु°. [3] MH. परिगंडत्थलं.

अन्तो-मणि-दाम-च्छवि-विच्छुरियच्छंसुयं सुहावेइ ।
थण-वट्ठमुवरि-विक्खित्त-सबल-कुसुम-च्छडाहरणं ॥ ७८० ॥
इय दर-चक्खिय-मइराणुविद्ध-तम्बोल-परिमलो हरइ ।
अणुमज्जणमाहरणावलम्बणो से पिया-सत्थो ॥ ७८१ ॥

किं च जायं ६ ।

सोम्माहेसु निसम्मइ दिट्ठी राउज्जलेसु रमणीण ।
सारस-वावी-परिपण्डुरेसु से दसण-वासेसु ॥ ७८२ ॥
उब्भिज्जइ जड-भावावरोह-दढ-मयण-संणिवेसम्मि ।
अहरम्मि सरस-बउलाहिवाडला राय-विच्छित्ती ॥ ७८३ ॥

॥ ७८० ॥ अन्तःस्थितमणिमयदामच्छविविच्छुरिताच्छांशुकं सुखयति स्तनपृष्ठम् उपरिविक्षिप्तशबलकुसुमच्छटाभरणम् ॥

॥७८१॥ इति ईषदास्वादितमदिरानुविद्धताम्बूलपरिमलो हरति अनुमज्जनं मज्जनोत्तरकालम् [आभरणावलम्बनः] से अस्य प्रिया- ३ सार्थः ॥ कुलकम् ॥

[॥ ७८२ ॥ सौम्या आभा येषां तेषु सौम्याभेषु निशाम्यति रमते दृष्टिः रागोज्ज्वलेषु रमणीनां सारसवापीपरिपाण्डुरेषु अस्य दशन- ३ वासःसु ॥

रागेण अलक्तादिकरङ्गेण उज्ज्वलास्तथा च अन्तःस्थितैर्दन्तैर्दन्त तेजोभिः सारसपक्षियुक्तवापीवच्छुभ्रवर्णयुक्ता ये रमणीनाम् ओष्ठास्तेषु ६ तस्य दृष्टी रमत इत्यर्थः ॥]

॥ ७८३ ॥ अथ गाथापञ्चकोपनिबद्धकुलकेन शिशिरप्रभातो-त्थिततरुणीचेष्टामाह ।

पढमं छण-मग्गिय-वइयरेसु संचरइ मण्डणुच्छाहो ।
गहिय-हिमावण्डुर-मरुअएसु पारत्ति-दामेसु ॥ ७८४ ॥
परिक्कविस-बिन्दु-मालावसेस-मय-णाहि-दन्तुरे फुरइ ।
वयणम्मि मयङ्कारम्भ-पेलवा कुङ्कुम-च्छाया ॥ ७८५ ॥
संगलइ मरुयअ-च्छेय-सबल-विणिउत्त-दमणय-दलासु ।
लायण्णं मालिय-ट्ठिय-पिसङ्ग-कुन्दासु कबरीसु ॥ ७८६ ॥

३ उद्भिद्यते जडभावः [1]शैत्ययोगस्तस्यावरोहः प्ररूढत्वं [1]तस्यात्यन्तत्वेन दृढो मदनकस्य अलक्तकादिरागविशेषस्य संनिवेशो यस्मिन् तत्राधरे सरसबकुलकुसुमवदभिपाटला रागविच्छित्तिः ॥

॥ ७८४ ॥ प्रथमं क्षणम् उत्सवः प्रथममेवोत्सवार्थं ये मार्गिताः कुसुमविशेषास्तेषां व्यतिकरेषु विलम्बेषु सत्सु संचरत्यन्यत्र[2]तत्प्रतिनिधि-
३ नयेन मण्डनोत्साहः । क्वान्यत्र । [3]गृहीतहिमापाण्डुरमरुबकेषु[4] पत्रिकादामसु ॥

॥७८५॥ परिक्पिशो बिन्दुमालावशेषो यो [5]मदनैकः कुङ्कुमादिरागस्तेन दन्तुरे[6] विषमे स्फुरति वदने मृगाङ्कस्य य [7]आरम्भः
३ प्रतिपद्येका कला तद्वत्पेलवा कुङ्कुमच्छाया ॥ उपभुक्तशेषत्यर्थः ॥

॥ ७८६ ॥ संगलति मरुबकच्छेदशबलविन्युप्तदमनकदलासु[9] लावण्यं मर्दितास्थितपिशङ्गकुन्दासु[10] कबरीषु ॥

---

1 MH. °योगो रोहः प्ररूढत्वं तस्यानंतत्वेन, which appears to be corrupt. The emendation is conjectural. [2] MH. सचरत्य°. [3] So MH. Surely Dc's marginal note ग्रथित is the correct rendering? MH. °हिमपाडुर°. [5] MH. °मदनककुकुमादि°. [6] MH दतुरविषमे. [7] MH. adds वास्यानंतस्य after आरम्भः. Hopelessly corrupt! [8]MH. तद्वतोल्वा. [9] MH. °विानयुक्त°, though विन्युप्त अथितम् lower down. [10] MJI. मालिन°.

इय रयणी-भङ्गुग्गय-पियङ्गु-पडिवण्ण-सेहरो हरइ ।
सिसिरम्मि मलिय-मणहर-पसाहणो से पिया-सत्थो ॥७८७॥

अवि य । ४

फल-णिग्गम-पडिपेल्लिय-परिसिढिलालग्ग-मउल-चुण्णाइं ।
चूयाण झणक्कारेइ मारुओ मञ्जरि-मुहाइं ॥ ७८८ ॥

२ विन्युप्तं ग्रथितम् । दमनकं सुगन्धपत्रिकाविशेषः । कबर्यो वेण्यः ॥
॥७८७॥ इति रजनीभङ्गोद्गतप्रतिपन्नप्रियंगुशेखरोपि हरति चित्तं स्वभावसुन्दरत्वात् शिशिरे[1] मर्दितमनोहरप्रसाधनः अस्य
३ प्रियासार्थः ॥

प्रियं गायति प्रियंगुः शेखर इव[2] । तिष्ठद्गुप्रभृतित्वात्साधुः ॥५॥
कुलकम् ॥

॥ ७८८ ॥ अथ चतसृभिर्वसन्तसंपदमाह । फलनिर्गमपरि*-
प्रेरितपरिशिथिलेषल्लग्नमृदु*कचूर्णानि चूतानां झणत्कारयति मारुतो
३ मञ्जरीमुखानि ॥

मउलचुन्नाइं इति[3] पाठे मुकुलचूर्णानीत्यर्थः । मुकुलं कुसुमम् ।
चूर्णं कुसुमरजः । [4]झणदित्यव्यक्तशब्दानुकरणम् । तच्च रसार्द्रफल
६ पल्लवासु[5] कोमलानिलवेल्लितासु[6] [मञ्जरीषु] न युज्यते । झणत्कारादेः
कठिनद्रव्यकृतस्य नूपुररणितादिषु दर्शनम् । तस्मात् [7]सणक्कारेइ इति
पाठो लक्ष्यते[8] सकारस्य च रेखांशमात्रेण[9]लेखकदोषे झकारीभूतत्वा[10]-

[1] MH. शिशिरमलित° for शिशिरे मर्दित° [2] MH. एव for इव.
[3] MH. °चुन्नाईति पाठे [4] MH. झणगिति [5] MH. रसांद्र°.
[6] MH. °वेल्लितासु. [7] MH. सणकारो for सणकारेइ. [8] MH. लक्षते.
[9] MH. °अंश°. [10] MH. कारकारी°.

चित्तालक्खिय-मउलुग्गमाण सायं णिवेसिय-जलाण ।
गन्धमणामोयं सत्तलाण कालो विरल्लेइ ॥ ७८९ ॥
आवाइ माहवीणं विच्छाय-परिट्ठिएक्क-कुसुमासु ।
णिम्मल्ल-सोरहं मञ्जरीसु फल-गण्ठि-जडिलासु ॥ ७९० ॥
इय से दिणेसु महु-सिरि-परिणाम-सुहेसु उववण-णिवेसा ।
णन्दन्ति पणइणी-परियणस्स णयरोवरोहेसु ॥ ७९१ ॥

९ दिति सुगृहीतनामभिरस्मत्पितृभट्टश्रीमदुपेन्द्रपादैरवार्णि । तैरेव च बाल्य एव इयमपरा व्याख्या कृता ।

नूनं पुत्रक मारुतोपि मधुरो रोलम्बमाला मधौ
[2]शश्वच्चूतलतावितानपवनस्रस्ता[3] झणत्कारयेत् ।
प्रेङ्खलास्यलताफलर्द्धिकुसुमप्राप्त्यर्थगर्वोद्धता
धावद्रावयुतासु तासु च[4] लताभेदोपि भक्तेर्भवेत् ॥

॥ ७८९ ॥ [5]चित्तालक्षितमुकुलोद्गमानां सायं निवेशितसेकजलानां गन्धम् अनामोदं [6]सप्तलसंज्ञकानां पुष्पविशेषाणां कालः प्रसारयति ॥

मुकुलानि कलिकाः । ताः सूक्ष्मत्वाच्चित्तावधाने सति ईषल्लक्ष्यन्ते[7] ॥
॥ ७९० ॥ आवायति ईषच्छुष्यति माधवीनां विच्छायपरिष्ठितैककुसुमासु निर्मलसौरभ्यं[8] मञ्जरीषु फलग्रन्थिजटिलासु ॥

॥७९१॥ इति उक्तप्रकारेण से अस्य नृपस्य दिनेषु मधुश्रीपरि-

MH. श्रीपडुपेंद्र०. [2] MH. शश्वत्तृत०. [3] MH. ०पवनलता.
MH. व. [5] MH चित्ता०. [6] MH. सत्तल०. [7] MH. ईषल्लक्ष्यंते.
[8] MH. निर्मलसोरभं.

किं च । ५

पेरन्त-हरिय-कोमल-खज्जूर-दलुज्जलं कवोलाण ।
णयणन्त-गलिय-बाहञ्जणाण णिव्वडइ लायण्णं ॥ ७९२ ॥
दर-मउलण-मज्झोणय-तणु-रेहायन्त-धवल-भावाइं ।
एन्ति णव-ससि-अला-इं अन्तो-ताराइँ अच्छीइं ॥ ७९३ ॥
थोयमिव खाम-गण्डत्तणेण परिलक्खिओण्णय-णिवेसो ।
परिवायइ कक्केयण-पराय-कणउज्जलो अहरो ॥ ७९४ ॥

णामसुखेषु उपवननिवेशाः नगरसमीपवनानां संनिवेशास्तेषु वा प्रवेशाः
१ नन्दन्ति प्रणयिनीरूपस्य परिजनस्य प्रणयिनीसमेतस्य[1] वा[2] अपरिज-
नस्य संबन्धि हृदयं नगरोपान्तस्थानेषु ॥ ४ । चक्रकम् ॥

॥ ७९२ ॥ अथ पञ्चककुलकेन बालालावण्यं विलपति[3] । पर्य-
न्तहरितकोमलखर्जूरदलवदुज्ज्वलं बालाकपोलानां नयनान्तगलितबा-
१ ष्पाञ्जनानां निर्वर्तते[4] लावण्यम् ॥]

॥ ७९३ ॥ दर ईषन्मुकुलितमौग्ध्येन [5]मौग्ध्याल्लज्जायोगादीषदु-
न्मीलितत्वाद्धेतोस्तनुरेखायमाणधवलभावानि यन्ति प्राप्नुवन्ति नवश-
१ शिकलाभाम्[6] अन्तस्ताराणि निमीलनवशादुपरितनतटमध्यप्रविष्ट-
ताराणि अक्षीणि ॥ नवशशिलेखायां हि शशो न भासते । शशप्रख्या-
स्तारा अपि ईषन्निमीलितनयनेषु न भासन्ते ॥

॥ ७९४ ॥ स्तोकमिव क्षामगण्डत्वेन परिलक्षितोन्नतनिवेशः परि-
वायति शुष्यति [7]कर्केतनापरसंज्ञकबिम्बफलकषायवदुज्ज्वलोधरः ॥
१ कक्केयण[8] इति मणिविशेषोप्युपलक्ष्यते[9] । अनिर्जितरतिपरिश्रमत्वेन

[1] MH. °समितस्य. [2] MH. चा° for वा अ°. [3] S o MH. [4] MH. निवतंत.
[5] MH. मौग्ध्याल्लज्जा°. [6] MH. °कलाभा अन्त°. [7] MH. कर्केनकापर°.
[8] MH. कर्केणय. [9] MH. मणिनिवेशस्याप्युपलक्ष्यत.

दोब्बल्ल-पण्डुराणं उम्हारुणिय-णव-केसर-गुणाण ।
विरलत्तणंव थोवं उवेइ मुद्धाण थणयाण ॥ ७९५ ॥
इय तस्स पढम-मयणाणुबन्ध-पडिबद्ध-मुद्ध-भावासु ।
दिट्ठी णिहुय-विलासालसासु वीसमइ बालासु ॥ ७९६ ॥
अह तस्स थिर-भुय-क्खम्भ-णिमिय-णीसेस-भुयण-भारस्स ।
आसि कइ-राय-इन्धो वप्पइ-राओत्ति पणइ-लवो ॥ ७९७ ॥

बालानां म्लानाधरत्वं दौर्बल्ये च उन्नतावयवत्वम् अनुभवसिद्धम् ।
स्तोकमपि परिवायतीति[1] संबन्धः । अपिशब्देन इदमाह । यद्यपि कुल-
६ महेला अप्रगल्भास्तथाप्यासामप्रागल्भ्यमेव सुरतेषु विराजतेतराम्[2] ॥

॥ ७९५ ॥ दौर्बल्यपाण्डुराणाम् ऊष्मारुणितनवकेसरगुणानां
विरलत्वमिव[3] दौर्बल्यवशास्तोकमुदेति [मुग्धानां] स्तनानाम् ॥

॥ ७९६ ॥ इति तस्य प्रथममदनानुबन्धप्रतिबद्धमुग्धभावासु दृष्टि-
निभृतविलासालसासु विश्राम्यति बालासु ॥ निभृतम् उपगूढम् ।
३ कुलकम् ॥ ५ ॥

॥ ७९७ ॥ अथेति अधिपत्याधिकारप्रख्यः प्रस्तुतकाव्यकर्तृगत-
चरितप्रस्तावनार्थो मङ्गलार्थश्च मध्ये । अथ तस्य स्थिरभुजस्तम्भनि-
३ मितानिःशेषभुवनभारस्य आसीत् कविराजाचिह्नः [कविराजसंज्ञो] वाक्प-
तिराज इति प्रणयिल्वः भृत्यलेशः ॥ प्रणयिषु वा [5]लयोन्तर्भावो यस्य
स प्रणयिल्यः । निमितं निक्षिप्तम् । डुमिञ् प्रक्षेपण इति पाठात् ॥

[1] MH. ⁰भारयतीति. [2] MH. ⁰तलरा for ⁰तराम्. MH. add after this as follows:–कातानुपाल्पमानानन्तानर्धरज्ञायमानमवकालिकाकल्पकोपासानिरुपमरमणीयरमणांविषयाल-वरतरगकेनापारहार्य दौर्बल्यं which, as a whole, appears corrupt, and difficult to restore. [3] MH. बिरलमिव. [4] MH. आसीत्कविराजसंज्ञाचिह्नो वाक्पति⁰. [5] MH. ल्योन्तभावो. Dc J K P all read पणइल्वो, and not पणयिल्यो.

अप्पा एत्तिअ-मेत्तेण णवर विरसोवि जस्स पडिहाइ ।
सिरि-कमलाउह-चलणेहिँ कहवि जं गहिय-बहुमाणो ॥७९८॥
भवभूइ-जलहि-णिग्गय-कव्वामय-रस-कणा इव फुरन्ति ।
जस्स विसेसा अज्जवि वियडेसु कहा-णिवेसेसु ॥ ७९९ ॥
भासम्मि जलणमित्ते कन्तीदेवे अ जस्स रहुआरे ।
सोबन्धवे अ बन्धम्मि हारियन्दे अ आणन्दो ॥ ८०० ॥

[॥ ७९८ ॥ आत्मा एतन्मात्रेण केवलं विरसोपि यस्य प्रतिभाति श्रीकमलायुधचरणैः कथमपि यत् गृहीतबहुमानः ॥

३ यस्य वाक्पतेरात्मा । यो वाक्पतिरिति यावत् । विहीनकाव्यादि-रसोपि सन् केवलमेतेन वक्ष्यमाणेन हेतुना प्रतिभाति प्रकर्षेण विज-यते यत् कमलायुधेन नाम कविना गृहीतो बहुमानः सेवा यस्मात्
६ तादृशः सोस्ति । इति भावः ॥]

॥ ७९९ ॥ भवभूतिजलधिनिर्गतकाव्यामृतरसकणा इव स्फुरन्ति यस्य विशेषा अद्यापि विकटेषु कथानिवेशेषु[1] ॥ निबन्धेष्विति कचि-
३ त्पाठः ।

[॥ ८०० ॥ भासे ज्वलनमित्रे कुन्तीदेवे च यस्य रघुकारे सौब-न्धवे च बन्धे हारिचन्द्रे च आनन्दः ॥

३ भासः ज्वलनमित्रः कुन्तीदेवः (?) इति कवयः । रघुकारः कालि-दासः । सौबन्धवो बन्धः सुबन्धुकृतिर्वासवदत्ता नाम प्रबन्धः । हारि-चन्द्रः हरिचन्द्रेण कृतः प्रबन्धः ॥]

---

[1] MH. °निविशेषु.

आलेक्खियं च सरसं च परिस-लोणं च सारवन्तं च ।
थिरमुज्जलं च छाया-घणं च गी-विलसियं जस्स ॥ ८०१ ॥
आगम-वाया छन्दण्णुया य ते भरह-गोयम-प्पमुहा ।
णन्दन्ति जमेवं हास-कारिणो सार-कइणो य ॥ ८०२ ॥

[॥ ८०१ ॥ आलेख्यं च सरसं च स्पर्शलवणं स्पर्शमृदु स्पर्श-
कोमलं च सारवच्च स्थिरम् उज्ज्वलं च छायाघनं च गीर्विलसितं
३ यस्य ॥

यस्य वाक्पतेर्गीर्विलसितं काव्यरचनम् आलेख्यवदिङ्कितदर्शकं
रसयुक्तं स्पर्शकोमलं सारयुक्तं मुद्रितमिव मनसि प्रवेशशीलम् उद्गत-
६ प्रकाशम् अर्थच्छायाप्रचुरं च भवतीत्यर्थः ॥]

॥ ८०२ ॥ आगमवादा नैयायिकादयः छन्दांसि जयदेवप्रभृतीनि
वेदांश्च ये जानते ते तथा ते प्रख्याततमा भरतगोचरप्रमुखा भरतो
३ गोचरो येषां ते भरतगोचरा भरतशास्त्रप्रमुखाश्च पुराणज्ञा नन्दन्ति
यं वाक्पतिराजम एवम् एवमेव । पक्षपातानुरागं विनेत्यर्थः । हास-
कारिणो दुष्टकवयः सारकवयश्च । अथ वा एवंहासकारिणो व्यासा-
६ दयः । सारकवयश्च [1]वेदान्तवेदिपातञ्जलकापिलप्रमुखाः ॥ अथ वा
आगम-वाया-छन्दण्णुया[2] इति समस्तम् । आगमो वैशेषिकादिर्वे-
दादिश्च । वाग् व्याकरणम् । छन्दश्च सालंकारकम् । अथ वाग्ग्रह-
९ णेनैव अलंकारस्वीकारः केषांचिच्छब्दादव्यतिरेकात्[3] श्लेषप्रसादप्रभृ-
तीनाम् । आगमवाक्छन्दांसि जानन्तीत्यागमवाक्छन्दोज्ञाः ॥

काव्यमात्रे प्रतिपदं [4]विभान्तोप्यर्थराशयः ।
ग्रन्थगौरवभीते – –प्रयत्नेन भूयसा ॥

[1] MH. ⁰पातांजल⁰. [2] MH. ⁰छंदण्णु इति [3] MH. ⁰रेकोरेव⁰. The emendation is purely conjectural. [4] MH. ⁰प्यर्थ राशयः.

किं च ।

भरिय-सवण-ट्ठियं भूरि-कइ-गुणोवास-कङ्खिणो जस्स ।
सुभणियमहो णयन्तिव विम्हय-चलिएहिँ सीसेहिं ॥८०३॥
तो सो गोट्ठी-परिसंठिएहिँ सप्पुरिस-संकहावसरे ।
भणिओ विम्हय-वियसन्त-णयण-वत्तं वियड्ढेहिं ॥ ८०४ ॥
धारेइ जल-हरोहुर-वसुंधराबन्धबन्धुरं सेसो ।
कहवि विणिउञ्चिय-ट्ठिय-विसट्ट-कण्ठं फणा-वलयं ॥ ८०५ ॥

॥ ८०३ ॥ भृतश्रवणस्त्वेन स्थितं सत् भूरिकविगुणोपाँयाकाङ्क्षिणः श्रोतारो यस्य सुभणितं सूक्तम् अधो नयन्तीव विस्मयचलित-
३ शिरोभिः ॥

॥ ८०४ ॥ ततः असंख्यसूक्तपरितोभृतकर्णत्वाद्धेतोः असौ वाक्पतिः गोष्ठीपरिसंस्थितैः सत्पुरुषसंकथावसरे भणितो विस्मयविक-
३ सन्नयनपत्रं[1] कृत्वा विदग्धैः ॥

पत्राणीह पक्ष्माणि । तैः काव्यकरणे प्रार्थनया प्रेरित इत्यर्थः ॥

॥ ८०५ ॥ अथ यशोवर्मणा कथं मगधराजो हत इति वर्णयितुं सप्तँत्रिंशता गाथाभिर्महाकुलकम् अवान्तरकुलकपञ्चकान्वितम् ॥ तत्र
३ हरेरंशो यशोवर्मेति प्रथमेनावान्तरकुलकेनाह ।

धारयति जलभरेण[2] उद्धुरा[3] अधोगता या वसुन्धरा तस्या आबन्धेन संबन्धेन बन्धुरम् आक्रान्तं शेषः कथमपि विनिकुञ्चितस्थि-
६ तविकसितकण्ठं फणावलयम् ॥ जलभरः प्रलयकालभावी विवक्षितः ॥

[1] MH. °नयनं पत्रं.   [2] MH. जलहरेण.   [3] MH. उद्धुरा.

दीसन्ति जय-विणासुल्लसन्त-घण-धूमकेउ-दण्डव्व ।
जल-मज्जन्त-दिसा-गय-खणुद्ध धरिया कर-क्खम्भा ॥८०६॥
उल्लसिय-वीइ-वलयन्तराल-परियत्तमाण-रवि-बिम्बा ।
होन्ति सवाडव-जलणव्व गयण-मग्गेवि मयर-हरा ॥ ८०७ ॥
वियलन्त-विज्जु-वलया पलयम्बु-वह-णिवहा णिविज्जन्ति ।
तद्दियस-पीय-सलिला साणुसएणंव सलिलेण ॥ ८०८ ॥
जल-भवण-समालम्बिय-सयणस्स मुरारिणो समुद्देण ।
दिज्जइ महा-पईवोव्व वीइ-संवेल्लिओ सूरो ॥ ८०९ ॥
जाआ वण्णासाया अण्णोच्चिय केवि संवलन्ताण ।
छीर-सुराउव्व-वियार-विसमिया सयल-जलहीण ॥ ८१० ॥

॥ ८०६ ॥ दृश्यन्ते जगद्विनाशसूचनाय स्फुरद्घनधूमकेतुदण्डा[1] इव जलमज्जद्दिग्गजक्षणोर्ध्वधृताः करस्तम्भाः ॥

॥ ८०७ ॥ उल्लसितवीचिवलयान्तरालपरिवर्तमानरविबिम्बा[2] भवन्ति सवाडवज्वलना इव गगनमार्गेपि मकरधराः समुद्राः ॥

[॥ ८०८ ॥ विगलद्विद्युद्वलयाः प्रलयाम्बुवहनिवहा निपीयन्ते प्रतिदिवसपीतसलिलाः सानुशयेनेव सद्वेषेणेव सलिलेन ॥ प्रतिदिनं मेघैर्यत् पीतं जलं तत् सानुशयमिव आत्मपानजन्यक्रोधयुक्तमिव भूत्वा तान्मेघान् नितरामपिबदित्यर्थः । मेघा अपि सर्वे प्रलयाम्बुना निगीर्णा इति भावः ॥]

॥ ८०९ ॥ जलभवनसमालम्बितशयनीयस्य मुरारेः समुद्रेण दीप्यते[3] महाप्रदीप इव वीचिसंवेलितः सूरः ॥

॥ ८१० ॥ जाता वर्णास्वादा अन्य एव केपि संवलतां मिश्रीभवतां क्षीरसुराऽपूर्वविकारविषमिताः सकलजलधीनाम् ॥

[1] MH. स्फुरति घन°. [2] MH. °वीची°. [3] MH. दीप्यते.

मज्जइ सिहरारूढारुहन्त-पुञ्जइय-मुहल-सुर-लोओ ।
कुहर-भरण-क्कमोसीयमाण-जल-कलयलो मेरू ॥ ८११ ॥
चलणन्त-णिवडियं संभमेण पलयम्बु-णिब्भरे भुयणे ।
आरुहइ रयय-णावंव तिणयणो मउलि-ससि-लेहं ॥ ८१२ ॥
णाउल-भावो जोआणुबन्ध-संजमिय-सास-पसरस्स ।
पव्वालियाणणस्सवि सयंभुणो सायर-जलेण ॥ ८१३ ॥

क्षीरसुराग्रहणं घृतजलादिसागरपञ्चकमपि सप्तसमुद्रान्तर्गतम् उपलक्षयति । क्षीरसुरयोस्तु उपादानं कुतूहलितया । क्षीरसुरासंनिपातस्य लोके अदृष्टत्वेन तद्विकाररसस्य अपूर्वत्वम्[1] ॥

॥ ८११ ॥ मज्जति [2]शिखरारूढारुहत्पुञ्जीकृतमुखरसुरलोकः[3] कुहरभरणक्रमेणावसीदन्[4] जलकलकलो यत्र स मेरुः ॥

३ कुडति मेरुकटकादिके सति तदाश्रयः सुरलोकः शिखरेषु पुञ्जीभवति । को नस्रातेति च कलकलं करोति । कुहरेषु च शून्येषु प्रथमजलधिजलकल्लोलप्रवेशसमये महाकलकलो भवति । यथायथानुपूर्यते
६ तथातथा मन्दीभवतीत्यनुभवसिद्धम् ॥

॥८१२॥ चरणान्तनिपतितां[5] संभ्रमेण भयेन प्रलयाम्बुनिर्भरे भुवने आरोहति पद्भ्यामाक्रामति रत्नैनावमिव त्रिनयनो मौलिशशिलेखाम्॥

३ किल चलतो[6] यत् मस्तकाद्द्रागिति[7] पादाग्रे पतति तत् अलक्षितं चरणेनाक्रम्यते । चन्द्रलेखा च वक्राकृतिर्नौरिव भवति । यथा शुक्लद्वितीयस्याम् । जलप्लाविते च जगति नावारोहणावसर इत्येवमुत्प्रेक्षितम् ॥

॥ ८१३ ॥ न आकुलभावो योगानुबन्धसंयमितश्वासप्रसरत्वात्

[1] MH. अपूर्वत्वात्. [2] MH. °रूढीरुहत° [3] MH. °पुंजकृत°.
[4] MH. °सीदज्जल°. [5] MH. °निपतितं. [6] MH. चलतो.
[7] MH. °द्रागिति.

इय पलय-जलप्फालिय-चलन्त-सुर-सेल-विहल-विबुहम्मि ।
अणहमवलम्बणं ति-हुयणस्स जो जायइ मुरारी ॥ ८१४ ॥
जस्समह-धूम-लेहा रविणा स-मऊह-दाविय-दलेण ।
अग्ग-घडिएण दीसइ कविसेक्क-फलव्व ताल-लया ॥ ८१५ ॥
तस्स इर इमो सुव्वइ विग्गह-तुङ्गाहिहाण-पडिवण्णो ।
भुयणम्मि महासुर-वंस-वेरिणो अंस-णीसन्दो ॥ ८१६ ॥

जलोपप्लवस्य च [1]श्वासनिरोधसुखानुबोधकत्वात् प्लाविताननस्यापि
३ स्वयंभुवः सागरजलेन ॥

॥ ८१४ ॥ इय जलैंहि इति द्वाभ्याँम् अवान्तरकुलकं समापयति ।
इति जलँधिजलास्फालितँवलत्सुरशैलविह्वलविबुधे[2] अनघमवलम्बनं
३ त्रिभुवनस्य यो जायते मुरारिः

[॥ ८१५ ॥ यस्य महाधूमलेखा रविणा स्वमयूखदर्शिततलेन
अग्रघटितेन दृश्यते कपिशैकफलेव काललता

३ मध्याह्नसूर्यस्पृष्टशिरा भूमिमूला यस्य प्रलयकालीना महाधूमलेखा
कपिशैकफला महातालतलेव भाति स्मेति भावः ॥]

॥ ८१६ ॥ तस्य किलायं श्रूयते [3]विग्रहतुङ्गाभिधानेन लोके प्रति-
पन्नः प्रतीतो भुवने महासुर[वंश]वैरिणः [4]अंशनिष्यन्दः ॥ अन्तःकु-
३ लकम् ॥ १२ ॥

---

[1] MH. °सुखंनुषोध°. The emendation is conjectural. [2] Do J. K. P. all read °विबुहम्मि as explained by the commentator. [3] MH. °भिधाने लोक°. [4] MH. अंशनिष्फंदः.

अह वा । १०

ओसरइ सम्मुप्पयणा रहस-घडन्तङ्ग-पेल्लण-विलोलं ।
तक्खण-विहडिय-बम्भण्ड-सयल-जालंव घण-वडलं ॥ ८१७ ॥
विहडन्त-घण-विमुक्का परियत्त-विमाण-वञ्चिया कहवि ।
णिवडन्ति गलिय-णिय-पिञ्छ-विब्भमा ताडि-गुण-च्छेया ॥८१८
भमियं रय-विहुओयहि-समुच्छलन्तेहिं पक्ख-सेलेहिं ।
साहेज्ज-संगएहिं महा-विहङ्गेहिंव णहम्मि ॥ ८१९ ॥

॥ ८१७ ॥ अथ वा हरिरेवायं गरुडगमनत्वात् न तु तान्निष्यन्द इति द्वितीयान्तःकुलकेनाह ।

३ अपसरति सम्यगुत्पतनात् रभसघटमानांसप्रेरणविलोलं [1]तत्क्षण-विघटितब्रह्माण्डशकलजालमिव[2] घनपटलम्[3] ।

गरुडो ह्यण्डजः । अण्डजाश्च[4] अण्डोदरे पक्षसंविष्टे अण्डं स्फोट-
६ यित्वा निःसरन्तीति भङ्गिभणितिरियम् ॥

॥ ८१८ ॥ [5]विघटमानैर्घनैर्विमुक्ताः परिवृत्तविमानवञ्चिताः कथ-मपि निपतन्ति गलितनिजपक्षविभ्रमास्तडित एव दर्पेण प्रसृताश्छि-
३ न्नगुणाः[6] अत एव वेगपतनवशनिपतितगरुडपक्षलेशविभ्रमं जनयन्ति[7]॥

॥ ८१९ ॥ भ्रान्तं रयो वेगस्तेन विधूतो य उदधिस्ततः समु-च्छलद्भिः पक्षशैलैः [8]साहाय्यसंगतैरिव महाविहंगैर्नभसि ॥

---

[1] MH. तत्क्षणविलोलवत्क्षण° for तत्क्षण°. [2] MH. °सकल° [3] MH. घट°
[4] MH. appears corrupt, reading अंडजाश्चांडोदरेक्षसाविष्टेंऽडस्फोटयित्वा. The emendation is purely conjectural. [5] MH. विघटमानैाव°; *i.e.* om. घनैः
[6] MH. °गुणान्. The text of the commentary from ताडित एव दर्पेण up to °गुणाः seems corrupt. Probably the last words of the chhâyâ and the beginning of an explanatory note, of which दर्पेण &c. is the existing continuation, are lost. [7] MH. जनयति. [8] MH. सहाय°.

दीसइ वेउग्घाडिय-सायर-मूल-रयण-प्पहायम्बो ।
पढमोवइयारुण-पेल्लिओव्व मग्गो सुवण्णस्स ॥ ८२० ॥
सोहन्ति अमरिसुग्गम-विउण-विसाणल-सिहं वियम्भन्ता ।
दर-खण्डिय-मुह-घोलन्त गरुल-वक्खव्व भुयइन्दा ॥ ८२१ ॥
मूल-फणा-मण्डल-तह-णिसण्ण-णिक्कम्प-धरिय-महि-वेढं ।
सहइ ठियं इयर-फणाहिउत्त-गरुलं अणन्तस्स ॥ ८२२ ॥
विहडन्ति णह-णिवाया विहङ्ग-णाहस्स कुलिस-कढिणावि ।
मन्दर-णिहंस-किण-णिट्ठुरम्मि वच्छम्मि वासुइणो ॥ ८२३ ॥

॥ ८२० ॥ दृश्यते 'वेगोद्घाटितसागरमूलरत्नप्रभाताम्रः प्रथमो-त्पतितारुणपूरित इव मार्गः [सुपर्णस्य] सुपर्णस्यादित्यस्य ॥

३ समुद्रतले पाताले नागानां मणिसमूहा उद्घाटिता एवमुपवर्णिताः ॥

॥ ८२१ ॥ शोभन्ते अमर्षोद्गमद्विगुणविषानलमिषं कृत्वा विजृम्भमाणा ईषत्खण्डिता मुखैर्घूर्णमाना गरुडपक्षा येषां ते इव भुज-
३ गेन्द्राः ॥

अमर्षोद्गतविषानलज्वालाः 'कोपखण्डितमुखस्थापितगरुडपक्षखण्ड-त्वेनोत्प्रेक्षिताः ॥

॥ ८२२ ॥ मूलफणामण्डलतथानिषण्णनिष्कम्पधृतमहीपीठं[3] शोभते स्थितम् अवस्थानम् इतरफणाभियुक्तगरुडम् अनन्तस्य शेषस्य ॥

॥ ८२३ ॥ विघटन्ते नखनिपाता विहंगनाथस्य संबन्धिनः कुलिशकठिना अपि मन्दरनिघर्षकिणनिष्ठुरे वक्षसि वासुकेः ॥

---

[1] MH. °सागररत्नमूलप्रभा°. [2] MH. °स्थापिता गरुड° [3] MH. °निषण्णाः for °निषण्ण°.

णिय-सुक्कारोसारिय-णपडन्त विहङ्ग-णाह-संसग्गा ।
फणिणो विहल-मुह-च्छोह-विउण-रोसं विसूरेन्ति ॥ ८२४ ॥
संभम-चलन्त-दिग्गय-घोलाविय-सास-मुहल-कर-दण्डं ॥
सेसट्ठ-भुयय-कुल-णाययंव ओसरइ पायालं ॥ ८२५ ॥
इय एस विहुअ-विसहर-समूह-संभाविउब्भड-जसेण ।
वुब्भइ विणया-तणएण स-विणयं कण्ह-भावम्मि ॥ ८२६ ॥

॥ ८२४ ॥ निजसूत्कारापसारितापतद्विहंगनाथसंसर्गाः फणिनो विफलमुखक्षोभं[1] द्विगुणरोषं कृत्वा विशूरयन्ति अशूरयन्ति[2] विशूरमा-
३ त्मानं कुर्वन्ति ॥

तत्करोतीति णिच् । अशूरमात्मानं शोचन्तीत्यर्थः ॥
॥ ८२५ ॥ संभ्रमचलद्दिग्गजघूर्णितश्वासमुखरकरदण्डं[3] शेषाष्टम-भुजगकुलनामितँमिव अपसरति पातालम् ॥

३ अष्टौ किल दिग्गजाः । चत्वारो दिक्षु विदिक्षु च चत्वारः । तत्रै-वमुत्प्रेक्ष्यते । नागा इव[4] [5]दिग्गजाकृष्टकरनिकराः । सतान्ये[6] शेषस्त्व-ष्टमस्तदाधारत्वेन [7]वर्तमानः । अयं त्वर्थो रम्यतरः शेषस्थभुजगकुल-
६ नामितँमिवेति । दिग्गजचतुष्टयं शेषत्वेन तत्करास्तु नागकुलत्वेन कल्पिताः कविना ॥

॥ ८२६ ॥ इत्येष विधुतविषधरसमूहसंभावितोद्भटयशसा उह्यते विनतातनयेन सविनयं कृत्वा कृष्णभावे कृष्णरूपावस्थायाम्
९ ॥ १० ॥ आदितः २२ ॥ अन्तःकुलकं द्वितीयम् ॥

---

[1] MH °मुखे क्षोभं. [2] MH. विशूरमशूरयति for अशूरयन्ति. [3] MH om र. [4] MH. एव. [5] MH. °निकराकरा: for °निकराः. [6] MH. सतन्ये. [7] MH. वर्तमाना अयं. The whole passage from नागा up to वर्तमानः seems to be corrupt in MH.

अवि य ।

संभम-भमन्त-विज्जाहरासि-केसर-कराम्बियं फुरइ ।
उप्पाउद्ध-ट्ठिय-चिहुर-दण्ड-चण्डंव गयण-यलं ॥ ८२७ ॥
उव्वहइ बिम्ब-घडियं तारा-णियरं ससी विडप्पस्स ।
निद्दय-कवलण-खुडिय-ट्ठियंव दाढा-कणुक्केरं ॥ ८२८ ॥
रोस-धुय-चलण-तेलोक्क-लच्छि-विच्छूढ-णेउर-च्छायं ।
विवराह-केउ-भिण्णं रवि-बिम्बं वियलइ नहम्मि ॥ ८२९ ॥

॥ ८२७ ॥ अपि च कृष्णस्वमेव जगदीशत्वेन द्रढयति तार्तीये-नान्तःकुलकेन ॥

३ संभ्रमभ्रमद्विद्याधरासिकेसरकरम्बितं स्फुरति उत्पातोर्ध्वस्थितचिहुरदण्डचण्डमिव नभस्तलम् ॥

संभ्रमो जगज्जयोद्यताद्[1] यशोवर्मणो भयम् । असिकेसराः खड्ग-
६ रश्मयः । चिहुरदण्डा गगने केशदण्डाकारा उत्पाताः प्रसिद्धाः ॥

॥ ८२८ ॥ उद्वहति बिम्बघटितं तारानिकरं शशी राहोः निर्दयकवलनखण्डितस्थितमिव दंष्ट्राकणोत्करम् ॥

३ घटितं संबद्धम्[2] । विडप्पो राहुः । यदा ताराश्चन्द्रबिम्बारूढा दृश्यन्ते तदा जगतो भयं महद्भवतीत्युत्पातोयम् ॥

॥ ८२९ ॥ रोषधूतचरणायास्त्रैलोक्यलक्ष्म्याः सकाशाद्विच्छूढः स्रस्तो यो नूपुरस्तच्छायं विवराह्वेतोः केतुभिन्नं[3] सत् रविबिम्बं विग-
३ लति विगलति वा [नभसि] ॥

केतुभिन्नत्वात्सविवरम् । ततश्च लक्ष्मीचरणनूपुरसादृश्यम् । यस्यां दिशि कुपितो यशोवर्मा भवति तत्र विनाशस्य सूचका उत्पाता
६ हराविव जगत्प्रलयोद्यते भवन्तीति तात्पर्यार्थः ॥

---

[1] MH. °योद्योता°. [2] MH. adds उत्कीलितम् after संबद्धम्. [3] MH. केतुच्छिन्नं.

अत्थक्क-फुडण-वियलन्त-कलल-कलिलंव बाल-बम्भण्डं ।
रवि-विम्बं दीसइ किरण-मुक्क-कीलाल-जम्बालं ॥ ८३० ॥
तद्दियस-मुह-ट्ठिय-लोह-कवल-कसण-प्पहा-विहिण्णंव ।
हेसन्ति रहस-निव्वूढ-धूम-कलुसं जय-तुरङ्गा ॥ ८३१ ॥
इय तइया खण-निव्वडिय-भू-लया-भङ्ग-भङ्गुरावङ्गे ।
जाए इमम्मि भुयणेसु दारुणा आसि उप्पाया ॥ ८३२ ॥

॥ ८३० ॥ अनवरतस्फुटनविगलत्कललकलिलम्[1] [इव] बाल-ब्रह्माण्डं रविबिम्बं दृश्यते किरणमुक्तकीलालाकुलम्[2] ।

१ कललम् अकठिनीभूतं प्राणिशरीरोपादानकारणं शोणितादि । कलिलं व्याप्तम् । कीलालं रुधिरम् जम्बालं व्याकुलम् ॥

॥ ८३१ ॥ प्रतिदिवसमुखस्थितलोहकवलकृष्णप्रभाविभिन्नमिव हेषन्ते रभसनिर्व्यूढधूमकलुषं जयतुरंगाः ॥ सधूमं हयहेषणमु-
३ त्पातः ॥

॥ ८३२ ॥ इति तदा भुवनजयार्थयात्रासमये[3] क्षणमात्रमपि निर्वृत्ते[4] निजैकपदभङ्गे[5] नृपत्यादिकृतस्वमर्यादातिक्रमाज्ञाभङ्गादिकेऽपराधे निमित्ते
१ सति भङ्गुरे सभ्रुकुटिके अपाङ्गे यस्य तस्मिंश्चलिते अस्मिन्यशोवर्मणि भुवनेषु दारुणा आसन् परराष्ट्रेषु उत्पाताः ॥ ६ ॥ आदितः २८ ॥
तृतीयमन्तःकुलकम् ॥

---

[1] MH. °कलिलम्. [2] MH. °कुलम् for °आकुलम्. [3] MH om. °ये. [4] MH. निवृते. [5] MH. निजपदकभङ्गे.

किं च।

सरहस-संचार-तरङ्गिओरु-तरलाविओ सुहावेइ ।
आरसणा-गुण-पडिबद्ध-कुण्डलो कुसुम-पालम्बो ॥ ८३३ ॥
घोलइ पडिलग्ग-पियङ्गु-मञ्जरी-जाल-गरुइअद्धन्तो ।
असमञ्जस-लासायास-पसिढिलो कुन्तल-कलावो ॥ ८३४ ॥
सहइ थण-वट्ट-संठिय-पिट्ठायय-पंसु-पिञ्जर-च्छायं ।
अहिराम-माहवी-मउल-दन्तुरं दमणयाहरणं ॥ ८३५ ॥
पड-वास-पंसु-धूसर-दर-गरुआअन्त-पम्ह-परिसिढिला ।
घोलइ महु-मय-परिणाम-विरल-परिवाडला दिट्ठी ॥ ८३६ ॥

॥ ८३३ ॥ अथ चतुर्थं शृङ्गाराङ्गम्[1] ॥ सरभससंचारतरङ्गितोरुतरलितः सुखयति [2]आरशनागुणप्रतिबद्धकुण्डलः कुसुमप्रालम्बः ॥

॥ ८३४ ॥ घूर्णते [3]प्रतिबद्धप्रियङ्गुमञ्जरीजालगुरूकृतार्धान्तः असमञ्जसलासायासप्रशिथिलः[4] कुन्तलकलापः ॥

१ अतिरभसप्रसारितत्वेन त्यक्तागमत्वं लासस्यासामञ्जस्यम् ॥

॥ ८३५ ॥ शोभते स्तनपृष्ठसंस्थितपिष्टातकपांशुपिञ्जरच्छायम् अभिराममाधवीमुकुलदन्तुरं चम्पकाभरणम् ॥

१ कचित्तु दमनकाभरण [म् इति] पाठोऽस्ति । पिष्टातकश्चतुःसमः । मुकुलं कलिका ॥

॥ ८३६ ॥ पटवासपांसुधूसरेषद्गुरूयमाणपक्ष्मपरिशिथिला घूर्णते मधुमदपरिणामविरलपरिपाटला दृष्टिः ॥

---

[1] MH. शृंगारंगम्. [2] MH. °रसना°. [3] MH. °गुरु°. [4] MH. °शिथिलकु° for °शिथिलः कु°. [5] MH. °गुरुयमान°.

इय मयणूसव-वियसन्त-बहल-कीला-रसो सुहावेइ ।
एयस्स पणइ-भवणेसु णव-विलासो पिया-सत्थो ॥ ८३७ ॥

अवि य ।

लहु-विसय-भाव-पडिसिद्ध-पसर-संभावणा-पडिक्खलिया ।
जस्स समत्तावि गुणा चिरमसमत्तव्व दीसन्ति ॥ ८३८ ॥

अह वा

वसुहा-सयण-पहुप्पन्त-रेणु परिभोय-विहुरिय-कवोलं ।
वयणं हेमन्त-मियङ्क-धूसरं सारवेन्तीहिं ॥८३९॥
असमारण-मूलुब्भिज्जमाण-पम्हग्ग-मडहिय णडाले ।
अलए णीसास-णिवेस-जज्जरे संजमेन्तीहिं ॥८४०॥

॥ ८३७ ॥ इति मदनोत्सवविकसद्बहलक्रीडारसः सुखयति एतस्य नृपस्य प्रणयिभवनेषु नवविलासः प्रियासार्थः ॥ आदितः ३३ ॥ ३ तुरीयमान्तरकुलकम् ॥

॥ ८३८ ॥ लघुविषयभावप्रतिषिद्धप्रसरसंभावनाप्रतिस्खलिता यस्य समाप्ता अपि गुणाश्चिरमसमाप्ता इव दृश्यन्ते ॥ यस्य अगणित-३ गुणगणस्य पुरतः संपूर्णगुणा अपि अल्पगुणा इव प्रतिभान्ति भानोरिव चन्द्रादय इत्यर्थः ॥

॥ ८३९ ॥ अथ वैरिवनितानां बन्दित्वमापादितानामवस्थावर्णनं समाप्तिकुलकम् ॥

३ वसुधाशयनप्रभवद्रेणु परिभोगविधुरितकपोलं वदनं हेमन्तमृगाङ्क-धूसरम् उत्पुंसन्तीभिः

॥ ८४० ॥ असमारणेन[1] अयोजनेन [2]मूलोद्भिद्यमानपक्ष्माग्रैरल्पीकृतललाटान् अलकान् निःश्वासनिवेशैर्जर्जरान्कम्पमानान् संयमयन्तीभिः

[1] MH. असमारणानायां° for असमारणेन अयो°. [2] MH om. मूल°.

जइ-तइ-पुसिअंसु-कणावलम्ब-मन्थरिय-पम्ह-परिवेसं ।
देन्तीहिं अहिणवाणन्द-बाह-सोम्मुम्मुहिं दिट्ठिं ॥८४१ ॥
अक्खित्त-चुडुप्पुदेस-समहियायम्बमुव्वहन्तीहिं ।
अन्नसुरमहरं वेलक्ख-सुण्ण-दिण्णङ्गुली-किसलं ॥८४२॥
इय एस हियय-निम्माय-वम्महं खण-खलन्त-वियणाहिं ।
रहसुम्मुहीहिं दीसइ पडिवक्ख-णरिन्द-बन्दीहिं ॥ ८४३ ॥

३ यशोवर्मसौन्दर्यातिशयदर्शनाद् आसां मदनोन्मादः अलकादियोजनात्सलक्ष्यते ॥

॥ ८४१ ॥ यथातथोत्पुंसिताश्रुकणावलम्बमन्थरितपक्ष्मपरिवेषां ददतीभिः अभिनवानन्दबाष्पसौम्योन्मुखीं दृष्टिम्

३ स्वभर्तृविरहादिक्लेशजाश्रुपातस्योत्पुंसनम् राजराजाभिलाषानन्दाभिनवाश्रुणश्च प्रवृत्तिः ॥

॥ ८४२ ॥ आक्षिप्ताधरखण्डनप्रदेशसमधिकाताम्रम् उद्वहन्तीभिः अभ्रासुरम्[1] अभास्वरम् अधरं वैलक्ष्यशून्यदत्ताङ्गुलिकिसलयम् ।

३ आक्षिप्त दत्ताङ्गुल्यैव । चुडुप्पम्[2] अधरखण्डनम् । तच्च अद्यापि न समीभूतम् आचिरापहृतदयितत्वात् । शून्य निष्प्रयोजनम् । यशोवर्मसमागमस्य दुष्प्रापत्वात् ॥

॥ ८४३ ॥ इति एष हृदयनिर्मितमन्मथक्षणस्खलद्वेदनाभिर्यशोवर्मदर्शनक्षणमात्रे निजभर्तृविरहकृतां वेदनाम् अननुभवन्तीभिः[3] रभसो-
३ न्मुखीभिर्दृश्यते प्रतिपक्षनरेन्द्रबन्दीभिः हठापहृतपरनारीभिः ॥ ५ ॥ आदितः १७ ॥ महाकुलकम् ॥

1 So MH ' See *Notes*. 2 MH. चुडुप्प°. 3 MH. °भवंतीति रभ°.

इय उण्णएण इमिणा जह णिट्ठविओ पुरा मगह-णाहो ।
तह सीसन्तं एए तुमाओ णीसेसमिच्छन्ति ॥८४४॥
अह विहसिऊण सणियं सो जम्पइ णिव्वडन्त-सब्भावं ।
कइयव-विमुहाइंचिय होन्ति विसुद्धाण हिययाइं ॥८४५ ॥
धीरेहिँ हियय-णिहिया कहवि गमेज्जन्ति सोय-संवेया ।
अङ्गाइँ पहरिसो उण गरुयाणवि किंपि तरलेइ ॥ ८४६ ॥
कण्ठेच्चिय परिघोलइ पुणरुत्तं पहरिसाउल-क्खलिया ।
अपहुप्पान्तिव्व महं वाया पहुणो पसंसासु ॥ ८४७ ॥

॥ ८४४ ॥ इति उक्तप्रकाररूपेण[1] उन्नतियुक्तेन एतेन यशोवर्मणा यथा निष्ठापितो निपातितः पुरा मगधनाथो गौडाधिपतिस्तथा शिष्य-
३ माणम्[2] उच्यमानम् एते विदग्धास्त्वत्सकाशान्निःशेषमिच्छन्ति ॥

इति पूर्वप्रक्रान्तविदग्धाभ्यर्थनाविषयः प्रकटीकृतः ॥

॥ ८४५ ॥ अह विहसिऊणेति तिसृभिर्विशेषकम् ॥ अथ विहस्य शनैः स वाक्पतिर्जल्पति निर्वर्तमानसद्भावम्[3] । युक्तं चैतत् ।
३ यतः कैतवविमुखान्येव भवन्ति विशुद्धानां हृदयानि ॥

॥ ८४६ ॥ धीरैर्हृदयनिहिताः कथमपि धार्यन्ते शोकसंवेगाः अङ्गानि प्रहर्षः पुनर्गुरुकाणामपि किमपि तरलयति ॥

॥ ८४७ ॥ कण्ठ एव परिघूर्णते पुनरुक्तं[4] प्रहर्षाकुलस्खलिता अप्रभवन्तीव मम वाक् प्रभोः प्रशंसासु ॥ ३ ॥

---

[1] MH इत्युक्तिप्रकाररूपोन्नतियुक्तेन for इति &c. [2] MH. शिष्यमाणमुच्य° for शिष्यमाणम् उच्य°. [3] MH. निवर्तमान°. [4] MH. पुनरुक्तप्र°.

अवि य।

अन्तो-त्रासं वियडायमाण-फण-मण्डलो समुव्वहइ।
पच्छा-च्छेप्प-च्छल-णिन्त-दीह-देहत्तणा सेसो ॥ ८४८ ॥
छीरा अन्त-णह-च्छवि-चलण-विणिम्मिय-पओहर-चउक्को ।
गूढ-मुहो कुम्मोच्चिय लहइ आवीण-संठाणं ॥ ८४९ ॥
पढमुत्थङ्घण-घालाविउद्ध-घोणा-उडेण पडिवण्णं ।
उत्तुण्ड-तण्णयत्तणमइरा वेउण्ठ-कोलेण ॥ ८५० ॥

[॥ ८४८ ॥ अन्तावकाशम् अन्तरवकाशं वा विकटायमानफण-मण्डलः समुद्वहति पश्चाच्छेपच्छलनिर्यादीर्घदेहत्वाच्छेषः ॥]

॥ ८४९ ॥ दानवभयात्पृथ्वी गोरूपत्वमापन्ना सती भयं त्याजयित्वा पुनः स्वरूपे येन पृथुना स्थापिता सोपि यशोवर्मण उपमानं न भवति का गणनान्यत्रेति षट्कुलकेनाह ॥

क्षीरायमाणनखच्छविचरण [वि] निर्मितपयोधरचतुष्को गूढमुखः कूर्म एव लभते आपीनसंस्थानम् ॥

पृथिव्या गोरूपपरिवृत्तौ कूर्म ऊधस्थानत्व[1] प्रतिपन्नस्तच्चरणाश्च स्तनत्व नखकान्तयः क्षीरधारात्वमित्यर्थः ॥

॥ ८५० ॥ वराहो मुखप्रदेशत्वं प्रतिपन्न इति द्वितयेनाह[2]।

[1] MH. ऊर्द्धस्थानत्वम् [2] MH द्वितायेनाह. The two stanzas (द्वितय) referred to by the commentator are Nos. 850 and 853, the intervening two being ignored by him He is obviously wrong in his explanation of 850 and 853, which he takes together. The former clearly means that the Mahâvaraha became the *calf* (तण्णयो=तर्णकः) of the Earth-cow, and the latter that the grass which grew on the surface of the earth seemed like the ends of a mouthful of grass which the Earth-cow had taken in her mouth playfully (लीलाए), not out of necessity, in her momentary change of form (खणपरिअत्तसहावत्तणं).

देह-परिवाडि-पीडा-हुंकार-तरङ्गिओ विणिक्खमइ ।
धूमायन्तो पायाल-बहल-तम-संचओच्चेय ॥ ८५१ ॥
पायालोयर-मग्गम्मि भिण्ण-विणिवेस-सिढिल-गालिएण ।
वुब्भइ सुमेरुणा तरुण-रोयणा-सार-सारेच्छं ॥ ८५२ ॥
खण-परिअत्त-सहावत्तणेण दर-णिग्गयङ्कुर-सिहोव्व ।
वयणुद्देसो लीला-कवलिय-तण-दन्तुरो होइ ॥ ८५३ ॥

प्रथमोत्तम्भनाघूर्णितोर्ध्वघोणान्तरेण[1] प्रतिपन्नः उद्दण्डः उद्धतः उन्नत-
३ त्वमदयोगाद्वैकुण्ठक्रोडेन[2] ॥

[॥ ८५१ ॥ देहपरिपाटीपीडाहुंकारतरङ्गितो विनिष्क्रामति
धूमायमानः पातालबहलतमःसंचय एव ॥

३ पाताले वर्तमानो यो बहलतमःसंचयः स पृथिव्या गोरूपत्वे दान-
वपीडादर्शकहम्भारवनिष्क्रान्तधूमत्वं प्राप्त इति भावः॥]

[॥ ८५२ ॥ पातालोदरमार्गे भिन्नविनिवेशशिथिलगलितेन उह्यते
सुमेरुणा तरुणरोचनासारसादृश्यम् ॥

३ भिन्नाधारः सन् शिथिलीभूतः सुमेरुः आधारादधोभूते पाता-
लोदरशून्यप्रदेशे गलितः अत एव सूक्ष्माकारः सन् अभिनवगोरो-
चनात्वं प्राप्त इति भावः ॥]

॥ ८५३ ॥ क्षणपरिवृत्तस्वभावत्वेन ईषन्निर्गताङ्कुरशिख इव वद-
नोद्देशो लीलाकवलिततृणदन्तुरो भवति ॥

३ यद्यपि वराहजातेरतिनिम्नं[3] मुखं भवति तथापि पृथिव्युन्नयनदर्प-

[1]MH. °र्ध्व°. [2] This ohhâyâ refers to J' s reading (which see in *Various Readings*), and would seem to form one sentence with that on 853. [3] MH. °रिति निम्नं.

तक्खण-पीवर-पसरन्त-दुद्ध-धारा-णिहेण मूलम्मि ।
सकुलोव्व विहाविज्जइ भारुव्वहणाअरा सेसो ॥ ८५४ ॥
इय जेण संभमारम्भ-गहिय-गो-भाव-विब्भमुब्भन्ता ।
पुहई पुहई-वइणा विलञ्छिया णियय-णामेण ॥ ८५५ ॥
तेणावि इमस्स तुलणा ण सहइ सुहयन्ति कस्स वा विरसा ।
सञ्चरिय-वञ्चियाणं सेसाण सिरी-समुल्लासा ॥ ८५६ ॥

मदोद्धतीकृतं तथैवांन्नतगोमुखस्थानत्व प्रतिपन्नम् । [1]भूभारगौरवपरि-
मण्डलीकृतशरीरकत्वाधारत्वात्[2] ॥

॥ ८५४ ॥ तत्क्षणपीवरप्रसरद्दुग्धधारानिभेन मूले [3]सकुल इव
विभाव्यते भारोद्वहनादराद्धेतोः शेषः ॥

३ पीवरक्षीरधाराः शुक्लादिसादृश्यात् नागभोगायन्त[4] इत्युक्त्या शेषः
सकुलः ॥

॥ ८५५ ॥ द्वाभ्यां कुलकं समापयति ।

इति येन संभ्रमस्य भयस्यारम्भे उपक्रमे गृहीतो गोभावो गोरू-
पत्वं यया सा चासौ विभ्रमोद्भ्रान्ता[5] पृथिवी पृथिवीपतिना विला-
३ ञ्छिता चिह्निता निजकनाम्ना

॥ ८५६ ॥ तेनाप्यस्य तुलना सादृश्य न शोभते । सुखयन्ति
कस्य वा विरसाः सञ्चरितवञ्चितानां शेषाणां राज्ञां श्रीसमुल्लासाः
॥ कुलकम् ॥ ६ ॥

---

[1] MH. °भारगौरपरि°. [2] MH. ° रकत्वराधा°. [3] MH. सेकुल.
[4] MH. नागमणायस्त. [5] MH. विभ्रमभ्रांता. [6] MH. om बि°.

किं च । १५०

जाण अलंकार-समो विहवो मइलेइ ते वि वड्ढन्तो ।
विच्छएइ मियङ्कं तुसार-वरिसो अणुगुणोवि ॥ ८५७ ॥
मोह-सलाहाहिँ तहा पहुणो पिसुणेहिँ वेलविज्जन्ति ।
जह णिव्वडिएसुवि निय-गुणेसु ते किंपि चिन्तेन्ति ॥ ८५८॥

॥ ८५७ ॥ अधुना रागादिदोषप्रोषदूषिते संसारे यशोवर्मण एव श्रव्यगुणत्वमिति पञ्चविंशत्यधिकशतकुलकेनोच्यते । तत्र वृद्धगर्वमुग्धा-
३ भिलषणीयभवविडम्बनां तावदाह ॥

येषां मूढानां कटककेयूराद्यलंकारनिकरसमो विभवः प्रति भाति । अलकारप्रियशृङ्गारिणो यथा अनवरतम् अलंकारमेव जीवितं[1]
६ मन्यमानाः संचिन्वन्ति तद्वत् अकर्तव्यकोटिकरणेन[2] विभवमेव कनकादिकं ये पूरयन्तीत्यर्थः । मलिनयति तानपि वर्धमानः । [3]ममायम् अनुगुण इति यद् अभिमानविषयीकृतम् अनुगुण्यं तत् अने-
९ कान्तिकमित्याह । विच्छाययति विगतच्छायं करोति मृगाङ्कं तुषारवर्षः अनुगुणोपि आनुगुण्याभिमानविषयोपि[4]॥

तथा हि । तुषारवर्षोपि शीतस्पर्शः चन्द्रोपि शीतरश्मिः इति
१२ विद्यमानेप्यानुगुण्ये अभिमानमात्रकृते दूषकत्वं दृष्टम् ॥

॥ ८५८ ॥ मोघाभिः असत्याभिर्निष्फलाभिश्च श्लाघाभिस्तथा तेन प्रकारेण प्रभवो धनपतयः पिशुनैर्विडम्ब्यन्ते यथा निर्वृत्तेष्वपि[5] परि-
३ पूर्णेषु संपन्नेष्वपि निजगुणेषु ते धनेश्वराः किमपि अवर्णनीयं धनलुब्धाश्चिन्तयन्ति साधुपरिग्रहादिकम् ॥

---

[1] MH. जीवितं [2] MH. °कोटिकरेण न. [3] MH. समायमनु.
[4] MH. adds मूढानाम् after °विषयोपि. [5] MH. निवृत्तेष्वपि.

सुलहं हि गुणाहाणं सगुणाहाराण णणु णरिन्दाण ।
अण्णेसिअव्व-मग्गा कत्तोवि गुणा दरिद्दाण ॥ ८५९ ॥

॥ ८५९ ॥ सुलभं हि गुणाधानं सगुणाधाराणां ननु नरेन्द्राणाम् ।
अन्वेषितव्यमार्गाः कुतोपि गुणा दरिद्राणाम् ॥ अपिशब्दः पुनरर्थे ।
३ निपातानामनेकार्थत्वात् । दरिद्राणां पुनः कुतो गुणाः । अन्वेषणीय-
मार्गत्वात् । मार्गः उपायो गुणिपरिचयः । स दरिद्राणामन्वेषणीयो
वर्तते न तु सिद्धोस्ति स्वरसतः । गुणिस्वीकारं च सेवया दरिद्राः
६ कुर्युः । सेवापरिक्षीणसामर्थ्याश्च त्यक्तजीविकोपायाः कथमेकाग्रचि-
त्तस्वीकार्यान्स्वीकुर्युः । ईश्वराणां पुनर्गुणिगणनिलयत्वात्सुलभं गुणा-
र्जनम् ॥ क्वचिद् दरिद्देणेति पाठः । [1]तत्रार्थः । दरिद्रेण पुनर्गुणमार्गा
९ गुणप्राप्तावुपायाः कुतोन्वेष्टव्याः स्वीकर्तव्याः पण्डितपुस्तकप्रभृतयः ।
प्रसिद्धोपायस्य धनस्य अभावतः जनस्य च प्रायेणार्थलोभेन प्रवृत्ति-
दर्शनात् ॥ यथोक्तं कामन्दकिना । अर्थार्थी जीवलोकोयं ज्वलन्त-
१२मुपसर्पति । क्षीणक्षीरामनाजीव्यां वत्सस्त्यजति मातरमिति ॥ अय-
मत्र तात्पर्यार्थः । विषविषमः संसारः यतो निर्गुणास्तावदविवेकात्मा-
न्ध्यैकनिमग्ना[2] घोरनरकादिकं तत्र भुञ्जते गुणोपायश्च दरि-
१५द्राणां दुष्प्रापः । ऐश्वर्यं च धनबाहुल्यम् । तत् धर्मेण भूयसा न
भवति । ततश्च सगुणार्जनाजीविकाद्यर्थम् उपायैरुपायवन्तोपि ते
रागादिघनपटलावृतलोचनत्वान्न विद्वद्भास्करसंनिधानेपि गुणालोकं
१८लभन्त इति ॥

[1] MH. °र्थे for °र्थः । [2] MH. °न्ध्यैक°. [3] MH. °वृत्त°.

तं खु सिरीऍ रहस्सं जं सुचरिअ-मग्गणेक्क-हिअओवि ।
अप्पाणमोसरन्तं गुणेहिँ लोओ ण लक्खेइ ॥ ८६० ॥
ण सहन्ति सील-सारं दोसे विचिणन्ति णाच्चिय विवेआ ।
दोसम्मि गुणायारे णवरं पहुणो णिसम्मन्ति ॥ ८६१ ॥
लोएहिँ अगहियंचिय सीलमविहव-ट्ठियं पसण्णंपि ।
सोसमुवेइ तहिंचिय कुसुमंव फलग्ग-पडिलग्गं ॥ ८६२ ॥

॥ ८६० ॥ एतदेव तनोति । तत् खलु श्रियो रहस्य गुप्तं सामर्थ्यमस्ति । तदिति सर्वनाम्ना अनिर्वर्णनीयत्वमुक्तम् । न लोचने[1] इतिवत् । हेतुमाह । यत् यस्मात् सुचरितमार्गणैकहृदयोप्यात्मानम्[2] अपसरन्तं गुणेभ्यो लोको न लक्षयति ॥

॥ ८६१ ॥ न सहन्ते शीलसारं सदाचरितत्वं प्रत्युत [दोषान् विचिन्वन्ति नैव विवेकात्] गुणिनामपि[3] दोषे[4] गुणोपकारे गुणोयमित्युपकरोतीत्युपकार इति मिथ्याभिमाने सति केवलं [प्रभवो] निशाम्यान्ति निमज्जान्ति ॥

॥ ८६२ ॥ लोकैरगृहीतमेव शीलम् अविभवस्थितं प्रसन्नमपि । शोषमुपैति तस्मिन्नेव कुसुममिव फलाग्रप्रतिलग्नम् ॥ धिग्[5] लोकसमृद्धात्मकं संसारं यत्र प्रसन्नं सफल च कुसुममिव सच्चरित नाद्रियते विभवमलच्छन्नैः कुचरितमपि च सुचरितत्वेन स्तूयते लोभग्रन्थिनिगडितैरित्यर्थः ॥

---

[1] MH. लोचन इति°. [2] MH. °मार्गणक°. [3] MH. owing to omissions by the scribe is doubtless corrupt here, and it is impossible to restore the commentator's text. [4] MH. पापि for °ष. [5] MH. धिग्लोक° for धिग् लोक°.

णिच्चं धण-दार-रहस्स-रक्खणे सङ्किणोवि अच्छरियं ।
आसण्ण-णीय-वग्गा जं तहवि णराहिवा होन्ति ॥ ८६३ ॥
पेच्छह विवरीयमिमं बहुया मइरा मएइ ण हु थोवा ।
लच्छी उण थोवा जह मएइ ण तहा इर बहूया ॥ ८६४ ॥
जे णिव्वडिय-गुणावि हु सिरिं गया तेवि णिग्गुणा होन्ति ।
ते उण गुणाण दूरे अगुणाच्चिय जे गया लच्छि ॥ ८६५ ॥
एक्के लहुय-सहावा गुणेहिं लहिउं महन्ति धण-रिद्धिं ।
अन्ने विसुद्ध-चरिआ विहवाहि गुणे विमग्गन्ति ॥ ८६६ ॥

॥ ८६३ ॥ नित्यं धनदाररहस्यरक्षणाशङ्किनोपि शङ्कनशीला अपि आश्चर्यम् आसन्ननीचवर्गा यद्यस्मात्तथापि नराधिपा भवन्ति ॥
३ गजस्नानमिवेदं यन्नित्यं धनदाररहस्यादिरक्षणाधिकारो धनादिनाश-[1]चतुरनीचपरिग्रहश्चेत्यर्थः ॥

॥ ८६४ ॥ प्रेक्षध्वं विपरीतमिदं बह्वी मदिरा मदयति न तु स्तोका । लक्ष्मीः पुनः स्तोका यथा मदयति न तथा किल प्रभूता ॥

॥ ८६५ ॥ ये निर्वृत्तगुणा अपि [खलु] श्रियं गताः प्राप्तास्तेपि गतगुणा भवन्ति । ते पुनर्गुणानां दूरे अगुणा एव सन्तो ये गताः
३ प्राप्ता लक्ष्मीम् ॥

[॥ ८६६ ॥ एके लघुकस्वभावाः नीचात्मानो गुणैः लब्धुं महन्ति इच्छन्ति धनऋद्धिम् । अन्ये विशुद्धचरिता विभवात् गुणान्
३ विमृग्यन्ति ॥]

[1] MH°, °चं° for °च°.

परिवार-दुज्जणाइं पहु-पिसुणाइंपि होन्ति गेहाइं ।
उहय-खलाइं तहच्चिय कमेण विसमाइं मण्णेत्था ॥ ८६७ ॥
एत्तिय-मेत्तेण गुणे णणु पडिवज्जन्ति णिव्विवेआवि ।
जेत्तिय-मेत्तेण पहू गरुयाण परम्मुहा होन्ति ॥ ८६८ ॥
तह अयसिणो गुणेहिं जाया सुयणा जणम्मि सयलम्मि ।
दोसायरणंपि ण गारवाय जह संपयं ताण ॥ ८६९ ॥

॥ ८६७ ॥ परिवारदुर्जनानि साधुप्रभूणि तथा प्रभुपिशुनानि साधुपरिवाराणि [अपि] भवन्ति गृहाणि । उभयखलानि तथैव । एतानि ३ क्रमेण[1] [उत्तरोत्तरं] विषमाणि [2]मन्येथाः ॥

[॥ ८६८ ॥ [3]एतावन्मात्रेण गुणान् ननु प्रतिपद्यन्ते अङ्गीकुर्वन्ति निर्विवेका मूढा अपि यावन्मात्रेण प्रभवो गुरूणां गुरुभ्यः पराङ्मुखा ३ भवन्ति ॥]

॥ ८६९ ॥ तथा तेन प्रकारेण नृपदुर्जनपरिवारत्वादिना अयशस्विनो[4] [5]गुणैर्जाताः सुजना जगति सकले दोषाचरणमपि न गौरवाय ३ यथा सांप्रतं तेषाम् ॥ एतदुक्तं भवति । गुणिनो गुणपण्यवृत्त्या[6] [7]द्वैप्यत्वमापन्नाः सन्तो यथाव्यवस्थितशास्त्रार्थज्ञानगुणमुपेक्ष्य[8] धनिनां [9]सतो दोषान् आच्छादयन्ति असतोपि च गुणान् आरोपयन्ति । ततश्च ६ धनिभ्यो लाभख्यातिपूजादिगौरवं लभन्त इति धिक संसारम ॥

---

[1] MH. क्रमेणेव for क्रमेण [उत्तरात्तर]°. [2] MH. om. the visarga after °था. [3] MH. gives the following commentary which somewhat agrees with the text of J. (See *Various Readings*):—एतावन्मात्रेण प्रभो [? प्रभवा] गुरूणां पराङ्मुखा भवन्ति । निर्विवेका अपि प्रभव इति सबन्धः । सत्यपि गुणपारज्ञानयोग्यत्वे ईश्वराणां विभवमाहात्म्यातव [sic] परगुणज्ञानं गुणिद्वेषैकफलमित्यर्थः ॥ [4] MH. अयस्विनो. 5 MH. जाः सुजना, thus omitting ताः. [6] MH. °वृत्या. [7] MH. द्रेप्यमा°, [8] MH. °पेक्ष [9] MH. संतो.

गहिया गुणत्तणेणं फलन्ति दोसा फुडं णरिन्देसु ।
दोसच्चिय गुण-संभावणाएँ जइ ते ण जायन्ति ॥ ८७० ॥
मूढे जणम्मि अ-मुणिअ-गुण-सार-विवेय-वइअरुव्विग्गा ।
किं अण्णं सप्पुरिसा गामाउ वणं पवज्जन्ति ॥ ८७१ ॥

॥ ८७० ॥ गृहीता गुणत्वेन फलन्ति दोषाः स्फुटं नरेन्द्रेषु दोषा अँपि चैं गुणसंभावनया यदि तेषा जायन्ते ॥ एतदुक्तं भवति।
३ नृपाधीनाखिलचेष्टत्वात्संसारस्य नृपमूलत्वम् । नृपाश्चातिमूढाः पिशुनादिप्रिया गुणद्वेषिणश्च । ते हि दोषेषु गुणबुध्द्यैव पक्षपातं कुर्वन्ति । पिशुनादिकं भक्तबुद्ध्या गृह्णन्तस्तस्याभिलषितत्वम्[1] अदण्ड्यस्यापि च[2]
६ मार्यत्वं [3]व्यामोहादुपकारकत्वगुणबुद्ध्याभिमन्यमानाः[4] फलाभासमपि कल्पनया फलं प्राप्नुवन्ति तथा दोषाणामर्जनमपि उत्पादनाख्यं गुणबुद्ध्यैव ते कुर्वन्ति । पिशुनादिकं हि उपकारकत्वगुणबुद्ध्या उपाद-
९ दते । अतश्च दोषेष्वपि गुणबुध्द्या प्रवर्तमाना गुणानां भद्रकत्वं मन्यन्ते । तात्त्विकगुणांश्च द्विषन्तीति धिक् पशुभ्योपि पशून् नृपांस्तदधीनं च संसारम् । गाथाया चात्र यदिशब्दो यस्मादर्थे । यस्मादेव
१२ तस्माद्दुष्टत्वं प्रकृतसंसारस्य[5] सिद्धमित्यर्थः ॥ जइ ते ण [6]मुणन्तीति क्वचित्पाठः । तत्रायमर्थः । यदि दोषानेव गुणसंभावनया न जानन्ति ते नरेन्द्राः तदा तेषु नरेन्द्रेषु दोषा गुणत्वेन गृहीताः सन्तः ।
१५ कथम् । स्फुटं कृत्वा । फलन्ति ॥

॥ ८७१ ॥ मूढे जने [7]अज्ञातगुणसारविवेकव्यतिकरोद्विग्नाः सन्तः

---

[1] MH. गृह्णन्तस्तनश्चाभिलषितमदंड्य० The emendation is conjectural.
[2] MH. व. [3] MH ०मकार०. [4] MH. ०बुध्या०. [5] MH. प्रकृतं सं०.
[6] So MH. Does not the commentator mean मुणन्ति ? [7] MH. अज्ञानगुणसागर०.

दुक्खेहिँ दोहिँ सुअणा अहिऊरिज्जन्ति दिअसयंचेअ ।
सुपुरिस-काले य ण जं जं जाया णी अ-काले य ।। ८७२ ।।
सुमईण सुचरियाण य देन्ता आलोयणं पसङ्गं च ।
पहुणो जं नियय-फलं तं ताण फलंति मण्णन्ति ।। ८७३ ।।
अण्णोवि णाम विहवी सुहाइँ लीला-सहाइँ णिव्विसइ ।
असमञ्जस-करणेच्चेय णवर णिव्वडइ पहु-भावो ८७४ ।।

किमन्यत् सत्पुरुषा 'वनाद्वनान्तरं'[1] प्रव्रजन्ति ।। व्यतिकरो भावः । [2]पह-
३ म्मन्तीनि पाठे हम्मातिः कम्बोजेषु प्रसिद्ध इति । स एवार्थः । इदमने-
नोक्तं भवति । न चैवम् अविवेकिषु नृपेषु तदनुयायिषु च गुणिजनेषु कर-
त्वापत्तिमलिनीकृतेषु[3] मोक्षकथा क्षीणेति शङ्क्यम्[4] अस्ति गुणिनां मुमु
६ क्षूणामुपायः पापिनः परित्यज्य परिव्रज्या तैर्ग्राह्येति ।।

।। ८७२ ।। दुःखाभ्या द्वाभ्यां सुजना अभिपूर्यन्ते । अहिमूलि-
जन्तीति[5] पाठे अभिपीडयन्त इत्यर्थः । दिवसकम्[6] । वीप्सागर्भमेतत् ।
३ प्रतिदिवमम [एव] सत्पुरुषकालेमजननं[7] यत्ते[8] जाता यन्नीचकाले च ।।

।। ८७२ ।। सुमतीनां सुचरितानां च ददतः प्रयच्छन्तः सन्तः
अवलोकनं दर्शनं प्रसङ्ग च सत्कथावसरं प्रभवो यन्निजकफलं तत्
३ तेषां सुमतिसच्चरितानां[9] फलमिति मन्यन्ते ।।

।। ८७४ ।। [10]विद्यासंतोषविभवभाजनात्प्रभुविभविनः अतिपापी-
यस्त्वमाह । अन्योपि नाम विभवी विद्यासंतोषविभवयुक्तः सुखानि

---

[1] So MH. [2] MH. परिहम्मतीति. [3] So MH. [4] MH. शङ्कायाम्.
[5] So MH. [6] MH. दिवसकमवीप्सा°. [7] MH. omits °म°.
[8] MH. यत for यत्ते. [9] MH. om. °म°. [10] MH. °नीति° for नः अति°.

अन्दोलन्ताण खणं गरुयाण अणायरे पहु-कयम्मि ।
हिययं खल-बहुमाणावलोयणे णवर णिव्वाइ ॥ ८७५ ॥
पत्थिव-घरेसु गुणिणोवि णाम जइ केवि सावयासव्व ।
जण-सामण्णं तं ताण किंपि अण्णंचिय निमित्तं ॥ ८७६ ॥
वच्चन्ति वेस-भावं जेहिंचिय सज्जणा णरिन्दाण ।
तेहिंचिय बहुमाणं गुणेहिं किं नाम मग्गन्ति ॥ ८७७ ॥

३ लीलासहितानि निर्विशति । असमञ्जसकरणमेव पापानुष्ठानमेव केव-
लम् उव्वैरइ आरोहति प्रभुभावः प्रभुत्वविभवयुक्तः ॥ स्वाम्यविभू-
तिमानधनादियुक्त इत्यर्थः । अण्णोर्व्वीत्यपिशब्दः अवधारणे निपाता-
६ नामनेकार्थत्वात् । अन्य एवेत्यर्थ. ॥

॥ ८७५ ॥ आन्दोलनं चित्तखेदमनुभवता क्षणमात्र गुरूणा
गुणगणगौरवभाजाम् अनादरे प्रभुकृते सति हृदय खलसंमानस्य
३ स्वामिकृतस्य अवलोकने दर्शने केवलं निव्वाइ[1] निर्वृतिं लभते ॥ युक्तः
सदृशेनुरागो विजातीये च विद्वेषः । श्वन इव श्वहंसयोः । इति बुद्धा
चेतोनिर्वृतनिर्गुणिनां[2] भवतीत्यर्थः ॥

॥ ८७६ ॥ पार्थिवगृहेषु गुणिनोपि नाम यदि केपि सावकाशा
इव दृश्यन्ते जनसामान्यं [तत्] तेषा किमप्यन्यदेव निमित्तम् पैशु-
३ नादि न तु गुणाः ॥ संनिहितप्रोषिता हि तत्र ते विपर्ययहेतवो वा ॥

॥ ८७७ ॥ व्रजन्ति द्वेष्यभावं यैरेव सज्जना नरेन्द्राणा तैरेव[3]
बहुमानं गुणैः कथं नाम मृगयन्ते ॥

---

[1] MH. °ति. [2] MH. °निर्वृतिगुणि°. [3] MH. तैरिव.

को व्व ण परम्मुहो णिग्गुणाण गुणिणो ण कं व दूमेन्ति ।
जो वा ण गुणी जो वा ण णिग्गुणो सो सुहं जियइ ॥८७८॥
जं सुयणेसु णियत्तइ पहूण पडिवत्ति-णीसहं हिययं ।
तं खु इमं रयणाहरण-मोयणं गारव-भएण ॥ ८८९ ॥
अविवेय-सङ्किणोञ्चेय णिग्गुणा पर-गुणं पससन्ति ।
लद्ध-गुणा उण पहुणो बाढं वामा पर-गुणेसु ॥ ८८० ॥

॥ ८७८ ॥ को वा न पराङ्मुखो निर्गुणेषु । गुणिनः कं [वा] न दुन्वन्ति । द्वेषपूर्वमुपतापं कस्य न जनयन्ति । तस्माद्यो वा न गुणी
३ यो वा न निर्गुणः स सुखं जीवति ॥ सर्वत्र समदृष्टिः सुखं जीवती-त्यर्थः ॥

॥ ८७९ ॥ यत् सुजनेषु [1]सुजनेभ्यो निवर्तते प्रभूणां प्रतिपत्ति-निःसहं भवाभासजनितगर्वगलितविवेकं हृदयं तत् खल्वेतत् रत्नाभ-
३ रणविमोचनं गुरुत्वभयेन[2] ॥ यथा किल रत्नस्वरूपानभिज्ञो ग्राम्यो रत्नाभरणं पाषाणमात्रनिर्विशेषं भारायमाणं[3] मन्यमानो गौरवभयेन त्यजति तथा अविवेकत्वाद्गुणिनमित्यर्थः ॥

॥ ८८० ॥ इदमधिकमाश्चर्यं दृश्यते य एते विभवभाजस्ते निर्गुणाः सन्तः कदाचिल्लोकविगर्हाभयात् पण्डितान् प्रशंसन्ति गुणिन-
३ स्त्वीश्वरा[5] गुणिनां न सहन्त इत्याह । अविवेकशङ्किन एव अविवेकत्वप्रवादं लौकिकम् आत्मनः शङ्कमाना निर्गुणाः परगुणान् प्रशंसन्ति । लब्धगुणाः पुनः प्रभवो बाढं वामा अननुकूलाः पर-
६ गुणेषु ॥

---

[1] MH. सजनेभ्यो. [2] MH. गुरुत्वा°. [3] MH. °मान. [4] MH. तथाऽविवेकत्वा.
[5] MH. °श्वराणामपि for °श्वरा. The emendation is mine.

सव्वोच्चिय स-गुणुक्करिस-लालसो वहइ मच्छरुच्छाह ।
ते पिसुणा जे ण सहन्ति णिग्गुणा पर-गुणुग्गारे ॥ ८८१ ॥
सुयणत्तणेण घेप्पइ थोएणंचिय परो सुचरिएण ।
दुक्ख-परिओसियव्वो अप्पाणोच्चेय लोयस्स ॥ ८८२ ॥
मोत्तुं गुणावलेवो तीरइ कह णु विणय-ट्ठिएहिंपि ।
मुक्कम्मि जम्मि सोच्चिय विउणयरं फुरइ हिययम्मि ॥ ८८३ ॥

॥ ८८१ ॥ सर्व एव स्वगुणोत्कर्षलालसः सन् वहति[1] मत्सरो-त्साहम् । ते पिशुना ये न सहन्ते निर्गुणाः सन्तः परगुणोद्गारान् ॥

॥ ८८२ ॥ सुजनत्वेन गृह्यते स्तोकेनैव परः सुचरितेन । दुःख परितोषयितव्य आत्मैव लोकस्य ॥ आत्मार्थ एवात्मा गुणनिर्भरो ३ यथेष्टं कर्तव्यः । नेश्वरार्थः । निन्दितत्वादित्यर्थः ॥ तथा व्यासः ।

आत्मा संस्कृत्य [संस्कृत्य] परोपकरणीकृतः ।
अर्थलोभेन पुरुषैर्वेश्याभीभिरिव स्वयमिति ।

तत्तस्मान्निर्भरगुणगणार्जनेन आत्मैव परितोषयितव्यः न त्वीश्वरा-नादरेण गुणोपेक्षा कर्तव्येत्यर्थः ॥

॥ ८८३ ॥ मोक्तु गुणावलेपस्तीर्यते पार्यते कथं नु विनय-स्थितैरपि । [मुक्ते] यस्मिन् स एव द्विगुणकं कृत्वा स्फुरति हृदये ॥
३ अवलेपः अवज्ञा सर्वत्रैव संसारे वर्धतेतरां का संभावनैकदेशे । यथोक्तम् । योगिनो मुमुक्षोरपवर्गपुरद्वारवर्तिनः परिपक्वकषायस्य प्राप्तासंप्रज्ञातयोगविशेषस्य तत्त्वज्ञानाभ्यासादरोपि निवर्तते तस्यापि
६ गौणत्वेन हेयत्वादिति ॥

[1] MH, सत्वहति for सन् वहति.

दूमिज्जन्ता हिअएण किंपि चिन्तेन्ति जइ ण याणामि ।
किरियासु पुण पयट्टन्ति सज्जणा णावरद्धेवि ॥ ८८४ ॥
महिमं दोसाण गुणा दोसावि हु देन्ति गुण-णिहायस्स ।
दोसाण जे गुणा ते गुणाण जइ ता णमो ताण ॥ ८८५ ॥

॥ ८८४ ॥ दूयमाना हृदयेन किमपि चिन्तयन्ति यदि तन्न जानीमः । इयत्तु[1] जानीमः । चिन्तितद्वेष्ययोग्यक्रियासु पुनर्न प्रवर्तन्ते
३ सज्जना अपराधेपि[4] । सत्यपराधेपि ॥ सज्जना विरूपकं न चिन्त-[2]यन्ति । यदि तु प्रमादात्संसारधर्मतया चिन्तयेयुरपि तथापि परुष-भाषणादिक्रियासु संयम्य कोपं न प्रवर्तन्त[3] इत्यर्थः ॥

॥ ८८५ ॥ महिमानं महत्त्वं दोषाणां गुणाः दोषा अपि च ददति गुणनिघातस्य गुणगणस्य । दोषाणां ये गुणास्ते [गुणानां यदि
३ तत् तर्हि नमः नमस्कारस्ते]षां गुणानाम् । गुणेभ्य इत्यर्थो व्यत्ययेन ॥ एतदुक्तं भवति । दोषा अपि रागादयो गुणानां वैदिकस्वरादीनाम् उपकारकाः । वीतरागत्वे हि अध्येतॄणाम् विनाश्यमानस्य वेदस्य
६ अन्योन्यनिवारणेन रक्षा न स्यात् । यदाह भट्टः ।

इति यस्य हि संरम्भाः सन्ति छिद्रगवेषिणः ।
स कथं नाम निर्दोषं न पठेद्वेदमादृतः । इति ।

९ तथा गुणा अपि दोषाणां महत्त्वं संपादयन्ति । गुणानवलोक्यापि प्रज्वलिततमद्वेषादिका[4] भवन्ति दुर्जना इति । एवमपि न कथंचिद्गुणैर्दोषाणां साम्यं प्रशस्ततया प्रसिद्धमिति ॥

[1] MH. इयत्तु. [2] MH. चिंतयते. [3] MH. प्रवर्तेयंत इ°. [4] MH ज्वलंति तमद्वे°
The emendation is conjectural.

सुयणायन्ति खलावि हु सुयणावि खलत्तणंव दावेन्ति ।
एसोच्चिय सीमन्तो गुणाण दूरं फुरन्ताण ॥ ८८६ ॥
संसेविऊण दोसे अप्पा तीरइ गुण-ट्ठिओ काउं ।
निव्वडिअ-गुणाण पुणो दोसेसु मई ण संठाइ ॥ ८८७ ॥

सुट्ठुवि परिहीण-गुणो सुअणो अण्णेहिँ होइ सामण्णो ।
सहयारेगलिय-रसेवि भूय कज्जं ठियंचे अ ॥ ८८८ ॥
कलहो आइम आइं णवरं महिलाण दप्पण-अलाइं ।
पुरिसाण दप्पणं चरिय-धारिणो सज्जणच्चेय ॥ ८८९ ॥

॥ ८८६ ॥ सुजना[1] अपि खलायन्त इव । खला अपि सुजन-वदाचरन्ति । [एष एव सीमन्तो गुणाना दूर.स्फुरताम्] ॥ त एव
१ श्लाघ्याः परिपूर्णा गुणा इत्यर्थः ॥

॥ ८८७ ॥ संसेव्यापि दोषान् आत्मा तीर्यते शक्यते गुणस्थितो गुणयुक्तः कर्तुम् । निर्वृत्तगुणानां पुनर्दोषेषु मतिर्न संतिष्ठते ॥ गुणा
१ बलवन्त[2] इत्यर्थः ॥

॥ ८८८ ॥ सुष्ठ्वपि परिहीनगुणः सुजनः अन्यैरसुजनैर्गुणिभिरपि भवतु सामान्यस्तुल्यः । सहकारे गलितरसेपि भूतकार्यं स्थितमेव ॥
१ सहकार आम्रजातेरवान्तरविशेषः ॥ भवत्विति संभावनायां लोट् । कश्चित्तु भवतीति पाठः ॥

॥ ८८९ ॥ कलधौतादिमयानि केवलं महेलानां दर्पणतलानि । पुरुषाणां दर्पणं चरितधारिणः सज्जना एव ॥ तैरेव पुरुषगुणप्रका-
१ शनात् ॥

[1] This chhâyâ refers to J's text See *Various Readings*. [2] MH. बलंत.

वयण-विमुक्कंपि खलो अण्णत्तो दारुणत्तणं वहइ ।
धारासु मुक्कुत्तिण्णंपि धरइ फरुसत्तणं दब्भो ॥ ८९० ॥
परिगय-पर गुण-सारत्तणेण बि-उणं विसूरमाणाण ।
होइ विवेओच्चिय दुज्जणाण पिसुणत्तण-णिमित्तं ॥ ८९१ ॥
अह मोहो पर-गुण-लहुअयाएँ जं किर गुणा पयट्टन्ति ।
अप्पाण-गारवंच्चिय गुणाण गरुयत्तण-णिमित्तं ॥ ८९२ ॥
वुब्भन्ते जम्मि गुणुण्णयावि लहुयत्तणंव पावेन्ति ।
कह णाम णिग्गुणच्चिय तं वहन्ति माहप्पं ॥ ८९३ ॥

॥ ८९० ॥ वचनविमुक्तमपि खलः अन्यत्र दारुणत्वं वहति धारयति । धारासु मुक्तोत्तीर्णमपि धारयति [परुषत्व] दर्भः ॥ [1]कचिद्वसइ इति दब्भे इति च पाठः । स्वभावो दुस्त्यज इत्यर्थः ॥

॥ ८९१ ॥ परिगतपरगुणसारत्वेन हेतुना द्विगुण विसूरयता द्विगुण दुःखम् अनुभवता भवति विवेक एव दुर्जनाना पिशुनत्वनिमित्तम् ॥

॥ ८९२ ॥ एष मोघो निष्फलप्रयासो व्यामोहो वा गुणा[2]र्जने दुर्जनानाम् । कुतः । परगुणलघुताया हेतो दुर्जनार्जितानां परमलघुत्वात् । को मोह. । यत्किल गुणा प्रवर्त्तन्त इति धीः । [आत्मगौरवमेव गुणाना गुरुत्वनिमित्तम् ॥] आत्म [गौरव] गुरवो गुणाः न तु गौरवनिमित्त भारप्रायाः ॥

॥ ८९३ ॥ उह्यमाने यस्मिन् [2]यशैःसमुन्नता अपि लघुत्वमिव प्राप्नुवन्ति कथं नाम निर्गुणा एव तत्[3] हन्त वहन्ति [माहात्म्यं] माहात्म्याभिमानं गर्वम्[4] ॥

---

[1] MH कचिद्वसवोति दर्भे इति. [2] MH गुणयशै ०. where the word गुण० appears to have crept into the commentary from some marginal note referring to the reading given by us. [3] MH. तं. [4] MH. गर्वः.

माहप्पे गुण-कज्जम्मि अगुण-कज्जे निबद्ध माहप्पा ।
विवरीयं उप्पत्ति गुणाण इच्छन्ति कापुरिसा ॥ ८९४ ॥
गुण-संभवो मओ सुउरिसाण संकमइ णेय हिययम्मि ।
तेण अणिव्वूढ-मयच्च ताण गरुया गुणा होन्ति ॥ ८९५ ॥
ताच्चेय मच्छर-मलं जाव विवेओ फुडं ण विप्फुरइ ।
जलियं च भयवया हुयवहेण धूमो य विणियत्तो ॥ ८९६ ॥

॥ ८९४ ॥ माहात्म्ये महत्त्वे पूज्यत्वे गुणकार्ये जगति स्थिते सति परंगुणकार्ये निबद्धमाहात्म्याः परेषा गुणिना ये गुणास्तेषा यत्कार्यं महत्त्वं पूजनीयत्व तत्र निबद्धमाहात्म्या निबद्धादराः । माहात्म्यम् विना गुणैः करणभूतैरात्मन इच्छन्तीति यावत् । अतश्च विपरीतामुत्पत्तिं गुणानामिच्छन्ति कापुरुषा दुर्जनाः ॥ गुणैर्माहात्म्य क्रियते । ते तु माहात्म्याभासेन स्वाभिमानमात्रनिर्मितेन गुणिनम् आत्मानम् अभिमन्यन्त इति तात्पर्यार्थ ॥ परगुणकज्जेवि[1] बद्धमाहप्पा इति पाठे स्फुटतरोर्थः । आत्मनो निर्गुणत्वे परेषा ये गुणास्तत्कार्येपि माहात्म्ये बद्धगर्वाः अत एव ते कुत्सितपुरुषा. विना कारणेन कार्यस्य स्वात्मनि महत्त्वस्यारोपणात् कल्पिते च[2] माहात्म्ये गुणारोपणात् ॥

॥ ८९५ ॥ गुणसंभवो मदः सुपुरुषाणा सङ्क्रामति नैव हृदये [येन] यस्माद् अनिर्व्यूढमदा एव[3] तेषा गुरवो गुणा भवन्ति ॥ [4]इवशब्द एवार्थे निपातानामनेकार्थत्वात् ॥

॥ ८९६ ॥ तावदेव भवति मत्सरमलं यावद्विवेको न स्फुटं विस्फुरति[5] । युक्त चैतत् । यत· ज्वलितं च भगवता हुतवहेन धूमश्च विनिवृत्तः ॥ विवेकोग्निरिव । मत्सरो धूम इव ॥

---

[1] MH. °कज° for °कज्जे°. [2] MH. कल्पितेन for कल्पिते च. [3] MH. इव, in spite of his remark इवशब्द &c [4] MH. एवशब्द इवार्थे, [5] MH. विस्फाति.

तुङ्गाणं दंसणे होइ विम्हओ णीय-दंसणे सङ्का ।
जह पेच्छन्ताण गिरिं जहेव अवडं णियन्ताण ॥ ८९७ ॥
इच्छामि विमुक्क-गुणं पिसुणासङ्काएँ काउमप्पाणं ।
विसहर-संखोहुक्खित्त कुसुम मालंव रयणीए ॥ ८९८ ॥
जणमणभिगीय-गुण-गारवंपि गुण-गव्वियं णिएऊण ।
भुवणारूढ-गुणाणवि अप्पा अन्दोलइ गुणेसु ॥ ८९९ ॥
गुणिणो विहवारूढाण विहविणो गुरु-गुणाण ण हु किंपि ।
लहुअविय अण्णोण्णं गिरीण ज मूल-सिहरेसु ॥ ९०० ॥

॥ ८९७ ॥ तुङ्गानां दर्शने [भवति] विस्मयो नीचदर्शने शङ्का
भवम् । यथा प्रेक्षमाणाना गिरिं विस्मय यथा चँ अवट पश्यता
३ शङ्का ॥ इति दृष्टान्त ॥

॥ ८९८ ॥ इच्छामि विमुक्तगुण पिशुनाशङ्कया कर्तुम् आत्मान
विषधरसंक्षोभोत्क्षिप्तकुसुममालामिव रजनीषु ॥ यथा कश्चिद्विदग्ध
३ सर्पसंकुले प्रदेशे रात्रौ सर्पविभ्रमनिवारणाय माला विमुक्तकुसुमा
करोति तद्वत् ॥

॥ ८९९ ॥ जनम् अनभिगीतम् [1]अप्रख्यात गुणकृत गौरव यस्य
तमपि गुणगर्वित दृष्ट्वा भुवनारूढगुणानामपि आत्मा आन्दोलति
३ [गुणेषु] सशयमनुभवति एतस्मादृश्यमस्माकमपि कश्चिद्भावयेदिति ॥

॥ ९०० ॥ गुणिनो विभवारूढाना नैव किंचित् । अन्योन्यम्
असंश्लेष एवैषाम् अधमाहिषवादित्यर्थ । तथा विभविनो गुरुगुणाना

[1] MS °गीतमख्यात which is doubtless a blunder for °गीतमप्रख्यात

ण तहा महागुणेसुं माहप्प-धरा हवन्ति णर-वइणो ।
साहकारा जह पत्थिवेसु तेच्चेय दीसन्ति ॥ ९०१ ॥
जह-जह णग्घन्ति गुणा जह-जह दोसा य संपइ फलन्ति ।
अगुणायरेण तह-तह गुण-सुण्णं होहिइ जयंपि ॥ ९०२ ॥
किं व णरिन्देहिँ विवेय-मुक्क-सयलाहिलास-णीसङ्का ।
विहिणावि धीर-पडिबद्ध-परियरा होन्ति सप्पुरिसा ॥९०३॥
थोयारम्भेवि विहिम्मि आयसग्गोव्व खण्डणमुवेन्ति ।
स-परिप्फन्देणंचिय णीआ भमि-दारु-सयलंव ॥ ९०४ ॥

३ नैव[*] किंचित्[*] । यत्ते लघयन्त्यन्योन्यम् निन्दन्तीत्यर्थः । यथा गिरीणां ये मूलेषु शिखरेषु च व्यवस्थास्तेषां परस्परमसंबन्धः अन्योन्य च लघुत्वं पश्यन्ति ते ॥

॥ ९०१ ॥ न तथा महागुणेषु माहात्म्यधरा दर्पधारिणो भवन्ति नरपतयः साहंकारा यथा पार्थिवेषु त एव दृश्यन्ते विद्वासः ॥ पार्थि-
३ वांस्तृणवन्मन्यन्तेतरामित्यर्थः ॥

॥ ९०२ ॥ यथायथा नार्धन्ति गुणाः यथायथा दोषाश्च संप्रति स्फुरन्ति अगुणादरेण गुणादराभावेन तथातथा गुणश्रन्य[1]भवति
३ जगदपि ॥

॥ ९०३ ॥ किं वा नरेन्द्रैः । कर्मपरतन्त्रत्वात्तेषामपीति जानन्तः विवेकमुक्तसकलाभिलाषनिःसङ्गा विधेरपि धैर्यप्रतिबद्धपरिकरा गुरु-
३ गुणा[*] भवन्ति ॥

॥ ९०४ ॥ स्तोकारम्भेपि स्वरुपप्रतिकूलेपि[2] विधौ आयसाम्र

[1] MH. distinctly so [2] MH. om. अपि.

विण्णाणालो ओब्विय कुमईण विसारयं पयासेइ ।
कसणाण मणीणंपिव तेय-प्फुरणं सियंचेय ॥ ९०५ ॥
हियय-वियडत्तणेणं गरुयाण ण णिव्वडन्ति बुद्धीओ ।
घोलन्ति महा-भवणेसु मन्द-किरणाव्विय पईवा ॥ ९०६ ॥

इव आयसं शस्त्रमयम् अग्रे प्रान्ते यस्य तदायसाग्र तक्षकसंबन्धि समु-
३ द्गकादिघटनभाण्डं तस्मिन्प्रान्तलग्नाल्पशस्त्रेपि यथा श्रमयोजितं दारु-
शकल खण्डनमुपैति तद्वत्खण्डनमुपयन्ति नीचाः स्वपरिस्पन्देनैव
स्वचेष्टयैव ॥ यथोक्तम् ।

६ स्तोकेन हानिमायाति[2] स्तोकेनैवातिरिच्यते ।
अहो सुसदृशी चेष्टा तुलान्तस्य खलस्य चेति ॥

॥ ९०५ ॥ विज्ञानालोक एव कुमतीना [विसारता] विगतसा-
रता प्रकाशयति । कृष्णानां मणीनामिव तेजःस्फुरण सितमेव[3] ॥
३ एतदुक्त भवति । यद्यपि दुर्जनाना दैवयोगाद्गुणयोगः स्यात तथापि
नैसर्गिकदोषनिकरोत्कलितस्तेषु ज्ञानगुणालोको दोषच्छविं वहेत् नील-
मणिगणापतित इव रविकरनिकरो नीलमणिकान्तिम् ॥

॥ ९०६ ॥ हृदयस्य विकटत्वेन ज्ञानस्य गाम्भीर्येण अगाधत्वेन
गुरूणा [4]सुगुणभाजां न निर्वर्तन्ते [5]बुद्धयः । हृदयगत वस्तु न प्रकटी-
३ भवतीत्यर्थः । किं तर्हि कुर्वन्ति । घूर्णन्ते[6] महाभवनेष्विव गर्भगेहे-
ष्विव मन्दकिरणा इव प्रदीपाः ॥ महान्तोपि मन्दकिरणीभूताः
प्रदीपा इत्यर्थः ॥

[1] MH. समुद्र°. [2] MH, °याति. [3] MH, सतिमेव.
[4] MH. सगुण°. [5] MH. निवर्तते. [6] MH, घूर्णंते.

अच्चन्त-विएएणवि गरुयाण ण णिव्वडन्ति संकप्पा ।
विज्जुज्जोओ बहलत्तणेण मोहेइ अच्छीइं ॥ ९०७ ॥
जे गेण्हन्ति सयंचिय लच्छिं ण हु ते ण गारव-ट्ठाणं ।
ते उण केवि सयच्चिअ दालिद्दं घेप्पए जेहिं ॥ ९०८ ॥
एक्के पावन्ति ण तं अण्णे पुरओव्व तीएँ दीसन्ति ।
इयराण महग्घाणं च अन्तरे णिवसइ पसंसा ॥ ९०९ ॥
मरणमहिणन्दमाणाण अप्पणच्चेअ मुक्क-विहवाण ।
कुणइ कुविओ कयन्तो जइ विवरीयं सुपुरिसाण ॥ ९१० ॥

[॥ ९०७ ॥ अत्यन्तवितजसापि महत्तमतेजसापि गुरूणा न निर्वर्तन्ते संकल्पाः । विद्युद्द्योतः बहलत्वेन मोहयति अक्षीणि ॥]

॥ ९०८ ॥ ये गृह्णन्ति स्वयमेव लक्ष्मीं गुणसौन्दर्यादिना उत्पाद्य नैव तेन कारणेन गौरवस्थानं पूजास्थितिः । अथवा नैव ते गौरव-
३ स्थानं न । किं तर्हि । तेपि भवन्ति लोके [1]स्तुत्याः । ते पुनः केपि लोकातीतसच्चरिताः स्वयमेव दारिद्यं गृह्यते यैः ॥ आत्मीयया संपदा परविपदं निघ्नन्ति ये स्वयमर्थविहानेन दुर्गतिं स्वीकृत्य ते अति-
६ श्लाघ्या इत्यर्थ ॥ दारिद्र्य दौर्गत्यम ॥

॥ ९०९ ॥ एके हीनसत्त्वाः प्राप्नुवन्ति न तां प्रशंसाम् । अन्ये उत्कटसत्त्वतमा. पुरत इव तस्याः प्रशंसाया [दृश्यन्ते] । अगणित-
३ गुणत्वेन स्तोतुमशक्या इत्यर्थः । तस्मादितराणां[2] सत्त्वहीनानां महार्घाणां च अन्तरे मध्य निवसति प्रशंसा ॥

॥ ९१० ॥ मरणम् अभिनन्दताम् आत्मनैव मुक्तविभवानां कु-

[1] MH. मुख्याः. [2] So MH !

उवयरणीभूअ-जया ण हु णवर ण पाविआ पहु-ट्ठाणं ।
उवयरणंपि ण जाआ गुण-गुरुणो काल-दोसेण ॥ ९११ ॥
छाया सा इर मण्णे अणन्तरागामिणो कय-जुयस्स ।
कलि-काल-भरम्मिवि किंपि जेण विमलं पडिप्फुरइ ॥ ९१२ ॥
विसइच्चेय सरहसं जेसुं किं तेहिँ खण्डियासेहिँ ।
णिक्खमइ जेसु परि ओस-णिब्भरो ताइं गेहाइं ॥ ९१३ ॥
उज्झइ उयार-भावं दक्खिण्णं करुणयं च आमुयइ ।
काणवि समोसरन्ती छिप्पइ पुहवीवि पावेहिं ॥ ९१४ ॥

तान्नः किं कुर्यात् । यदि तु [कुपितः सन्] करोति बाढं[1] विपरीतमेव [करोति] सत्पुरुषाणाम् ॥ पापपरिचयपरिहाराय जीवनमनि-
३ च्छतां गुणिदौर्गत्यनिवारणाय स्वयं त्यक्तविभवानां विभवदोषधिया वा कृतान्नो विपरीतं करोति धर्मधनपूर्णं जीवनमेव संपादयति । सत्त्वातिशयाकृष्टः सन्निसर्थः ॥

॥ ९११ ॥ उपकरणीभूतं जगद्येषां ते न खलु केवलं [न] प्रापिताः प्रभुस्थानं यावत्[2] उपकरणमपि न जाता गुणगुरवः काल-
३ दोषेण ॥ कालः कलिः ॥

॥ ९१२ ॥ छाया सा किल मन्ये अनन्तरागामिनः कृतयुगस्य कलिकालभरेपि किमपि येन विमलं[3] परिस्फुरति ॥

॥ ९१३ ॥ विशत्येव सरभसं येषु किं तैः न किंचित् खण्डिताशैर्हतपरलोकैः । निष्क्रामति येभ्यः परितोषेण प्रहर्षितः फुल्लितव-
३ दनस्तान्येव गृहाणि ॥

॥ ९१४ ॥ उज्झत्युपकारभावं दाक्षिण्यं चानुकूल्यं वागादिमा-

1 MH. बाढ°. 2 MH यावतोप° for यावत् उप°. 3 MH. मिमलपरि°.

अन्तोच्चिय णिहुयं विहसिऊण अच्छन्ति विम्हिया ताहे।
इयर-सुलहंपि जाहे गरुयाण ण किंपि संपडइ ॥९१५॥
दावेन्ति सज्जणाणं इच्छा-गरुयं परिग्गहं गरुया।
मयण-विणिवेस-दिट्ठं महा-मणीणंव पडिबिम्बं ॥ ९१६ ॥
साहीण सज्जणावि हु णीय-पसङ्गे रमन्ति काउरिसा।
सा इर लीला जं काय-धारणं सुलह-रयणाण ॥ ९१७ ॥

धुर्यं कारुण्यं चामुञ्चति। केषाचित्पापिना मम्यगपसरन्ती स्पृश्यते
३ पृथिव्यपि पापेन ॥ दाक्षिण्यादिसहितानि[1] पृथिव्यादीनि भूतानि
दाक्षिण्यादिविहीनान्यफलप्रदानि भवन्तीत्यर्थः ॥

॥ ९१५ ॥ अन्तरेव निभृतं निगूढं विहस्य तिष्ठन्त्युदासीना
भवन्ति विस्मितास्तदा इतरसुलभमपि यदा गुरूणा न किमपि
३ संपद्यते ॥

॥ ९१६ ॥ दर्शयन्ति[2] सज्जनानामिच्छागुरुकं परिग्रहं गुरवो
मदनविनिवेशदृष्टं[3] महामणीनामिव प्रतिबिम्बं ॥ प्रतिबध्यन्तेऽस्मि-
३ न्निति प्रतिबन्धः। मदनकं सिक्थकः। स यथा संश्लेषकत्वेन व्यव-
स्थितः सन् महान्तमाटोपं[4] मणीनां दर्शयति तद्वद्गुणशीलगुरवो विभ-
वानुसारेण अल्पमप्यावर्जनं[5] कुर्वन्तो विनयाद्यतिशयेन महदिव प्रका-
६ शयन्तीत्यर्थः ॥

॥ ९१७ ॥ स्वाधीनसज्जना अपि खलु नीचप्रसङ्गे रमन्ते कापु-
रुषाः। सा किल लीला यत् काचधारणं [6]सुलभरत्नानाम् ॥ [7]द्यूत-
३ क्रीडायामिव काचाभरणम्[8]। लीला अभासः। लीलाव्यामोह इत्यर्थः ॥

---

[1] MH. °दैरहितानि for °दिसहितानि. [2] MH. दर्शयति. [3] MH. °बध्यंते नस्मि° [4] MH. °पा°. [5] MH. °म्यावर्जनं. [6] MH. सुरभ°. [7] MH. द्दत°. [8] MH. काचाभरणलीलाभासेलीलाव्यामोह इत्यर्थ for काचा°.

थाम-त्थाम-णिवेसिय-सिरीण गरुयाण कह णु दालिद्दं ।
एका उण किविण-सिरी गया य मूलं च पम्हुसियं ॥९१८॥
किविणाण अण्ण-विसए दाण-गुणे अहिसलाहमाणाण ।
णिय-चाए उच्छाहो ण णाम कह वा ण लज्जावि ॥ ९१९ ॥
परिहोय-सहा ण वहुव्व ताण णव-संगमालसा लच्छी ।
इयरा लहिऊण सिरिं ण काम-लीला-परा तेण ॥ ९२० ॥
अच्छन्तिच्चिय किविणा अछिवन्ता पास-गोअरं लच्छि ।
परिहारवइव पियं मइल-च्छायं णियच्छन्ता ॥ ९२१ ॥

॥ ९१८ ॥ स्थानेस्थाने पात्रेपात्रे निवेशितश्रीणां विलब्धलक्ष्मीकाणां गुरूणां कथं नु दारिद्र्यम् । न कथंचित् । उप्तप्रशस्तबहुफलबीजत्वात् । एका पुनरप्रसवा वन्ध्याप्राया कृपणश्रीः स्वरूपेण गता च मूलमेव प्रपुंसितम् ॥ चशब्दोवधारणे ॥

॥ ९१९ ॥ कृपणानाम् अन्यविषयान् दानगुणान् [1]अभिश्लाघमानानां निजत्यागे उत्साहो न नाम । कथं तावन्न लज्जापि ॥ पित्रादिकं मम [2]त्यागगुरुत्ववन्नैवेति तत्स्पर्धया स्वयं त्यागं मा कार्षीत परदानस्तुतिं[3] कुर्वतः कथं न लज्जापीत्यर्थः ॥

॥ ९२० ॥ परिभोगहता नवैवधूरिव तेषां नवसंगमालसा लक्ष्मीः । [4]इतरा [5]लब्ध्वा श्रियं न कामलीलापरास्तेन[6] कारणेन॥ हता त्रस्ता पलायिता । नवग्रहणेन कृपणेषु काकतालीयोपनतत्वमाह ॥

॥ ९२१ ॥ तिष्ठन्त्येव कृपणा अस्पृशन्तः पार्श्वगोचरां लक्ष्मीं

1 MH. °श्लाघ्य°. 2 MH. °गुरुकवन्नेति for °गुरुत्ववन्नैवेति which is a conjectural emendation. 3 MH. परदानस्तुतिं न कुर्वतः कथं न लज्जा°. 4 So MH (!) for इतरं. 5 MH. लब्धा. 6 MH. परास्तेन.

परमत्थ-पाविय-गुणा गरुयंपि हु पलहुयंव मण्णन्ति ।
तेण सिरीएँ विरोहो गुणेहिं णिक्कारणं ण उण ॥ ९२२ ॥
भुमया-भङ्गाणत्ताविं सुवुरिसं जं ण तुरियमाल्लियइ ।
तं मण्णे धावन्ती रहसेण सिरी परिक्खलइ ॥ ९२३ ॥
णणु णासमणवलम्वा एइच्चिय सावि सुवुरिसाभावे ।
देव्व-वसा तेण सिरीएँ होइ णासंसिओ विरहो ॥ ९२४ ॥

परिहारवतीमिव प्रियां मलिनच्छायां निरीक्षमाणाः ॥ परिहारवती
३ रजस्वला ॥

॥ ९२२ ॥ परमार्थप्राप्तगुणास्तामेव[1] तृणवल्लघ्वी मन्यन्ते । तेन
श्रियो विरोधो गुणेषु निष्कारणो न पुनः ॥ गुणिनः श्रियमुपे-
३ क्षन्ते न तु सा तानित्यर्थः ॥

॥ ९२३ ॥[2] भ्रूभङ्गमात्रेणाज्ञापितापि सुपुरुषं यन्न त्वरितमालीयते
तन्मन्ये धावन्ती रभसेन श्रीः परिस्खलति[3] ॥

॥ ९२४ ॥ ननु निश्चित कृत्वा नाशम् अनालम्बा अनाश्रया[4]
एत्येव प्राप्नोत्येव सापि सुपुरुषाभावे सति । दैववशात्तेन श्रिये भवति
३ न त्वाशंसितो विरहो वियोगः ॥ यदि हि श्रीः सुपुरुषवियोग-
माशंसेत् अभाव एव तस्याः स्यात् आलम्बनाभावात् । न ह्यसत्पुरु-
षास्तस्या [आलम्बनं तेषामा] लम्बनाभासत्वात् ॥

[1] MH. °गुणास्तत एव. [2] MH. °ज्ञाता°. [3] MH. °स्खलिताः. [4] MH. आसत्येव for अनाश्रया एत्येव which emendation is purely conjectural.

धम्म-पसूआ कह होउ भयवई वेस-सज्जणा लच्छी ।
ताओ अलच्छिओच्चिय लच्छि-णिहा जा अणज्जेसु ॥ ९२५॥
जा विउला जाओ चिरं जा परिहोउज्जला ओ लच्छीओ ।
आयारधराणंचिय ताओ ण उणो अ इयराण ॥ ९२६ ॥
अवणेइ देइ अ गुणे दोसे णूमेइ देइ य पयासं ।
दीसइ एस विरुद्धोव्व कोवि लच्छीऍ विण्णासो ॥ ९२७ ॥
समरे धारा-गोयरमुवेन्ति जे वइरि-मण्डलग्गाण ।
ते तम्मि बला खलु णिवसिरीऍ लच्छीऍ छिप्पन्ति ॥९२८ ॥

॥ ९२५ ॥ धर्मप्रसूता सती कथं भवतु भगवती द्वेष्य [[1]सज्जना] सज्जनद्वेषिणी लक्ष्मीः । ता अलक्ष्म्य एव लक्ष्मीनिभा या अनार्येषु ॥

॥ ९२६ ॥ या विपुला याश्च चिरं याः परिभोगोज्ज्वला लक्ष्म्यः आचारपरा*णामेव ता न पुनरितराणाम्[2] ॥

॥ ९२७ ॥ अपनयति गुणान् ददाति च दोषान् । दुर्जनविषये तु गुणान् ददाति दोपान् आच्छादयाति । दोषान् ददाति च प्रकाशं
३ प्रकटम् । इति योयं दृश्यते एप विरुद्ध इव कोपि लक्ष्म्या विन्यासः विविध आचारः ॥

॥ ९२८ ॥ समरे धारागोचरमुपयन्ति ये वैरिमण्डलाग्राणां ते तस्मिन् बलात्खलु निवसनशीलया लक्ष्म्या स्पृश्यन्ते ॥ अभ्युपगम-
३ वादोयं तेन [न] पूर्वविरोधः ॥

---

[1] MH. द्वेष्यसज्जनद्वेषिणी, thus leaving out the letters °सज्जना.

[2] So MH. (for इतरेषाम् !)

अप्फोडणाहिघाय-च्छलेण चिरमेक्क-भुय-कअसङ्का ।
विणिवारेन्तिव बीयं भुयंपि दप्पेण सप्पुरिसा ॥ ९२९ ॥
अण्णोण्णं लच्छि-गुणाण णूण पिसुणा गुणाच्चिय ण लच्छी ।
लच्छी अहिलेइ गुणे लच्छिं ण उणो गुणा जेण ॥ ९३० ॥
लच्छी-लयाएँ मूलं गुणात्ति एयं परिट्ठियंचेय ।
जेण अहो-गमणंचेय ताण परिवड्ढणे तीए ॥ ९३१ ॥
अयसं दाऊण विसंठुलाण सज्झस-विसूरियव्वाण ।
पढमंचिय जीएँ पयाइँ महुमहेच्चेअ खलियाइं ॥ ९३२ ॥

॥ ९२९ ॥ [1]करास्फोटनाभिघातच्छलेन चिरम [2]एकभुजकृताशंसाः सन्तो विनिवारयन्तीव द्वितीयं दर्पेण भुजमपि का गणना-
३ न्यत्र सत्पुरुषाः ॥

॥ ९३० ॥ अन्योन्यं लक्ष्मीगुणाना केवलं पिशुना गुणा एव न [लक्ष्मीः]। लक्ष्मीरभिलीयते गुणान् लक्ष्मी न पुनर्गुणाः येन यस्मात्॥
३ प्रायेण गुणिना लक्ष्मीर्दृश्यते न तु श्रीमतां गुणाः इति लक्ष्मीं गुणा द्विषन्ति न तु लक्ष्मीर्गुणानित्यर्थः ॥

॥ ९३१ ॥ लक्ष्मी एव लता तस्या मूलं गुणा इत्येतत् परिष्ठितमेव येन यस्माद् अधोगमनम् [एव] तेषा भवति परिवर्धने सति
३ तस्या लक्ष्म्याः ॥ लतावृद्धौ हि मूलान्यधस्ताद्गच्छन्ति ॥

॥ ९३२ ॥ अयशो दत्त्वा [3]विसंष्ठुलानां साध्वसविसूरयितव्यानां प्रथममेव यया पदानि मधुमथ एव स्खलितानि स्थापितानि
३ हराविवास्पदं कृतमित्यर्थः ॥

---

[1] MH. करोस्फोटनाभि°. [2] MH. °कृतसंभावनाशंसा for °कृताशंसा .
[3] MH. °संष्ठु°.

**सा चडुला कह णु गुणुज्जलेसु लच्छी अकूणियं कुणउ ।
चिर-पालोसिय-पायाल-तिमिर-संवाहियं दिट्ठिं ॥ ९३३ ॥
जीए समारम्भोच्चिय लच्छी पढम-ट्ठियावि विवलाइ ।
अण्णा तीएच्चिय पत्थणाएँ कह णाम संघडइ ॥ ९३४ ॥
दुक्खाभावो ण सुहं ताइंवि ण सुहाइँ जाइँ सोक्खाइं ।
मोत्तूण सुहाइँ सुहाइं जाइं ताइंचिय सुहाइं ॥ ९३५ ॥**

॥ ९३३ ॥ सा चटुला कथ नु गुणोज्ज्वलेषु लक्ष्मीरकूणि-
ताम् [1]उन्मीलिता करोति । न कथंचित् । चिरकालोपितपातालति-
३ मिरसंवाहिता दृष्टिम् ॥ गुणिनां श्रियावलोकनं [न भवति ।] तत्पा-
तालतिमिरोपहतनयननतायाः[2] [। एव सत्यपि] तया पूर्वमेव दुष्टदैत्या-
दित्यागेन गुणवत्येव भगवति नारायणे वसतिः कृता तेन गुणवत्पक्ष-
६ पातोऽस्याः स्फुटः ॥

॥ ९३४ ॥ [3]यस्याः समारम्भ एव लक्ष्मीः [4]प्रथमस्थितापि
शरीरशोभा विपलायते [5]अन्या तयैव प्रार्थनया कथं नाम संघटताम् ॥
३ श्रीः शोभा लक्ष्मीश्च । प्रार्थनया च लक्ष्मीमिच्छतां शोभालक्षणायाः
श्रियो नाश दृष्ट्वा उत्तरापि लक्ष्मीलक्षणापि श्रीः पलायत इत्यर्थः ॥

॥ ९३५ ॥ मोक्षावासिसुखप्रशंसाम् इतरनिन्दया आह । दुःखा-
भावस्तावन्न सुखमिति स्थितं ब्रह्मसिध्यादौ । तान्यपि न सुखानि
३ यानि दुःखानि दुःखमिश्रितानि वैषयिकाणि । यथोक्तम् । परिणाम-
तापसंस्कारदुःखैर्गुणवृत्तिविरोधाच्च सर्वम् [एव] दुःखं विवेकिनामिति
[6]पतञ्जलिना ।

---

[1] MH. अनुन्मीलिता. [2] MH. °नयतास्तया for °नयननतायाः [। एव सत्यपि] तया. [3] MH. यथा for यस्याः. [4] MH. प्रथमोस्थिता अपि for प्रथमस्थितापि. [5] MH. अनया. [6] MH. पातं°.

सुह-सङ्ग-गारवेच्चिय हवन्ति दुक्खाइं दारुणयराइं ।
आलोउक्करिसेच्चियँ च्छाया बहलत्तणमुवेइ ॥ ९३६ ॥
सुह-सङ्गो सुह-विणिवत्तिएक्क-चित्ताण अविरय फुरइ ।
अङ्गुलि-पिहियाण रवो अव्वोच्छिण्णोव्व कण्णाण ॥ ९३७ ॥

६ तस्मान्मुक्त्वा सुखानि वैषयिकाणि सुखानि नित्यानन्दरूपाणि मोक्षलभ्यानि । [1]एकत्वेप्यौपाधिको भेदव्यवहारः । उपाश्रयस्तु मुच्यमाना जीवात्मानः । अथ वा सुखानि मुक्त्वा [2]सुखगौरवमाछिद्य
९ यान्ययत्नोपनतानि तान्येव सुखानि बोद्धव्यानि । यथोक्तम् ।

अकृत्वा [3]परसतापमगत्वा खलनम्रताम् ।
अविधाय परं दैन्यं यदल्पमपि [4]तद्बहिति ॥

॥ ९३६ ॥ सुखसङ्गगौरवेणैव दुःखानि भवन्ति दारुणतराणि । तथा हि आलोकोत्कर्ष [5]एव च्छाया सफलत्वमुपैति ॥ यावद्यावत्सु-
३ [6]खासक्त्यतिशयो भवति तावत्तावदल्पेनैव दुःखेन बाधा संविद्यते । गहनो[7] वैषयिकसुखभोग[8] इत्यर्थः ॥

॥ ९३७ ॥ सुखसङ्गः सुखविनिर्वर्तितैकचित्तानाम् अविरतं स्फुरति । अधिकतरमिति च पाठः । अङ्गुलिपिहितानां [9]रवोऽव्यु-
३ च्छिन्न इव कर्णानाम् ॥ निर्वर्तिते [10]"वैषयिके सुखे महायाससाध्ये[11]" नित्यं सुखमुदासीनैर्मुक्तात्मभिरनुभूयते अङ्गुलिपिहितकर्णैरिव नित्यशब्द इत्यर्थः ॥

---

[1] MH. ⁰स्योपा⁰ for⁰प्योपा⁰. [2] MH. is corrupt here. It reads: सुखगर्वाछिद्ययान्यवन्नोपननानि. The emendation is conjectural, [3] MH. ⁰संतान गत्वा खलनम्रताम् for ⁰सतापमगत्वा खलनम्रताम्. [4] MH. नद्वादिति. [5] MH. ⁰त्कोषणैव च्छा⁰. [6] MH. ⁰सुखाशक्त्यति⁰. [7] MH. गहने. [8] MH. ⁰सुखाभाग, [9] MH. रवोवाच्छिन्न. [10] MH. वैषयिक. [11] MH. ⁰सुमाध्यन for ⁰साध्ये,

दूमिज्जन्ताइँवि सुहमुवेन्ति गरुयाण णियय-दुक्खेहिँ ।
रस-बन्धेहिँ कईणव विइण्ण-करुणाइँ हिययाइं ॥ ९३८ ॥
अण्णण्णाइं उवेन्ता संसार-वहम्मि णिरवसाणम्मि ।
मण्णन्ति धीर-हियआ वसइ-ट्ठाणाइँव कुलाइ ॥ ९३९ ॥
ससिएहिँचिय लोओ दुक्खं लहुएइ दुक्ख-जणिएहिँ ।
आयास कएहिँ करी आयासं सीअरेहिँव ॥ ९४० ॥
पहरिस-मिसेण बाहो जं बन्धु-समागमे समुत्तरइ ।
वोच्छेय-कायराइं तं णूण गलन्ति हिययाइं ॥ ९४१ ॥

॥ ९३८ ॥ दूयमानान्यपि सुखमुपयन्ति विवेकितया गुरूणां निज-कदुःखैराध्यात्मिकादिभिः [1]रसबन्धनेव कवेर्वितीर्णकरुणानि हृदयानि॥

॥ ९३९ ॥ [2]अन्यान्यानि अन्यानि अन्यानि उपयन्तः प्राप्नुवन्तः ससारपथे निरवसाने मन्यन्ते धीरहृदया वसतिस्थानानीव कुलानि ॥ [3]तत्तत्कर्मवशगतेषु ब्राह्मणादिकुलेषु जायमानाः प्रोषितवसतिस्थानानीव कुलानीति मन्यन्ते । न [4]त्वहं कुलजो ममैतत्कुलमित्यहंकारममकारग्रहेण युज्यन्त इत्यर्थः ॥ संसारे न निमज्जन्तीति[5] यावत् ॥

॥ ९४० ॥ श्वसितैरेव लोकः प्राकृतो दुःखं लघयति दुःखजनितैः । आयासकृतैः[6] करी आयासं शीकरैरिव ॥ हस्तिमूर्खाः पामरा इत्यर्थः ॥

॥ ९४१ ॥ प्रहर्षमिषेण बाष्पो यद् बन्धुसमागमे समुच्चरति व्युच्छेदो वियोगस्तत्कातराणि सन्ति तन्नूनं [7]गलन्ति हृदयानि ॥

---

[1] MH °बद्धनैकचैवितीर्ण°. [2] MH. अन्योन्यन्यायुप° for अन्यान्यानि अन्यानि अन्यान उप°. [3] MH तत्तकूमवशे गतेषु°. [4] MH' नन्वहं for न त्वहं. [5] MH. om. इति. [6] MH. °करिः (=°करैः) for °कृतैः. [7] MH. गलितहृदयानि.

मूढ सिढिलत्तणं ते सणेह-वासेण कह णु बद्धस्स ।
बाढं गाढयराअइ जो इर मोत्तुं तणन्तस्स ॥ ९४२ ॥
होऊणवि हन्त णिरन्तराइँ दूरन्तराइँ जायन्ति ।
उम्मोइय-रसणन्तोवमाइँ घडियाइँ लोयस्स ॥ ९४३ ॥
पढमं ण गुणा गुण-हेउणो पर ते तओ सह गुणेहिं ।
संपइ ताण गुणच्चेअ नवर हा ते उण ण सन्ति ॥ ९४४ ॥

॥ ९४२ ॥ हे मूढ संसारनिगडनिबद्ध शिथिलत्वं स्वातन्त्र्यं ते तव स्नेहपाशेन कथं नु बद्धस्य । न कथंचित् । बाढं गाढतरायते यतं किल ३ मोक्तुं तृणं न[1]स्य । गृह्यत इति शेष. ॥ तैलादिना स्नेहेन युक्तस्तृणादिग्रन्थिर्दुःखेन विमुच्यते यथा यथा स्नेहयुक्तपुत्रादिपाश इत्यर्थः ॥

॥ ९४३ ॥ भूत्वापि हन्त निरन्तराणि दूरान्तराणि जायन्ते [2]उन्मोचितरशनान्तोपमानि घटितानि लोकस्य ॥ संबन्धजातानीति ३ शेष. ॥

॥ ९४४ ॥ प्रथमं बाल्योपक्रमे तावन्न गुणा दृश्यन्ते । नापि गुणहेतवः अध्ययनादयः । परं ते हेतवो दृश्यन्ते । [3]ततः सह गुणैस्ते ३ हेतवो दृश्यन्ते । संप्रति तेषां गुणा एव दृश्यन्ते व्यतीतशरीराणाम् । नवरि हा ते उण न सन्ति अनन्तरं कष्ट तेपि न सन्ति भूयसि काले गते ॥ पुनःशब्द. अपिशब्दस्यार्थे । [4]नवरेति पाठे केवलमित्यर्थः । ६ धिक् संसाराधमम् इति यावत ॥

---

[1] MH न for न. [2] MH. उन्मावितरस°. [3] MH. ततो सह. [4] MH. नवरिति.

काल-वसा णासमुवागयस्स सप्पुरिस-जस-सरीरस्स ।
अट्ठि-लवायन्ति कहिंपि विरल-विरला गुणुग्गारा ॥ ९४५ ॥
थिर-वासणा-समुत्था दोसा बन्धाय णीय-चरियाण ।
सप्पुरिसाणं च गुणा मोहाय न जेँहिं विरमन्ति ॥ ९४६ ॥
एस विराओ हिययं जं रमइ जहागएसु विहवेसु ।
णिब्भच्छणं तु लच्छीएँ णवर थिर-मच्छरो राओ ॥ ९४७ ॥
सोच्चेय किं ण राओ मोत्तूण बहु-च्छलाइँ गेहाइं ।
पुरिसा रमन्ति बद्धुज्झरेसु जं काणणन्तेसु ॥ ९४८ ॥

॥ ९४५ ॥ कालवशेन नाशमुपागतस्य[1] सत्पुरुषयशःशरीरस्य अस्थिलवायन्ते कस्मिन्नपि विरलविरला गुणोद्गाराः ॥ यथा नष्टस्य ३ शरीरस्य क्वचित्प्रदेशे अस्थिलवाः स्मारका भवन्ति तथा यशसो गुणलेशा इत्यर्थः ॥

॥ ९४६ ॥ स्थिरवासनासमुत्था दोषा बन्धाय नीचचरितानाम । सत्पुरुषाणां च गुणा मोहाय न भवन्ति[2] । किं तर्हि कुर्वन्ति । यैरिति ३ विरमन्ति ॥ [3]विरसमयसंसारदुःखमोक्षं कुर्वन्तीत्यर्थः । अनादिकालप्रथितत्वेन[4] स्थिरत्वं वासनायाः । दोषा रागादयः । बन्धः ससारः । गुणाः करुणादयः ॥

॥ ९४७ ॥ एष एव विरागो रागाभावः हृदयं यद् रमते यथागतेषु अप्रयत्नोपनतेषु विभवेषु । निर्भर्त्सनं तु लक्ष्म्याः केवलं स्थिर- ३ मत्सरो रागः ॥

॥ ९४८ ॥ स एव किं न रागः मुक्त्वा बहुच्छलानि गृहाणि

---

[1] MH. °मुपग°. [2] MH. भवति. [3] MH. विरसमयं संसारदुःखं मोक्षं.
[4] MH. °प्रथितत्वेन.

किं व सरूव-वरोच्चिय सेवा-निंदा-वरो व्व अह मग्गो ।
जं महइ विन्झ-वण गोयराण लोओ पुलिन्दाण ॥ ९४९ ॥
सरियाओ अणेय-विहङ्गमाओ तल-णिम्मलाइं य वणाइं ।
मायङ्ग-कलह -मुहला गिरिणो य रइं विरल्लन्ति ॥ ९५० ॥
सीलेण जइत्रि विमलो तहवि हु मा दुग्गयं जणं च्छिवसु ।
कालन्तर-णिव्वडियं वसइच्चिय मङ्गुलं तम्मि ॥ ९५१ ॥
को तेसु दुग्गयाण गुणेसु अण्णो कयायरो होइ ।
अप्पावि णाम णिव्वंय विमुहयं जेसु दावेइ ॥ ९५२ ॥

पुरुषा रमन्ते गिरिकन्दरेषु [यत्] काननान्तेषु च हृद्येषु रमन्ते[1] ॥
२ [2]बद्धोज्झरेष्विति पाठे बद्धनिर्झरेष्वित्यर्थः ॥

॥ ९४९ ॥ किं वा स्वरूपपर एव अभिधेयमात्रपर्यवसित एव सेवानिन्दापरो वा अथ मार्गः यं शंसन्ति विन्ध्यवनगोचराणा
२ लोकः पुलिन्दानाम् ॥ वनवासमात्र मोक्षोपायः प्राणिवधनद्धगर्वेषु पुलिन्देष्वपि भवेत । किं तर्हि वीतरागत्वम् । तच्च गृहेष्वन्यत्र
२ वास्त्वित्यर्थः ॥

॥ ९५० ॥ सरितः अनेकविहंगमास्तलनिर्मलानि[3] च वनानि मातङ्गकलभमुखरा गिरयश्च रतिं विस्तारयन्ति ॥ अथ वा अरतिं विस्तारयन्ति [इति] छेदे काका नेयम् ॥

॥ ९५१ ॥ शीलेन यद्यपि विमलस्तथापि[4] खलु मा दुर्गतियुक्तं जनं स्प्राक्षीः । कालान्तरनिर्वृत्तं[5] वसत्येव मङ्गुल्यं पापं तस्मिन् ॥

॥ ९५२ ॥ कस्तेषु दुर्गतानां गुणेषु अन्यः कृतादरो भवति ।

---

[1] MH. रमंतो. [2] MH. बद्धोझरे°. [3] MH. °मास्थल°
[4] MH. om. °पि. [5] MH. °निवृत्त.

हरइ परिहीण-विहवस्स णून णिय-पणइणीवि अप्पाणं ।
सव्वङ्गपसंपुण्णस्स घडइ किं जामिणी ससिणो ॥ ९५३ ॥
हियय कहिंपि णिसम्मसु किंत्तियमासा-हओ किलिम्मिहिसि ।
दीणोवि वरं एक्कस्स ण उण सयलाएँ पुहवीए ॥ ९५४ ॥
अच्छउ ता विहलुद्धरण गारवं कत्थ तं अगरुएसु ।
अप्पाणयस्सवि पियं इयरा काउं ण पारन्ति ॥ ९५५ ॥

आत्मापि नाम निर्वेदविमुखता येषु दर्शयति ॥ दुर्गतियुक्त स्वयमेवा-
१ त्मानं विरूपकं मन्यन्ते । कथ तत्रान्यस्य आदरबुद्धिर्भविष्यतीत्यर्थः ।
अवश्यकर्तव्यनित्यनैमित्तिककर्मकरणावश्यभर्तव्यभरणसामान्यमात्रमपि
यत्र न निर्वहति तत्र गुणवत्यपि [1]पूर्वजन्मपापचयकल्पनेत्याभि-
६ प्रायः ॥

॥ ९५३ ॥ हरति नार्पयति परिहीनविभवस्य नूनं निजप्रणयि-
न्यपि स्ववधूरपि आत्मानम् । तथा हि सर्वाङ्गं कृत्वा अपैरिपूर्णस्य
३ घटते शोभते किं यामिनी शशिनः ॥

॥ ९५४ ॥ हे हृदय कस्मिन्नपि अचिन्त्यशक्तिके भगवति ब्रह्मणि
निशम्यता [2]विश्रान्तिः क्रियाताम् । कियत् [3]आशाहतः क्लान्तिमनु-
३ भवष्यासि । यतो दीनोपि वरम् एकस्य न पुनः सकलायाः पृथिव्याः॥

॥ ९५५ ॥ आस्तां तावद्विह्वलोद्धरणगौरवम् । कुतस्तद् अगु-
रूणाँम् ॥ आत्मनोपि [4]हितँमितराः कर्तुं न पारयन्ति ॥ संसारक्ले-
३ शपरिहरणाँदिहितमशक्यं तैः कर्तुम् ॥

---

[1] MH. ॰वन्म॰. [2] MH. om. the visarga. [3] MH. ॰हसतक्लांति॰.
[4] So MH. !

गाढ-मय-मूढ-हियया लहिऊण धणं गुणं व जं किंपि ।
कह ते भरिहिन्ति परं अप्पावि हु जाण पम्हुसइ ॥ ९५६ ॥
जइ परिययम्मि लोओ तह भुज्जन्तोवि दुक्करं कोवि ।
पाणि सिसिराइं पाणम्मि अण्णहा होन्ति सलिलाइं ॥ ९५७ ॥
भूरि-गुणा विरलच्चिय एक्क-गुणोवि हु जणो न सव्वत्थ ।
णिद्दोसाणवि भद्दं पसंसिमो विरल-दोसंपि ॥ ९५८ ॥
सामण्ण-सुन्दरीणं विब्भममावहइ अविणओच्चेय ।
धूमोच्चिय पज्जालियाहि बहु-मओ सुरहि-दारूण ॥ ९५९ ॥

॥ ९५६ ॥ गाढमदमूढहृदया लब्ध्वा धन गुण वा य कर्मपि कथ ते स्मरिप्यन्ति परम आत्मापि खलु येपा प्रविस्मरति ॥ खला
२ हि विद्याधनादिमदयुक्त क्षीब इव आत्मानमपि विस्मरति ॥

॥ ९५७ ॥ यथा प्रथमपरिचये लोकः उपभुज्यमानः परिशी-ल्यमानोपि[1] दुप्करं नथैव[*] । पाणिशिशिराणि पानेऽन्यथा भवन्ति स-
३ लिलानि ॥

॥ ९५८ ॥ भूरिगुणा[2] विरला एव । एकगुणोपि खलु जनो न सर्वत्र । [3]निर्दोषाणामपि भद्रम् । प्रशसाम. अल्पदोषमपि[3] ॥
३ गुणोत्र यः कश्चिद्धर्मः परोपकारपर्यवसायी विवक्षितः । भद्रोप्येवम् ॥

॥ ९५९ ॥ सामान्यसुन्दरीणां वेश्यानां विभ्रमं विलासम् आवहति अविनय एव केशाकर्षणादिः । धूम एव प्रज्वलितानां बहुमतो
३ भवति सुरभिदारूणाम्[4] अगरुप्रभृतीनाम् ॥ सदोषाणां दोषा एवालंकारा दृष्टा इति दुर्जनानां परोपतापित्वमनुगुणमित्यर्थः ॥

[1] MH. om. अपि. [2] MH. °गुणो. [3] MH. निर्दोषाणामपि मध्ये भद्रं प्रशसामः अल्पदोषमपि. [4] MH. °दारुणा°.

थोवागय-दोसच्चिय ववहार-वहम्मि होन्ति सप्पुरिसा ।
इहरा णीसामण्णेहिँ तेहिँ कह संगयं होइ ॥ ९६० ॥
उक्करिसोच्चेय ण जाण ताण को वा गुणाण गुण-भावो ।
सो वा पर सुचरिय-लङ्घणेण ण गुणत्तणं तहवि ॥ ९६१ ॥
णवरं दोसा तच्चेय जे मयस्सवि जणस्स सुव्वन्ति ।
णज्जन्ति जियन्तस्सवि जे णवर गुणावि तेच्चेय ॥ ९६२ ॥
ववहारेच्चियँ छायं णिएह लोयस्स किं व हियएण ।
तेउग्गमो मणीणवि जो बाहिँ सो ण भङ्गम्मि ॥ ९६३ ॥

॥ ९६० ॥ स्तोकागतदोषा एव व्यवहारपथे भवन्ति सत्पुरुषाः । [1]इहरा इतरथा निःसामान्यैस्तैः सह कथं [2]संगमः समागमो [2]भवतुं [3] सामान्यजनानामित्यर्थात् ॥ इयराणमसामण्णेहिंति तु पाठे [3]इतराणाम-सामान्यैस्तैः सहेत्यर्थः । अत्रापि अन्यथा इति अर्थाद्गम्यते ॥

॥ ९६१ ॥ उत्कर्ष एव न येषा तेषां [को वा] गुणाना गुणभावः । अथ वा परसुचरितलङ्घनेन [न] गुणत्वं कथमपि ॥ [4]तहवेति पाठे [3] तथैवेत्यर्थः । उत्कर्षः साधूपकारपर्यवसायित्वम् । चरितस्य लङ्घनं न्यक्कारः ॥

॥ ९६२ ॥ केवलं दोषास्त एव ये मृतस्यापि जनस्य गृह्यन्ते । ज्ञायन्ते जीवतोपि ये केवलं गुणा अपि त एव ॥

॥ ९६३ ॥ व्यवहार एव च्छायां पश्यत लोकस्य । किं वा हृदयेन । तेजउद्गमो मणीनां यो बहिः स न भङ्गे सति मध्ये दृश्यते ॥

---

[1] MH. इतरा. [2] MH. समागमः सगमो भवतु. [3] ~o MH. !
[4] MH. तहवेपाठे, Should it be तहवीति पाठे ?

सम-गुण-दोसा दोसेक्क-दंसिणो सन्ति दोस-गुण-वामा ।
गुण-दोस-वेइणो णत्थि जे उ गेण्हन्ति गुण-मेत्तं ॥ ९६४ ॥
दीसइ सामायन्तोव्व कोवि हियएण णिम्मलो अह य ।
हरियंचिय चूय-फलं गयं च परिणाम-परमत्थं ॥ ९६५ ॥
दीसन्त-णिम्मलो जइवि कोवि कज्जे जणो समो तहवि ।
पिङ्गंपि केसर कुङ्कुमस्स राएण सामण्णं ॥ ९६६ ॥

३ किथ हिअएणेति पाठे किमत्र हृदयेन साक्षान्निरूपितेनेत्यर्थः । यादृश बहिश्चरित बहिर्दृश्यते नादृशं न मनसो नैर्मल्यं दुराचारे संसारे इत्यर्थः ॥

॥ ९६४ ॥ समदोषगुणाः पशुप्रायाः दोषैकदर्शिनः अतिदुर्जनाश्च सन्ति । तथा सन्ति दोषगुणानां वामा अननुकूलाः । सर्वद्वेषिण
३ इत्यर्थः । गुणदोषवेदिनश्च मध्यस्था न सन्ति ये गृह्णन्ति गुणमात्रम दोषं तु त्यजन्ति राजहंसप्रायाः ॥ राजहंसः किल जलमामिश्रं क्षीरं निष्कृष्य पिबति जलं तु त्यजति ॥

॥ ९६५ ॥ दृश्यते श्यामायमान इव कोपि[1] उत्तमप्रकृतिर्हृदयेन निर्मलस्तथापि । क्वचित् अथवेति[2] पाठः । हरितमेव चूतफलम् अथ
३ च गतं च परिणामपरमार्थं[3] पाकत्वम्[4] ॥ विदुषो लोकसामान्यव्यवहारावसरे तदनुसारेण व्यवहरमाणस्य[5] श्यामायमानत्वेपि नास्ति विरसत्वमित्यर्थः ॥

॥ ९६६ ॥ दृश्यमाननिर्मलो यद्यपि कोपि कार्ये [जनः समः]

---

[1] MH. का° for को°. [2] So MH. [3] MH. परिणार्म पर°.
[4] MH. पाकतत्वम्. [5] MH. व्यवहार°.

सव्ववियासयल-गुणंपि सज्जणं सुवुरिसा पसंसन्ति ।
पडिबन्ध-णूमियद्धं को वा रयणं वियारेइ ॥ ९६७ ॥
सोहइ अदोस-भावो गुणोव्व जइ होइ मच्छरुत्तिण्णो ।
विहवेसुंव गुणेसुवि दूमेइ ठिआं अहंकारो ॥ ९६८ ॥
जेण गुणग्घावियाणवि ण गारवं धण-लवेण रहियाण ।
तेण विहवाण णमिमो तेणंचिय होउ विहवेहिं ॥ ९६९ ॥

जनमात्रसमस्तथापि । कार्येण न समस्तथापीति क्वचित्पाठः । कार्यम् अनिर्मलं तस्य लक्ष्यत इत्यर्थः ॥ पि नं केशरं कुङ्कुमस्य १मूलप्रदेशे तथापि पिष्टं सत्[1] रागेण सामान्यं प्रान्तभागे तुल्यम् ॥ अन्यथाप्रतिभासमानानामपि प्रकृत्यनुसारि पदार्थानां कार्यमित्यर्थः ॥

॥ ९६७ ॥ परिदृष्टासकलगुणमपि सज्जनं[2] साधुजनं पुरुषाः प्रशंसन्ति । प्रतिबन्धस्थगितार्धं को वा रत्नं विदारयति भिनत्ति २ उपहसति वा ॥ प्रतिबन्धः प्रतिघातः । नूमिअम् आच्छादितम् ॥

॥ ९६८ ॥ शोभते अदोषभावोपि गुण इव यदि भवति मत्सरोत्तीर्णः । विभवेष्विव गुणेष्वपि दुनोति दूयते[3] स्थितः अहंकारः पर-३ धिक्कारान्महत्त्वाभिमानलक्षणः ॥

॥ ९६९ ॥ येन यस्माद्गुणार्घितानामपि न गौरवं धनलवैः रहितानाम् तेन तस्माद्धेतोर्विभवान्[4] प्रणमामः । तेनैव कारणेन भवतु ४विभवैः ॥ कृतं विभवैर्न किंचिद्विभवैरिति विभवनिन्दापर्यवसानम् ॥

---

1 MH. सद्रागेण for सत् रागेण. 2 MH. सज्जणं. 3 MH दूयति.
4 MH. °भवात् for °भवान्.

दविणोवयार-तुच्छावि सज्जणा एत्तिएण धीरेन्ति ।
जं ते णिय-गुण-लेसेहिँ देन्ति काणंपि परिओसं ॥ ९७० ॥
दूमन्ति सज्जणाणं पम्हुसिय-दसाण तोस-कालम्मि ।
दाणायर-संभम-दिट्ठ-पास-सुण्णाइं विलियाइं ॥ ९७१ ॥
सइ जाढर-चिन्तायड्ढियंव हिययं अहो-मुहं जाण ।
उद्धुर-चित्ता कह णाम होन्तु ते सुण्ण-ववसाया ॥ ९७२ ॥

॥ ९७० ॥ द्रविणकृतेनोपकारेण उपचारेण वा तुच्छा अपि सज्जना एतावता धैर्यमायान्ति यत् ते निजगुणलेशैर्ददति केषामपि २केभ्योपि परितोषम् ॥

॥ ९७१ ॥ दुन्वन्ति खेदयन्ति सज्जनानां[1] विस्मृतदशावसान-काले परोपकारोल्लासविस्मृनदशावसानसमये दानादर [संभ्रम] दृष्टपा-३र्श्वशून्यानि वँलितानि[1] व्रीडितानि वा । पाठद्वयदर्शनात् ॥ किल उदारप्रकृतयो दौर्गत्यावस्थायामपि अर्थिन्युपगते परोपकाररसरभसेन अर्थाभाव विस्मृत्य धनदानबुध्द्या पार्श्वमवलोकयन्ति । ततो धनशून्यं ६तद्दृष्ट्वा लज्जन्त इत्यर्थः ॥

॥ ९७२ ॥ [[2]सदा जाठराचिन्ताकृष्टमिव हृदयम् अधोमुखं येषाम् उत्तुङ्गचित्ताः कथं नाम भवन्तु ते] [3]अवँसन्नपरोपकारसमा-३रम्भाः ॥ शून्यव्यवसाया इति पाठे निष्फलचेष्टा इत्यर्थः ॥

---

[1] MH. विल्नितानि, which is obviously a blunder for वल्तितानि. Do has a marginal note on its reading विलियाइं, viz, वलियाइं पा. (=वलियाइं पाठान्तरम्)
[2] MH. omits the portion included within brackets, i. e, nearly the whole commentary on the stanza. [3] MH. अवसनपरोप०.

दिण्णं पुरा जहिच्छं तओ अदेन्तेहिँ संट्ठियमभावा ।
गहिअं च पराहिन्तो तओ अ ओ लोह-पणएण ॥ ९७३ ॥
लोए अमुणिय-सारत्तणेण खण-मेत्तमुव्वियन्ताण ।
णियय-विवेअ-ट्ठविया गरुयाण गुणा पयट्टन्ति ॥ ९७४ ॥
गेण्हउ विहवं अवणेउ णाम लीलावहे वय-विलासे ।
दूमेइ कह णु देव्वो गुण-परिउट्ठाइं हिययाइं ॥ ९७५ ॥
अघडिय-परावलम्बा जह-जह गरुयत्तणेण विहडन्ति ।
तह-तह गरुयाण हवन्ति बद्ध-मूलाओ कित्तीओ ॥ ९७६ ॥

॥ ९७३ ॥ दत्तं पुरा आदौ यथेच्छम् इच्छानतिक्रमेण[1] विभवकाले । ततोपि* ददता [सं]स्थितम् अवश्यकर्तव्यकुटुम्बभरणार्थादि[2]धनादतिरिक्ताभावकाले[2] अभावाद्दानयोग्यस्य । सोढं च परावृत्तम् उपनतानामकृतार्थानां गमनम् ततोपि* च[3] दैवगत्या कुटुम्बभरणार्थार्थाभावे लोभार्थाः खलप्रणतयः सोढा महाजनेन । इति धिक् संसारम् ॥

॥ ९७४ ॥ लोके अज्ञातसारत्वेन क्षणमात्रम् [4]उद्विजमानानामपि निजकविवेकस्थापिताः सन्तो गुरूणां गुणाः प्रवर्तन्ते ॥

॥ ९७५ ॥ [[5]गृह्णातु विभवम् अपनयतु नाम लीलावहान् व्ययविलासान् । दुनोति कथं नु दैवं गुणपरितुष्टानि हृदयानि ॥]

॥ ९७६ ॥ अघटितपरावलम्बा अनाश्रितपराधीनत्वाः सन्तो[6]

---

[1] MH. °क्रमेणा.　[2] MH. °धनादिर° for °धनादतिरि°.　[3] MH. य for च.
[4] MH. °मानागामपि.　[5] MH. omits all commentary on this couplet, though it is found in Do J K P, [6] So MH.

आगम-लम्भे वय-परिणईऍ भङ्गेसु धण-विलासाण ।
थोवमसमञ्जसाइँवि हिययाइँ वहन्ति परिणामं ॥ ९७७ ॥
ण सहन्ति णिय-गुणा इर पुरओ गरुयाण इय विइन्तन्ता ।
णीयाहिगमे लहुआ गुणाण भावंचिअ हरन्ति ॥ ९७८ ॥
असलाहणे खलुच्चिय अलिय-पसंसाएँ दुज्जणो विउणं ।
अपयत्त-गुणे सुयणो दुहावि पिसुणत्तणं लहइ ॥ ९७९ ॥

१यथायथा गुरुत्वेन विघटन्ते सर्वसङ्गत्यागं[1] कुर्वन्ति तथातथा[2] गुरूणां भवन्ति बद्धमूलाः कीर्तयः एकान्तनिवासिनां सताम् ॥

॥ ९७७ ॥ आगमलम्भे उपनिषदादिशास्त्रपरिचये वयःपरिणत्या भङ्गे च स्तैनविलासानां स्तोकम् असमञ्जसानि हृदयानि धनम-२त्तानामपि वहन्ति माहात्म्यम् ॥ स्तोकं माहात्म्यं वहन्तीति संबन्धः ॥

[॥ ९७८ ॥ न शोभन्ते निजगुणाः किल पुरतो गुरूणाम् इति विचिन्तयन्तो नीचाभिगमे लघवो गुणाना भावमेव हरन्ति अपह-३रन्ति ॥ लघवो गुरूणा पुरतो निजगुणा ह्रस्वतरा विभास्यन्तीति भीत्या मूलत एव तांस्त्यजन्ति नीचैश्च सह वर्तन्त इति भावः ॥]

[॥ ९७९ ॥ अश्लाघने श्लाघनानर्हे पुरुषे । निन्द्य इत्यर्थः । खल्वेव निश्चयेनैव अलीकप्रशंसया दुर्जनो द्विगुणम् अपवृत्तगुणे अविद्यमान-४गुणे पुरुषे सुजनो द्विधापि पिशुनत्वं लभते ॥ निन्द्यस्य अलीकप्रशंसया दुर्जनो यथा द्विगुणं पैशुन्यं प्राप्नोति तथैव गुणहीनस्य धनाढ्यादेरलीकप्रशंसया सुजनोपि द्विगुणं पैशुन्यं प्राप्नोतीत्यर्थः ॥]

---

[1] MH. °संत्यागं for °सङ्गत्यागं. [2] MH. om. second तथा.

अप्पाण-निव्विसेसोत्ति एस मे जंपि भणइ नेहेण ।
तंपि खलो अत्थ-गईएँ ठवइ पिसुणत्तणेच्चेय ॥ ९८० ॥
उवरिमहो य धरन्तेहिँ कव्व-कणउज्जले अलंकारे ।
सीसइ सार-विसेसो विज्जा-विहवाण सवणेहिं ॥ ९८१ ॥
ण सिरी चला महग्घेसु ते ण तेच्चेय सावि जं मुयइ ।
ते उण ते तंचिय जइ मुयन्ति इह तीएँ को दोसो ॥ ९८२ ॥
तन्हा अखण्डियच्चिय विहवे अच्चुण्णएवि लहिऊण ।
सेलंपि समारुहिऊण किं व गयणस्स आरूढं ॥ ९८३ ॥

[॥ ९८० ॥ आत्मनिर्विशेषः आत्मना समः इति एष मे यमपि भणति स्नेहेन तमपि खलः अर्थगत्या स्थापयति पिशुनत्वे एव ॥ यं कमपि जनम् एष जनो मम प्राणवत् प्रिय इत्युक्त्या दुर्जनोङ्गीकरोति तं जनं स दुर्जनः अर्थात् आत्मवद् दुर्जनत्वे स्थापयति । अत एव दुर्जनस्य स्तुतिः प्रीतिर्वा सज्जनाना त्याज्या भवतीत्यर्थः ॥]

[॥ ९८१ ॥ उपरि अधश्च धारयद्भिः काव्यकनकोज्ज्वलान् अलंकारान् शिष्यते कथ्यते सारविशेषः विद्याविभवानां श्रवणैः कर्णैः ॥]

[॥ ९८२ ॥ न श्रीश्चला महार्घेषु । तान् न तानेव सापि यत् मुञ्चति । ते पुनस्ते तामेव यदि मुञ्चन्ति इह तस्याः को दोषः ॥]

[॥ ९८३ ॥ तृष्णा अखण्डितैव विभवान् अत्युन्नतानपि लब्ध्वा । शैलमपि समारुह्य किं वा गगनस्यारूढम् ? अत्रोक्तं भवति । अत्युन्नतानपि विभवान् लब्ध्वा न कोपि शान्ततृष्णो भवति । तत्रार्थान्तरन्यासः । यदि येन केनचित् पुरुषेण शैलशिखरमारूढं भवेत् तर्हि तेन गगनं समारूढमिति भवति किम् । नैव भवतीत्यर्थः । किं व गयणस्स आरूढं इत्यत्र गगनस्य को भाग आरूढः न कोपीत्यर्थः ॥]

पुर ओ सिरीऍ पिय-पङ्कयाइ कमलायरंपिव रयन्ति ।
मन्ने किविणा पहुणो पणाम-घडियञ्जलि-मिसेण ॥ ९८४ ॥
कुसुम-फलोसारिय-पायवेहिँ विणियत्त-सउण-पणएहिँ ।
तं किर ण मयंचिय महिहरेहिँ जलहिं विसन्तेहिं ॥ ९८५ ॥
सोवाए सुह-दुक्खागमम्मि आरम्भिणो फलमइन्ति ।
चिन्ता-णह-कण्डू-संभवम्मि विहिणो ण कण्डुयणे ॥ ९८६ ॥

[॥ ९८४ ॥ पुरतः श्रियाः प्रियपङ्कजायाः कमलादरमिव रचयन्ति मन्ये कृपणाः प्रभवः प्रणामघटिताञ्जलिमिषेण ॥ ३कमलानि श्रियाः प्रियाणीति कृत्वा कृपणा धनिनः प्रणामकृताञ्जलिव्याजेन तस्याः पुरतः कमलपूजा रचयन्तीति मन्ये इति समन्वयः ॥]

[॥ ९८५ ॥ कुसुमफलापसारितपादपैः विनिवृत्तशकुनप्रणयैः तत् किल न मृतमेव महीधरैः जलधिं विशद्भिः ॥ अत्रोक्त भवति । ३फलपुष्पविहीनैः पक्षिविहीनवृक्षकैः पर्वतैर्यत्समुद्रे प्रवेशनं न किं तत् तेषा मृत्युप्राय भवति । भवत्येवेति । महता दानसामर्थ्यनाशः पलायनं च मृत्युवदिति भावः ॥]

[॥ ९८६ ॥ सोपाये सुखदुःखागमे आरम्भिणः फलम् अयन्ते गच्छन्ति चिन्तानखकण्डूसंभवे विहिणो विधेः सकाशात् दैवात् जना ३न कण्डूयने ॥ फलमइन्ति इत्यनुषङ्गः । सुखागमवाञ्छा दुःखापगमवाञ्छा च उपायताध्ये भवतः । अतः उपायिनः स्वकीयस्योपायस्य फल सुखागमरूपं दुःखापगमरूपं च प्राप्नुवन्ति । दैवावलम्बिनस्तु ६चिन्तया कण्डूयन कृत्वा तादृशं फलं न लभन्त इत्यर्थः ॥]

मोहाहिभवेण सिरिं चिर-वोलीणं विमग्गमाणाण ।
दूरीभवन्तु आगन्तुयाउ कह मा समिद्धीओ ॥ ९८७ ॥
आयार-पेसलाणवि हुवन्ति एमेय विहि-णिओएण ।
विणियत्तीओच्चिय आवईओ मन्ने समाहिलेत्ति ॥ ९८८ ॥
जम्मि अविसण्ण-हिययत्तणेण ते गारवं वलग्गन्ति ।
तं विसममणुप्पेन्तो गरुयाण विही खलो होइ ॥ ९८९ ॥
हिययस्स विणिव्ववणे इह लोएच्चिय समप्पिय-फलाइ ।
वीयं पर-लोय-फलं ण रण्ण-वसहीइ सद्दिहिमो ॥ ९९० ॥

[॥ ९८७ ॥ मोहाभिभवेन श्रियं चिरातिक्रान्तां विमार्गमाणानां दूरीभवन्तु आगन्तुकाः कथं मा समृद्धयः ॥ भवन्त्येवेत्यर्थः ॥]

[॥ ९८८ ॥ आकारपेशलानामपि भवन्ति एवमेव विधिनियोगेन विनिवृत्तय एव आपदो मन्ये समाखिला इति ॥]

[॥ ९८९ ॥ यस्मिन् विषमे दुःखे अविषण्णहृदयत्वेन ते गौरवम् अवलगन्ति तद् विषमं दुःखम् अनुप्रयन् गुरूणां विधिः खलो
३ भवति ॥ प्राप्तेपि दुःखे ये अविषण्णहृदयाः सन्तो गौरवं न त्यजन्ति तेषां गुरूणां दुःखम् अनपनयत् दैवं दुष्टं मन्तव्यम् इत्यर्थः ॥]

[॥ ९९० ॥ हृदयस्य विनिर्वपणे श्रद्धास्यामः इह लोक एव समर्पितफलायां बीजं परलोकफलं न अरण्यवसत्यां श्रद्धास्यामः ॥
३ परलोकः फलं यस्य तत् सदाचारतपश्चर्यादिरूपं बीजम् इह लोक एव दत्तफलायामरण्यवसत्यां न क्षिपामः अपि तु हृदयस्य विनिर्वपणे ईश्वराधीनीकरणे क्षिपाम इत्यर्थः । अरण्यवसतिः केवलम्

रमइ विहवी विसेसे थिइ-मेत्तं थोय-वित्थरो महइ ।
मग्गइ सरीरमधणो रोई जीएच्चिय कयत्थो ॥ ९९१ ॥
मूले निबिडायन्ता विरलुग्गारा तओ पसङ्गेसु ।
कालेण सउरिसाणावि कहाणुबन्धा निमिल्लन्ति ॥ ९९२ ॥
विरसायन्ता बहलत्तणेण हियए खलन्ति परिओहा ।
थोय-विहवत्तणेणं सुहंभरप्पच्चिय सुणन्ति ॥ ९९३ ॥
विरसम्मिवि पडिलग्गं ण तरिज्जइ कहवि जं नियत्तेउ ।
हिययस्स तस्स तरलत्तणम्मि मोहो इह जणस्स ॥ ९९४ ॥

६ ऐहिकफलानां शान्तिसुखादिरूपाणां दात्री न तु परलोकार्जनरूपाणां सुखानाम् इति भावः ॥]

[॥ ९९१ ॥ रमते विभवी विशेषे । स्थितिमात्रं स्तोकविस्तारः इच्छति । मार्गयति शरीरम् अधनः । रोगी जीव एव कृतार्थः ॥]

[॥ ९९२ ॥ मूले निबिडायमानाः विरलोद्गारास्ततः प्रसङ्गेषु कालेन सत्पुरुषाणामपि कथानुबन्धा निमीलन्ति ॥]

[॥ ९९३ ॥ विरसीभवन्तो बहलत्वेन हृदये स्खलन्ति विनश्यन्ति अनुपभुक्ता एव विनष्टा भवन्ति परिओहा (?) परिभोगाः १परिभोग्यवस्तूनि । स्तोकविभवत्वेन सुखंभरात्मान एव सुणन्ति (?) शृण्वन्ति श्रूयन्ते ॥

एवशब्दो भिन्नक्रमः । बहला विभवा जनान् विरसान् कुर्वन्ति अनुपभुक्ता एव सन्तः । अल्पविभवत्वेनैव जनाः सुखिन इति २श्रूयन्ते इति भावार्थेन भवितव्यम् ॥]

[॥ ९९४ ॥ विरसेपि प्रतिलग्नं न तीर्यते शक्यते कथमपि यत्

हिययम्मि गाढ-घडिएहिं दोवि मण्णे समं ठविज्जन्ति ।
बुद्धीओ उहय-लोयम्मुहीओ जुयईण थणएहिं ॥ ९९५ ॥
पहरइ कह णु अणङ्गो कह णु हु विन्धन्ति कोसुमा बाणा ।
इय कामोच्चिय अफुडे फुडाइं तत्तो कह सुहाइं ॥ ९९६ ॥
हिययस्स निट्ठुरत्तणमिणमो किं संठवेहि महिलाण ।
अत्तो पओहराणं वज्जंचिय वसइ पयाण ॥ ९९७ ॥

निवर्तयितुं हृदयं हृदयस्य तस्य तरलत्वे चञ्चलत्वे मोहः इह जनस्य ॥
३ हृदयं चञ्चलं भवतीति या जनस्य बुद्धिः सा मोहात्मिका । विरसा-
दपि हृदयस्य अनपकर्षणीयत्वात् । इति भावः ॥]

[॥ ९९५ ॥ हृदये गाढघटितैः द्वे अपि मन्ये समं स्थाप्येते
बुद्धी उभयलोकोन्मुख्यौ युवतीनां स्तनकैः ॥ इदमुक्तं भवति ।
३ उभयलोकोन्मुख्यौ ऐहिकपारत्रिकश्रेयः संबन्धिन्यौ बुद्धी युवतीनां
स्तनकैस्तासां हृदये गर्त इव स्थाप्येते ते च स्तनकाः पिधानस्थान-
भूता हृदयरूपस्य गर्तस्य मुखे तिष्ठन्ति तथा च कृत्वा ते उपरि
६ उदेतुमसमर्थे कुर्वन्तीति । युवतिस्तनलम्पटा ऐहिकपारत्रिकनिःश्रेय-
सपराङ्मुखा भवन्तीत्यर्थः ॥]

[॥ ९९६ ॥ प्रहरति कथं नु अनङ्गः ? कथं नु खलु विध्यन्ति
कौसुमा बाणाः ? इति काम एव अस्फुटे स्फुटानि तस्मात् कथं
३ सुखानि ? अनङ्गः कौसुमैर्बाणैः कामिनः प्रहरतीत्यादिः सर्व एव
कविकल्पनालापः । स एव नास्ति अनङ्गः परमार्थतः । अतस्तस्मात्
कविसमयेन भाव्यानि सुखान्यपि तथैव अपरमार्थानीति भावः ॥]

[॥ ९९७ ॥ हृदयस्य निष्ठुरत्वम् इदं हृदयं किं कथं संस्थापयि-
ष्यति आत्मनि धारयिष्यति महिलानाम् ? अतः पयोधराणां वज्रमेव

रमइ य चरिए अप्फुल्लयम्मि खिज्जइ य नियय-सीलेण ।
निन्दइ य पर-सहावं सिहइ य लोओ पर-गुणाण ॥ ९९८ ॥
मग्गव्व दीह-धवला मण्णे चिहुरा जणस्स जायन्ति ।
वोलन्ताण अणुदिणं जहागयं हियय-भावाण ॥ ९९९ ॥
सव्वङ्गं विणिवेसो णईइ पलिएहिं णूण दावेइ ॥
आसन्नमिमम्मि जरा-करङ्क-भावं सरीरम्मि ॥ १००० ॥

३ वसतिः एतासाम् ॥ इदमुक्तं भवति । स्त्रीणां निष्ठुरत्वस्य वसतिः वसतिस्थानं तासां कोमलहृदये कथं भवेत् ? नैव भवति । अतः पयोधरद्वयोपलक्षितस्य कठिनत्वस्य वसतिर्वज्रम् एव भवति । तासां
६ पयोधराभ्यामधो वज्रं वर्तते न तु कोमलं हृदयम् इति यावत् । कोमलं मन्यमानमपि स्त्रीहृदयं वज्रवत्कठिनं भवतीति ॥]

[॥ ९९८ ॥ रमते च चरिते आत्मसबन्धिनि स्वर्कार्ये खिद्यते च निजकशीलेन निन्दति च परस्वभावं स्पृहयति च लोकः परगु-
३ णानां परगुणेभ्यः ॥ विरुद्धवर्तनो लोक इत्यर्थः ॥]

[॥ ९९९ ॥ मार्गा इव दीर्घधवला मन्ये चिकुरा जनस्य जायन्ते अतिक्रामताम् अनुदिनं यथागतं हृदयभावानां कामादिचेष्टानां यौव-
३ नसहचारिणाम् ॥

कामादिचेष्टाशक्तयो हि यौवनदशायां यथा क्रमेण आगच्छन्ति तथा ता वार्द्धक्ये क्रमेणैव अपगच्छन्ति । तासामागमनगमनैरिव
६ केशा मार्गा इव धवला भवन्तीत्युत्प्रेक्ष्यते ॥]

[॥ १००० ॥ सर्वाङ्गं विनिवेशो नद्याः पलितैर्नूनं दर्शयति आसन्न अस्मिन् जराकरङ्कभावं शरीरे ॥

सव्व-त्थामोणमियं ओहुरमायड्डियं वलि-लयाहिँ ।
धरणि-अलाहिमुहंपिव सरीरमिणमो जरी वहइ ॥ १००१ ॥
अङ्गेसु बिन्दु-णिबिडा णिवडइ परिणाम-जज्जरिज्जन्ती ।
तिलय-च्छलेण मण्णे कसण-च्छायव्व चिहुराण ॥ १००२ ॥
गब्भुग्गम-लङ्घिय-जोव्वणाण घरिणीएँ विमण-पिय-दिट्ठं ।
थणयाण दुद्ध-धारा-णिहेण पलियंव णिक्खमइ ॥ १००३ ॥
सयलं विराम-विरसत्तणेण दुक्खं सुहंचिय ण णाम ।
दुक्खाभावो सोक्खं ण जेण ण हु तेण दुक्खंपि ॥ १००४ ॥

३ सर्वाङ्गे वक्रत्वस्य यः प्रवेशो वार्द्धक्ये जायते स जरायाः करङ्क इवेत्युत्प्रेक्ष्यते । करङ्कः नारीकेलादिमयं दीर्घवक्रं भाण्डं कापालिकादिभिर्भिक्षाग्रहणार्थं भृतम् ॥]

॥ १००१ ॥ सर्वस्थामावनतम्[1] अधोमुखम् आकृष्टं वलिलताभिः धरणितलाभिमुखमिव शरीरमेतत् जरी वहति ॥ स्थाम बलं शरीरै-
३ कदेशश्च ॥

॥ १००२ ॥ अङ्गेषु बिन्दुनिबिडा निपतति परिणामेन जर्जरीक्रियमाणा तिलकच्छलेन मन्ये कृष्णच्छायेव[2] चिकुराणाम् ॥ [3]जर-
३ या जर्जरीकृता केशकृष्णतैव विगलिता देहबिन्दुत्वमापन्नेत्युत्प्रेक्षा ॥

॥ १००३ ॥ [4]गर्भोद्गमलङ्घितयौवनानां [5]गृहिणीनां विमनस्कप्रियदृष्टं स्तनानां दुग्धधारानिभेन पलितामिव निष्क्रामति ॥ जीर्ण-
३ यौवनत्वेन प्रियतमायाः विमनस्कत्वं प्रियतमस्य ॥

॥ १००४ ॥ सकलं विरामविरसत्वेन दुःखं सुखं वाँपि न नाम । सुखलेशस्य वैषयिकदुःखभरेणानुविद्धत्वात् । किं च दुःखा-

[1] MH, °वमत° for °वनत°. [2] MH, °छायेवं. [3] MH, जराया. [4] MH, गब्भोद्गलंघित°. [5] MH, घरिणीनां.

फुरइ य फुडो अभावस्स एस भुवण-च्छलेण आयारो।
आलोयण-णिव्वडिओव्वणील-भावो णह-यलस्स ॥ १००५ ॥
इय विरसमिमं संसारमावसन्ताण वो फलममोल्लं ।
णिव्वडउ पावणाणं गुणाण पहुणो णिसमणेण ॥ १००६ ॥

अवि य ।

आसा-गय-दाणायन्त-कसण-कण्ठ-प्पहा-हओ लहइ ।
केसर-कलाव-कराणिं सोच्चिय सिढिलो जडा-निवहो ॥ १००७

१ भावमात्रं सुखम् न [1]तु वस्त्वन्तरम् एवं येन यस्मात् तेन तस्मान्न न खलु दुःखं सर्वमपि । किं तर्हि । सर्वमेव दुःखं विवेकिनामिति संसारविवेकिभिर्व्यापारमात्रं[2] हेयम ॥

॥ १००५ ॥ स्फुरति च स्फुटम् अभावस्यैष भुवनच्छलेन आकारः । आलोकनेन अविद्यावासनानिर्मितावभासेन निर्वृत्तः कल्पित इव नीलभावो नभस्तलस्य ॥ सर्वं शून्यमिति[3] माध्यमिकाः । तेन संसारग्रहो न युक्तः ॥

॥ १००६ ॥ इति विरसम् इमं संसारम् आवसता [वो] युष्माकं फलम् अमौल्यम् अप्रतिपक्षम् अमलं वा निर्वर्तताम्[4] पावनानां गुणानां प्रभोर्यशोवर्मणः सबन्धिनां निशमनेन आकर्णनेन ॥ महाकुलकम् ॥

अपि च ।

[॥ १००७ ॥ आशागजदानायमानकृष्णकण्ठप्रभाहतो लभते केसरकलापसादृश्य स एव शिथिलः जटानिवहः ॥

३ शिवस्य यो जटानिवहः स शिवसिंहस्य केसरता प्राप्त इति यावत् ॥]

---

[1] MH. ननु. for न तु [2] MH. ससारविविकिभ्यापारसर्वं जेयम्, which seems corrupt. The emendation is conjectural. [3] MH. सर्वन्यमिति The emendation is conjectural. [4] MH. निवर्तता.

वहइ मणि-किरण-रञ्जिय-सीस-निवेसिय-फणा-समोसरिओ ।
भुयइन्दो पट्ठि-पहोलि-रुद्द-लङ्गूल-वेलम्बं ॥ १००८ ॥
ताओच्चिय रहस-विसट्ट-वयण-कुहरोयराओ पावेन्ति ।
जालावली-विलासं उत्तंस-कवाल-मालाओ ॥ १००९ ॥
पडिमा-मग्गा सिर-ससि-यलाएँ[1] सच्चविय-णह-मुहोइण्णा ।
तेच्चिय हत्थेसु णहङ्कुसत्तणं एन्ति णिन्तूण ॥ १०१० ॥

[॥ १००८ ॥ वहति मणिकिरणरञ्जितशीर्षनिवेशितफणासमपसृतो भुजगेन्द्रः पृष्ठिप्रभावलिरुद्धलाङ्गूलविडम्बनाम् ॥

१ स्वशिरोमणिना शिवशिरो रञ्जितं कृत्वा तत्र फणां निवेश्य शिष्टशरीरेण शिवपृष्ठोपरि पादपर्यन्तमपसरन् वासुकिः शिवसिंहस्य पुच्छतां गत इत्यर्थः । पृष्टिप्रभावलिः प्रभावती पृष्टितति: । ६ सा विभक्ता येन तादृशस्य पुच्छस्य विडम्बनामनुकरणमिति योज्यम् ॥]

[॥ १००९ ॥ ता एव रभसविश्लिष्टवदनकुहरोदराः प्राप्नुवन्ति जालावलीविलासम् उत्तंसकपालमालाः ॥

१ अत्यन्तोद्घाटितवदनकुहरा याः शिवशिरःस्थकपालमालास्ता एव शिवसिंहस्य जालावलीत्वं प्राप्ताः । जालावल्यः जालरूपापक्ष्माः सिंहशिरःस्थाः केशा दृष्टप्रसिद्धाः ॥]

॥ १०१० ॥ प्रतिमामार्गाः शिरःशशिकलायां सत्यापितनखमुखावतीर्णाः त एव हस्तयोः नखाङ्कुशत्वं यन्ति निर्गम्य ॥

[1] Dc, the only MS. in which stanzas 1007-1011 occur, wrongly omits एँ, which we restore by conjecture.

इय तुलिउमहिलसन्तेण जस्स बल-विब्भमं ति-णयणेण ।
भेसिय-गोरि-मइन्दं मइन्द-रूवेण परिणमियं ॥ १०११ ॥
खुडिया इमेण समरङ्गणेसु रिउ-वारणाण कर-दण्डा ।
णासा-विमुक्क-जीहाइ-रुहिर-धारा विसहरव्व ॥ १०१२ ॥
मइ-धूम-लया एयस्स सुचरियाहूय तियस-णाहस्स ।
सुर-करिणो बहल-मयम्बु-सामला सहइ सरणिव्व ॥१०१३॥
लहुईकयावि गुण-गारवेण गरुयावि णियय-कुल-उव्वा ।
अप्पाण-गारवेणं पुणोवि गुरुईकया जेण ॥ १०१४ ॥

१ शिवस्य नखाग्राणां ये प्रतिमानिवेशाः शिरःशशिकलायां कृतास्त एव ततो निर्गम्य शिवसिंहस्य हस्तयोस्तीक्ष्णनखत्वं प्राप्ता इति भावः ॥]

[॥ १०११ ॥ इति तोलितुम् अभिलषता यस्य बलविभ्रम त्रिनयनेन भीषितगौरीमृगेन्द्रं मृगेन्द्ररूपेण परिणमितम्]

॥ १०१२ ॥ खण्डिता अमुना यशोवर्मणा समराङ्गणेषु जैयवारणानां करदण्डा नासाविमुक्तरुधिरैः स्फुरज्जिह्वा विषधरा इव ॥
१ नासाविमुक्तजिह्वा[भ]रुधिरधारा इति पाठान्तरम् ॥

॥ १०१३ ॥ मखधूमलता एतस्य सुचरिताहूतत्रिदशनाथस्य सुरकरिणः [1]ऐरावणस्य बहलमदाम्बुश्यामला शोभते सरणीव[2] ॥

१ सुचरितं शोभनमाचरितं यज्ञादि । तत्र साक्षादाहूत इन्द्रः ससेन आयातीति दर्शितम् ॥

॥ १०१४ ॥ लघूकृता अपि [[3]गुणगौरवेण गुरवोपि निजकुकु-

---

[1] MH. पराबणस्य. [2] MH. सरणिव्व.
[3] MH, omits the words shown in brackets,

पहु-धम्म-बन्धणे संठियस्स विवरीय-सासिय-जयस्स ।
करुणा-णीसास-सहा सहन्ति संरम्भ-भिउडीओ ॥ १०१५ ॥

अह वा २४

कुम्माहिवेण दीसइ उंण्णामिय-सङ्ख-रयण-वलएण ।
तियसाण संभमुग्गाहिअग्घ-वत्तोव्व-सलिल-णिही ॥१०१६॥

लपूर्वे आत्मगौरवेण पुनरपि गुरूकृता येन] ॥ गुरूकृताः पूर्वे
३ स्ववंश्या यशोवर्मणेत्यर्थः ॥

॥ १०१५ ॥ प्रभुधर्मेण यद्दुष्टानां नीत्यर्थं बन्धनं तत्र [सं]स्थिते
चौरादिवर्गे विपरीतानुशिष्टजगतो [1]बन्धनादिनैरपेक्ष्येण आज्ञामात्र-
३ [2]मार्गस्थापितलोकस्य करुणानिःश्वाससहाः शोभन्ते संरम्भभृकुटयः ॥
ऐकान्तिककारुण्येन[3] न [4]जगत् मार्गे तिष्ठतीति भृकुटियोगेन रसद्वयानु-
प्रवेशो वर्णितः ॥ [5]पहुधम्मबन्धने संठियस्स वि[वरी]अमासिनो जस्से-
६ ति पाठान्तरम् ॥ प्रभुधर्म एव बन्धनमिव । परायत्तत्वकारित्वात् ।
प्रभुत्वं भयानकरसव्यतिरेकेण न निर्वहतीति कृत्वा अनभिमतदारुणं
रूपं करोत्यत एवाह विपरीतमर्शकारिण इति । मर्शो विमर्शः ॥

॥ १०१६ ॥ अथ हयवतारयशोवर्मकर्तृकोदधिमथनं चतुर्विंश-
तिकुलकेन [आह] । कूर्माधिपेन दृश्यते उन्नामितशङ्खरत्नवलयेन
३ त्रिदशानां संभ्रमोद्गाहितार्घपात्र[6] इव[7] सलिलनिधिः ॥ मन्दरधारणा-
र्थपातालोद्भवकूर्माधिपयुतः समुद्रः एवम् उत्प्रेक्षितः ॥

---

[1] MH. बंधनादिनिरपेक्षेनाज्ञामात्र°. The correction is supplied by the same note quoted in the margin of Dc. [2] MH. °मार्गे. [3] MH. एका°. [4] MH. जरान्मार्गेतीति. The correction is supplied by the same note quoted in the margin of Do. [5] MH. बहधंमबधेने संतियस्स विअ सासिनो यस्येति [6] MH. संभ्रमोद्गतीतार्घ [7] MH, reads the इव after सलिल° thus: सलिल इव निधिः.

उम्मिल्लस्सवि चिर-याल-मुक्क-णीसास सिढिल-देहस्स ।
पट्ठी पुणो तरङ्गेहिँ लङ्घिया कमढ-णाहस्स ॥ १०१७ ॥
दीसन्ति कुम्म-तुलिया घणव्व पुणरुत्त-विज्जु-विप्फुरणा ।
ऊसास-दिट्ठ-तम्बिर-कण्ठ-च्छेया महा-मीणा ॥ १०१८ ॥
पेच्छन्ति सुर-दइच्चा घडिय-धरा-मग्ग-गोर-परिणाहं ।
पट्ठिं पेरन्त-सहाव-सामलं कमढ-णाहस्स ॥ १०१९ ॥
कुम्म-ट्ठियस्स दीसइ जलहिम्मि तरङ्ग भङ्गर-णिवेसा ।
ण-पहुत्त-रसा-यल-कुञ्चियव्व फडिमा महि-हरस्स ॥ १०२० ॥

॥ १०१७ ॥ उन्मग्नस्यापि चिरकालं मुक्तनिःश्वासशिथिलदेहस्य पृष्ठं पुनस्तरङ्गैर्लङ्घितं कमठनाथस्य कूर्मपतेः ॥ भूभारखेदकृतो १ निःश्वासः ॥

॥ १०१८ ॥ दृश्यन्ते उन्मज्जता कूर्मेण तुलिता उन्नमिता घना इव पुनरुक्तविद्युद्विस्फुरणा उच्छ्वासदृष्टताम्रकण्ठच्छेदा महामीनाः ॥ २ पुनरुक्तमभ्यस्तम् ॥

॥ १०१९ ॥ प्रेक्षन्ते सुरा दैत्याश्च घटितधरामार्गगौरवपरिणाहं [पृष्ठं] पर्यन्तस्वभावश्यामलं कमठनाथस्य ॥ आश्रितया भूम्या ३ यो घृष्टः पृष्ठप्रदेशः स गौरीभूतः । पार्श्वानि तु स्वभावश्यामलानि कूर्मस्य ॥

॥ १०२० ॥ कूर्मस्थितस्य दृश्यते[1] जलधौ तरङ्गभङ्गुरनिवेशा न प्रभवता [2]अवर्तमानेनापर्यवसितेन रसातलेन कुञ्चितेव साकुञ्चनेव[3]

[1] MH. दृश्यंते. [2] MH. आवर्तमानेन. [3] MH. सांकाचितेव.

वलइअ-भुयङ्ग-वलयाववीड-पुञ्जिय-णमन्त-साहग्गा ।
अग्गेहिँ सेल-घडिया मूलेहिँ दलन्ति दुम-णिवहा ॥ १०२१ ॥
भुययाहिवस्स णिहसा झिज्जन्ति उरम्मि खर-हरन्तीओ ।
वण-गण्ठि-गयाओ विहङ्ग-णाह-णह-कोडि-कीलाओ॥१०२२॥
फुट्टन्ति पायवाणं रय-वित्थाराववद्ध-परिवेसा ।
विणियत्ति-समय-ताडिय-तडाओ पारोह-मालाओ ॥१०२३॥
अट्ठिय-गिरि-वलण-गयागयम्बुवोच्छिण्ण-णिवडिय-तडाओ ।
पत्ताओ विअड-भावं तलिणाओवि कडय-सरियाओ १०२४

३ प्रतिमा प्रतिबिम्बं महीधरस्य ॥ कल्लोलकस्य [1]वशेन चन्द्रादिप्रतिबिम्बं भङ्गुरनिवेशं चलं[2] दृष्टम् ॥

॥ १०२१ ॥ वलयीकृतभुजंगवलयावपीडमुक्तनमच्छाखाग्राः अग्रैः शैलघटिता मूलैर्दलन्ति द्रुमनिवहाः ॥

॥ १०२२ ॥ भुजगाधिपस्य गिरिनिघर्षात्[3] क्षीयन्ते [उरसि] खरखराशब्दं कुर्वन्त्यः व्रणग्रन्थिगता विहंगनाथनखकोटिकीलाः ॥
३ गरुडेन सह युद्धे घातव्रणत्वं वासुकेः ॥

॥ १०२३ ॥ स्फुटन्ति पादपानां रयविस्तारावबद्धपरिवेषा विनिवृत्तिसमयताडिततटाः प्ररोहमालाः ॥ रयो वेगः भ्रमितमन्द-
३ रस्य । तन्नेत्रत्वेन च व्यवस्थितेन वासुकिना स्वीक्रियमाणाः प्ररोहाः परिवेषत्वं वलयाकृतत्वमापद्यन्ते । ततः पुनः प्रत्यावर्तमानेन मुक्ता उद्वेष्टनयोगात्[5] गिरितटाः घ्नन्ति ॥

॥ १०२४ ॥ [6]अस्थितगिरिवलनगताम्बुव्युच्छिन्ननिपतित-

---

[1] MH. कशेन. [2] MH. बलं. [3] MH. °घर्षा. for °घर्षात्.
[4] MH. खरहरा°. [5] MH. °योगा for °योगात्. [6] MH. गताना तु वुच्छिन्न

परिसिढिल-वियड-मूला तेच्चेय वहन्ति पढम-तणु-धारा ।
भुयइन्द-णिहस-विहडन्त-विवर-मूला जलुप्पीला ॥ १०२५ ॥
वीसाम-मन्थरायन्त-सेल-वोछिण्ण-दूर-वडणाओ ।
मडहं कमेण वलयं णिज्झर-धाराओ बन्धन्ति ॥ १०२६ ॥
पावन्ति वलिय-वित्थय गिरि-कडय-णिहंसणा तलिण-मूला ।
वित्थारं दसण-च्छेय-मण्डला दिग्गइन्दाण ॥ १०२७ ॥
णिहस-विरिक्क-दुम-लओ जह-जह सेलम्मि घडइ भुयइन्दो ।
तह-तह दीहायन्तो पुणोवि वलइज्जइ गिरिम्मि ॥ १०२८ ॥

तटा. प्राप्ता विकटभावं तन्व्यो निर्नम्बमरितः ॥ अभिथनमनवरनम ।
१ गतागतयुक्तैरम्बुभिम्नटविघटने अल्पा अपि महत्यो नद्यो जाताः ॥

॥ १०२५ ॥ प्रतिशिथिलविकटमूलास्त एव वहन्ति प्रथमतनु-
धाराः भुजगेन्द्रनिघर्षविघटमानविवरमूला[1] जलोत्पीडाः ॥ उत्पीडः
२ समूहः प्रवाहः ॥

॥ १०२६ ॥ [विश्राममन्थरायमाणशैलव्युच्छिन्नदूरपतनाः
अल्पं क्रमेण वलय निर्झरधारा बध्नन्ति] ॥ भ्रमति मन्थाने सति
२ प्रतिहतोत्पतिता धारा दूरं पतन्ति । विश्रान्त्यर्थावरोधे तु सति न
दूरं गच्छन्ति वलयाकार च स्वाधारलग्न बध्नन्ति ॥

॥ १०२७ ॥ प्राप्नुवन्ति वलितविस्तीर्णगिरिकटकनिघर्षणतनु-
मूला विस्तारं दशनच्छेदमण्डला[2] दिग्गजेन्द्राणाम ॥ मन्दरमहत्त्वमत्र
२ तात्पर्यार्थः । दिग्गजेन्द्रदशनव्यापादनात् ॥

॥ १०२८ ॥ निघर्षणेन [3]विरिक्तास्फोटितपतिता [4]द्रुमलता येन स

1 MH. °विकटमान°. [2] MH. °च्छेदं मडला. [3] MH. विरक्ता°. [4] MH. द्रूम°

णिहस-परिगलिय-वासुइ-णिम्मोय-रयावबद्ध-परिवेसो ।
कुम्मम्मि होइ खण-विरइ आलवालोव्व सलिल-निही॥ १०२९॥
कय-लद्धालोयं फणि-णिहंस-झिज्जन्त कड-पणट्टासु ।
णिन्ति अविणिक्खमन्तावि वण-यरा महिहर-दरीसु ॥ १०३०॥
होन्ति गिरि-वलण-भावा अण्णण्ण-दिसा घडन्त-कडयाण ।
सरलंपि पडन्तीणं सिलाण कुडिलव्व गइ-मग्गा ॥ १०३१ ॥

यथायथा शैले घटते सबध्यते भुजगेन्द्रः तथातथा दीर्घायमाणः पुन-
३ र्विवैल्यते[1] वेष्ट्यते गिरौ ॥ अपसृततरुविटपे मन्दरमन्थने[2] तनुत्वं यथा-
यथा उत्पद्यते तथातथा नेत्रत्वमापन्नो वासुकिः अन्यान्यानि[3] वेष्ट-
नानि भजत इत्यर्थः ॥

॥ १०२९ ॥ निघर्षपरिगलितवासुकिनिर्मोकरयाववद्धपरिवेषः
कूर्मे मन्दरमूलाधिकपरिमाणे मन्दरमूलस्थे भवति क्षणविराचिनालः
३ वालमिव गिरिमूलम् ॥ निर्मोकः सर्पचर्म ॥

॥ १०३० ॥ [4]क्रमलब्धालोकं कृत्वा [5]फणिनिघर्षणक्षीयमाणप्रन-
ष्टतटासु सतीषु निर्यान्ति अविनिष्क्रामन्तोपि[6] वनचरा महीधरदरीषु॥

॥ १०११ ॥ भवन्ति [7]गिरिवलनभावाद्धेतोः अन्योन्यदिग्घटमान-
कटकानां सरलमपि कृत्वा पतन्तीनां [शिलानां] कुटिला इव गति-
३ मार्गाः ॥ वलतो मन्थनमन्दरस्य[8] उत्तरादिग्व्यवस्थिताः कटका दक्षि-
णया दिशा अन्योन्यं संबध्यन्ते ॥ दक्षिणदिग्गतास्तु उत्तरया [इति]
अन्योन्यदिग्घटमानकटकत्व शिलानाम् । यतश्च प्रदेशाच्छिला:

---

[1] MH. °कल्पते for °वल्यते. The emendation is conjectural. [2] MH. मथने. [3] MH अन्यान्यानि. [4] MH. °लब्धालोह. [5] MH. °प्रणष्ट°. [6] MH. °निष्क्रामतोपि. [7] MH. °वलण°. [8] MH. मंथम°.

उच्छलिय-सलिल-पूरिय-गयण'दिसा-वलय-पडिहओयासो ।
खण-तुच्छम्मि पडिरवो णवर समुद्दच्चिय वलग्गो ॥ १०३२ ॥
वासुइ-णिहसुम्मूलिय-पक्ख-च्छेय-वण-गण्ठि-णिव्वडिया ।
णिवडन्ति सेल-कडयाउ वज्ज-धारा-तड-क्खण्डा ॥ १०३३ ॥
पसरन्ति वलन्तोअहि-मण्डलइज्जन्त-कड्ढिय-सरीरा ।
सुंकार-सरलिआवत्त-पसिढिला णवर भुयइन्दा ॥ १०३४ ॥

६ पतन्ति तस्मिन् गच्छति[1] सति अपादानापेक्षया स्पष्टमपि कृत्वा पतन्त्यः कुटिलमार्गा इव लक्ष्यन्ते ॥

॥ १०३२ ॥ उच्छलितसलिलपूरितगगनदिग्वलयत्वात्प्रतिहतावकाशः [2]क्षणतुच्छे प्रतिरवः केवलं समुद्र एवावलग्नः ॥ मन्दराघातादुच्छलितेन जलधिजलेन गगने पूरिते सति तत्रानवकाशः [सन्] क्षणमात्ररिक्ते समुद्रे एव प्रतिशब्दः समुल्ललासेत्यर्थ. ॥

॥ १०३३ ॥ नेत्रत्वापन्नवासुकेर्निघर्षोन्मूलिता ये[3] पक्षच्छेदव्रणा [4]इन्द्रप्रहारकृताः [तत्संबन्धिभ्यो ग्रन्थिभ्यो [5]निर्वर्तिताः] पृथग्भूताः निपतन्ति शैलकटकात् नष्टशल्यत्वापन्नवज्रधारामिश्रास्तटखण्डाः ॥

॥ १०३४ ॥ प्रसरन्ति वलदुदधिमण्डलीक्रियमाण [कृष्ट] शरीराः [6]सूत्कारसरलीकृतावर्तत्वेन प्रशिथिलीभूतशरीराः केवल भुजगेन्द्राः ॥ नवरं केवलम् । एवं नाम महान्तो जलधौ सर्पाः ये[7] [8]फूत्कारैर्मन्दरवलनोत्पन्नानावर्तान् सरलान् कुर्वन्ति[8] ॥

---

1 MH. गमस्तिमप्रपदानापेक्षया. [2] MH. क्षणातुच्छे. [3] MH. वासुकिर्नि°.
[4] MH. °प्रमाण° for ° प्रहार°, which is a conjectural emendation [5] MH. is apparently mutilated here. The addition is conjectural. [6] MH °शरीरास्सत्कार°. [7] MH. सपायां for सर्पा ये. [8] MH. is here mutilated, reading °वलनोन्पन्नानाव. Doubtless the copyist left out some words after नव. The correction is conjectural.

तरु-वलिय-लया-लच्छि लहन्ति सेलम्मि कडय-सरियाओ ।
उम्मोइय-वासुइ-णिहस-मग्ग-संदाणि अ-जलाओ ॥ १०३५ ॥

कडएहिँ तहेय मही-सिहरेहिँ णहंव पेल्लियं गिरिणो ।
अल्लीणं णवर दिसाहिँ णिहस-तणुयम्मि मज्झम्मि ॥१०३६॥

कुम्म-विणिहिट्ठ-मूलो भुययाहिव-णिहस-तणुइयाहोओ ।
कह-कहवि पढम-णिमिओ सुहेण ओसारिओ सेलो ॥१०३७॥

घडियं मन्दर-दर-दूमियम्मि संखुहिय-जलहि-तण्णायं ।
सिसिरोवयार-पङ्कंव कुम्म-वीढम्मि महि-वेढं ॥ १०३८ ॥

॥ १०३५ ॥ वलिततरुलतालक्ष्मीं लभन्ते शैले कटकसरितः उन्मोचितवासुकिनिघर्षमार्गसंदानितजलाः ॥ लक्ष्मीः शोभा ॥

॥ १०३६ ॥ कटकैस्तथैव महीशिखरैर्नभः प्रेरितं मन्दरगिरेः समुद्रादुत्तीर्णस्य[1] [आलीनम् आश्लिष्टमिव केवल] दिग्भिर्निघर्षतनौ ३ मध्ये ॥ कटकशिखरनेत्रनिघर्षस्थानमहत्त्ववर्णनमत्र[2] तात्पर्यार्थः ॥

॥ १०३७ ॥ कूर्मविनिघृष्टमूलो भुजगाधिपनिघर्षतनूकृताभोगः सन् यः पूर्वं कथंकथमपि निमितः समुद्रे क्षिप्तोभृत्[3] स सुखेनापसा- ३ रितः उत्कालितः [शैलः] ॥ तले कूर्मनिघर्षेण मध्ये च वासुकिनोत्क्षेपणेन लघूकृतत्वात् ॥

॥ १०३८ ॥ घटितं संबद्धं मन्दरेण मनाग्दूमितं खेदितम् [अपि] संक्षुब्धेन समुद्रेण तन्नायम्[4] आर्द्रं शिशिरोपचारार्थं पङ्कमिव कर्दम इव

---

1 MJH. समुद्रादुत्तीर्णदिग्भिनि⁰. The emendation and addition are conjectural [2] MH. ⁰नेत्री⁰. [3] MH. क्षिप्तोतत् for क्षिप्तोभूत्. [4] MH. तन्नाय मार्द्र.

इय कम-णिम्महिया मुक्क-विहुर-खीरोअ-सरहसुव्वूढा ।
लच्छी अज्जवि वच्छ-त्थल-ट्ठिया वुब्भइ इमेण ॥ १०३९ ॥

कि च । ४

दीसइ कर-ताडण-मूढ-रुहिर-संगलिय-सामल-च्छायं ।
हियय ट्ठिय-विरह हुयास-धूम-मइलंव थण-वट्टं ॥ १०४० ॥
वयणुव्वहण णिवेसिअ-करुद्ध-णह मणि-मऊह-वोच्छेए ।
संधान्ति णिरञ्जण-णिम्मलाओ थोरंसु-धाराओ ॥ १०४१ ॥

३ संतापनिवृत्तये[1] कमठः [2]कूर्मः [3]पीठमिव तत्र महापीठम् ॥ महोदधि-
मथनसमये किल [4]कूर्मः सर्वात्मना जलधितलं प्राप्तो मन्दरभरधार-
णाय । ततः पुनरपि पृथ्वी तत्र विश्रान्ता [5]क्षुब्धजलधिना आर्द्रा
६ विरता एवमुत्प्रेक्षिता[6] ॥

॥ १०३९ ॥ इति क्रमेण निर्मथितमुक्ता विधुरः क्षीणो यः
क्षीरोदस्ततः सरभसमुद्गूढा[7] लक्ष्मीरद्यापि वक्षःस्थलस्थिता उह्यते
३ एतेन यशोवर्महरिणा ॥ २४ ॥ कुलकम् ॥

॥ १०४० ॥ अथ राजप्रतापवर्णनार्थं चक्रकम् । दृश्यते कर-
ताडनरूढरुधिरसंवलित [श्यामल] च्छाय हृदयार्धान्ते विरहाग्निधूमम-
३ लिनमिव स्तनपृष्ठम् ॥

॥ १०४१ ॥ वदनोद्वहननिवेशितकरोर्ध्वनखलक्षणमणिमयूख-
व्युच्छेदात् संदधाति निरञ्जनत्वेन[8] निर्मलाः स्थूलाश्रुधाराः ॥

---

[1] MH °निर्वृतये. [2] MH. कमठकूर्मपीठमिव for कमठः कूर्मः पीठमिव. [3] MH महापीठ । [4] MH. कूर्मस्था° [5] MH क्षुब्धजलधिआर्द्रविरतैवमुत्प्रेक्षिताः [6] MH. क्षीन्तो. [7] MH. सरभसमुद्गूढा. [8] MH °करोर्ध्व°. [9] MH. निरञ्जनत्वे.

घण-लम्बाल अ माला-णिरोह-खण-मेत्त-पुञ्जइज्जन्ता ।
उम्हविय-गण्ड-वासं चक्कलइज्जन्ति णीसासा ॥ १०४२ ॥
इय लीला-रोसुग्गम विसमिय-भुमयम्मि जम्मि वुब्भन्ति ।
वेरि रमणीहिँ वेहव्व-लम्भ विहुराइँ अङ्गाइ ॥ १०४३ ॥
जस्स मुह-मारुयाहय-विसन्त-भुयणन्तरेण उअराओ ।
पुब्भइ अयण्ड-बम्भण्ड-डम्बरो पञ्च-अण्णेण ॥ १०४४ ॥

॥ १०४२ ॥ [[1]घनाः निबिडाः तैलाभावात् लम्बाश्च शिरसः सकाशाद्वदनभागे लम्बमानाः] । अयोजनात् । [ताभिः] अलक-
३ मालाभिर्निरोधेन क्षणमात्रं पुञ्जीक्रियमाणाः उष्णीकृतगण्डपार्श्वं कृत्वा चक्रीक्रियन्ते निःश्वासाः ॥

॥ १०४३ ॥ इति लीलारोषोद्गमविकसितभ्रूके यस्मिन् राज्ञि उह्यन्ते वैरिरमणीभिर्वैधव्यलाभविधुराण्यङ्गानि ॥ ४ ॥ चक्रकम् ॥

॥ १०४४ ॥ जस्सेति युगलकम् । यस्य मुखमारुतेन शङ्खाध्मानार्थेन[2] आहत सत् विशत् प्रविशत् भुवनान्तरम् अन्यतमं भुवन
३ यत्र तत् मुखमारुताहतविशद्भुवनान्तरम्[3] तेन उदरात् उह्यते च धार्यते[4] च अन्यतमब्रह्माण्डसादृश्यं पाञ्चजन्येन शङ्खेन ॥

भगवतो हि हरेरुदरे त्रयो लोकाः स्थिताः तेव तदाधारत्वेन

[1] MH, is corrupt here, omitting some part and misreading another of the chhâyâ, it has घे—————योजनात् अल्कमालाभित्तिरोधेन. [2] MH. °ध्मानोर्थेन. [3] So MH ! [4] MH. उह्यन्तेव धार्यते च which can hardly be a mistake for उह्यत इव धार्यत इव which if read by MH, would explain the reading of J, the only MS, that *reads* वुब्भइव, *all others having* वुब्भइ अयण्ड°.

सो एस केसवो उवसमुद्दमुद्दाम-दाविया आमे ।
अह सोहइ सेसम्मिव णिययम्मि जसम्मि विणिसण्णो ॥१०४५

अह वा । १८

भारुव्वहणा-जोग्गायरेण तारेहिँ णह-मऊहेहिं ।
सेस-सिमूहिँव चलणारविन्द-घडिएहिँ सोहन्ति ॥ १०४६ ॥

अण्डत्रयमपि तत्र स्थितमिति [1]कोष्ठ्यपवनप्रेरितः अन्यतमो लोकः
३ शङ्खाभ्यन्तरे प्रविष्टः [2]इति शङ्खः अन्यतमब्रह्माण्डत्वेनोत्प्रेक्षितः
अतिमहत्त्वात् ॥

॥ १०४५ ॥ स एष केशवः । केशवावतारत्वात् । उपसमुद्र
समुद्रसमीपे [3]उद्दामदर्शितायामे[4] एष शोभते शेष इव निजके यशसि
३ [5]विनिषण्णः ॥ यशो जलधिपर्यन्तवैतत्याच्छौक्ल्याच्च [6]समुद्रशायिना-
रायणशय्यात्वापन्नशेषत्वेनोत्प्रेक्षितम्[7] ॥ २ ॥ युगलकम ॥

॥ १०४६ ॥ अथ षोडशभिः कुलकम् जनोपतापमभय-
निदर्शिताधिष्ठातृरूपपृथिवीशरीरदर्शितया धर्मप्रधानत्वं [8]यशोवर्मणो
३ वर्णयितुम् ॥ अथवेति[9] निपातसमुदायः अर्थान्तरप्रस्तावनार्थः ।
भारोद्वहनयोग्यादरेण तारैर्नखमयूखैः शेषशिशुभिरिव चरणारवि-
न्दघटितैः शोभमानाम्

किल तरुगिरिसागरसारित्सहितां भुव गोलकरूपा[10] शेषो धारयते
शरीरिणीं तु नूनं [11]शेषसुनकाः इत्युत्प्रेक्षाबीजम् ॥ १ ॥

---

1 MH. ⁰पवनः प्रे⁰. 2 MH, seems very corrupt here, reading इयन्य-
ममल्लोकः शङ्खान्यतम⁰ for इति शङ्खः अन्यतम⁰. Our emendation is merely
conjectural 3 MH उद्दाम⁰. 4 MH⁰ दार्शनायामे. 5 MH. विनिषिण्णः
6 MH. ⁰शायिना नारायण⁰, 7 MH, ⁰पन्ना शेष⁰, 8 MH, ⁰धातृस्तनपार्थिवी-
शरीरदर्शितया धर्मप्रधानत्व यशो⁰, 9 MH, अथवेति च, 10 MH, ⁰रूपा शेषो,
11 MH, ⁰सूतका.

भुयइन्द-फणा-मण्डल-णिवेस-पडिलग्ग-रयण-रायंव ।
चलण-जुयमावहन्ति पज्जत्तालत्तय-च्छायं ॥ १०४७ ॥
लीला-घोलाविय-चलण-मुहल-मञ्जीर-रव-मिलन्तेहिं ।
वुब्भन्ति सेस-फणा-वलएहिँव राय-हंसेहि ॥ १०४८ ॥
कारण-किरि-खन्धुक्खेव-लग्ग-परिकविल-केसर-च्छायं ।
वहमाणि किरण-कलावमिरिण-रसणा-गुणुग्गिण्णं ॥१०४९॥
सेविज्जन्ति सरयण-रसणा-पडिणिव्वडन्त-पडिमेण ।
आढत्त-रोहणुहलण-वइयरेणांपिव जणेण ॥ १०५० ॥

॥ १०४७ ॥ भुजगेन्द्रफणामण्डलनिवेशनेन प्रतिलग्नरत्नराग-मिव चरणयुगं[1] प्रवहन्ती पर्याप्तालक्तकच्छायम्

॥ १०४८ ॥ लीलाघूर्णितचरणमुखरमञ्जीररवेण[2] मिलद्भिः संघट-मानैः सजातीयभ्रान्त्या उह्यमानां सेव्यमाना [3]तद्वाहनां वा शेषफणा-वलयैरिव राजहंसैः

शौक्ल्यात् शेषफणासादृश्यं राजहंसानाम् । चरणसंचारिणी च दृष्ट्वा वाहनभूता हंसा उपसर्पन्ति भगवती भूदेवताम् ॥

॥ १०४९ ॥ कारणम् भूम्युद्धरणम् तेन यः किरिर्वराहस्तस्य स्कन्धेन य उत्क्षेपः उत्क्षेपणं तेन लग्ना ये परिकपिशाः केसरा. स्कन्धकेशास्तच्छायं तत्सदृशकान्ति वहन्ती किरणकलापम् [4]इरिण-रसनागुणोद्गीर्णम्

इरिणं सुवर्णम् ॥

॥ १०५० ॥ [5]सेव्यमानां [6]सरत्नरसनाप्रतिनिर्वर्तमानप्रतिमेन आरब्धरोहणोच्छलनव्यतिकरेणेव जनेन

---

[1] MH. चलन०. [2] MH. ०मजरीमंजरवेण for मञ्जीररवेण. [3] MH. तद्वाहनान्
[4] MH. इरण०. [5] MH. सेव्यमानानां. [6] MH. ०प्रतिवर्नमान०.

णाहि-विवरेण कारण-वराह-दाढा-वहेणव सहन्ति ।
पायाल-तमुब्भेयायमाण-रोमावलीएण ॥ १०५१ ॥
अज्जवि अणह-ट्ठिय-राम-रमणि-णिग्गमण-सीर-मग्गंव ।
उयरमहिराम-वलि-वीइ-भङ्ग-विसमं पआसेन्ति ॥ १०५२ ॥
सोहन्ति हारावलि-वलन्त-रोमावली-तरङ्गेण ।
जउणा-संगय-गङ्गा-सोत्तेणव मज्झ-एसेण ॥ १०५३ ॥
लायण्ण-परिप्फुरमाण-परियणुक्खित्त-चामर-चएहिं ।
अन्तो-पायड-भूरुह-मूल-कलावंव दंसिन्ति ॥ १०५४ ॥

प्रतिमा प्रतिबिम्बम् । रोहन्त्यस्मिन् रत्नानीति रोहणं रत्नाकरः । तस्योच्छलने[1] मथने व्यतिकरो व्यापारो यस्य तेनेव[2] । [3]सचालित-रत्नाकरेणेवेत्यर्थः

॥ १०५१ ॥ नाभिविवरेण कारणवराहदष्ट्रापदेनेव शोभमानां पातालतमउद्भेदायमानरोमावलीकेन

॥ १०५२ ॥ अद्याप्यनघस्थितरामरमणीनिर्गमनसीरमार्गमिव उदरम् [4]अभिरामवलिवीचिभङ्गविषम प्रकाशयन्तीम्

सीता हलविलिखनैर्भुवो जातेति प्रसिद्धिः । वलित्रयं [5]चोदरे तरुणी धारयत इति स्थितम् । [6]तत् हललेखात्वेनोत्प्रेक्षितम् ॥

॥ १०५३ ॥ शोभनानां हारावलीषु वलन्तो रोमावलीतरङ्गा [7]यत्र तेन गङ्गासंगतयमुनास्रोतसेव मध्यदेशेन

॥ १०५४ ॥ [[8]लावण्यपरिस्फुरत्परिजनोत्क्षिप्तचामरचयैः अन्त.प्रकटभूरुहमूलकला] [9]पमिव दर्शयन्तीम्

---

1 MH. तस्याचलनेऽयन for तस्योच्छलने मथने. which is a purely conjectural reading. 2 MH तेनेव. 3 MH. संचलित°. The emendation is conjectural 4 MH. °वाची°. 5 MH. चोदारतरुणी for चोदरे तरुणी. 6 MH. तद्हललेखात्वेन° 7 MH. यत्र. 8 MH. omits the portion shown in brackets. 9 MH. °पामिव दर्शयती.

पहु-दंसण-रस-पसरिय-ससेय-रोमञ्च-संचय-निहेण ।
सलिलाहय-देसूस[सियं] वीय-लयंव दंसन्ति ॥ १०५५ ॥
अन्तोवरिं च परिसंठिएण णह-णिण्णआएँव जलेण ।
पडिमा-पडिएण सियंसुएण संवलिय-थण-बिम्बं ॥ १०५६ ॥
कण्ठ-कुसुमेसु बहुसो लीणुड्डीणेहिँ महुयर-कुलेहिं ।
आयासियङ्क-लेहं सवक्ख-सेलेहिँव पुणोवि ॥ १०५७ ॥
मुत्ता-पेरन्तत्तण-पाविय-पायार-मण्डल-गुणेहिं ।
दिव्व-पुरेहिँव मणि-कुण्डलेहिँ संभावियाहोयं ॥ १०५८ ॥

भूमिशरीरे तरुमूलान्यन्तर्गतानि किल भवन्तीत्यौचित्यात्प्रेक्षा ॥

[॥ १०५५ ॥ प्रभुदर्शनरसप्रसृतसस्वेदरोमाञ्चसंचयनिभेन सलि-लाहतदेशोच्छ्वसितां जलयुक्तप्रदेशे समुद्गतां बीजलतामिव दर्शयन्तीम्

१ बीजलता बीजकार्यकारिणी लता इक्षुदण्डादिका । इक्षवो हि भूम्या रोपितेभ्यो लताखण्डेभ्यः प्रजायन्ते न तु बीजेभ्य इतरवृक्षवत् ॥]

॥ १०५६ ॥ [1]अन्तरुपरि च परिसंस्थितेन [2]नभोनिम्नगाया इव जलेन प्रतिबिम्बितेन सितांशुकेन [3]संवृतस्तनबिम्बाम्

॥ १०५७ ॥ कण्ठकुसुमेषु बहुशो लीनोड्डीनैर्मधुकरकुलैराया-सिताङ्कलेखां सपक्षैः शैलैरिव पुनरपि

॥ १०५८ ॥ मुक्तापर्यन्तत्वेन प्रापितप्राकारमण्डलार्धान्तैः । मण्डलगुणैरिति कचित्पाठः । दिव्यपुरैरिव मणिकुण्डलैः संभावितः

२ आभोगः शरीरं विस्तरश्च स्थावरावस्थायां यस्यास्ताम्

---

1 MH. अतउपरिष्ठितेन for अन्तरुपरि च परिसंस्थितेन. [2] MH. °भिन्नगाया for °निम्नगाया. [3] MH. संवृत्तं स्तनबिंबम्

कुण्डल-ससि-सूरन्तर-णिसण्ण-कबरी-णिसा-विणीलद्धं ।
मुह-मण्डलं सुमेरुंव कणय-गोरं पयासेन्तिं ॥ १०५९ ॥
सव्वत्तो हार-मऊह-दण्ड-पडियग्गियङ्ग-भावेण ।
उम्मिल्ल-णिम्मलाणेय-पह-समूहंव दीसन्ति ॥ १०६० ॥
अवयंस-कुसुम-णीसन्दमाण-रय-बिन्दु-कलिय-मूलेण ।
गण्ड-त्थलेण दर-गलिय-रेणु-भावंणव्व सहन्ति ॥ १०६१ ॥
माला-वलएहिं पइण्ण-सुरहि-कबरी-लयं महुयराण ।
वेणी-बन्धेहिंव बहु-णरिन्द-वेहव्व-पिसुणेहिं ॥ १०६२ ॥

॥ १०५९ ॥ कुण्डले शशिसूराविव तयोरन्तरे मध्ये निषण्ण च तत् कबर्येव निशा रात्रिः तमः तया विशेषण [1]नीलार्धं नीलैक-
३ भागं मुखमण्डलं सुमेरुमिव कनकगौरं प्रकाशयन्तीम्

मेरुरेव सुमेरुः । मेरौ किल वामदक्षिणभागयोः सूर्याचन्द्रमसौ व्यवस्थितौ पश्चिमभागे तु तमः इति मुखेन कुण्डलाभ्यां पश्चात्प्रल-
६ म्बमानकबर्या च युक्तेन सादृश्यम् ॥

॥ १०६० ॥ सर्वतो हारमयूखमण्डलप्रतिजागरिताङ्गत्वेन उन्मीलितनिर्मलानेकप्रभासमूहमिव [2]दृश्यमानाम्

[॥ १०६१ ॥ अवतंसकुसुमनिःष्यन्दमानरजोबिन्दुकलितमूलेन गण्डस्थलेन ईषद्गलितरेणुभावेनेव शोभमानाम्

३ अवतंसार्थानि केशेषु धारितानि यानि कुसुमानि तेभ्यः सकाशाद्गलतां रजसा बिन्दुभिर्लिप्तमूलेन गण्डस्थलेन किंचिदार्द्रभूतपांसुमत्त्वमिव दर्शयन्तीमित्यर्थः ॥]

॥ १०६२ ॥ मालावलयैः प्रकीर्णसुरभिकबरीलतां मधुकराणां संबन्धिभिः [वेणीबन्धैरिव बहुनरेन्द्रवैधव्यपिशुनैः]

---

1 MH नीलार्धन (=नीलार्धान्त ?). 2 MH. दृश्यमानम्.

इय सुव्वइ एसो इर सरीर-भाव-परिसंठियं बहुसो ।
पच्चक्खंचिय देविं पुहइं पुलएइ पीडासु ॥ १०६३ ॥

किं च । २

सीसइव जस्स ताराणुसारि-णिग्गय-कलङ्क-वलएण ।
अत्ति-णयणाहि अज्जवि सम्मुब्भवो णियय-बिम्बेण ॥१०६४॥
वंसम्मि तस्स रयणी-रमणस्स पुरा परिट्ठिया पहुणो ।
जे ताण अह पणामो एसो उण किपि णिव्वडिओ॥१०६५॥

मालावलयैर्हेतुभूतैः प्रकीर्णसुरभिकबरीलतामिति संबन्धः । ताश्च मधुकरमाला विमुक्तवेणीसादृश्याद्बहवो ये नरेन्द्रा मेदिन्या भर्तारो ३ व्यतीतास्तत्कृतवैधव्यसूचकत्वेन कल्पिताः ॥

॥ १०६३ ॥ कुलकम् । [[1]इति श्रूयते एष किल शरीरस्वपरिसंस्थितां बहुशः प्रत्यक्षमेव देवीं पृथिवीं पुलकयति पीडासु ॥ ३ पीडा उपतापस्तत्कथनार्थमागता प्रत्यक्ष भूमिं पश्यतीत्यर्थः] ॥

॥ १०६४ ॥[2] सीसइ इति युगलकम् । शिष्यत इव कथ्यत इव यस्य [3]तारानुसारिनिर्गतकलङ्कवलयेन अत्रिनयनादद्यापि समुद्भवो ३ निजकबिम्बेन

॥ १०६५ ॥ वंशे तस्य रजनीरमणस्य पुरा परिष्ठिताः प्रभोर्यशोवर्मणो ये तेषामेष प्रणामः । स एष तु यशोवर्मा कोपि निर्वृत्तः

1 The MH. omits all. chhâyâ on this couplet. That given above is conjectural, the last portion commencing with पीडा उप° being, however, from a marginal note copied from Do.

2 MH. सीस इति for सीसइ इति. 3 MH तरानु°.

आवि अ। ४

सज्झस-संवेउम्मीलणेवि अलसुम्मुहा समुत्तरइ ।
दिट्ठी पहरिस-विरलायमाण-पम्हन्तरालेसु ॥ १०६६ ॥
तत्तोहुत्त-गयागय-हियय-वहाअन्त-णह-मऊहेण ।
कर-किसलएण लोलंसुयम्मि थण-मण्डले वसियं ॥ १०६७ ॥
गाढ-जहण-त्थल-क्खलण-मुहल-मणि-किङ्किणीअमुकम्पो ।
पडिकुसुमन्दोलिअ-कण्ठ-दाममङ्गं तरङ्गेइ ॥ १०६८ ॥

३ संपन्नः प्रकटीभूतः ॥ किल अत्रिनेत्राच्चन्द्रो जातः । ततश्च [1]कारण-
भूतकृष्णनयनतारानुरूप्येण चन्द्रे कलङ्कः । तेनैव च बिम्बकलङ्के-
नासौ व्यपदिश्यते शशीति । छायायां [2]शशशब्दप्रवृत्तेः । अहेति
शब्दः एष इत्यस्यार्थे । तेषा तावान् एष लोकसिद्ध एव प्रणामो
निर्वृत्तः चन्द्रवंशसमुद्भूतत्वादेव । स एष पुनर्यशोवर्मा कोपि सर्वाति-
शायी संपन्नः । यस्यापरिमितो गुणगणो [3]नारायणावतारत्वाद्विभज्य
९ गणयितु न पार्यत इति पुनःशब्दात [4]अध्याहारेण नेयम् ॥ २ ॥
युगलकम् ॥

॥ १०६६ ॥ नृपसौभाग्य चक्रकेणाह । साध्वससंवेगोन्मीलनेपि
अलसोन्मुखा समुत्तरति । [5]बाल्येनाप्रागल्भ्यात् । [दृष्टिः] प्रहर्षवि-
३ रलायमानपक्ष्मान्तरालेषु ॥ साध्वसं भयम् । कुतूहलमिति[6] केचित् ॥

॥ १०६७ ॥ तदाभिमुखगतागतहृदयपथायमाननखमयूखेन कर-
किशलयेन लोलांशुके स्तनमण्डले उषितम् ॥

॥ १०६८ ॥ गाढजघनस्थलस्खलनमुखरमणिकिङ्किणीकम्
उत्कम्पः कामजः परिकुसुमान्दोलितकण्ठदाम अङ्गं तरङ्गयति ॥

1 MH. कारणभूत कृष्णनयननारानुरूप्येण चंद्रे कलंकस्तेनैव च बिम्बे कलंकेनासौ.
2 MH. °प्रवृत्ते. 3 MH विभज्य गणि तुं. 4 MH. पुरः शब्दाध्याहारेण for
पुनःशब्दात् अध्याहारेण. 5 MH. बाल्येन प्रागल्भ्यात्. 6 MH. इह for इति.

इय णिव्वत्तिय-सेज्जा-परिणयणाण पडिवक्ख-कुमरीण ।
जायन्ति जस्स पुरओ ससज्झसा वम्मह-वियारा ॥१०६९॥
केऊर-मरगओग्गिण्ण-किरण-कलिले भुयम्मि अप्पाणं ।
सा जस्स विणोएइव णलिणि-वणुक्कण्ठिया लच्छी ॥१०७०॥
अहियाराणल-कुण्डम्ब-मण्डलं ताव णं समक्कमइ ।
तिमिरं कुलमिव तारा-फण-रयण-वहं विसहराण ॥१०७१॥

॥ १०६९ ॥ इति निर्वर्तितशय्यापरिणयनानां प्रतिपक्षकुमारीणां जायन्ते यस्य पुरतः ससाध्वसा मन्मथविलासाः

शय्यापरिणयो गान्धर्वविवाहः । परिणयनं [परिणयः] ॥ तस्य के वयमिति वक्ष्यमाणेनात्र संबन्धः कर्तव्यः ॥ ४ ॥ चक्रकम् ॥

॥ १०७० ॥ अथ युगलकम् । केयूरमरकतोद्भिन्नकिरणैः कलिले व्याप्ते भुजे आत्मानं सा यस्य विनोदयतीव [नालिनीव] नो-
३ त्कण्ठिता लक्ष्मीः

कमलवनप्रियत्वात्सदृशे भुजे लक्ष्मीरात्मानं विनोदयतीव । नित्यनिवासेत्यर्थः ॥

[॥ १०७१ ॥ अभिचारानलकुण्डताम्रमण्डलं तावत् एतं यशोवर्माणं समाक्रामति तिमिरं कुलम् इव ताराफणरत्नवहं विषध-
३ राणाम्

मण्डलं शत्रुमण्डलम् । ताराफणरत्नवहं तारासदृशफणारत्नधारि सर्पाणां कुलम् । उक्तं त्वेतत् । तारासमुदायसदृशरत्नशिरः
६ सर्पाणां कुलं प्रति समाक्रामत् तिमिरं यथा नश्यति तथैव अभिचारकर्माग्निकुण्डेन ताम्रं यशोवर्मशत्रुमण्डलं तं समाक्रामत् नश्यतीति ॥]

पुहई-वइणो अम्हे सच्चरियावेयणम्मि के तस्स ।
सुव्वइ ण-पहुत्तचिय तस्सवि फणिणो मुह-सहस्सं ॥१०७२॥
तहवि णिसामेह णराहिवस्स भुय-दप्प-दप्पणं एयं ।
रयाणि-विरमम्मि णवरं पुरुमिल्ल-णरिन्द-णिद्दवणं ॥ १०७३ ॥
साहिज्जइ गउड-वहो एस मए संपयं महारम्भो ।
णिसुए मुयन्ति दप्प जम्मि णरिन्दा कइन्दा य ॥१०७४॥
एत्ताहे उण रविणो उव्वत्तिय-कमढ-पिङ्गल-च्छाओ ।
परिघोलइ वियलिय-किरण-कन्दलो बिम्ब-परिणाहो॥१०७५॥

॥ १०७२ ॥ पृथ्वीपतेर्वय सच्चरितावेदने के । न केचित् । तस्य यस्मिन्नै प्रभवैस्येव तस्यापि फणिनो जिह्वासहस्रद्वययुक्तं मुख-
३ सहस्रम् ॥ शेषोपि यस्य गुणकीर्तने न समर्थस्तस्य यशोवर्मणो मानुषमात्रा एकवदनाश्च कथं समर्था वयमित्यर्थः ॥ युगलकम् ॥

॥ १०७३ ॥ तथापि निशमयत शृणुत नराधिपस्य भुजदर्प-दर्पणम् एतं वक्ष्यमाणकथाप्रबन्धं रजनीविरमे बहुपूर्वदेशीयनरे-
३ न्द्राणां निष्ठापनं मारणम् ॥

॥ १०७४ ॥ साध्यते गौडवध एष [मया] साम्प्रतं महारम्भः निश्रुते [1]आकर्णिते मुञ्चन्ति दर्पं यस्मिन् नरेन्द्राः कवीन्द्राश्च ॥ यशो-
३ वर्मचरितमाकर्ण्य नरेन्द्रा दर्पं मुञ्चन्ति काव्यगुणांश्च श्रुत्वा कवीन्द्रा दर्पं मुञ्चन्ति । रजनीविरम इति उपोद्घातप्रायम् [2]आभाषितम् ॥

॥ १०७५ ॥ ततः प्रदोषवर्णित [3]षट्त्रिंशकुलकमाह । इदानी-मस्मिन्प्रदोषकाले पुना रवेरुद्वर्तितकमठपिङ्गलच्छायः परिघूर्णते विग-
३ लितकिरणकन्दलो बिम्बपरिणाहः ॥ परिणाह आयामः । [4]कमठः

1 MH. आकर्णिते. [2] MH. °भासितम् for °भाषितम्, which is conjectural
[3] MH. षड्त्रिश°. [4] MH. कमढः.

एए छाया-परियत्त-मुहल-पारावया पसञ्जन्ति ।
गिरि-कुञ्जण्णिद्द मइन्द-णन्दिणो रण्ण-पेरन्ता ॥ १०७६ ॥
मइलिज्जइ दियसाहिव-किरणाइण्णत्थ-सेल-गालिएहिँ ।
आयस-रस-विसरेहिँव छाया-मग्गेहिँ महि-वेढं ॥ १०७७ ॥
सरिआण णिरन्तर-मिलिय-विहय-णिवहोवरोह-मुच्चन्ता ।
उव्वेल्लन्तिव णिव्वडिय-मण्डला पुलिण-वित्थारा ॥१०७८॥

कूर्म । तस्योद्वर्तितस्य उत्तानस्थापितस्य उदरमीषत्पाण्डुपिञ्जरं भवति । अस्तसमये रविबिम्बमपि तादृगेव ॥

॥ १०७६ ॥ एते [1]स्वेच्छापरावृत्तमुखरपारावताः[2] प्रसीदन्ति प्रसन्ना भवन्ति [3]रविकररजोरचितपाण्डुत्वनिवृत्ता[4] [5]गिरिकुञ्जोन्निद्र-
३ मृगेन्द्रनन्दिनः अरण्यपर्यन्ताः ॥

[॥ १०७७ ॥ मलिनीक्रियते दिवसाधिपकिरणाकीर्णास्तशैल-गलितैः आयसरसविसरैरिव छायामार्गैर्महीपृष्ठम् ॥ अत्रोक्तं भवति ।
३ दिनकरास्तमये सूर्यकिरणैराकीर्णत्वादस्तशैलाद्गलिता याश्छाया अन्धकारास्तासां मार्गैः प्रवाहैः पर्वताद्गलद्भिरयोरसप्रवाहैरिव पृथ्वीतलं मलिनीक्रियत इति मन्ये । इति ॥]

॥ १०७८ ॥ सरितां निरन्तरमिलितविहगनिवहोपरोधमुच्यमानाः उद्वेल्लन्तीव निर्वृत्तमण्डलाः पुलिनविस्ताराः ॥ [6]उपरुणद्धीत्यु-
३ परोधः । निवहश्चासावुपरोधो [6]निवहोपरोधः । उद्वेल्लनमुद्वेष्टनम् । [7]निर्वृत्तमभिव्यक्तम् ॥

[1] MH. 80 ! [2] MH. °मुखपारावताः. [3] MH. ग्विकिरजो.° [4] MH. °निवृत्तः° [5] MH. °गिरिकुञ्जराग्निद्ध°. [6] MH. अपरुणद्धीत्यपरोधः । निवहश्चासावपरोधो निवहोपरोधः, thus exhibiting much uncertainty between उप° and अप ! [7] MH. निवृत्त°.

दूरत्तण-पढम-णियत्त-गो-हणा होन्ति णयर-मग्गेसु ।
सालम्ब-दिणयरच्चेअ धूसरा दिअस परिणामा ॥ १०७९ ॥
थोयमिव वियड-गमणा गरुयायन्त-जहणालसमुवेन्ति ।
धेणु-धवलीओ पण्हुय-पीणापीणा वणन्ताओ ॥ १०८० ॥
संवेल्लिऊण एक्कं दियसारम्भ-पडिसारियं विञ्झो ।
विइयं पक्खंव पुणो छाया-वलयं पसारेइ ॥ १०८१ ॥

॥ १०७९ ॥ दूरत्वेन[1] प्रथमनिवृत्तगोधना भवन्ति नगरमार्गेषु सालम्ब एव दिनकरे अस्तम् अगतेपि धूसरा दिवसपरिणामाः । ३ गवादिधूलीधूसरितत्वात् ॥

॥ १०८० ॥ स्तोकमिव । स्तोकमिति वीप्सा ज्ञेया । विकटगमनाः । वत्सोत्कण्ठया त्वरितगमनम्[2] क्षीरभरेण सुतृप्तत्वेन च स्तोक- ३ मिव च तत् । अत एवाह । [3]गुरूयमाणजघनेनालसं कृत्वेति । क्षीरपूर्णोधस्त्वेन च गुरुजघनत्वम् । उपयन्ति ग्रामनगरसमीपमुपसर्पन्ति[4]। धेनुधवल्यः धेनवश्च ता धवल्यः उत्तमगव्यः [5]प्रस्नुतापीनमीला वना- ६ न्तात् ॥ आपीनम् ऊधः ॥

॥ १०८१ ॥ संवेल्य संवेष्ट्य संवृत्य एकं [6]दिवसारम्भप्रतिसारितं पक्षं विन्ध्यो द्वितीयपक्षमिव [7]तैतश्छायावलयात्मकं रात्रिरूपं ३ प्रसारयति प्रदोषसमये ॥ आदित्यपरिवृत्तिनिबन्धनोयं दिनरजनी-

---

[1] MH. दूरत्वेन वा प्रथम°. If the वा is not spurious, its presence indicates the loss of two alternative explanations of the word दूरत्वेन. [2] MH. °गमनाक्षीरं°. [3] MH. गुरूयमाण°. [4] MH. उपसर्पति. [5] MH. प्रस्तुता°. [6] MH. °प्रसारितं for °प्रतिसारित. [7] MH. ततश्छाया°. तत: refers to J's text.

अन्दोलइ दिण-लच्छी पच्छिम-सेल-त्थलावलम्बासु ।
जरढ-सर-गण्ठि-रेहारुणासु रवि-किरण-मालासु ॥ १०८२ ॥
पच्छ-ट्ठियायवत्तण-सुण्णइय-गवक्ख-मग्ग पइरिक्का ।
जाया समुज्जलालेक्ख-सुन्दरा मन्दिरद्धन्ता ॥ १०८३ ॥
तंसागय-रवि-यर-णिव्वडन्त-मूलन्तराल-वियडाइं ।
विरलायन्तिव्वँ छाया-णिग्गम-सिढिलाइं रण्णाइं ॥ १०८४ ॥

विभागः । प्रदोषसमये च यस्यां दिशि दिवसपक्ष आसीत्तत्र दिवसपक्षसंकोचेन रात्रिपक्षः प्रसरति ॥

॥ १०८२ ॥ आन्दोलति दोलामधिरोहति [1]संनिहितप्राया भवति दिनलक्ष्मीर्दिवससंपत् । पश्चिमशैलः अस्ताचलः । स एव स्थलस्तदव-
३ लम्बासु जरठशरग्रन्थिरेखावदरुणासु रविकिरणमालासु ॥

॥ १०८३ ॥ प्रच्छादितातपत्वेन शून्यीकृतगवाक्ष[मार्ग] प्रतिरिक्ता जाताः समुज्ज्वलालेख्यसुन्दरा मन्दिरार्धान्ताः चित्रगृहाभ्यन्तर-
३ भागाः ॥ दिवा हि रविकरसंसर्गविवर्णीभावभयेन वातायनान्याच्छाद्य स्थाप्यन्ते । अपराह्णे तु गवाक्षावरणं जालकादिकम् अपसार्यते इत्यावारकशून्यत्वेन तमस, विरिक्ताः[2] शून्या भवन्ति चित्रगृहान्तःप्रदेशाः ।
६ आलेख्यं च चिरमुज्ज्वलं प्रथते तदा ॥ पेच्छा[3] आअवत्तणेति पाठे पूर्वाभिमुखवातायनगृहेषु पश्चादपराह्णे तिष्ठत्यातप इति दीर्घप्रतिघातितापाभावेन चित्रस्योज्ज्वलत्वमिति योजनीयम् ॥

॥ १०८४ ॥ त्र्यश्रागतरविकरत्वेन निर्वर्तमानानि[4] प्रकटीभवन्ति

---

[1] So MH. [2] MH. विरक्ताः [3] This is doubtless corrupt. Does the commentator refer to our reading above? If so, the emendation ought to be पच्छट्ठियायवत्तण°. [4] MH. निवर्तमानानि.

सेलग्ग-खण विहत्ता रवि-वडण-कमेण दूरमुच्छलिया ।
घम्म-च्छेया इव तार अत्तणं एन्ति मउलिन्ता ॥ १०८५ ॥
एन्ति गह-मोत्तियड्ढे पओस-सीहाहए दिणेहम्मि ।
ल्हसिअ-ट्टिय रुहिराअम्ब-कुम्भ करणिं रवि-मियङ्का॥१०८६॥
जामवई-मुह-भरिए संज्झा-मइराइ दिणयराहारे ।
आयास-केसरं दन्तुरेन्ति णक्खत्त-कुसुमाइं ॥ १०८७ ॥

यानि मूलान्यन्तरालानि च तैर्विकटानि विस्तीर्णत्वेन दृश्यमानानि
३ विरलायन्त इव छायानिर्गमेन शिथिलानि कोमलानि शीतलान्यर-
ण्यानि ॥

॥ १०८५ ॥ शैलाग्रे अस्ताचलशिरसि क्षणमात्रं विभक्ताः
रविपतनक्रमेण दूरमुच्छलिताः शैलाद्[1] दूरमूर्ध्वं शलिता [1]गता घर्म-
३ [2]च्छेदा इव आतपांशा इव तारारूपत्वं यन्ति प्राप्नुवन्ति मुकुलीभवन्तः ॥
प्रदोषसमये तारानिकरस्तावच्छनैरभिव्यज्यते । तत्रेयमुत्प्रेक्षा । अधो
गच्छति रवौ ऊर्ध्वं धावितास्तत्किरणा इव मुकुलीभूताः [3]संवलिताः
६ सन्तः तारानिकररूपत्वमापन्ना इति ॥

॥ १०८६ ॥ एतः प्राप्नुतः ग्रहा एव मौक्तिकानि[4] तदर्थं प्रदोष एव
सिंहस्तेनाहते दिनमेव इभो हस्ती तस्मिन् ह्रसितः स्थितः पतितः स्थितो
३ यो रुधिरेणाताम्रकुम्भः तत्करणि तत्सादृश्यं रविमृगाङ्कौ ॥

[॥ १०८७ ॥ यामवतीमुखेन रात्रिमुखगण्डूषेण भरिते संध्याम-

---

[1] MH. is very corrupt here. It reads: शैलद्दुलपात्रिगतो दूरमूर्ध्वं सक्लिला-गता for शैलाद् दूरमूर्ध्वं शलिता गता. The emendation is purely conjectural.
[2] MH. ०च्छेआ. [3] MH. संचलिता·. [4] MH, inserts, doubtless from the previous line, the words कररूपत्वमा [पन्ना:] after मौक्तिकानि,

आयव-किलन्त-महिसच्छि-कोण-सोणायवं दिणन्तम्मि ।
उव्वत्तइ रविणो भू-कलम्ब-पुड-पाडलं बिम्बं ॥ १०८८ ॥
संज्झालत्तय-धरियम्मि उअह जलणोवलेव्व रवि-बिम्बे ।
णिव्वडइ धूम लेहव्व मासला जामिणि-च्छाया ॥ १०८९ ॥

दिरया दिनकराधारे दिनकररूपालवाले सति आकाशकेसरम् आकाश-
३ रूपं बकुलवृक्षं दन्तुरयन्ति नक्षत्रकुसुमानि ॥

बकुलः किल युवत्या मदिरागण्डूषसेकेन प्रफुल्लतीति उत्प्रेक्षा-
बीजमत्र । यामवती युवतिरिव । आकाशो बकुलवृक्ष इव ।
६ अस्तं गच्छन् दिनकरः आधार इव आलवालम् इव । संध्या मदि-
रेव । नक्षत्राणि पुष्पाणीव ।।]

॥ १०८८ ॥ आतपक्लान्तमहिषाक्षिकोणशोणातपं दिनान्ते अपै-
वर्तते अस्तमेति 'रवेर्भूकदम्बवत्परिपाटलं [बिम्बम्] ॥ भुवि यत्[2]
३ कदम्बं पुष्पविशेषस्तद्भूकदम्बम् । [कदम्बं] हि किंचिज्जलेपि भव-
तीति भूविशेषणम् ॥

॥ १०८९ ॥ संध्यैवालक्तकं तत्र कलिते[3] धृते उअह पश्यत
ज्वलनोपल इव [3]वह्निशक्तियुतसूर्यकान्ताख्यपाषाण इव रविबिम्बे
३ निर्वर्तते धूमलेखेव मांसला घना यामिनीच्छाया यामिन्येव छायारूपा
तस्या वा कान्तिः ॥ धूमलेखा हि वह्निनिमित्ताश्रितोत्पद्यते इत्येव-
मुत्प्रेक्षा । संज्झालयत्तेति[4] पाठे संध्यैव लता दाबदारु [5]तत्र कलित
६ इति ज्ञेयम् ॥

---

[1] MH. om. °परि°.　[2] MH. भुवति यः for भुवि यत्.　[3] MH. वन्हि°. The emendation is conjectural.　[4] So MH. [5] MH. तैत्र.

जायंव धूम-संचय-कलुसारुण किरण-दन्तुरं रविणो ।
तिमिरोवयार-मुज्झन्त-विसम-संज्झायवं बिम्बं ॥ १०९० ॥
काली-कय-सरस-गल-च्छेय-महा-महिस-विब्भमो मिलइ ।
अत्थायम्बिर-रवि-बिम्ब-चुम्बिओ तिमिर-संघाओ ॥१०९१॥
लहइ ससन्दण-तुरओ तिमिरक्कम्मन्त-पिञ्जर-सरीरो ।
महुमहण-गारवुव्वत्त-पिच्छ-गरुल-च्छविं सूरो ॥ १०९२ ॥

३ [॥ १०९० ॥ जातमिव धूमसंचयकलुषारुणकिरणदन्तुरं रवेः तिमिरोपचारमुह्यद्विषमसंध्यातपं बिम्बम् ॥

तिमिरस्य उपचारेण उपगमनेन मन्दीभवन् अत एव विषमः अन्धकारेण मिश्रः संध्यातपो यस्य तत् रविबिम्बं धूमसंचयेन अनच्छैः आरक्तैश्च किरणैर्दन्तुरमिव जातमिति उत्प्रेक्ष्यते ॥]

॥ १०९१ ॥ काल्या कालरात्रिरूपधारिण्या गौर्या कृतो यः सरसगलच्छेदो [महा] महिषस्तत्सदृशो मिलति[1] संघटते अस्तसमये ३ आताम्रं यद्रविबिम्बं [तेन] चुम्बितः स्पृष्टस्तिमिरसंघातः ॥

॥ १०९२ ॥ लभते सस्यन्दनतुरगस्तिमिराक्रम्यमाणपिञ्जरशरीरः मधुमथनगौरवोद्वृत्तपिच्छो यो गरुडस्तच्छविं सूरः आदित्यः ॥
३ [आदित्यः] स्वतो रक्तः संसृष्ट संध्यातिमिर कृष्णम् । स्यन्दने रथे ये तुरगास्ते हरिताः । गरुडोपि स्वरूपेण सौवर्णत्वाद्रक्तः तदुपरिस्थो हरिः कृष्णः । हरिभराक्रान्तगरुडोन्नमितं पिच्छं हरितम् । इति
६ तुल्यता रविबिम्बस्य उन्नामितपुच्छेन हरिभराक्रान्तेन गरुडेन ॥

[1] MH. मीलति-

जाए णिरायवे दिण-यरम्मि गिरि-रेणु-पाडल-मऊहे ।
घोलइ मिलन्त-तिमिरा कुलीर-कविला दिण-च्छाया॥१०९३॥
णिय-कर-किलिञ्च-णीडत्थमत्थ-गिरि-पायवाहि रवि-बिम्बं ।
णिवडइ संज्झा-कललोल्ल-विहय-णाहण्ड-पिण्डंव ॥ ९१०४ ॥
थोउव्वत्तण-लक्खिय-संज्झारुण-गयण-तालु-पेरन्तो ।
कवलेइ पओस-करी विहाण-पिण्डंव रवि-बिम्बं ॥ १०९५ ॥

॥ १०९३ ॥ जाते [1]निरांशनयने दिनकरे गिरिरेणुभिस्तद्वद्वा पाटलमयूखे धूसरकिरणे घूर्णते मिलत्तिमिरा कुलीरवत्कपिला दिन-
३ च्छाया ॥ मीलईति पाठे निमीलति । विलीयत इत्यर्थः । प्रियतमम्लानौ कान्ताम्लानिरत्र द्योतिता । अत एव निराशनयन इत्युपात्त साधारणम् । नयनानि रविकिरणा अपि । ते निराशाः दिक्ष्वप्रसारणात् ।
६ विगते च निराशनयने[2] नायके नायिका घूर्णते । कुलीरं कुसुमविशेषः ।

॥ १०९४ ॥ निजकरा एव किलिञ्चलतानिचयस्तन्मयं यन्नीडमालयस्तत्स्थम् अस्तगिरिरेव पादपस्तस्माद्रविबिम्बं निपतति
३ संध्या [कललार्द्र] विहगनाथाण्डपिण्डार्भम् ॥

॥ १०९५ ॥ [3]स्तोकोद्वर्तनं मनाग्मुखप्रसारणम् करिपक्षे । प्रदोषपक्षे च असमस्तकिरणापसारणम्[3] । तेन लक्षितं यत् संध्यया [4]तद्वद्वा अरुणगगनमेव तदवच्छिन्न[5] [वा] तालुपर्यन्तो यस्य स [कवलयति] प्रदोषकरी विधानपिण्डमिव भक्ष्यकवलमिव रविबिम्बम् ॥

---

[1] MH. निरास°. [2] MH. निरानयने. [3] MH. स्तोकोद्वर्तनेन मनाग्मुखप्रसारणेन करिपक्षे प्रदोषपक्षे च समस्तोद्वर्तसमस्ताकिरणापसरणम् । The correction is based on a note in the margin of Do, which runs thus;-स्तोकोद्वर्तनं मनाग्मुखप्रसारणं करिपक्षे प्रदोषपक्षे चासमस्तकिरणापसारणम्. [4] MH, तद्वद्वारण°. [5] MH. So.

णह-वट्टं दूरुण्णय-संज्झा-परिवेस-परियरं सहइ ।
अहिणव पडिबन्धायम्ब-बिम्ब-वियडावड च्छायं ॥ १०९६ ॥
पुरुमिल्ल-दिसा-गय-तिमिरमवर-भायावलम्बि-रवि-बिम्बं ।
गरुलमिव गहिय-गय-कुम्ममुअह परितम्बिरं गयणं ॥१०९७॥
पल्हत्थइ तिमिर-महा-वराह-पडिपेल्लिओ सुमेरुव्व ।
संज्झालोओ पडिलग्ग केसराअन्त-रवि-किरणो ॥ १०९८ ॥
वियडण्डम्मिव रवि-मण्डलम्मि मुक्कम्मि पढममरुणङ्के ।
णह-सिरि-विणयाइ ससी वुब्भइ वीयण्ड-पिण्डोव्व ॥१०९९॥

[॥ १०९६ ॥ नभःपृष्ठं दूरोन्नतसंध्यापरिवेषपरिकरं शोभते अभिनवप्रतिबन्धाताम्रबिम्बविकटावटच्छायम् ॥

३ दूरोन्नतं दूरम् अत्यन्तमुच्चैः दिङ्मण्डलमूलादुद्गता या संध्या स एव परिवेषपरिकरो यस्य तत् नभःपृष्ठं शोभते । किमिव । अभिनवः प्रतिबन्धः अपूर्वः प्राकारो यस्य स तथा च आताम्रबिम्ब ईषत्ताम्र ६ बिम्बं सूर्यरूपं यस्मिन् तादृशः तथैव च विकटो महान् योऽवटः तद्वदित्यर्थः ॥]

॥ १०९७ ॥ पूर्वदिगागततिमिरम् अपरभागावलम्बिरविबिम्बम् गरुडमिव गृहीतगजकूर्मं पश्यत [1]परिताम्रं गगनम् ॥ पूर्वं गरुडेन ३ गजकूर्मौ भक्षयितुमुपक्रान्ताविति प्रसिद्धिः तदभिप्रायेणेयम् उत्प्रेक्षा ॥

॥ १०९८ ॥ पर्यस्यति विशरारुतां भजते तिमिरमेव [महा]-वराहः । मलिनत्वात् । तेन प्रतिप्रेरितः सुमेरुरिव । रक्तत्वात् । ३ संध्यालोकः प्रतिलग्नकेसरायमाणरविकिरणः ॥

[॥ १०९९ ॥ विकटाण्ड इव रविमण्डले मुक्ते प्रथमम्

[1] MH. परित्रातं.

आसार-पसर-सरला ताली-वण-दण्ड-धूसरा होन्ति ।
गन्धव्व-पुरायारा णिरायवा रवि-यर-णिवेसा ॥ ११०० ॥
रेहावसेस-दिणयर-मऊह-णिव्वडिय-दण्ड-पडिबन्धा ।
जालाअइ सालोआ अवर-दिसा भुवण-भवणस्स ॥११०१॥
गयण-महि-वेढ-णीलो मज्झे संज्झावसेस-पडिभिण्णो ।
घोलइ खज्जूर-क्खन्ध-पाडलो तिमिर-संघाओ ॥ ११०२ ॥

अरुणार्के नभःश्रीविनतया शशी उह्यते द्वितीयाण्डपिण्ड इव ॥ रवि-
१ मण्डलरूप आरक्ते विकटेण्डे प्रथम मुक्ते सति गरुडमात्रा विनतयेव
नभःश्रिया चन्द्रो द्वितीयोण्डपिण्ड इवोह्यत इत्यभिप्रायः ॥]

॥ ११०० ॥ आसारो वेगवद्वर्षः । [1]तत्प्रसरवत्सरलास्ताडाव-
नदण्डवद्धूसरा [धूसरा]लोकत्वाद्भवन्ति गन्धर्वपुराकाराः । कार्यवि-
३ शेषकारित्वाभावात्[2] । निरातपा निरालोका रविकरनिवेशाः ॥

॥ ११०१ ॥ [3]रेखावशेषदिनकरमयूखनिर्वर्तितदण्डप्रतिबन्धा
जालायते गवाक्षायते सालोका अपरा दिक् भु[वनमेव भ] वन तस्य
३ संबन्धिनी ॥ जालके मध्ये अन्तरान्तरा स्तम्भदण्डा भवन्ति आलो-
कश्चान्तरान्तरा । तद्वत् तस्यां रविमयूखा एव दण्डा आलोकश्चान्तरा-
न्तरा तत्प्रभारूपः । अथ वा तमो लतादण्डा इव मध्येमध्ये च
६ आलोकः ॥

॥ ११०२ ॥ [4]गगनमहीपीठप्रदेशयोर्नीलो मध्ये संध्यावशेषेण[5]
प्रतिभिन्नो घूर्णते [6]मध्ये खर्जूरस्कन्धवत्पाटलः पाण्डुरस्तिमिरसंघातः ॥

---

[1] MH. °वत्सका° for °वत्सरला°.
[2] MH. °विशेषाकारि°.
[3] MH. °विशेष° for °वशेषे°.
[4] MH. गअणगगन° for गगन°
[5] MH. °तपशेषेण for °वशेषेण.
[6] MH. मध्यस्व°

दीसइ दिसासु तारा-सहरी-जालाविला तिमिर-लेहा ।
रवि-पडण-संभमारम्भ-रहस-चलियव्व कालिन्दी ॥ ११०३ ॥
सायं मिलन्ति कम-णिव्वडन्त-तम-मण्डलावउण्णाओ ।
आसण्ण-भाव-पायड-णियय-गइन्दाओंव दिसाओ ॥११०४॥
ऊससिय-सामलारुण-तम-वल्ली-मूल-लक्खियं कोवि ।
गयण-च्छलरुणयकंचमिन्दु-बिम्बं समुद्धरइ ॥ ११०५ ॥

३ खर्जूरतरुर्मूलपल्लवप्रदेशयोः कृष्णो भवति मध्ये च फलभरेण पाटलः ॥

॥ ११०३ ॥ दृश्यते दिक्षु तारा एव शफर्यस्तासां जालेन समूहेनाविला व्याप्ता तिमिरलेखा रविं प्रति यत्पतनं गमनं तदर्थों य-
३ [1]सम्यगारम्भः प्रारम्भस्तद्रभसेन चलितेव प्रत्यावृत्तेव कालिन्दी यमुना ॥ सा किल आदित्यदुहिता । अतस्ततः प्रसूता सती पुनरादित्यमेव गन्तुं प्रत्यावृत्तेत्यर्थः ॥

॥ ११०४ ॥ साय मिलन्ति क्रमनिर्वर्तमानतमोमण्डलावपूर्णाः आसन्नभावप्रकटनिजकगजेन्द्रा इव दिशः ॥

[॥ ११०५ ॥ उच्छ्वसितश्यामलारुणतमोवल्लीमूललक्षितं कोपि । गगनस्थल― ―इन्दुबिम्बं समुद्धराति ॥

३ उच्छ्वसिता उद्गता या श्यामलारुणा तमोरूपा वल्ली तस्या मूलत्वेन कन्दत्वेन लक्षितम आभासमानम् उद्यन्तम् इन्दुबिम्बं कोपि समुद्धरतीति कवेःकल्पनात्र । गयणच्छलरुणयकंचम् इति कोपि पाठ-
६ प्रमादःएकमात्रोनत्वात् । तस्मादेव प्रमादात् अर्थोपि दु साध्यतमः॥]

---

[1] MH. सम्यरारम्भः.

होन्त-वसुहाहिव-कहा-कोऊहल-कड्ढियाओ व्वँ मिलन्ति ॥
दियस-विराम-च्छवि-धूसराओं समयंचिय दिसाओ॥११०६॥
बहलत्तण-कुहरूससिय-तम-सिहा-लङ्घणोणउच्छङ्गा ।
देन्ति थलुद्देसाच्चिय थोयालोया दरी-सङ्कं ॥ ११०७ ॥
आलोओ परिघोलइ ससिणो छाया-णिवेस-वोच्छिण्णो ।
मलिणाणुसार-पसरिय-कसण-च्छवि-मग्ग-सबलोव्व ॥ ११०८
दीसइ णिसासु तारा-णिहेण फुडिय-विरल-ट्ठिय-कवालं ।
बम्भण्डग्ग-पुडंपिव कालन्तर-जज्जरं गयणं ॥ ११०९ ॥

॥ ११०६ ॥ अनन्तर नराधिपकथाकुतूहलाकृष्टा इव मिलन्ति दिवसाविरामच्छाविधूसराः सममेव तुल्यकालमेव दिशः ॥ अनन्तरोक्त्या[1] वक्ष्यमाणयशोवर्मकथाश्रवणकुतूहलेनेव एकत्र संघटिता इति यशोवर्मचरितस्य दिग्देवताकर्णनयोग्यतोक्ता ॥

॥ ११०७ ॥ निबिडत्वेन कुहरादुच्छ्वसितमुष्टिग्राह्यतमःशिखालङ्घनावनतोत्सङ्गा [2]नतरूपाः संजाता अतितमोवशात् ददति स्थलोद्देशे एवोन्नतस्थाने [3]एव मन्दप्रकाशाः सन्तो [दरीशङ्कां] विवरभ्रान्तिम ॥

[॥११०८॥ आलोकः परिघूर्णते शशिनः छायानिवेशव्युच्छिन्नः मलिनानुसारप्रसृतकृष्णच्छविमार्गशबल इव ॥ प्रदोषकाले सूर्यातपस्य निःशेषम् अनपगतत्वाद्या छाया तया शशिन आलोको मध्येमध्ये मिश्रो भवति तत्रोत्प्रेक्ष्यते शशिनः शशरूपमलिनस्य कलङ्कस्य या तत्सदृशी कृष्णा प्रतिकृतिः सा तस्य आलोके दृश्यत इति ॥]

॥ ११०९ ॥ दृश्यते निशि तारानिभेन स्फुटितविरलस्थितक-

---

1 MH. °रोक्तवक्ष्य°   2 So MH.   3 So MH. But should we not rather read स्थलोद्देशा एव उन्नतस्थानान्येव ?

जायाओं कम-पसम्मन्त-धूम-रय-णिग्गमावरोहाओ ।
आरूढ-पओसा ओंवि पविरल-तिमिराओंव दिसाओ॥११११०॥

मूढ-सासि-दिणयरालोय-मज्झ-पुञ्जिज्जमाण-तम-कसणं ।
संजायमुहय-धारा-णिम्मल-खग्गोवमं गयणं ॥ ११११ ॥

पेरन्तेसु दराबद्ध-तिमिरमोसुक्क-कमल-परिसामं ।
आभाइ लावय-वहू-वच्छ-कसाय-प्पहं गयणं ॥ १११२ ॥

गह-निवह-बिन्दु-संदोह-समिय-संज्झाणलो समुक्खिवइ ।
उयय-सुपण्णो गयणम्मि अमय-कलसंव सासि-बिम्बं॥१११३॥

पालं ब्रह्माण्डाम्रपुटमिव कालान्तरेण चिरकालत्वेन पुराणभावेन
३ जर्जरं गगनम् ॥

॥ १११० ॥ जाताः क्रमेण प्रदोषपुराणत्वानुपूर्व्या प्रशाम्य-
द्धूमरजःकृतो निर्गमाना मार्गाणाम् अवरोधः आवरणं यासु ताः
३ आरूढप्रदोषा अपि प्रविरलतिमिरा इव दिशः ॥

॥ ११११ ॥ मूढशशिदिनकरालोकेन मध्ये पुञ्जीक्रियमाणेन
तमसा कृष्णं संजातम् उभयधारानिर्मलखड्गोपमं गगनम् ॥ मूढत्वं
३ मन्दत्वम् ॥

[॥ १११२ ॥ पर्यन्तेषु ईषदाबद्धतिमिरम् अवशुष्ककमलप-
रिश्यामम् आभाति लावकवधूवक्षःकषायप्रभं गगनम् ॥]

[॥१११३ ॥ ग्रहनिबहबिन्दुसंदोहशमितसंध्यानलः समुत्क्षि-
पति उदयसुपर्णः उदयाचलरूपो गरुडो गगने अमृतकलशमिव
३ शशिबिम्बम् ॥ संदोहः समूहः ॥]

तम-महुयर-जालुप्पयण-पयड-मय-मण्ड लंणिसा-वइणो ।
बिम्बं माहवमिव पिण्ड-खण्डमावाडलं उअह ॥ १११४ ॥
उक्खिप्पइ गयण-तुला-दण्डेण समूससन्त-कर-केऊ ।
पच्छा-रवि-पिण्ड-भेराणएण कलसोव्व सस-इन्धो ॥१११५॥
संणद्ध-मयण-साहिज्ज-जाय-संरम्भ-पाडलो णीइ ।
परिवेस-च्छल-मण्डलिय-चाव-वलओव्व हरिणङ्को ॥१११६॥
पावइ उययो अम्बो दर-सिढिल-क्खलिय-तणिण-तम-लेहो ।
ल्हसिय-खिणीलंसुय-मत्त-हलहराहं णिसा-णाहो ॥ १११७ ॥

॥ १११४ ॥ तमोमधुकरजालोत्पतनप्रकटमृगमं [1]अथ मण्डलं निशापतेर्बिम्बं माधवामिव पिण्डखण्डमापाटलं पश्यत ॥ मधुनोयं माधवो माक्षिकसंबन्धी ॥

॥ १११५ ॥ उत्क्षिप्यते गगनमेव तुलादण्डहस्तेन सम्यगुच्छ्वसन्तः करा एव केतुस्तुलासूत्रं यत्र स पश्चाद्भागे रविपिण्डभरावनतेन कलश इव शशचिह्नः ॥

[॥ १११६ ॥ [2]संनद्धमदनसाहाय्यजातसंरम्भपाटलो निर्याति परिवेषच्छलमण्डलितचापवलय इव हरिणाङ्कः ॥]

॥ १११७ ॥ प्राप्नोति उदयसमयत्वात् आताम्रः ईषच्छिथिलः स्खलिततनुतमोलेखः हसितमीषत्पतितं विनीलांशुकं यस्य स चासौ मत्तः क्षीबो हलधरस्तस्याभा कान्तिं निशानाथः ॥ [3]पावई तइया इति पाठे प्राप्नोति तदेत्यर्थः । आताम्र इति पृथक्पदम् ॥

---

1 See *Various Readings*. 2 MH has no commentary on this couplet, which is found in all Dc J K P. We doubtless owe the omission to the blundering scribe. 3 MH. प्राप्नोति for पावइ.

अवि य ।

तक्खण-कामि-अणाणिय-महु-चसओयरण-लद्ध-रायंव ।
उब्भिज्जइ बिम्बं सङ्क-णाहि-सोणं णिसा-वइणो ॥ ११११८ ॥
ऊससइ विलोल-करत्तणेण पङ्कय-विणास-बुद्धीए ।
रहसुम्मूलिय-परिलम्बि-बिस-कलावोव्व सस-इन्धो ॥११११९॥
इय जम्पिऊण सयणावलम्बिणा तेण देव-चरियाण ।
आवेयणम्मि अप्पा अपहुप्पन्तोव्व पडिवण्णो ॥ ११२० ॥
जाओच्चिय कायव्वे उच्छाहेन्ति गरुयाण कित्तीओ ।
ताओच्चिय अतइ-णिवेयणेण अलसेन्ति हिययाइं ॥११२१॥

॥ १११८ ॥ तत्क्षणकामिजनानीतमधुचषकावतरणलब्धरागमिव उद्भिद्यते बिम्बं शङ्खनाभिशोणं निशापतेः ॥ तत्क्षणः चन्द्रोदयस-
३ मयः ॥

॥ १११९ ॥ [1]उच्छ्वसिति विलोलकरत्वेन हेतुना पङ्कजविनाश-बुध्द्या रभसोन्मूलितपरिलम्बनशीलबिसकलाप इव शशचिह्नः ॥
३ ससिबिम्बो[2] इति पाठे प्राकृते छन्दोवत् लिङ्गव्यत्यय इष्टः ॥

॥ ११२० ॥ इति जल्पित्वा शयनावलम्बिना तेन वाक्पति-राजेन देवचरितानां यशोवर्मदेवचेष्टितानाम् आवेदने आत्मा अप्रभ-
३ वन्निव[3] सामर्थ्यरहित इव प्रतिपन्नः ॥ आत्मैव प्राप्तः अन्तर्मुखः सं-पन्नः । निद्रया प्राप्त[a] इति यावत् ॥ ३७ ॥ कुलकम् ॥

॥ ११२१ ॥ या एव कर्तव्ये [4]विशेषार्थम् [5]उत्साहयन्ति [6]व्यवसाययन्ति गुरूणां कीर्तयो वर्ण्यमानाः श्रूयमाणाश्च ता एव अत-

[1] MH. उच्छ्वसति. [2] MH. शशिबिम्बो. [3] MH. अप्रभवन्निजसामर्थ्य°. *a*. So MH. [4] MH. कर्तव्येतिविशेषार्थम् which seems corrupt. The emendation is conjectural. [5] MH. reads the following between उत्साहयन्ति and व्यवसाययन्ति; viz., ईदृश कर्थं तु नामाहमप्याचरामीत्यऽ°, which seems to be intended to explain उत्साहयन्ति, but which is hopelessly corrupt. [6] MH. व्यवसायन्ति.

णवरिय के वावारा पवहिउं पयत्ता ।

कामो वर-कामि-यणं केसर-उच्वेहिँ भिन्दइ सरेहिँ ।
इयर-जण-बाण-कज्जम्मि कुणइ देयाइँ कुसुमाइं ॥ ११२२ ॥
कीएँवि अहिणव-भुमया-णडाल-परिसुद्धि-लद्ध-परिणाहं ।
अहिय-पिहु-लोयण-जुयं विसेस तारं मुहं सहइ ॥ ११२३ ॥
वीयाभरणा अकयण्ण-मण्डणा अहिहरन्ति रमणीओ ।
सुण्णाओँवि कुसुम-फलन्तरम्मि सहयार-वल्लीओ ॥ ११२४ ॥

३ थानिवेदनेन सकलप्रतिपादनसामर्थ्याभावेन अलसयन्ति अनुत्साहयुक्तानि कुर्वन्ति हृदयानि ॥ सिद्धो हि लोके अशक्यकर्तव्येष्वनुत्साह इति युक्तोक्ता वाक्पतिराजस्य [1]आत्मप्रतिपत्तिर्देवचरितेषु ॥

॥ ११२२ ॥ अधुना [2]प्रदोषसमयोचितकामिचर्चा [3]पञ्चदशभिराह । कामो वरमुत्कृष्टं वैदग्ध्याद्यलंकृतं कामिजनं केसरनामकुसु-
३ मपूर्वकैः केसरादिभिरुत्तमैर्भिनत्ति स्वक्रियां प्रवर्तयति शरैः । इतरे तु ये जना अविदग्धादयस्तेषां यद्बाणकार्यं तत्र करोति शेषाणि कुसुमानि मन्दादरेण तान् प्रवर्तयति ॥ केसरं बकुलम् ॥

॥ ११२३ ॥ कस्या अपि अभिनवभ्रूललाटपरिशुद्धिलब्धपरिणाहम् तथा अधिकपृथुलोचनयुगं विशेषतारं मुखं शोभते॥ परिणाहः
३ पारिमाण्डल्यम् । उद्वर्तनोत्पुंसनादिना च अधिकपरिशुद्धिः । विशेषशुद्धे च वदने लोचनतारकप्रभृतीनां विपुलत्वेन प्रतिभासः ॥

॥ १४२४ ॥ वीताभरणाः स्नानादिसमये अकृतान्यमण्डना

---

[1] So MH. distinctly. Unless आत्मप्रतिपत्तिः be a blunder for आत्माप्रतिपत्तिः (i, e., hesitation to admit his fitness to sing his master's glory), the phrase आत्मप्रतिपत्तिः must be taken to mean आत्मा अप्रभवन् अयोग्योस्ति वर्णने इति प्रतिपत्तिः अङ्गीकारः. [2] MH. °समयोषित°. [3] So MH. Should not the commentator rather say षोडशभिः if not indeed सप्तदशभिः? See his remark on No 1134.

गहिय-विविहङ्गराओ अकयञ्जण-ससुर-मञ्जरी-रयणो ।
पावइ असमत्तालेक्ख-बिब्भमं कामिणी-सत्थो ॥ ११२५ ॥
कोली-कय-कालायरु-धूमुप्पील-च्छलेण पडिहाइ ।
रमणाहिसारणे कावि पहरिसालिङ्गिय-तमव्व ॥ ११२६ ॥
ऊरु-जुयं मलय-भवङ्गराय-विणिवेस-दर रूमूसासियं ।
गुरु-जहणुव्वहण-सहं कयंव थोरं थणवईहिं ॥ ११२७ ॥

अभिहरन्ति रमण्यः शून्या इव कुसुमफलयोरन्तरे मध्ये सहकार-
२ मञ्जर्यः । वी गतिप्रजनेति[1] वीतमपसृतम् ॥

॥ ११२५ ॥ गृहीतविविधाङ्गरागः [2]आकृताञ्जनससुरमञ्जरीर-
चनः प्राप्नोति असमाप्तालेख्यविभ्रमं कामिनीसार्थः ॥ ससुरं ताम्बूलम् ।
मञ्जरी कर्णपूरादि । आलेख्यश्चित्रम् ॥

॥ ११२६ ॥ [3]क्रोडीस्थितकालागरुधूमोत्पीडच्छलेन प्रतिभाति
रमणाभिसरणे कापि प्रहर्षालिङ्गिततमस्केव ॥ अभिसारिका हि
३ अन्धकारगामिनी भवतीति तमःप्रियत्वम् ।

या दूतिकागमनकालमपारयन्ती
सोढुं स्मरज्वरभयार्तिपिपासितेव ।
निर्याति वल्लभजनाधरपानलोभात्
सा कथ्यते कविवरैरभिसारिकेति ॥

[इति] हि अभिसारिकालक्षणम् । कोलीकय इति क्वचित्पाठः
तत्र शरीरधूपनार्थः स्वीकारः क्रोडीकारः ॥

॥ ११२७ ॥ ऊरुयुगं [4]मलयभवाङ्गरागविनिवेशेनेषत्समुच्छ्वसितं

---

1 So MH. 2 MH. So. 3 MH. ०गुरु०. 4 MH. ०विनिवेशनेषद्.

लक्खिवज्जइ सीसे सरसमेव कण्ठे पओहरुम्हवियं ।
विसमं कुसुमाभरणं सम-काल-कयंपि जुवईण ॥ ११२८ ॥
थण-पडिमागय-परिणील-जालिया-मण्डणं वरो एइ ।
वम्मह सर-सङ्का-हियय-गहिय-कवयंव णव-वहुयं ॥ ११२९ ॥
अविओय-गमिय-दियसं सम-गहिय-पसाहणं पओसम्मि ।
सोहइ रयावियण्हं सयणागमणूसुयं मिहुणं ॥ ११३० ॥

गुरुजघनोद्वहनसहमिव कृतं स्थूलं स्तनवतीभिः ॥ भूम्नि [1]मत्वर्थीय इति स्तनवतीभिरिति । अत एव स्तनादिभरसहनाय चन्दनेन [2]स्थूलं कृतमित्युत्प्रेक्षितम् ॥

॥ ११२८ ॥ लक्ष्यते शिरसि सरसमेव कण्ठे पयोधरोष्मायितं सोष्मं कृतम् । ईषच्छोषितमित्यर्थः । विषमं कुसुमाभरणं समकाल-कृतमपि युवतीनाम् ॥

॥ ११२९ ॥ स्तनयोः प्रतिमारूपेण प्रतिबिम्बरूपेणागता या प्रतिनीलाकारा जालिका[3] जालिकादि पट्टादिमयं शिरोवस्त्रं सैव मण्डनं यस्यास्ता वरः एति मन्मथशरशङ्कया हृदयघँटितकवचामिव [नव·] वधूम् ॥

॥ ११३० ॥ अवियोगगमितदिवसं समगृहीतप्रसाधनं प्रदोषे शोभते रतिविषये अवितृष्णं वृद्धतर्षम्[4] अत एव शयनागमोत्सुकं मिथुनम् ॥

---

[1] MH. भूस्तिमत्वच्छीय.   [2] MH. स्थलं.   [3] MH. जालिकारा.
[4] MH. वृद्धगर्वम्. The emendation is conjectural.

गलिउम्मऊह-पिहु-हेम-मेहला-वलय-मालिणी कावि ।
वम्मह-भयाहिसंधिय-सिहि-पायारव्व पडिहाइ ॥ ११३१ ॥
ण सहिज्जइ कामि-यणेण विरह-वियणा-विसंठुलङ्गेण ।
ससिणो रवि-मण्डल-संपवेस-तत्तंव कर-जालं ॥ ११३२ ॥
जायाइँ दुलह-दइयाणुराय-रणरणय-मुक्क-थामाण ।
तणुयायन्ताइंवि कामिणीण गरुयाइँ अङ्गाइं ॥ ११३३ ॥

अवि य ।

पडिरोहि-कण्ण-पल्लव-पणोल्लणत्थंव तुलिय-भुमयग्गा ।
अग्घइ णिमेस-णियमण-फुरन्त-पम्हाउग दिट्ठी ॥ ११३४ ॥

॥ ११३१ ॥ गलिता ऊर्ध्वमयूखा पृथ्वी या हेममेखला [तदेव वलयं] तन्मालिनी मालायोगिनी कापि मन्मथभयाभिसंहिताशीखिप्रा-[1]
३ कारेव प्रातिभाति ॥ शिर्म्वा वह्निः ॥

॥ ११३२ ॥ न सह्यते कामिजनेन [2]विरहवेदनाविसंष्ठुलाङ्गेन शशिनो रविमण्डल[सं]प्रवेशतप्तमिव करजालम् ॥ विरहिणीनां
३ मदनदीपनत्वेन द्वेष्याः शशिकराः । तत्रेत्थमुत्प्रेक्षा कृता । शशिनः कृष्णपक्षे रविमण्डलप्रवेशो ज्योतिःशास्त्रे प्रसिद्धः ॥

॥ ११३३ ॥ जातानि दुर्लभदयितानुरागरणरणकमुक्तस्थाम्नां तनूयमानान्यपि कामिनीनां गुरूण्यङ्गानि ॥ स्थाम बलम् ॥

॥ ११३४ ॥ अथ पञ्चभिः कुलकम् । [3]तैत्रैकया उपसंहारः । चतसृभिस्तु सह षोडश पूर्वोद्दिष्टा भवन्ति ॥ प्रियतमावलोकनप्रातिरो-

---

[1] MH. ⁰प्रकारेव. [2] MH. ⁰संस्थुला⁰. [3] MH. तत्रैक्योगे संहारचतसृभि⁰. The emendation is purely conjectural. See, however, the commentator's remark on No. 1122.

णमइ णडालंचिय लज्जिएसु कर-मलिय-कण्ठ-कुसुमेसु ।
उव्वत्त-पम्ह-चुम्बिय-पुडाइँ ण हु णाम अच्छीइं ॥ ११३५ ॥
हत्थो घोलइ दंसण-समओसारिय-णिरिङ्गि-विणिवसो ।
बाणी कयाच्छि-संधाण-गहिय-सवणावयासोव्व ॥ ११३६ ॥
लज्जोणय-व-णालक्खिएक्क-दर-वियासियाहरन्ताइं ।
गमणम्मिवि आवज्झन्ति वलिय-मज्झाइँ दिट्ठाइं ॥ ११३७ ॥
इय कामिणीण पिययम-समागमुम्मिल्लमाण-मयणाण ।
सज्झस-पडिबद्ध-रसाइं होन्ति लीलाइयव्वाइं ॥ ११३८ ॥

३ घनशीलकर्णपल्लवप्रणोदनार्थमिव तुलितभ्रूमार्गा अर्धति निमेषनिय-
मनस्फुरत्पक्ष्मातुरा दृष्टिः ।

॥ ११३५ ॥ नमति ललाटमेव लज्जितेषु [1]करमर्दितकण्ठकु-
सुमेषु दर्शनोद्वृत्तचुम्बितपक्ष्मपुटानि[2] न खलु नाम अक्षीणि ॥

॥ ११३६ ॥ हस्तो घूर्णते दर्शनसमये अपसारितो नि.रि [ङ्गि-
विणिवेसो] शिरोवाससो विनिवेशो येन स बाणीकृतं यदक्षि तस्य
३ संधानार्थं गृहीतश्रवणावकाश इव गृहीतकर्णप्रदेश इव ॥ शराक-
र्षणं हि कर्णान्तं क्रियते धानुष्कैः ॥

॥ ११३७ ॥ लज्जावनतवदनालक्षितैकेषद्विकसिताधरान्तानि
गमनेपि क्रीडार्थोद्यानविहरणावसरेपि [3]आबध्यन्ते पार्यन्ते प्रियदर्शनै-
३ कनिष्ठतया वलितमध्यानि दृष्टानि दर्शनानि चक्षुर्व्यापाराः ॥

॥ ११३८ ॥ इति उक्तप्रकारेण कामिनीनां प्रियतमसमागमो-
न्मीलन्मदनानां साध्वसप्रतिबद्धरसानि अप्रागल्भ्यप्रतिबद्धशृङ्गाररस-
कार्याणि भवन्ति लीलायितव्यानि ॥ ५ ॥ कुलकम् ॥

[1] MH. °मलित°. [2] MH. °चुंबितं पक्ष्म°. [3] MH. आवध्यते.

ललणा वल्लह-हुत्तं विलास-बिस-मण्डणाओं वोलेन्ति ।
णीसङ्कंचिय बन्दी-कइन्दु-किरणाओंव णिसासु ॥ ११३९ ॥
सरस-मय-तम्बिमाहय-किसलय-मालायमाण पम्हाइं ।
रमण-पवेसत्थंपिव पियाण वियसन्ति अच्छीइं ॥ ११४० ॥
अवहीरिय-पिययम हुत्त-गमण-भय-दिण्ण-सङ्कलाइंव ॥
कज्जलिय-बाह-लेहाइं होन्ति कीएवि अच्छीइं ॥ ११४१ ॥

॥ ११३९ ॥ ललना वल्लभाभिमुखं विलासबिसमण्डनाः मंतापनिवृत्त्यर्थकृतमृणालिकाहारादिकाः वोलेन्ति अतिक्रामन्ति निःश-
३ ङ्कमेव बन्दीकृतेन्दुकिरणा इव निशासु ॥ अभिसारिका[1] एव गच्छन्ति । [2]कामार्तत्वेन अशङ्काः । अत [3]एव [3]बन्दीकृतेन्दुकिरणत्वमिव । चन्द्रो हि चौर्यचरिताना बैसबन्धननिक्षिप्त इव अभयकरः स्तावको
६ वा प्रोत्साहको वैतालिको वेति मतः ॥

॥ ११४० ॥ सरसमदताम्रत्वाहतत्वेन[4] किसलयमालायमानपक्ष्माणि रमणप्रवेशार्थमिव प्रियाणां विकसन्ति अक्षीणि ॥ अक्षिद्वा-
३ रेणैव रमणो रमणीहृदयं विशति । तत्र द्वारापन्ननेत्रे अक्षिपुटकपाटयोरुद्धाटनं मङ्गलार्थं च द्वारि मदरक्तपक्ष्मकेसरमाला इव विरच्यन्ते [5]इत्यभिप्रायः ॥

॥ ११४१ ॥ अवधीरयितृभ्यः सापराधत्वाद्यः प्रियैस्तदभिमुखं यद्गमनं तद्भयेन तद्गमननिवारणाय दत्तशृङ्खलानीव ज्वलितबाष्पले-
३ खानि कस्या अपि दृश्यन्ते[6] अक्षीणि ॥ प्राकृते वचनव्यत्ययो मतः ॥

---

1 MH. °सारका. [2] MH. कामार्तत्वेनाशंकयो भचेतन अत एव, &c., which is not easy to fully restore or even emend conjecturally. [3] MH. om. बन्दी°. [4] MH. om °त्वा° [5] MH. °मानः. [6] The chhâyâ कस्या अपि दृश्यन्ते corresponds with the reading of J. See *Various Readings*.

थोएणवि दूमिज्जइ ण लेइ गरुयंपि णाम-मन्तक्खं ।
इय असमञ्जस हियओ होइ सिणेहेण जुअइ-जणो ॥११४२॥
वलिउद्ध-कवोल-घडन्त चन्द-बिम्बाण माणइत्तीण ।
अन्तो दीसइव णिरोह-पुञ्जिओ हास विच्छड्डो ॥ ११४३ ॥
सासुक्खय-रय-लहुइय-समूससन्तुप्पलोणय-मुहम्मि ।
वसयम्मि कावि परिहूस-माण-गरुई चिरा पियइ ॥११४४॥

॥ ११४२ ॥ स्तोकेनापि दूयते पीड्यते पराङ्मुखो भवति । न चैतत् तदेकार्थानाना कुलमहिलानां युक्तं कर्तुम् ।

३ माणंपि जस्स ढज्जइ बहु-महिला-भङ्गि-भरिय हिययस्स ।
अम्हाण य तग्गय-तम्मणाण को माण—वावारो ॥

इति नयेन ।

६ जेण विणा न चलिज्जइ अणुणिज्जइ सो कयावराहोवि ।
पत्तेवि गाम-डाहे भण कस्स न वल्लभो अग्गी ॥

इत्यादिना च । अतो हेतोर्न लाति गृह्णाति गुरुकमपि नामम-
९ न्तक्खम्[1] अपराधम् इत्यसमञ्जसहृदयो भवति स्नेहेन युवतिजनः ॥
मानखण्डनं नाम हृदयस्य असामञ्जस्यम् ॥

॥ ११४३ ॥ ऊर्ध्वं वलिता विस्मयेन ये कपोलास्तेषु [2]घट-मानानि चन्द्रबिम्बानि यासां मानवर्तीनां मानिनीनाम्[3] अन्तः दृश्यत
३ इव निरोधपुञ्जितो हाससमूहः ॥ कामिनीनां बहिर्हासाभावात्[4] मुख-मध्यपुञ्जितस्य हासस्य चन्द्रप्रतिबिम्बव्याजेनावस्थानकल्पना कवेः । विच्छड्डो[5] समूहः ॥

॥ ११४४ ॥ मानजनिःश्वासोत्खातरजस्कत्वेन लघूकृतं सम्य-

---

1 MH. °मन्तक्खं. 2 MH. घवतमानानि. 3 MH मानिनाम् for मानिनीनाम्.
4 MH. °भावोन्मुख°. 5 MH. विच्छड्डुः.

अहिलासा रहस-विणिग्गएण कामेसु-जज्जरङ्गेण ।
कुवलय-णालेण महुं हियएणव कावि आपियइ ॥ ११४५ ॥
चिर-संठिओवि विगलइ माणो चिर-वियलिओवि सघडइ ।
विवराय-रसं कीलेइ महु-मओ कामिणि-यणम्मि ॥ ११४६ ॥
अखलिय-सरीर-वयणो सहाव-हियओसरन्त-मय-धीरो ।
मत्तोत्ति णवर णज्जइ कवोल-राएण जुअइ-जणो ॥ ११४७॥
अङ्गाइं पयणुआइंपि किंपि गरुएइ महु-मय-विलासो ।
हिययाइं पुणो लहुएइ माण-गरुयाइंवि पियाण ॥ ११४८ ॥

गुच्छ्लसद् यत् उत्पलं तेनावनमितमुखं चषके कापि परिशेषेण मानेन
३ गुर्वी चिरात्पिबति मानवशात् उत्पलस्थगितपानवाद्वा ॥

॥ ११४५ ॥ अभिलाषात् रभसाविनिर्गतेन कामेषु[1] जर्जराग्रेण कुवलयनालेन मधु हृदयेनेव कापि आपिबति ॥ 'कामस्येषवः कामे-
३ षवस्तैर्जर्जराङ्गेणेति क्वचित् पाठः ॥

॥ ११४६ ॥ चिरसंस्थितोपि विगलति[2] मानः चिरविगलितोपि संघटते । अतो विपरीतरसं कृत्वा क्रीडति मधुमदः कामिनीजने ॥
३ संभरइ[3] इति पाठे साभ्रियते पुष्टिं भजते[4] इत्यर्थः । एतदेव मदस्य मदत्वं यत् परस्परविरुद्धम् असमञ्जसविकारकारित्वम् ॥

॥ ११४७ ॥ अस्खलितशरीरवचनः स्वभावविभ्रमेण स्वभावमाहात्म्येन अपसरन् यो मदस्तेन धीरः अत्यक्तोचितचरितः मत्त इति
३ केवलं ज्ञायते कपोलरागेण युवतिजनः ॥

॥ ११४८ ॥ अङ्गानि प्रतनुकान्यपि रागातिशयक्षीणान्यपि

[1] MH. कामस्येषवः. [2] MH. विगलितमानः चिरगलितोपि. [3] MH. संभर इति for सभरइ इति. [4] MH भज इत्यर्थः.

विरह-विणिग्गय-सेसव्व विब्भमा मन्द-ह्रियय-संगलिया ।
मुह-णीसासा पिय-संगमम्मि सोहन्ति रमणीण ॥ ११४९ ॥
सरस-णह-राइ-मग्गेहिँ पीण-थण-मण्डलाइँ तरुणीण ।
पिय-संगम-हरिसूसास-रहस-फुडियाइँव सहन्ति ॥ ११५० ॥
संभाविय-काम-हरो उप्पेइ रसं असोउमल्लोवि ।
णह-रेहा-फरुस-पओहराण रमणीण परिरम्भो ॥ ११५१ ॥

किमपि गुरूणि आलस्ययोगीनि करोति मधुमदविलासः हृदयानि ।
३ नर्लघयति भग्नमानानि संपादयति मानगुरूण्यपि प्रियाणाम् ॥ सर्वस्य मधुमदेन परिरम्भार्थितातिशयोत्पादात् ॥

॥ ११४९ ॥ विरहो वियोगः तदवस्थायां ये [1]विनिर्गतास्तच्छेषा अर्पीत्यर्थः । विभ्रमा विभ्रमा इवेति संबन्धः । विलासायन्त इवे-
३ त्यर्थः । मन्दहृदयात् वियोगग्लानहृदयात् संक्रान्ता अपि मुखनिः-श्वासाः प्रियसंगमसमये शोभन्ते रमणीनाम् ॥

॥ ११५० ॥ सरसनखराजिमार्गैः पीनस्तनमण्डलानि तरुणीनां प्रियसंगमहर्षश्वासरसैस्फुटितानीव[2] शोभन्ते ॥

॥ ११५१ ॥ संभावितकामभरः । संभारिअपाठे स्मारितका-मभरः । अर्पयति रसम् असौ अमल्लमपि अप्रतिपक्षमपि नखरेखापरुष-
३ पयोधराणां रमणीनां परिरम्भः ॥ अमल्लमपीति भिन्नक्रमः अपिशब्दः । रसमप्यर्पयति[3] शोभावदित्यर्थः । अवधारणे यथाश्रुति अमल्लमेवेति ॥

---

[1] MH. om. वि०. [2] MH. ०श्वास० may refer to सास the reading of J., but his ०रस० must surely be a mistake for ०रभस०, which is blundered into ०रस० instead of ०रहस० in J. [3] MH. रसमपयति, omitting अपि.

गाढालिङ्गण तण्हा-णिहेण पडिपीलणंव पडिवण्णं ।
पढमं कीएँवि भर-पीडिएण हियएण थणयाण ॥ ११५२ ॥
पढम-रयारम्भ-रसाणवि तह वच्छ-त्थलोवऊढाइं ।
जह-पीडिय-जहण-णिरन्तराइं जायन्ति अङ्गाइं ॥ ११५३ ॥
अच्चन्त-मएण विलासिणीण परिगलिय-हियय-सुण्णाइं ।
वड्ढन्त-णीरसाइ ण समप्पन्तिच्चिय रयाइं ॥ ११५४ ॥
अण्णोण्णाराहण-खण-खलन्त-हिययावहीरिय-सुहाइं ।
सुहमब्भहियं रइ-वित्थरेण पावन्ति मिहुणाइं ॥ ११५५ ॥

॥ ११५२ ॥ गाढलिङ्गनतृष्णानिभेन प्रतिपीडनमिव प्रतिपन्नं प्रथमं कयापि भरपीडितेन हृदयेन स्तनयोः ॥

॥ ११५३ ॥ प्रथमरतारम्भरसानामपि[1] तथा वक्षःस्थलोपगूढानि यथा पीडितजघनत्वेन निरन्तराणि जायन्ते अङ्गानि रतिपरिणामा-
३ वसरे ॥

॥ ११५४ ॥ अत्यन्तमदेन विलासिनीनां परिगलितहृदयत्वेन शून्यानि रतियोग्यविकाररहितानि अत एव [वर्धमाननीरसानि न
३ समाप्यन्त एव र]तानि ॥

॥ ११५५ ॥ अन्योन्याराधनार्थं क्षणमात्रे स्खलद्धृदयत्वेन अर्थान्तरव्यापारितचित्तत्वेन अवधीरितोपनतरतिसुखानि सुखम् अभ्य-
३ धिकं रतिविस्तरेण प्राप्नुवन्ति मिथुनानि ॥ तदुक्तम् ।

स्त्रियाश्चिरं[2] शघ्रिमवेक्ष्य चात्मनो विसर्गमर्थान्तरभावनां भजेदिति ॥

[1] MH. प्रथमंरभारंभसाश्चैव for प्रथमरतारम्भरसानामपि. [2] MH. स्त्रियश्चिर.

ताइंचिय किंपि रसं देन्ति पख्ढेवि पेम्म-रायम्मि ।
पिय-दिण्ण-न्हाहरणुल्लसाइं रमणीण रमियाइं ॥ ११५६ ॥
आवयणोरु णिरन्तर-पीडिय-देहाण हरइ मिहुणाण ।
चलणेसुवि कय-चलणो मव्वङ्गालिङ्गण-विलासो ॥ ११५७ ॥
थण-विम्बेसु वहूणं जोव्वण-लद्ध-परिणाह-वियडेसु ।
सोचिय तह-परिणाहो जाओ विरलोव्व रोमश्चो ॥ ११५८ ॥
पीडिय-पओहरोगाह-णह-पउद्देस-दर-समूससियं ।
विमलइ करेण रमणस्स कावि वच्छ-त्थलं हसिरी ॥ ११५९ ॥

॥ ११५६ ॥ तान्येव कैमपि रसं ददति प्ररूढेपि प्रेमरागे प्रियदत्ता नत्वा एवाभरणानि तदुल्लासानां रमणीना रतानि ॥ [1]उल्ला-
३ साहि रमणीहिं इति पाठे [1]उल्लासाभी रमणीभिः सहेत्यर्थः ॥

॥ ११५७ ॥ आवदनोरु वदनादारभ्य उरु यावत् [निरन्तर]-पीडितदेहानां संपुटाख्यकरणविशेषभाजां हरति मिथुनाना चरणेष्वपि
३ कृतचरणः सर्वाङ्गालिङ्गनविलास. ॥

॥ ११५८ ॥ स्तनबिम्बेषु वधूनां यौवनलब्धपरिणाहत्वेन विकटेपु[2] स एव तथापरिणाहः पूर्वदृष्टपरिणाहयुक्तो [जातो] विरल
३ इव रोमाञ्चः ॥

॥ ११५९ ॥ पीडितपयोधरत्वेनावगाढो यो नखपदोद्देशस्तत्रैव-त्समुच्छ्वसित [3]विमर्दयति परामृशति पीडानिवृत्तये करेण दयितस्य
३ कापि वक्षःस्थलं हसनशीला ॥ लग्ननखक्षतप्रदेशे [4]गाढालिङ्गनमग्न-कठिनस्तनखेदननिवृत्त्यर्थः [5]हस्तस्पर्शः ॥

[1] MH. भाजो. [2] MH. विकटेषु [3] MH. विमलयति. [4] MH गाढालिंगेन मग्नकठिनस्तनतदन[0] [5] MH. करस्पर्शः.

बहुसो भग्ग-ट्ठिय-रमण-णह-सिहा-चुण्ण-त्तिउण-गरुएण ०॥ ।
आयासिज्जइ थण-मण्डलेण मज्झालसा तरुणी ॥ ११६१ ॥
तणुअत्तण-णमिओयर-पओहरासण्ण-जहण-णिमिय-भुओ ।
सोहइ तंस-णुवण्णो वलिओरु-लओ पिआ-सत्थो ॥११६
दयियाएँ कोवि णिद्दा-परिस्समुब्भिण्ण-सेय-बिन्दुइयं ।
परिउम्बइ सुह-णसहिय-पडिवोहन्दोलियं वयणं ॥ ११६२ ॥
सम-भाव-पयत्तूसास-सिढिल-णीसह-परिट्ठियावयवा ।
दर-लक्खिय-दुब्बलोव्व होइ णिद्दासु जुअइ-यणो ॥११६३॥

॥ ११६० ॥ बहुशो भग्नस्थितानि यानि रमणनखशिखाचू-
र्णानि तैस्त्रिगुणगुरुणा आयास्यते स्तनमण्डलेन क्षाममध्यालसा तरुणी ॥
३ [तरुणी] इति स्तनकर्कशतापरम ॥

॥ ११६१ ॥ तनुत्वात् भरेण नतोदरत्वात् पयोधरासन्ने जघने
निक्षिप्तभुज शोभते तिर्यङ्निषण्ण: अन्याया वलितोरुलतः प्रिया-
३ सार्थः ॥ णुर्मण्णो निषण्ण. । सुरतश्रान्तैकपार्श्वनिषण्णो विराजत
इत्यर्थः ॥

॥ ११६२ ॥ दयिताया. कोपि निद्रापरिश्रमोद्भिन्नस्वेदाबिन्दु-
चितं परिचुम्बति निद्रामुखेन न सोढो यः प्रतिबोधस्तेनान्दोलित
३ वदनम् ॥

॥ ११६३ ॥ श्रमभावप्रवृत्तोच्छ्वासशिथिलनिःसहपरिष्ठितावयवः
ईषल्लक्षितदौर्बल्य इव भवति निद्रासु युवतिजनः ॥ श्वासांध्मातश-
३ रीरत्वात् कामकृत क्षामत्वं मनाग् लक्ष्यते न तु सम्यक् ॥

णवरिअ णरिन्द-विक्कम-वियड-कहावसर-समुह-सुर-मुक्को ।
कुसुम-णिवहोव्व णिवडइ णहाहि तारा-लवुप्पीलो ॥११६४॥
जायं तारा-वइणो वायन्त-मुणाल-पाडल-मऊहं ।
बिम्बं अबाल-जम्बू-फल-भङ्ग-पिसङ्ग-परिवेसं ॥ ११६५ ॥
ओसारियम्मि पच्छा सिण्हालिय-तिमिर-केस-हत्थम्मि ।
णिवडन्ति सलिल-बिन्दुव्व तारया रयणि-तरुणीए॥११६६॥
लहसिय-ट्ठिय-मय-विच्छाय-मज्झ-ससि-बिम्ब-चुम्बियं सहइ ।
दद्दर-उडंव दर-फुडिय-वियड-पुड-मण्डलं गयणं ॥ ११६७ ॥

॥ ११६४ ॥ अनन्तरं नरेन्द्रविक्रमविकटकथावसर इति कृत्वा सुरवैर्भूभिर्विमुक्तः कुसुमनिवह इव निपतति नभसस्तारालवानाम् ३ उत्पीलः समूहः ॥ प्रभातसमये किल सूक्ष्मताराः पतन्ति काश्चित् । तिरोधानं वा पतनम् । तच्च पुष्पवृष्टित्वेनोत्प्रेक्षितं यशोवर्मणश्चरित-निबद्धवाक्पतिकथामनुतये ॥

॥ ११६५ ॥ जातं तारापतेः शुष्यन्मृणालवत्पाटलमयूखं बिम्बम् अबालं जरठं यज्जम्बूफलं तद्भङ्गवत्पिशङ्गपरिवेषम् ॥

॥ ११६६ ॥ अपसारिते अरुणोदयेन पूर्वादिदिग्भ्य उत्कालिते पश्चाच्च पश्चिमभागे स्थिते अवश्यायार्द्रीकृततिमिरनिकर एव केश-३ पाँशस्तत्र निपतन्ति सलिलबिन्दवस्तारका रजनीतरुण्याः ॥ सिण्हा अवश्यायः । उलियं आर्द्रीकृतम् ॥

॥ ११६७ ॥ लसितस्थितं मृगविच्छायमध्यं यच्छशिबिम्बं तेन चुम्बितं शोभते दर्दराख्यो वाद्यभाण्डविशेषश्चर्मपिनद्धस्तत्पुट ३ इव ईषत्स्फुटितविकटपुटमण्डलं गगनम् ॥ स्फुटितत्वं रवितारसनतम स्करत्वम् ॥

अत्थाय-तलिण-तारत्तणेण तंचेय पढम-परिविरलं ।
पच्छा पुञ्जिज्जन्तं पुणोवि वियडइ गह-अक्कं ॥ ११६८ ॥
अरुण-विराविय-तणुयायमाण-संज्झा-रसाणुलित्तंव ।
थोय-त्थोयमुसालोय-पण्डुरं होइ गयण-यलं ॥ ११६९ ॥
पम्हन्तर-लक्खिय-पण्डु-भाव-विसम-प्पहं समुप्पयइ ।
सिण्हा-हय-सामायन्त-मसिण-देहं कवोअ-उलं ॥ ११७० ॥
आरोहिणा पहाय-क्कमेण परिपिञ्जरत्तणमुवेन्ता ।
विडवेसु फल-विसंसा परिणाम-गुणंव गेण्हन्ति ॥ ११७१ ॥

॥ ११६८ ॥ अस्तागततनुतारत्वेन तदेव प्रथमप्रविरलं प्रविरलस्थूलतारकत्वेन पश्चात्पुञ्जीक्रियमाणं [1]विकरनिकरेण [2]मिश्रीभवत् पुनरपि विकटयति [3]विकटत्वमाचरति ग्रहचक्रं वस्तुवृत्त्या ॥

॥ ११६९ ॥ अरुणविराञ्जिततनूयमानसंध्यारसानुलिप्तमिव स्तोकस्तोकम् उषसः प्रभातकालस्य आलोकेन पाण्डुरं गगनतलम् ॥

॥ ११७० ॥ पक्ष्मान्तरलक्षितपाण्डुभावत्वेन विषमप्रभं समुत्पतति सिण्हा अवश्यायस्तेन पृष्ठतः [3]क्षतम् अत एव श्यामायमानमसृणदेहं कपोतकुलम् ॥ पक्ष्मान्तरैर्दृश्यमाना [4]यत्क्षताः प्रदेशाः [5]पाण्डुरीकृतास्तत्परिवर्तिनः श्यामायमाना इति वैषम्यम् ॥ विहंगकुलमिति क्वचित् पाठः ॥

॥ ११७१ ॥ आरोहणशीलेन प्रभातक्रमेण परिपिञ्जरत्वमुपयन्तः प्राप्नुवन्तः विटपेषु फलनिवेशाः परिणामगुणमिव वहन्ति ॥ अरुणकरविद्धत्वेन[6] अपक्वान्यपि पक्वानीव फलानि लक्ष्यन्त इत्यर्थः ॥

---

[1] MH. °भूर्वंपुन°. [2] MH. om. वि°. [3] MH. क्षतन्. The emendation is conjectural. [4] MH. यत्क्षता. The emendation is conjectural. [5] MH. पाडुरकृतास्तपरि°. [6] MH. अरुणकराविद्धत्वेन.

मिहु [णेहिँ रइ]-रसायाम-खेय-खण-लद्ध-गरुय-णिद्देहिँ ।
पडिबुज्झिज्जइ कह-कहवि सालसं रयणि-विरमम्मि॥११७२॥
तम-लोह-लोढयाणुगय-मुक्क-गोस-प्पहो तलिण-मूलो ।
गह-पलहि-वीय-निवहो पच्छा पुञ्जिज्जइ णिसाए ॥ ११७३ ॥
आआसेइ पईव सलोल-कज्जल-सिहा-दरुव्वत्ते ।
सकय-ग्गहंव पच्चूस-मारुओ वास-गेहेसु ॥ ११७४ ॥

[॥ ११७२ ॥ मिथुनैः रतिरसायामस्वेदक्षणलब्धगुरुकनिद्रैः प्रतिबुध्यते कथंकथमपि सालसं रजनिविरमे ॥]

[॥ ११७३ ॥ तमोलोहलोठकानुगतमुक्तप्रभातप्रभः विरलमूलः ग्रहकार्पासबीजनिवहः पश्चात् पुञ्जीक्रियते निशया ॥

३ प्रभातकाले ग्रहनिवहो मुक्तप्रभः मन्दप्रभः सन् क्रमेण पूर्वदिग्भागेभ्यो विनश्यन् पश्चिमदिश्येव पुञ्जीकृत इव दृश्यते । तत्रोत्प्रेक्ष्यते । तमोरूपलोहमयलोठकानुगतकार्पासबीजनिवहो यथा कयापि
६ स्त्रिया पश्चिमभागे पुञ्जीक्रियते तद्वदिति । लोठकः कार्पासबीजनिष्कासनार्थो यन्त्रविशेषः । मुक्तगोसप्पहो प्रभाते मुक्ता प्रभा येन सः । तलिणमूलो पूर्वदिशि प्रथमदृश्यमानेन तेजसा नष्टा अधस्तना
९ ग्रहा यत्र तादृशः ॥]

॥ ११७४ ॥ [1]आयासयति प्रदीपान् सलोलकज्जलशिखेषदुद्वृत्तान् । सकज्जललोलशिखा आवर्त्य । आवर्तनमावेष्टनम् । सकचग्रहमिव प्रत्यूषमारुतो रतिवासगृहेषु ॥

1 MH. आआसयति,

तंचेय तिमिर-मलिणं जायं अरुण-प्पहा-हयं गयणं ।
सीसयमिव सिन्दूरत्तणेण पडिवण्ण-परिणामं ॥ ११७५ ॥

गेण्हन्ति कण्ठ-फरुसाइँ कहवि रयणी-जलाणुभावेण ।
विहया वलग्ग-रय-संणिवेस-गरुयाइँ बीयाइं ॥ ११७६ ॥

रुण्णारुण-णयणाओ॑व णिसा-विसूरन्त-णलिणि-सोण्ण ।
सोहन्ति जलोल्लि-ट्ठिय-चक्काय जुयाओ वावीओ ॥११७७॥

ससिणो समोसरन्ती अत्थाअल-मत्थय-त्थ-बिम्बस्स ।
घोलइ सहयार-रसग्ग-तलिण-परिपण्डुरा जोण्हा ॥ ११७७ ॥

॥ ११७५ ॥ तदेव तिमिरमलिनं जातम् अरुणप्रभाहतं सत् [1]गगनं सीसमिव सिन्दूर [त्वेन प्रतिपन्नपरिणामं] भवति ॥

॥ ११७६ ॥ गृह्णन्ति कण्ठपरुषाणि कथमपि रजनीजलानुभावेन [2]अवश्यायसंबन्धिना विहगा अवलग्नरजःसंनिवेशगुरूणि बीजानि
३ धान्यकणादीनि ॥

॥ ११७७ ॥ रुदितेन अरुणनयना इव निशि रात्रौ विसूरयन्त्यो रविवियोगदुःखमनुभवन्त्यो या नलिन्यो तच्छोकेन शोभन्ते अवश्याय-
३ जलार्द्रस्थितचक्रवाकयुगा वाप्यः ॥ जलार्द्रम् अतिरक्तं चक्रवाकयुग्मं दृश्यते । तदेव रोदनारुणं नयनयुगमिव ॥

[॥ ११७८ ॥ शशिनः समपसरन्ती अस्ताचलमस्तकस्थबिम्बस्य घूर्णते सहकाररसाग्रतलिनपरिपाण्डुरा ज्योत्स्ना ॥ रसाग्र
३ रसनाग्रम् । रसनैव रसा । मञ्जरीति यावत् । मञ्जरीरसनयोः साम्यात् । तलिनं विरलम् ॥]

---

[1] MH. गमणं. [2] MH. °मवश्येन.

असाहिय-विसुद्ध-सुकयावयंस-सप्पुरिस-सुचरिउग्गारो ।
विवलायइ कलि-कालोव्व भिण्ण-हियओ तमुग्घाओ ॥
कोऊहल-मिलिआमर-विमाण-रयण-प्पहा-विभिण्णोव्व ।
जाओ अजड-जवा-कुसुम-पाडलो णह-यल-वियाणो ॥११८०॥
परिगलिय-पण्डु-तारा-दलस्स णह-साहिणो विणिक्खमइ ।
णव-किसलय-सोहग्गेण पढममरुणुग्गमालोओ ॥ ११८१ ॥
इट्टा-चुण्णंव किरन्तमुद्धमरुणायवं परिप्फुरइ ।
रविणो गयणासि-णिसाण-चक्क-वलओवमं विम्बं ॥११८२॥
जलहिस्स पुणोवि समागमंव बहलत्तणेण सूयन्तं ।
अपुणागमणायव तं तिमिरं उम्मूलिअं रविणा ॥ ११८३ ॥

[॥ ११७९ ॥ असोढविशुद्धसुकृतावतंससत्पुरुषसुचरितोद्गारः विवलायइ विपलायते कलिकाल इव भिन्नहृदयः तमउद्घातः ॥]

॥ ११८० ॥ प्रकृतकथाकर्णनकुतूहलमिलितामरविमानरत्न [प्रभाविभिन्न] इव जातः अजडं पक्वं जवाकुसुम बिन्दुमतीपुष्प तद्वत्पाटलो नभस्तलवितान. ॥

॥ ११८१ ॥ परिगलितपाण्डुताराढलस्य नभःशाखिनो विनिष्क्रामति नवकिशलयसौभाग्येन प्रथमम् अरुणोद्गमालोकः ॥ दलानि जीर्णपर्णानि । अरुणोद्गमो लोहितनवकिशलयसमुद्भवोपि ॥

॥ ११८२ ॥ इष्टकाचूर्णमिव [1]विकिरत्. अरुणातपं लोहितप्रभं परिस्फुरति रवेः संबन्धि गगनमेवासिः खड्गस्तस्योपस्कारार्थं यन्त्रिशानचक्रवलयं [1]तीक्ष्णायसभाण्डं तदुपमं बिम्बम् ॥

॥ ११८३ ॥ [2]जलधेः पुनरपि समागममिव बहलत्वेन सूच-

1 MH. तीक्ष्णायकर्मांड 2 MH. जलधिः.

णवरिय णिव्वत्तिय-रयणि-विरम-कायव्व-णिव्वुओ ताण ।
सो साहिउं पयत्तो चरिअं चाणक्क-चरिअस्स ॥ ११८४ ॥
णवरिय णिवडिय-तम-लोह-टङ्क-परिसुद्धि-तुङ्ग-वियडासु ।
आसा-भित्तिसु पत्थिव-पसत्थि-जोग्गासुव ठियासु ॥११८५॥
अग्ग-ट्ठिय हरिय तुरङ्ग-पल्लवे मङ्गलाय कलसव्व ।
तक्खणमुक्खित्ते तरणि-मण्डले वासव-दिसाए ॥ ११८६ ॥

यत्[1] अपुनरागमनायेव तत् तिमिरम् उन्मूलितं रविणा ॥ किल तमसि
३ संमुखे जलधिसमागमो जलधौ मज्जनं रवेरभूत् । तेन वैरकारणेन परिपूर्णोदिनेन रविणा समूलमुन्मूलितं तिमिरं पुनरनागमनाय तस्य अनिष्टनिमित्तस्य तमसः ॥

॥ ११८४ ॥ अनन्तरं निर्वर्तितरजनीविरामकर्तव्य. अत एव निर्वृतः सुखितः सन् तेषां पूर्वप्रक्रान्तप्रष्टृणां स वाक्पतिराजः शंसितुं
३ कथयितु प्रवृत्तश्चरितं चाणक्यचरितस्य यशोवर्मणः ॥

॥ ११८५ ॥ अथ गाथाविंशत्या कुलकम् ।

अनन्तरं निर्वर्तितः पृथक्कृतस्तम एव लोहटङ्कस्तक्षकारघटनभाण्डं तेन या परिशुद्धिस्तया तुङ्गविकटासु आशा दिशस्ता एव भित्तय-
३ स्तासु पार्थिवप्रशस्तियोग्यास्विव स्थितासु

प्रशस्तियत्र[4] चरितमुत्तमं लिख्यते ॥

॥ ११८६ ॥ अग्रस्थिता हरितवर्णास्तुरगाः पल्लवा यत्र तत्र मङ्गलाय कलशे इव तत्क्षणमुत्क्षिप्ते तरणिमण्डले आदित्यबिम्बे
३ वासवदिशा ऐन्द्या दिशा नायिकया

---

1 MH. सूचयतम्. [2] So. MH. explaining an impossible reading (णिव्व-त्तिय°) ' See *Various Readings*. [3] So MH. [4] MH प्रशस्तियत्रचरित°. for प्रशस्तियत्र चरित°,

पहु-कित्ति-णिसमणूसुअ-हियय-क्खलिअ-रमणाहिलासासु ।
अन्दोलिऊण सुर-सुन्दरीसु रहसा विणिन्तीसु ११८७
कुसुम-वरिसूसुआमर-विलुत्त-मणि-मउल-कन्दल-दलासु ।
विरलायन्तीसु सुरिन्द-मन्दिरुज्जाण-वीहीसु ११८८
अम ओवओय-परिहिट्ठ-कण्ठ-महुरीहुयन्त-रसियम्मि ।
मङ्गल-जीमूअ-उलम्मि गयण-वट्ठ पउट्ठम्मि ११८९
चलिअम्मि रहस-विअलिअ-कण्हाइण-णिअलिए मुणि-अणम्मि ।
कोऊहल-पत्थिय-गयण-हरिण-पडिवण्ण-चलणेव्व ११९०

॥ ११८७ ॥ प्रभुकीर्त्याकर्णनोत्सुकहृदयाश्च ता रमणाभिलाष-स्खलिताश्च उभयाकृष्टहृदयत्वेन आन्दोल्य किं यशोवर्मचरितमा-
३ कर्णयामः उत पतिसुरतसुखमनुभवामः इति संशय्य सुरसुन्दरीषु रभसा आवेशेन विनिर्यन्तीषु निःसरन्तीषु गृहेभ्यः कथाकर्णनाय

अनेन प्रियतमसमागमसुखादपि[1] यशोवर्मसच्चरिताकर्णनं सुखमित्युक्तम् ॥

॥ ११८८ ॥ कुसुमवर्षोत्सुकामरविलुप्तमणिमयमुकुलकन्दल-दलासु अत एव विरलायन्तीसु[2] विरलत्वमाचरन्तीषु सुरेन्द्रमन्दिरो-
३ द्यानवीथीषु
वीथ्यो मार्गाः ॥

॥ ११८९ ॥ अमृतम् उदकम् तदुपयोगेन परिघृष्टकण्ठत्वात् मधुरीभवद्रसिते मङ्गलजीमूतकुले गगनपृष्ठोपवृष्टे[3] सति

॥ ११९० ॥ चलिते रभसविगलितकृष्णाजिनैर्निगडिते बद्धचरणे [मुनिजने] कौतूहलप्रार्थितगगनहरिणप्रतिपन्नचरण इव

[1] MH. °समय° for °समागम°. [2] MH. विरलायन्तीषु. [3] MH. गगमृष्टोपवृष्टे

विणयाढत्त-णराहिव-चरिअ-समायण्णणायरेणंव ।
आमुक्क-पायवासण-बन्धेसु विहंगम-कुलेसु ११९१
लम्बि-महा-दप्पण-संकमन्त-संमद्द-णिरवयासेसु ।
भवण-क्खम्भावालि-सिहरमारुहन्तेसुव जणेसु ११९२
धवलिज्जन्त-समुण्णय-पहु-जस-पासाय घडिअ-मञ्चंव ।
कम-लम्बिअ-तिअस-विमाण-मण्डलं णह-यलं जायं ॥११९३॥

३ गगनहरिणो मृगशिराश्चन्द्रमृगो वा । मुनीना च वनवासिनां विश्वासाचरणोपगता मृगाभवन्ति ॥

॥ ११९१ ॥ विनयारब्धनराधिपचरितसमाकर्णनादरेणेव [आ]-मुक्तो बुभुक्षार्तत्वात् त्यक्तः पादपप्वासनबन्धो यैस्तेषु विहंगमकुलेषु ३ सत्सु

॥ ११९२ ॥ लम्बनशीलमहादर्पणसंक्रान्ताः प्रतिबिम्बिताः संमर्देन निरवकाशाश्च ये तेषु भवनस्तम्भावालिशिखरमारोहत्स्विव ३ जनेषु सत्सु

॥ ११९३ ॥ किंच[1] । धवलीक्रियमाणाः समुन्नतप्रभुयशोरूपाः प्रासादकल्पा[2] घटिता रचिता मञ्चा यत्र तत्रेव[3] क्रमलाञ्छितत्रिदश-३ विमानमण्डले[4] नभस्तले[4] जाते[4] सति

सवलिज्जन्तेति[4] पाठे संवल्यमानेत्यर्थः । कमलम्बिय[5] इति क्वचित्पाठः । क्रमलम्बितेत्यर्थः । त्रिदशविमानसंनिधानं तु यशोवर्मस-३ चरिताकर्णनाय ॥

---

[1] So MH. Should not these words occur rather at the beginning of the next verse ? [2] MH. प्रसाद॰. [3] MH. तत्रैव. [4] So MH. [5] MH. कवलंबिये.

वि. च[1] ।

तुह धारा-संदाणिअ-गइन्द-मुत्ता-हलो असी जयइ ।
गउड-गल-च्छेअ-वलग्ग-संठिएआवली ओव्व ॥ ११९४ ॥
सम-जाइत्तण-संभाविओवयारेहिँ णिअय-चलणेहिं ।
पोच्छाहिअव्व चलणे तु णन्ति णिअलाविला रिउणो ॥११९५
कर-सन्दिरेण सोहसि तद्दियसं दाण-वारिणा देव ।
हिअय-भरिअस्स करुणा-रसम्बुणो णिग्गमेणंव ॥ ११९६ ॥
णन्दइ तुह विणिअत्तस्स आसमुद्दं दिसाओ जेऊण ।
लच्छी पुणोवि पिउणा संपेसण-दिण्ण-विहवव्व ॥ ११९७ ॥

॥ ११९४ ॥ अस्मिन्नवसरे यशोवर्मविषयाः कवीनामेवंभूता आलापाः प्रवृत्ता इत्याह । हे राजन् तव संबन्धी धारासदानितग-
३ जेन्द्रमुक्ताफलः असिः खड्गो जयति गौडगलच्छेदात् अवलग्ना अद्य यावत् संस्थिता [2]एकावलिः गलाभरणरूपा लता यत्र स इव ॥

॥ ११९५ ॥ अस्मदीयचरणाना यशोवर्मचरणयोश्च तुल्या चरणजातावुत्पत्तिः । अतः समजातित्वेन संभावितोपकारैर्निजकचरणैः
३ प्रोत्साहिता इव चरणौ तव[3] आयान्ति त्वच्चरणौ नमस्कुर्वन्ति निगडाविला निगडैर्बद्धा रिपवः ॥ चलणे तुलन्ति [इति] पाठे तुलन्ति तव चरणौ धारयन्तीत्यर्थः ॥

॥ ११९६ ॥ [4]करस्यन्दनशीलेन शोभसे प्रतिदिवसं दानार्थेन वारिणा हे देव भृतहृदयकरुणारसाम्बुनो निर्गमेणेव ॥

॥ ११९७ ॥ नन्दति वर्धतेतरां तव [वि]निवृत्तस्य आसमुद्रं दिशो

1 J. K. P. give these words (though as regards J see note on previous page). Do only omits them, though it reads °मण्डल °जायं and not °मण्डले °जाए in the previous verse. 2 MH. एकाली. 3 MH. तव. 4 MH. °स्पन्दन°.

कारासु पढममणुहूय-णिअल-मल-मग्ग-लञ्छणा चलणा ।
तइँ छेइज्जन्ति विइण्ण-काल-सुत्तव्व सत्तूण ॥ ११९८ ॥
संकन्त-महि-रओ-धूसराइं संपइ तुहं पणामेसु ।
भिउडी मइलण-भीअव्व रिउ-णडालाइँ णारुहइ ॥ ११९९ ॥
गरुअयर-मत्त-वारण-खन्ध-समारुहण-विरलिएणंव ।
ऊरु-जुएण विराअइ सहाव-विअडं गयं तुज्झ ॥ १२०० ॥
घेप्पइ अगुणीहिँ गुणिव्व जेण गुण-गारवेण वो अप्पा ।
तेणेय तंपि मण्णसि अप्पाणमणाज्जिअ-गुणंव ॥ १२०१ ॥

जित्वा लक्ष्मीः पुनरपि पित्रा संप्रेषणदत्तविभवेव ॥ पुनः प्रेपणं नवो-
ढाया भर्तृगृहात्प्रत्यावृत्ताया भूयो भर्तृगृहविसर्जनम् ॥

॥ ११९८ ॥ कारासु बन्धनगृहेषु प्रथमम् अनुभूतनिग-
लमलमार्गलाञ्छनाश्चरणास्त्वया आँच्छेद्यन्ते वितीर्णकालसूत्रा इव
कृत्वा शत्रूणाम् ॥

॥ ११९९ ॥ [1]पादपतनवशेन संक्रान्तमहीरजस्कतया पाँण्डुराणि
मलिनानि सप्रति तव प्रणामेषु भ्रुकुटिः मलिनीकरणभीतेव रिपुल-
लाटानि नारोहति ॥ जितसर्वत्वाद्भ्रुकुटिविषयस्तव न कश्चिदिति
तात्पर्यार्थः ॥

॥ १२०० ॥ गुरुतरराजैवारणस्कन्धाँरोहणायँ [2]विरलितेनेव
ऊरुयुगेन विराजते स्वभावविकटं गमनं तव ॥

॥ १२०१ ॥ गृह्यते अगुणिभिर्गुणीव[3] येन गुणगौरवेण वो यु-
ष्माकं संबन्धिना । प्राकृते वचनव्यत्ययात् तव संबन्धिना । आत्मा ।
तेनैव त्वमपि मन्यसे आत्मानमनार्जितगुणमिव ॥ तव मण्डले नि-
र्गुणा अपि वास्तव्याः सगुणमिव आत्मानं त्वद्गुणैरेव मन्यन्ते त्वद्गुण-
गौरवं परोपकारपर्यवसितगुणस्व तव बुद्ध्वा । अत एव त्वमपि तेनैव

[1] MH. पादपतन°. [2] MH. विरलितेनेव. [3] MH. °गुणीवे.

जाहेच्चिअ तं चलणोणयाण अवरिं करं पसारेसि ।
लच्छी भुअ-ट्ठिया वो ताहेच्चिय तेसु संकमइ ॥ १२०२ ॥
अक ओवयार-तणुआ अभग्ग-पसरेसु तुज्झ दीसन्ति ।
संकन्ता इव अलएसु केस-हत्था रिउ-पियाण ॥ १२०३ ॥

६ गुणगौरवेण निजेन गुणमाहात्म्येन अनर्जितगुणमिव अगुणमिवात्मानं मन्यस इत्यर्थः ॥ अपरे अपरथा पठन्त्येताम् ॥ घेप्पइ गुणीहिं अगुणोव्व जेण गुणगारवेण वो अप्पा । तेण तुमंपि न मन्नासि अ-
९ प्पाणमणज्जिअगुणव ॥ अयमर्थः । येन गुणगौरवेण विभवशून्येन गुणिभिरात्मा अगुण इव निष्फलगुणो ज्ञायते तेन त्वमपि नात्मानम् अनर्जितगुणं निष्फलप्रायगुणं मन्यसे । दैन्यशून्यगुणत्वात् सविभ-
१२ वगुणत्वेन । अनिर्जितगुणमिति पाठे अनिर्जितगुणदर्पमिति व्याख्येयम् । पूर्वो [1]वशब्दः एवार्थे येनैव तेनैवेति योज्यः । जनगुणगौरवेण पला-लभारायमाणत्वबुध्येत्यादि व्याख्येयम् ॥

॥ १२०२ ॥ यदैव त्वं चरणावनतानाम् उपरि करं प्रसारयसि दयालुतया करेण शिरसि स्पृशसि लक्ष्मीर्भुजास्थिता सती वः युष्मा-
३ कम् । तवेत्यर्थः । तेषु तदैव संक्रामति ॥ प्रसादसमये दौर्गत्य-मपसारयसीत्यर्थः ॥

॥ १२०३ ॥ मुक्तोपचारत्वेन त्यक्तस्नानप्रसाधनादित्वेन तनुकाः अभग्नप्रसरेषु कर्तनाभावाच्चतुर्दिक्षु प्रलम्बमानेषु तव दृश्यन्ते संक्रान्ता
३ इव अलकेषु केशहस्ताः बालभञ्जिका[2] रिपुप्रियाणां संबन्धिन्यः ॥ तदधीनजीवनास्तद्विषयदुःखेन मन्दीभूता इवेत्यर्थः । तव संबन्धिनीनां रिपुप्रियाणां संबन्धिन्यः केशहस्ता अलकेपु [तव] संक्रान्ता इव दृश्य-
६ न्ते । अन्यथा कथं केशभारस्यातिविततत्वम् इति योजना कार्या ॥

---

1 MH. वाशब्दः 2 So MH. Does the Commentator mean बालभङ्गिका ?

इय ताहे भावागय-पच्चक्खायन्त-णर-वइ-गुणाण ।
विवरोक्खम्मिवि जाया कईण संबोहणालावा ॥ १२०४ ॥

अवि य ।

अह सुद्धम्मि अ णिहसुत्थ-कञ्चणाहरण-रय-पिसङ्गम्मि ।
जायम्मि सुवण्णमएव्व तम्मि जण-संसिए दिअसे ॥१२०५॥
संकन्तासेस-सरस्सइत्तणेणंव साहिरे तम्मि ।
जाओ खणेण मूयल्लिओव्व कोऊहला लोओ ॥ १२०६ ॥

किं च ।

वीसम्भमगन्तूणंव विसम-महिला-सहाव-दोसेण ।
बाहिंचिय वरि-सिरीओ जेण पणईण दिण्णाओ ॥१२०७॥

॥ १२०४ ॥ इति तदा प्रभातसमये भावागतत्वात् भावनातिशयप्रापितत्वात् प्रत्यक्षायमाणनरपतिगुणानां विपरोक्षेपि अप्रत्यक्षत्वेपि
३ राज्ञि जाताः कवीनां संबोधनालापाः ॥ २० ॥ कुलकम् ॥

॥ १२०५ ॥ १२०६ ॥ अनन्तरं सर्वत्रैवं निघृष्यमाणकाञ्चनाभरणरजःपिशङ्गे जाते सुवर्णमय इव तस्मिन्नाशंसिते दिवसे

३ सक्रान्ताशेषसरस्वतीत्वेनेव श्रोतृजनमुखारविन्दान्निःसृतसमस्तवचनेनेव कथिते कथयितु प्रारब्धे तस्मिन् कथयितुम् उपक्रान्ते नृपसुचरिते । साहिरे तम्मीति पाठे शासनशीले कथनशीले तस्मिन्
६ वाक्पतिराजे सति । जातः क्षणेन मूकीकृत इव कौतूहलालोकः श्रोतृजनः ॥

॥ १२०७ ॥ विश्रम्भम् अगत्वेव विषममहिलास्वभावदोषेण बाह्य एव वैरिश्रियो येन प्रणयिभ्यो दत्ताः ॥

जस्स विअयाहिसेए विवक्ख-देवीहिँ णव-णिओआहिं ।
पीआइँ तक्खणप्पिअ-चमरन्तरियाइँ अंसूइं १२०८
तस्स इमं पावणमहिणवं च चित्तं च विम्हय-करं च ।
सीसइ चरिअमचरमं णराहिवइणो णिसामेह ॥ १२०९ ॥

कइ-राय-लञ्छणस्स वाप्पइ-रायस्स गउड-वहं
गाहावीढं समत्तं ॥

॥ १२०८ ॥ यस्य विजयाभिषेके विपक्षबन्दीभिर्नवनियोगाभिः। पीतानि रुद्धानि आच्छादितानि तत्क्षणार्पितचमरान्तरितानि
३ कृत्वा चमरैर्व्यवधाय[1] दर्शनभयात् अश्रूणि

॥ १२०९ ॥ तस्यैतत्पावनं पवित्रीकरणम् अभिनवम् अन्यत्रादृष्टं च [2]विस्मयकर [च] अत एव चित्रं च आश्चर्यकारि तथा [2]विचित्रं शि-
३ ष्यते चरितम् अचरमम् अपाश्चात्यम् अग्रणीत्वेन व्यवस्थितम् । प्रधानमिति यावत् । नराधिपतेः तन्निशमयत आकर्णयत[3] ॥

[4]जालान्धरीयभट्टश्रीमदुपेन्द्रहरिपालविरचितगौडवधसारटीका [5]परिपूर्णा ॥

---

1 MH °व्यवधानदर्शन° for व्यवधाय दर्शन°. [2] So MH. This chhâya refers to J's reading. See *Various Readings*. [3] MH. आकर्णयताम्.
[4] So MH [5] MH. inserts here the following lines—

चित्रं चेतो मदीयं खलममखिलमुत प्राप्तचैतन्यभावं
विश्रान्तिं नास्य यस्मात्क्वचिदिह भुवनेष्वत्र नान्यस्य जन्तो. ॥
सौहार्द्दं वा ममैवाविरचितसुशिरोनामदत्तावधाने
श्रीकान्ते मादृशेषु प्रविरतमनासि प्रोत्तमातं च चेतः ॥ १ ॥

	In De after Stanza	In R after Stanza	In P after Stanza
d. जामिय-सिहण्डस्सवि विसहरेण हत्थो पिणाइणो जयइ । लम्बि-जडा-भास-फणा-रयण-मऊहेसु घोलन्तो ॥	*c*	*c*	35
e. कुवियाइ चलण-पणओ रहसुक्खित्त-मउली हरो जयइ । सीस-ट्ठिय-बम्भ-कवाल-फंस-सङ्काइव उमाइ ॥	*d*	*d*	*d*
f. तं पणमह अज्जवि वहइ तिवहया-वीइ-भङ्ग-कुडिलाइं । जस्स जडा बन्ध-निवेस-विसमियाइंव सलिलाइं ॥	*e*	*e*	*e*

[d. यमितशिखण्डस्यापि विषधरेण हस्तः पिनाकिनो जयति लम्बिजटाभासफणारत्नमयूखेषु घूर्णमानः ॥ शिवस्य शिखण्डे सर्पेण बद्धे सत्यपि सर्पस्य या लम्बमाना फणा तया जटाया लम्बित्वं भासते । तेन भासेन शिखण्डे घूर्णमानो हस्तः सर्पस्य फणामयूखेषु चरतीत्यर्थः ॥]

[e. कुपितायाश्चरणप्रणतो रभसोत्क्षिप्तमौलिर्हरो जयति शिरःस्थितब्रह्मकपालस्पर्शशङ्काया इव उमायाः ॥ कुपितया पार्वत्या क्रोधेन उत्क्षिप्तमौलिः शिव इति वृत्तम् । शिवमौलौ स्थितस्य ब्रह्मकपालस्य स्पर्शो मा भूदिति लत्तया प्रहृतं शिर इति उत्प्रेक्षा ॥]

[f. तं प्रणमत अद्यापि वहति त्रिपथगावीचिभङ्गकुटिलानि यस्य जटाबन्धनिवेशविषमितानीव सलिलानि ॥ गङ्गायाः सलिलानि वीचिभङ्गकुटिलत्वाद् विषमाणीति स्वभावः । तत्र तस्याः शिवजटोद्भूतत्वात् जटानिवेशस्य विषमत्वाद् अद्यापि जलानां विषमत्वमिति उत्प्रेक्षा ॥]

---

d P. °जडासाय', *e*. P. कुवियाए. P. उमाइ. *f* P. °वीइभंगि'.

Appendix A.

Stanzas found in some of the MSS and not inserted in this Edition

		In [illegible] after Stanza	In K after Stanza	In P after Stanza
a	सो जयइ गोव-भावे जो विमलिय-गूढ-नाहि-नलिणाहि । नीसरमाणेहिचेय परिमलं वहइ सासिएहिं ॥	12	12	12
b	केऊरोरअ-सुङ्कार-संकुले बाण-भुअ-वण-च्छेया । सो जयइ सनीसासेव्व वहइ जो अमरिसा बाहू ॥	33	33	41
c.	उद्धं अन्धय-रिउणो नयणं पज्जलिय-तारयं नमह । उक्करिसिय-पडिचक्कंव चक्किणो बाण-भङ्गम्मि ।	*b*	*b*	*b*

[*a.* सो जयति गोपभावे यो विमर्दितगूढनाभिनलिनात् निःसरद्भिरेव परिमलं वहति श्वसितैः ॥ गोपभावे नाभिनलिनं गूढं सदपि यस्य परिमलयुक्तश्वसितानां कारणमभूत् स गोपः कृष्णो जयतीत्यर्थः ॥]

[b. केयूरोरगफूत्कारसंकुलौ बाणभुजवनच्छेदात् सो जयति सनिः-श्वासाविव वहति यः अमर्षाद् बाहू ॥ शिवप्रियस्य बाणासुरस्य भुजा विष्णुना छिन्नाः । तेन जातामर्षौ शिवस्य बाहू निःश्वस्त इवेति । वस्तुतस्तु केयूरार्थं धृता उरगा निःश्वसन्तीति तात्पर्यम् ॥]

[c. ऊर्ध्वम् अन्धकरिपोर्नयनं प्रज्वालिततारकं नमत उत्कर्षितप्रति-चक्रमिवं चक्रिणो बाणभङ्गे ॥ अन्धको नामासुरः किल शिवस्य शत्रुः । बाणासुरं प्रतंश्चाक्रिणो विष्णोः प्रतिचक्रमिव यस्य नयनं प्रज्वालिततारकं भवति तं शिवं नमतेत्यर्थः ॥]

---

a. P. विबलिय. *b*. P. केयूरोरय°. P. °भुयवण°. P, पाडु for बाहू.

	In Dc after Stanza	In K after Stanza	In P after Stanza
g. सुयण-सहावेवि गओ जडम्मि कत्तो गुणो समुल्लसइ । रविणोवि जलम्मि ठियं पडिबिम्बमहोमुहं फुरइ ॥	75	75	75
h तुच्छा-सुहेण विज्जाएँ मच्छराडम्बरो खल-यणस्स । दुक्खेण सज्जणाणं हियउक्कम्पा समिज्जन्ति ॥	0	0	81
i. सुकइ — — — — भेसु जाण परिसंठियाइँ णामाइं । णियय-णिबन्धेसु य ताण णणु समत्तं च कायद्धं ॥	0	0	*h*

[g. सुजनस्वभावेपि गतो जडे कुतो गुणः समुल्लसति । रवेरपि जले स्थितं प्रतिबिम्बम् अधोमुखं स्फुरति ॥ सुजनस्वभावेपि जडे गुणः सम्यक्त्वेन नोत्स्फुरति । यथा जले पतितं सूर्यबिम्बम् ऊर्ध्व-मुखं नोत्स्फुरति किं तु अधोमुखमेवेति अर्थान्तरन्यासः ॥]

[h. तुच्छसुखेन विद्याया मत्सराडम्बरः खलजनस्य । दुःखेन सज्जनानां हृदयोत्कम्पाः शाम्यन्ते ॥ विदुषा मत्सरेण विद्याया आ-डम्बरः विद्याया मत्सराडम्बरः । स खलु खलजने तुच्छज्ञानेन अ-र्थात् अल्पया विद्यया शाम्यति तृप्तो भवति । सज्जनानां हृदयक-म्पास्तु । विद्यार्जने उत्कटाः परिश्रमा इति यावत् । संपूर्णया विद्यया बिना न शाम्यन्तीत्यर्थः ॥]

[i. सुकवि — — — — येषां परिसंस्थितानि नामानि निज-कानिबन्धेषु च तेषां ननु समासं च कायार्धम् ॥]

g P. समुण्णमइ for समुल्लसइ.

		In Dc after Stanza	In k after Stanza	In p after Stanza
j	पाणमइआउ जाणं धरन्ति कव्वेसु वण्णमाला[ओ] । — — भावा जीयस्स ते जियन्तिच्चिय मयावि ॥	0	0	*i*
k.	किं रतुसमारुढ-गुणाण जीवियं लद्ध-पिसुण-भावंव्व । तहिं पसंसिज्जन्तोवि जं गुणी णेअ पत्तिइयइ [sic] ॥	0	0	*j*
l	सा जयइ मई गुरुआगमण-पडि[sic]वोह-कारणा — — । पडिवोह-संकमा जा सयंव पडिवज्जइ सरूवं ॥	0	0	*k*
m	जो अप्पणाणसारं पेच्छइ अन्नस्स सोवि पीहेइ । पडिवज्जइ जोवि पराउ सोवि णि — — — — ओत्तेया ॥	0	0	*l*
n	गुणिणा अहमाअ ठियाण णवरताणं च दोच्चिय विसेसा । सोवि अहमोच्चिय कओ मज्झिम-संभावणा जस्स ॥	0	0	*m*

[j. प्राणमय्यो येषा म्रियन्ते काव्येषु वर्णमालाः — — — भावात् जीवस्य ते जीवन्त्येव मृता अपि ॥]

[k. किं — — समारूढगुणाना जीवितं लब्धपिशुनत्वमिव तैः प्रशस्यमानोपि यत् गुणी नैव प्रत्येति(?) ॥]

[l. सा जयति मतिर्गुरुका गमनप्रतिबोधकारणा — — प्रतिबोधसंक्रमाद् या स्वयमिव प्रतिपद्यते स्वरूपम् ॥]

[m य आत्मनः सारं प्रेक्षते अन्यस्य सोपि द्रक्ष्यति प्रतिपद्यते योपि परस्मात् सोपि — — — — ॥]

[n. गुणिना (?गुणिनः) अधमाश्च स्थितानां केवल तेषां च द्वावेव विशेषौ । सोपि अधम एव कृतः मध्यमसंभावना यस्य ॥]

	In Do after Stanza	In K after Stanza	In p after Stanza
o. जड-बुद्धीन पहुप्पइ मइलो गुण-निग्गमो न मणुयाण । नीलं न नहं सा णायणस्स तेयस्स विणिवित्ती ॥	85	0	0
p. जे सुण्णा इव बहुसो कहिंपि दीसन्त-विरल-गुण-सारा । दर-वासिय-पुराआरेहिँ तेहिं किं वा निबन्धेहिं ॥	92	94	92
q. णिम्माया तेच्चिय नवर कव्व-कित्तीओ जाण लोयस्स । कण्णे विसन्ति हियए वसन्ति पसरन्ति य मुहम्मि ॥	p	p	p
r. दोच्चिय णवरं हियए लग्गन्ति जहा-निवेस-रमणिज्जा । रमणीओ वल्लहाणं महा-कईणं च भणिईओ ॥	q	q	q

[o जडबुद्धीना प्रभवति मलिनो गुणनिर्गमः न मनुजानाम् । नीलं न नभः । सा नायनस्य नयनसंबन्धिनस्तेजसः विनिवृत्तिः ॥ गुणिमनुष्याणां गुणेषु यद् मालिन्य जडबुद्धयः पश्यन्ति तद् एतेषां स्वकीयमेव न पुनर्गुणिगुणानाम् । यथा नभसो नीलिमा द्रष्टुर्नेत्रस्य तेजसो विनिवृत्तेः परावृत्तेर्जायते न तु नभःसंबन्धीति भावः ॥]

[p. ये शून्या इव बहुशः कुत्रापि दृश्यमानविरलगुणसाराः ईषदुषितपुराकारैस्तैः किं वा निबन्धैः ॥ ये निबन्धा बहुशो गुणहीनाः सन्तः कचिद्गुणयुक्ताः सन्ति ते बहुशो निवासहीनानि ईषन्निवासयुक्तानि नगराणीव भवन्तीति भावः ॥

[q. निर्मातारः शिक्षितास्त एव केवलम् काव्यकीर्तयो येषां लोकस्य कर्णे विशन्ति हृदये वसन्ति प्रसरन्ति च मुखे ॥ येषां काव्यकीर्तीर्लोकः शृणोति हृदये धारयति मुखेन च प्रसारयति त एव कवय इति भावः॥]

[r. द्वे एव केवलं हृदये लगतः यथानिवेशरमणीये । रमण्यो वल्लभानां महाकवीनां च भणितयः ॥ द्वे एव हृदयंगमे भवतः यदि

p. P. दरवासियनयरसरिसेहिं. q. P. निम्माया for णिम्माया. r. P. नवरं for णवरं.

	In Dc after Stanza	In K after Stanza	In P after Stanza
७. वेहव्व-दुक्ख-विहलाण जस्स रिउ-कामिणीण पम्मुक्का । कर-ताडण-भीएहिंव होरहिं पओहरुच्छङ्गा ॥	100	100	100
८. कवरी-वन्धा अज्जवि कुडिला ते जस्स वेरि-वन्दीण । हढ-कड्ढण-खुत्तङ्गुलि-निवेस-मग्गव्व दीसन्ति ॥	४	४	४
९. गहिओ विव्वलायन्तीएँ पाणिणा तुह असी रणग्गम्मि । सहसा वेणी-दण्डोव्व फुरइ पडिवक्ख-लच्छीए ॥	214	0	214

योग्यस्थानरमणीये स्तः । ते यथा । वल्लभाना रमण्यः महाकवीनां च उक्तयः इति ॥]

[७ वैधव्यदुःखविह्वलानां यस्य रिपुकामिनीनां प्रमुक्ताः करताडनभीतैरिव हारै. पयोधरोत्सङ्गाः ॥ यस्य शत्रुस्त्रीभिः पयोधरप्रदेशेभ्यो हारा अपसारिताः ॥ हारास्ताडनभियेव स्वयमेव तेभ्यः प्रदेशेभ्योपसृता इति उत्प्रेक्षा । वैधव्यदुःखेन मृतपतयः उरःस्थलं भृशमेव ताडयन्ति गुर्जरराष्ट्रादाविति प्रसिद्धिः ॥]

[८ कबरीबन्धा अद्यापि कुटिलास्ते यस्य वैरिबन्दीना हठकर्षणकुडिताङ्गुलिनिवेशमार्गा इव दृश्यन्ते ॥ तैलादिसंस्काराभावात् कबरीबन्धा अद्यापि कुटिला इति स्वभावः । तत्र बलापकर्षणेन जेतृकर्तृकेण जयसमये कृतेन अद्यापि तथैव जातकुटिलत्वा इत्युत्प्रेक्षा । अङ्गुलिनिमज्जनेन खलु कबरीबन्धाः कुटिला भवन्ति ॥]

[९. गृहीतः विपलायमानायाः पाणिना तव असी रणाग्रे सहसा वेणीदण्ड इव स्फुरति प्रतिपक्षलक्ष्म्याः ॥ रणाग्रे तव हस्तेन गृहीतोऽसिः शत्रुलक्ष्म्या वेणीदण्डः लम्बमानकबरीव भासत इति भावः ।

	In Dc after Stanza	In K after Stanza	In P after Stanza
v. दारिय-रिउ-गय-मय-सुरहिणित्ति णिच्चं चलावि भमरिव्व । खग्ग-लयाए निवसइ फरुसाएँवि तुज्झ राय सिरी ॥	223	0	220
w. तद्धण-धणंव धरिया लच्छी वच्छ-त्थले महु-महेण । भिक्खत्थि-बन्धवेसुं न उण विहत्ता जह तुमाइ ॥	v	223	v
x. उप्पयणाहुर-पीलिय-सरीर-मउलन्त-विवर-निव्वूढा । उद्धं निबद्ध-वेया निज्झर-धाराओं निवडन्ति ॥	227	227	227

जेता प्रतिपक्षस्य जितस्य पत्नीं कबरीग्रहणेनापकर्षतीति कविषु प्रसिद्धिः ॥)

[v. दारितरिपुगजमदसुरभाविति नित्यं चलापि भ्रमरीव खड्गलतायां निवसति परुषायामपि तव राजन् श्रीः ॥ श्रीश्चञ्चलेति प्रसिद्धम् । तथापि सा तव खड्गे सुरभौ लतायां भ्रमरीव सदैव तिष्ठति । स खड्गो हि रिपुगजहननेन लतावत्सुरभिर्भवति । गजमदो हि सुरभिरिति भ्रमरांश्चाकर्षतीति प्रसिद्धिः ॥]

[w. तद्धनधनामिव धृता लक्ष्मीर्वक्षःस्थले मधुमथा भिक्षार्थिबान्धवेषु न पुनर्विभक्ता यथा त्वया ॥ त्वं यथा लक्ष्मीं वक्षःस्थले धारयसि तथा विष्णुरपि धारयति । त्वं पुनस्ताम् अर्थिबान्धवेषु विभजासि न स इति भावः । तद्धणधणंवेति दुर्लभार्थम् । स्यात् अतिप्रियधनकोश इवेत्यर्थः । प्रतिघनधानमिति संस्कृतिश्च ॥]

[x. उत्पतनावामुखपीडितशरीरमुकुलीभवद्विवरनिर्व्यूढाः ऊर्ध्वं नि-

v. P. णिवसइ for निवसइ. x. P. °निच्छूढा for °निव्वूढा.

	Stanza	In K after Stanza	In P after Stanza
y. सघुण-मराल-जणवया धूमावद्ध-तिमिरा विरायन्ति । संज्झा-णियम्ब-णव-पल्लवव्व रयणीण गो-सग्गा ॥	270	0	0
z. जाया रवि-यर परिपिल्लणेण थोउम्ह-पिञ्जर-च्छाया । चिरयाल-ट्ठिय-महिहर-निरोह-मुक्कव्व-नह-मग्गा ॥	0	452	0

बद्धवेगा निर्झरधारा निपतन्ति ॥ शैलानाम् उत्पतने तत्स्थनिर्झर-धाराणां निपतनस्य स्वभाववर्णनम् एतत् ॥]

[y. शकुनमरालजनपदा धूमाबद्धतिमिरा विराजन्ते संध्यानिताम्रनवपल्लवा इव रजनीनां गोसर्गाः ॥ उषःकालानां वर्णनमेतत् । शकुनमराला जनपदेषु निर्गताः । तिमिरम् अद्यापि धूमवत् किंचित्स्थितमेव । संध्यया नितरां ताम्रा रजनीवृक्षाणां नवपल्लवा इव एते गोसर्गाः ॥]

[z. जाता रविकरपरिप्रेरणेन स्तोकोष्मपिञ्जरच्छायाः चिरकालस्थितमहीधरनिरोधमुक्ता इव नभोमार्गाः ॥]

Appendix B

Stanzas found in some or all of the MSS other than J and inserted in the Edition

In the Edition.	In Dc after stanza	In K after stanza	In P after stanza
295 तुह-वयण॰	294 तुह दारं	294 तुह दारं	...
314 काम-ड॰	313 तक्काल॰	313 तक्कल॰	325 कोमार॰
341 वुब्भइ	340 तम्मिच्चि॰	340 तम्मिच्चि॰	342 हाहा तं
342 हाहा तं	341 वुब्भइ	341 वुब्भइ	340 ताम्मिच्चि॰
348 बहुसो व॰	347 इय तम्मि	...	347 इय तम्मि
349 बरहीण	348 बहुसो व॰	...	348 बहुसो व॰
350 उअउत्त॰	349 बरहीण	.	349 बरहीण
351 कीरइव	350 उअउत्त॰	...	350 उअउत्त॰
352 भय-लो॰	351 कीरइव	...	351 कीरइव
353 कण्ण॰	352 भय-लो॰	...	352 भय-लो॰
354 अह से	353 कण्ण॰	..	353 कण्ण॰
355 किंपि वि॰	354 अह से	...	354 अह से
356 उम्हाइ	355 किंपि वि॰	...	555 किंपि वि॰
357 णव-रोह॰	356 उम्हाइ	...	356 उम्हाइ
358 अग्घन्ति	357 णव-रोह॰	...	357 णव-रोह॰
359 सायं स॰	358 अग्घन्ति	...	358 अग्घन्ति

In the Edition.	In De after stanza	In K after stanza	In P after stanza
390 सोत्त-क°	359 सायं स°	...	359 सायं स°
361 वोलिन्ति	360 सोत्त-क°	...	360 सोत्त-क°
362 तह तत्त°	361 वोलिन्ति	.	361 वोलिन्ति
363 णवरि अ	362 तह तत्त°	...	362 तह तत्त°
364 अन्तो-घ°	363 णवरि अ		363 णवरि अ
365 पीलिय°	364 अन्तो-घ°	...	364 अन्तो-घ°
366 तक्खण°	365 पीलिय°	...	365 पीलिय°
367 णव-क°	366 तक्खण°	...	366 तक्खण°
368 पिय-प°	367 णव-क°	...	367 णव-क°
369 थोय-सु°	368 पिय-प°	...	368 पिय-प°
380 इह को°	651 इह सलि°	654 इह सलि°	...
395 सिसिर°	394 जलया°	396 णव-व°	394 जलया°
441 पक्कम्मि	440 उहओ°	440 उहओ°	440 उहओ°
457 पेरन्ती°	456 थिइ-ल°	456 थिइ-ल°	458 ओसारि°
458 ओसारि°	457 पेरन्ती°	457 पेरन्ती°	456 थिइ-ल°
466 मुह-वि°	465 इय ज°	465 इय ज°	465 इय ज°
467 अणुणि°	466 मुह-वि°	466 मुह-वि°	466 मुह-वि°
468 मरण-भ°	467 अणुणि°	467 अणुणि°	467 अणुणि°
469 हरि-च°	468 मरण-भ	468 मरण-भ°	468 मरण-भ°
470 इय अ°	469 हरि-च°	469 हरि-च°	469 हरि-च°
499 पारेल°	498 छिन्न-घ°	498 छिन्न-घ°	498 छिन्न-घ°

In the Edition	In De after stanza	In K after stanza	In P after stanza
501 मारुअ॰	500 उत्त्वेयन्ति	500 उत्त्वेयन्ति	505 दिट्ठ-वि॰
506 सामाय॰	505 दिट्ठ-वि॰	505 दिट्ठ-वि॰	501 मारुअ॰
522 उत्वेलेइ	521 इह वा॰	521 इह वा॰	521 इह वा
550 इह मूल॰	549 इह अ॰	...	668 इह कार॰
564 इह दी॰	563 तद्दियह॰	...	631 पइ इहं
568 पप वण॰	569 रय-पु॰	...	..
592 स्मिसिर॰	591 इह वि॰	591 इह वि॰	..
624 इह दी॰	623 इह सुइ॰	564 इह दी॰	564 इह दी॰
630 गोसे वि॰	629 णिविड॰	...	..
631 पइ इहं	..	..	629 णिविड॰
668 इह कार॰	...	...	667 इह का॰
671 इह नि॰	670 अवसण्ण॰	...	...
677 इह चि॰	676 इह वि॰	...	..
692 दइय-ग॰	691 कण्ठोस॰	690 उत्वहइ	...
712 अहिसा॰	705 तुह दू॰	719 तुह पहु	719 तुह पहु
713 सामण्णा॰	712 अहिसा॰	712 अहिसा॰	712 अहिसा॰
714 तुह धा॰	713 सामण्णा॰	720 जाणम	720 जाणं ण
715 अणुरा॰	714 तुह धा॰	721 झीणा प॰	721 झीणा प॰
716 वामेयर॰	715 अणुरा॰	715 अणुरा॰	715 अणुरा
717 नवि तह	716 वामेयर॰	716 वामेयर॰	716 वामेयर॰
718 ण हु प॰	717 नवि तह	713 सामण्णा॰	713 सामण्णा॰

In the Edition	In De after stanza	In K after stanza	In P after stanza
719 तुह पहु	718 ण हु प°	710 साहीण°	711 विहिणा
720 झाणं ण	719 तुह पहु	718 ण हु प°	718 ण हु प°
721 झीणा प°	720 झाण ण	714 तुह घा°	714 तुह घा°
722 वञ्चन्ति	721 झीणा प°	...	728 पणईसु
723 तरलत्त°	722 वञ्चन्ति	729 लहिऊण	729 लहिऊण
724 विवरीयं	723 तरलत्त°	723 तरलत्त°	723 तरलत्त°
725 सयलेसुं	724 विवरीयं	724 विवरीयं	724 विवरीयं
726 भुयण-ग°	725 सयलेसुं	725 सयलेसुं	725 सयलेसुं
727 दिअ-भू°	726 भुयण-ग°	726 भुयण-ग°	726 भुयण-ग°
728 पणईसु	727 दिअ भू°	717 नवि तह	717 नवि तह
729 लहिऊण	728 पणईसु	728 पणईसु	722 वञ्चन्ति
730 तुह रि°	729 लहिऊण	727 दिअ-भू°	727 दिअ-भू°
743 आलुलि°	742 इय ति°	742 इय ति°	742 इय ति°
751 ससिमिव	750 फलिह°	750 फलिह°	...
759 चक्क-जु°	758 णह-रेहा	758 णह-रेहा	...
762 अहर°	761 दंसण°	761 दंसण°	...
782 खोम्माहे°	781 इय दर°	...	....
798 अप्पा प°	797 अह तस्स	797 अह तस्स	...
800 भासम्मि	...	799 भवभूइ°	...
801 आलेक्खि°	804 तो सो	800 भासम्मि	...
808 विवलन्त°	807 उल्लसिय°	810 जाआ व°	810 जाआ व°

In the Edition	In De after stanza	In K after stanza	In P after stanza
815 जस्स म°	814 इय पल°	...	...
848 अन्तो-वा°	847 कण्ठाबि°	847 कण्ठाबि°	...
851 देह-पारि°	850 पढमुत्थ°	850 पढमुत्थ°	..
852 पायालो°	851 देह–पारि°	851 देह-पारि°	...
866 पक्के ल°	865 जं णि°	864 पेच्छह	...
907 अच्चन्त°	906 हियय°	...	...
978 ण सहन्ति	977 आगम°	...	...
979 असला°	978 ण सहन्ति	...	...
980 अप्पाण°	979 असला°	...	...
981 उवरिम°	980 अप्पाण°	...	...
982 ण सिरी	981 उवरिम°	...	....
983 तम्हा अ°	982 ण सिरी	....	...
984 पुरओ	983 तम्हा अ°	...	....
985 कुसुम-फ°	984 पुरओ	....	...
986 सावाए	985 कुसुम-फ°	...	...
987 मोहाहि°	986 सावाए	...	...
988 आयार°	987 मोहाहि°	...	..
989 जम्मि अ°	988 आयार°	...	..
990 हिययस्स	989 जम्मि अ°	...	..
991 रमइ वि°	990 हिययस्स	...	...
992 मूले नि°	991 रमइ बि°	...	

In the Edition	In De after stanza	In K after stanza	In P after stanza
993 विरसा°	992 मूले नि°	...	...
994 विरस°	993 विरसा°	...	...
995 हियय°	994 विरस°	...	...
996 पहरइ	995 हियय	.	...
997 हियय	996 पहरइ	..	...
998 रमइ य	997 हियय°	...	.
999 मग्गल्व	998 रमइ य	. .	.
1000 सव्वङ्ग	999 मग्गल्व	..	...
1007 आसा°	1006 इय वि°	.	...
1008 वहइ	1007 आसा°	...	...
1009 ताओ	1008 वहइ	...	...
1010 पडिमा°	1009 ताओ	...	...
1011 इय तु°	1010 पडिमा°	...	...
1055 पहु-दं°	...	...	1054 लायण्ण°
1061 अवयं°	1060 सव्वत्तो	1060 सव्वत्तो	1060 सव्वत्तो
1071 अहिया°	1070 केऊर°	...	..
1077 महालि°	1076 एए छा°	...	...
1087 जामव°	1086 पन्ति	1086 पन्ति	.
1090 जायं व	1089 संज्झा°	...	1088 आयव°
1096 णह-व°	1095 थोउव्व°	1095 थोउव्व°	..
1099 वियड°	1098 पल्हत्थइ	1098 पल्हत्थइ	...

In the Edition	In De after stanza	In K after stanza	In P after stanza
1105 ऊससि°	1104 सायं मि°		....
1108 आलो°	1107 बहल°	...	...
1112 पेरन्तेसु	1111 मूढ-ससि°	..	...
1113 गह-नि°	1112 पेरन्तेसु	...	. .
1172 मिहुणं°	...	...	1171 आरो°
1173 तम-लो°	1171 आरो°	1171 आरो°	...
1178 ससिणो	1177 रुण्णा°	1177 रुण्णा°	1177 रुण्णा°
1179 असहि°	1178 ससिणो	1178 ससिणो	1178 ससिणो

मेडहो – – – – – – संतवलय-
वलियंपिव.

47. K P ०वहेसुवि and Do वहेसु
व for ०वहेसु अ.

49. J पइहियम्म० for नदियम्म०.—
Do मलिणंगाइव, K म-
लिलंगाइव.

50. Do K P पुंजियंपि जं.—J प-
लियंपि for पलयम्मि.—Do
P पविरलियपि; K पविरे-
ल्लियंपि.

51. P ०समत्तपडिविवं.—Do K ०घ-
डन्तपाडिविंव.

53. J मिलित०.

54. J दन्ता वालियमुहद्दंत०.

55. Do ०दमणे for ०णिहणं.—K
उविन्नताए.

56. J ०नियआणण०.—Do J ०णा-
इव for ०णाण्व.

57. J ओप्पुमियरइपणयंसु० for ओ-
प्पुंमियरइपणयंसु०, which
we read with Do P.

58. J हिमाअलंक०.

60. J ०नह०.—J ०चरण०.—J ०प्प-
हाहिं.—K ०प्पहाए.

61. K नुहिणेहि०.

63. Do नियआइन्चिय.—J वायाइ.
—Do निसेवंता.—Do इंति
and J यंति for एन्ति.

64. Do णवर, and K हुंति, for
होन्ति.—Do द्दोगच्चम्मि०.—
Do सुरकाइं.

65. Do सक्कयपयाण —J ०छायाइ.
—K ०वयाण for ०वयाणं.

66. J तहट्ठियंव for परिट्ठियंव.—J
सुकवीण.—J पयवीओ.

67. K पसाहेंति.

68. J सुहावेइव for सुहावेइ य.—
K P उवभुज्जतो —Do कं
न, K P किं न, for किपि.

69. J ०पहूता and P उपत्ता

71. J परंपराइ —P गुणुणुया.

73. Do J निदा०

75. J ०गुणत्तणेण for महत्तणेण
—Do अओचेअ.

76. J नियगुणे अत्यं०—Do गुरु-
यम्मि०—Do रमियव्वं for
मारमिणं.

77. J कत्तमा०.- Do पुढुमं for
पढम

78. J णिव्वडेताण.- J P सव्वं-
चिय and Do सयलंविय
for सयलंचिय.

79. J कह वा हाहिइ०, Do होही for
होहिइ —K P विपरोरके.

80. J गुरुयाण.—Do कुरइ.

81. J वियारट्ठाणाट्टिय०. We read
वियारट्ठाणं ठिय० with Do
K and P.

82. J मामणंच्चिय ट्ठाणं ; P सामा-
णंच्चिय.—K वामं, changed
to ठाण, for ठाणं.

83. J अणहरव्व —K P अणरिहव्व.

84. J भमय० —P मइए, Do मतीए
K मईए.—P केइ for केवि.

85. P अइच्चं, and Do K अइट्टं,
for नइट्टं.—Do कति०, and
J P कवि०, for कइ०.—Do
J P ०चेव for ०चेअ.

87. J नदियम्म०

88. J ०भणाहिं.

89. K P हियए for लोए.—K
गुरुयाण.

VARIOUS READINGS

The figures refer to the verses in the text of the poem

Do begins with ओं नमः सरस्वत्यै, K with ओं नमो जिनराजाय. P has no such invocation.

1 K °मिग्गासुरकत्त'.

3. J तंपि णमह

5. K P °कंदलाहिव्व — J पणिभिण्ण', P उब्भिण्ण° for पडिभिण्ण°.—Do P विणिग्गय

6. Do हरिणच्छाया°.

7 K °रोमसाहिय°.

8. K °वीढम्मि for वीढस्स.—J °ववग्गियव्वेव.

9. J P वियारिय°.—J मुहुमह°.

10. J नर°.— J वोक्कार° and K मुक्कार° for बुक्कार°.

12. J P °निरवलंव°.— J हरिहरिणो for णरहरिणो.

15. Do हेट्ठागय°, and K हिट्ठागअ°, for हेट्ठट्ठिय°.—J °वारणअ, Do P °वारणाय.— J अहोवि°.—K P पुहई.

18. Do K भमरपंतिव्व. P is wanting in the words.

19. Do K थणरमणाण for थणजहणाण.—J णिवडिअं.

20. Do K P तं णमह for सो जयइ.

22. J दुरियं for करुणं.—Do कन्हस्स.

23. Do चलइ for वलइ.—J मूललहुएहिं for अमूललहुएहि which we read with Do and P.

24. J °जउणाव्व —K °कसणावरेल्ल°.

26. K P अग्गुवा° for णिरुवा°

27. Do J दिवस°.—K °विभाग° for °विहाय°.

28 J भण्णंग°—J °पंकय° for °णलिणी°.

29 K डाह° for दाह°.—Do °कम्पिणा for °कसणा

32. K °रउक्कड°.

33. J °हासिणो for भासिणो°

34. P °किलिंतदेहेण, and Do K °किलंतदेहेण, for किलन्तवच्छेण.

35. J °निडालं.

39. K °हराराहिणिक्क° for °हरारा°हणेक्क°.

41. J जयइ for णमह —Do खयाहुती°.

43. K नेउरहेण.—J जीय —J उभिण्ण° for उब्भिण्ण°

44. J °लज्जियाइ अज्जाइ.— J K दिंतु for देन्तु.— Do P अच्छीणि for अच्छीइ

45. Do K जयइ for णमह

46. J चामुंडाइ.—Do स्वामोअणपहुत्तन्तवलयवालिअपिव. K °णपहुत्तन्तवलयवलिअपिव.—P

90. J होति किंपि.—J अप्पणो for अत्तणो.
91. J तिमिरं च क्षं पयासो य. We with Dc K P.
92. Dc °भुयण°
93. J हुत्तो for एत्ता.—P °व्व णिंति. J °वि णेन्ति and K य णिंति, for य णेन्ति (first half).
94. J इय for इह.—J P °हुत्तं.
95. J हासोव्व होइ.—Dc K हासोव्व होव्व —J गुरुयाण.
96. P सरिसा अहियावा —J गुरुयावि.
97. J होतुव विगयगव्वा, K होतुव्व विअयगव्वा.—J सम्मत्तु.°
98. Dc विम्हिअमिव for थम्भियमिव —J सुहियंव for सुढियंव. —J भूसियमिव for दूमियमिव
99. K °जसवम्मुत्ति.
100. J °प्फणोव्व.
101. K P णा मुयइ.—Dc K महिवीढं.—K संदाणियं.
105. J कोउव्वत्तट्ठियविसमतारयप्पहाभेयकलुसियाइंव. K P मोहुव्वत्तट्ठियविसमतारयप्पहाभेयकलुसियाइंव. Dc दरमोहुव्वत्तट्ठियतारपहुब्भेअकलुसियाइंव. We read by J corrected according to the scholiast.
106. J जय° for जस°.—P °पायवस्सउ for °पायवस्सव.
107. J °सागरं.—J भुवणंतरम्भि. —J भरइ. We with Dc K P.
108. K चलत° for वलन्त°.
109. J पयडियअब्भ°.—Dc °घट्ट° for °कट्ट°.
110. Dc °पडिच्छिया.
111. J वामयरा°.—K अरइविलासविसूरविआण, thus reading one matrâ too short. We with Dc J P.
112. J सोहइ for अग्घइ.
113. J तियय° for तियस°.—P मण्णे अज्जवि.
114. J °नपहुत्त°.—J °गयणंतरा.
115. J तह for तं, which we read with Dc K P.—J वमंति for मुयन्ति.
116. K J °निरिकत्त° for °णिक्खन्त°. —Dc °वलंत° for °चलन्त°.
117. J निसज्जइ for णिसिज्जइ.— Dc J P रहसब्भिडण° for रहसुब्भिडण° which we read with K.—J महिहरेसुं.—Dc K °दोलिओ.
118. K °चलंत° for °वलन्त°.— P सहसेव्व.—J हयमुक्क°.— P °विडवाओ and K °विहगाओ for °विहयाओ.
119. K °वीढोभय°.
120. J °छलेण for °चलेण.—Dc K °संचरणु°.—Dc and P उयआयलेण.
121. J °वाण° for °वाय°.—P °चंदणुमाग्धा.
124. Dc K °चलंत°.—J धूमोप्पि°.
125. Dc K. गब्भालसा इव.—J °गभईओ for °गरुईओ.
126. J °कराल° for °कडार°.—

De °विज्जुच्छला°.—J °प-
म्ह° for °पम्ब°.

127. J तगुयायतिव्व for दीहाय-
न्तिव्व.—P उरकाडिय° for
पविखण्डिय°.

128. J °परका.—K घिप्पंति.—De
दरपप्फुय°, and J दूरपुअ°,
for दरपप्फुय° which we
read with K.

129. J °विहिया for °पहया.

130. P मुक्कोज्झरंसूणि.

131. J °यल° for °यड°.—J °जु-
मा° for °जोग्गा°.

132. J उढ° for °ढ्ढ°.—J थाहो-

133. J मसण°. [वारा.

134. P गरुडेव्व.

135. J °पंजरिया.—J निहम्मि for
णहम्मि.

137. J °वल्लिराणां.—P पाविंति.—
De J °पट्टय° for °वट्टय°.

138. J °च्छेओ°.—J reads simply
तड्डिएहिं [= तड्डिएहिं-तथा
स्थितैः] for तड-ड्डिएहिं, and
P has तडिड्डिएहिं. We with
[De.

139. J महीइ.

140. K हिट्ठ°.—De अवरिंधुम°.

142. J भिंदइ for छिन्दइ.—P
°पहारो.—P °साभत्थेणंवि य.
We with De J K.

143. P °घडण° for °वडण°.

144. K °वरक° for °पक्ख°.

145. K °वडिएवि for °पडिएवि.—
K णां for णा.

147. J °गुहा° for °दरी°.—De, J
K P all read मज्जइ and
not भज्जइ.

148. P °विहया for °विहुआ.—De
K दिमेह°.—K °विलस°.—
De K विसहर for °महिहर°.

149. J °परिरकयव्व.—De परि
वेढिया for परिणमिया.

150. De K °सेलडाकिय°, and P
°सेलकड्डिय°, for °मिलाछ-
ब्विअ°.

151. J तेच्चिय पडणाभिण्णा. K ते-
च्चियपडुणुब्भिण्णा.—J °कं-
दरोलेया.

152. J किलिम्मंति.

153. De J K P all read मुज्झंतो
and not मुज्झन्ते.—J च
for व after एक्कं.

154. J °कंदरदर° for °कप्पन्तर°.—
J पलयच्चिय.—J विज्झवि-
या for विज्झाया.

155. J विछिन्न° for वोच्छिण्ण°.—
J भुयंगवयणो.—De गुरुअंव.

156. P थी° for थिइ°.

158. J K कुडंव°

159. K °परक°.—J °सूयण°.

160. P एगामण°.

161. J चिहुरावडिल°.

162. J P °वग्गिय° for °चक्किय°.
—J °नयणोप्पल°.

163. K थणाभोओ.

164. P °विच्छलिय° for °विच्छुरिय°.

165. J निच्चाइ.—P °ओणमियणह-
चुडप्पंकुरं. De ओणमियण-
हचुडुप्पकियं.

167. J °समोअरिअ°.—J °विलाय°
for °विराय°.—P °सिहव्व.

168. J °संचलिय°.—J °महुयरो.
—J °दुम° for °तरु°.

169. J misreads पज्जल्ह for पज्जल्इ.—J संवलिय.

172. K संविलिओ —J °पडिरकलिओ' (-°पडिक्खलिओ°-). We with De K P.

173. K °वविरुव्व.

174. De °वडण° for °वडल'.—J P °निवडिओ. De K too originally. These have corrected it to निविडिओ, which we adopt.

175. P 'मंडव' for 'मण्डल'.

176. De K पट्टीपरिट्टिओटमेय.

177. De K °गहा.

179. P 'विरल' and J °वियड' for °मिढिल."

180. De K 'दियह' for 'दियस°.

181. De °चेढिय' for 'कवलिअ'.

182. J चीर्णा

183. J °सिहव्वअहियास' P °सिहाभमहियास°. -J नु for णु.

184. J °फरुर्व and P °फरिर्व

185. J 'वत्तण° for °पवण'.—J °मरय' for °मरल°.

186. P °परिसार्य', and De K °पविसेस. for °परिमंग.—J ए for त.

188. K P नण्हि. P [अप.जत्त]-भकलभ."

190. D °लायण्णं'.

191. P °गमाउ, K 'गमाओ. We with De J.—P°सहीवि.—J °नेहमरसं.

192. De J °वियय' for °विजय'.—De °पडिवण्ण' for °पडिबद्ध'.

193. J °विडओ for °विड्डओ.

194. De आभिसुरहि°.

196. P °विइय' for °वीय.

197. J °तालाव्व'.—J °भुहर°.

198. J is wanting in the words beginning with °हामणि° and ending with the last word of the line, as also in the parts of the commentary shown within brackets.—K °विमल° for °महा.°

201. De K °हरितहिययसुहिआ.

202. K °दिट्टिक्क°.

204. J णक्कक°.

205. De P °णालंकिय', and K °णालंचिय', for °णालक्षिअ°.

206. De K ओणमिय'.—P °कुंडलुज्जोयं.—J °मिलिय' for °मलिय'.

207. J °यंसाणं, K °यंसीण.

210. J विलयाण for अबलाण.—J आवद्ध' for आविद्ध'.—K 'वंधुरो for °कब्बुरो.—De J P सभत्त' for समन्त' which we read with K.

212. K P समरम्मि.—De K °गयाइ.—J °वेल्लिऊण, K विल्लिऊण.—K सिरिए.

213. J सइ for जा.—P सा दोसरया साणेव्व, De K सा दोसरए साणिव्व and J जा दोसरया सा नवर, for सा दोसरए साणेव्व.

214. J जायमच्छरेणव.

215. K °सरूउव्व.

216. J सोमहलो for सोवियलो°,

217. P जस्म for तुज्झ.

218. J °धवलवलयनिहा for °वलय-रामिणिहा.-- J °कुटुफेरा.

219. K °माइंग°.—Dc J K P all read °मऊहं (=°मयूखं).

221. P K श्राहव° for आहव°.—K °पुलोइया°.—P °पुट्ठिओ परमट्ठा.—J तुमय for तुमा-इ.—Dc K गारवाण्पिय°

222. P °विभेद° and Dc K °विहे-अ° for °विभेय°.—J तद्दि-यहं.—Dc J K मंचयाम्माइव

223. J नेही for णाहिइ.—K ते for वो

225. Dc K P परकनरस्त्रण.°

226. J °ताम्मिय° for °णूमिय°.

227 Dc K गिरिणो for संल्ला.

228. J P लीणुड्डीणम्मि.—J °हेम-त° for °हिमकाल°

232. Dc J K P all read °मासल°, and not °मामल° with the commentator.--J उड्डिति (=उड्डुन्ति).—J °विलुलि-अ° for °वियलिअ°

233. Dc K गयणेयर°

234. J ओसरण° for ओयरण°. -J वेओड्ड° for वेउद्ध°.

236. J संदिट्ठेभ°, K संदट्ठेह°.—We read °पयइव्व with Dc K P. J has dropped the इ, so that it is impossible to say whether it reads °इव्व or °इंव्व. The commentator follows °प-यइंव्व.

237. P वरिज्जंति, K घरेज्जंति.

2.38. K नवरि --J °वियडम्मि.--J थुगव्व परिवसइ.

239. J समरम्मि करे for णिरासिम्मि जए.

240. J इणं for इमं.--P तइ for तुह.

241 P °गुह° for °गह° and धारम्मो for °धारग्गो.--Dc K °यट्टि-उव्व.

242. K वडिपरकेसु.--K आरोग्गइ --J °गणणाइव.

243. J भीयाइव.

244. J अहिन° for अहिय°, and वावारंती for वावारेन्ती. K वाव्वारिंती.

245. J जइ for जं.—Dc वज्जंति for भज्जन्ति.—J °रूआ for °रूया.

246. J °अणन्थं आमुअइ.--Dc K निंति for णेन्ति

247. K जाआइं for घडियाइ.

248 Dc K सव्वस्स for लायस्स.—Dc °व्व and P अ for य.- K वंधावए.

249. J °सिहरम्मि........संकामिए तुहअतिलए ||.. ... °स्वहणा-यरपरि°. We with Dc K P. except that Dc has °लेसुव्व.

250. J P उवि for तुवि.

251. J °गुहा इव. We with Dc K P.--J P पहाव° for पणाम which we read with Dc K.

252. K रहसागय°.--J °वरव्व for °घरव्व which we read with Dc K P.--J °सिहा°. We with Dc K P.

253. P कविवरेहिं for कइन्देहि.—P भूयत्थेहि विय.—P तुब्वइ for थुव्वइ

254. This couplet is found in the three MSS. J K P, only K reads it not here but after 269 ("ते तस्स जयगइन्दा," &c.). P reads it in the same place as J Dc omits it altogether. —P इय वाड्डु° for इय चाड्डु°.

255. K पारिअस्तणेणं for परिअस्तणे णव.—J P मिम्मविया for णिब्वडिया.—P °रोहेसु for °गेहेसु.

256. J दाविति.—K °परिभोअंव.—J नवरयकं खुरयहेहिं for णवणहई, &c.

257 K P पडिच्छिअ° for परिट्ठिअ°.—J संखा इव सहंति for °सङ्खव्व दीसन्ति.—P वोह° for पोह°.

258. J सयवारा for सयराहा.

259. J वारंति.—J °निजेण for °णिहेण and ते for जे.—P जण° for जहण°.—K बंधेहिं and J °बिंबेहिं for °बन्धेण.

260. J मग्गेसुं गुरुवलवेय°.—J °कोणि° and P °कोट्ठि° for °कोडि°.—P उव्वरिऊण लिहन्तिव for उव्वरिऊणंव लिहन्ति.

261. P K थामे° for ठाणे°.—P किंपन्ति for कम्पन्ति.

262. Dc सूयन्तव्व; J सूएंतिव्व.—K पहरसं.

263. P उयहाणं°.

264. J °चरण°.

265. J अमरिस° for असरल°, which we read with Dc K P.—Dc K °विलिलियाहिं for °वियलियाहिं.

266. J पाम्गोहि°.—K दंतहावेण.—Dc K पिवंति.

267. P कन्दुर° for चङ्कल°.—J पडभलेहिं. P °ताडेहिं.—J P °वरक° for °पक्क°.—J °झझ°.

268. Dc °वासरंपि बित्था°.—Dc K रायलच्छीए for पत्थिवसिरीए.

269. P °गयंदा for °गइन्दा.

270. J दरहूमिया°, doubtless a slip of the copyist for दरदूमिया°.—J P दियहा.

271. P अमइल° for अमलिअ°.

275. Dc K °रमणं for °जहणं.—Dc J P विणिरकमइ. We with K.—Dc °परिहोय°.

277. J °पडुवा for °पहुला.

278. K वंजुलणीसु.—K तस्स कासारलेहासु for ताण आहारलेहासु. We with Dc J P.

279. K तस्स for ताण.—K °सुहियासु.

280. J °दुउवत्तिय° for °जुओवत्तिय°, which we read with Dc K.

281. J पडियत्ती.

282. गयणयलद्धं for जो गणयद्धं.—J महिमहयलतर°.—Dc. K °णिवेसा.—J गहिऊणय.

283. J °मिखलुव्व.—J P °लुच्छंगा.
285. K °महिभासुर°.—Dc J तुमाइ
286. K P साहिज्जा°.—J K °गिरिदिण्णखंडपिंडंव.—J °चरणनहप्पहाभिन्नं.
287. Dc K °भंरवि.—P भवरमाणि तुझ्झ for भइरवि तुज्झं — J थुइमो तुम्मोइअ°.
290. Dc तुमाए.—J K °लीलाइ.
291. J रणिय° for रणिर°.—J °कुले for °उले.
292. J सरीरेचिय मवरं ससिहेहरस्स and wrongly omits से in the next line. Dc K सरीरच्चेअ.—Dc K ओवासो.
293. Dc P रहसरिकत्त°.—P संगो – J रहसोरिकत्त° —J भगपय°.
294. J ट्ठाणट्ठाण° for थामत्थाम°.
296. P °रूएण.
297. J सव्वंगे.—Dc J घडउ.
298. J P बिंबेहिं and Dc चिण्हेहिं for चिन्धेहि. J जणेहिं for णरेहिं.
300. J उवहारायरेण, and °रयणाभावेण.—K सय for सइ.—K °पडलाइं.
301. P पणवि°.—Dc K किरणावभासिणा.
302. P °कवालं.—J P गहयक
303. J कुवलयं करेती.—J °पकयखणकज्जं.—J संघडउ and Dc सपडइ for संपडउ.
304. P माल्हरि°.—Dc K आभासि.
306. J दिवसंमि°.
307. J °पुव्वंव for °पुरवंव.
308. J ग्रवणं
309. J °फास° for °फस°.—J सह° for णय° (-मत) —J °रेहा° for °लेहा°- J ए for ते.
310. J °वयार° for °वहार°.—J K °संभावणाइ.
311. K एआभिसेअ°.—J पिवंतिव्व.
312. J रूव.
313. J तक्कालविमुकहरवट्टिएहिं.- Dc K तुमाइ.
314. P °डहणाणुयावा.
315. K सय for सइ.—J सिद्धसिद्ध°.—J तुह उसव° and K P तुह आसव We with Dc.
316. Dc K नाडिभावेण.
317. J दोहमप्पेसि, and Dc K कपमोप्पसि for कप्पमुप्पेसि, which we read with P, J वाय° for वाउ°.
318. Dc K P °पहाउ.—Dc K P °मूढाउव.
319. K वियमजंत° —J गहणे°.—K गयणि°.—J कओल° for कउल°.
320. J वालिखिल्लेहिं
321. Dc K कयपरियरं for अह परियरो. We with J P.—K °गरण° for °यरण°—K एकप्प —J ए for ते.
322. Dc K ते for वो.—J नट्टियह°.
323. K P °जाहाउ
325. P °थणुग्गमेहिं, and J °पओहरोहि for °थणुल्लएहि.—Dc K विहिओ नट्ट.
326. K °लुलंत° for °ललन्त°.
327. J सूयति.
328. J °डड° for °दण्ड°

329. J भयवइ for पयइ°.—J K सय for सइ.

330. J °पसरिय° for °वियलिय°.—P °साहाहिं for °साहंहिं.

331. J °विलसिय° for °विअलिय°.

332. J °व जणेसि for विविहेम्मि, which we read with Dc K P.

333. P °सुलभू°.

334. J °मुक्कायवकोसुमधाराहिं We with Dc K P.—P रयणिरूवेसु —Dc °मातीहिं for °माईहिं.—J °विइज्जिंतारुण°, K विभज्जंतारुण°.

335. J बद्धप्फलब्व —Dc P °संगेहिं —P °लंबिय° for °लम्बिर° —P य हरंति for रेहन्ति.

336. J °दप्फणा°.—P सबरिडिंभा and J सबरडिंभा. We with Dc K.

337. J P रूवं—J कालकांति°.—J तुह for ते.—J देवि for °चेअ

338. J P °सिद्ध° for °सिट्ठ° —J पत्तवसण° for तम्मिदल° which we read with Dc K P.

339. Dc किण्ण and J किं तु (=? किं नु) for किं णु

341. Dc ओलिंभियमाव°.

342. Dc करील° for करिल्ल°.

343. P °यत्त्वरिय° for °थरुडिभण्ण°.—J P परिणामो. We with Dc.

344. J इसण°.

346. K P ठिआणलं.—Dc K एक्कपए°.—J निब्भरं for °बन्धणं —Dc J भुवणं.

347. J °वियप्पपम्मरमणु°. We with Dc K P.

348. Dc P वउत्त°.

349. K नडि° and P तल° for तड°—Dc °कलसेसु

350. P उवउत्त°—Dc °सहलती°.—K पिच्छइ सो विंझवणत्थलीसु मायगपयवीओ

351. P ताडी° for ताली°.—K °कउलण°.—P जयगयंदेहिं

352. K °विरक्क°.

353. Dc पिच्छ°—P सवेयं for सलीलं

354. Dc मय° for गय°.

355. Dc अकंपिय° for विकम्पिय°.—P दिति.

356. K उण्हाइ.

357. Dc K °प्पवहा for °पवाहा —P °रसोवार°

359. K गिम्हिच्छिय.

360. K पज्जंत°.

361. Dc वोलंति

362. P दियहा.

363. K °गयंद°.—P सीयला for °धूसरा.

364. P °हर° for °घर°—K °अमहिया° for °पासहिया°.

365. K °सयणेज्ज°.—P °लंछियं for °लञ्छियं.

366. P °पज्झपरिगासा for °पउट्टपरिमासा.

367. P °बद्ध° for °जद्ध°.

368. K °रंभम्मूलिय°.

370. K जुवइ⁰ for पिया⁰.
371. K चय⁰ for तेय⁰.—K दियसा for दियहा.
374. J अवगाढ⁰.—De K दियसे.
375. De K सीयला for ⁰सामला — J दुरुवुट्ट⁰.
376. J माहेयमुम्हाला for समहिउ-म्हाला.—De K दियसा.
377 J ⁰मुहुदुरन्त⁰ —J ⁰परन्त⁰.— De K P दिअसे.
378. P ⁰तायकरंब⁰ for ⁰वायक-लम्ब⁰.—De K ⁰कलुस⁰ for ⁰कविस⁰ —J वणोद्देसा
379 J K ⁰राआ for ⁰र या.
380. De कोसुमेहिं बाणेहिं जो जई. K कोसुमेहिं जो जयइ. P कोसुमेण चाएण जो जई.
382 J ⁰कोमलस्स for ⁰णिब्भरस्स.
384 J ⁰सडराई for ⁰सहराई, which we read with De K P —J अधोअ⁰ for अंपअ⁰, which is the reading of De K P.
385 De P आपंडु⁰.
386. J विलमइ for वियलइ which we read with De K P —K ⁰वलीवहाण⁰.
387 J मवंबुधोयंमि.—J सेलंतर⁰ for सहरन्तर⁰.—J ⁰गरुयंक for ⁰गरुयई
388. De विचरइ for विअरइ.
389. J गयणयलं for गयणद्धं, which we read with De K P.—K हरिसुप्पइय⁰ for परिओसुप्पइअ⁰.
390. K गिंभाणिल⁰.—K त्यवइले. —J ⁰कवाडेव for ⁰कवाडंव,
which we read with De K P.
391. J परिसंत⁰ —J कासार⁰ for आसार⁰.
392. J एकाम्पारे. We एक्कासारं⁰ with De K P.—J गिम्हागय⁰.
393. J णवारुण⁰ for घुयारुण⁰
394. J ⁰रंखोलिर⁰.
395 K उवसिंघु⁰.—K कच्छेसु
396 J णवचरणअमेरतरहंमी⁰ for ⁰णववरणयणोरन्तरहिंसा. and भवणम्माणियहिहुचजोग्गाओ for भवणग्गाणियाच्छियव्व-मोहाओ, which we read with De K P.
398 J पेरंता —P ⁰गमाणयं — P वयण for वरणं —J कहमावील⁰
399 J तारिच्छेअ⁰.—De K ⁰पवण⁰ for ⁰सलिल⁰ — P मीमाओ for भूमीओ
400 K दूरमायदिण⁰.—K दूर-मायावि —P परिलंबिणोव्व, De परिलम्बिणोव्व, K परिल-बिणुव्व.—De K P दि-यसा.
401. J ⁰गभीराअमाण⁰.
402. J दूरबर⁰ for विउणुबर⁰.— J ⁰पउत्त⁰ for ⁰पयत्त⁰.
403 K दुगंधमइलवसुहा.—P ⁰वि-मइ⁰ for ⁰विसइ⁰.—P रय-णीओ for णयरीओ. The version found in J has already been given in foot-notes at page 116, which see.

404. J °विहागाओ for °विहङ्गाओ.

405. °सरारि° is what the MSS. read But we have obviously to read °सराडि' as representing शराटि', the forms of र and ड being so alike in the MSS.

406. J णीलाओ वि for णीलाओ अ.

407. J मज्जंत' for सीयन्त'.

408. P °कल्लुसुण्ह' and J °कलुसुण' for °कलुसुण्ह'.—J दूरालोयचिय, and K दूरालोहच्चिय.

409. J °धूमस्छआ.

410. केसरद्धन्तं is the reading of De J K P.—De परिणवइ for परिणमइ.—De K P परिजरइं for परिसिढिलं.

411. De णंदेति.—De P सायं for हिययं.—P वहंत' for वलन्त'.

412. J निविडदुमंडलाई.—J °सङ्कुल' for °सहल°.

413. J P जलिय' for वलिय'.—K °भोआ for °होया.

414. P परियत्तो for विणियत्तो.

415. De K तस्स for तत्थ.

416. J °गज्जिओयारो.—J पयत्त' for पडन्त'.—J महाभोओ रिणविहुत्कागव [sic] for णहाहोओ.

418. J फलसंगमहुगगंधासु.

419. J °रंजिओ for °राविओ.

421. J दंतो for वेम्तो.

422. J P om. अविय.—P विहुवयर for विहुरोअरं.

423. De K दाहिण' for दक्खिण°.

424. De K किं च जायं for किं च.—K °छेआदर'.—J पसायाभि'.

425. K वसहविधेण.—P विणच्छेया

426. J संपुन्ना, P संपन्ना, De संपण्णा. We with K.

427. J परिमट्टा for परिमुट्टा.

428. J विम्हयवसा°.

430. J भभमिय for भमिअं.

431. De K P मामलो for सामलो.—J °उप्पीडो.

432. J बलभरमंसाहियरेणु°.

433. P परिणय'.

434. J °दपण' for °दसण°.

435. J 'कलोलविरेलिय', K °कणोलपविरेलिय'.

436. K °णिवडो' for °णिविडो°

437. K P °मुहमिणण'.—J °रंग', and K °भमा° for °भङ्ग'.—De °भमडिय' for विहडिय'.—P जयगयंदो.

438. J 'जीय' for °जीव'.

439. P परिरिकय' for परिक्खय°.

440. J यंति for एन्ति.

441. K. सयणेव्व for सयलव्व.—P समुट्ठिया for परिट्ठिया.

442. De इहहोत्तनिव्वडन्ता.—J K P णोलुंति, De णोलिंति.—J इत्तोहुत्तं.—All the MSS. read व and none read न as interpreted by the commentator.

443. J णक्केयचिय.

444. De P °वलयाइं for °वलयाण.

445. J P ⁰तरंगिया for तरङ्गिणो.

447. J ⁰मूलभरिय⁰.—J P ⁰णिग्गय⁰ for ⁰णिग्गम⁰.—De K ⁰पढमो⁰.

449. K P ⁰णइप्पवहा.—K पेज्जंति for पिज्जन्ति.

450. P जेसुंपि for जेसुं च.

451. De ⁰समोसरियम्मिवि.—P महीव गयणयलं.

452. J ⁰पुजाओ for ⁰पुअइओ.—J उअही for जलही.

453. J घराइ.—De K दियम्मो. P दिहसो.

454. P उरिकियगिरि⁰.

456. K परूढ⁰ for विरूढ⁰.—K P ⁰काणणतलाण.

457. P महिवेतुं (*sic*) for महिवेढं.

458. K ⁰विणिविअ⁰ for ⁰विणमिअ⁰.—K वित्थारिज्जंतविअ.

459. K ⁰णिबद्धीकय⁰.

460. J लग्गइ दिट्ठी.

461. J विविणेभ⁰.—J P ⁰थोओ⁰.—J सयअंगसु P सुहयंगेसु for सुहभङ्गेसु (=सुखभङ्गेषु).

462. K दोबलसमुम्मिलिय⁰.

463. P संगउल्लोले. We with De J K.

464. De K महइ for हरइ.

465. J तत्थवि वसिअ for तत्थ वासिअं.

466. De सुहविणिहिय.

469. De हरिचक्कविविक्क⁰.

471. K ⁰गइंदा.

472. K ⁰भुजगाओव.

473. J ⁰दिज्जंतुक्कोय⁰ for ⁰विज्जन्तभोय⁰.

474. J ⁰केसरदंडाइव.

475. J भुअयाहिवेहिं for भुअगहिवेय⁰.

476. De J K P all read णइम्मि, though the commentator appears to have read णईपि.

480. De J K ⁰कणइ⁰ for ⁰कणय⁰. De has a marginal note लता on ⁰कणइ⁰. We with P.

482. De K ⁰किरण⁰ for ⁰राय⁰.

484. K विहिअ for विहियं.

486. ⁰भारह⁰. This is the reading of all the MSS.—De J भावियभारहकलहेण भरियकलहेण for भावियभारहकलहं भारहकलहेण, which we read with K P. It is the reading of De J that the commentator explains.

488. J ⁰चिंध⁰ (the reading followed by the commentator) for ⁰मिचय⁰, which we read with De K P.

489. K P थामे for ठाणे.

490. K किरि for किर.—K ⁰विणिउड्डो.

491. For ऊरुरुयं (=ऊरुरुजम्), which we read with P, J reads ऊभयं. De is doubtful, the word being in that MS. partly

eaten away by worms, and K ऊरुभयं.

493. K °मित्त° for °मेत्त.°—J हमिऊण for तेणेय, which we read with De K P.

495. K गोउरमित्त°.—J मीसासिअं जायं.—De फरिहा° for परिहा°.

497. K अहिणवाओवि. De अहि णवाओवि changed to अहिणवाओव—P ठविग्यर-द्धाओ —J वलहीओ

499. K परिलेबेज्जइ.

500. K हिअअं for अहिणव°.—K उव्वेवतिव — P अक्षीणि.

502. K नयर° for णयरि°.—J °दियह° for °दियस°.—De °सीमाइ for °सीमाण.

503. J °कुलाई for °उलाई.—J °दुलहतणेण.—De K नदियहं

504. De °मूलद्धमूस°—K °वसुआ-विज्जमाण°.—J धरावीढं.

505. J °विटवाहि°—J सुरहि°, and P सुरस°, for सरस°.

506. De णिद्दासुहाणुबंधेण for रयणी-तमाणुबन्धेण. P रयणीमुहा-णुबंधेण.

507. P वहु° for पहु°.—J सरस° for सतह°.

508. De K कहा° for जहा°. which we read with De J P.—J °भूपाल°.—M °सरिसम्मि.—K एक्कद्दिणेणेअ for एक्केण दिणेण.

510. J सिणिद्ध° for ससिद्ध°. which we read with De K P.—K देवो.

511. K कमेणं for कमेणय, which we read with De J P

513. K उव्वूढ° and P उव्वुद्ध° for उव्वुद्ध°.

515. K °पहुवेल्ल°.—P मरुच्छंगा for सरुहेम्मा

516. De K सुरहिनवगंध° and P सुरहिमहाणिद्ध° for सुरहि-मिह गन्ध°—De K P °मुद्ध° for °बाल°.

517. De K °पंवलिय° for °कन्द-लिअ°—De मरुहेसा and K तरुहेम्मा for तडुहेम्मा

518. J °जलल्लवसंभिव°, and P °जडजलसंभिण्ण°, for °जड-जलल्लवभिण्ण°—J परिगलि-यकसाओ for मो परिदलि-यकसाय°—K °मुणालाणं.

519. J अण्णोण°

520. मोह° is what J reads.—J घण° for णाह°

521. J °संकुल for °सेविअ°.—J जालयकट्टिय°, and P जा-लयमुक्कस°, and K जालिय-मुक्कस°, for जालियकड्ढिय°.

523. De °थोव° for °थोय°.—K °जलोव्वत्त°.

524. J निव्वायंतिव. De K णिव्वावं-तिव.—K P घणमिलिय°.

525. De °वालुऊसासा for °वालुया मसिणा.—K P °कासपंडुरा for °कासपलवा —J K °पडल° for °वडल°.

526. J °मुहर° for °मुहल°.—De J

K पारिसरसरसीपरिवेसिणो (the reading adopted by the commentator), and P सरसीपरिसरपरिवासिणो for सरसीपरिसरपरिवेसिणो.

527. K °णिमाय'.

528. K °मुहुल°.—K सुहाविंति. —J थाओ°.

529. P किड्डिमाण for विड्डिमाण, which we read with De J K.

530. K °णिचुल'.

531. J मदरी' for सहरी'.—De °पडंत' for °पमत्त'—K °सिहा इह for °सिहं परि°—De K उग्गंध for अहिगन्ध-—J K °कलम' for °कमल', which we read with De P.—K वारिरेहाओ for वारिल्हाओ.

532. De K किलंतविरलंकुरा for °पढमकिलन्तङ्कुरा.—P द्वि-यम्मा.

533. J °फलभरं बंधुरिय.—J °कंठिओ. We with De K P.—J भिव्ववेतिव्व. We with De K P.

534. De K °कविसा for °कविला.

535. J °पडिय' for °घडिय'.

536. De °विवत्त° for °विवण्ण°.—P बहुलं for बालं.—P णोच्चंति, K णोस्चिंति.—P अणुयासेय' for अहुआसेय'.—J °सीमाओ for °भूमीओ.

537. De K °कविल' for °कविस.

539. De K °विसिह° and P° वसह° for °विसह°.—De °भूमीओ for °सीमाओ.

540. P °दिव्व° for °देव'.—J परिउत्थं.

541.—De K संतुट्ट°. P संमुट्ट°(= संतुट्ट° ?).—J वसंति for उवेन्ति.—K °पडिय' for °घडिय'.—P महिय' for महिम°.

543. P उड्डेत'.

544. De °थक्कार' and K °कुंकार' for °कुक्कार°.—J °रूमियग्ग' for °दूमियग्ग'.—De J P °वेएसु for °वेएहिं.

545. K उण्हालतरुच्छाया.—K °रेणुविअण्णमारुय'.—De हौंति उम्हा, K होंति उण्हा, and P समहियुम्हा, for समहिउण्हा

546. De K पविरलसरस' for धूसरविरल'.

547. J वेत्त for वोलेइ.—J °कलहा. J's first half of the couplet does not scan, being too short by two mâtras.—De °कलहे for °कलहं.—P reads the first half thus वोलइ (=वोलेइ ?) लया-संकलिय—कलह—प.डिरव—णियत्त—करिणीयं.—K मुहभित्तवलिय°.

548. K दिण्णभुवि°.—De K P °विडव' for °विडवि'.—K सुअंति for सुएन्ति.—J P वीसामं for वीसमिअं.

549. De अवरोवरपत्त°, and K P

अवरोप्परपत्त'. for अवरोप्प-रसत्तु°.—Dc अमइंदाओवि जाया and K अमियव्वाओवि जाया for भमियव्वावो पवि-रलं; P अमियव्वाउ पविरलं. —Dc K P °संग° for °लिङ्ग°.

550. P °मुणियणेसु कच्छेसु for °मुणि-जणावसंसेसु.

551. J परिहउ' for पढिहउ'.

552. J सरस° for रहस°, which we read with Dc K P. —J K P °दलिएभ'.—J °मिय' for °मय°

553. Dc K सायमणवसायाइं (=सा-यम् अवश्यायरहितानि as explained by a marginal gloss in K) for णवपला-सकविसाइं.—J °रूवाइं for °भावाइं.

554. J हली° (=झही°) for झि-ही°, which we read with Dc (which has झिम्हली°) and K P.

555. K वाऊलीसुवि.

556. J °बंध° for °बद्ध', which we read with Dc K P.

557. J K P distinctly read पुंजइ° not पुंजिअ°. Dc once read पुंजिअ which it has corrected into पुंजइ°.—J °बूदल° for °भूदल°.—J °दी-हरकयतलिणामुत्थाओ भूमीओ for °दीहरिय° &c., which we read with Dc K P.

558. J °मिहा for °मिइं, which we read with Dc K P.—J सुएहि.—K करिणीसा°.

559. J °वल° for °तल°.—J P इंदुर°.

561. J P कालोलुग्ग' and Dc K कालोरुग्ग' The emendation from कालो to काला is my own, as I have nowhere met with a form of ablative singular ending in ओ of a noun in अ, unless, indeed, कालो should stand for कालउ=कालओ=कालतः.

562. K हलिहा°.—J °पिंजराइं for °सद्दलाइं, which we read with Dc K P.

563. K P तहियम.

566. J °फल° for °दल°.—J°परु-सकविसा for °कविसफरुसा.

567. K मुहुल° for मुहल°.

569. J रयपिंजरंतगयणे, Dc रयपिं-जरंधगयणा (with रयपुजरुद्ध पाठांतरं in the margin) and P रयपिंजरुद्धगयणा. We with K.—K गिम्भ-रयणीओ.

570. K °विहिण्णमलिणि°.—J °प-रिप्फरयंत° for °परिप्पवन्त°.

571. J °कविसमूलाओ and P °क-विसकूलाओ for °कवि-लकूलाओ, which we read with Dc K.

572. J P पडममम्मोहिं....मूलेहिं.

573.—K P °पाय' for °वाय°.—K हिट्ठ° for हेट्ठ°.

574. De °लंघणा मुक्क°, K P °लंघणोम्मुक्क°.—K °रेणुद्दर°.—P °सुण्णरूवलहुई ओ.—J पन्तवलीओ.

577. J पहिएहिं for पन्थिएहिं, which we read with De K P.—K पेज्जंति for पिज्जन्ति.

578. P °उंकारि° for °सकारि°.

579. J सुहाविंति.

580. J °पत्र° for °वल्लि°.—De कोवि य for कोवि सु°.

581. P पलोहंति.

582. De reads:

इह अहिहरंति छाया-
णिविट्ठपहियावलोइयग्गाओ ।
दलियक्ककोसकविस-
त्थकविउलाकूलतरुलेहा ॥

P reads:

इह अहिहरंति छाया-
णुविट्ठपहियावलोइयग्गाओ ।
कक्कोलदालिकविस-
त्थकविउलाकूलतरुलेहा ॥

584. J ओल्हिंत°.—K मिणालारुण°.

585. De परिजडिल° and K P परिजरढ° for खज्जूर°.—P °कराली for °कयाओ.

586. J K मूल° for मउल°.—J मरुअयस्स, P मरुययस्स.—J आवसइ for आससइ, which we read with De P.

587. De K द्दोलेइ for लोलेइ.—De पवणो संचारविमूढमउयमलियाओ सिमाओ, K पवणो ससचार° &c.; P पवणोससवारविमूढमयउमालियाओ सीमाओ.

588. P जरढावंध° for जरढायंत°.—De K अग्गामरंतीओ, P अग्गाहरंतीओ.

589. De K पिलोय°.—K पेज्जंति for पिज्जन्ति

590. K °धूमाभिओय°.—De P दियसम्मि°. K दिअसम्मि°.—J दिसाभोया.

591. J °अतुप° for °सुद्धप°.—J गोरंग° for णारङ्ग°.

593. J °कंचराण° for °कञ्चणार°.—De P उञ्झंखरिय°, K उच्छंमरिय°, for उच्छङ्कलिय°.—K °केमरकलंवगंधाण.

594. J °कपोय°.—De °फल° for °दर°.—De K °बंधणाहोअं for °बन्धणाहरणं.

595. De अहिरागंति. J °विडवि°. De K °धवल° for °पण्डु°.

596. J °सुहाण for °मुहाण, which we read with De K P.

597. J °वोउहलेण for °कोउहलेण, we with De K P.—J णूणएमेअ, and P णूणमेमेव, for णूणमेमेअ.—K सहिआर°.

598. J नवरंगेण and K नवरग्गाय° for णवरङ्गय°. We with De P.—De K P णिक्कम्म°.

599. De K °बंधुराओ for °कब्बुराआ.—K दरदट्ठ°.

600. J P ससु° for दरु°.—De पाथियवोहाइंपिव for पावियपडिबोहाईव.

601. K हलेहा°.—De °वमिल° for °दविड°.—De लंवमंवाण म-

हिहरति, and K °वल्लबमंबाणमहिहरइ, for °वलम्बि अहिहरइ चूयाण, which is the reading of J P.

602. J e P °वंदु° and J °वडु° for °पण्डु°. which we read with K.

604. K स्पाहाविहेअ°.

605. P °अहिणवमहयाररेणु° for °नवमहयारमयरन्द° —J कंदता for रुण्टन्ता, which we read with De K P

606. J °बधबंधुरिय for °बन्धणाहोय, which we read with De P.

607. J सुदारुमंचय° for सुदारुघरम्म°, which we read with De P.—J सुजणाइन्ना for अजणाइण्णा.

608. J P उव्वुत्थ°.

609. J गभीरा°.

610. J पल्लवाउंचिणो, K पल्लवाकुंञ्चिणो, and P °पल्लवाकुंजिणो.

611. J संबन्द्ध° for आबन्द्ध°

612. J. पावेथोयऊमासा for °थोयपाविओमासा.

613. De K °समए for °सरसा.

614. De °दरीहि and P °सरीहिं for दरीसु.

617. De परिवेसा for °पंसुलिया, K पसुरासिपरिवेसा for °चुण्णरासिपंसुलिया

618. P कक्करुप्पंक° for °कक्करुकेर°.

619. K P रय° for दर°

620. K अपवक्कल° —De K बाद° for बहुलं

621. J °गविरुपीडा —De K P वणल्हता for गिरिवणन्ता

622. J is corrupt in the first half of this stanza and reads thus चल्लणिम्मचुन्नामियचिवुअत्तलाआमनलिणमुहरेहं We with De K P —K °नह° for °मुह°.

623. J हि चिरेण for सुइरेण —P पसंग्गइ for पसम्मइ —K P पडि°फलिओ —K अहिताडणकंसुग्गारुझझणो

624. P विमलानंव°.— P °सिहातंबिर

625. De दरोत्थिय°

626. K खडियव्वाय°.—De °वल्हि° for °वल्लि°.—P °कलियाओ.

627. De K वाणपहया°.—J °विहया ण अणु° for °विहयाणमणु°

629. K णिबिडदलमाल°.—De °जज्जरुद्दण्ड° for °दीहरुद्दण्ड°.

632. P °पूरओ for °भूरओ

633. J K P पडण° for पवण°, which we read with De.—J परिक्खलिया We with De K P.

634. J रिंखोरिल° and P रंखोलिय° for रङ्खोलिर°, which we read with De —P °कोसा.

635. De K °ताली° for °ताडी°, which is the reading of J P.—J परि° for इह, which we read with De P.

639. J °तडाण for °यडाण.—K

P °पिछ° for °पिच्छ°—J °भर° for °पङ्क°, which we read with De P—K णीहारपडणपडि°

641.—K आइंबराइ°.—J °लंछणविचित्त°.

642. De K गुहाहोआ for गिरिगुहाओ

644. J °मग्गाणं for °मग्गाण- which we read with De P

645. K °धूमब्भेय°—J K P °कडय°, for °यडय°.—K जलयागमा°.

646. P सिहरासन्न°

647. J K वलंति for चलन्ति

648. K तहतल°—J °किण्व° and P °कट्ट° for °किण्ण°—P °गहुओ for °महुरो

649. K पंज्जंति

650. K °दुमिज्झिअ°. P °दुमोज्झिय°.—P °कलिल°. P °लवुत्थंभिणो, and J °लवुलंघिणो We with De K.

652. K P लच्छी घोलइ.—J °तरुयराण.

653. De K P °सोदर° for °सोहि°.

654. De °सुरहीणं.

655. J °पडिबद्ध° for °पडिबज्झन्त°—P °परिमामलब्बलीमग्गा for °परिसामला थलीमग्गा.

656. De सलिलोत्थ°, for सलिलन्ध°, which we read with J P.

657. De K °बिंदु° for °बन्ध°.—De °दियहाण.—K लच्छी वियसइ.

658. K °मलिय° for °मिलिय°.

659. P °विभाविय°.

660. J अण्ण for रण्णफरुसा for अण्णव्व रण्णफरुसा.

661. J कुसमं

663. De वलहीओ and P वेईओ for वीहीओ

664. P त आमि स° (=तं आसीसं°?) for संआ पुरसं°. J drops the तं from तंआ, and cannot, of course scan the verse—J पग्गसेसु for पग्गपयाम°, and cannot scan. We read पग्गपयाम° with De P

665. J °विडंगा for °विडङ्का

666. P °तुम° for °तुम्ब°—K °विअण्ण°

667. K खेत्ताइं for छेत्ताइं

669. J K °बद्ध° for °बन्ध°.—J तरुलयाण

673. J दुग्गपहाव° for दुग्गमभाव°, which we read with De K P.—J °णोलि°, and P °णालि° for °णालि°, which we read with De K.

674. K P दूमेंति—J °परिबंधा for °पडिबन्धा, which we read with De K.—P अंडिंमतरा.

675.—De °काल° for °कलुस°.—J P अगुरु°.—P °जर [दारु] सयलमूला इह णिवेसा for °जरदारदारु°, &c.

676. K P आयाम° for आयाम°, which we read with De

and J, though the former may have at first read आयास⁰.

678. De K पढमपीढा, P पढमभीडा-—J ⁰पंकलग्ग⁰ for ⁰लग्गपङ्क⁰.—J ⁰लेहाओ for ⁰लेवाओ, which is the reading of De P

679. J लवणोग्गम⁰.

680. P ⁰कम्पिण⁰ for ⁰कमण⁰—K इह अज्जवि कहिंति.

681. J ⁰तडाय⁰ for ⁰तलाय⁰—K ⁰मित्त⁰ for ⁰मेत्त⁰

682. J ⁰घोलपवारो⁰ for ⁰गोलयदारो⁰, P घग्गोलयवारो⁰. We with K. I cannot find the couplet in De.—P मृलपडिबंध⁰.—K पाडलावण्ण⁰.—P जण्ण⁰ for जुण्ण⁰.

683. De ⁰विभंगा for ⁰विहङ्गा.

684. J संभावणाइ.—J दिस्माओ for वडहीओ.

685. J K दूमंति —De फलबहलपत्तपवि⁰, P फलपत्तलोकपवि⁰, K फलबहलपव⁰

687. णयरेसु for रयणासु, which we read with De J P

689. J लद्धच्छाय. We with De K P.—K ⁰कमलमिव.

690. J ⁰किज्जंत⁰ for ⁰खिज्जन्त.—K ⁰मइलंव, P ⁰मदिरंव.

691. J ⁰वीणाणुणायव्व.

692. De. ⁰निडालं for ⁰नडालं

694. P णालीओ for लीलाओ

698. J ⁰णियर⁰ for ⁰किरण⁰.—K कवालकुहराहिं

699. J ⁰परिपेलणेण⁰. We with De K P.

701. K P बोलिंति. and De निविडति, for वालन्ति.

702. J P नहियसिंदु⁰.

703. J दिण्णसुहा. We with De K P

704. P नावि for सोवि.—K ⁰घडिणा —K P पावेइ for पूरेइ.

705. J ⁰भिउडिसंगेहिं.

707. K वेसत्तणंपि (=कठोरत्वमपि) for विसमत्तणंपि.—P सच्चविए for सम्भविए—P ⁰पाउसे K ⁰पाउम्म. J is wanting in the letter which ought to follow ⁰पाउ⁰, reading आसन्नपाउपलवेइ

708. J आलेबिऊण.

711. P णिडाले.—K पायपडण⁰.

712. K णिययासिघडिय⁰.

713. P जाण for जेण.

714. P विलंबेउं.

715. K अणुराउत्ति⁰.—K रोस⁰ for कोय⁰

716. K ⁰खग्गेवि

718. K ⁰सीम्मेहिं and P ⁰मउलेहि for ⁰मउलीहिं.

720. K रमइ. We with De P

721. K तुयं for तुमं⁰.

722. K seems to omit this stanza. De उड्ढं for उड्ढं which we read with P.

723. K उप्पुसिअं. P उप्फुसियं.—K बहुदोस⁰.

727. P ⁰जलोल्लियाई —K मुक्का

and P मुत्ताइं for उत्ताइं — P मुह for तुह

728. De. पणतीसु for पणईसु —K पारप्फुरइ.

729. P घणवईहि for नर-वईहिं.

730. P °णिहत्त° for °णिहित्त° —K विरयन्ति.

731. J °सढलिय for °सिढिलिय — J संधाण° for संताण°.—J °यणभरा° —J पांडण° for वाडय°.—J °भराअट्ट° for °हराअड्डि°, which we read with De P.

732. J °पमुक्कलिज्जत° (=°पक्कलिज्जत°) for °मुक्कलिज्जन्त°, which we read with De P.—J °भंगंगा. for °नगङ्गा, which is the reading of De P

733. P गाढयचाडुरिकत्तुच्चुडतणह°

734. J °निरोहुल्लण° P °निरोहोव्वण°.—J °उड्डं for °उड्डं, which we read with De P

736. J °वइयरोत्तरिय° —J P °सरल्लो for °सुहिओ

737. J °जओ for °जय

740. K मेयल्लवाहि° —K °च्छविवुच्छेयं. P °च्छविवाच्छेयं

742. J जाण for जासु, which we with De K P—J K P अकुठ° for अउण्ठ°

744. J निय° and P णव° for णव°.—J °सत्त° for °सट्ठ° which we read with De K P — K किसलआमट्ट°

745. J °भावमारुहत्तेण. We with De P — P केसरवलकलबाण

746. J °सुहिया.—J °केयइ° and P °केयउ° for °कअय°.

747. K °सुहया for °महुरा —J विरल्लाट्ठिय° for विरलाग्गय° — De °सलिलुग्गमा.—K असयत्त° for असमत्त°

748. K °लेहव्व for °लेसव्व.

749. J K उभय°

750. J फलिय° —J K °पिट्टि°, P °पट्ट°.—De K °राईहिं for °लेहाहिं.

751. K पयासंति

752. K P °तारयाए दिट्ठाए.—J °लीलंव for °कीलंव —K पयासति.

753. De K अवलवंति for वेलम्बन्ति, which we read with J P. P °व पसन्त° for मियदन्त°

754. J °माणिज्ज° —K P वहति for लिहन्ति.

755. J °हरयंसुया We with De K P.—J °डंडाण for °दण्डाण.

757. J °थारं for °तारं We with De K P

758. K थणतरेसु for थणेसु महइ —J सीयाणिव्व for सीवणिव्व— K कुडिरस्स.

759. K °गामिणा

760. J महिण्व्व and K गहियव्व for गहिण्व्व.—De J K P all read °यारसुज्झंते, and K P has मुझंतो in the margin explaning °मुज्झंते.

761 J K °रस°, and P °एस° (=°वस°?) for °वस°.

763 J P °बहल° for °पिहुल°.—K करगाह°.

764 J जो गोवेनिब्व and P °पि-जा णवेतिब्व for °पि जा ण्हवन्तिव्व.—J °कन्नाविहं.

765 K सय for सइ.—P विमायंति and K विमोअंति for विमोएन्ति —J °निहत्त° for °णिहित्त° —J °विहसंत°.

766 K रोम्मकंपिय°.—K °पिंजर° for °पूरिय°.—P अवचुण्णंतिव णहभाव° for अवचुण्णेन्तिव दूररूढ°.

767 J अंगट्टाणे° for अङ्गं थामे

768. J °गम° and K °संग° for °किट्ट°, which we read with De P.

769 J °वडीओ for °पडीओ.—J वहंति for वहन्ति.—K °परिलरिकअ°

770. J पियमहुत्तं जाणं विलासलीला° for पियहुत्तं जाण विलासलोलर्लीला°.—J लरलियपम्हसं°—K P °लास° for °लोल°.

772 J अणुयज्झंता°.—J K P गुणण for गुणेहिं.

773. J साम° for मामा°, which we read with De K P.—J P °यलय°.

774 P °णराहिलासा.—J रूपं° and K P रूयं°—K रमणीओ for तरुणीओ.—P मरुययस्स for दमणयस्स.—J °सुरहिणा.

775. J K P निवडियंसुए. We with De

776. K भावियच्छं—K वर° for नव°

777. K वियइण्ण°.

778. K णल° for णह°.

780 De °वट्टमवरि°. P °सरय° for °सबल°. K °सरसकुसुमच्छडाभ°

781. P °मारुमणा° for °माहरणा°.—J °लंबिणी. We with De K P

783 J K °वउलाहिपाडला; De °वउलाववाडला We with P

784. J °वइहरेसु.—J °मरुवएसु —K पढमछण° for पढमं छण°, with we read with De J P.

785 J K मियंका° —J °पेलवा

786. P संगेलइ.—J मलय° and P मिलिय° for मलिय°.

787 P नहइ for हरइ.

788 K °पडिपिल्लिय°.—P °सुहाइ for °सुहाई, which we read with De J K

789 J चिन्ता°, P वित्त°—De निसेविय° for णिवेसिय° which we read with J K P.—J विरेलेइ, K विरिलेइ.

790. K णिम्मिलु° for णिम्मल°, which is explained to mean किंचिच्छुष्क in the margin. J णिम्मलसारंभं, P णिस्सल्लसारहं.

791. J °मुहेसु for °महेसु.—K णयरोवरेहेसु.

793 J °मुज्झाणं for मज्झाणय°. We with De K P—K °लामं for °लाहं—K अच्छीणि

794 K थोवमित्र.—J कक्केणयरायकसाओज्जलो and P कक्केयणपरायकलसुज्जलो, K कक्केअणरायकम्पाउज्जलो अहरो.—De परिल्लिरिकओणय°.

795 K °गुणाणं.—J विरलत्तणं च for विरलत्तणंव.—J थोयं.-J उग्गह. We with De K P

796. P °माणाणुवंधपाडिवणणमुद्ध°.

797 K °णिन्नियं for °णिन्निय°—J °इन्हं for °इन्धो

798 K इतिअ° for °त्तिअ°—K °कमलामण° for °कमलाउह°

799 P °कहामय°—J °पबधसु, and P °निवधेसु, and K °णिबंधेसु, for °णिवेसेसु.

801 K आलरिकय—K सावधं for सावन्तं—K फरुसुज्जलं for थिरमुज्जल and छायागय for छायाघण

802 De seems to read °धाउच्छंद° for °वाया छन्द° which we read with De J P—De वि ते for य ते.—J भरयगोयरप्पमुहा—P भर°गोयमुप्पसुहा.—De जम्मिवायामकारिणो and K जंमि इइहामकारिणो for जमेवं हासकारिणो, which we read with J P.—De °कइणोवि.

803. J °गुणोवाय° for °गुणोवास°, which we read with De K P

804. J °गोठी° and P °गाटी° for °गोट्ठी°

805 De J जलभरो°—J °वंधुवंधुरं.

806 P °ठविया for °धरिया

807 P °मग्गम्मि for °मग्गेवि.

808 K °विज्जुजीआ for °विज्जुवलया

809 J °मामलंविय° for °ममालम्बिय°

810 De °खीर° for छीर°—P मलय° for सयल°

811 P °तुरण° for °भरण°.

812 J मंभवेण P पलियवु°—De P भुवणे.—For रयय° J reads रअअ°.

813 J P पव्वालिया° We with De K

814 J जलहि° for पलय°, which is the reading of De K P—De विउहम्मि J reads the second half as follows: भुवणम्मि अणहमवलंवण तिहुयणस्स जायइ मुरारी, thus giving thirty instead of twenty-seven matras We with De P.

816 J °तुंगाभिहाण°.—J भवणम्मि and De भुवणम्मि—P सारणीमंदो

817 De उप्पयइ for ओसरइ.—K P °घडंतग्ग°. J °घडंतस°. We with De.—J °जालसयलंव.

818 De °पिच्छ°: K °पेच्छ°.—J °घड° for °घण°.

820. De पढमोइण्णारुण°, J पढमो-प्पइयारुण°. We with K P.

821 J अमरसु° —J °मिहं for °सिहं, which we read with De K P.—K °परकव्व.

822. P °विस्पण्ण° for °णिसण्ण°.—K महइ ट्ठिय (?)—K °हि-उत्तगरलं changed from °हिउत्तगरलं. K explains °गरलं by विष.

823. De °रायस्स for °णाहस्स.—De K °णिहस्स° for °णिहंस°.

824 In the first half of the couplet De °स्समुहट्टियवि-हयनाह° and P °अघडंतवि-हंगणाह°, and K °विहडत-विहगणाह° In the second De विहयच्छोहा विउणियरो-म, and K P °विहलमुहच्छो-हाविउणरोमा, only K has changed °मुह° to °मुहु°.—J विसूरंति.

825. J °वलंत° for °वलन्त°, which is the reading of De K P.—De °सुहलस्साम° —De °कुलनाययव and P °कुल-णाइगंध (=°गंध ?), K °कुलणाअअंव, and J °कुल-णामियंव. We with De K.

827. J °डंड° for °दण्ड°.

829. K °तेलुक्क°, J विवराहि°, and P विवरब्भ°, for विवराह°.

830. J P अच्छक्क°.—K सरि° for रवि°.

831 J तहिहस°.—P °विभिण्णं च.

832. P °निव्वडियाणियपयभंगभं-गुरावेगा, K निव्वडियानियय-पयभगभंगुरावगे, and J नि-वाडियनिययपयभंगभंगुरावगे. We with De.—De J भुवणेसु

834. J पडिबद्ध° for पडिलग्ग°.—K °गरुयअद्धंतो.—K °पस-ढिलो

835. P ठवणवाहरणं.

836 De °पडिपाडला, K °परिपाडला.

837. De P वहू° for पिया°

839 De परिहाय°, and K परिघाअ° for परिभोय°—De °मयं-क° for °मियङ्क°.

840. De °विरल° for °मूल्°.—De P संजमतीहि

841. K °मंद° for °बाह°.- P °स्सो-सुम्सुहं, and J °सोम्सुस्सुहं, and K °सोम्सुम्मुहं, for °सोम्मुम्मुहिं.

842. P °वुदुप्पुइस° and J °युदु-प्पुइस°. We with De K.—De दिण्णसुण्णंगुली°.

843. J °वम्महरकण°. We with De K P.—K °वियलाहिं.—K रहसंमुहाहिं.

844. De तुमाइ, K तुमाए.

845. K णिहुअं for सणियं.—J अप्पइ.

846. J घरिज्जति and De P ग-मिज्जंति for गमेज्जन्ति, which we read with K.

847. P रकंते° for कण्ठे°.—P पह-रिसोवल्लरकलिया.

848. K °मंडलं.

849. De कुम्मोच्चिय लहइ.--De K °आपीणमंठाणं.--J छीराअ- [न्तमह°.

850. J reads thus :
पढमुत्थघणघोला-
विउद्धघोणतरेण पडिवत्रो ।
उर्दडो [°ड ?] उन्नअत्तण-
मया [उ ?] वइउठकोलेण ॥
P पढमुत्थंभण°.—P पडिवत्त for पडिवण्णं.— °मयरा for °मइरा.—K वेउंठगुठेण

851. K विणिक्कमइ

852. De °रोअणायारम्मारिच्छ. We with K.

854. P °दुट्ट° for °दुद्ध°.—J सउलो-व्व for सकुलोव्व, which we read with De K P. —De भारुव्वहणायरो

855. J om. वि° from विलञ्छिया and P reads दि° for वि° —K पुहईनाहंण लंछिआ for पुहइवइणा विलञ्छिया.

856. De K ण महइ तुलणा P तुल-णां and J तुलण for तुलणा

858. J नय° for निय°.—K वितति.

859. K सगुणाहाराण —De K दू-रिद्दण

860. J मिरीइ —K °रम्मिओवि for °हियओवि.

861. De मीलमारे —P विचलति and De K विरमंति for विचिणन्ति —J गुणायारे for गुणायारे, which we read with De K P

682. P लोणुवि for लोगहिँ.—De मीरुनाविहवट्टियं corrected into मीलं विहवुट्टिअं.—P मासुमवइ --De तहच्चिय.

863. J °ररकणा for °रक्खणे.—De K अच्छेरं for अच्छरियं

864. De विवरीयमिणं —De जह थोवा for थोवा जह —De बहूआवि and K सबहुआवि for इर बहूया.

867. De K P उभय° for उहय°.— J °खलाय to °खलाइं. K P °पिसुणाइ च. K म-णिण्था

868. J reads this couplet as follows
णत्तियमोत्तण पहू
गरुयान परामुहा होंति ।
लोव [or ण ?] हियगाहियचिय
स्सालं तेसु ट्टिय परक्खंपि ॥
K जोत्तियमित्तण

869. J जोया for जाया. J K जयम्मि for जणम्मि

870. J °संभावणाइ.—J ताण for ते ण, which we read with De K P.

871. De रक्खाउ and K गामाओ for गामाउ.—De पहम्मंति for पवज्जन्ति.

872. K अहिजलिज्जंति (so) for अहिऊरिज्जन्ति.—K P दिय-निमं and De दिअसिअं for दिअसय, which we read with J.—De सुवुरिस°.— De °णीअकालम्मि for °णी-अकाले य.—J reads the second half thus : सुपु-

रिसकालमजणणं जाया ज णियकाले य.

873. K अवलोयणं.—J जाण for नाण which we read with De P.

874. De विलासलीलासुहाइ for सुहाइं लीलासहाइं —P अस-मंजसकरणक्षेय —De उवरइ for णिव्वडइ

875. K णेव्वाइ for णिव्वाइ.

877. J कह for किं.

878. J reads thus: को व न पर-म्मुहो निग्गुणेसु गुणिणो न कं व दूमेंत्ति (sic) I जो वा न निग्गुणो सो सुह जियइ thus omitting जो वा ण गुणी from the beginning of the second half K को व ण for का व्व ण. which we read with De P

879. K °भगुणं.

880. De संकिअक्षेय.

881. J °सगुणोकरिस° —J परगुणो-गारे.

882. P घिप्पइ. -J °परितोसियक्षो. —P अत्ताणो for अप्पाणो.

883. K कहु णु.—J हियययम्म for हिययम्मि.

884. De K चिंतांति. J चिंतिति.—P किरियासुं तु पयत्तंति

885. J दोसोवि for दोसावि.

886. J reads the first half thus सुयणावि खलायंतिव खलावि सुयणत्तणंव दावेंति।

887. P गुणाहिओ for गुणाड्ढिओ.

889. J सज्जणोक्षेय

890. De कुणइ for वहइ.—De हवइ and K P वसइ for धरइ.—K P दुब्भे for दुब्भो.

892. P पयत्तंति —P अप्पण° for अप्पाण°

893. De J P all read वुड्ढंत distinctly and not वुज्झंत

894. De गुणकज्जंमि अगुणकाळ° and J गुणकज्ज परगुणकज्ज for गुणकज्जम्मि अगुणकज्जे. K violates the metre by reading गुणकज्जमि परगुण-कज्जमि वड्ढ°. We with P

895. J °संभओ —P सुवण्णिमाण कमइ. J P हिययम्मु.—J जण (=जेण?) अणिच्छूढ° K तेण अणिच्छूढ and De तेणं उव्वूढ° for तेण अणि-व्वूढ°

896. J ता होइ मच्छरमला and K ताचेय मच्छरमलो for ताचेय मच्छरमलं —J न नाण for कुडं ण.

897. J तुंगाण दंसणे for तुङ्गावलो-यणे.—J जहा य for जहेय.

898. J °संकाइ —J °संखोह° —J °मालव्व. We with De K P —J K P रयणासु

899. K जणमणगिहीअ° P जणमण-गहिय° and De J जणमण-हिगीय°. We with De J So we read with De J.

900. De J K P all read लहुअ-विय (See commentary).

901. K महागुणाणं.

902. J दोसावि for दोसा य.—Do सुण्णगुणं for गुणसुण्ण.

903. J °णीसंगा for °णासङ्गा.—J °[illegible]थेद्द'.—J गुरुगुणा होति for होन्ति सप्पुरिसा —K वीर' for धीर'.

904. K आयरसंगव —Do खंडणमुणंति, J खंडणमुवेंति.—J भम' for भमि°.—J P °मयलव्व.

905. J K कुमईसु, P कुमतांसु —J पसासेइ.—P कणिणाण. Do and K कमणाणपि मर्णाण —J स्सगं° for णिय

908. J P गिम्हंति and K गिण्हंति for गेण्हन्ति.—J दालिदं and P दोगच्चं for दालिदं —J घप्पर and K घिप्पर for घेप्पर

909. J K परउव्व for पुरओव्व We with Do P

910. P कुट्टसा for कुविओ.—P सुवुरिसाण.

911. J उवअरणाहूअ'

912. J °आमिणी for गामिणी —K P परिप्फुरइ

913. P सहरिसं for सरहसं.—J निरकमइ जेहि for णिक्खमइ जे उ —P परितोसप [ह] सिरो, and J परिओमपहसिओ for परिओसणिब्भरो

914. J उवयार° for नयार°, which we read with Do K P. —J दरिकण्ण च करुण च, P दरिकण्ण कारुणं च for दक्खिण्णं करुणयं च K दरिकण्णं च मइ (or च जइ ?) करुणयं मुअइ —J पावेग. —K P अणासरंती for समोसरन्ती

915. Do विमहया

916. P °रूयं for °गरुयं. K °गुरुय.—J K °दिट्ठो महामणीणव पडिबंधो P °दिट्ठ महागणीणव पाडिबंधं

918. P ठाणट्ठाण' for थामत्थाम' —J P दारिद्दं —J किवण' for किविण'

919. J किवणाणमण्णाविसए दाणगुणा सइ सलाह' — I कह आ for कह वा

920. J परिभोयहया, and K परिभोअसहा for परिहोयसहा —J णववहुव्व (!) for ण वहुव्व —Do K °लीलाधरा° —J जेण for तेण.

921. J किवणा.—J मलिणच्छायं.

922. J तणलहुइअंव, and P तणपलहुयंव for गरुयपि हु पलहुयंव. K गुरुअंपि —J निरीज.— J गुणंसु

923. Do सुवुरिसे and J सपुरिसं for सुवुरिसं —K °वि पुरिसे for °वि सुवुरिसं.

924. P तेहि for तेण.

925. K देस° for वेस°

926. J जाय for जाओ —J परिभोउज्जलाओ and P परिहोउहु जपाओ for परिहोउज्जलाओ —J °पराण° for °धराण°.—J उणोउ and P उणा उ for उणो अ —K

आयारधराणंचेअ ताउ ण उणो अ इयर.णं

927. De णाग्मेइ for णूमेइ which we read with J K P.

928. K °मुइति for °मुवंन्ति.—J P वेरि° for वइरि°.—De घिप्पंति for छिप्पन्ति.

929. J विणवारोति. De P विणिवारंति.—J दृप्पेण भुवंपि for भुयंपि दप्पेण.

930. J णवर for णूण.—J अहिलेइ गुणा लच्छी.

931. J °लयाइ.—De P जेणाहो°.

933. J कुणइ.—K चिरकालो°.

935. J सुरकाइ for सोक्खाइं.

936. J दुरकाउ हवति —J °करिमचिय — K P बहुलत्तण° and J मफलत्तण° for बहलत्तण°.

937. P सुहविणियत्तयाण, and K सुहविणियत्तियाण, for सुहविणिवत्ति क°.—De °चित्ताणमविरय —De अन्वुच्छिन्नोव्व मत्तणाण.

938. J °बंधेणव कइणो, and P °बंधेहिंव कइणो, for °बन्धेहि कईणव.

939. J K व रहि°, and P वमिहि°, for व रइ°.

940. J अत्यामकरेहिं. We with De K P.

942. J K तिणेह°.—P °पामेण for °वामेण —J जं for जा, which we read with De K P.—K भणन्तह र, J तणं तहस. P तणंतहस, De तणं नहस, for तणन्तहस.—K, in fact, reads the fourth pada thus जोत्तं मोत्तं भणन्तहम (= योक्तं मोक्तं भणत :)

945. K गुणगारा.

946. K सप्पुरिसाणंपि for सप्पुरिसाणं च.—J भ्रति for जेहि, which De K P read.

947. K थिरसंथरो.

948. K वद्धो भ्रंसु

949. J संइ for महइ, which is read by De P, and K reads महइ. K सरूव°.—De K P °निंदावराग्व which we adopt. J reads °व

950. J °वहंगसाओ.—K P अनेग° for अणेय°.—J विरिहिति°

951. P विमलं We with De J K.

952. K हवइ for होइ.

953. De K न हु for किं We with J P.

954. J K °केत्तिय° —P किलम्मिहिरि —J सयलाइ पुहइ° K पुहई?

955. J पारंति. P वारंति.

957. J उवहु जंतो य दुक्कर तह य for तह भुजन्तोवि दुक्करं कोवि.—De तोयाइं for सलिलाइं

958. P परंनिमो लहुयदासंपि K लहुयदोसेवि.

959. J धुमाविय We with De K P.—J पज्जालियाण for पज्जालियाहि, which we read with De K P.

960. J K P थाया°.—J इयराण-

मसामण्णेहिं. We with De K P —J मंगमो for मंगयं.

961 J अह वा for सो वा. which we with De K P—P वहइ, and J कहवि, for तहवि

962. K P मरस्स for जणस्स. J घेप्पंति for सुव्वन्ति

963 P हियएहिं.—J मणाणं or मणीणवि. which we read with De K P.

964. De K P दासिकदासिणो De जेय for जे उ which we with J K P.—J P गिण्हति

965 P ववि for कांवि —J नहवि for अह य which we read with De K P —P भ्रय' for चय'.

966 J पिंगं न for पिङ्गपि. which we read with De K P. J कांवि कज्जेण ना ममो तहवि

967 P °मवलगुणमवि for °मयलगुणपि.—J पूरिस्पा. and De सुपरिस्पा. for सुवु रिस्पा

969. J °ग्घवियाणव for °ग्घवियाण. त्रि —P°लवेहि and J°लवेगि (=°लवेहि ?). for °लवंण

970. P उत्तिपण for एत्तिपण —J P धीरंति

971. J °दसावसाण° for °दसाण तोस्'.

972. P उद्धरचित्ता.—K मण्ण° for मुण्ण°.

973 De जहेच्छ.—J reads दिण्णं पुरा जहिच्छं तओवि द्दतेण संठ्रियमभावा । महिअं च पराहुत्तं तत्तावि य लाहपणईओ. We with De K. except that De reads तओ तओ for तओ अ ओ P thus गहिय च पराउ तओ तओ अलाभावयणाउ. which is doubtless corrupt unless we read अलाभाउ वयणाउ (=अलाभाद् वेदना)

974 J °मित्तमुक्खियताण K °मित्त°,P °मुक्खियंतावि. P पयत्तंति.

975 K P गिण्हउ.—De J दिव्वं, J °तुट्ठाइ.

976 K P विहरंति for विहडन्ति

977. P भगेय for भङ्गेसु - J थण° for घण° which we read with De K P J K P थोय' for थोव'.—J माहप्पं for परिणाम the reading of De K P

980 De अत्थगतीए

1001 P जरा for जरं which De J K read

1002 J विंड' for बिन्दु —J णिविडह for णिवडह

1003 J जोव्वणेण घरिणीण.

1004 De K सुरकं for सोक्खं

1005 J K भुयण°

1006 J फल्ल [=ल ?] ममलं We with De K P.

1010. De सिरससियलामच्छ°. omitting °छँ which we have supplied by conjecture.

1012 P पहणंगणेसु for समरङ्गणेसु —J K जअवारणाण.—P परि° for कर°.which we read

with De J K.– J °जीहाहि-हहिर° We with De K P.

1013 P °इयरस° for °तियस°

1014 P निय° for गुण°.—J °वखा. P °उखा and De °ओखा for °उव्वा, which we read with K —K गुरुआवि – K गुरुईकया.

1015. K P °जणम्म for °जयस्स

1017 J °आर° for °याल°—J पुरो for पुणो

1018 J ट्टीसंतु.—P °तुलया —K वि-एकुरुणा.

1020 J अपहुत्त°

1021 J °मुंचिय° for °पुञ्जिय°

1022. K णिमहा.

1023 P °विस्थारोववद्ध°

1024 K गिरिखलण°—J °गयतुरो-ल्लिस°—J णियंब° for °वि-कडय°, which we read with De K P

1025 J पडिसिढिल°. We with De P.—P हवति for वहन्ति — P °निस्वडिय° for °विहडन्त°

1026 P °वलणाओ for °वड्डणाओ

1027 P पावेति for पावन्ति.

1028. J °दुमलतो — J रलइज्जइ for वलइज्जइ.

1029. K P °परिखेमं We with De J.—K P वालंव गिरिमूलं for °वालोव्व सलिलनिहीं. We with De J.

1030. P °सिज्जंत° for °झिज्ज-न्त°.—J °यडट्ठासु for °पण-ट्ठासु.—J नेति for णिन्ति — J °णिक्कमंताचि.

1031 J अण्णोण.

1032 J °डिसा° for °दिसा°.—P °वड्डल° for °वलय°.—De K °पडिहओवासो —K P विल-म्गो for वलग्गो, which De J read

1033 K नडि° for तड°.

1034 P °पमढिला —J P मेल° for णवर

1035 P °वलय° for °वलिय°—J वहंति for लहन्ति —P अह मेल° for सेलम्मि

1037. De °विणिहट्ट°.—J °तगुड्डया-भोओ —P उत्तारिओ for ओसारिओ

1038 J कमढ° for कुम्म°.

1039. J °विहुय° for °विहुर°.

1040 J °गूढ° for °मूढ° We with De K P —J °संवलिय° for °मंगलिय°—J हिययहुंते वि-रहग्गिधूम° for हिययट्ठिय-विरहहुयासधूम°

1041 De °वोच्छेआ —J सिधिति [=सिंधिति ?] and P स-धिति for संधन्ति

1043 J °वियमिय° for °विसमिय°, which De K P read

1044 वुब्भइ अयड° is the reading of De K P —J वुब्भइव अग्ग कंडभंड°.

1045 P सावंस for सो एम —P उय-for उव°.—K °पाविआ° for °दाविया°.—J सेसंपिव for सेसम्मिव —De K जसम्मि नियग्गम्मि.—P य विमण्णो for विणिम्मण्णो.

1046. J चरणा°. J सोहंति

1047 P °रयणहार्यंव

1049 De °किर° for °किरि° — J °परिकविर°

1050 P °ध्वाइत° for °ध्वइन्त°, K °व्वइत° — J °रोहणुल्ल-लण°, K °रोहुणुहल°.

1051 J °चरणव for °वहंणव, which we read with De K P.

1052 K पयामंति

1053 J गंगामगयजउणा° for जउ-णामंगयगङ्गा°.

1054 K लाइण्ण° — De °चारण — P °कलावं पयामंति, K दीसंति for दीसन्ति

1056 J अंतोअवरि परिट्ठि गण, [thus being short of one matra even if the ग is supplied], and P अन्ता अवरि च परिट्ठिएण We with De K — De K °णिण्णआइन — J पडिमाठिएण [short of one matra] and P पडि-मावडिण — J संवरिय . We with De K P

1057 J °कमलेसु for °कुसुमेसु — J मयरक° for मवक्क°.

1058 J °मंडलङ्काहिं.—K °ढ्व° for दिव्व°

1059 P पयासेति K पयामंति.

1060 K °पडिवगिय°.

1061 K °रसबिंदुवलयभावेण for °रयबिन्दुकलियमूलेण which we with De P — P दर-कलिय° for दरगलिय°.— K °राढणव for °भावेणव.

1062. J विइन्न° for पइण्ण°

1064 J अत्तिनयणाओ for अत्तिण-यणाहिं

1066 P अज्झम° for मज्झस . — P °उम्मिल्लणावि and De °उम्मी-लणम्मि . K °ओमील्लणेवि . J °उम्मीलणावि.

1069 J पडियरक — J °विलासा for °वियारा

1070 K °गओणिण्ण°, J °गओनि-च्च° (?), P °गउगिण्ण°.— P °कलिए for °कलिले — P °वणुकठिय

1072 J जम्मि न पहुपट्टच्छिय for मुच्चइ णपहुत्तच्छिय.

1073 J स्वर्णाविरमम्मि बहुपुकाम्मिल° and P स्वर्णाविरमम्मि इमं पुरुमिल्ल° for स्वर्णाविरमम्मि-णवर पुरुमल्ल°, which we read with De K

1074 De J माहिपङ for माहि जड which K P read — J गो-डनहो

1074 De K पुण for उण.

1076 J णग छावन्नियत्त°, P णग छापरियत्त, both corruptly. The original might have been either छाया or इच्छा, rather the latter as regards P. We with De. The commentator's स्वेच्छा apparently refers to K's reading which is इच्छा°.

1078. P उम्मिङ्कंतिव for उव्वेल्लन्तिव.

1080 De थोवामिव.—K °लसमयं.

ति.—J reads the second half thus: घेणुधवर्लाओ पण्हयापोणमाला वणता ाा, De रेणु यवर्लाआ पण्हुयपीणा धेणू वणन ओ We with K P, except that K has °पीणावीणा

1081 K संविल्लिऊण -J °परिसारियं -J तओ for पुणा

1082 J °सेलच्छला°. We with De K P.

1083 J पच्छाइयायवत्तण° for पच्छाट्टियायवत्तण°—K °पइरेक्का.—K °लिरऊसुंदरा.

1084 J corruptly leaves out °वियर°, and thus reads तंसागयरविव्वडंत J °म्लाई for °मिढिलाइ

1085 P दूरमुत्थलिया.—J P आवि. for इव, which we read with De and the scholiast—De K मउलंता. J मउलेता.

1086 J °मोत्तियत्थं. P दिणंभम्मि—K °मइंका

1088 P ओवत्तइ J उवन्तइ—J °परिवाडल for °पुडपाडलं

1089 J °कलिअम्मि, and K °वरियम्मि, for °धरियम्मि We with De P.

1091 De K कालीकयमहिमासुरम्मसगलच्छेयविब्भमो मिलइ We with J P. K अत्थाइबिर°.

1092. P तिमिरसमक्कंत°.—De K °मऊहो for °मरीरो—J °गारबुब्बुत्त —J°पिंछ°. We with De K P

1093 J निरासनयणा रविम्मि for णिरायवे दिणयरम्मि

1094 P °कल° for °कर°—J °कलिलोल° for °कल्लोल°—J °पिंडाह for °पिण्डंव.

1097 P पुरविल° for पुरमिल°.

1099 K पिंडंव.

1101 K भुअण° for भुवण°.

1102 J °वाढ° for °वेढ°, which we read with De K P—J °लग्गा for °भिण्णो

1104 J °गइंदाओ दिसाओ for °गइन्दाओव दिसाओ—K °गयंदाउव दिसाओ [विय

1106 J नवरि for होन्त°.—P समय

1109. J मिमाए—J बम्हंडमापुडभिव

1111. K P °मुभयधारा°

1111 J K °महमंडल We with De P—P reads the second half thus: माहवमिव पिंडमग्गंडबिबमावाडलं उयह K माहवमिव पिंडमग्गंडवियडमापाडलं उयह.—De °मापाडलं

1115. De गयणउला°.—De K °रुज for °केऊ

1116. P °साहाययाय° for °साहिज्जजाय° De °साहेज्ज° for °साहिज्ज°.—P °वाव° for °चाव°.

1117 P °हलहराभं—K वहुइ and °हलहराहो for पावइ and °हलहराहं respectively

1118. K °कामिजणा°.

1119. J °कलाउच्च.—De K मयइंधो for ससइन्धो.

1121. De K अतहमिवेसणेण —De P अलसंति. We with J K.

1122. J omits the introductory words णवरि य &c., which are found in De K P —J इयराण for इयरजण° —J संगाइं for हेयाइं

1124. J वीमाभरणा

1125. J °मसुर' for °असुर' which we read with De K P K °अममत्तालि'

1126. For कोलाकय' J reads कोट्टिय . J 'गुरु' for 'यरु'.

1129. P 'पइभा' —J 'पाडेणील' J K 'जालियामडलंव.—De णवलवहं for णववहुय which we read with J K P

1130. J °दियह - P मयंगहिय' J °विइणहं. K °वितण्ह.

1131. De K पमग्गियमऊह' for गलिउम्मऊह' De 'कामिणी for 'मालिणी.—K P 'भयाउ for °भयाहि.

1133. K 'थामाहं for °थामाण

1134. De°पणोल्लुण' — De°भुममग्गा- P °भुयमग्गा. We with J K. J भिवेस' for णिमेस'

1136. J °मवणावयासव्व

1138. K °पडिरुद्धग्याई.

1139. P वोलिंति. We with De J.

1141. De °गमणतंसुद्ध' for °गमणभयत्तिण्ण°.—J °लेहाइं कीए वि दिसंति अच्छीइं and P °लेहाहराई कीएवि अच्छीइं.

1142. De थोवंण.—De सणेहेण —P 'यणो for °जणो

1143. J °कओल'.

1144. P चिर

1145. J K °जज्जरग्गेण We with De P.

1146. J वियलिय' for वियलइ —P मंगिलइ and De K मंगलइ for मंघडइ.—K चिरम्म चिओवि. De कामिणिअणेसु —P वम्महो for महुमओ

1147. J महावविहवो We with De K P.

1150. J 'हरिमला (—म्मा°, मरम कुडियाइ De °हरिसूमामहरिमकुडियाइ We with K P —De हसंति for महन्ति. clearly a clerical mistake

1151. J P 'कामभरो —J P अग्गोअमल्लोवि. —J 'पम्म' - P परिलभो

1152. J P °नम्हा' and De °तन्हा'. We with K —J परिपहिणंच De पलिणंच —J कीयेवि.

1154. J वद्धंत' and P 'वड्डति for वड्डन्त' which we read with De J K.—De समप्पेंति.

1155. P अण्णोण्णराहुणखणखलंत, thus reading one matra too short for the metre' —J स्य' for रइ'.

1156. J कंपि'.—J पेम', K पिम्म° —J P °हरणुलसाहिं रमणीहिं.

1158. °वियडेसु is the reading of De J K In P three let-

tors ending the one that ought to precede °यदेसु are wanting.--K. सुक्खिय for सोक्खिय.—De °परिमाणो, and P महपरिणामो, K °परिणामो, and परिमाणो इति वा पाठः in the margin

1159. J °वओद्देस°, De K °वहुद्देस° for °पउद्देस° —J विमलेइ करेण रमणस्स कावि &c., &c., one matra too many ? The commentator seems to follow this version ?

1161. K तरुणत्तण° —De °निमिओअर° for °णमिओयर° J °निम्मओ, and K °णुमण्णो, for °णुवण्णो, which we read with De P

1162. P सुसहीयण° (=सुसखीजन°?) for सुहणसहिय° We with De J K.

1163. P अह for सम° and De इय before सम°, thus reading two mātrās too many for the metre This is strange, when it occurs in such an excellent MS. as De—K °मिढल°.—J °दोबल्लो°; K °दोब्बल्लो° —J जुवइ°.

1165. J °भंगि° for °भङ्ग°

1166. De सेय° for सलिल° We with J K P.

1167. P वृद्दर°.—J °कुणं for °उद.—P °धवल° for °विमल°.

1168. J अत्थागयतलिणत्तारत्तणेण, De अत्थायत्तरलत्तारत्तणेण P अत्थायतालिणतार — —ण. We with J K — K पुणोवि णिवडाइ गहचक्कं.

1170. De °रय° for °हय°.—J °मस-ण°—J °विहंग° for °कवोअ°

1171. J °मिंवसा for °विमसा, which we read with De K P — J णिन्हंति, P णिण्हंति

1173. K °गोमप्पहातालिणतलो — De णिसाइ

1174. K सद्दोलकज्जल°

1176. P गण्हति, K णिण्हंति. We with De J — J परुम्पाइ, K °फरसाइ —K विन्भिमा°

1178. K °जुण्हा, and P जोम्हा, for जोण्हा, which we with De

1179. De विरलायइ for विरलायइ, which we with K P

1180. P जडर° for अजड°.

1181. K P विणिकमइ We with De J

1182. P reads the first half thus इट्टाउण्णंव्व किरंतमुद्धमरुणायवं पप्फुिरइ, and De thus इट्टाचुण्णंव विरंतमुद्धतरुणायवं परिप्फुरइ, K इट्टाचुण्णंव किरंतमुद्धमरुणायवं परिप्फुरइ. J इट्टाचुणं।विव विरिकरंतमरुणायवं परिप्फुरइ. We with K —De reads the second half thus णहयलकरवालणिसा णचक्कवलयव रविबिंब

1183. De omits this couplet J P read रविणो and no

रविणा, which we adopt from K.—K reads the whole couplet thus
जमहस्स पुणो असमा-
गमाय वहूलक्खणेण सुअंते ।
अप्पुणरागमणाय व
त तमसुम्मूलियं रविणा ॥
and has अहस्य in margin to explain the latter word in जमहस्स In not अह्न meant ?

1184 J 'वियम' for "विरम

1185 J नवरियं निव्वाडियतमं', which cannot be scanned. We with De K P —De "परिसुद्ध' —J 'पसत्तिजो-गा" for "पसन्धिजोग्गा'. P ठवियासु for "व ठियासु

1186 J कलमंव We with De K P.—P मुहगहियतुरंगमहरि-यपलये. We with De J K

1188 De कुसुमु', doubtless corruptly.

1189 J 'परिहट्ट'.—J वट्टा मउट्टम्मि De 'वट्टे पयट्टम्मि. We with K P

1191 J P"कुलसु and De K "उलेसु.

1192 For "संकमम्त J has "संक-मिअ(sic), and K P"संकमेण

1193 J 'मंचिव, and "मडल महयलं जाए We read "मण्डलं जायं with De K P —J कमलंछिअ" for कमल-म्बिअ", which we read with De K P

1194. K भाइ for जयइ. For "मं-ठिगआवलीओव्व,(which we read with De K), J P read संठिगआवलित्वओव्व

1196 J तद्दियहं

1198. P "भ्रमोसु लंछणा for "मम्म-गालञ्छणा J तइआ लि-ज्ञंति. K तइ छेइ" P"का-लसुत्तव (= 'कालसुत्तव ?)

1199 J "महरियपंडुराइं, and P महारयधम्मराइ. for 'महिर-ओधम्मराइं. We with De K.- J तुह "पणामेसु We with De K P

1200 J P "राय" for मम्म —J 'खंधारुहणाय विरलिगणव and P "खधारुहणपरिवेहि ग़णव for खन्धसमारुहणवि-रलिगणव, which we read with De K

1201 There is much variety of reading in the first half of this couplet Thus
De घेप्पइ अगुणाहि गुणा-
ब्व जेण गुणगारवेण वो अप्पा ।
K घिप्पइ गुणाहि अगुणा-
ब्व जेण गुरुगारवण वा अप्पा ।
P — — — — णेहि सगुण
ब्व जण गुणगारवेग वो अप्पा ॥
We follow J P तंवि for तंपि.

1202 J उवरिं for अवरि, which we read with De P, Conf अवरिह्न, Dhanapala's *Paialachchhi* - De ताण for तेसु

अक्षरानुक्रमविशिष्टं सूचीपत्रम्.

अवासुइ (°क) २४०.
अविओई (°योगी) ५९७.
अविओय (°योग) १७१. ११३०.
अविणअ (°नय) ९५९
अविणिक्खमन्त (°निष्क्रामत्) १०३०.
अवियण्ह (°तृष्ण) ११३०.
अविरय (°रत) ९३७.
अविरल (sk.) ९२. ३७२.
अविलास (sk.) २४२. ५००.
अविवेय (°क) ८८०.
अविसण्ण (°षण्ण) ९८९.
अविहव (°भव) ८६२.
अविहाअ (°भाग) २९२
अविहाविय (°भावित) ७४०
°**अवेक्खा** (°अपेक्षा) ८०.
अव्वोच्छिण्ण (अव्युच्छिन्न) ९३७

√**अस्**
आत्थ ९९
मन्ति ६८६. ७०६ ९४४. ९६४.
मि २४३. २४८ ४८७. ४९०. ७१८. ७२६.
आसि ४२९ ४४९. ४२८. ४९०. ४९४. ७९७. ८३२.
मन्त ३१४.
+न. णत्थि २२३. २८१. ९६४.
अस् (क्षपणे)
+परि. **पल्हत्थइ** १०९८.
—**पल्लाट्ट** ६८५.
—**पल्हत्थ** ४१५. ४३८. ६८७
असअल (°कल) ६०१. **असयल** ९६७.
असङ्क (°शङ्क) ३०६
असंगय (°त) १८५.
असम (sk.) ७३.
असमग्ग (°ग्र) ६८.
असमञ्जस (sk.) ८३४. ८७४. ९७७. ११४२.
असमत्त (°माप्त) ७४७. ६७२. ८३८. ११२५.
असमप्पमाण (°समाप्यमान) १४५.
असमसर (°शर) २४२. ४२४.
असमाणिअ (°समानित) ४३४.
असमारण (अयोजन tr.) ८४०.
असंपुण्ण (°संपूर्ण) ९५३.
असयल s. **असअल**
असरल (sk) २६५.
असरिस (°दृश) १९५. ३३४.
असलाहण (°श्लाघन) ९७९.
असलिल (sk.) ५५४.
असहिय (असाढ) ११७९.
असार (sk.) २७०
असि (sk) २१३ २१९. २२०. २२२. २३६. २३९. २४६. २५२. ७१२ ७२१. ८२७. ११०२. ११९४.
असिधेणु (°नु) ३०६
असुर (sk) ७ ११. ४२. २८५. २८६.
असंख्व (°ख्य) ४०८
असेस (°शेष) ४५ ११००.
असोअ (°शोक) ४२ २०८ **असोय** ७५४
असोउमल्ल (°साक्रमाय) ११०१.
अस्ताय्
अत्थायन्ति १२६
अस्मत्
अम्हे १०७२
मए १०७४
मह ८४७
मे ९८०
अह (°थ) १५८ १९२ ३५४. ५१४. ७९७ ८४५ ९४९ ९६५ १२०५.
अह s **अदस्** and एतत्.
अहकार (sk) ९६८
अहंकारी (sk) ७९.
अहर (°धर) १०९. १८४ ३२८ ४३४. ५९१. ६९० ७३८ ७५१. ७५६. ७६२. ७७१. ७७८. ७८३ ७९४. ८४२. ११३७.
अहवि (°थापि) ४१७.
अहि (sk) ४६६.

आलुङ्खण (स्पर्श tr.) ५२७.
आलेक्ख (°ख्य) १९०.१०८३.११२५.
आलेक्खिय (°लेख्य) ८०१
आलोअ (°क) १४० २३४ ६४२. ९०५.९३६.१०९८. ११०८. ११८१.
आलोय ३८ २०६ ३६४ ४०८ ६८३. १०३० ११०७ ११११ ११६९.
आलोयण (°कन) ८६ ८७३. १००५.
आवइ (°पद्) ९८८
आवडण (°पतन) १९३. ५६५
आवण्डु (°पाण्डु) ३०५ ३८२ **आपण्डु** ६०२
आवण्डुर (°पाण्डुर) ७८४
आवत्त (°र्त) १०३४
आवयण (°वदन) ११५७
आवरण (sk.) ७५३
आवली (sk.) २८७ ३५२ १००९. १०५३. **आवलि** ४ २०८ ३३६, ६०२. ११०२.
आवाडल (°पाटल) ११६४.
आवाय (°पात) ५३५
आविल (sk.) २८२ २९१.२४० ४०५. ५७१. ५७६ ११०३. ११९५.
आवीण (°दीन) ८४९. **आपीण** १०८०
आवीलण (°पीडन) १६१.
आवेढण (°वेष्टन) ७६३.
आवेयण (°वेदन) १०७२ ११२०.
आसंसार (sk.) ८७.
आसङ्का (°शङ्का) ८९८
आसङ्ग (sk.) ७७.
आसाङ्गि (sk.) २०९.
आसाङ्गिणी (°नी) २९.
आसङ्घ (°शंसा) ४८९.. ९२९.
आसण (°न) ४७. १६०. ११०१.
आसण्णभाव (°सन्नभाव) ११०४.
आसंदाण (°न) १६३
आसन्न (sk.) १०००
आसन्नाय्
आसण्णाभमाण ३९१.

आसमुद्द (°द्र) ११९७.
आसव (sk.) ३११ ३१५. ७७१.
आसवणलम्बी (°श्रवणलम्बी) ७७९
आसा (°शा hope) २२२ ९१३.९५४
आसा (°शा quarter of the globe) ४४३ १००७. ११८५.
आसाय (°स्वाद) ४६३ ८१०.
आसार (sk.) १७८.२२८.३५६.३५९.. ३७२. ३७६. ३७७ ३८४ ३९०. ३९१. ३९२ ४११ ६४९. ११००
आसिसिर (°शिशिर) ५१६.
आसिहर (°शिखर) ६७४
आसीण (°न) ४२१.
आसुर (sk.) ७०३.
आसुरहि (°भि) ४१०. ७४५.
आसोय (°शोक) ७७९.
आहरण (°भरण) २५३. ५९४. ७८०. ७८१. ८३५. ८७९ ११५६ १२०५.
आहव (sk.) २२१. ७१२
आहा (°भा) १८३ ३२२ ७८२.८२९. १०१२. १११७.
आहाण (°धान) ८५९. [१०८७.
आहार (°धार) २७८. २७९ ८५९.
आहार (sk.) ४८१
आहुइ (°ति) ४८२
आहुई-कय (°तीकृत) ४१ ४७६.
आहोअ (°भोग) १६३ २२७. २५४. ३५८ ४१६. ४२५. ६२३. ६७६. १०३७ **आहोय** ४१३ ५९० ६०६. ६८०. १०६८

इ

√**इ**

एइ ६३१. ९२४ ११२९.
एन्ति ६३.८६ ९३ २३३.४४० ७९३. १०१० १०८५. १०८६. ११९५.
+उत् उइय ७५१.
+उप उवेइ ७९५. ८६२ ९३६
—उवंन्ति ७८. ५४१ ९०४ ९२८. ९३८ १०८०.

उप्पील (°त्पीड) १९३. ४३१. १०२५.
११२६. ११६४.
उब्भड (°द्भट) २३१. ३३२ ८२६.
उब्भिउडी (°द्भृकुटि) २१४
उब्भिडण (°द्वेष्टन) ११७
उब्भेअ (°द्भेद) १७८ उब्भेय १७०
३८३ ६४५.
उभय (Sk.) ११९.
उम्मऊह (°न्मयूख) ११३१.
उम्मसअ (°न्मशक) ५२८.
उम्मिल्ल (°न्मील) ५७६
उम्मीलण (°न्मीलन) १०६०.
उम्मुद्दिय (°न्मुद्रित) ८५७
उम्मुह (°न्मुख) २३३ २८० २५१
६४३. १०६६
उम्मुही (°न्मुखी) ८४१ ८४३. ९९५
उम्हविय (°ष्मीकृत) १०४२
उम्हा (°ष्मन्) २७५ ७९५
उम्हाल (°ष्मयुक्त) ३७६. ४७७ ५४५
उय (उदक) ६३१
उयअ (°दय) ६४६. उयय. १२०.
११२३ ११२७
उयर s. उअर
उयसिन्धु (°दकसिन्धु) ३९५.
उयहि s. उअहि.
उयारभाव (°पकारभाव) ९१४.
उर (°र) ७. ८. ७७३. १०२२.
उरय (°ग) ४७३. ४८२.
उरु (Sk.) ५४९ ६०९. ८३३.
√उल्ल p. (आर्द्रीभवने)
उलन्त (आर्द्रीभवत्) ४५५
उल्लिन्त (आर्द्रीभवत्) ५८४.
उल्लिय (आर्द्रीकृत) ११६६. ७२७.
उल्ल (आर्द्र) ३६५. ४३५. ५२७. १०९४.
११७७.
√उल्लूर p. (उच्छेदे विदारणे वा).
उल्लूरिय (विदारित) ३३२.
उल्लुस (°ल्लास) ११५६.
उल्लोल (Sk.) ४६३ ४९४.

उवअण्ठ (°पकण्ठ) ४८४.
उवआर (°पचार) ७६०
उवओय (°पयोग) ११८९.
उवणिग्गम (°पनिर्गम) ६६९.
उवद्दव (°पद्रव) २४५
उवमा (°पमा) ३६. १८८ ५९९. ९४३
११११. ११८२.
उवयरण (°पकरण) ३२१. ९११.
उवयरणीभूअ (°पकरणीभूत) ९११.
उवयार (°पकार) ९७०. ११९५
उवयार (°पचार) १०३८. १०९०.
१२०३.
उवराय (°पराग) ७६८
उवरि (°परि) ३८ २४०, २४८ ७८०.
९८१.
उवरोह (°परोध) ७९१ १०७८
उवल (°पल) ६१४ ६१७. ६९९.
७१४. १०८९.
उववण (°पवन) २०९. ५०५ ६६०.
७४६ ७९१
उववीय (°पवीत) १.
उवसमुद्द (°पसमुद्र) १०४५.
उवसर (°पसर) ५५६.
उवसेल (°पशैल) ६०९
उवहाण (°पधान) २६३.
उवहाणीकय (°पधानीकृत) ३४२
उवहार (°पहार) २९४ ३०० ३०७.
३१० ३१८ ३३२
उवायण (°पायन) ५१०
उव्वण (°ल्बण) ७३४.
उव्वत्तण (°द्वर्तन) १०९५.
उव्वहण (°द्वहन) २४९. ८१४ १०४१.
१०४६
उव्वहणसह (°द्वहनसह) ११२७.
उव्वाअ (शुष्क) ५७३.
उव्वेल्ल (°द्वेल्लित) ११८. ५१५ ७३४.
उसा (°षाः) ११६९.
उसीर (°शीर) ६७१.
उस्सूणभाव (°च्छूनभाव) ४३६.

+प. पआसन्ती १०५२ पयासन्ती १०५९.

+वि विअमाविअ (विकासित) १२१.

कास (°श) ५२५. ५७८.

कासाय (°षाय) ६१५.

कासार (sk.) २७१ ४०५. ५७१.

किंसुअ (°शुक) ५५४.

किङ्किणी (sk.) ३६७. १०६८.

किण (sk.) ८२३.

किण्ण (किण्व) ६४८.

कित्तण (कीर्तन) ६७०.

कित्तणमेत्त (कीर्तनमात्र) ७१३

कित्ति (कीर्ति) २३७. ५०८. ९७६. ११२१. ११८७.

कित्तिय (कियत्) ९५४

किम्

को ८२. ८९ ५८०. ७७४. ८७८. ९२७ ९५२. ९५७. ९६१. ९६५. ९६६ ९६७ ९८२ ११०५ ११६२.

के ८४. ७२१. ८१० ८७६. ९०८. १०७२.

का ४०१. ११२६. ११३१. ११४४. ११४५ ११५९.

किं ८८ ९६ १८३. १८९ ३३९. ७०८. ७१०. ८७१ ८७७. ९०३. ९१३ ९४८. ९४९ ९५३. ९६३. ९८३. ९९७.

कं ८०. २७४. ८७८.

किणा ४१३.

केहिं २९५.

किणो १८२.

कम्स ८५६.

काण ९१४.

काणं ८४. ९७०.

कीए ११२३. ११४१ ११५२.

कत्तोवि ८५९

कांवि ७२१. ९४५. ९५४.

किंपि (किमपि) १९. ६८. ७८. ९०. ९८. २६१. ३५५. ५५३. ५७९. ५९३. ६०८. ७११ ८४६. ८५८. ८७६. ८८४. ९००. ९१२. ९१५. ९५६. १०६५. ११४८. ११५६.

किर (किल) ४९०. ७२१. ८९२. ९८५.

किरण (sk.) १९८. २७२ ३०१. ५११. ६३९. ६५८. ८३०. ९०६ १००८. १०४१. १०७०. १०७५. १०७७. १०८२ १०९०. १०९८ ११३९.

किरणभाव (sk.) ७७१.

√**किरणाय्**

किरणाअन्त २२.

किराय (°त) ३५

किरि (sk.) १०४९.

किरिया (क्रिया) ८८४

किरीडी (°रीटी) ४९२.

किलिञ्ज (sk) १०९४.

किविण (कृपण) ९१८. ९१९. ९२१. ९८४.

किसल (किसलय) १३६. २०४ ४६६. ७५२. ८४२

किसलअ (°मलय) १०६७. **किसलय** १६८. ६०० ११४०. ११८१.

कीड (°ट) ३४० ४०२. ४०५.

कीडइल्ल (°टकयुक्त) ५२१.

कीला (क्रीडा) ४८६ ७५२ ८३७. १०२२.

कीलाल (sk.) ३३१. ८३०.

कीलालिअ (कीलालित) १०२.

कीलिय (लित) २८३.

कुकुह (कुकुभ) ५१९. ५२८.

कुङ्कुम (sk.) २०६. २५६. ७७८. ७८५. ९६६.

कुच्छी (कुक्षि) ७३२

√**कुञ्च्**

कुञ्चिय १०२०.

+विनि विणिउञ्चिय ८०५.

कुञ्ज (sk.) ५१३. ६२०. ६४५ १०७६.

कुञ्जर (sk.) ५४७.

√गृ

गिलिअ ३२.

+उत्. उग्गिण्ण १७८.४३७.१०४१.
१०७०.

गेह (Sk.) २११. २५५. ३७७. ६१६
८६७. ९१३. ९८८. ११७४.

√गै

गीय (°त) ३८२.

+परि. परिगीय ६४४.

गो (Sk.) ५०.२७४.३८८.४८८.५४०.
५७७

गोअर (°चर) ९२१. **गोयर** १. २३५.
३०८. ९३८ ९४०

गोउरमेत्त (°पुरमात्र) ४९५

गोउल (°कुल) ५३८ ५७७

गोट्ठी (°ष्ठी) ८०४

गोभाव (Sk) ८१५.

गोमअ (°मय) ५३६ ५३७. ६५१

गोमाउ (°मायु) ५४१.

गोयम (गौतम) ८०२.

गोयर s. **गोअर.**

गोर (गौर) ३५८ ३९६ ५०७ ५८६.
१०११. १०५१. [१०११.

गोरी (गौरी) ३९. ५४ ५८. ३०८.

गोलय (कोलक=काल) ६८२.

गोवी (°पी) ६४४

गोस (प्रभातकाल) ६३०. ११७३.

गोहण (°धन) ४०१. ४११ १०७९.

°**ग्गह** (ग्रह) ५७. १७७. ४२४. ४८८.
११७४.

°**ग्गाम** ३५८. ६०७. ६२०.

√ग्रह्

गेण्हन्ति ९०८ ९६४.११५१ ११७६.

गेण्हउ ०७५

घेप्पइ ८८२ ११०१.

घेप्पन्ति १२८.

घेप्पए ९०८.

गहिअ ८७. ११२. १६१. ४५९. ७६०.
९७३. गहिय ७. ६१. ३९३. ४७०.
६४०. ६९०. ६९२. ७८४. ७९८.
८५५. ८७०. १०९७. ११२५.
११२०. ११३०. ११३६.

गहिऊण २८२.

घेत्तूण ६७७.

+उग्. उग्गाहिअ १०१६ उग्गा-
हिय ५५८.

+परि. परिग्गाहिय ४८८ ६१६ ७५५

घ

घग्गार (°र्घर) ५२१.

√घट्

घडइ ४. ३०२. ६९५. ९५३. १०२८.

घडओ २०७.

घडिअ १४१. २५७ ८१७ ९०५ १०४६

घडिय ४०. ५२ २३२ २४७. ३९८.
४०७. ५३५. ५४१. ६४९. ६७२.
६७३ ६८४ ७११ ७१८.८२८ ९४३.
९८४ १०१९ १०२१ १०३८ ११०३.

घडन्त १४. ४६३. ७७१. ८१७.
१०३१. ११४३.

+उत् उग्घाडिय ८२०.

+वि. विहडइ ७४१.

—विहडन्ति २८८.८२३ ९७६.

—विहडिय १५६. १५८. १९३.
४३७ ४९७. ५९१. ६१५. ६७६.
६७८. ६८८. ८१७.

—विहडाविअ ८.

—विहडन्त २९८. ४६३. ८१८.
१०२५.

+सम्. संघडइ ७० ९३४ ११४६.

—संघडिय १२.

घडण (°टन) ६१७. ७०२. ७०४.

घडा (°टा) २८८

घण (°न) ७. १२. ६२. १३५. १७४.
३६०. ४१६. ४७२. ५२० ५२४. ६४०.
८०१. ८०६. ८१७. ८१८. १०१८.
१०४२.

घणत्तण (°नत्व) ५३६.
घण्टा (sk.) २८५. ४९९. ६७२.
घम्म (°र्म) १०८५.
घर (गृह) ३६४ ६०७. ६६६. ६८२. ६८५. ८७६. °**हर** १३६.
घरिणी (गृहिणी) १००३.
घुम्मिर (घूर्णनशील) ४७८.
घुसिण (घुसृण) १६१.

√**घूर्ण्**
घोणन्त ४६४.

√**घृष**
+नि. णिहट्ठ ५००
+परि. परिहिट्ठ ११८९.
+विनि. विणिहट्ठ ३४४. ६७०.
विणिहट्ठ १०३७.

घे ṛ **ग्रह्.**
घोणाउड (°णापुट) ८५०

√**घोल** p (घूर्णते, H. P IV. 117)
घोलइ १००. १६४. २७२. ५८४. ६५२. ६५३. ८३४ ८३६. १०९३. ११०२. ११३६. ११७८.
घोलन्ति १३५ २५७. ३८५. ९०६.
घोलाविअ ८५०. घोलाविय ८२५. १०४८.
घोलन्त ४९९. ८२१.
घोलमाण २४.
+परि. परिघोलइ ७३१. ८४७. १०७५.
+प. पहोलन्ति ५८१.
घोलिर (घूर्णनशील) ४१. ५९. १७०. ३६२. ५२०. ६९१.
घोस (°ष) ६०८.

च

च (sk.) ५०. ६६. ६७. ८२. १८४. २४०. २८२. २८३. ३८२. ४०६. ४५०. ५१६. ७४३. ७७६. ८०१. ८७३. ८९६. ९०९. ९१४. ९१८. ९४६. ९६५. ९७३. १०५६. १२०९. **अ** ४७. २५३. ३६३. ४०६. ४१३. ५२४. ५८६. ८००. ९२६. ९२७. ९७३. ११६४. १२०५. **य** ६७. ६८. ७६. ९३. ९४. १०८. २४८. २७०. २८१. ४५१. ५११. ७४३. ८०२. ८७२ ८७३. ८९६ ९०२ ९१८. ९२७. ९५०. ९६५. ९८१ ९९८. १००५. १०७४. ११८४. ११८५.
चअ (°य) १०५४.
चउक्क (°तुष्क) ८१९.
चउमुह (°तुर्मुख) ४७.
चउर (°तुर) २५४.
चउराणण (°तुरानन) ५९.
चक्क (°क्र) २३८. ३०२. ४६९. ७५९. ११८२.
चक्काय (°क्रवाक) ११७७

√**चक्ख** p. (आस्वादने)
चक्खिय १६२. ७८१.

√**चक्क. चक्क. चक्कल**
चक्कलइज्जन्ति (चक्रीक्रियन्ते) १०४२.
चक्कलिय (°क्रीकृत) ७७२.
चञ्चल (sk) २३४. २६७ ४६३.
चञ्च (sk) ६३०.
चडक्कारी (°टत्कारी) ६३५.
चडुल (°टुक) ९३३
चण्ड (sk.) २४३ २४७ ८२७.
चण्डी (sk.) २८९. ३२८
चन्द (°न्द्र) ११. ३८. ४० २५४. २७१. ३०९ ६९३ ११४३
चन्दण (°न्दन) ११२. १२२ १६३. १८६ २१०. ३०४. ३६३. ३६८ ४६२.
चन्दहास (°न्द्रहास) ४२७
चन्दिमा (°न्द्रिका) ६७६.
चमर (sk) १२०८.
चम्पय (°म्पक) ३६७. ७६०.

√**चर्**
चारिअ २५४. ८६६. ९९८. ११८४. ११९१. १२०९. चरिय ९४६. ११२०.

+परि. परिउम्बइ ११६२.
—परिचुम्बिय ६३०.
चूअ (⁰त) ५९९. **चूय** ३७६. ६०१. ६०६. ७८८. ९६५.
चूडा (sk.) ३७२. ४९२.
चूडामणि (sk.) २०५. ७७७.
चूडामणिभाव (sk.) ७४५.
√**चूर्ण्**
+अव. अवचुण्णेन्ति ७६६.
चुण्णिय २७३.
⁰**चंअ** (एव) ७६. ८५. ३३७. ८७२. ८८८. **चेय** ११७. १८८. २९६. ३४२. ४४०. ४९५. ५०३. ७२१. ७२५. ७३८. ८९६. ९०५. ९३१. ११६८. ११७५. ⁰**च्चेअ** ५०१. ९१०. ९३२. ९४४. १०७९. ⁰**च्चेय** ८. ८३. ८६. १५१. १९०. २३९. २९२. ३२८. ३३९. ४६३. ५३२. ६०५. ६६२. ७०८.' ८४९. ८५१. ८७४. ८८०. ८८२. ८८९. ९०१. ९१३. ९४८. ९५९. ९६१. ९६२. ९८०. ९८२. १०२५. ⁰**चिअ** १. २५३. ९०८. ९७८. ⁰**चिय** ११. २३. ३३. ६३ ७१. ७८. ९३. ११७. १४२. १५५. १५६. १८६. २१४. ३३७. ४३१. ४३८. ४४३. ४५८. ४८९. ६६१. ७०६. ७१८. ७७४. ८४५. ८६२. ८७६. ८७७. ८८२. ८९२. ९०४. ९०८. ९२६. ९३२. ९३५. ९४०. ९६५. ९६९. ९८२. ९८५. ९९७. १००४. १०६३. १०७२. ११०६ ११३५. ११३९. ११५६. १२०७. ⁰**च्चिअ**. १२०२. ⁰**च्चिय** ६३. ८१. ८२ ८९. ९३. ११९. १३२. १४७. १५३. १५४. १५७. २०९. २२३. २६१. २८१. २८८. ३१९. ३२४. ३४०. ३४६. ३४८. ३५९. ४०८. ४१०. ४१३. ४४१. ४४९. ४५२. ४९६. ५०५. ५०६. ६६०. ६६३. ६७२. ७४२. ७६७. ८१०. ८४७. ८६१. ८६५. ८६७. ८७०. ८८१ ८८३. ८८६. ८९१. ८९३. ९००. ९०५. ९०६. ९१५. ९२१. ९२४. ९२५. ९३०. ९३४. ९३६. ९४९. ९५१. ९५८. ९५९. ९६०. ९६३. ९७९. ९८३. ९८८ ९९०. ९९१. ९९३. ९९६. १००७. १००९. १०१०. १०३२. ११०७. ११२१. ११५४. ११५८. १२०२.

छ

√**छज्ज** *p.* (दीप्तौ) H. P. IV. 100.
छज्जन्ति ७३२.
छड्डा (⁰टा) १२६. १७४. ४१५. ६३३. ७८०.
छण (क्षण) ७८४.
छत्त (⁰त्र) १५.
छन्दण्णुय (⁰न्दाज्ञ) ८०२.
छप्पय (षट्पद) ५५२.
छल (sk.) ३. ३१. ३२. १६९. २५२. ३५३ ४६६. ७००. ७११ ८४८. ९२९. ९४८. १००२. १००५. १११६. ११२६.
छलहणयकंच (?) ११०५
छवि (sk.) १८७. २५८. २९५ ४१९. ४२०. ६३८. ६४६. ६९६. ७४०. ७५७. ७८०. ८४९. १०९२ ११०६. ११७८.
छव्विअ (पिहित) १५०.
छाआ (छाया) २७२. ३०९. ३९५. ४५३. ४६९. १०७५. **छाया** ६. २७. ३३. ३८. ४८. ६१. ६५. ७४. १०६. १२७. १४०. २०५. २३२. २३४. २३९. २६९. ३९२. ४०३. ५१०. ५१४. ५४५. ५६२. ५८२. ६११. ६३६. ६४४. ६५९. ६६०. ६८३. ६८९. ७०४. ७३८. ७७३. ७८५. ८०१. ८२९. ८३५. ९१२. ९२१. ९३६. ९६३. १००२. १०४०. १०४७. १०४९. १०७६. १०७७. १०८१. १०८४. १०८९. १०९३. १०९६. ११०८.

√जीव्
जियइ ८७८.
जियन्त ९६२. [७७६.
जीअ (°वित) ४३४. जीय (n)
जीहा (जिह्वा) ४७. ३२३. ३२८.
४६६. ४७७. १०१२.
जुअ (युग) २८०. ७५९. १२००. जुय
१८८.९२१.१०४७. ११२३. ११२७.
११७७.
जुअइयण (युवतिजन) ११६३.
जुअई (युवति) ११४२. ११४७. जुयई
९९५. जुवई ७२०. ११२८.
जुअल (युगल) ३३६. जुयल ३३५.
७४३.
जुज्झ (युद्ध) २६७.
जुण्ण (जीर्ण) ६८२.
जुवइत्तण (युवतित्व) १९.
जूह (यूथ) २७५. ३५०. ५४७. ५४८.
५५८. ५७०. ५७६.
जूहिया (यूथिका) ४१०.
√जम्भ
+वि. वियम्भन्त ८२१.
जेत्तिय (यावत्) ४४०.
जेत्तियमेत्त (यावन्मात्र) ८६८.
जोअ (योग) ८१३.
°ज्जोअ (द्योत) ९०७.
जोग्ग (योग्य)१३१.३५१.४९०.६१७.
७६३. १०४६. १११५.
जोण्हा (ज्योत्स्ना) ३३. ७०२. ११७८.
जोव्वण (यौवन) १००३. ११५८.
जोह (योध) २६२. ४३६.
√ज्ञप्
+आ. आणत्त ९२३.
√ज्ञा
याणामि ८८४.
णज्जइ (ज्ञायते) ४४२. ११४७. नज्जइ
१४७.
णज्जन्ति ४००. ५६०. ९६२.
+वि. विण्णाअ १२०.

√ज्वल्
जलइ १७४.
जलिअ १३९. जलिय १४३. ८९६.
जलन्त ४१. १२४.
+प्र. पज्जलइ १९६.
—पज्जलिअ ३२५. पज्जलिय १५७.
९५९.

झ

झङ्कारी (Sk.) ६१०.
झञ्झणा (imitative word) ६२३.
√झणत्कारय्
झणक्कारेइ ७८८.
झत्ति (झटिति) ३६.२०८.४१४.६८४.
झसुर (ताम्बूल) ११२५.
झाण (ध्यान) ६४२. ७३८.
√झिज्ज s. क्षि.
झिल्ली (लहरी) ५५४.
झीण s. क्षि.

ट

टङ्क (Sk.) २६०. ७००. ७०१. ७०२.
११८५.
टङ्कार (आज: tr.) ६७.
टयार (टकार) २६०. [115.)
√टिविडिक p. (भूषायाम्, H.P.IV.
टिविडिक्किअ (प्रसाधित) ५९८.

ठ

ठाण (स्थान) ८२. ११९. २६१. ४८९.
°ट्ठाण ८१. ९७. १७८. ३२४. ३९३.
६६६. ६७०. ७३१. ९०८. ९११.
९३९. °ट्ठाणभाव (स्थानभाव) ५५४.
ठियभाव (स्थितभाव) ७२०.

ड

डज्झइ s. दह्
√डम्ब्
+वि. विडम्बेइ ७१४.
—वेलम्बन्ति ७५३.
—विडम्बिय ३०२.

णिच्च (नित्य) ५००. ८६३. **णिच्च** ३३.
णिच्चल (निश्चल) २८३.
णिच्छल्लिय (? छिन्न tr.) ५६४.
णिज्जण (निर्जन) ३८२.
णिज्झर (निर्झर) २३०. ३४९. ४४५. १०२६.
णिट्ठवण (निष्ठापन) १०७३.
णिट्ठुर (निष्ठुर) ८२३. **निट्ठुर** १४२.
णिण्ण (निम्न) ६८१.
णिण्णआ (निम्नगा) १०५६.
णित्थाम (मन्द tr.) १६२.
णिद्दत्तण (निद्रात्व) ३१२.
णिद्दा (निद्रा) ३६१. ३६४. ३८२. ५०२.५५८. ११६२. ११६३. ११७२. **निद्दा** २९६.
निद्दोस (निर्दोष) ९५८
णिन्दा (निन्दा) ७३.
णिप्फुर (निष्फुर) १४४.
णिबिड (निबिड) २७४. ४१२. ४१६. ४३६. ५११. ६२९. ६७८. ७४१. १००२. **णिविड** २०४.५८६.**निविड** ५५१.
णिबिडिय (निबिडित) ६३७. ७७५.
निविडिअ १७४.
णिबिडीकय (निबिडीकृत) ४५९.
णिवुड्ड (निक्रुडित) ४०९
णिब्भच्छण (निर्भर्त्सन) ९४७.
णिब्भर (निर्भर) ३८२. ८१२. ९१३.
णिमित्त (निमित्त) ८९१.८९२. **निमित्त** १७७. ८७६.
णिमिस (निमिष) २९९.
णिमेस (निमेष) ११३४. निमेस ५००.
णिमेसि s. **मा.**
णिम्मल (निर्मल) २१३. ९५०. ९६५. ९६६.१०४१.१०६०.११११. निम्मल ७२. ६२८.
णिम्मल्ल (निर्माल्य) ७९०.
√**णिम्मह** *p.* (togo. H. P. iV.161. णिम्महन्त ५३०.
+वि. विणिम्महइ ६४८.
—विणिम्महिय ६६८.
णिम्मोअ (निर्मोक) ४७५.६७६. णिम्मोय १०२९.
णियअ s. **णिअय.**
√**णियच्छ** *p.* (दृश् H.P.IV. 180.)
णियच्छियव्व ३९६.
णियच्छन्त ९२१
णियम s. **णिअम.**
णियम्ब (नितम्ब) ३५९. ६१६. **निअम्ब** २०३. **नियम्ब** ११५. १३५. १४१. १४६. १४९. ६२५.
णियर (निकर) ८२८.
णियंसण (वस्त्र) ६३२.
णिरग्गल (निरर्गल) ८२९.
णिरञ्जण (निरञ्जन) १०४१.
णिरन्तर (निरन्तर) २८४ ३००.३८९. ४१२.६०३.९४३. १०७८.११५३. ११५७. **निरन्तर** १८३.
णिरवयास (निरवकाश) ११९२.
णिरवलम्ब (निरवलम्ब) १२.
णिरवसर (निरवसर) १८६.
णिरवसाण (निरवसान) ९३९. **निरवसाण** १५८.
णिरसि (निरसि) २३९.
णिराहिलास (निरभिलाष) ७७४.
णिरायव (निरातप) १०९३.११००.
णिरिङ्कि (निरिङ्कि) ११३६.
णिरुवालम्भ (निरुपालम्भ) २६.
णिरूसुअ (निरुत्सुक) ४२१. ४२७.
णिरोह (निरोध) ५४५.१०४२.११४३. **निरोह** ७३४.
णिलय (निलय) ३३८.
णिवडण (निपतन) ३०.
णिवासिरी (निवसनशीला) ९२८.
णिवह (निवह) ३. ४७. ११६.१७५. २२४. ३२२. ४१४. ४३२. ४३८. ८०८ १०२१.१०७८.११६४.**निवह**

१०६. १२३. १३५. १५१. १७९. २६२. १००७. ११११३. ११७३.

णिवाय (निपात) ८२३.

णिवारण (निवारण) १५. [२९०.

णिवास (निवास) २१३ **निवास**

णिविड s. **णिबिड.**

णिवेयण (निवेदन) ११२१.

णिवेस (निवेश) ३. २८. १७६. २६८. २८२. २८८. ४०७. ५६०. ५६२. ५७७. ६४९. ६६५. ६७२. ६७५. ७५८. ७७७. ७९१. ७९४. ७९९. ८४०. १०२० १०४७ ११००. ११०८.

निवेस २०. १०९. १४०. २६३.

णिव्वावणा (निर्वापण) १७७.

णिव्विआर (निर्विकार) ४८०.

णिव्विवेअ (निर्विवेक) ८६८.

णिव्वेय (निर्वेद) ९५२.

णिसमण (निशमन) १००६. ११८७.

णिसा (निशा) २७. ४५. २७१. ३०७. ४०६. ४७१. ६०३. ६३८. ६४५. ७४७. १०५९. ११०९. १११७. ११३९. ११७३. ११७७. **निसा** १५६. ६९२.

णिसाण (निशान) ११८२.

णिसावइ (निशापति) १११४. १११८.

णिसीह (निशीथ) ७१२. **निसीह** १७०.

णिह (निभ) ४९ १६९ १७१ २१८. २५०. २५९. ३०७. ३६७. ४६७. ५४२. ५९२. ६६२. ६९८. ७५६. ८५४. १००३. ११०९. ११५२. **निह** १३५. ४६९. १०५५.

णिहंस (निघर्ष) ८२३. १०३०.

णिहंसण (निघर्षण) ७. १०२७.

णिहण (निधन) ५५.

णिहस (निघर्ष) ३६. ५६३. १०२२. १०२५. १०२८. १०२९. १०३३. १०३५. १०३६. १०३७. ११०५.

निहस ५३४. ५६८.

णिहसण (निघर्षण) ५२९. ६३२. **निहसण** ३४.

णिहाण (निधान) १९८. ४९९.

णिहाणीकय (निधानीकृत) २.

णिहाय (निघात) ८८५.

णिहि (निधि) १७८. १०१६. **निहि** १०२९.

√**णी**

णीइ ५७६. ६९८. १११६.

णिन्ति ३४८. १०३०.

णेन्ति ९३. २४६.

णिन्त ५२९. ८४८.

णिन्तूण १०१०.

+उत्. उण्णन्ति ६६८.

+वि. विणिन्त १३८.

--विणिन्ती ११८७.

णीअ (नीच) ८७२. ९०४. **णीय** ८९३. ८९७. ९१७. ९४६ ९१८ **णीययम** (नीचतम) ८२.

णीडत्थ (नीडस्थ) १०९४.

णीरस (नीरस) ११५४.

णीरेणुभाव (नीरेणुभाव) ६६५

णील (नील) २१२ ३५८ ३९२. ४०६. ५१०. ५२७. ६२९ ७१२. ७५३. ११०२. **नील** ५३२.

णीलभाव (नीलभाव) १००५.

णीली (नीली) ६७३.

णीसङ्क (निःशङ्क) ९०३. ११२९.

णीसद्द (निःशब्द) ६८४.

णीसन्द (निष्यन्द) ५१२. ८१६. **णीसन्द** १६३.

णीसह (निःसह) १५५. ६२०. ८७९. ११६३. **णीसह** १२८.

णीसामण्ण (निःसामान्य) ८८. ४९५. ९६०.

णीसास (निःश्वास) ५५८. ७३४. ७४८. ८४०. १०१५. १०१७ १०४२. ११४९. **णीसास** ११०.

दियह ३७१.३७४.३७६ ३७७.४००. ४५३.५३२. **दिवस** १६८.५९०.

दिअसय (दिवसक) ८७२.

दिग्गइन्द (दिग्गजेन्द्र) १०२७

दिग्गय (दिग्गज) ११ २३२. ८२५.

दिज्जइ s. **दीप्.**

दिट्ठी (दृष्टि) २५. १६४. २०८ २११. २७६. २७८. २९६. ३६४. ४२१. ४६० ५३९. ७५२. ७७२. ७७५. ७८२. ७९६. ८३६. ८४१. ९२३. १०६६. ११३४.

दिण (दिन) ५०८. ५९८ ६४४.७९१. १०८२.१०८६.१०८८.१०९३.

दिणयर (दिनकर) ३६३. ४००. ५०६ १०७९. १०८७ १०९३. ११०१. [११११.

दियस s. **दिअस.**

दियह s. **दिअस.**

दिवस s. **दिअस.**

दिव्व (दिव्य) ५०५. १०५८.

दिसा (दिक्) ९९. १०८. ११४. ११९. १३०. १४८ १९५. २१८. २२७. ३५४. ३५८. ४१३. ४२३. ४७२ ५११. ५४१. ५४३. ५९०. ६६८ ७२५. ७४९. ७६९ ८०६. १०३१. १०३२. १०३६. १०९७. ११०१. ११०३. ११०४. ११०६ ११११० ११८६. ११९७.

दिसाअड (दिशातट=दिक्तट) ६५८

दिसायड ७२५.

दीण (दीन) ९५४

√**दीप्**

दिप्पन्ति ५७२.

दिज्जइ ८०९.

दिज्जन्त २९५.

दिप्पमाण १५४.

√**दीर्घाय्**

दीहायन्ति १२७.

दीहायन्त १०२८.

दीव (°प) ३१८.

दीह (°दीर्घ) ४६६ ७६३. ८४८. ९९९.

दीहत्तण (दीघत्व) ५६०.

दीहर (दीर्घ) १३३.१४५.२१७.२६८. ६०३ ६२९.

दीहरिय (दीर्घीकृत) ५५७.

दुक्कर (दुष्कर) ८४. ९५७.

दुक्ख (दुःख) २३ ६४ ९५ ३८५ ६९३. ७३३.८१२ ८८२ ९३५ ९३६ ९३८. ९४० ९८६. १००४

दुग्गमभाव (दुर्गमभाव) ६७३

दुज्जण (दुर्जन) ८०. ४६७. ८९१. ९७९.

दुद्दिण (दुर्दिन) ४०३.

दुद्ध (दुग्ध) ८५४ १००३

दुन्दुहि (°भि) ४१८.

दुब्बल (दुर्बल) ११६३

दुम (द्रुम) ३४९. ४११. ४१२. ५७३. ६०८ ६५० ६६०. ७२० १०२१ १०२८.

दुमवइ (द्रुमवती) ६१६

दुरिय (दुरित) २५. ९९.

दुलह (दुर्लभ) ११३३

दुलहत्तण (दुर्लभत्व) ५०३.

दुलङ्घ (दुर्लङ्घ्य) ४५९.

दुवय (द्रुपद) ४८८.

दुव्वह (दुर्वह) ४३८.

√**दुष्**

दूमिय (दूषित) ५४४.

दुसह (दुःसह) १५८ ५११.

दुहा (द्विधा) ९७९.

दुहाविअमुह (द्विधाविनमुख) ४२५

दुई (दूति) २४७.

√**दूम** p (परितापे, H P IV 23)

दूमेइ ९६८ ९७५.

दूमन्ति ६७४. ६८५. ९७१.

दूमेन्ति ८७८.

दूमिज्जइ ११४२.

दूमिअ २७० ४२९. दूमिय ९८.३९०. १०३८.

दूमिज्जन्त ८८४. ९३८.

दूर (sk.) १५. १२८. १४५. १४६. १५६. १७५. २२९. २८८. ४००. ४०८. ४१९. ४५४. ६०४ ६२१. ६२५. ६६५. ७०५. ७२९. ८६५. ८८६. ९४३. १०२६. १०८५. १०९६. **दूरयर** (दूरतर) २३०.

दूरगाय (दूरात्मक) ४००.

दूरत्तण (दूरत्व) १०७९.

√**दूराय्**

दूरायमाण ४०३

√**दृप्**

दप्पिय ४७१.

√**दृश्**

दीसइ २९.६२.४८. ६६.१०६. १२४. १३८. १५३. २४९ ३८९. ४३२. ४४२ ४५४. ४५७ ४६१. ५६४. ६२४. ६३९. ७०२. ७१६ ७२४. ७४९. ८१५. ८२०. ८३०. ८४३. ९२७. ९६५. १०१६. १०२०. १०४०. ११०३. ११०९. ११४३.

दीसन्ति १३३. १३६. १४०. २१८. २३०. २३४. २५७. २६४. ३०५. ४०९. ४४७. ४७२. ४७७. ४८२. ४९७. ५६५. ५७५. ५९९. ६२५. ६६५. ६७८. ६७९. ६८१. ६९६. ६९७. ७११. ७२५. ८०६. ८३८. ९०१. ९०९. १०१८. १२०३.

दावेइ ९५२, १०००.

दावेन्ति २५६. ८८६. ९१६.

दिट्ठ (दृष्ट) ७४. १०४. २०२. २१०. २१२. २८६. ४२४ ४२६. ४९६ ७०६. ७३२. ९१६. ९७१. १००३. १०१८. ११३७.

+न. नइट्ठ (न दृष्ट) ८५.

दाविय २३६. ८१५. १०४५.

दीसन्त ६८६. ७५०. ९६६.

दीसमाण ४९५.

दंमन्ती १०५५.

दंसिन्ती १०५४.

दीसन्ती १२०३.

दट्ठूण ४७०.

√**दॄ**

दारिय ४९४

+वि. वियारेइ ९६७.

—विआरिय ९.

देअ s. **देव.**

देव (sk.) ५४० ७२५. ११२०. ११९६.

देअ ५१०.

देवया (देवता) १६८.

देवी (sk.) ६८. २९०. ३०४. ३०६. ३१८. ३२४. ३३१. ३३५. १०६३. १२०८.

देव्व (दैव) ९२४. ९७५.

देस (देश) १०५५.

देह (sk.) १७. ३९. १७६. ७४२. ८५१. १०१७ ११५७. ११७०.

देहत्तण (देहत्व) ८४८

देहली (sk.) ६७५

दो s. **द्वि.**

√**दो**

+सम् संदाणिअ २४. ६५१. १०३५. ११९४. सदाणिय १०१.

दोगच्च (दौर्गत्य) ६४.

दोण्णि s. **द्वि.**

दोब्बल्ल (दौर्बल्य) ४६२. ७९५

दोला (sk.) ६६९.

√**दोलाय्**

दोलायमाण ७४.

दोस (°ष) २४. ७० २१३ ७२३. ७२४. ८६१. ८६९. ८७०. ८८५. ८८७. ९०२. ९११. ९२७. ९४६. ९५८. ९६०. ९६२. ९६४ ९८२. १२०७.

°द्दार (द्वार) २८५. ३३१.

√**द्युत्**

+उत्. उज्जोइय २२७.

√द्रु
+वि. विद्दवेउ २५.
विद्दुअ २४५. विद्दुय १५६ २८८.
विद्दविय ६९९.

द्वि
दो ९९५.
दोण्णि ४५०.
दोहि ८७२.

ध

धण (⁰न) ९५३. ८६३. ८६६. ९६९. ९७७.
धणु (धनुः) २९. ५७. ३८८. ४४०. ४४७. ४४८. ४५९.
धम्म (धर्म) २१६. ९२५. १०१५.
धम्मिय (धार्मिक) ६०९.
धय (ध्वज) ३२२. ३३४. ४८८
धर (sk.) १२९.
धरणिअल (धरणीतल) १००१.
धरणिहर (धरणीधर) ११५. १२६. १४६. २२९. ४४०. ४४७. ४४८.
धरणी (sk.) १८४.३६२.३८३.५३८.
धरा (sk.) १७. ५१. १९२. ४४२. ४५३.४५५. ४९४. ५०४.१०१९.
धरायल (धरातल) ४९८.
धव (sk.) ६२०.
धवल (sk.) १. १०० २१७. ३७३. ४६७. ९९९.

√धवल—धवलिअ
धवलिज्जन्त ११९३.
धवलभाव (sk.) ७९३.
धवली (sk.) १०८०.

√धा
+ अपि. पिहिय ९३७.
+ नि. णिहिय–८४६.
+ वि. विहिअ ३२५. ३८८. विहिय ७३. ४८४.
+ विव. विविहेसि ३३२.
+ सम्. सेवन्ति १०४१.
+ सम्. संधिय ११३१.
+ संनि. संण्णिहिअ २९९. संणिहिय. [३२९.
धाउ (⁰तु) ५. ४०.
धारण (sk.) ३३३. ९१७.
⁰**धारत्तण** (⁰धारत्व) १५९.
धारा (sk.) ४०. १०२. १०८. १५२. १८४. २१२. २१९. २४१. २४५. २६५. २६८ ३२२. ३३४. ३८३. ३९०. ४०४ ४०५. ४०६. ४१० ४१५. ४१६. ४२७. ४३३ ६४०. ६४७. ६५२ ६५५. ६९७. ७१४. ७९९. ८५४ ८९०. ९२८. १००३. १०१२. १०२५. १०२६ १०३३. १०४१ ११११. ११२४.

√धाव्
धावन्ति १०८. ४३५
धाविय ४४६.
धोअ ५३७. धाय ३८७. ७२०.
धावन्ती ९२३.
+ अभि. अहिधाविऊण ३२.
+ निर. णिद्धोअ १६४ णिद्धोय ३९२. ३९८.
+ प्र. पहाविअ १२८ पहाविय ७४९.
धीर (sk.) ८४६.९०३.९३९.११४७.

√धीर. धीरे
धीरेन्ति ९७०.

√धु
धुअ ४६७. ६९५. धुय १३० ३९३ ५४३. ६९८.
+ वि. विहुणन्ति ५५२.
—विहुअ १४८. ८०६.
⁰**धुर** (sk.) २८०.
धुव (ध्रुव) २३८.

√धू
धुणइ ४३७.
धुय ८२९.
+ उत्. उद्धुय ५६५
+ वि. विहुअ १९३. ६१६. ८१९. विहुय १०१. १९९.

+परि. परिणमिय १०११.
+प्र. पणमइ ३ ५ २४.३७.३९.५२.
—पणमिउर्जाणत ३२०.
—पणय २२१. ३०१. ३२०.
—पणामिय ४२६ ४९३
+वि. विणामिअ ४५८.
+समव. समोणय ६१२.
+समुत्. समुण्णय ६७९. ११९३.
नमो (नम.) ८८०
नयण s. णयण
नयर s. णयर.
नर s. णर
नरवइ s. णरवइ.
नरिन्द s. णरिन्द
नलिणी s. णलिणी.
नव s. णव.
नवर s. णवर.
नवि (नैव) ७१७
√नश्
णट्ठ ७२४.
+ प्र. पणट्ठ २३०. १०३०
√नह्
+अपि. पिणद्ध ५५१.
+अव. अवणद्ध ३६७.
+सम्. संणद्ध ११११.
नह s. णह.
नाम s. णाम.
नारायणी (sk.) २९१
नासउड (नासापुट) ७३४.
नाह s. णाह.
नाहि s. णाहि.
√निअ p. (दृश्., H. P. IV 180.)
णिएइ ९६३.
णियन्त ८९७.
णिएऊण ८९९,
निअम्ब s. णियम्ब.
नियम्ब s. णियम्ब,
निच्च s. णिच्च.
निट्ठुर s. णिट्ठुर,

निट्ठुरत्तण (निष्ठुरत्व) ९९७.
निद्दय (निर्दय) ८२८.
निद्दा s. णिद्दा.
√निन्द्
णिन्दइ ८९. निन्दइ ९९८. + परि.
परिणिन्दिय ८२.
निन्दावर (निन्दापर) ९४९.
निप्पक्ख (निष्पक्ष) १२३.
निबिड s. णिबिड.
√निबिडाय्
निबिडायन्त ९९२
निमित्त s. णिमित्त
निमेस s. णिमेस.
निम्मल s. णिम्मल.
निम्माण (निर्माण) ३. १८७
निय s. णिय
नियअ s. णिअय.
निरन्तर s. णिरन्तर.
निरवसाण s. णिरवसाण.
निरहंकार (sk.) ४०६
निरारम्भ (sk.) ८६.
निरोह s णिरोह.
निवह s. णिवह.
निवास s. णिवास.
निविडिअ s णिविडिय.
निवेस s णिवेस.
निव्विसेस (निर्विशेष) ९८०.
निसा s. णिसा.
निसीह s. णिसीह.
निह s. णिह.
निहस s. णिहस.
निहसण s. णिहसण.
निहि s. णिहि.
√नी
णेइइ २२३.
णयन्ति. ८०३.
णिज्जइ ४४३. ७४५.
णिज्जन्ति ४४०. ४४५.

√पत्

+ सम्. संपडउ ३०३.
+ समुत्. समुप्पयइ ११७०.
—समुप्पइअ ३०८.
—समुप्पयन्त २३१.
+ न. णपडन्त ८२४.
पत्त (पत्र) ३०४. ६८५. ⁰वत्त ३७. ३६९. ४१०. ५२२. ५२३. ५७४. ६००. ८०४.
पत्त (पात्र) ⁰वत्त. s. रयय.
पत्तणा (पत्रणा) ३४५. ३५३.
पत्तल (पत्रयुक्त tr.) ५६७.
पत्थ (पार्थ) ३५.
पत्थणा (प्रार्थना) ९३४.
पत्थाण (प्रस्थान) २०१.
पत्थारी (संहति tr.) ३७३.
पत्थिव (पार्थिव) २६८ ८७६. ९०१. ११८५.
√पद
+ उत्. उप्पण्ण ५५३. ६०३. ७३५.
+ प्रति. पडिवज्जइ ५१०.
—पडिवज्जन्ति ८६८.
—पडिवण्ण ३. ३१३. ३४७. ३८१. ४९८. ५०७. ५०८. ६८९. ७२१. ७८७. ८१६. ८५०. ११२०. ११५२. ११७५. ११९०.
+ सम्. संपडइ ९१५.
—संवज्जन्ति ५५०.
—संपण्ण ३२४.
—संपाडिय १५७.
+ समुत्. समुप्पण्ण ७२२.
पन्थिअ (पथिक) ५७७. s. पहिअ.
पब्भार (प्राभार) ५३. ३४८. ६६२. ७३४.
पमाण (प्रमाण) ७०१.
पम्ह (पक्ष्म) १३०. १६४. ६९७. ७६८. ७७०. ८३६. ८४०. ८४१. ११३४. ११३५. ११४०. ११७०.
पम्हभाव (पक्ष्मभाव) ७६१.
पम्हल (पक्ष्मल) २६७. ५९१.
√पम्हुस p. (विस्मरणे, H.P.IV.75)
पम्हुसइ ९५६.
पम्हुसिय ९१८. ९७१.
पय s. पअ.
पयइ (प्रकृति) ३२९.
पयई s. पयवी.
पयड (प्रकट) २०५. २३६. ४३२. ४९६. १११४. s. पायड.
पयणुअ (प्रतनुक) ५०. ११४८.
पयण्ड (प्रचण्ड) ५११.
पयय (प्राकृत) ६५. ९२.
पयवी (पदवी) ३५०.५२९.५५६.६१३. ६२७. पयई ६६.
पयाण (प्रयाण) २५७. ४१३.
पयाव (प्रताप) १०६. २१७. २३८. २४४ ७०४. पयाअ ५११.
पयास (पकाश) ९१. ६६४. ९२७.
पर (sk.) ७१ ७४. ७६. ८३. ९६. ७०५. ८८०. ८८१ ८८२. ८९१. ८९२. ९२०. ९४४. ९५६. ९६१. ९७३. ९७६. ९९०. ९९८.
परओ (परतः) ४४२.
परमत्थ (परमार्थ) ६४. ९२२. ९६५
परमाणु (sk) ३.
परंपरा (sk.) ७१. ४८८. ६२३.
परम्मुह (पराङ्मुख) ८६८. ८७८.
परसु (⁰शु) ३३०.
पराय (⁰ग) ७९४.
परहीण (⁰धीन) १८५.
परिअत्तण (⁰वर्तन) २५५.
परिअर (परिचर) ४६७. परियर १९८.
परिआल (परिवृत tr.) २०.
परिओस (⁰तोष) ३११. ३८९. ९१३. ९७०.
परिओह s. परिहांअ.
परिकढिण (⁰कठिन) ५६३
परिकब्बुर (⁰कर्बुर) ६७७.

१५४. १५६. १८१. २९७. ८०८. ८१२. ८१४.
पल्लही (कार्पास tr.) ११७३.
पल्लहुअ (पल्लघुक) ५०१. **पल्लहुय** ९२२.
पलास (⁰श) ५५१. ५५४.५६७. ५९४.
पलिअ (पलित) १०००.**पलिअ** १००३.
√**पल्लोट्ट** *p.* (पर्यस्, H, P. IV, 199)
पल्लोट्ट (पर्यस्त) ४९०.
पल्लोट्टन्त १४७.
पल्लङ्क (पर्यङ्क) २६२.
पल्लल (पल्वल) २७७. ३८७. ४०८. ५१४. ५३७. ५५३. ५५४. ६४३.
पल्लव (sk.) १९३.२००.३६५.५२५. ६०४ ६१०. ६३५ ११३४. ११८६.
√**पल्लवय्**
पल्लवेइ ७०७.
पल्लविअ ४७७. पल्लविय ९.
पल्ली (sk) ६३०. ६४५.
पवण (⁰न) १७३ १८५. २३१. ३६०. ३७१.३७६.४२९.५४३.५७८.५८७. ५९३.६२३.६२४.६३५.६५०.६५६.
पवह (प्रवह) ४४९. ⁰**प्पवह** ५२.
पवाह (प्रवाह) ३५७. ⁰**प्पवाह** १६७. ३१०.
पवि (sk.) १२६. १२७.
पवित्थारिणी (प्रविस्तरणशीला) २६८.
पविरल (प्रविरल) १६२. २३४. ३४९. ३७८. ३८६. ५२५. ५४९. ५५०. १११०.
पवेस (प्रवेश) ७०२. ⁰**प्पवेस** ४९०.
पवेसत्थ (प्रवेशार्थ) ११४०.
√**पव्वाल** *p.* (प्लावने, H. P. IV. 41.)
पव्वालिय (प्लावित) ८१३. [९७९
पसंसा (प्रशंसा) ६३. ८४७. ९०९.
पसङ्ग (प्रसङ्ग) ७५५. ७६४ ८७३ ९१७. ९९२.
पसत्थि (प्रशस्ति) ११८५.
पसर (प्रसर) १३३.८१३.८३८.११००. १२०३. ⁰**प्पसर** २६१.
पसाय (प्रसाद) १०४. ४२४. ४९३.
पसाहण (प्रसाधन) ११२. ३०२. ७८७. ११३०.
पसिढिल (प्रशिथिल) १०९. ६०६. ८३४. १०३४.
पसिद्धि (प्रसिद्धि) ७५. ७१७.
पसु (पशु) ३२२.
पसुवइ ३३. ३४. ५८.
⁰**पह**⁾ (पन्था·) ४०४. ४२३. ५५५.⁰**वह** १९४. २३०. ६१०. ९३९. ९६०.
पहर (प्रहार) ४३१.७६०.⁰**प्पहर** १४२. ७६६.
पहरण (प्रहरण) ७०३.
पहरणसह (प्रहरणसह) ३२१.
पहरिस (प्रहर्ष) ९८. २०१. २५३. २६२.८४६. ८४७. ९४१. १०६६ ११२६.
पहा (प्रभा) १०५ ७००.१०६०. ⁰**प्पहा** २५. ४४. ६० १४३. १७६ १८९. २८६. ३०५. ३१८. ३२८. ३४६. ३४८. ६५९. ६९३. ७०२. ७१५. ७३९. ७५१. ७६२. ८२०. ८३१. १००७. १११२. ११७० ११७३ ११७५. ११८०.
⁰**प्पहामय** (प्रभामय) ३८.
पहाण (प्रधान) ४३९.
पहाय (प्रभात) २७१. ६१३. ११७१.
पहार (प्रहार) ६९५.
पहाव (प्रभाव) १४.६५.५०७.⁰**प्पहाव** १५२.
पहिअ (पथिक) ३९५.५४४.५९१ ६७७. **पहिय** ३६१. ५८२.
पहु (प्रभु) २१०. ३३८, ४३०. ४३४. ४५९.४७०.४८४ ४९१.५०७.५०८. ७१७. ७१९. ७२३. ७३६. ८४७. ८५८. ८६१. ८६७. ८६८, ८७३. ८७५. ८७९. ८८०. ९११. ९८४. १००६. १०१५. १०५५. १०६५. ११८७. ११९३.

बन्धुरिय (°त) ३८३. ५३३. ५५६.

बम्भण्ड (ब्रह्माण्ड) २. ४. ४१. १७२. १८१.८१७.८२०.१०४४.११०९.

बरही (बर्हो) ३४९. ६३९. **बरही** ३७२.

बल (sk.) २४.२६.१०१.२६०.४२२. ४३२. ४३८. ४८९. ७६३. ९२८. १०११.

बलि (sk.) २०७.

बहल (sk.) २३१. २७१. ३५६. ४१६. ४५१. ६६७. ६९६. ८३७. ८५१. १०१३.

बहलत्तण (बहलत्व) ५६२.९०७.९३६. ९९३. ११०७. ११८३.

बहलभाव (sk.) ४१२.

√**बहलाय्**

बहलाइ ५०.

बहिहुत्त (बहिर्मुख tr.) ९४.

बहु (sk.) २. ४५. ५१. ९६. २४५. २८२. ४५२. ४६७. ७९८. ९४८. ९५९. १०६२.

बहुअ (बहुक) ७५. **बहुय** ८६४.

बहुत्त s. भुज्.

बहुमाण (बहुमान) ८७५. ८७७.

बहुय s. **बहुअ.**

बहुल (sk.) ३००.३३५.६२०.६९२.

बहुविह (°विध) ४८२.

बहुसो (बहुशः) ३४८. ४६२. १०५७. १०६३. ११६०.

बहूय (प्रभूत) ८६४.

बाढ (sk.) ५३६. ८८०. ९४२.

बाण (sk.) ४२. ५७. ३४५. ३५३. ३८०. ५९७. ५९९. ६२७. ७४२ ७४८. ७५६. ९९६. ११२२.

बाणीकय (°कृत) ११३६.

बाल (sk.) २५८. ५१६. ५३२. ५६१. ६१९. ६२०. ८३०.

बालत्तण (बालत्व) २१.

बालभाव (sk.) ७५२.

बाला (sk.) ७७२. ७९६.

बाह (बाष्प) १३२.६९७.७१९.७४९. ७६४. ७९२. ८४१. ९४१. ११४१.

बाहा (sk.) ७३५.

बाहिं (बहि.) २८१. ९६३. १२०७.

बाहु (sk.) १९६. २४९. ३४२. ३६६. ४२८. ४८९. ५९२. ६९१. ७४४.

बिन्दु (sk.) २२३.३७०.५५६.५६५. ६२७.७८५.१००२.१०६१.१११३. ११६६. [११६२.

बिन्दुइअ (बिन्दुबिलिप्त) ६०५. **बिन्दुइय**

बिम्ब (sk.) ४८. १३४. १६९. १७४. १९७. २७२. ३४१. ३६२. ३७१. ६३६. ६८९. ६९२. ७०२. ७३३. ७७५. ८०७. ८२८. ८२९ १०५६. १०६४. १०७५. १०८८. १०८९. १०९०. १०९१. १०९४. १०९५. १०९६. १०९७. ११०५. १११३. १११४. १११८. ११४३. ११५८ ११६५ ११६७. ११७८. ११८२. **बिम्ब** ८३०.

बिल (sk.) ४७४ ४९६. ५५९.

बिस (sk.) ५. २१९. ७४४. १११९. ११३९. **बिस** १८८. ३९३.

बुक्कार (बूङ्कार) १०.

√**बुध्**

+ उद्. उब्बुद्ध ५१३. ६५३.

+ प्रति. पडिबुज्झिज्जइ ११७२.

बुद्धि (sk.) ८६. २६७. ९०६. ९९५. ११११.

बुब्बुअ (बुद्बुद) ६५१.

बुस (sk.) ३५६. ६६६.

बोर (बदर) ६१५.

भ

भअ (भय) ४२. ३५४. ४४८. ४६८. ७१८. ८७९ **भय** २४. ११८. १२५. १५८. १७३. २४२. २९३. ३२९. ३५२. ४७२. ४९६. ५४१. ५६८. ६९७. ७६०. ११३१. ११४१.

भेसिय १०११.
भीम (Sk.) ४९१.
भीरु (Sk.) ४८९. ७५८.
भीसण (भीषण) १७०.
भुअ (भुज) ११६१. १२०२. **भुय** ८. १०४. २४७. ७०९. ७१६. ७३५. ७४३. ७४९. ७९७. ९२९. १०७०. १०७३.
भुअअ (भुजग) ४७५. **भुअय** ४७२. **भुयअ** ४९२. ४९६. **भुयय** ४८४. ८२५. १०२२. १०३७.
भुअइन्द (भुजगेन्द्र) ४७७. **भुयइन्द** ४७४.७३९.८२१.१००८.१०२५. १०२८. १०३४. १०४७.
भुअङ्ग (भुजंग) ४८०. **भुयंग** १७८. १९८. ६३८. ६६३. ६७०. १०२१.
भुयंगवइ (भुजंगपति) १५५.
भुयवत्त (भूर्जपत्र) ६४१.

√भुज्
भुज्जन्त ९५७.
+ उप. उअउत्त ३५०.
—उवहुञ्जन्त ६८. बहुत्त ३४८.
भुमया (भ्रू) २९. २५०. ७७८. ९२३. १०४३. ११२३. ११३४.
भुय s. **भुअ**.
भुयण s. **भुवण**.
भुया (भुजा) ३३०.
भुवण (भुवन) ३. ६. १६. १९. ४४१. १००५.११०१.**भुयण** ३४६.७२६. ७९७. ८१२. ८१६. ८३२. ८९९.
भुवणन्तर (भुवनान्तर) १०७.**भुयणन्तर** १०४४.

√भू
होइ ९५. ९८. ३९८. ५०१. ७३८. ८५३. ८८८. ८९१. ८९७. ५२४. ९५२. ९६०. ९६८. ९८९. १०२९. ११४२. ११६३. ११६९.
हवन्ति ९०१. ९३६. ९७६. ९८८.
होन्ति ६४. ८१. ९०. १०१. २२५. २५१. २७१. २९५. ३५९. ३७६. ३७८. ३९७. ४०५. ४६२. ५४२. ५६७. ५९०. ६१०. ६४३. ६४५. ६५६. ६८७. ७१७. ८०७. ८४५. ८६३. ८६५. ८६७. ८६८. ८९५. ९०३.९५७.९६०.१०३१.१०७९. ११००. ११३८. ११४१.
होहिइ ७९. ९०२.
होउ ६०३. ९२५. ९६९.
होन्तु ९७. ९७२.
भाविय ४८६.
होन्त ४७२. ११०६.
भवन्ती ५८८.
होऊण ९४३.
+अनु. अणुहूय ११९८
+दूर. दूरीभवन्तु ९८७.
+प्र. पहुत्त १०२०. १०७२.
—पहुप्पन्त ८३९.
+वि. विहाविज्जइ ८५४.
—विहाविय ६५९.
+सम्. संभाविअ २०१. ८२६. ११९५ संभाविय १०७. १७७. ६७०. ६७३. ७३८. १०५८. ११५१.
भू (Sk.) २४९. ४४८. ४५९. ५०५. ५३२. ५५७. ५५९. ६३२. ६४९. ६६६. ६६७. ६६८. ८३२. १०८८.
भूअ (भूत) ६८४. **भूय** ३११. ८८८.
भूअत्थ (भूतार्थ) २५३.
भूइ (भूति) ५६०. ७४०.
भूमी (भूमि) ३७५ ३९९.४४५.५०१. ५०३. ५३३. ५३६. ५४८.५४९. ५५५. ५५७. ५६३. ५६६. ५७१. ५७५.५८२.६२६.६७०.६८१.७२७.
भूमिवाल (भूमिपाल) २१५.
भूय s. **भूअ**. [९५८.]
भूरि (Sk.) ४३७.६११.६७३.८०३.
भूरुह (Sk.) १०५४.
भूवाल (भूपाल) ५०८.

√भू
  भरेइ २३१.
  भरिअ ६.१६.३४३.१०८७.११९६.
  भरिय ४६. २८६. ३५२. ४४७. ४४८. ८०३.
  भरन्त २२६. ४५२.
  +नि. णिहुय ३८२. ७९६. ९१५.
  निहुय ११०. ११३.
भेय (भेद) १०५.
भोय (भोग) ४२३.
√भ्रम्
  भमइ ३७०. ५८३.
  भमन्ति ८६. १४३.
  भमियव्व ५४९.
  भमिअ ४३०. भमिय ४५. ५५. ८४. ४१८. ४६५. ७४३. ८१९.
  भामिय ७७६.
  भमन्त ८२७.
  भमन्ती २९१.
  +परि. परिब्भमइ ४७. १०७. १३४. ५८५.
  —परिब्भमिय २६७.
  +सम्. संभन्त १४८.

म

म for मए, महं अम्हे and मे s. अस्मत्.
मअ (मद) ७९. १०२. ७२८ ८९५. ११४६.११५४. मय २४.२५.१६२. २४९. (कस्तूरी) ३६९. ४३३. ५१७. ५५२. ५६८. ६९८. ८३६. ८९५. ९५६. १०१३. ११४०. ११४६. ११४७. ११४८.
मइ (मति) ८१. ८४. ८८७.
मइत्तण (मतित्व) ७५.
मइन्द (मृगेन्द्र) ९. ११. २८८. ४७१. ६१८. १०११. १०७६.
मइन्दत्तण (मृगेन्द्रत्व) १०.
मइरा (मदिरा) १६२. ६९०. ७८१. ८६४. १०८७.
मइल (मलिन) ४९.४०३.४५५.५४३. ५९०. ५९४. ६२१. ६२५. ६५६. ९२१. १०४०.
√मइल p. (मलिनय्)
  मइलेइ ८५७.
  मइलिज्ज मइलिज्जइ १०७७.
  मइलिय ३५६.
मइलण (मलिनीकरण) ११९९.
मउइय (मृदुकित) ३४७.
मउद्दी (मृद्वी) ७६९.
मउड (मुकुट) ३३.
√मउल p. (मुकुलीभवने)
  मउलउ ६९.
  मउलिन्त १०८५.
मउल (मुकुल) १६४. ४८६. ५१६. ५९४. ७८८. ७८९. ८३५. ११८८.
मउलण (मुकुलीभवन tr) ७९३.
मउलावअ (मुकुलीकारक tr.) ९४.
मउलि (मौलि) २४८.४२५.७१८.८१२.
मउलिअ (मुकुलित) १६५.
मऊर (मयूर) २९९.३३५.३५५.३८९. ५५३.
मऊह (मयूख) ७७.२१९.३२८.३६३. ५५२, ५६४. ६४६. ७६२. ७६९. ८१५. १०४१. १०४६. १०६०. १०६७. १०९३. ११०१. ११६५.
मगह (मगध) ३५४. ४१४. ४१७. ६९६. ८४४.
मग्ग (मार्ग) १३. २१. २८. ८४. ८५. १३७ २१४. २१६. २३२. २६०. ३०५. ३३८. ३५२. ४०१. ४११. ४४७. ४५५. ४७१. ४७३. ४८४. ४९६. ५३५. ६४४. ६५५. ६६९. ६८६. ७७९. ८०७. ८२०. ८५२. ८५९. ९४९. ९९९. १०१०. १०१९. १०३१. १०३५. १०५२. १०७७. १०७९. १०८३. ११०८. ११५०. ११९८.
मग्गण (मार्गण) ८६०.

य

य s. **च**.
°**यड** s. **तड**.
°**यणत्थ** s. **जणत्थ**.
√**यम्**
  + उत्. उज्जय ४.
  + सम्. संजमिज्जन्ति २८९.
    —संजमिय ८१३.
    —संजमेन्ती ८४०.
    —संजमिउं ४८७.
°**यर** s. **कर**.
°**यल** s. **तल**.
√**यस्**
  +आ. आआसेइ ११७४.
    —आयासिज्जइ ११६०.
    —आयासिय ५७८. १०५७.
√**या** [२६२. २६९.
  जाअ २८४. ४१७. ४२३. ८३२. जाय
  + उप. उवेन्ती ५५.
√**युज्**
  + नि. निओएइ ५९२.
  + अभि. अहिउत्त ८२२.
युष्मत्
  तं (त्वम्) २१२. २४३. २४८. २९२. २९६. ३०२. ३०४. ३०७. ३०८. ३२०. ३३४. ७१२. ७१३. ७१८. ७२३. १२०१. १२०२.
  तुमं ७२१. ७२४.
  तइ २१३. ३२५. ४९०. ७१३. ७२४.
  तई २९३. ११९८.
  तए ४८९.
  तुमाइ २२१. २९०.
  तुमाए २८५. ३१३. ७२३.
  तुमाओ ८४४.
  तुमाहिन्तो ७२४. ७२९.
  तु (तव) २११. २४४. २४६. ७१०. ७२१. ११९५.
  तुज्झ २१७. २५१. २९९. ३१५. ३२८. ३२९. ६९९. ७०४. ७०९. ७११. ७१५. ७१६. ७२५. १२००. १२०३.
  तुज्झं २८७.
  तुम्हं २८८.
  तुह २१४. २१६. २१८. २२०. २२२. २३६. २३७. २३९. २४०. २४१. २४२. २४५. २४७. २८६. २८९. २९२. २९४. २९५. ३०२. ३०५. ३११. ३१२. ३१४. ३१८. ३१९. ३२३. ३२४. ३३१. ३३३. ३३५. ३३६. ६९६. ७०५. ७०६. ७०८. ७१४. ७१७. ७१९. ७२६. ७२७. ७२८. ७२९. ७३०. ७३६. ११९४. ११९७. ११९९.
  ते (तव) १८३. १८५. १८६. २९७. ३०६. ३३७. ९४२.
  वो १८. २२. २५. ३१. ४४. ४६. ५८. २२३. २४८. २५२. ३०३. ३२२. ७२३. १००६. १२०१. १२०२.
  तुमम्मि ७०६. ७०७.
  तुमे २३८.
  तुवि २५०.

र

रअ s. **रय**.
रइ (°ति) ५७. ९५०. ११५५. ११७२.
रक्खण (रक्षण) ५०. ३०१. ८६३.
रक्खा (रक्षा) १७८. ३८६. ४६७.
√**रक्ष्**
  रक्खउ १८.
  +परि. परिरक्खिअ १४९.
रग्गय (कौसुम्भवस्त्र tr. H. D. VII. 3) ४०३. s. **णवरग्गय**.
√**रङ्खोल** *p*. (दोलने H. P. IV. 48)
  रङ्खोलिय (कम्पित) ३९४.
रङ्खोलिर (संचालित) ६३४.
रङ्ग (sk.) ६१४.
°**रङ्गय** s. **णवरङ्गय**.
√**रच्**

रविअर (रविकर) ६४३. रवियर ६२१.
 १०८४. ११००.

रस
 रसिय (रसित) ११. ३४९. ५२०.
 ११८९.

रस (sk.) १६४. १६६. १६७. १८६.
 २५८. २६१. २८४. ३११. ३३०.
 ३३७. ३४४. ३५७. ३६५. ४२८.
 ५००. ५०४. ५१८. ५७७. ६०४.
 ६०६. ६३३. ६७१. ७७१. ७९९.
 ८३७. ८८८. ९३८. १०५५. १०७७.
 ११३८. ११४६. ११५१. ११५३.
 ११५६. ११६९. ११७२. ११७८.
 ११९६.

रसणा (रशना) ७६५. ९४३. १०४९.
 १०५०.

रसायल (°तल) १४७. ४७२. १०२०.

रसिअ (°क) २९९. रसिय ६४.

रह (°थ) २००. २८०. ४१६. ७५९.

रहङ्ग (रथाङ्ग) ४९४.

रहस (रभस) ११७. २००. २४७. २९३.
 ४२४. ४७४. ५५२. ८१७. ८३१.
 ८४३. ९२३. १००९ ११०३. ११११.
 ११४५ ११५०. ११९०.

रहसा (रभसा) १४७. २५२. ४३७.
 ११८७.

रहस्स (रहस्य) ८६०. ८६३.

रहिय (रहित) ९६९.

रहुआर (रघुकार) ८००.

राअ s. राय.

राइं (राजि) १३२. ३५५. ३५८. ५३४.
 ६४१. ७०७. ७३३. ११५०.

राएसि (राजर्षि) ४६५.

√राज्
 +अभि. अहिरायन्ति ३९३. ५९५.
 +निर्. णीराइज्जन्ति ४१३.
 +वि. विराअइ १२००.
 —विरायन्ति ३७९. ३९१. ६११.
 ६१३. ६५५.

√राध्
 +अप. अवरद्ध ४५६. ७६४. ८८४.

राम (sk.) १०५२.

राय (राजा) २६५.

राय (राग=रङ्ग) ७४. २५०. ३७९.
 ४०२. ४६१. ४७९. ५९०. ७८३.
 १०४७. १११८. राअ ४३२. ७८२.
 ९६६. ११४७. राय (प्रीति) ७७२.
 ११५६. राअ २९१. ९४७. ९४८.

रायवह (रागवह) ४८२.

रायहंस (राजहंस) १०४८.

रासि (राशि) २१८. ६१७. ६६३. ६६४.

राहा (°धा) २२.

राहु (sk.) २३. ४६९.

राहेअ (राधेय) ४९४.

रिउ (रिपु) ९. १०६. १६६. १९१.
 २१२. २३७. २४१. २४५. ३५१.
 ४९१. ६९५. ७१२. ७१८. ७२१.
 ७३०. १०१२. ११९५. ११९९.
 १२०३.

√रिच्
 +प्रवि. पइरिक्क १०८३. पविरिक्क
 ६८५.
 +वि. विरिक्क ३५२. ४६९. १०२८.

रिद्धि (ऋद्धि) ९२. ८६६.

√रु
 +वि. विरुय (विरुत) ४०२.

√रुज्
 रुग्ग (रुग्ण) ५६१.

√रुण्ट्
 रुण्टन्त ६०५.

रुण्ड (sk.) ४३६.

√रुद्
 रुज्जन्ति १९१.
 रुण्ण ११७७.

√रुध्
 रुद्ध २०६. २२९ .५६९. १००८.
 +अव. अवरुद्ध १८४.
 +नि. णिरुद्ध ४३४.

+परि. परिरुज्झइ ४३४.
+प्रति. पडिरुद्ध ७३५.
+वि. विरुद्ध ९२७.
रुय (रुग्) ४९१.
रुरु (sk.) ५४९.
√**रुष्**
+आ. आरोसिअ १२३.
√**रुह्**
रोहन्ति ७२७.
रूढ १५२. ५३९. ५८५. ६६७. ७६६.
+अधि. अहिरूढ २२०. ४८३.
+आ. आरुहइ १५९. ४५१. ८१२. ११९९.
—आरोहन्ति २२७.
—आरूढ २४८. २६२. २८६. ३१९. ४३१. ७३७. ८११. ८९९. ९००. ९८३. १११०.
—आरुहन्त ८११. ११९२.
—आरोवेइ २४२.
—आरोविय २११.
+परि. पारूढ ५९५.
+प्र. परूढ ५३३. ११५६.
+वि. विरूढ ४५६.
+समा. समारुहइ २८०.
—समारोहिऊण ९८३.
रुहिर (रुधिर) ९. ४३. २६६. २९४. ३१०. ३११. ३२२. ३३०. ३३४. ४३२. ६२७. ६४०. १०१२. १०४० १०८६.
रूअ (रूप) २९७. ३३४. ३३७. **रूय** ८१. २४५. ३१२. **रूव** २९६. ३०२. ७७४. १०११.
√**रेखाय्**
रेहायन्त ७९६.
रेहाअमाण ३८८.
रेणु (sk.) १५१. ३९२. ४३२. ४५५ ५३७. ५४५. ५५५. ५७४. ६०२. ६५५. ८३९. १०९३.
रेणुभाव (sk.) १००. १०६१.
रेवई (रेवती) ३२९.
√**रेह** *p*. (भूषायाम्, H. P. IV. 100)
रेहइ ५३४. ७३५
रेहन्ति ३३५. ५८२. ६१९.
रेहा (रेखा) २२. ३६. ३८. २५९. ५०९. ६२२. ६८२. ७५८. १०८२. ११०१. ११५१.
रोई (रोगी) ९९१.
रोम (sk.) १८. २०३. ७५०. १०५३.
रोमञ्च (रोमाञ्च) ४९३. ७५८. १०५५. ११५८.
रोमावली (sk.) १०५१.
रोयण (रोचन) २११.
रोचणा (रोचना) ६०२. ८५२.
रोस (रोष) ७. १२. २९४. ३०५. ३३९. ३५२. ४३१. ४७७. ५६८. ६९०. ७३९. ७४२. ७६६. ८२४. ८२९. १०४१.
रोसण (रोषण) ३५.
रोह (sk.) २८४. ३५७.
रोह (रोध) ५२३.
रोहण (sk.) २५१. १०५०.
रोहिणी (sk.) १९६. २७५.

ल

लआ (लता) ७४९. १०२८. ११६१. **लया** १८. २९. ६९. १३६. २०२. २०३. २६५. ३२३. ५४७. ५५१. ६३१. ६६०. ६६१. ७१९. ७३०. ७३५. ७४३. ७४४. ७५३. ८१५. ८३२. ९३१. १००१. १०१३. १०३५. १०५५. १०६२.
लइया (लतिका) ३६६.
लक्ख (लक्ष) ४५. ६०३.
√**लक्ष्**
लक्खेइ ८६०.
लक्खिज्जइ ११६. ४८१. ६२८. ११२८.
लक्खिज्जए २९६.

√लल्
लालिज्जन्ति ५०५.
ललिय ७५३. ७७२.
ललन्त ३२६.
+दुर्. दुल्लिय ४७. ३४२.
ललणा (°ना) ४८०. ६९४. ७६४. ११३९.
लव (sk.) ६८. १६२. १६५. २७२. ५१८. ६५०. ७९७. ९६९. ११६४.
लवण (sk.) ६७९.
लवली (sk.) १८५.
√°लवाय्
°लवायन्ति ९४५.
√लष्
+अभि. अहिलसन्त १०११.
√लस्
+उत् उल्लसिय ८०७.
—उल्लसन्त ८०६.
+वि. विलसिय ८०१.
—विलसियव्व ६९४.
लहु (लघु) ८३८.
लहुअ (लघुक) २३. १५९. ९००. ९४०. ९७८. लहुय ५१. १५५. २२९. २३०. २३२. ६७५. ८६६.
लहुअत्तण (लघुकत्व) १५१. लहुयत्तण ८९३.
लहुअया (लघुकता) ८९२.
लहुइय (लघूकृत) ११४४.
लहुई (लघ्वी) ५७४.
लहुई-कय (लघूकृत) १०१४.
√लहुअ (लघय्).
लहुएइ ११४८.
लहुय s. लहुअ.
√ला
लेइ ११४२.
+अभि. अहिलेन्त ५११.
लायण्ण (लावण्य) ६५. १८७. १९०. ३६९. ४६१. ६४१. ७४०. ७६९. ७८६. ७९२. १०५४. लावण्ण ४८.
लालस (sk.) १३८. १५६. ८८१.
लालिअङ्गी (ललिताङ्गी) ४८०.
लावय (लावक) ३९६. १११२.
लास (लास्य) १९४. १९७. ८३४.
√लिख्
लिहन्ति २६०. ७५४. ७६८.
लिहिय ५४०.
+वि. विलिहिअ ३४०. विलिहिय ७११. ७७८.
√लिङ्ग्
+आ. आलिङ्गिय ११२६.
लिङ्ग (sk.) ३६१. ६०९ ६७६.
√लिप्
+अनु. अणुलित्त ११६९.
√लिह्
लिहन्ति ६३३.
लिब्भन्ति ३१०.
लीढ ५३६.
+आ. आलीढ ५१७.
—आलिद्ध १६५.
√ली
लिहक (लीन said to refer to ली. conf. H. P IV.55.)१२५.१४६.
लीण (लीन) १०५७.
+अभि. अहिलेइ १७८. ९३०.
+आ. अल्लियइ १७३. ९२३.
—अल्लीण २५२. १०३६.
—आलीयमाण ५४०.
+पवि. पविलीण ६६६.
+सम्. संलीण २५.
लीला (sk.) ५३. ११०. ११३. १६६. १८१. २०५. २२८. २३६. २६३. २६५. २९०. ३३७. ४९९. ६९४. ७१४. ७५३. ७५६. ७७०. ७७१. ७७३. ८५३. ८७४. ९१७. ९२०. १०४३. १०४८.
लीलाइयव्व (लीलायितव्य) ११३८.
लीलावइ (sk.) ९७५.

व

+वि. विवलिय ४२४.
+सम्. संवलइ ३२८.
—संवलिअ ४७६. संवलिय.
१६८. १९९. २३७. ३०९. ६३८.
१०५६. संवलियय ६०.
—संवलन्त ५७२. ८१०.

वलअ (वलय) ४४१. ४८१. ७०५.
१०१६. १०४८. १०६२. १०६४.
१११६. ११८२. **वलय** २. ६. २०.
४६. ५१. ११५ १२९. १४३. १७४.
१७६. १९२. १९६. २०३. २१८.
२३८. २९३. ३०५. ३६६. ३८८.
४१३. ४१५. ४४२. ४४४. ४५७.
४६९. ४७४. ४८३. ४९५. ७३२.
७३५. ८०५. ८०७. ८०८. १०२१.
१०२६. १०३२. १०८१.

वलइअ (वलयित) १०२१.
वलण (^{0}न) ५४२. १०२४.
वलणभाव (वलनभाव) १०३१.
वलणा (^{0}ना) २०३.

√**वलय—वलइज्ज**
वलइज्जइ १०२८.
वलयत्तण (वलयत्व) ६७१.
वलाया (बलाका) ३८४. ३८८. ५१७
वलि (sk.) ७५०. १००१. १०५२.

√**वल्ग्**
+परि. परिवग्गिय २६.
वल्लरी (sk.) २०२. ७३४.
वल्लह (^{0}भ) ११३९.
वल्ली (sk.) ३८६. ५६२. ५७४. ५८०.
५८६. ६२६. ११२४.
ववसाअ (व्यवसाय) १९२. **ववसाय**
३०. १०४. ९७२.
ववहार (व्यवहार) ९६०. ९६३.

√**वस्**
वसइ २. ९५१. ९९७.
वससि २९२.
वसउ ७१६.
उसिअ ४८४. उसिय ९३३.
वसिअ (उषित) २१०. ४६५. **वसिय**
१०६७.
वासिय ३७९.
+आ. आवसन्त २४२. १००६.
+उत्. उव्वुत्थ ५३८.
+नि. णिवसइ ३. ३१. ९०९.
—णिवसन्ति ६१५.
—णिवसिज्जइ २२२.
+परि. परिवुत्थ ५४०.
वस (वश) २४. २४९. ४९७. ५०१.
५०६. ७६१. ९२४. ९४५.
वसइ (^{0}ति) ९३९.
वसण (^{0}न) २७.
वसहइन्ध (वृषभचिह्न) ४२५.
वसहि (^{0}ति) २५५. ९९०.

√**वसुआ** *p.* (=उद्वा. H. P. IV. 11.)
वसुआअ (शुष्क tr.) ३८५. **वसुआय**
५२१. ६४८. **वसुयाय** ५७०.
वसुआइज्जमाण ५०४.
वसुंधरा (sk.) ४२१. ४३२. ८०५.
वसुहा (^{0}धा) १४. १००. १३८. १४८.
१५६. २०७. २८२. ३५६. ३५७.
३६३. ३७८. ४०३. ४२२. ४४१.
६२८. ७११. ८३९. ११०६.

√**वह्**
वहइ १४. २०. २७. ५९. १८७.
१९४. १९९. ३७२. ६९२. ८८१.
८९० १००१. १००८.
वहन्ति ९०. ३८४. ६३५. ७६७.
८९३. ९७७. १०२५.
वहसि १८४. ३२६.
वुब्भइ ३४१. ८२६. ८५२. १०३९.
१०४४. १०९९.
वुब्भन्ति १०४३.
वोढव्व २२४.
ऊढ ३६१.
उव्वहन्त ७६०.
वुब्भन्त ८५५.
वुब्भन्ता ८९३.

विच्छाअ (विच्छाय) ६३९. **विच्छाय** ४८.१८९ २७१.३७१.६१५.७९०. ११६७.

√**विच्छायय्**

विच्छाएइ ८५७.

विच्छिात्ति (विक्षिप्ति) ३४१.

विच्छिात्ति (sk.) ७४४. ७८३.

विच्छूढ s. **क्षिप्**.

√**विच्छोल** *p* (कम्पने,H. P. IV. 46.)

विच्छोलिअ ६५२.

विच्छोलिय ६०. ४२०.

√**विज्**

+उत्. उव्वेयन्ति ५००.

—उव्विग्ग ८७१.

—उव्वियन्त ९७४.

+समुत्. समुव्वियइ २०८.

विजय s. **विअय.**

विजल (sk) ६६२.

विज्जा (विद्या) ९८१.

विज्जाहर (विद्याधर) १७१. ८२७.

विज्जु (विद्युत्) १२६ १३५.४०४.४१३. . ४१५. ६४४. ६४०. ८०८. ९०७. १०१८.

विज्जुभाव (विद्युद्भाव) ३०८

√**विज्झा** *p*. (विध्माने). H. P. II 28

विज्झवइ (शमयति) ११९.

विज्झाय (उपशान्त) १५४.

विञ्झ (विन्ध्य) ५३. २८४. २९०. ३३८. ९४९. १०८१.

विडङ्क (sk.) ६६५.

विडप्प (राहु tr.) ८२८.

विडव (विटप) ३७२. ३९२. ५०५. ५५०. ५५९. ५९५. ५९९. ६३८. ११७१.

विडवी (विटपी) ५४८. [89) ५२९.

विढिम (गण्डक tr., H. D. VII.

विढत्त (अर्जित tr., H P. IV. 257) conf. *p*. root विढप्प H. P. IV. 250) १७९.

विणय (विनय) ६७. ८८३. ११९१.

विणया (विनता) ८२६. १०९९.

विणा (विना) ३६०.

विणास (विनाश) ८०६. १११९.

विणिग्गम (विनिर्गम) ५. २५९.

विणियत्ती (?विनिवृत्ति) ९८८. १०२३.

विणिवाय (विनिपात) ६२६.

विणिवेस (विनिवेश) २७४.५०१.६३०. ८५२.९१६.१०००.११२७.११३६.

विणिव्ववण (विनिर्वपण) ९९०.

विणील (विनील) १०५९. १११७.

विणोय (विनोद) ६९१.

विण्णाण (विज्ञान) ९०५.

विण्णास (विन्यास) ७३७. ९२७.

विण्हु (विष्णु) १६.

वित्थर (विस्तर) ८९. ९९१. ११५५.

वित्थार (विस्तार) १२७. १५०. ४४७. ५२५ ५२७. ६२५. ६२८. ६५१. ६४७. १०२३. १०२७. १०७८.

विद्दुम (विद्रुम) ६६४.

√**विधवाय्**

विहवायन्त २१८.

विधुरित (sk.) ८३९.

√**विन्द्**

विन्दन्ति ७१५.

विप्फुरण (विस्फुरण) २७८. १०१८.

विबुह (विबुध) १७३. १९३. ८१४.

विब्भम (विभ्रम) ५५. १२२. १८२. १९७. २६६. ३१४. ३२३ ३४१. ४८५ ८१८. ८५५. ९५९. १०११. १०९१. ११२५. ११४९.

विब्भमवइ (विभ्रमवती) ६६१.

विभेअ (विभेद) ६०४. **विभेय** २२२.

विमण (विमनस्क) १००३.

विमद्द (विमर्द) ३६४.

विमल (sk) ७२. ७०२. ७२५. ७६९. ९१२. ९५१.

√**विमलाय्**

विमलायन्त ६२४.

वीअ (बीज) २. **वीय** ७२२. ७२७. ९९०. १०५५. ११७३. ११७६.
वीइ (वीचि) ४६३.८०७.८०९.१०५२.
वीडय (? व्रीडक) ७३१.
वीढिया (⁰ढिका) ३४४.
⁰**वीढ** s. **पीढ**.
वीणा (sk.) ६९१.
वीय (द्वितीय) ८०. १९६. ४४०. ९२९. १०९९. **वीयय** (द्वितीयक) ६०.
वीर (sk.) ३०६. ३२७.
वीसम्भ (विश्रम्भ) १२०७.
वीसाम (विश्राम) ३८२. १०२६.
वीही (⁰थी) ६६३. ११८८.
√**वुड्ड. वुड्ड. णिवुड्ड** p. (मज्जने, H. P. IV. 101.)
+बिनि. बिणिवुड्डा ४९०.
√**वृ**
+निर्. णिव्वुअ २८४. ११८४. णिव्वुय ४५६. निव्वुअ १५७.
—णिव्वविय ३७०.
बिनि. बिणिवारेन्ति ९२९.
√**वृज्**
+आ. आवज्जिय ७०५.
—वि. विवज्जिय ७२३.
+सम्. संवग्गिय ५५०.
√**वृत्**
+अनु. अणुयत्तिऊण ६३१.
+अप. अपयत्त ९७९.
—ओवत्त ६६२.
+आ. आवत्त २५५.
—आवत्तन्ती ४.
+उत्. उव्वत्तइ १०८८.
—उव्वत्त ३६. १०५. २०३. ५२०. ५२३. ५३४. ५८१. १०९२. ११३५. ११७४.
—उव्वत्तिय ६३९. १०७५.
—ओवत्तिय २८०.
+नि. णियत्तइ ८७९.
—णियत्त ५४७. १०७९.
+नि. णियत्तिय ९९.
—नियत्तेउं ९९४.
+निर्. णिव्वडइ ४३१. ६५४. ७९२. ८७४. १०८९. निव्वडइ ७८. १११ ५०२. ६४१.
—णिव्वडन्ति ४२०. ६०४. ६३८. ९०६. ९०७.
—णिव्वडउ १००६.
—णिव्वडिअ ४५३. ८५८. १००५. १०६५. निव्वडिय १९. २८. ३६. ९७. ११८. २५५. ३१४. ३८३. ४०३. ४०४. ५५५. ५७०. ६६१. ७०३ ८६५. ९५१. १०३३. १०७८. ११०१. निव्व-डिय ११५. १६९. १८१. ३३३. ३४५. ८३२. ८८७.
—णिव्वत्तिय १०६९ ११८४.
—णिव्वडन्त ६५६. ८४५ १०८४. ११०४. निव्वडन्त २२९.
—णिव्वाडन्त ७८.
+परि. परियत्तइ २३८.
—परिअत्त ६२१. ८५३ परियत्त २०५. २६४ ६६०. ८१८. १०७६.
—परियत्तिय २०२. २५२.
—पयियत्तन्त १३७.
—परियत्तमाण २२५. ८०७.
+प. पयट्टान्त ८८४. ८९२. ९७४. पयट्टन्ति ३८१.
—पउत्त ६९.
—पयत्त ४०२. ४१४. ४४१. ४४७. ११६३. ११८४.
—पयत्तिय ६९१.
—पयत्तन्त ४४६.
+प्रतिनि. पडिनियत्त ४९६.
+प्रतिनिर्. पडिणिव्वडन्त १०५०.
+बिनि. बिणिअत्त ६४४. ११९७. बिणियत्त ११४. २०३. ४१४. ७४०. ८९६. ९८५.
—बिणिवत्तिअ. ९३७.

√वृध्
वड्डिअ २१३. ७२९. वड्डिय ५३९.
वड्डन्त ८५७. ११५४.
+परि. परिवड्डिअ २१५

√वृष्
+उत्. उव्वुट्ठ ३७५.
वेअ (वेग) १४२. २३४. २६०. ४३३
५४४. ८२०. वेय १४९. २२६. ३९०.
४७५.
⁰वेइ (वेदी) ९६४.
वेउण्ठ (वैकुण्ठ) ८५०.
⁰वेढ s पीढ.
वेणी (sk.) १८२. २६५. ७४३. ७५०.
७६३. १०६२.
वेणु (sk.) १८२. ६०२. ६१४.

√वेप्
वेवइ १४८. २२८. ४८३.
वेय s. वेअ.
वेयल्ल (वैकल्य) १३७.
वेयाल (वेताल) १७०. ३१७.
वेरी (वैरी) २२०. २२१. ३०१. ६८८.
६९९. ८२६. १०४३. १२०७. वइरी
९२८.
वेरुलिय (वैडूर्य) ४९.
वेलक्ख (वैलक्ष्य) ४४० ८४२.
वेलम्ब (विडम्बना) १००८.

√वेलव p. (वञ्चन, H. P. IV. 93.)
वेलविज्जन्ति ८५८.
वेला (sk.) ४१७. ४१८

√वेल्ल
वेल्लन्ति ११८.
वेल्लन्त १४८. ६५०.
+उत्. उव्वेल्लइ ३७३.
—उव्वेल्लेइ ५२२.
—उव्वेल्लन्ति १०७८.
—उव्वेल्ल ११०.
—उव्वेल्लिय ४५५.
—उव्वेल्लन्त ४७४.

+सम्. संवेल्लिअ १७२. ८०९. संवेल्लिय
१५१. ६३५.
—संवेल्लिज्जण १०८१.
वेल्लण (प्रेरण) ११९.
वेल्लहल (sk.) ७३२.
वेल्लिर (वेल्लनशील) १३७.
वेल्ली (वल्ली) ११०५.
वेविर (वेपनशील) १७३.
वेस (वेष) १६१. १८६. १९०. ३६७.
७३६.
वेस (द्वेष or द्वेष्य) ९२५.
वेसभाव (द्वेष्यभाव) ८७७.
वेहव्व (वैधव्य) १९१. १०४३. १०६२.
वोच्छेअ (व्युच्छेद) ७४०. १०४१.
वोच्छेय ४९५. ५००. ५२८. ६६९.
९४१.

√वोल p. (अतिक्रमणे, H.P.IV.257.)
वोलेइ ५४७. ६३६.
वोलन्ति १४९. ७०१.
वोलिन्ति ३६१.
वोलेन्ति ११३९.
वोलीण (अतिक्रान्त) ९८७.
वोलन्त ९९९.

√वोसट्ट p. (विकसने, H.P.IV.194.)
वोसट्टमाण ३९९.

√व्यध्
विन्धन्ति ९९६
+अनु. अणुविद्ध ७५१. ७८१.
+अभि. अहिविद्ध ७६८.
+आ. आविद्ध २१०.

√व्ये
+सम्. संवीअ ७१२.

√व्रज्
वच्चन्ति ४१२. ७१७. ७२२. ८७७.
+प्र. पवज्जन्ति ८७१.

√व्रीड्
विलिय ५४. ९७१.
⁰व्वण s. वण.

श

+आ. आससइ ५८६.
+उत्. ऊससइ ११११.
—ऊससिय ४०१. ४०९. ४१२. ५५७. ६०६. १०५५. ११०५. ११०७.
—ऊससन्त ५०४.
+निस्. णीससइ ४७८
+वि. वीसत्थ १७१.
+समुत्, समूससिय. ११२७. ११५९.
—समूससन्त ११९५. ११४४.

स

स (स्व) ७४.११५.८१५.८८१.९०४.
सइ (स्मृति) ४६३.
सइ (सदा) ५४. ३००. ३१५. ३२९. ३३७. ४६१. ७५४. ७६५ ९७२.
सउण (शकुन) ९८५
सउरिस (सत्पुरुष) ९९२. [१११६
संरम्भ (sk.) ११. ४९०. १०१५.
संलाव (संलाप) ३८१.
संवलण (ºन) ३७१.
संवेअ (संवेग) १०६६. **संवेय** ८४६.
संसग्ग (संसर्ग) ८२४.
संसार (संसार) ९३९. १००६.
º**संसी** (ºशंसा) ३८१.
सकज्जल (sk.) १३२.
सकद्दम (सकर्दम) ५१८.
सकय (सकच) ११७४.
सकामिणीअ (सकामिनीक) ४८६.
सकेसर (sk) ५३४.
सकुल (sk.) ८५४.
सक्कार (सत्कार) ६५.
सक्कारी (सत्कारी) ५७८.
सगुण (sk.) ८५९.
संकप्प (संकल्प) ९०७.
संकमण (संकमण) ३२०. ३३६.
संकरी (शंकरी) २९२.
संकहा (संकथा) ८०४.
संकुल (sk.) ५१३. ५८२.

संकेय (संकेत) १३६.
संखोह (संक्षोभ) ४३२. ८९८.
संगम (sk.) ९२०. ११४९. ११५०.
संगर (sk.) २११. ४३६. ७०३.
संगलण (ºन) ५८०.
संघट्ट (sk.) ७६५.
संघाअ (ºत) १५०. ४४३. १०९१. ११०२. **संघाय** २२५. २३३. ४४५. ५१४. ७०१.
सङ्का (शङ्का) १४१. २२०. ४२९. ७६१. ८९७. ११०७. ११२९.
सङ्कालुअ (शङ्कावत्) ४४६.
सङ्की (शङ्कां) ८६३. ८८०.
सङ्ख (शङ्ख) २५७. १०१६. १११८.
सङ्खला (शृङ्खला) ४९९. ११४१.
सङ्ग (sk.) ४६३. ९३६. ९३७.
सचन्दण (ºन) २११.
सच्च (सत्य ८५. ७०६.
सच्चरिय (ºत) ८५६. १०७२.
सच्चविय (सत्यापित) २३६. ३१२ ६५८. ६८८. ९६७. १०१०.
सच्छाय (sk.) १३२.
सजल (sk.) ३०८.
सजावय (सयापक) २९६.
सज्जण (ºन) ७२ ८७७. ८८४ ८८९. ९१६ ९१७. ९२५. ९६७. ९७०. ९७१.
सज्झस (साध्वस) ४७५. ९३२. १०६६. १०६९. ११३८
संचअ (संचय) ८५१. **संचय** २२२. ४४९. ६७२. ६७४. १०५५. १०९०
संचरण (sk) ५०१
संचलण (ºन) १२०.
संचार (sk.) ४२९. ५१९. ५८७. ८३३.
√**सञ्ज्**
+अव. अवसत्त १३४. ६९१.
+आ. आसत्त ६४६.
+प्र. पसत्त ५१. ५३१.
+सम्. ससत्त ४३६.